

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

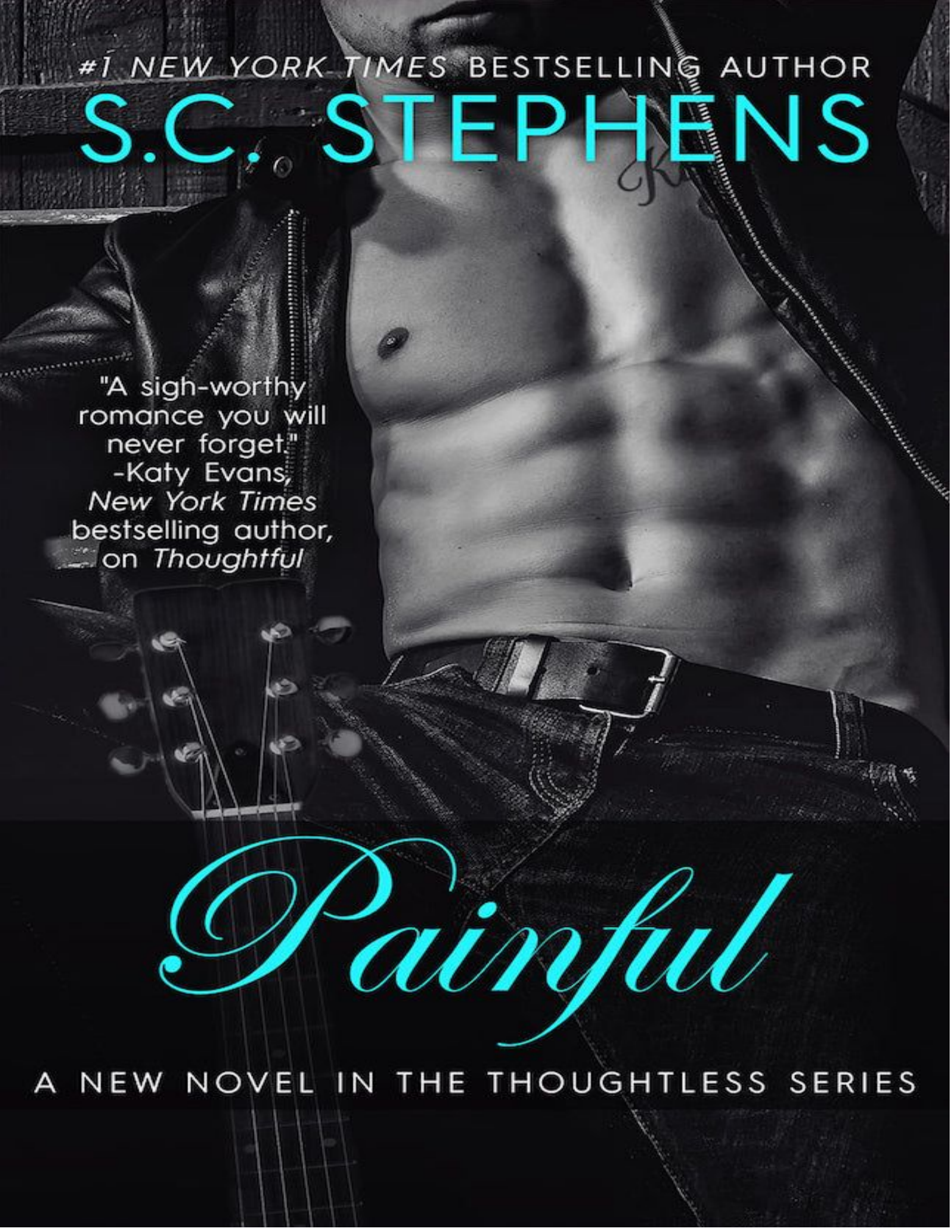
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

S.C. STEPHENS

"A sigh-worthy
romance you will
never forget."

-Katy Evans,
New York Times
bestselling author,
on *Thoughtful*

Painful

A NEW NOVEL IN THE THOUGHTLESS SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Acı verici

S.C. STEPHENS

İçindekiler

[Acı verici](#)

[S.C. Stephens'in Kitapları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

Bölüm 35

Bölüm 36

Teşekkür Yazar

Hakkında

Acı verici
S.C. STEPHENS tarafından

ACI

S.C. STEPHENS

Telif Hakkı© 2022 S.C. Stephens

Tüm hakları saklıdır. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar şunları kabul eder Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsü ve ticari marka sahipleri. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Kapak tasarımı© Hang Le byhangle.com

Düzenleme: Madison Seidler Düzenleme Hizmetleri

madisonseidler.com Formatlama: HMG Formatlama

hmgformatting@gmail.com

ISBN: 978-0-46353-702-2

Smashwords Baskısı İlk

Baskı: 2022

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

Painful - Birinci Baskı

S.C. STEPHENS'IN KİTAPLARI

DÜŞÜNCE SİZ SERİ

Düşüncesiz

Çabasız (Kitap 2)

Pervasız (3. Kitap)

Thoughtful (Düşüncesiz alternatif POV)

*Painful (Zahmetsiz alternatif POV) Untamed
(Kitap 4)*

RUSH SERİSİ

Öfkeli Telaş

Tehlikeli Telaş (2. Kitap) İnkâr

Edilemez Telaş (. Kitap)

DÖNÜŞÜM SERİSİ

Dönüşüm

Bloodlines (2. Kitap)

'Til Death (3. Kitap)

Yeni Nesil (Kitap 4)

*İçimizdeki Canavar (5.
Kitap) Aile Sonsuzdur (6.
Kitap)*

BAĞIMSIZ KİTAPLAR

Çarpışma Kursu

Her Şey Göreceli

Kuzey Işıkları Altında

Mükemmel Gibi Bir Şey

Pete's Bar'daki herkes için. Kellan'ı hayatta tuttuğunuz için teşekkürler.

Bölüm 1

HER ZAMAN İSTEDİĞİM HER ŞEY

Grup arkadaşlarım Evan, Matt ve Griffin ile sahne arkasında beklerken yaz güneşi üzerime vuruyordu. Acımasız ışınlar vücudumun her köşesinde ter oluşmasına neden oluyordu ama umurumda değildi. Yirmi derece daha sıcak olabilirdi ve umurumda olmazdı. D-Bags'in şimdiye kadar çaldığı en büyük mekân olan Bumbershoot'ta sahne almak üzereydim. Ve bu gerçek beni adrenaline doldursa da, bana neredeyse baş döndürücü bir coşku hissi veren şey bu değildi. Kız arkadaşım da kalabalığın içinde olacaktı. *Kız arkadaşım*. Sadece bu kelime bile beni uçuyormuşum gibi hissettirdi. Kiera Allen artık tamamen ve bütünüyle benimdi. Beni *seviyordu*, bazen kavraması hâlâ zor olan bir gerçektir bu. Kimsenin umursamamasına o kadar alışmıştım ki. Ama Kiera umursuyordu, grubum da umursuyordu ve bu benim için fazlasıyla yeterliydi. Bu hayattan elde edebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası.

"Lanet olsun... Çok gerginim."

Döndüğümde Matt'in gitar çantasını tuttuğunu gördüm, sanki çantanın içine saklanmak istiyormuş gibi görünüyordu. Matt grubun arkasındaki beyindi. Programımızla ilgilenir, hepimizin olmamız yerde olmasını sağlar, kısacası işlerin yolunda gitmesini sağlardı. Matt başarımız için çabalarken, sahne alma konusunda her zaman biraz endişeliydi. Müzik yüzünden değil - o kısmı seviyordu - ama sahne ışıkları altında olmanın stresi, sahneye her çıktığında mücadele ettiği bir şeydi. Bu beni

Bunu bizim için yapmasını daha da takdir ediyorum. Ama o olmasaydı, D-Bags'in Bumbershoot'ta alması asla gerçekleşmezdi; muhtemelen hala bir garajda falan alıyor olurduk.

"İyi olacaksın," dedim ince sarışının sırtını sıvazlayarak. "Tpkı Pete'inki gibi." Matt gülümsedi ama solgun gözlerinde hiç mizah yoktu.

Matt'in neredeyse tpatp benzeri olan kuzeni Griffin, Matt'in omuzlarına bir kol attı. "Evet, benim yaptığımı yap, çünkü... hepsini çıplak hayal et. Ve sevişmek. Ateşli ve ağır, hepsi birbiriyle sevişiyor... Evet..."

Griffin seks partisini hayal ederken açık mavi gözlerini kapattı, sonra da eğılenceye katılıyormuş gibi kalçalarını oynatmaya başladı. Griffin grubun komik rahatlamasıydı. Ya da katlandğımız bir sıkıntı. Gününe göre değışirdi.

Matt, Griffin'in maskaralıkları karşısında irkildi ve kolunu ondan çekti. "Dostum, git seyircilerle başka bir yerde sevişiyormuş gibi yap, lütfen." Aklına bir şey geldi ve Griffin'in gömleğini yumruklayarak oradan uzaklağımaya bağıladı. "Griffin, yemin ederim, eğer bu fanteziye kız arkadaşımı da dahil edersen, bu yaşadğın son fantezi olur." Grup onu çok meşgul ettiğı için Matt daha önce hiç kimseyle çıkmamıştı ama bira ay önce Rachel'la görüşmeye başlamıştı ve hâlâ devam ediyorlardı. Kiera bana sürekli birlikte çok sevimli olduklarını söylüyordu. Öyle olduklarını sanıyordum. Tek nemsemediğim, arkadaşımın sonunda biriyle mutlu görünmesiydi.

Griffin'in yüzünde yavaş bir gülmsemi belirdi. "ok geç, dostum." Kafatasına vurdu. "Rachel zaten beni bira kez tatmin etti. O kadar utangaç olmasına rağımen çok alngan. Sen şanslı bir adamsın."

Matt'in yüzü kıpkırmızı oldu ve hemen Griffin'e doğıru hamle yaptı. Neyse ki Evan ve ben bu tepkiye hazırlıklıydık - Matt ve Griffin'in birbirlerini öldürmelerini engellemek gruptaki işimiz sayılırdı. Kuzenine saldırmadan hemen önce ikimiz de Matt'in kollarından birini tuttuk.

Matt'e sıkıca sarılırken Griffin güldü. "Dostum, rahatla... şaka yapıyordum. Anna' neredeyse her gün beceriyorum. Senin hakkında fantezi kurmama gerek yok.

küçük kız dostum."

Matt'in hâlâ sinirli olduğu belliydi ama gözlerini devirdi ve kollarımızda gevşedi. "Hiç komik değil, Griffin. Hem de hiç."

Onun değerlendirmesine katılmayan Griffin daha da sert güldü. "Yüzünü görmeliydin dostum. Tanrım, klasik."

Matt'i bırakarak Griffin'in göğsüne bir şaplak attım. "Gösteriden hemen önce eşeklik etme," dedim ona. Eğer bunu Kiera hakkında söyleseydi, muhtemelen ona da saldırırdım. Ve o pisliği çivilemiş olurdum.

Griffin göğsünü ovuşturdu, yüzünde kırgın bir ifade vardı. "Dostum, endişesini yenmesi için ona yardım ediyordum. Hâlâ gergin misin kuzen?"

Matt başını sallarken kaşlarını çatı. "Hayır, Çimdi sırf senden uzaklaşmak için oraya gitmek istiyorum."

Griffin'in yüzü memnun bir gülümsemeye dönüştü. "Gördün mü... yardımcı oluyorum."

Gözlerimi kapatarak sakinleştirici bir nefes aldım. "Griff, bana bir iyilik yap..." Bir gözümü kırarak açtım. "Asla bana yardım etmeye çalışma."

Griffin göz kırptı ve bana parmak tabancaları verdi; gelecekte bana Griffin'e özgü bir şekilde "yardım" edeceğinden hiç kuşku yoktu. İç çekişimi zar zor zapt ettim.

Ekipten biri bize zamanın geldiğini haber verdi ve Matt ile Griffin sahnede kayboldu. Gürültülü kalabalığın çılgınlıkları havayı deldi ve titreşen enerji vücuduma yayıldı, serbest bırakılmayı bekleyen sarmal bir yay gibi güç topladı.

Evan sırtımı sıvazladı. "Yukarıda görüşürüz, Kell." Yüzünde sıcak, rahat bir gülümseme vardı ve koyu renk gözleri hevesli ama endişesizdi. Evan muhtemelen tanıdığım en rahat insandı. Onu kızdıracak pek bir şey yok gibiydi, bu da her zaman en iyi adam olmadığım için takdir ettiğim bir gerçektir. Özellikle de kızgın olduğumda. Ya da acı çekerken. Umarım o günler geride kalmıştır.

Evan, Matt ve Griffin'i sahnede takip etmek için döndü ve gözlerim Evan'ın kollarını kaplayan renkli mozaığe kaydı. Grup arkadaşlarımdan hepsi dövmelele doluydu. Bende sadece bir tane vardı ve o da hayatım boyunca ihtiyacım olacak tek şeydi.

Kalbimin tam üzerinde Kiera'nın adı yazıyordu. Gözlerimi kapatarak elimi dövmenin üzerine koydum ve fiziksel olarak yanımda olmasa da kendimi onun sıcaklığıyla yıkadım. *Hadi yapalım şunu.*

Gözlerimi yeniden açtığımda sırtışıma tutamadım. Gösteri zamanıydı ve Kiera'yla birlikte olmak bir yana, sahnede olmak en sevdiğim yerd. Sahneye adım attığım anda kendimi farklı hissederdim; sakın, kontrollü, daha huzurlu, Kiera'nın deyimiyle daha az... karamsar. Hayatım darmadağın olduğunda bile sahne bana huzur veriyordu. Muhtemelen farkında değillerdi ama her şeyimi hayranlarıma borçluydum.

Sahneye adım attığımda çılgınlık kulak tırmalayıcıdan beyin yıkayıcıya dönüştü. Hayranlarımin bitmek bilmeyen bağlılığına gülümsedim, sonra elimi sallayarak kaldırdım. Lanet olsun. Burada çok fazla insan vardı... Matt çıldırmış olmalı. Ona doğru gizlice bir bakış attım ama iyi görünüyordu... eğer iyi olmak kalabalığı görmezden gelmek ve kararlı bir şekilde enstrümanına odaklanmak anlamına geliyorsa. Çalmaya başladığında gerçekten iyi olacaktı. Griffin her gibi davranıyor, kalabalıkla öyle müstehcen bir şekilde flört ediyordu ki gelecek yıl tekrar davet edilmeyebilirdik. Evan davul setinin başına yerleşmiş, yaklaşan antrenman için rahatlamaya çalışıyordu. Performans sergilemek benim için rahatlatıcı olsa da onun için tam tersiydi. İşimiz bittiğinde genellikle sıırıslıkam oluyordu.

Sahnenin önündeki yerimi aldıktan sonra etrafıma bakınıp sevgilimi aradım; kalabalığın içinde bir yerlerdeydi ve henüz onu fark etmemiş olsam da gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Beni içine çektiğini bilmek beni kalabalıktan yayılan uğultulu enerjiden daha fazla heyecanlandırdı.

Gözlerimi kaydırınca Kiera'yı hemen fark ettim. Birkaç sıra geride Jenny ile birlikte duruyordu. Herkesi ve diğer her şeyi unutarak kızıma odaklandım. Tanrım, çok güzeldi. Bu sıcakta bile uzun, kahverengi saçlarını omuzlarına dökmüştü ve bana gülümserken ela gözleri sevinçle parlıyordu. Gözlerimiz kilitlendiğinde yanakları kızardı ve ben

Bunu ona hâlâ yapabildiğim gerçeğinden zevk alıyordum. Umarım benim yanımda kızarmayı hiç bırakmazdı.

Seni seviyorum, diye bağırdım ona. Kiera'nın arkasındaki kızlardan bazıları sanki onlarla konuştuğumu düşünerek çılgına döndü. Kiera, onları duymuş olması gerektiği halde kadınları görmezden gelerek, kendisinin de beni sevdiğini söyledi. Bu basit cümlelerin benim için bu kadar anlamlı olacağını hiç düşünmemiştim ama şimdi beni gerçekten önemseyen birine sahiptim ve bu benim için dünyalara bedeldi.

Kiera açıklamasının ardından bana şans diler gibi iki başparmağını kaldırdı ve bir kahkaha attım. O kadar sevimliydi ki, başlangıçta beni mahveden en önemli şeylerden biri de buydu. Onun masumiyetine karşı koyamamıştım. Belki de bunun nedeni benimkini çok uzun zaman önce geride bırakmış olmamdı.

Gitarımı omzuma attım, elimi mikrofona doladım ve kalabalığa hitap etmek için eğildim. Konuşmak üzere olduğumu fark ettiklerinde çığlıkların on kat arttığına yemin edebilirim. Sessiz olmazlarsa beni asla duyamayacaklardı. "Merhaba Seattle!" Gereğinden biraz daha yüksek sesle söyledim. "Biz D-Bags'iz... bilmiyorsanız diye söylüyorum." Ardından gelen çığlık kim olduğumuzu *tam olarak* bildiklerini gösteriyordu. Güzeldi. Sıkı taraftarlara oynamayı severdim. "Ve sizin için bir şeyimiz var... eğer isterseniz."

Ön sıradaki bazı kadınlara odaklanarak, onlara baştan *çıkarıcı* bir *Eğer* ifade etmemi *istiyorsan senindir*. Şarkı söylemenin yanı sıra, gruptaki işim buydu - seyirciyle etkileşim kurmak, onların mümkün olduğunca performansa dahil olduklarını hissetmelerini sağlamak. Bir D-Bags konserinde herkes benim en iyi arkadaşım, potansiyel sevgilim... grubun ayrılmaz bir üyesiydi. Buradaki hiç kimse sahnede bir grup adamı izleyen bir gözlemci olduğu hissine kapılmayacaktı. En azından ben yardım edebilirim.

Flörtün Kiera'yı rahatsız ettiğini biliyordum ama artık birlikte olduğumuz için bunun bir rol olduğunu anlamasını da umuyordum. Oysa daha önce baştan çıkarıcı bakışlarım bana yaklaşmak isteyen herkese açık bir davetiye gibiydi,

Artık onlar sadece bir numaraydı, kalabalıktaki kadınların bir şeyler hissetmesini sağlamak için bir hileydi. Ve Kiera muhtemelen bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de... işe yaramıştı. Kalabalıktaki her kadının dikkatini üzerime çekmiştim.

Önümdeki grubu susturmak için bir parmağımı kaldırdım ve hepsini büyülediğim gibi itaat ettiler. "İstiyor musunuz?" Soruya olabildiğince seksapel katarak sordum. Yüksek perdeden çılgınlardan oluşan bir koro halinde cevap verdiler. Gülümseyerek bir elimi kulağıma götürdüm. "Eğer istiyorsanız, bunu istediğinizi duymak zorundayım."

Karşılık gelen çılgınlık evrenin dokusunda bir delik açarken, Kiera'ya bir gülümseme attım. O da bana gülümsedi, herkesle birlikte yuhaladı ve bağırdı. Onu böyle kaygısız, sevinçli... aşık görmek hoşuma gidiyordu. Bu anı daha da güzelleştirdi. Ve zaten oldukça harikaydı.

Bileğimi Evan'a doğru sallayarak ona şarkıyı başlatması için işaret verdim. O da hemen başladı. Bu bizim için hayatta bir kez gerçekleşecek bir gösteri olduğu için elimizdeki tüm hit şarkıları, Pete's'teki kalabalığı ayağa kaldıran tüm şarkıları sıraya koyduk. Aralarından seçim yapmamız gereken epey şarkı vardı ve Matt'le liste konusunda ufak tefek anlaşmazlıklar yaşamıştık ama sonuçta ortaya muhteşem bir konser çıkmıştı.

Gitarımı tıngırtatıp içimden geldiği gibi şarkı söylerken içimde adrenalin yükseliyordu. Hayranlar çılgına dönmüştü; çılgınlık atıyor, zıplıyor ve şarkılara eşlik ediyorlardı. Bu beni sevinçten havalara uçurdu. Tanrım, buna bayıldım. Bir sonraki şarkıya geçerken gitarımı tekrar yerine koydum. Bir süre ona ihtiyacım olmayacaktı, bu da kalabalığın ilgisini daha fazla çekebileceğim anlamına geliyordu. Set ilerledikçe kendimi daha fazla kaptırmaya başladım, rastgele hayranlar seçip onlara doğrudan şarkı söyledim. Neyse ki kimse kişisel ilgi karşısında bayılmadı - daha önce de olmuştu ve beni her zaman korkutmuştur. Benim yüzümden biri incinirse kendimi çok kötü hissederdim; benim yüzümden yeterince insan incinmişti.

Nihayet son şarkımızı çalarken, bittiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Çok hızlı geçmişti. O son şarkıya her şeyimi koymuştum; varlığımın her zerresini sözlere dökmüştüm. Sahne performansım kendimi tamamen dürüst hissettiğim nadir anlardan biriydi ve bazı şarkılarım hayranlarımın fark ettiğinden çok daha kişiseldi. Gerçek olaylar, gerçek acılar ve bazı durumlarda gerçek istismar. En yakın arkadaşlarımla bile konuşmakta zorlandığım konular hakkında şarkı söyleyebilmem bir tür mucizeydi. Belki de bunun nedeni şarkıları sadece insanlığın yansımaları olarak görmemdi - *sadece hayat hakkında şarkı söylüyorum, ille de benim hayatım hakkında değil*. Sanat formunda oldukça fazla anonimlik vardı.

Son parça bittikten sonra hayranlarımı selamladım. "Dinlediğin için teşekkürler Seattle! Benim için bir zevkti..." Ben mikrofondan uzaklaşırken, kalabalık çılgınlık attı, alkışladı ve birkaç durumda ağladı. Gözyaşlarını görmek beni mutlu etti. Benim işimde, gözyaşları genellikle iyi bir şeydi.

Kalabalık dağılmaya başladı; bazıları bir sonraki grubu dinlemek için kalıyor, bazıları müzik festivalindeki başka bir grubu bulmaya gidiyor, bazıları da dikkatimizi çekmek için sahneye yaklaşıyordu. Çocuklar eşyalarını çıkarmaya başladı ve ben de gitarımı kaptım. Kiera'ya hızlı bir gülümsemeyle *yakında görüşürüz* diyerek sahneden indim. Dokuzuncu bulutun üzerindeydim -hayatın zirvesindeydim- ve bu anı Kiera ile paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Ne kadar harika hissediyor olursam olayım, onun yanında olmak duygularımı on katına çıkarıyordu.

Gitarımı, ben onu almaya hazır olana kadar sahne alanında güvende ve sağlam olduğundan emin olacak ekip üyesine çabucak vererek, Kiera ve diğer kızların büyük olasılıkla bizi beklediği "sahne arkası" alanına yöneldim. Kızımı gördüğümde elimde olmadan mümkün olduğunca çabuk ona doğru koştum. Bizi ayıran kısa çitin üzerinden atlayarak onu kollarıma aldım ve havaya kaldırdım. Parmaklarını boynuma doladığında kıkırdadı ve neredeyse onun sarhoş edici

Varlığını. Gitmesine asla izin vermek istemedim ama gösteri hakkında ne düşündüğünü bilmek zorundaydım.

Onu yere bırakırken dedim ki, "Çok eğlenceliydi! Burada olmana çok sevindim. Hoşuna gitti mi?"

Onu omuzlarından tutup geriye ittim ve gözlerinin içine bakabilmek için çömeldim. Gözleri güneş ışığında kahverengiden çok yeşildi ve gururla parlıyordu... benim için. Soruma güldü, sanki bunu sorduğum için çok sevimli ya da saçma olduğumu düşünüyordu. Sıcak elleri yanaklarımı kavradı, bakışlarını, sevgisini, sevincini odakladı. "Bayıldım. Harikaydınız! Seninle gurur duyuyorum Kellan."

Sözleri göğsümün çatladığını hissettirdi - acıttı ama iyi anlamda. *Seninle çok gurur duyuyorum*. Tanrım, daha önce hiç kimse bana bu sözleri söylemiş miydi? Bunun üzerinde daha fazla duramadan Kiera'yla ilgili bir şey dikkatimi çekti. Onu kendimden biraz daha uzağa iterek gözlerimi gömleğinin üzerinde gezdirdim. Griffin'in bizim için yaptığı orijinal tişörtlerden birini giyyordu, grubun tam adını taşıyan düz siyah bir -*Douchebags*. Kalabalığın içinde ısınmış olmalıydı, kollarını sıvamıştı ama asıl can alıcı nokta, düşüncelerimi çalan ve dikkatimi tamamen dağıtan kısım gömleğin alt kısmıydı. Belinin yukarısında bir düğümle bağlanmıştı ve karnını ortaya çıkarıyordu. Ve şimdi tek düşünebildiğim düğümü çözmek, gömleği üzerinden sıyırmak ve dilimi tuzlu teninde gezdirmektir...

Baştan çıkarıcı bir şekilde ona bakarak, "Gömleğini beğendim," dedim.

Her tarafı, seyretmeye doyamadığım o sevimli şekilde kızardı. Kanımın tepki olarak kabardığını hissettim. Onu eve götürmek için sabırsızlanıyordum. Ya da onunla eve gitmek için. Neresi olursa olsun. Yalnız olduğumuz sürece fark etmezdi. Ve bütün gece yalnız kalabilirdik, çünkü D-Bags daha sonra sahne almayacaktı ve Kiera'nın Pete's'ten izinli olduğu bir gece vardı. Önümüzdeki birkaç saat boyunca o sadece ve sadece benimdi. Tabii buradan çıkar çıkmaz.

Neredeyse bunu düşündüğüm anda hayranlarım tarafından bombardımana tutuldum. Eller kollarımı tutmuş, fiziksel olarak zamanım için yalvarıyorlardı. Bana verdikleri her şey için hayranlara on kat daha fazla borçlu olduğumdan, dikkatimi Kiera'dan ayırdım ve onlara döndüm. "Hanımlar... nasıl gidiyor?"

İri memeli esmer bir kadın yüzünü yelpazelemeye başladı. "Aman Tanrım, Kellan Kyle... Seni çok seviyorum." Bunu söyledikten sonra yüzü Kiera'nınkinden daha fazla kızardı. "Bir imzanızı alabilir miyim?" diye ciyaktı.

"Elbette," dedim gülümseyerek. Kalemimi alıp Bumbershoot broşürünü imzalarken gruba "Herkes gösteriden keyif aldı mı?" diye sordum.

Bir sürü kıkırdama oldu ve ardından beni neredeyse utandıran övgüler yağdı. Tutkulu gösterilerine gülerek daha fazla broşür imzaladım ve fotoğraf için poz verdim. Sonra atletli bir kız tişörtünü indirerek göğüs dekoltesini ortaya çıkardı. "Beni buraya imzalar mısınız? Lütfen, lütfen, lütfen!"

Tüm arkadaşları kıkırdadı ve hevesli yüzlerle bana baktılar. Arkada duran ve bana saygıyla yer veren Kiera'ya bir bakış attım. Bunu yaparsam ne düşünürdü? Muhtemelen hoşuna gitmeyecekti ama gerçekten de bu sadece bir deriydi, kızın göğüslerinin önemli kısmı hala tamamen kapalıydı. Sonunda Kiera'ya bir şey olmayacaktı ve isteğini yerine getirirsem bu hayranın gününü güzelleştirecekti.

Gerçek bir çıplaklık olmadığı için bana yeterince masum göründü, bu yüzden hayranın Sharpie'sini aldım ve göğsünü imzalamaya başladım. Kız ben bu kadar yakinken agresifleşti ve imza atarken kıcımlı tuttu. Neredeyse onu itiyordum ama... hepsi eğlenceliydi. Aletimi avuçlamaya çalışmadığı sürece sorun yoktu.

Ben de ona uyararak, kalemi ona geri verirken kalemin ucuyla burnuna vurdum. "Uslu dur," diye şakacı bir şekilde uyardım.

"Ah şekerim, ben her *zaman* iyiyim," diye karşılık verdi. Sonra ciyaktı ve kıkırdamaya başladı ve imzasını arkadaşlarına göstermek için arkasını döndü. Başımı sallayarak dikkatimi çekmek isteyen bir sonraki kişiye döndüm.

Grupla işimi bitirmek üzereyken birinin "Kiera, müstakbel sevgilim! Beni kontrol etmeye geldiğin için çok heyecanlıyım. Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Omzumun üzerinden baktığımda Griffin'in ellerini kavuşturarak kız arkadaşına doğru ilerlediğini gördüm. Ona ulaştığında, elini tuttu. *Oh...Hiç sanmıyorum.* Kiera'nın yüzündeki ifade paha biçilemez olsa da -korku tiksintiyi karıştı- Griffin'in onun için planladığı işkenceyi bitirmesine izin vermeyecektim. Hayranların arasından sıyrılarak aceleyle yanlarına gittim ve Kiera'nın elini başçımın elinden kaptım. Aralarına girerek Griffin'in omzunu ittim. "Siktir git, Griffin."

Bunu çabucak atlatan Griffin omuz silkti ve rahatsız edecek başka birini buldu. İyi oldu. Kiera yanıma yaslandı ve ondan yayılan minnettarlığı neredeyse hissedebiliyordum. Griffin muhtemelen Kiera'nın dünyada en az sevdiği kişiydi. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Onun rahatlığını içime çekerek başını öptüm. "Sorun değil. Griffin'le sohbet etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum."

Kalan hayranlara el sallayarak Kiera'yı sahneden uzaklaştırdım ve parkın ana bölümüne geri götürdüm. Bugün meşgul olan Anna hariç, erkekler de kızlarıyla birlikte arkamdan geldiler. Hayranlardan ve sahneden uzaklaştığımızda kimse bize fazla dikkat etmedi ve kitlelerin arasında kaybolmayı başardık. Bu benim için sorun değildi. Hayranlarıma her şeyimi vermiştim ve şimdi Kiera ile rahatlamak istiyordum.

Patika boyunca yürürken Kiera düşüncelere dalmış görünüyordu ve acaba festivale ilk gelişimizi mi düşünüyordu, Denny'yle birlikte olduğu ve benim sadece onu oyaladığım zamanı mı? Tabii ki bundan çok daha fazlası olmuştu. Ona çoktan aşık olmuştum ama bunu henüz kendime itiraf etmemiştim. Sadece onun benim için özel olduğunu biliyordum. Ve Kiera... Sanırım bu süre zarfında o da bana aşık olmuştu. Denny'işe gitmek için aniden ayrılması onu yıkmıştı.

ruhu ve doğru ya da yanlış, parçaları toplamasına yardım ettim ve bu süreçte kalbine girdim.

Griffin arkamdan geldi ve sırtıma bir tokat atarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Matt'e ve Latin Asyalı, ufak tefek kız arkadaşı Rachel'a başını sallayarak, "Biz gidip diğer gruplara bakacağız. Geliyor musunuz?"

Evan ve Jenny'ye dönüp baktım ama onlar kendi küçük dünyalarındaydı ve belli ki şu anda grup dinlemek umurlarında değildi. Gerçi Kiera umursayabilirdi. Bana her zaman D-Bags'in diğerlerinden daha iyi olduğunu söylese de, sanırım diğer grupların neler yapabildiğini duymaktan hoşlanıyordu. Odağımı ona çevirerek Matt ve Griffin'le gitmek isteyip istemediğini sormaya başladım ama daha sözümü midesi hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle guruldayarak cevap verdi. Kiera utanarak gözlerini kapattı ve ben de ona gülmekten kendimi alamadım. Bana korkutucu olmaktan çok sevimli bir bakış attı ve ben daha da çok güldüm.

Griffin'e dönerek, "Sanırım önce bir şeyler yiyeceğiz. Sana sonra yetişiriz."

Rachel, Matt ve Griffin eğlence bulmak için yola koyuldular ve ben de yanıma sokulan Kiera'ya baktım. "Sana biraz yemek getirelim mi, Noisy?"

O kadar sinirli görünüyordu ki, elimde olmadan dudaklarımı onunkilere değdirdim. Sonra artık o kadar da sinirli görünmüyordu. Dilim onunkine değdiği anda tutkulu doğası devreye girdi ve elleri saçlarımı avuçlamak için uzandı. Hızlı nefesini hissedebiliyordum, kalbinin hızla çarptığını hayal edebiliyordum... Bana verdiği tepki beni ateşledi ve biliyordum ki, eğer hemen frene basmazsam, kendimizi halka açık bir yerde çok uygunsuz bir pozisyonda bulabilirdik. Böyle bir şey olsa umurumda olmazdı. Ama Kiera umursardı.

Onu biraz kızdırmadan duramadım, gülerek ondan uzaklaştım; kapüşonlu gözleri neredeyse beni tekrar dudaklarına çekecekti, ama bir şekilde kendimi bu cazibeye kapılmaktan alıkoymayı başardım. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" *Yavaşlayalım* şeklindeki eski kuralımızı uygulayarak sordum.

Kiera tedirgin bir kedi gibi göğsüme vurdu ve hışım la kaçtı. Ne yazık ki yemeğ in oldu ğ u yön ün tersine doğru gidiyordu. Biraz daha gülerek dirseğ inden tuttum ve onu geri çevirdim. "Yemekler bu tarafta. Aklında başka bir şey yoksa tabii?" Gözleri kaynamış tı ve az önce beynini dolduran tüm erotik olasılıkları neredeyse görebiliyordum. Bunlardan bazılarını daha sonra onunla birlikte keş fetmek için sabırsızlanıyordum.

Tanrım, hayatım nasıl oldu da tamamen boktan bir mutluluk haline geldi? Ve neden tüm bunların geçici oldu ğ u hissinden kurtulamadım?

Bumbershoot'tan sonra Kiera ve ben kız kardeşi Anna ile paylaşt ığı daireye gittik. Geç en Aralık ayında onu evden kovduktan sonra Anna'nın yanına taş ınmış tı, düşünmekten nefret ettiğ im karanlık bir dönemdi. Daire kü çüktü ama neyse ki iki yatak odası vardı, böylece kızlar aynı odada yatmak zorunda kalmıyordu. Kiera'nın hâlâ burada yaşıyor olmasından nefret ediyordum, bana dönmesine hazırdım. Evim onsuz çok soğ uktu. Onun ış ığ ının yokluğ unda kendimi kocaman ve çok ama çok boş hissediyordum.

Dairesinin kapısını dramatik bir hareketle açarak, yüzümde geniş bir gülümsemeyle Kiera'yı evine götürdüm. Bu öğ leden sonra inanılmazdı ve hâlâ enerji doluydum. Ş imdi serbest bırakmak istediğ im enerji...

Kiera çantasını yakındaki bir masanın üzerine bırakır bırakmaz onu yakaladım. Ne oldu ğ unu tam olarak anlayamadan onu kapalı kapıya sıkış tırmış tım. Sanki beni içine çeken bir mıknatıs gibiydi, ağ zım anında onunkine indi. Birbirimize bağ landık ve yemin ederim havada fiziksel kıvılcımlar patladı. Kiera'yla birlikte olmak her zaman böyleydi-elektrikli, güçlü... inkâr edilemez. O benim en büyük nimetim ve en büyük zayıfl ığ ımdı.

Aramızdaki sıcaklık arttıkça anılar beynimde yuvarlanıyordu. Onunla ilk kez tanış tığ ım, onu uzaktan izlediğ im... onu istediğ im anılar. Ona sahip olma anıları, kaybetme anıları. Acı

Aşk ruhumu ısıttığı kadar göğsümü de sıkıyordu. Geçmişin gitmesine izin verebilecek miydim? İhaneti, kalp acısını... ıstırabı.

Evet, zorundaydım. Kiera benim her şeyimdi ve onu güvensizliklerim yüzünden kaybetmeyecektim. İlerlemeye devam edecektik ve sonunda geçmiş o kadar geride kalacaktı ki, acı üzerimizdeki etkisini kaybedecekti. *Doğru... Ailenin sana çektiği acıların yok olması gibi mi? O da geçmişte kaldı, aptal.*

Bu acı düşünceyi bir kenara iterek yeniden Kiera'ya odaklandım. Onunla birlikte olmak her gün, her saniye düşünmek istediğim tek şeydi. Nefesi benimki kadar hızlıydı, parmakları saçlarıma sıkıca dolanmıştı. Vücudumun her santimi ona doğru bastırılmıştı ama hâlâ yeterince yakın değildim. Elimi arka tarafında gezdirerek bacağını kalçamın etrafına çektim, böylece bedenimi özlemine çektiği yere bastırabilecektim. Kiera inledi ve ben de ihtiyaçla titreştim. Tanrım, bu kadın bana neler yaptı.

Neyse ki ben de aynı şeyi ona yaptım. Benden ayrıldı, sabırsız şehvet yüzünden okunuyordu. "Kellan... yatak odası..."

O beni istiyordu. En az benim onu istediğim kadar. O zaman hazır mıydı? Bunu biraz daha yükseltmeye? Daha önce olduğumuz yere dönmeye. Hayır. Geri dönmek değil. Ama çok daha iyi bir şeye doğru ilerlemeye. Eşit bir şeye. Merak ve farklı türden bir ihtiyaç arzumu yiyip bitiriyor, fiziksel isteklerimde delikler açıyordu. Ona sormalıydım, duygusal olarak nerede olduğunu öğrenmeliydim.

Ama onunla oynamaya karşı koyamadığım için henüz geri çekilmedim. Bunun yerine, dudaklarımı boynuna indirdim, her hassas sinir kümesini tattım ve alay ettim. Kiera tekrar inledi, rahatlamak için boşuna bir çabayla bana sürtündü. Ve kahretsin, onun bana sürtünmesi iyi hissettiriyordu. Dilimi köprücük kemiği boyunca gezdirirken onu çıldırtmaya yakın olduğumu bilmek küçük bir kahkaha atmama neden oldu. Sırf onu daha uzun süre kızdırabilmek için sorumu bir gün daha ertelemek istememe neden oldu. Onu kızdırmak kesinlikle en sevdiğim hobilerimden biriydi.

Ona eziyet etmekle iyi vakit geçirdiğim için sinirlenen Kiera omuzlarımı geriye itti, dudaklarında sevimli bir kaş vardı. Bu bende onları emme isteği uyandırdı ama direndim. Her ne kadar isteğini yerine getirmek ve onun her santimini keşfetmek istesem de, sormak istediğim soru hala vücudumu yakıyordu ve bu cevap için... seks bekleyebilirdi. Birazcık.

Kiera kapüşonlu gözlerle bana baktı, nefesi hala arzudan hızlıydı. İhtiyacının fiziksel tezahürünü görmek vücudumdaki her sinir ucuna ateş gönderdi. Yine de bunu görmesine izin vermedim. Ona verdiğim tepkiyi gizleyerek yüz ifademi şakacı bir gülümsemeye dönüştürdüm ve bacağını indirdim. Başımı yana eğerek ondan bir adım uzaklaştım. "Bana geri taşınacak mısın?" Rahatça sordum. Mideme sıradan bir soru gibi gelmedi ve yüzümde belli etmesem de kalbim göğsümde kabardı. Bunu istiyordum. Çaresizce. *Lütfen evet de, Kiera. Senden ayrı olmaktan yorulдум.*

Kiera gözlerini kırptırdı, yönümü garip bir şekilde değiştirmemle kafasının karıştığı belliydi. Cinsel dürtülerinden kurtulmakta zorlanıyordu ve sorumu görmezden gelmek, beni bir yere atmak ve benimle birlikte olmak istediğini söyleyebilirdim. Belki oturma odasındaki iğrenç turuncu kanepeye? Ya da tam burada, girişte? Ne isterse, nerede isterse yapmaya hazırdım. Yüzünde merak ve kafa karışıklığıyla benden bir adım uzaklaşıp odasına giden koridora yöneldi. Ah...o zaman bu onun rahatsız yatağı olacaktı.

Kalbim hala göğsümün içini çürütmeye çalışsa da sorumu kayıtsız ve hayatımı hiç değiştirmeyecekmiş gibi göstermenin bir yolunu bularak başımı yatak odasına doğru salladım ve "Çünkü şiltede seks yapmaktan gerçekten nefret ediyorum. Yine de yapmayacağımdan değil," diye ekledim göz kırparak. Onun istediği her yerde seks yapabilirdim.

Yorumum onu etkisiz hale getirmek için işe yaradı ve sırtıttı. Elimi tutarak, "Beni kovan sensin" dedi.

Sesi hafif ve havalıydı ama basit ifadesindeki acıyı duydum. *Evet, bunu ben yaptım. Bizi ayırdım.* Doğru nedenler içindi, ama yine de, kesmiştim. Bizi neden ayırdığımı hatırlayınca göğsüme asit doldu ve hızla atan kalbimi boğdu. Belki de çok erkendi, eğer o zamandan bahsetmek bile bu kadar acı veriyorsa. Yüzümdeki ıstırabı kovarak, zorla bir kahkaha attım. "O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti." Belki iyi bir fikir değildi ama kesinlikle gerekli bir fikirdi. Eğer... duraklamamış olsaydık şimdi aynı olmazdık.

Yatak odasının kapısında duran Kiera elini göğsüme koydu. "Hayır, bu iyi bir fikirdi." Uzanarak yanağımı avuçladı. "Senin ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı. Aklımızı başımıza toplamamız gerekiyordu."

Sözleri benim düşüncelerimle örtüşüyordu ama yine de... Bunları söylemesinden nefret ediyordum. Gülümsemeye çalıştım ama bir iç çekiş bunu mahvetti. "Madem öyle... Neden geri gelmiyorsun?" Acı dolu bir umudun göğsümü sardığını hissederek kollarımı onun beline doladım. Tekrar konuştuğumda sesim amaçladığımdan daha ciddi çıkmıştı. "İşleri ağırdan aldığımızı biliyorum ama yine de ilerlemek istiyorum... seninle." *Sonuna kadar... Ölüm bizi ayırana kadar.*

Kiera'nın gözleri bana bakarken parlıyordu. Bakışlarında o kadar çok sevgi ve sıcaklık vardı ki, tenimde parladığını hissedebiliyordum. Ama orada da bir çekince vardı... ve korku. *Söyleyeceklerimi yanlış anlama dercesine* gülümsedi ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Bana hayır diyecekti. Beni incitmek üzere olduğunu anlamış gibi parmaklarını saçlarımın arasında rahatlatıcı bir şekilde gezdirmeye başladı ve ondan yayılan sevgiyle birleşince rahatladığımı hissettim. Hazır olmaması sorun değildi. Ne derse desin, sorun olmayacaktı. Bu işte beraberdik ve eğer daha fazla zamana ihtiyacı varsa, o zaman alacaktı. Ben hiçbir yere gitmiyordum.

Bana güven veren bir ses tonuyla, "Bence beklemeye devam etsek daha iyi olur. Kız kardeşimle birlikte olduğum için kendime geldim. Ben istemiyorum."

"Kendimi tamamlanmış hissetmek için bir erkeğe ihtiyacım var."

Sözlerini duymak zordu, çünkü haklı olduğunu biliyordum. Denny onun ayrılmaz bir parçasıydı ve ondan nasıl ayrı kalacağını bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu bağımlılık ilişkimizi birden fazla kez zora sokmuştu... ve onlarınkini de... eğer tamamen dürüst olursam. Denny'yle birlikteyken bu duygunun üstesinden gelebilseydi, muhtemelen en başta birlikte olmazdık... Ne olursa olsun kaderimizde birlikte olmak olduğuna inanmak hoşuma gitse de. Ama Denny'den ve benden ayrıldığından beri -yalnızlığa zorlandığından beri

-Daha güçlü bir insan olmuştu. Her geçen gün daha da güçleniyor, kendine daha çok güveniyordu. Bu büyümeyi kucaklamak istiyordu. Ben de onun bu büyümeyi kucaklamasını *istedim*. Sadece... bunu benimle yapmasını istedim. Bağımlılık sorunları olan tek kişi Kiera değildi.

Ona kısmen katılsam da, bizim için doğru zaman değildi.

-Derinden gelen dürüst bir soruyla içimi döktüm. "Ya sana ihtiyacı olan bensem?" Bu cümlenin gerçekliği gözeneklerime sızdı ve içimi acıttı. "Yalnız uyumaktan nefret ediyorum." *Yalnız olmaktan nefret ediyorum. Sen bensiz daha güçlüsün. İhtiyacım olan tek şey senken, sensiz nasıl daha güçlü olabilirim?*

Aramızda sessiz bir şey geçti. Anlayış. Kiera gerçekte ne söylediğimi biliyordu, söylediklerimin altında yatan sözcükleri duymuştu ve anlıyordu, beni anlıyordu. Çünkü bazı açılardan çılgınca farklı olsak da, diğer açılardan ayna gibiydik. Ruh eşiydik. Bana parlak bir gülümseme verdi, ani melankoliyi yakıp yok eden, yanımda olduğu sürece her şeyi yapabileceğimi hissettiren bir gülümseme. Ondan ayrı yaşamak bile, ne kadar ironik da. "olacaksın," dedi. Ona inandım ama yine de kaşlarımı çattım. Güldü ve sonra bana "Ayrıca, neredeyse her zaman birlikte uyuyoruz zaten" dedi.

Bunu söyledikten sonra öyle parlak bir şekilde kızardı ki, kulağa ne kadar müstehcen geldiğini yeni fark ettiğini anladım. Her zaman bir salise geç kalırdı. Ona sataşmayı bu kadar eğlenceli kılan da buydu. Sırıtarak, neşeli hissederek

tekrar ve kızımın beni sevdiğinden emin olarak, yatak odasının kapısını açmak için arkasına uzandım. "Aynen öyle. Benzin parasından tasarruf edeceğimizi düşün." Mantığımla onu kazanmaya çalışırken odasına doğru geri geri yürüdüm. "Ve kira... Benimle yaşarken kira ödemek zorunda kalmazsın. Daha az çalışabilir, okuluna daha çok konsantre olabilirsin."

İç çekerek ışığı yaktı. "Hayatımı seviyorum, Kellan. Sonunda kendimi... çok yönlü hissediyorum."

Bir parçam bile bu cümlelerin geçmesine izin vermedi. Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve kışını avuçladım. "Evet, biliyorum, çok yönlü." Dudağında sinirli bir kıvrımla omzuma bir şaplak attı. Güldüm, sonra dramatik bir iç çekişle onu sıkıca çektim. Yumuşak bir öpücükle ona "Tamam" dedim. Bu konuyu kapatacaktım... şimdilik.

Kanımın pompalanmasını sağlayan birkaç yumuşak öpücükten sonra geri çekildim. Ayakkabılarımı tekmeleyerek onun saçma sapan yatak bahanesini işaret ettim. "Ama bu cidden berbat. En azından sana düzgün bir yatak alabilir miyim?" İçinden sert bir çubuk geçmeyen bir şey. İçinde uzanabileceğin kadar büyük bir şey. California King bu odaya sığar mı?

Kiera gülümsedi, rahatladığı yüzünden okunuyordu. Kendi ayakkabılarından çıkarak elimi tuttu ve beni o korkunç aletin yanına çekti. "Elbette. Alıştırmama bile yardım edebilirsin."

İnce parmakları gömleğimi çıkarmaya başladı ve ben de ona yardım ederken sırtışımda durdurulamaz bir hal aldı. "Hmmm... beni bu fikre ikna etmiş olabilirsin."

Gömleğimi yere fırlattı, sonra ellerini göğsümde gezdirdi. Parmağı tenimde isminin girdaplı harflerinin izini sürdürdü ve nefesim kesildi. Dövmeme her dokunduğunda omurgamda bir şimşek çakıyor gibiydi. "Sonunda seks olan her şey seni satar," diye güldü.

Seninle seks, evet. Onu şakacı bir şekilde berbat yatağa geri iterek eğildim ve "Doğru" diye mırıldandım.

Ben onun üzerinde sürünürken nefesi hızlandı, sanki onu büyülüyordum, sanki benimle birlikte olma düşüncesi bile onu uçurumun kenarına getirmişti. O biliyor muydu

aynı şekilde hissettiğini? Ona dokunabilmek bile beni hayrete mi düşürüyordu? Tek yapması gereken yanağıma dokunmaktı ve ben ihtiyaçtan alev alıyordum? Dünyada beni geri alabilecek tek kişinin o olduğunu mu?

Üzerimde çok fazla gücü vardı ve bunun farkında bile değildi. Bazen Kiera'nın neden onunla birlikte olduğunu bilmediğinden emin oluyordum. Neden onu seçtiğimi. Kalbimin neden tamamen ona ait olduğunu. Ve tam o anda, bunu anlayacağına karar verdim. Birlikte yaşamaya başlamadan önce, bir sonraki adımı atmadan önce, tıpkı benimle ilgili diğer her şeyi anladığı gibi bunu da anlayacaktı. Ve o zaman artık neden birlikte olduğumuzu merak etmeyecekti. Sadece bilecekti.

Bölüm 2

HAYALETLER

İrkilerek uyandım ve odanın karanlığı bir anda üzerime çöktü. Neredeydim ben? Yanımda yatan sıcak bir beden hafızamı canlandırdı. Kiera'yla birlikte uyuyakalmıştım. Onun yatak odasıdaydım. Güvendeydim. Uzun bir nefes verirken kalbim hızla çarpıyordu ve yoğun bir şeyden uyandığımı biliyordum. Neyse ki geriye hiçbir iz kalmamıştı. Bunlar benim en sevdiğim rüyalar, hatırlayamadıklarım.

Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Kâbuslar benim için yeni bir şey değildi. Bilinçaltım bana sık sık geçmişimle eziyet ederdi. En kötü rüyalar, çocukluğumla şimdiki zamanı birbirine karıştıran ve şimdiki hayatım hakkında korkunç bir yorum sunan rüyalar. Rüyaları kapatmak için her şeyi yapardım. Artık her şey yolundaydı. Boş verebilirdim.

Kiera'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan çıktım ve günlük egzersiz rutinime başladım. Şınav, mekik, şınav, mekik. Zihnimi boşaltmak için ne gerekiyorsa. İşim bittiğinde giyindim ve kahve hazırlamak için mutfığa yöneldim. Kiera uyandığında biraz isteyecekti, ki ben demlemeye başladıktan çok sonra olmayacaktı. Kızım hemen hemen her şeyde uyuyabilirdi ama yeni demlenmiş çekirdeklerin kokusu onu neredeyse her zaman .

Birkaç dakika sonra kulağıma dünyanın en güzel seslerinden biri geldi: Büyük boy bir sürahiye damlayan ılık sıvı. Kokusu bana

Kiera, sabahları birlikte geçirdiğimiz çalıntı anlar. Renk bana onun gözlerinin daha koyu kısımlarını hatırlattı ve tencere dolmaya başladığında aptal gibi gülümsedim. Birkaç fincan alırken kalbimdeki şarkıyı mırıldanmaya başladım. Tam o sırada dairenin kapısının açıldığını duydum. Anna sonunda eve gelmiş olmalıydı.

Anna daireye adımını atar atmaz iki fincanı tezgâhın üzerine koydum. "Hey, Kellan, günaydın."

"Günaydın, Anna. Geç çıktın... ya da erken."

Küçük mutfığa giren Anna, devasa çantasını iç çekerek yere bıraktı. Dar bir pantolon ve daha da dar bir bluz giymişti ve saat erken olmasına rağmen kuaförden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Anna muhteşemdi, bunu inkâr etmek mümkün değildi ama onun yanında her şey... üretilmiş gibiydi. Yaptığı her şey, giydiği her şey, makyajının her dokunuşu kasıtlı ve direktti. Bu kötü bir şey olmasa da, Kiera'nın rahat ve doğal güzelliğini tercih ederdim. Hiçbir şeyi vurgulamasına gerek yoktu; o zaten mükemmeldi.

"Evet," dedi. "Pete'in yerine gittim. Çocuklarla karşılaştım."

Yüzündeki gülümsemeden bunun ne anlama geldiğini biliyordum; geceyi Griffin'i eğlendirerek geçirmişti. Daha önce Anna ve Griffin'i dinlemek zorunda kaldığım için, ikisinin de iyi bir gece geçirdiğini tahmin edebiliyordum. Sözlü oyunu kaçırdığıma sevinmişim.

Anna ve ben bilmiş bir kahkaha attık, sonra bana "Büyük gösterinizde harika iş çıkardığınızı duydum" dedi. İç çekmek için durakladı. "Kaçırmak zorunda kaldığım için üzgünüm." Gösteriyi düşünmek bana enerji verdi. Gerçekten inanılmazdı. Sahnede olmayı seviyordum. O kadar çok bazen bu beni . Kendimi tamamen özgür hissettiğim tek yerdi. Kiera'nın kollarında olmak dışında tabii. Ama bazen her iki şey de çok zayıf görünüyordu - kolayca düşebileceğim kaygan bir yokuş. Müziği kaybedersem ne yapardım? Kiera'yı kaybedersem ne yaparım? Aniden bastıran

Panikle, soğukkanlılıkla ona "Sadece bir gösteriydi, daha önce görmediğin bir şey değil. Bunun için endişelenme."

Tezgâha yaslanarak, konseri kaçırmasının nedeni olan Hooters takvim fotoğraf çekimini sordum. Anna sırttı, sonra da bana süreçle ilgili her şeyi anlattı. Ben Anna'yı 12 aylık onur için seçilmesinden dolayı bir kez daha kutlarken Kiera içeri girdi. Kiera rahat etmek için salon pantolonu ve yıpranmış bir tişört giymişti. Sürekli değişen gözleri bu sabah yeşilin derin bir tonundaydı ve bana bakarken gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Büyüleyiciydi. Kesinlikle büyüleyici.

Kollarını belime doladığında sırtışım geniş ve mutluydu
-Onun tarafından kucaklanmayı seviyordum. "Günaydın uyku," dedim başını öperek.

Memnuniyet dolu bir iç çekişle başını boynuma gömdü. "Günaydın."

Anna yumuşak bir iç geçirdi. "Tanrım, ikiniz de çok sevimlisiniz." Kiera'nın koluna vurdu ve gözlerini devirdi. "Bu çok sinir bozucu." Yüzündeki ifadeden aslında böyle hissetmediği anlaşıyordu.

Kiera güldü. "Günaydın, Anna. Gece geç mi yattın?"

Anna'nın dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. Dudağını ısırarak bir kaşını kaldırdı. "Ah, evet. Ve sana garanti ederim ki senin gecen kadar şirin değildi."

Kiera utanarak gözlerini ondan kaçırdı ve Anna gırtlaktan bir kahkaha attı. Kız arkadaşımı daha sıkı sıkarak güldüm ve "Gecemizin hoş olduğunu söyleyemem, Anna" dedim.

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Kiera bana uyarıcı bir bakış fırlattı ve göğsüme bir şaplak attı; yüzü şimdi gülünç derecede sevimli bir kırmızı tonundaydı. Kiera seks hayatımızı kız kardeşine bile ayrıntılı olarak anlatacak biri değildi. Ben de genellikle ağzımı sıkı tutardım, bu yüzden onu tamamen anlıyordum. Ve her ne kadar Anna derinlemesine bir açıklamaya bayılacak olsa da, bunu ona verecek değildim.

Bu konuyu açmayacağımı anlayınca Kiera rahatladı. Anna homurdandı. "Biliyorum," dedi. Kiera'nın omzunu dürtmek için durakladı. "Ne kadar ateşli olabileceğinizi biliyorum." Kiera'nın ağzı açık kaldı ve ben gülmek için kendimi zor tuttum. Anna gülmedi. Başparmağını koridora doğru sallayarak, "Benim yatak odam seninkinden sadece bir oda ötede, Kiera. Belki ikiniz ileride bunu hatırlayabilirsiniz?"

Kiera utanç içinde yüzünü sakladı ve bedenime döndü. O andan sonra kahkahalarımı tutamadım ve sırtını okşarken içimden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. "Bunu aklımızda tutmaya çalışacağız, Anna. Teşekkürler."

Anna iyi huylu bir şekilde güldü ve Kiera'nın omzunu ovdu. "Sadece seninle dalga geçiyorum, Kiera. Devam et ve çığlık at, umurumda değil." Bakışları takdirle üzerimde gezindi. "Tanrı biliyor ki ben yapardım." Durmaksızın yaptığı imalar karşısında başımı sallamak zorunda kaldım. O ve Griffin gerçekten de cennette yapılmış bir . Keşke birbirlerini nöbetçi seks arkadaşları olarak kullanmak yerine akıllanıp bunun farkına varsalardı. Tabii ki, ikisinin de bundan hoşlanıyor olması onları bu kadar uyumlu yapan şeylerden biriydi. Kiera ve benim sahip olduklarıma herkesin ihtiyacı yoktu.

Ben Kiera'nın başına güven verici bir öpücük kondururken, Anna bana göz kırptı ve ardından Kiera'nın kolunu okşadı. "Ben yatmaya gidiyorum. Yorgunum." Bizden uzaklaşarak koridorun sonundaki yatak odasına yöneldi. Omzunun üstünden, "Eğer tekrar kavga etmek isterseniz ben hemen çıkıyorum," diye seslendi.

Anna'nın önerisine gülmekten kendimi alamadım. Bu muhtemelen Kiera'nın dünyada duymak isteyeceği son şeydi. Muhtemelen şu anda kıpkırmızı olmuştu. Çok sevimli.

Anna gözden kaybolduğunda Kiera içini çekti ve bana baktı. Beklediğimin yarısı kadar bile kızarmamıştı. Bu iyi bir şeydi. Seks onu bu kadar utandırmamalıydı. Göğsüme şaplak atarak, "Onu cesaretlendirmeyi keser misin?" dedi. Cevap olarak gülümsedim ve tekrar iç çekti, bu sefer biraz daha kederli bir şekilde. "Keşke ikinizin de beni utandırmaya çalışmaktan daha iyi bir hobiniz olsaydı."

Alnına şefkatli bir öpücük kondurdum. Aklımdan geçenleri söylememem gerektiğini biliyordum, çünkü dün gece bu konuyu zaten konuşmuştuk, ama onun sorununa basit bir çözüm getirmekten kendimi alamadım. "Benim evimde bu konuda endişelenmene gerek yok. Belki de seni evimde utandırırım."

Konuyu tekrar açtığım için kızarsa diye, ona cephaneliğimdeki en seksi gülümsemeyi verdim. Kiera'nın dudaklarını dudaklarıma değdirmesiyle hoş bir şekilde ödüllendirildim, ama ağızlarımız birleşirken bile göğsüm ihtiyaçla gerildi. Ve yalnızlıkla. Ve acıyla. Sonunda isteğime evet diyeceği günü gerçekten bekleyemiyordum. Sonunda ilerlemeye hazır olduğumuz günü. Ama o gün bugün değildi. Ve bu sorun değildi.

Kiera ve ben bütün günü onu okula hazırlamakla geçirdik. Yakında başlayacaktı ve beklendiği gibi Kiera gergindi. Yeni durumların onu neden bu kadar rahatsız ettiğinden gerçekten emin değildim. Zekiydi, güzeldi, tatlıydı... Kendine daha fazla inansa girdiği her odayı sahiplenebilirdi. Kişisel güvensizliği muhtemelen benim ve bizim hakkımızdaki olumsuz duygularının çoğunu körüklüyordu. Aramızdaki ateşin söneceğini ve bir gün ona olan ilgimi kaybedeceğimi düşünüyor gibiydi. İmkansızdı. En azından benim açımdan. Kendini daha olumlu bir ışık altında görseydi, kalabalık içinde kendini daha güvende hissederd, benim hakkımda daha güvende hissederd.

Bir bakıma, güvensizlik söz konusu olduğunda Kiera'nın tam tersiydim. Fiziksel olarak çekici olduğumu bilmek gruplarda ya da bire bir ilişkilerde kendimi çok rahat hissetmemi sağlıyordu; söz konusu olan bir yabancıyla rastgele seks yapmak gibi kişisel olmayan türden bire bir ilişkiler olduğunda. Ama gerçek yakınlık... kendimi birine açmak... bununla mücadele ettim. Her gün.

Ama Kiera'nın kendi bedeninde daha rahat olmasına yardım edebilirim, belki o da benim duvarlarımı yıkarken daha rahat olmama yardım edebilirdi. Bu konuda birlikte iyiydik. *Her* konuda.

Pete's'teki vardiyasının vakti geldiğinde, Kiera ve ben otoparka doğru yola çıktık. Yüzünde sevimli bir gülümsemeyle... bebeğimin anahtarlarını almaya çalıştı. "Ben sürebilir miyim?" diye masumca sordu, anahtarları sağlam tutuşumdan kurtarmaya çalışıyordu.

Cehennem donduğunda. Tamam, belki bu biraz sert oldu ama yine de arabamı çaldığı için ona biraz kızgındım. Benim... ders dışı faaliyetlerim yüzünden incinmiş olsa bile, misillemesi yersizdi. Ve zalimce. Chevelle klasik bir sanat eseriydi. Neredeyse paha biçilemez.

Ona sert bir ifade vererek anahtarları çektim. "Hayır, yapamazsın."

Olduğu yerde durdu, elleri kalçalarında ve suratında sevimli bir ifade vardı ama kendimi onun yanından geçip gitmeye zorladım. Bu çok zor oldu. Aslında yapmak istediğim şey onu kollarıma almaktı. "Neden olmasın?" diye sordu.

Bu benim karşı koyamayacağım kadar fazlaydı. Arkamı dönerek geçtim ve ağzıma aldım. "Çünkü... o benim bebeğim ve ben onu paylaşmıyorum."

"Ben senin bebeğin olduğumu sanıyordum?" diye ciyakladı, nefesi kesilmişti.

Kalçalarından tutarak onu kendime çektim. "Öylesin." Onu sert ve derin bir şekilde öptüm, sözlerimi bedenimle mühürledim. "Ve ben de seni paylaşmıyorum," dedim geri çekilerek. Bir daha asla. Kalbim buna dayanamadı.

Kiera'nın yüzündeki ifade çok sıcak, çok sevgi doluydu... çok tahrik olmuştu. Çok tatlıydı. Onun yüz ifadesine gülerken bile, eskiden sadece seks sırasında -kısa bir süreliğine- hissettiğim o bağlanma, sevilme duygusunu hissettim. Kiera benim için her şeyi değiştirmişti ve artık o anları çok tuhaf nedenlerle sürekli hissediyordum. Ve en garip, en beklenmedik zamanlarda tam bir mutluluk hissedebileceğimi bilmek, hayatın her saniyesini keyifli hale getiriyordu. Beni çok canlı hissettiriyordu.

Çok geçmeden Pete'in Bari'na vardık ve arabayı "benim" yerime çektim. Arabadan inip aceleyle Kiera'nın yanına doğru yürüdüm ama o çoktan kapısını açmıştı. O beni beklemezken ben nasıl centilmen bir erkek arkadaş olabilirdim ki? Kaşlarını çatarak elimi ona doğru uzattım. Kiera'nın

Parmaklarını güvenle parmaklarımın arasına soktuğu anda kaşlarım çatıldı.

Bara girmek içimi huzurla doldurdu. Gardımı biraz olsun indirdiğim bir yer varsa, o da burasıydı. Burası benim için bir evdi, *gerçek* evimden çok daha fazla bir ev. Kiera'yı çift kapılardan birinden geçirdim ve benden uzaklaşırken elini öptüm. Pete'in odasına girdiğimde onun benim olduğunu odaya duyurmadan edemiyordum. Muhtemelen ona karşı hissettiklerimi uzun süre sakladığım içindi. Bir daha asla saklamayacaktım.

Barmen Rita, avını takip eden aç bir kurt gibi bana bakıyordu. Genelde bana bu şekilde bakardı. Kiera, Rita'yla olan geçmişimi, yaşlı kadının cinsel arzularına boyun eğdiğimi ve onunla bir kez yattığımı bilmiyordu. Ya da en azından Kiera'nın bildiğini sanmıyordum. Umarım bilmiyordu. Bu benim en gurur duyduğum an değildi, özellikle de Rita o sırada evli olduğu için. O zamanlar beni rahatsız etmemişti ama şimdi mutlu ve sağlıklı bir ilişkim olduğu için o noktaya gelmemem gerektiğini biliyordum. Tabii ki Denny'nin kızıyla da oraya gitmemeliydim.

Rita'yı kibarca selamlamak için başımı eğdim, o da tezgâhın üzerine eğilerek bana mallarını gösterdi. "Selam Kellan... Kiera."

Kiera Rita'ya sırtıttı, sonra bana döndü. "Gidip eşyalarımı yerleştirmem gerekiyor. Her zamanki gibi mi?"

Dudağımı ısırarak bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Evet, teşekkürler Kiera."

Eğildi ve yanağımdan öptü, ben de hemen dudaklarını bulmak için döndüm. Sadece bir öpücük yeterli olmazdı. Kiera, elim kışına doğru kayana kadar beni herkesin içinde şımarttı. Sonra beni itti ve iyi davranmam için açık bir uyarıda bulundu. Ona masum bir gülümseme verdim, o da gözlerini devirdi ve uzaklaşmadan önce güldü.

Kiera arka odaya yönelirken, ben de sahnenin yanındaki her zamanki masama yöneldim. Grup arkadaşlarımdan hiçbiri henüz gelmemişti, ben de arkama yaslandım.

ve insanları izlemeye başladım. Gerçi müşterilerin çoğu da beni izliyordu, bu yüzden bunun gerçekten insanları izlemek olmadığını düşündüm. Daha çok sessiz konuşmalar yapmak gibiydi.

Kellan Kyle'sın, değil mi? Evet.

Sen !

Teşekkür ederim.

Gelip yanına oturabilir miyim?

Hayır, üzgünüm... kız arkadaşım. Eminim 30 saniye önce onu öptüğümü görmüşsündür.

Sözsüz konuşmamızı doğru yorumlayamayan ve beni ziyaret etmek üzereymiş gibi görünen bir grup üniversiteli kızla göz temasını aceleyle kestim. Tam o sırada dev gibi bir adam yanıma yaklaştı. "Hey, Kellan. Gösteri nasıldı?" Dev adamı yanımda gören kızlar tekrar yerlerine oturdular.

Gülümseyerek, tıraşlı kafası ve ağaç gövdesi büyüklüğünde kolları olan korkutucu bir adama baktım. Sam burada fedai ve arkadaşımdı. Bir ya da iki kez yanımda olmuştu, bazen isteksizce ama yine de yanımdaydı. Denny'nin ihtiyacı olduğunda da yanında olmuştu. Denny'yle aramızda geçenler ne olursa olsun, bunun anlamı çok büyüktü.

"Hey, Sam... iyiydi."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "İyi mi? Daha yeni Bumbershoot'ta çaldınız. Kendini tutma, bana her şeyi anlat."

Gülerek başımı salladım ve ona yaşadığım deneyimi anlatmaya başladım. Bu konuda konuşmak zihnimdeki anıyı tazeledi ve bir kez daha tanıdık adrenalin içime hücum etti. İçimden bir ses bu yüksekliğin geçmesinin biraz zaman alacağını söylüyordu.

Gece ilerledikçe, daha fazla müdavim bana yaklaştı. Hepsi gösteri için beni tebrik etmek, ayrıntılar için peşime düşmek istedi. Aldırmadım.

Bazıları cevaplarımı kabul etmekte zorlansa da bu konuda konuşmayı seviyordum.

"Gergin değildim de ne demek?" Kate yaklaşık beşinci kez sordu. Uzun boylu ve zayıf olan Kate bir dansçının vücuduna ve zarafetine sahipti. Ayrıca kahverengi saçlarında koyu kırmızı bir ton vardı ve bu durum Griffin'in birden fazla kez merakını uyandırmıştı. Kate neredeyse Jenny kadar uzun bir süredir Pete'in demirbaşydı ve benim hiç sahne korkum olmamasını hep tuhaf bulmuştu.

Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sadece şunu demek istiyorum... beni germedi. Heyecanlıydım elbette, ama gergindim... hayır. Öte yandan Matt, sanırım bir noktada midesini boşalttı."

Solgun yüzlü gitaristimin bir kovanın içine girerkenki görüntüsü beni güldürdü. Kate inanamayarak başını salladı. "Sanki insan değilsin... Sanki uzaylısın, dünyaya gönderilmiş bir rock tanrısı-"

"Lütfen sen?" Araya girdim. Gözlerim barda Kiera'yı arıyordu. Umarım vardiyasından sonra onu memnun edebilirim.

Kate homurdandı ve gözlerimi ona çevirdiğimde yanakları kızarmış ve telaşlı görünüyordu. "Evet... kesinlikle." Başını sallayarak, "Ama hayır, cidden... en ufak bir gerginlik hissetmedin mi? Ben olsaydım muhtemelen altıma işerdim."

Güldüm, sonra içimi çektim. "Bunu söylemeye devam edebilirim Kate, ama sonunda bana inanmak zorunda kalacaksın. Performans beni korkutmuyor." Hayır... sevdiğim kadına kalbimi dökmek, beni korkutan buydu. Geri kalan her şey basit ve kolaydı.

Kate beni tekrar sorgulamak üzereymiş gibi görünüyordu ama ön kapılar açıldı ve grubumun geri kalanı içeri girdi. Burada oldukları için minnettardım. Kate bitmek bilmeyen sorularını onlara yöneltebilirdi. Matt muhtemelen ona çok daha tatmin edici cevaplar verirdi.

Dördümüz yeniden bir araya geldiğimizde, Pete'in müşterileri gürültülü bir alkış kopardı. Tüm bu ilgi biraz şaşırtıcıydı. Biz

Pete'in yerinde sürekli çalıyorduk, bu yüzden buradaki insanların çoğu bizi birçok kez dinlemişti. Ama festivalin bardan bir adım nde *olduğunu* sanıyordum.

Matt bardan çıkıp gitmek ister gibi görünürken, övgüleri için dostça bir teşekkür olarak elimi kaldırdım. Evan etrafına bakarken şaşkın ama onurlu görünüyordu. Griffin ise bu hayranlığın beklenen bir şey olduğunu düşünüyordu. Kalabalığa öpücükler gönderdikten sonra, sanki bir senfoni orkestrasını ynetiyormuş gibi derin ve dramatik selamlar vermeye başladı. Biraz edepli olmasını isteyerek, durması için sırtına bir tokat attım. Durdu ama sırtışından hâlâ o anın tadını çıkardığı anlaşılıyordu.

Kalabalık sakinleştiğinde onlara "Teşekkür ederim. Desteğiniz bizim için çok önemli." Ben konuşurken gözlerim Kiera'ya kaydı; o da bardaki herkes gibi, belki de daha fazla, gururla parlıyordu. Bu kadar çok kabul görmek çok garipti. Bir parçam bu duyguya asla alışamayacaktı.

Matt bu kısa sessizliği fırsat bilerek masamıza doğru kaçarken, Evan da Jenny'yi buldu ve onu devasa bir ayı gibi kucakladı. Ancak Griffin, tutsak izleyicisinin bu kadar kolay gitmesine izin vermeyecekti. Ben onu başarılı bir şekilde masaya doğru itemedenden önce gruba şöyle dedi: "Aletim her türlü övgüyü memnuniyetle kabul ediyor... eğer beni özel olarak tebrik etmek isteyen varsa."

Boş kafatasına vurduktan sonra oturması için onu zorla masaya götürdüm. Kısa bir süre sonra barın sahibi Pete bizi tebrik etmek için dışarı çıktığında yine şaşırdım ve alçakgönüllülük gösterdim. Elimi sıkarken bizimle gurur duyduğunu söylemesi biraz gerçeküstüydü. Yüzündeki yorgun yenilgiyi görmek daha da gerçeküstüydü, sanki yakında yerimize birini aramak zorunda kalacağını düşünüyordu - gruplara rezervasyon yapmaktan nefret ettiği için bunu dört gözle beklemediğini biliyordum. Yine de bunun olma ihtimali çok düşüktü. Büyük bir mekanda tek bir konser, havalı olsa da, hayatımızı büyük ölçüde değiştirmeyecekti. Dünya böyle işlemiyordu. Muhtemelen bu bardan hiç ayrılmayacaktık; gelecekte Pete's'in sahibi kim olursa olsun

yaşlandığımızda, saçlarımız ağardığında ve oynayamayacak kadar güçsüzleştığımızda bizi kovmak zorunda kalacaktı. Ya da Griffin'in durumunda bundan çok daha erken. Ama burada olmak, doğal hayatımın geri kalanında her hafta sonu bu barda çalmak, Kiera'nın tüm bunlar boyunca yanımda olduğunu varsayarsak, tamamen rahat olduğum bir kaderdi.

Gecenin geri kalanı oldukça mükemmeldi. Matt Rachel'la takılmaya gidene kadar çocuklarla dostça sohbet ettik. Bu Griffin'in onu biraz azarlamasına neden oldu ama Griff daha fazla kalmadı ve bardan bir sarışınla ayrıldı. Kiera gözlerini devirdi ve Griffin'in bardan Anna'dan başka biriyle ayrıldığını görünce sırtını döndü, ama gördüğüm kadarıyla bu ikisi özel olmaktan çok uzaktı ve Anna da eve en az onun kadar çok oyuncak getiriyordu. İkisi de bu anlaşımdan memnun olduğu sürece, görebildiğim kadarıyla bunda bir sakınca yoktu.

Evan ve ben burada kaldık, çünkü iki kızımız da kapanmak üzereydi. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu ama sonunda yollarımız ayrılıyordu ve ben de bütün akşam yapmak istediğim bir şeyi yapabildim: Kiera'yı eve, *kendi evime* götürmek. Kiera'nın duvarlarımın içinde olması bana derin bir huzur veriyordu ve sokağıma girdiğimde yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Kiera ve ben girişe adım attığımızda, gözleri etrafta süzülüyor, her şeyi inceliyordu. Bunu hep yapardı, sanki burada yaşayan hayaletlere karşı kendini hazırlıyor gibiydi. Onu anlıyordum. Ben de her gün o savaşıyordum. *Her şey* burada başlamıştı. Aşk ilişkimiz, Denny'ye ihanet etmemiz, ikimizin de değer verdiği birine karşılıklı olarak zarar vermemiz. Bazen geçmiş evimde o kadar yoğun oluyordu ki nefes almak zorlaşıyordu. En yoğun olduğu yer Kiera ve Denny'nin eski odasıydı, oraya hiç girmedim. Giremezdim. Ama bir daha asla da vermeyecektim, başka birini içeri davet ederek onu temizlemeyecektim.

için de acı verici olsa da, Kiera'nındı - ve sadece Kiera'nın - ve Öldüğüm güne kadar öyle kalacaktı.

Ben gitar kutumu odamın köşesine koyarken Kiera yatağıma oturdu. Orada otururken biraz... melankolik görünüyordu, hayaletler gibi

onu rahatsız ediyordu. Buraya geri dönmek istememesinin bir başka nedeninin de duvarların acıya boyanmış olması olduğuna emindim. "Sen iyi misin?" Bir zamanlar en iyi arkadaşımın paylaştığı yatak odasına bir bakış atarak sordum. Şey... eski en iyi arkadaşım, sanırım, gerçi o benim için asla eski bir arkadaş olmayacaktı. Onu sırtından bıçaklamış olsam bile... Onu hâlâ seviyordum. O ailemdendi.

Yüzüne parlak ve güzel bir gülümseme yaydı; bu gülümseme bana iyi olduğunu, mutlu olduğunu göstermek içindi. Dirseklerinin üzerine yaslanıp göğsünü vurgulayarak bana "Elbette iyiyim" dedi.

Onun yatağındaki görüntüsüne gülümsedim ve geçmişin üzerimden kayıp gitmesine izin vermek için elimden geleni yaptım. Yanına oturarak elimi kalçasına koydum. "Burada olduğun için mutluyum," diye fısıldadım. *Benim olduğun için mutluyum ve senin için yapamayacağım hiçbir şey yok.*

Doğrulup kollarını boynuma doladı. "Başka seçeneğim yoktu," diye şaka yaptı. "Arabanı kullanmama izin vermiyordun, hatırladın mı?" Güldüm, sonra dudaklarını bulmak için eğildim. Burada benimle olmasının nedeni ne olursa olsun, bunun için minnettardım.

Kiera kollarımda güvenle sarılmış bir *şekilde* uykuya daldım ve karanlık beni tüketmeden önceki son düşüncem *her şeyin olması gerektiği gibi olduğuydu. Bu benim sonsuzluğum.*

"Sonsuza dek mi? Senin gibi birinin sonsuza dek mutlu olacağını mı sanıyorsun? Kazandığını mı sanıyorsun? Senin bir aptal olduğunu hep biliyordum."

Gözlerimi açtığımda kalbim karnıma düştü. Mutfaktaydım, eski, çocukluğumun mutfağında, masada oturmuş gazete okuyan babama bakıyordum - ölü babama. "Burada olmamalısın," dedim ona, ama bunu söylerken bile biliyordum. Tabii ki burada olmalıydı. Burası *onun* eviydi. Burada yersiz olan bendim, her zaman yersiz olan.

Babam sırtıttı ve başını salladı. Elindeki gazeteyi masaya bırakıp bana sert bir bakış attı. Titredim, kalbim hızla çarpıyordu; bu bakışı biliyordum, çok iyi biliyordum. "Burada olmamalı mıyım? Ve söyle bana... *oğlum*... kim olmalı?"

Burada mı? Peki ya Denny? Himayemize aldığımız, evimize aldığımız o çalışkan, iyi kalpli çocuk. Duygusuzca sırtından bıçakladığın çocuk. Çünkü asla senin olmayan bir şeyi istedin." Bakışları beni taradı, soğuk, gri gözlerinde aşağılama ve tiksinti belirgindi. "Çok bencilsin... Sana bakmak bile midemi bulandırıyor."

"Özür dilerim." Kelimeler bir anda ağzımdan dökülüverdi. Donuyormuşum gibi titremem gözle görülür bir hal aldı. Bunca zaman sonra bana bunu nasıl yapabiliyordu?

Orada durmuş, babamın beni azarlamak için yaklaşmasını beklerken, aniden kafamın arkasına sert, tahta bir kaşıkla vuruldu. Omurgamdan aşağıya doğru bir acı patlaması oldu ve nefesim kesildi. Gözlerimi annemin durduğu ve bana ters ters baktığı tarafa çevirdim. Buradaki tek tehdidin babam olmadığını unutmakla ne kadar aptallık .

"O çocuğa yaptıklarına inanamıyorum. En iyi arkadaşın... Onu hiçbir zaman gerçekten önemsemediğini biliyordum."

Sözlerindeki zehir iliklerime kadar işlerken gözlerim yaşardı. Neredeyse konuşmak yerine bana tekrar vurmasını dileyecektim. Fiziksel acı kelimeler kadar derinden kesmiyordu. "Hayır... Umurumda. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Denny benim için her şey demektir... Hâlâ da öyle."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve annemin soluk mavi gözleri gözyaşının hareketini takip ederken daha da soğudu. "O senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu istediğini elde etmek için kullandın, çünkü sen bir canavarsın... tıpkı seni yaratan canavar gibi."

Başımı şiddetle salladım. "Bu doğru değil..." Belki de öyleydi. Belki de sahip olduğum tek gerçek buydu. Belki de haklıydı... Belki de ben bir canavardım. Denny de muhtemelen aynı fikirdeydi.

İnkârım dudaklarımda ölürken, babamın sandalyesinin yere çarparak protesto ettiğini duydum. "Annene cevap mı veriyorsun? Buranın kimin evi olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Gözlerim kocaman ve korkuyla babama baktım. "Hayır, üzgünüm... Değildim... Özür dilerim."

Bir adım geri çekildim ve bunu yaparken bile bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğunu biliyordum. Babamın yüzü, benim acınası kaçma girişimimi izlerken kırmızının korkunç bir tonuna dönüştü. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Kemerini çözmeye başladı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Hayır. Bu gerçek değildi. Bu bir rüyaydı, korkunç, korkunç bir rüya. Ailem ölmüştü. Gitmişlerdi. Gömülmüşlerdi. Artık bana zarar veremezlerdi.

Babamın dudağı zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu konuda yanılıyorsun evlat. Artık sana yapabileceğimiz çok daha fazla şey var. Çünkü artık... yaptığın *her şeyi* biliyoruz. Artık bizden saklanamazsın. Asla özgür olamayacaksın."

Babamın kafamın içinde olması başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Etrafımda dönerek kapıya doğru fırladım. Şu anda iyi olduğum bir şey varsa o da koşmaktı. Ondan daha gençtim, daha hızlıydım, daha dayanıklıydım - beni asla yakalayamazdı ve çocukluğumdan farklı olarak, bunun olmasına izin vermek zorunda değildim, beni dövmesine izin vermek zorunda değildim. Bu cehennem çukuruna asla geri dönmek zorunda değildim. Asla.

Annemden kaçmayı başardım ama çocukluğumun geçtiği devasa evin girişine geldiğimde bunun bir önemi olmadığını hemen anladım. Kapı yoktu, pencere yoktu, üst katlara çıkan merdivenler yoktu. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Babam kemerini eline vurarak odaya girdi. Dönüp durdum, bir çıkış aradım ama artık mutfığa giden koridor bile yoktu. Kapana kısılmıştım. Ve yalnızdım.

"Sonunda , değil mi? Kim olduğundan kaçamazsın, Kellan. kaçamazsınız. Denemenin bile bir anlamı yok."

Omuz silkti, sanki beni ömür boyu acı çekmeye mahkum etmek basit bir şeymiş gibi. Sonra kemeri indirdi. Yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım ve kalın deri, açıkta kalan ön kollarımı parçaladı. Acı, aşağılanma ve yenilgi içimden geçerken, onun haklı olduğunu anladım. O

artık bana çok daha fazlasını yapabilirdi... artık sonsuza dek kafamın içinde kilitliydi. Asla gerçekten özgür olamayacaktım.

Bölüm 3

BİR SONRAKİ ADIM

Kabusum beni sarsmıştı. Kiera'ya bile itiraf etmek istemediğim kadar sarsıldım. Bu özel rüyayı fark etti ve beni uyandırdı. Uykumda çırpınıyor olmalıydım. Kiera, ben tamamen gerçekliğe döndüğümde rüya hakkında konuşmak istedi ama istediğim şey konuşmak değildi. Konuşmak acıyı dindirmiyor, sadece daha da artırıyordu ve acının dinmesine ihtiyacım vardı. *Sonunda* durmasına. Bu yüzden seks yaparak dikkatimi dağıttım ve Kiera da bana izin verdi. Onun kollarında mutlu ve memnun bir şekilde yatarken, kâbusum unutulup gitmişti. Umarım bir daha geri dönmez.

Kiera sonraki birkaç gün boyunca beni bir şahin gibi izledi, ancak kötü rüyalar hiçbir zaman tam anlamıyla kabusa dönüşmedi, bu yüzden beni tekrar uyandırmak zorunda kalmadı. Yine de her sabah gözlerindeki endişeyi görebiliyordum, bu yüzden onu iyi olduğuma ikna etmek için elimden geleni yaptım. Çünkü iyiydim. Ara sıra yaşadığım gece terörlerine rağmen harikaydım. Kiera benim kız arkadaşım. Harika olmaktan başka nasıl bir şey olabilirdim ki?

Birkaç hafta sürdü ama sonunda Kiera rüyalarım hakkında endişelenmeyi bırakmış görünüyordu, özellikle de okul yaklaştıkça. Tembel bir Perşembe öğleden sonrası, yatağımda uzanmış yazın solmakta olan özgürlüğünün tadını çıkarıyorduk ki yanlışlıkla saate baktım ve gitmem gerektiğini fark ettim. "Kahretsin. Eğer Matt yakında aramaya başlayacak." İç çekerek yatan ona baktım. "Keşke birlikte

Okullar tatilken prova yapmayı bırakın. Yeterince iyiyiz, bu kadar çok prova yapmamıza gerek yok."

Bir kaşını kaldırdı. "Yeterince iyi mi? Olmak istediğin şey bu mu?"

Gülümseyerek ona bir öpücük verdim. "Seninle birlikte olmak istiyorum."

Onu öptüğümde kıkırdadı, sonra beni geri itti. "Benim yüzümden sorumluluklarından kaçamayacağını biliyorsun Kellan. Birbirimizi daha iyi hale getirmeliyiz, daha tembel değil."

Üzerine tırmanarak onu yere yapıştırdım. "Tembel mi? Biz böyle miyiz? Çünkü bu bana oldukça aerobik hissettirdi."

Tekrar güldü, yanakları yumuşak bir pembeyle kızardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yaptım ve bu içimi sıcaklıkla doldurdu. O benim elimden gelenin en iyisini yapmamı istiyordu, tıpkı benim de onun elinden gelenin en iyisini yapmasını istediğim gibi. Birbirimizin en olumlu özelliklerini ortaya çıkarmak istiyorduk. Bu da gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Lanet olsun.

Yine de kalkıp giyinmeden önce bekleyebildiğim kadar bekledim. Gitarımı isteksizce elime aldığımda Kiera hâlâ yatağında uzanıyordu. Hareket edemeyecek kadar rahat görünüyordu. Ne yazık ki gitmek zorundaydı, kapıyı kilitlemem gerekiyordu. Onun güzel, zayıf, çarşafla kaplı vücuduna bakarak uzun, hüzünlü bir iç geçirdim.

"Ne?" diye sordu, yüzünde sevimli bir kaş çatmayla etrafındaki örtüleri inceleyerek.

Yüz ifadesi beni sırttırdı ama sonra neden suratsız hissettiğimi hatırladım. Rahatlamış bedenini işaret ettim. "O kadar rahatsın ki gitmeni istemekten nefret ediyorum." Ağzım kaşlarımı çattı. "İstediğin kadar kalabilmelisin. İstediğin gibi gelip gidebilmelisin. Birlikte yaşamıyor olsak bile, benim evim senin evin..." Bu düşünce aklıma iyice yerleştikten sonra başımı salladım ve onu işaret ettim. "Bir fikrim var. Kımıldama."

Ağzı açık kaldı ama bir şey sormadan kapıdan fırladım ve merdivenlerden aşağı atladım. Anahtarlarımı kaptığım gibi

Girişteki ay masasında, evin anahtarını yüzükten çıkarmaya çalıştım.

Ben anahtarla boğuşurken Kiera'nın üst katta giyindiğini duyabiliyordum. *Kahretsin, ona kılmıdamamasını söyledim.* Birkaç dakika sonra şortu ve atletiyile merdivenlerden indi ve ben de metali çözmeyi bırakıp ona baktım. Lanet olsun. Çok güzeldi. Onu tekrar soymak için zamanım var mıydı?

Yanıma yaklaşp başını eğerek parmaklarıma baktı. "Ne yapıyorsun?"

Kare anahtarı başarıyla çıkarıp ona uzattım. "İşte, evimin anahtarını al. İşe gitmeden önce burada kalıp dinlenebilirsin. Daha sonra Pete'in yerinde olacağım. O zaman senden alırım. Ya da... sende kalabilir..." Kalbim göğsümde daha sert çarpmaya başladı. Kiera'nın anahtarımı alması, benimle yaşamasına bir adım daha yaklaşması demekti. Ait olduğu yere.

Kiera soğuk metali alırken dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. Sırtıma engellemenekte zorlandım, o da *aldı*. "Anahtarın sende kalsın mı?" dedi. "Ama anahtarın bendeysen evine nasıl gireceksin?"

Gülümseyerek omuz silktim. "Sen yokken neden benim burada olmam gerekiyor?" *Bu dünyada ihtiyacım olan tek şey sensin zaten.*

Dudakları eğlenerek büzüldü ama sonra kaşlarını çatı. "Bana anahtarını vermek zorunda Kellan. Peki ya diğer anahtarların? Benim... eski anahtarım?"

O karanlık gün hemen aklıma geldi. Kiera... benim yüzümden geçirdiği sakatlıktan kurtulduktan ve kız kardeşinin yanına taşındıktan sonra bana evimin anahtarını geri vermişti. Doğrudan değil elbette, çünkü o sırada birbirimizden kaçıyorduk. Hayır, Anna'ya vermişti, Anna da bana vermişti. Barda. O anahtarı avucuma koyduğu gece benim için kötü bir geceydi. Anna gittikten sonra neler olduğunu pek hatırlayamıyordum ama Sam'in beni eve götürdüğünü hatırlıyordum.

"Onları attım. Seninkini ve Denny'ninkini." Sadece Evan'ın bildiği yedek anahtarımı bile atmıştım. Nedeninden emin değildim, sadece... hepsinin gitmesine ihtiyacım vardı. Yalnızdım, neden herhangi bir şeyin katlarına ihtiyacım olsun ki? Zihnimde karanlık dönerken bakışlarım yere düştü. "Onların evimde olmasıyla ilgili öyle bir şey vardı ki... hazmedemiyordum." Sert bir yutkunmayla geçmişi bıraktım ve ona baktım. "Ama biraz daha yaptırabilirim. Sana kendi anahtarını da verebilirim... Eğer senin için de uygunsa?" *Lütfen evet de.*

"Ben..." Duraklayarak dudağını ısırıldı. "Sence buna hazır mıyız, Kellan?"

O daha sorusunu bitirmeden ben başımı salladım. "Evet, kesinlikle. Bu... bu bir sonraki adım, Kiera. İleriye doğru atılacak bir sonraki adım. Bunu istiyorsun, değil mi?" Birlikte yaşamakla ilgili konuşmamıza geri döndüğümü düşünmesini istemediğim için hemen ekledim, "Çünkü bu birlikte yaşamak değil, sadece... evlerimizi birbirimize açmak. Hâlâ ayırınız, hâlâ yavaş ilerliyoruz ama de... ilerliyoruz."

Cevabını beklerken kendimi gergin hissediyordum. Bir öğleden sonra için anahtarı almaya evet demek harikaydı, ama anahtarı her zaman üzerinde tutmaya evet demek... bu bizim için büyük bir şeydi. Dudaklarını geniş bir gülümseme süsleyene kadar sinirlerim buharlaşmadı. "Tamam, Kellan."

Tepkimi durduramadan ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Evet mi diyorsun?"

Gülerek kollarını boynuma doladı. "Evet, evet diyorum. Haklısın, bu önemli bir adım, kesinlikle atmamız gereken bir adım. Anahtarımın bir kopyasını da alacağım, sonra ne zaman istersen gelebilirsin," diye ekledi omuz silkerek.

Kollarımı beline dolayarak onu daha sıkı çektim. "Gece geç saatlerde, gösterilerimden sonra mı?" Onun yatağına girmek en sevdiğim şeylerden biriydi ve bir anahtarla bu çok daha kolay olacaktı. Karşı koyamamak

"Yatakta, sıcacık ve çıplakken, beni düşünürken... kendine dokunurken..." diye ekledim.

Geri çekilerek omzuma hafifçe vurdu. "Kellan! Ben çıplak uyumam... bunu biliyorsun." Bunu söyledikten sonra biraz kızardı ve itiraz ettiği yorumun *bu* olmasına gülümsemek zorunda kaldım.

"Peki ya... diğer şey?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Kiera'nın kendine dokunduğu, beni düşündüğü düşüncesi bile kanımın kabarmasına, vücudumun sertleşmesine neden oldu. Şimdi, gitmeden önce onu *kesinlikle* soyacaktım.

Kiera'nın kızarması derinleşti ve soruma cevap vermek -ya da reddetmek- yerine, "Gitmelisin... çocuklarla buluşmaya geç kalacaksın," dedi.

Bu doğrudu ama burada kalıp onu yatağıma geri yatırmak, zaten bildiğim bir sürü şarkıyı çalışmaktan çok daha eğlenceli görünüyordu. "Beni özlemeyecekler," dedim, bir öpücük için eğilerek.

Kiera büyük bir irade göstererek beni geri itti. "Evet, gelecekler Kellan. Günün geri kalanını seninle yatakta uzanarak geçirmeyi ne kadar istesem de, sen oraya gelene kadar grup hiçbir şey yapamaz."

Haklı olduğunu bilsem de kaşlarımı çattım. "Tamam, iyi, gideceğim. Ama dokunaklı konuları sonra konuşuruz."

Sevimli bir şekilde utanmış görünerek gözlerini devirdi. "Sen iflah olmazsın."

"Merak ediyorum... tamamen farklı." Ona uzun bir öpücüğe dönüşen kısa bir öpücük verdim, sonra Matt aramaya başlamadan önce Kiera kıcımlı kapıdan dışarı çıkardı.

Evan'ın evine giderken sırtımdan duramadım. *Anahtarları değiştiriyorduk.* Birlikte yaşamayı reddetmişti bunu tamamen anlıyordum-ama buna evet demişti ve bu hâlâ doğru yolda ilerlemesine geliyordu. Sonsuzluk yolunda. Evan'ın evine park ettiğimde mutluluktan yüzüm gülüyordu.

Arabamdan inip Roxie'ye ve Evan'ın evinin altındaki oto kaportacıda çalışanlara el salladıktan sonra merdivenlerden çatı katına çıktım. Kapıyı açtığımda herkes oradaydı. Matt beni kaşlarını çatarak karşıladı. "İşte buradasın. Unuttun mu?"

Hâlâ sırtarak başımı salladım. "Hayır, sadece geç kalıyorum. Kiera ile meşguldüm."

Griffin başını salladı, yüzünde ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi sinsi bir gülümseme vardı. Evan gülümseyerek başını salladı, Matt ise kaşlarını daha da çattı. "Bak, mutlu olduğumu biliyorum Kell, ama işler yolunda gidiyor. Şimdi gevşemenin sırası değil."

Kapıyı kapatıp içeri kadar yürüdüm. "Biliyorum Matt. Kaytarmıyorum, sadece benim de bir hayatım olsun istiyorum." Ellerimi çırparak odaya baktım. "Kiera ve ben anahtarları değiştirmeyi kabul ettik."

Hepsi bana boş boş baktı. Griffin kafasını kaşdı. "Peki bu olduğunda çıplak mıydın?"

Dudaklarımı bükerek gitar kutumu yere bırakırken başımı salladım. "Hayır, giyinmiştik." "Bilmiyorum, sadece... bu bizim için büyük bir adım." diye ekledim.

Evan gülümsedi ve Matt de anlamış gibi başını salladı. Griffin'in kafası hâlâ karışık görünüyordu. Kirli sarı saçlarını kulaklarının arkasına atarak, "Ama siz eskiden birlikte yaşıyordunuz. Bu, zaten bir sayı vuruşu yapmışken, bir his yakaladığın için seni tebrik etmek gibi bir şey değil mi?"

Derin bir nefes alarak kendimi tutmaya ve sabırlı olmaya çalıştım. Sonra Griffin'i görmezden geldim ve Matt'e odaklandım. Ona doğru yaklaşarak, "Hey, düşünüyordum da... U-Dub yakında yeniden başlıyor. Kiera berbat olacak... kız her konuda gergin oluyor. Ama her neyse, ilk gününden önceki gece müsait olmayı çok isterim, o yüzden hiçbir şey ayarlama, tamam mı?"

Matt bana eğlenen bir gülümseme verdi. "Biliyorum, Kell. Bana o gece rezervasyon yaptırmamamı söylemiştin. Ben de yapmadım."

Rahatlayarak iç çektim. "Biliyorum, sadece hatırladığından emin değildim. Bunu berbat etmek istemiyorum, anlıyor musun? Bu Kiera için çok önemli."

Matt bağımlı sallayarak bana gülümsedi. "Bu konuda çok gerginsin, Kell. Sakin ol. O seni seviyor, dostum."

Karnım sıkıştı. *Biliyorum. Ama başka birini sevmesinin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmedi. Onun için her şey olmalıyım ki onun da benim için her şey olduğunu ona gösterebileyim.* Bunların hiçbirini ona söyleyemediğim için omzuna vurup, "Rachel'la ciddileşene kadar bekle," dedim.

Bundan rahatsız olmuş görünüyordu. "Biz ciddiyiz. Yani... biz özeliz. Aynı şey, değil mi?"

Cevap olarak kaşımı kaldırdım. *Hayatındaki bir numaralı öncelik o olana kadar bekle, o zaman anlayacaksın.*

Evan yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. "Tebrikler, Kell." Matt'e bakarak, "Çalışmalardan bahsetmişken, ses yalıtımı malzemeleri yine geri sipariş edildi. Bana birkaç hafta daha süreceğini söylediler."

Matt'in ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Ne oluyor be? Çok uzun sürüyor..."

Evan yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. "Kusura bakma Matt. Gitmek için sabırsızlandığını biliyorum." Parmaklarını şıklattı. "Bu da bana... buraya gelmeden önce ev sahibimle konuşmam gerektiğini hatırlattı. Planlarımızdan hoşlanmayabilir, biliyorsun değil mi?"

Matt kaşlarını çatı ama başını salladı. "Evet... ona hemen sorduğundan emin ol dostum, erteleyip durma. Ne kadar çabuk ayarlarsak, o kadar çabuk bir demo kaydedebiliriz." Gülümsedi, gözlerinde heyecan vardı. "Ve ne kadar çabuk bir demoya sahip olursak, adımızı o kadar çabuk duyurabiliriz."

Griffin dikkatini vermeyi bırakmıştı ama bu sözler onu yeniden konuşmaya dahil etti. "Evet, hadi yapalım şu ! Küresel ölçekte hayranlara ihtiyacım var." Gitar çalma taklidi yapıyor, dilini dışarı çıkarıyor ve kalçalarını sallıyordu. Matt yüzünü buruşturdu.

Griff rock yıldızı olmayı bitirdikten sonra bana döndü. "Hey, Kell, madem ev anahtarlarını dağıtıyorsun, ben de bir tane alabilir miyim?"

Ona sıcak bir gülümseme vererek sakince, "Hayatta olmaz Griff," dedim.

Bundan sonra işe koyulduk ve tahmin ettiğim gibi her şey sorunsuz ilerledi. Bir gün için yeterince iş yaptığımızı hissettiğimizde arabalarımıza atladık ve Pete'in evine doğru yola çıktık.

Sevgilimle yollarımızı ayıralı çok uzun zaman geçmemiş olmasına rağmen, Kiera'yı göreceğim için heyecanlıydım. Onu gördüğümde her zaman heyecanlanacağıma dair bir his vardı içimde. Ne de olsa o benim dünyamdı. Barın çift kapısından içeri girdiğimde, gözlerinin üzerimde olduğunu ve beni beklediğini hissedebiliyordum. Onun da beni görmek için aynı derecede istekli olduğunu bilmek bana eşsiz bir heyecan veriyordu.

Yolumda yürürken yüzünde kilometrelerce genişlikte bir gülümseme vardı ve eğer bu konuda utanacak bir tip değilse, bana atlayacağını hissediyordum. Onu bu kadar neşeli yapan neydi? Ben mi? Umarım öyleyimdir.

"Hey," dedim yeterince yaklaştığında. "Işıl ışılsın. Bu sabah seni tatmin ettiğimi biliyorum ama şimdiye kadar etkisi geçmiştir diye düşünmüştüm."

Barın arkasındaki Rita bunu söylediğimi duyacak kadar yakındı. Nefesinin altından mırıldandığını duydum: "Tatlım, etkisi hiç geçmiyor..."

Neyse ki Kiera Rita'yı duymamıştı. Yine de beni duyunca yanakları kızardı. Yorumumu görmezden gelerek avucunu uzattı. İçinde iki anahtar vardı -biri ona bu sabah verdiğim, diğeri de onun olduğunu tahmin ettiğim anahtar. "İşe gitmeden önce fotokopi çektim," dedi, sırtışı bulaşıcıydı.

Elindeki gümüş metale bakmak içimde bir sevgi ve özlem dalgası yarattı. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. *Onu* çok uzun zamandır istiyordum. Aşağı uzanarak, ayaklarını yerden kesen bir sarılmayla onu kucakladım. Kiera kollarını boynuma dolayarak güldü. "Seni çok seviyorum, Kiera. Bunu yaptığımız için çok mutluyum."

Yüzünde öyle bir şefkatle bana bakıyordu ki, göğsümün ağrmasına neden oldu - mümkün olan en iyi şekilde. "Ben de seni seviyorum, Kellan."

Onu yere bırakarak elindeki anahtarları aldım ve ikisini de cebime soktum, sonra yüzünü tuttum ve kapıdan adımımı attığımdan beri ona vermek için can attığım öpücüğü verdim. Dudaklarımız birbirine değerken barda işeme ve inleme sesleri duydum. Birisi, büyük olasılıkla Griffin, bir oda tutmamız gerektiğinden yakınıyordu. Kiera yumuşak bir iç çekiş yaptı, bu ses beni neredeyse çözüyordu, bu yüzden hepsini görmezden geldim ve onu öpmeye devam ettim. *Bu* sesi çıkarmaya devam ederse beni levyeyle uzaklaştırmak zorunda kalacaklardı.

Ne yazık ki Kiera beni itti. Bunu yaptığında nefessiz kaldığını görmek beni mutlu etti. "İşe dönmem gerek," dedi dudağını ısırarak ve yüzümü inceleyerek. Yüz ifadesinden, onun da en az benim kadar "siktir et" demek istediği anlaşılıyordu. Ama haklıydı ve gerçekten de işinin başına dönmesi gerekiyordu. Bazen sorumluluk sahibi olmak gerçekten berbat bir şeydi.

Benden uzaklaşmaya başladı ama onu yakınımda tutmak için elini tuttum. Bana hayran ama kararlı bir bakış attı. "Gitmem gerek, Kellan."

Ona başımı sallayarak, "Biliyorum, sadece yarın için planlarımız olduğunu söylemek istedim" dedim.

"Öyle mi?" dedi gülümseyerek. "Peki bunlar ne planları?"

Ona çarpık bir sırıtış atarak, "Yatak alışverişi. O şilte ile işim bitti. Aslında, bu gece geldiğimde onu yakabilirim."

Gülerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yapma bunu. O zaman uyuyacak yerimiz olmaz."

"Peki uyuduğumuzu kim söyledi?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

Gülümsemesi hem eğlendirici hem de merak uyandırıcı olan Kiera, uzaklaşmadan önce bana gözlerini devirdi. Arkamdan Rita, "Sana satabileceğim bir yatağım var Kellan," dedi. Sesindeki küstahlık, gerçekte ne teklif ettiği konusunda hiçbir soru işareti bırakmıyordu.

Ona bakmak için döndüğümde, ona doğru bir sırtıma fırlattım. "Eminim biliyorsundur, Rita." Oraya bir daha gideceğimden değil.

Gece yavaş geçti. Anahtarımı test etmek için çok hevesliydim, sabah Kiera'ya yeni bir yatak almak için çok hevesliydim, ilerlemeye başlamak için çok hevesliydim. Kiera'nın vardiyası bitmeden Pete's'ten ayrıldım çünkü Anna evdeydi ve Kiera işe Denny'nin külüstür Honda'sıyla gitmişti. Eğer arabayı almasaydı, kapanış saatine kadar onun yanında kalırdım. Geç saatlere kadar bir yerde konser vermediğim sürece kızımın beni bırakacak birini bulmasına gerek yoktu. Ne yazık ki, o gecelerde genellikle işten benden önce çıkardı. Ama her zaman değil. Onu almak benim için öncelikliydi ve çocuklar da bunu biliyordu.

Pete'in yanından ayrıldıktan sonra 24 saat açık bir markete gittim. Kiera'nın çiçeğe ihtiyacı vardı. Olmadığını söyleyecekti elbette ama ben aynı fikirde değildim. O istiyordu. Onun gününü biraz daha parlak kılmak için ne gerekiyorsa yapardım. Ben de biraz şarap aldım. Genelde içmezdim ama... romantik hissettiriyordu ve bu gece biraz romantizm istiyordum.

Kiera'nın evine vardığımda anahtarı kilide soktuğumda başım döndü - kendi *anahtarımı*. Hayatımda ilk kez bir kadının evine sınırsız erişimim oluyordu. İlk kez bir kızın evine o yokken davet edilmişim - onun sığınağına kabul edilmiş, ait olmaya teşvik edilmişim. Bu benim için biraz şaşırtıcı ve biraz da gerçeküstüydü. Bir parçam anahtarın çalışmasını beklemiyordu ama sürgü sorunsuzca kaydı ve ağır kapı kolayca itilerek açıldı. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Ta ki içeri adım atana kadar.

"Tanrım, Griffin! Sikeyim! Evet!"

Bunu duyar duymaz daireden geri adım atmam, kapıyı yeniden kilitlemem ve uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama lanet olsun ki içgüdüsel olarak yukarı bakmadım. Anında pişman oldum. Anna ve Kiera'nın evi küçüktü ve oturma odası ön kapının tam karşısındaydı. Ve tam orada, tam görüş alanında

Anna ve başım, dünyanın en çirkin turuncu kanepesinde sevişiyorlardı.

Giysiler oturma odasının her yerine saçılmıştı ve iki muhabbet kuşu kanepenin üzerine gelişigüzel yayılmıştı. Anna biraz dalgındı ama garip bir şekilde Griffin içeri girdiğimi duydu. Bana baktı, sonra selamlamak için elini kaldırdı, sanki onunla prova için buluşuyormuşum gibi, Anna onun için her neyse onunla bir anını bölmüyormuşum gibi. "Hey, Kell... bir dakika içinde seninle. Çok...yakınım..." Sesi gergindi ve nedenini düşünmek istemiyordum.

"Yapma, uh... Ben... Siktir et..." Gözlerimi kapatarak odadan çıktım. Lanet olsun. Bu görüntü önümüzdeki yüz yıl boyunca aklımdan çıkmayacaktı. Griffin'i düzüşürken görmekten gerçekten nefret ediyordum. Ve bu çok sık oluyordu. Matt'in onunla yaşarken nasıl aklı başında kalabildiği beni aşıyordu. Kiera yerine benim onu basmam daha iyiydi. Ben erotik görüntüyle başa çıkabilirdim ama Kiera muhtemelen kusardı. Hem de defalarca.

Koridorda hızlı adımlarla yürüyerek arabama geri döndüm. Kiera'ya benim evime gelmesini söylemem gerekecekti. Bu ikisi etraftayken Kiera'yla onun evinde büyülu ve romantik bir gece geçirmemizin imkânı yoktu. Anna ve Griffin'in ikisi de doyumsuzdu ve ne kadar süre devam edeceklerini kestirmek imkânsızdı; gecenin geri kalanında da böyle olabilirlerdi. Bu, Kiera'nın görmek istemediği bir manzaraydı. Benim de öyle. Kahretsin, keşke Griffin'in Vanagon'unu park yerinde fark etseydim.

Boş ve sessiz evimde güvende olduğumda barı aradım. Telefon birkaç kez çaldı, sonunda Pete ofisinde açtı. Arayanın ben olduğumu anladığında pek de memnun görünmüyordu. "Hey, Pete. En sevdiğin rock yıldızı."

"Rod Stewart?"

Cevabına sıırttım. "Komik. Hayır, ben Kellan. Kiera'yla hemen konuşmam lazım, onu benim için alabilir misin?"

"Kellan...? Sen onunla barda değil misin?" Mantıklı bir soruydu. Antrenman yapmadığım ya da çalmadığım sürece genellikle Kiera ile Pete'in yerinde olurum. "Eğer bu bir tür eşek şakasıysa, hiç havamda değilim."

"Değil," diye teminat verdim. "Bir süre önce ayrıldım." Şimdi pişmanlık duyduğum bir gerçek.

Pete uzun bir iç geçirdi. "Onunla konuşmak istiyorsan geri gelemez misin? Senin için ayak işlerini yapmaktan başka yapacak işlerim de var."

Ona söylemek için bara geri dönmeyi düşündüm ama bunu yaparsam bir daha ayrılamayacağımı hissediyordum ve Kiera'ya gerçekten sürpriz yapmak istiyordum. İkimiz için romantik planlarım vardı, keşke hayat onları engellemeye çalışmaktan vazgeçse. "Pete... acil bir durum olmasa sormayacağımı biliyorsun." Ve öyleydi de. Kiera az önce benim girdiğim şeye girme riskini almak istemezdi.

Pete sıkıntıyla homurdandı. "Pekâlâ, tamam. Ama acil bir durum olsa iyi olur Kellan."

"Griffin'in testisleri üzerine yemin ederim ki öyle."

Pete homurdandı, sonra telefonun kapatıldığını duydum. Birkaç dakika sonra hatta Kiera'nın sesi vardı. Kulaklarıma müzik gibi geldi. "Alo?" Tanrım, telefonda sesi çok seksi geliyordu. Onu daha sık aramalıyım.

Ahizeye gülümseyerek mutfak tezgahına yaslandım. "Merhaba... Bana yardım edebileceğinizi umuyordum. Dünyanın en seksi kadını arıyorum. Beş beş yaşlarında, muhteşem dalgalı, kahverengi saçları, günlerce içinde kaybolabileceğiniz boğucu ela gözleri ve düpedüz ölümcül bir vücudu var."

"Hmmm, hayır... tanıdık gelmiyor."

Gülmemek için kendimi zor tutarak sordum: "Emin misin? Çünkü barda çalıştığına dair iyi bir otoriteye sahibim. Aslında, onu daha bugün orada gördüm, o dar Pete's tişörtlerinden birini ve mükemmel kıkına neredeyse kalıplanmış olan bu küçük şortları giyiyordu. Tanrım, eğildiğinde tek yapmak istediğim-"

"Kellan! Aman Tanrım... Dur..."

Sesindeki kızarıklığı duyabiliyordum ve gülmekten kendimi alamadım. "Ah, demek onu gördün."

Telefonda kıkırdadı ve kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Benimle istediği kadar tartışabilirdi ama az önce söylediğim her kelime doğruydu. O mükemmeldi. "Neden beni işteyken telefonda taciz ediyorsun?" diye sordu. "Beni evimde beklemekten sıkıldın mı?"

"Ah...keşke öyle olsaydı. Hayır, yanlışlıkla karşılaştım... şey, Anna ve Griffin bir randevudalar ve *gerçekten* iyi gidiyor diyelim. şimdiye kadar bitmiş olabilir ya da hiç bitmeyecekmiş gibi görünen maratonlardan biri olabilir. Her iki durumda da, bu gece bana gelmek isteyeceksin."

"Evet, tamam. için teşekkürler."

"Sorun değil. Benim kaıramayacak kadar talihsiz olduğum şeye tanık olmaman için elimden geleni yaparım." Griffin'in yüzü gözümün önüne geldi. Evet, kesinlikle uzun süre orada kalacaktı.

Kiera güldü, sonra yavaşça, "Bekle, bir şeylere *tanık* mı oldun? Neredeydiler?"

Dudağımı çiğneyerek ona cevap vermek için bir an bekledim. "Bilmemen en iyisi. Güven bana."

Uzun bir i geçirdi ama ayrıntılar için beni sıkıştırmadı. Yapmadığı için mutluydum. Bilseydi bir daha asla kanepeye oturmazdı.

Kiera ve ben vedalaştık, sonra romantik hazırlıklarına başladım. İşim bittiğinde, neredeyse sabırsız bir beklenti duygusuyla Kiera'nın gelmesini bekledim. Sanki saatin ilerlemesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu. Harika bir şeyin olmasını beklerken zaman neden bu kadar yavaş ilerlemek zorundaydı? Ve o muhteşem şeyin tadını çıkardıktan sonra bu kadar hızlı ilerliyordu? Bu hiç adil değildi.

Sonunda Denny'nin hantal arabasının garaj yoluna girdiğini duyduğumda heyecanımı zar zor kontrol edebildim. Kiera motoru kapatırken, stratejik olarak yerleştirilmiş mumlarımı yakmaya başladım - odamın her yerinde birkaç tane vardı. Tam bitirmek üzereydim ki kapıyı çaldığını duydum.

Kapı. Gülümseyerek yumuşak sesi duymazdan geldim ve Kiera'ya bir kadeh şarap doldurdum. Sessiz bir vuruş daha oldu ve sonra Kiera artık bir anahtarı olduğunu hatırlar gibi oldu. Kilidi çevirişini dinlerken sırtışı kocaman oldu. Ne kadar güzel bir sestti.

"Kellan? Uyuya mı kaldın?" Kiera ön kapıyı kapatırken sordu.

Kıpırdamadan ve sessiz kalarak ona cevap vermedim. O kadar sert gülümsüyordum ki çenem çatlayacakmış gibi hissediyordum. Derin bir nefes alarak yüzü sakınleştirdim. Kiera'nın merdivenlerden çıktığını duyabiliyordum ve yüzümü kapalı yatak odamın kapısına döndüm. "Kellan?" diyordu. "Dışarı fırlayıp beni korkutmayacaksın, değil mi? Çünkü bundan gerçekten nefret ediyorum."

Gülmemek ya da ona cevap vermemek için dudağımı ısırđım. Evin içindeki tüm ışıklar kapalıydı, bu yüzden uyuduğumu ya da saklandığımı nasıl düşündüğünü kolayca anlayabiliyordum. Yine de bu beni şaşırtmadı. Sonunda yatak odamın kapısını açtığında, tamamen hareketsiz ve tamamen sakın kaldım. Bu geceki amacım korku değildi.

Mumlarla aydınlatılmış mabedime girdiğinde Kiera'nın ağzı açık kaldı. Hafifçe parlayan ışıklar yüzünü okşuyor, içinin ışıldamasını sağlıyordu; nefes kesiciydi. Odayı inceledikten sonra ela gözleri bana ve ellerimdeki nesnelere kaydı: bir buket çiçek ve bir kadeh şarap.

"Kellan?" dedi, sesi titriyordu. "Nedir bütün bunlar? Bu gece benim bilmediğim özel bir durum mu var?" Bir şey unuttuğundan endişeleniyormuş gibi dudağını çiğniyordu. Çok sevimli.

Gülümseyerek ona şöyle dedim: "Evet, dünyanın en güzel kızı kapımdan içeri girdi... hem de kendi anahtarıyla. Bu kesinlikle kutlanacak bir şey."

Gözleri yere kaydı ve mum ışığında göremesem de kızardığını biliyordum. "Kellan, ben-"

Çiçekleri yatağımın üzerine koyarak ona doğru yaklaştım. "Ne diyeceğini biliyorum ve evet, ." Yüzünü kavradım, nazıkçe okşadım

Yanak. "Sen benim için dünyadaki en olağanüstü şeysin, Kiera."

"Çünkü seni seviyorum..." Bunu söyleme şekli hüznle doluydu, sanki benim hayranlığım geçici bir şeymiş gibi. Sanki herhangi biri beni sevebilirmiş ve bir başkası sevdiği anda duygularım bir şekilde değişecekmiş gibi. Sanki onun sevgisi yeterli değilmiş gibi. Sanki *her şey* değilmiş gibi.

"Hayır, çünkü sen mükemmelsin... ve beni seviyorsun. Her iki dünyanın da en iyisi."

Beni öpmek için öne eğildiğinde gülümsemesi samimiydi. Ayrıldığımızda ona bir kadeh şarap uzattım. Bir yudum aldı, dolgun dudakları ilgi çekici bir şekilde kadehin kenarına kıvrıldı ve keşke onun şarap kadehi ben olsaydım dedim. Gözleri tekrar romantik cennetimizin etrafına baktı, sonra "Bu çok tatlı, teşekkür ederim" dedi. Tam ona teşekkür etmem gerektiğini söyleyecektim ki birden dudağını ısırды ve gözleri endişeli bir hal aldı. "Kellan... senin olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." *Bir mucize, kaderin anlaşılmaz bir cilvesi, sen benimsin. Şimdilik.* Tanrım, onu tekrar kaybetmeyi düşünmek istemiyordum. Ama belki de bu olmayacaktı. Belki o bende kalırdı. Belki.

Kiera bana tuhaf tuhaf baktı, sanki tüm sessiz eklemelerimi duymuş gibiydi. Bir yandan içimizi sevgi ve bağlılıkla dökerken, bir yandan da tüm şüphelerimizi ve korkularımızı itiraf etmemiz tuhaftı. "Tamam," dedi ve şarabını komodinin üzerine bıraktı. Kollarını boynuma dolayarak ekledi, "Ben sadece... Her zaman böyle abartılı olmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu
biliyorum."

"Biliyor
musun?"

Hayır, pek sayılmaz. Ama her gün bunu umuyordum. Korkularımı açıkça dile getirmek istemediğim için iç çektim. "Deniyorum, Kiera. Bunların hepsi benim için çok yeni."

"Ben de."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Bu tam olarak doğru değildi. "Hayır, değil... sen... sen bunu daha önce de yaşadın, Kiera." Bunu kabul etmek içimi kararttı.

kalbim ve göğsüm sıkıştı. Hiçbir zaman tamamen eşit seviyede olamayacaktık, çünkü benim aksime, bu onun ilk seferi değildi. O kadar özel değildi.

Belki de ruh halimin değiştiğini hisseden Kiera eğilip gözlerime baktı. "Bu şekilde değil, Kellan. *Senin* gibi değil."

Yüzündeki ifade gerçek ve anlam doluydu. Onunla aramızdaki büyüün, ilişkimizin, aşkımızın Denny ile paylaştıklarından farklı olduğunu gerçekten hissediyordu. *Bizimki* onun için yeniydi ve bu yönüyle de özeldi. Belki ilk aşk kadar özel değildi ama yine de özeldi ve bunu duymak rahatlatıcıydı. Bana biraz umut verdi, kalbimi hafifletti. "Bunu duymak... gerçekten çok güzel," dedim gülümseyerek. Ve aynen , ben havadan daha hafifti. Ruh halimi nasıl bu kadar kolay değiştirebildiği beni şaşırtıyordu.

Kiera yüzümdeki endişesiz ifadeyi görünce kollarımda gevşedi. "Artık konuşmayı bitirebilir miyiz?" diye sordu, gözlerinde şakacı bir parıltıyla.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım..." Dudaklarımı dudaklarına indirerek mırıldandım.

Ağzlarımız birleştiğinde kıkırdadı ve ben bir sıcaklık ve özlem dalgasına kapıldım. Onu çok seviyordum ve hiçbir şey bu gerçeği değiştiremeyecekti. Hayatımda tereddütsüz emin olduğum tek şey buydu: Öldüğüm güne kadar Kiera'ya aşık olacaktım.

Bölüm 4

RAHATSIZ/RAHAT

Ertesi sabah Kiera'dan önce uyandım, çok da şaşırtıcı değildi. Sabah rutinimden sonra kahve yapmak için aşağı indim. Kiera benimle birlikte mutfağa girdiğinde makinenin arkasına su dolduruyordum. Onu görünce bir an duraksadım. Esniyor, geriniyor ve karnının büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu.

Bu nefis görüntü bir an için dikkatimi dağıttı ama kollarını boynuma doladığında kendime geldim. "Uyanmışsın," dedim. "Seni Arabica fasulyesi kokusuyla uyandırmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

Bana yumuşak bir gülümseme vererek boynumu öptü - bu beni anında ateşledi. "Kahveyi ne kadar sevsem de sen çok daha güzel kokuyorsun. Ve yatak sensiz soğuktu." Yarım saniye surat astı, sonra gülümsedi ve beni öptü.

Teninin dudaklarımdaki hissinin tadını çıkararak, "Gidip tekrar ısınmaya ne dersin?" diye mırıldandım.

Kesinlikle karşı konulmaz bulduğum bir ağırbaşlılık ifadesiyle gözlerini kaçırdı. Gülerek onu sıkıca çektim ve başını öptüm. "Kahve içmeye ne dersin, sonra gidip yeni bir yatak ararız. İçinde yuvarlanabileceğimiz büyük bir şey."

Bana bakarken dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı. "Çok büyük değil. Odam sadece bu kadar büyük."

"Mantıklı değilsem bir hiçim," diye cevap verdim sırtarak.

Beni müzikal bir kahkahayla ödüllendirdi, sonra yumuşak dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi. Cennet gibi. Bir an tatlılığın tadını çıkardım, sonra ona "Yatağımı yeniden ısıtmak konusunda ciddiye dim... Daha çok zamanımız var" dedim.

Göğsüme şaplak atarak benden uzaklaştı. "Hayır, yapmayacağız. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki yukarı çıkarsak, benim işe gitme zamanım gelene kadar bir daha aşağı inmeyeceğiz."

Ona sahte bir kızgınlıkla baktım. "Beni kendi yatak odamda rehin tutacağını mı söylüyorsun? Seninle tekrar tekrar seks yapmamı mı istiyorsun?" Yüzümü değiştirerek ona hınzırca bir sırıtış attım. "nk bu benim için tamamen sorun değil." Bileklerimi önümde birleştirdim, vücudumu ele geçirmesi için hazırdım... Çünkü kalbimi çoktan ele geçirmişti.

Kiera kekeledi, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ben... hayır, Kellan... Ben... kahveyi bitireceğim."

Onun garip utancı çok şirin, çok tatlıydı. Onu kızdırmanın en eğlenceli yanı tepkisini görmekti. Ama bu beni ne kadar eğlendirse de, seks dolu sözlerimi bana geri fırlatacak kadar kendinden emin ve güvende hissetmesini görmek isterdim. Tanrım, bu beni tahrik ederdi. Bunu yapmamasının nedenlerinden biri de bu olabilir. Zaten onun yanındayken sürekli bir yarı uyarılmışlık halindeydim. Eğer o da benim gibi konuşmaya başlarsa, Anna ve Griffin kadar kötü olurduk. Ama bu gerçekten kötü bir şey miydi?

Kahve demlenirken Kiera bana Jenny ve Kate ile birlikte aldığı sanat dersinden bahsetti. "İkisi de gerçekten çok iyi. Ben mi? Ben... Öğreniyorum." Bunu söyledikten sonra kaşlarını çattı, sanki kendisine öğretilebileceğine inanmıyormuş gibiydi.

Hem yüz ifadesinden hem de yeni bulduğu hobbisinden dolayı gülümsedim. "Bence bu harika ve rahatlık alanının biraz dışında bir şey denediğin için seninle gurur duyuyorum. Yine de... seni haftada iki kez benden uzaklaştırması biraz berbat." Dersi yüzünden Pazartesi ve arşamba sabahları yataktan kaçıyordu.

"Biliyorum," dedi. "Ama birbirimiz dışında ilgi alanlarımızın olması bizim için önemli." Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım ve o da gözlerini devirdi. "Bunu mümkün olan en iyi şekilde söylediğimi biliyorsun."

"Mmmm-hmm."

Bana dudaklarını büzdü ve ben de kıkırdayana kadar kışını çimdikledim. Doruğa ulaştığında çıkardığı ses bir yana, bu benim en sevdiğim sestti. Adımı söylemesinden sonra. Sanırım birden fazla favori sesim vardı.

Kahve bittiğinde ve Kiera'yla ben gün için giyindiğimizde -ne yazık ki yatağımı ısıtmadan- ona dinlenebileceği rahat bir yer bulmak için dışarı çıktık. Yatak mağazasına girdiğimiz ve tüm o yatakların davetkâr bir şekilde... beklediğini gördüğüm anda, hepsi de Kiera'nın o mükemmel, beyaz, yastıklarla kaplı yataklara yayıldığı çok sayıda uygunsuz görüntü görmeye başladım.

"Aman Tanrım, Kellan Kyle... Bunca zaman sonra mağazama giriyorsun..." Hayalimden sıyrılıp adımı söyleyen satış görevlisine baktım.

Gözlerimiz buluştu ve dudaklarımdan alçak sesle bir küfür kaçtı. Onu tanıyordum. Yani, onu *tanıyordum*, samimi bir şekilde, ama aslında onu tanıımıyordum. Aradaki farkı şimdi anladım. Ama uyuduğum gerçeğinden daha da kötüsü

Bu kız, Kiera'yla pek de masum olmayan flörtlerimize son vermeye karar verdiğimizde acıyı hafifletmek için kullandığım isimsiz yüzlerden biriydi. Bu da onu nispeten yeni bir kaçamak yapıyordu... Kiera ve benim büyük planımızda arada kalmış biriydi. Bu bir fark yaratmamalıydı, ama bir şekilde... yarattı. Kendimi kötü hissettim.

Kiera'nın bu kızla olan bağlantımı hemen öğrenmesini istememek -her ne kadar muhtemelen çoktan anlamış olsa da- sıradan bir gülümseme takındım ve Kiera'nın elini daha sıkı kavradım. "Hey... nasıl gidiyor?"

Kız Kiera'ya, bana ve birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı. *Lütfen sakın ol*, sessizce yalvardım. *Ben senin için bir hiçtim, aksi takdirde*

Yine sen. Şimdi bu kadar sahiplenici davranma... şimdi gerçekten zarar verebilir.

Neyse ki kadının yüzü profesyonel bir gülümsemeye dönüştü. Anlamıştı. Umarım. "İşler iyi, şikayet edemem. Önümüzdeki bahar evleniyorum." Elini kaldırdı ve parmağında büyükçe bir taş gördüm. "Sanırım siz ikiniz yeni bir yatak arıyorsunuz?"

Oh, Tanrıya şükür... nişanlanmış. "Evet, teşekkürler... Paige." Ve isim etiketleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

Paige'in gülümsemesi aydınlandı. "İçeri gelin, size elimizdekilerin en iyisini göstereyim."

Paige'i takip etmeye başladığımızda Kiera'ya olan bağlılığımı gevşettim ama Kiera bana olan bağlılığını gevşetmedi. Ona borçlu olduğumu biliyordum... bir şey... Meraklı gözlerine baktım. Ağzımı açtım ama aklıma iyi bir açıklama gelmedi. Yalan söylemek çok rahat olduğum bir şeydi ama Kiera ve ben birbirimize karşı dürüst olmaya çalışıyorduk. Bunu yarım bir gerçekle geçiştirmek hiçbir şeye yardımcı olmazdı. Ayrıca, Kiera en azından bu özel konu söz konusu olduğunda, tüm repliklerimi biliyordu. Arkadaşım olduğunu söyleyemezdim, eskiden birlikte takıldığımızı söyleyemezdim, gerçek dışında hiçbir şey söyleyemezdim. Eski bir erkek fahişesi olmanın sonuçları vardı.

İç çekerek, çatışmacı olmayan bir şey söylemeye çalışmaktan vazgeçtim. Onun yerine "Başka bir yere gidebiliriz," dedim.

Muhtemelen şüphelendiği şeyi teyit ettiğimde Kiera'nın dudakları birbirine yapıştı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ve bu beni biraz tedirgin ediyordu. Bir bana, bir kıza, sonra tekrar bana baktı. Sonunda, meraktan neredeyse dayanamayacak hale geldiğimde başını salladı. "Burası iyi. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bize olağanüstü bir anlaşma yapacaktır çünkü sen... onu tanıyorsun."

Sesi somurtkandı, bir başka çapkınlığımla daha karşılaştığımız için mutsuzdu. Çok üzgün olmadığını umarak kendimi gülümsemeye zorladım.

Bu onun için kolay olamazdı. Geçmişinde sadece bir erkekle uğraşmak zorunda kaldım, gerçi bazen o bir erkek bile çok fazlaydı.

Havayı yumuşatmaya çalışarak ona sordum, "Bize bir anlaşma yapacağını nereden biliyorsun? Bizden daha fazla ücret isteyebilir."

Kiera gözlerini devirdi ve başını tekrar salladı. "Seninle yattım, Kellan. Bir anlaşma yapıyoruz."

Bu beni eğlendirmemeliydi ama evet, yorumu beni sırttırdı. Genç yaşta başladığım ve arkadaş bulmaya olan eğilimim nedeniyle, çok fazla... deneyimim vardı. Bu iyi bir şey de olsa kötü bir şey de olsa, söz konusu kadın formu olduğunda ne yaptığımı çok iyi biliyordum ve *herkes* yatağımdan memnun ayrılıyordu.

Kiera yüz ifademi fark ettiğinde güldü ve ben de bunu bu işin peşini bıraktığına dair iyi bir işaret olarak aldım. Muhtemelen Paige'in açıkça başka birine yatırım yapmış olması ve her fırsatta benimle göz göze gelmemesi de buna yardımcı oldu. Sanırım Kiera'yı gerçekten rahatsız eden kızlar bunlardı - başka bir tat istediklerini ve bunu elde etmek için her şeyi yapabileceklerini açıkça belli edenler. Ama gerçekten, bu kızlar çok . Çoğu kadın beni kullandı ve bir daha beni düşünmemek üzere yoluna devam etti. Kiera'nın bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Yeni yatak Pazar öğleden sonra, Kiera'nın izinli olduğu gece geldi. Büyük, rahat, yaylıydı ve Kiera haklıydı - Paige bize muhteşem bir fiyat vermişti. Denemek için sabırsızlanıyordum. Ama ne yazık ki Pioneer Square'de bir konserim vardı, bu yüzden onu denemek çok daha sonraya kalacaktı. Bu durum beni üzüyordu, ta ki Kiera'nın dairesinin anahtarının artık bende olduğunu hatırlayana kadar. Genellikle bir gösteriden sonra ona uğramak istediğimde, önceden uğrayacağımı söylemem gerekirdi, böylece kapıyı benim için açık bırakabilirdi. Bu işin spontanlığını ortadan kaldırıyordu, ayrıca daire kapısını açık bırakması da pek iyi bir fikir değildi.

Birkaç saatliğine bile olsa, güvenli değildi. Genellikle Anna'dan uyumamasını ve beni içeri almasını isterdim, çünkü Kiera zaten uyurken onunla yatağa girmekten *gerçekten* hoşlanıyordum. Anna için sorun değildi... zaten o bir gece kuşuydu. Ama şimdi... şimdi hazırlık yapmadan gelebilirdim. Orada olmayı planladığımı bilmeden Kiera'nın yatağına girebilirdim. Böyle bir sürprizden hoşlanacağına dair içimde bir his vardı... Heyecanlandığımı biliyordum.

"Dostum, neden duvarlarda zıplıyorsun? Neredeyse titreşiyorsun... Başımı ağrıtıyorsun."

Taşımamıza yardım etmesi gereken bir ekipmanın üzerinde somurtkan bir şekilde oturan Griffin'e baktım. Biraz hasta görünüyordu, sanki akşamdan kalma . *Gece* mi? "Sadece iyi bir ruh halindeyim. Neyin senin? Yatma vaktin mi geçti?"

Bana kendini beğenmiş bir bakış attı, sonra da tersledi. "Matt ve ben bu öğleden sonra bir kız öğrenci yurduna uğradık. Mimoza içiyorlardı... ben de biraz içtim."

Matt, Evan'ın davulunun bir parçasını yere bırakırken güldü. "Biraz mı? Galonluk sürahiyi bitirdin, sonra da Çampanyayı doğrudan Giğeden içmeye bağladın. Bence kendini değerlendirmenin zamanı gelmiş olabilir. Yardıma ihtiyacın olabilir."

Griffin Matt'e kötü kötü bakarken Evan güldü. Orta parmağını ona doğru kaldırarak, "Bunu kendin değerlendir, pislik. Ben sadece kibar olmaya çalışıyordum, belki biraz aksiyon olur diye."

Matt başını sallayarak, "Biz oraya aksiyon için gitmedik. Bir gösteri için rezervasyon yaptırıyorduk." Evan ve bana döndü. "İlkbahardaki yıllık partilerinde çalacak bir grup istiyorlar. Hayır, başka şekilde ifade edeyim... bahardaki yıllık partilerinde *çalmamızı* istiyorlar."

Griffin ona bir parça çöp fırlatana kadar sırtışı bir mil genişliğindeydi. Griffin kaşlarını çatarak, "*Siz* bir gösteri ayarlamak için oradaydınız, Bay Sorumluluk. Ben ise kızları bizi işe almanın otomatik olarak iyi vakit geçirteceğine ikna etmek için oradaydım. Buna networking denir, sik kafalı."

Matt'in gülümsemesi bakışlarını tekrar Griffin'e çevirdiğinde soldu. "Neredeyse üstüne kusuyordun ve tuvalete gitmek için üç kızı yolundan çektin. Bu ağ kurmak değil. Bu... Griffin-ing."

Griffin gülümsedi ve elini yumruk şeklinde kaldırdı. Kimse ona dokunmadı. Elini indirirken acı içinde kıvrandı. "Şampanyadan nefret ediyorum. Kimsede Tylenol var mı? Ya da bir balyoz?"

Ondan sonra gözlerini kapatarak uzandı. Kaşlarını çatarak Matt'e döndüm. "Acaba oynayabilecek mi?"

Matt komadaki kuzenini incelerken kaşlarını çattı. "Yapmak zorunda, başka kimsemiz yok." Ona doğru yürüyerek, ayaklarını tekmeledi. ", kalk Griffin."

Griffin inledi ve ona baktı. "Neden?"

Matt ellerini hâlâ boşaltmaya çalıştığımız ekipmana doğru savurdu. "Eşyalarımızı oraya koymalıyız." Aşağı uzanarak onu ayağa kaldırdı. Sesi daha yumuşaktı, "Hadi, hareket etmenin faydası olur. Söz veriyorum."

Griffin yüzünü buruğturdu, yaptığı her hareket onu öldürüyormuş gibi görünüyordu. Matt'e kaşlarını çatarak, "Neden bu kadar çok içmeme izin verdin, ahbab? Arkamı kolladığını sanıyordum?"

Matt içini çekerek başını salladı. "Sana sürekli söylediğim gibi, ben senin koruyucun değilim. Ve seni durdurmaya çalıştım. Beni tersledin ve siktirip gitmemi söyledin. Defalarca."

Griffin'in yüzünde garip bir ifade belirdi, sanki bunu hatırlamaya çalışıyordu. "Oh, şey... beni dinlememeliydin."

Minibüse doğru giderken ikilinin yanından geçen Evan, Griffin'in omzuna vurdu. "Asla yapmayız, Griff. Asla yapmayız."

Eşyaları bara taşımasına yardım ederken Evan'la birlikte güldük. Evan bana bakarak, "O haklı, biliyorsun. Resmen titriyorsun. Bir şeyler mi oluyor?" dedi. Bir kaşını kaldırdı ve yüzümü inceledi.

Sırıtarak başımı salladım. "Hayır, önemli bir şey yok. Kiera ile işler gerçekten iyi gidiyor. Ben sadece... mutluyum." Hayatımda bir kez olsun, her açıdan

hayatım harikaydı. *Tam olarak* olmak istediğim yerdeydim.

Sahnenin arkasına geçtik ve eşyalarımızı yerleştirdik. Evan gülümseyerek omzuma vurdu. "Bunu duyduğuma sevindim dostum. Ve bil diye söylüyorum, evet... Kesinlikle senin sağdıcın olacağım."

Yanaklarımda sıcaklık hissettim. Kahretsin, kızarıyor muydum? Ben kızarmazdım. Şey... nadiren. Beni utandırmak için çok şey gerekirdi. Ve hissettiğim şey gerçekten utanç değildi, daha çok... özlem gibiydi. Kiera'nın karım olması... Tanrım, neredeyse hayal bile edemiyordum.

"Henüz o noktaya gelmedik ama teşekkürler... Arkamı kolladığını bilmek güzel. Griffin'e takılıp kalmayacağım." Daha fazla eşya almak için minibüse yöneldiğimizde Evan'a sordum, "Peki ya sen ve Jenny? Gelecek hakkında konuştunuz mu?" diye sordum.

Evan'ın cevap gülümsemesi muazzamdı. "Evet, bir gün kesinlikle evleneceğiz. Sonra bir ev tutup çocuk yapmaya başlayacağız. Harika olacak."

Bunu söyleme şekli o kadar rahattı ki, sanki bana gösteriden sonra market alışverişi yapacağını falan söylemişti. Bir yanım onların rahat ilişkilerini kıskanıyordu. Kiera ve ben, şey, değişken değildik, ama kesinlikle anlarımız vardı. "Ne zaman olacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

Evan omuz silkti. "Ne zaman istersen." Cevabına güldüm. Tipik akışına bırak cevabı.

Yirmi dakika sonra tüm eşyalarımız -ve Griffin- sahnedeki yerini almıştı ve gitmeye hazırдық. Bulunduğumuz bar Pete'inki ile hemen hemen aynı büyüklükteydi. Aslında burası daha çok bir gece kulübüydü ve önümüzdeki kalabalık her şarkıda yüreklerini ortaya koyarak dans ediyordu. Bu mekânda sık sık çaldığımız ve bizi nelerin beklediğini bildiğimiz için sadece hızlı, hareketli şarkılarımızı çalıyorduk, çünkü buradaki kalabalık bunu tercih ediyordu. Eğlenceliydi ama hiç ara vermemize izin vermedi ve gecenin sonunda hepimiz bitkin düşmüştük. Özellikle Griffin. Eşyaları kaldırmaya yardım etmeye bile çalışmadı, sadece minibüse doğru yürüdü.

ve yolcu koltuğunda uyuyakaldı. Neredeyse onun için üzülecektim... ama sonra onu ve Anna'yı gördüğümü hatırladım. *Bir dakika içinde seninle*. Pislik herif.

Matt, Griffin'in minibüsünü Evan'ın evine geri götürdü, sonra Griffin horlarken üçümüz ekipmanları boşalttık. İşimiz bittiğinde Matt ve Evan'a iyi geceler diledim ve Chevelle'ime geri döndüm. Kız arkadaşımın yatağa girmek için. Bu gece soğuk ve boş bir yatağa girmeyeceğimi bilmek beni delicesine mutlu ediyordu. Kiera bilinci yerinde olmasa bile benimle olacaktı ve önemli olan tek şey de buydu.

Arabamı park ettikten sonra hemen Kiera'nın kapısına koştum. Anahtarımı kilide sokup çevirdiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi - bu aidiyet hissine alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Kimseyi uyandırmamak için olabildiğince sessiz olmaya dikkat ederek kapıyı arkamdan kapattım, sonra parmak uçlarımda Kiera'nın odasına doğru koridorda ilerledim. İlk fark ettiğim şey yepyeni yatağıydı. Devasaydı, neredeyse oda için fazla büyüktü ama çok rahat görünüyordu. Kiera yatağın yayılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Futonunun ne kadar rahatsız olduğunu düşünürsek, bunun bir süredir uyuduğu en iyi uyku olduğunu hayal etmek zorundaydım... tabii ki benim evimde olmadığı zamanlarda.

Yatak odasının kapısını sessizce kapattım, sonra soyundum. Boxerıma kadar indiğimde, yorganı geri çektim ve içeri süzıldüm. Anında Kiera'nın sıcak, yumuşak bedenini aradım ve sanki teni sihirliymiş gibi tüm endişelerim aklımdan uçup gitti. Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına sararak onu sıkıca kendime çektim. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandım boynunu öperek.

Memnun bir sesle mırıldandı ve bana daha iyi erişebilmek için yüzünü başka yöne çevirdi. "Kellan...?" dedi, sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Bu gece geleceğini."

"Başka nereye gidebilirim ki?" Sırıttım, sonunda gece ziyaretlerimle onu gerçekten şaşırtabildiğim için çok mutluydum.

Küçük bir kahkaha. Bu beni ateşledi. "Senin evin mi?"

Dilim tenini tatmak için uzandı ve nefesini duydum. "Sana daha önce de söylediğim gibi, senin tarafından ısıtılmış sıcak yatakları tercih ederim."

çıplak vücut."

"Ama ben çıplak değilim ki..." diye mırıldandı.

"Evet... bu bir sorun," dedim ona, dudaklarımı boynundan kulağına doğru kaydırarak. Sessiz odada nefesi hızlandı ve eli benimkini sıkıp bıraktı. "Neden yatarken pijama giymekte ısrar ediyorsun bilmiyorum. Sana daha önce de söylediğimi biliyorum... Onlar sadece senden koparılıp alınacak. Neden zahmet ediyorsun?" Fısıldadım, lobunu kemiriyordum.

"Ama buraya geleceğini bilmiyordum," diye nefes nefese başını bana doğru çevirdi.

Ona bakarken, karanlığın güzelliğini daha da artırmasına bayıldım ve gülümseyerek, "O halde her zaman hazırlıklı olmak en iyisi," dedim.

Elimi bırakarak yüzüme uzandı ve ağzımı kendi ağzına götürdü. Boştaki elimi göğsünde, göğsünün kıvrımında gezdirdim, dokunmadan alay ettim. Kiera ağzımın içinde erotik bir ses çıkardı, sonra parmakları saçlarıma dolandı. Tanrım, buna bayılmıştım. Başparmağımı meme ucunun üzerinde döndürdüm ve inledi. Bu benim için sonun başlangıcıydı.

Dudaklarım ağzından çıktı, çenesinden geçip boğazına indi; tuzlu teni cennet gibiydi. Göğsüne ulaştığımda göğsü belirgin bir şekilde daha hızlı yükseliyordu ve parmakları saçlarımda kenetlendi. Gömleğini yukarı iterek göğsünü buldum, sonra dilimi hassas tepesinde hafifçe gezdirdim. Dudaklarından daha yüksek bir inilti çıktı ve daha fazlasını isteyerek başımı aşağı çekti. Arzu işlerken nefesim hızlandı. Önümdeki bu kadın bir tanrıçaydı ve ben onun her yerini keşfetmek istiyordum.

Gömleğini çıkardıktan sonra meme ucunu ağzıma aldım, okşadım, döndürdüm, sonra geçtim. Altımda kıvranmaya başladığında ağzımı karnına doğru götürdüm. "Tanrım," dedi dudaklarından ve ben gülümsedim. Henüz iyi kısmına bile gelmemiştim. Beni ne kadar çok istediği içimi acıtıyordu ve onunla bir olmak için can atarak boxer'larımı zorluyordum. Yakında.

Pantolonuna ulaştığında, onu ve i çamaşırını kalçalarından aşağı kaydırđım, sonra bacaklarından çıkardım. şimdi gerçekten huzursuzdu, benden çok daha fazlasını istiyordu. Ellerimi nazıkçe bacaklarında gezdirerek onu sakinleştirdim, sonra ne eğildim ve dilimi göbeğinde gezdirdim. "Oh...Tanrım...Kellan..." Bu öncekinden çok daha yüksek sesliydi - artık kelimenin tam anlamıyla uyanıktı.

Başımı çekti, ağzımı tekrar ona götürmemi istedi ve ben de hevesle gittim. Bana olan arzusunu tattığında bir inilti beni terk etti. O kadar hazırđı ki, yaklaştığı anlamına geldiğini bildiğim artan bir ritimle nefes nefese kalmıştı. Geri çekildim ve omzumu sertçe kavradı. Bakışları benimkilere kaydı ve gözlerimiz karanlıkta kilitlendi. Onunkiler arzudan neredeyse çılgına dönmüştü ve benimkilerin de aynı şekilde göründüğünü hayal etmek zorundayđım.

"Seni çok istiyorum, Kiera." Her. Tek. Gün.

"Al beni," diye nefes aldı, kollarını bir karşılama jestiyle açtı.

Boxerımı yırttım, sonra göğsünden dudaklarına doğru ilerledim. Birbirimizle aynı hizaya geldiğimizde, içine bastırdım. Bunu yaptığında içimden bir inilti kaçtı. Kiera'ya kadar ten tene temasın ne kadar inanılmaz olduğunu hiç fark etmemiştim ve artık prezervatiflere geri dnebileceğimi sanmıyordum. İstediğimden değil, hayatımın sonuna kadar sevişeceğim kadın buydu. Umarım.

Birlikte hareket ederken kolları beni sardı, beni içine çekti, bana yaklaştı. Kiera seksi daha önce hiç olmadığı kadar samimi kılmanın bir yolunu bulmuştu. Sanki bedenlerimiz değil de ruhlarımız birleşiyor gibiydi. "Tanrım, Kellan, yle hissediyorsun ki..." Duyguları onu ele geçirince sesi kesildi.

"Tanrım, Kiera... Seni seviyorum..." Kelimeler bilinçsizce ağzımdan kaçtı. Neredeyse her seviştiğimizde yaptılar.

Kiera'nın içinden bir ürperti geçti ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak bana karşı daha çok çalıştı. Artık ikimiz de sıcaqtık, nefes nefese kalmıştık. Onunla birlikte hareket ederken, doruk noktamın yaklaştığını hissettim ve sonra sanki yüzüyordum, hiç bitmesini istemediğim bir mutluluk dalgasına biniyordum. Kiera'nın çığlıkları daha da yoğunlaştı,

Duvara çarptığında altımda sertleştiğini hissettim. Vücudunun daralması benimkini sınırın ötesine itti ve içimde bir coşku patlaması oldu, boşaldıkça daha da şiddetlendi. Oh...Tanrım...

Kendimden geçme dalgasının dinmesi sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ve o zaman bile artçı sarsıntılar gibi küçük kalıntılar hissettim. Nefesimi toplamaya çalışarak Kiera'ya sıkıca sarıldım. O da sakinleşmekte benzer zorluklar yaşıyordu. Onunla geçirdiğim her an o kadar yoğundu ki nefesimi kesiyordu.

Kendimi az çok toparladığımda, ona bakmak için geri çekildim. "Bu yatağı gerçekten çok seviyorum," dedim sırtarak.

Kiera güldü, sonra bana bir öpücük verdi. "Ve seni gerçekten seviyorum."

Yanına doğru ilerleyerek onu kendime çektim ve yakınımında tuttum. "her gece yatağa böyle girmelisin," dedim, uykunun sükûneti beni de içine çekmeye başlamıştı. Kiera yorgun bir kahkaha attı, sonra sırtını göğsüme yasladı.

Omzunu öptüm ve Kiera başını çevirerek bana doğru baktı. "Unutmadan... Senin için bir çekmeceyi boşalttım."

Geri çekilerek yüzünü daha iyi görebilmek için omzunu çektim. "Çekmeceyi boşalttım... Bu bir şeyin şifresi mi? Çünkü hiçbir şey anlamadım."

Sırıttı, sonra başını salladı. "Kod yok. Ciddi söylüyorum." Kaşlarım hâlâ şaşkınlıkla çatıktı, ta ki şifonyerini işaret edene kadar. "Şifonyerin en üst çekmecesindeki tüm eşyalarımı çıkardım... böylece eşyalarını oraya koyabilirsin. Böylece geceyi burada geçirdiğin her seferinde evine özel bir yolculuk yapmak zorunda kalmazsın."

Bakışlarım şifonyerden onun yüzüne, oradan da şifonyere gitti. "Sen... bana yer mi açtın?" Anahtarları değiş tokuş etmiş olsak da, ileride birlikte yaşamaktan söz etmiş olsak da, bu beklenmedik açıklık jestinde içimi parçalayan bir şey vardı.

Sıcak parmakları yanağıma dokundu ve gözlerimi onunkilere çevirdi. "Sana her zaman yer açacağım."

Göğsümde garip bir his yırtıldı ve yoğunluğuyla beni yaktı. "Kimse bana yer açmadı. Hiç kimse..." Bu düşüncüyü bitiremedim ve boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Kiera'nın başparmağı yanağıma dokundu ve gözleri endişeye dönüştü. "Kellan, neden sen-?"

Sorusunu hızlı bir öpücükle kestim. "Ben iyiyim Kiera, sadece beklemiyordum... Bu çok nazikti. Teşekkür ederim." İfademi sıcak ve sevgi dolu, sadece uygun bir şekilde duygusal tutmaya çalıştım ama gözlerindeki kristal parlaklığından acımı, yalnızlığımı... kederimi görebildiğini anlayabiliyordum.

"Sana yaptıklarından nefret ediyorum," diye mırıldandı nefesinin altından, duyabileceğimi düşündüğü kadarıyla. Ne demek istediğini, tam olarak kimden bahsettiğini biliyordum... Bana yaptıklarından ben de nefret ediyordum.

Acı, karnıma inen bir yumruk gibi daha da arttı ama yine de yüz ifademi nötr tuttum. "Ben iyiyim Kiera," diye tekrarladım, gözlerindeki ani öfkeyi yatıştırmaya çalışarak. Sanırım annemle babam hâlâ hayatta olsalardı, Kiera bana davranışları yüzünden her gün onlara bağıırdı. Yanlarına yaklaşmasına izin verdiğimden değil, o piçlerin kinlerini ona yöneltmelerine izin vermezdim.

Kiera bana bakarken başını salladı. "Bana hep iyi olduğunu söylüyorsun... ama hâlâ çok fazla acı var." Sesi titredi ve gözlerindeki ıslaklık ağırlaştı. "Hiç biriyle konuşmayı düşündün mü? Bir profesyonelle?"

Sırt üstü yuvarlanarak tavana baktım. "Psikiyatriste gitmemi mi istiyorsun? Sence ben... bozuk muyum?" Sesimde sert bir ton vardı. Bu şekilde çıkmasını istememiştim ama içimdeki ateşi dışarıda tutamıyordum. Kiera'nın beni hasarlı bir mal olarak görmesi fikri hiç hoşuma gitmiyordu. Tam olarak öyle olsam bile.

Anında dirseğinin üzerine fırladı ve üzerime çıktı. "Hayır, anlamıyorum. O kadar çok şeye katlandın ama yine de çok iyi bir adamsın..." Bu yorum karşısında yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Bu dünyada birçok insan vardı-

Aralarında eski en iyi arkadaşım da vardı ve benim iyi bir insan olmadığımı düşünüyordu.

İrkildiğimi gören Kiera düşüncesine devam etti. "Sen hayatta kalan birisin, Kellan. Ama hayatta kalmak her şeyi kendine saklaman gerektiği anlamına gelmez. Biriyle konuşmak acını hafifletebilir. Bunu istemez misin?"

Dudaklarımda anlık bir itiraz, ona doğru baktım. Mükemmel yüzüne, her çizgisine, her kıvrımına kazınmış sevgi ve şefkatin derinliğine bakarken kelimeler kayboldu. Bana yardım etmeye çalışıyordu, bunu biliyordum. Ama ailem ölmüştü ve bana göre bana yaptıkları tüm korkunç şeyler de onlarla birlikte ölmüştü. Onlar hakkında konuşarak anıları tazelemeye gerek yoktu. Ne zaman kazara konuşsam, bu sadece her şeyin yeniden acımasına neden oluyordu. Hiçbir şey bu acıyı dindirmiyordu ve dindirmeyecekti de. Onun dışında.

"İstediğim şey... sensin," dedim ona. Sonra uzandım ve ağzını kendime çektim.

Dudaklarımız birleşmeden önce iç çekti. Sanki konuşmanın kapısını kapattığımı anlamış gibi teslimiyetçi bir iç çekişti bu. Beni usulca öperek mırıldandı, "Bana sahipsin Kellan. Kalbin ve ruhunla."

Gülümsedim, bunun için minnettarım, sonra sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. Öpüşmemiz hararetlendi ve birkaç dakika sonra tekrar içine girerek ona bu duygunun karşılıklı olduğunu gösterdim - o da benim kalbime ve ruhuma sahipti. Umarım bu konuda naziktir, çünkü farkında olsun ya da olmasın, beni ailemin incittiğinden bin kat daha fazla incitebilirdi. Ve bunu bilmek beni dehşete düşürüyordu.

Bölüm 5

OYUNLAR

Günler geçtikçe Kiera ile aramızdaki şeyler daha da iyiye gitti. Buluştuğumuz yerleri değiştiriyor, onun evini benimkiyle değiştiriyorduk. Şifonyerindeki çekmecem onun evinde kaldığım zamanlarda ihtiyacım olabilecek her şeyle doluydu ve evimde onun için boşalttığım çekmece de aynı şekilde onun eşyalarıyla doluydu. İtiraf etmeliyim ki, fiziksel olarak orada olmadığı zamanlarda onun bir parçasının odamda benimle birlikte olmasını seviyordum. Rahatlatıcı bir şeydi. Ayrıca kıyafetleri onun gibi kokuyordu... Bu beni tahrik ediyordu.

Şimdilik yalnızdım, mutfağında şarkı sözleri üzerinde çalışıyordum. Çocuklar için yeni bir şarkı yapmak üzereydim, Matt'in çok sevineceği bir şeydi bu. Kiera'yla çıkmaya başladığımızdan beri şarkıları ortaya çıkarma becerim yavaşlamıştı. Saçma sapan bir şekilde mutlu olmanın yaratıcılık sürecini sekteye uğratabileceğini kim bilebilirdi? Ama neyse ki sonunda çocuklar için bir şeyler bulmuştum ve şaşırtıcı bir şekilde, bu hüznü, her şeyin yolunda olduğu bir şarkı değildi. Hayır, hala acı ve pişmanlıkla ilgiliydi. Kiera'yla paylaştığımız acı dolu geçmişimiz sayesinde, hâlâ söyleyecek pişmanlıklarım vardı.

O dönem hakkında yazarken aklıma hep Kiera geliyor. Jenny ve Kate ile birlikte sanat sınıfındaydı. Jenny'nin bazı eserlerinin Evan'ın evinde asılı olduğunu görmüştüm - kızın çılgın bir yeteneği vardı - ama Kiera'dan hiçbir şey görmemiştim. Eve hiç eser getirmezdii ya da getirse bile

yaptığında, sanki utanmış gibi hemen çöp kutusuna gitti. Bu durum beni merak içinde bıraktı ve sınıfta ne yaptığını -*gerçekte* sınıfta ne yaptığını bilemedim. Bana iki yaşındaki bir çocuğun yeteneğine sahip olduğunu söylemekte çok hızlıydı, ama buna bir an bile inanmadım. Sanatının onun sandığı kadar kötü olmadığından hiç şüphem yoktu. Kiera kendine çok yükleniyordu. Ve yarın başlayacak okul için çok stresliydi.

Yemin ederim dün gece hiç uyumamıştı, sadece tavana bakıp düşünüyor, plan yapıyordu... acı çekiyordu. Bu onun okula ilk gelişi olmadığından, neden bu konuda endişelendiğini biraz anlamamıştım. Artık Pete's'e girerken heyecanlanmıyordu, ne fark ederdi ki? Ve onu korkutan yaklaşan iş yükü de değildi. Tam anlamıyla yeni bir sınıfa girme fikriydi, ne bekleyeceğini bilmeden. Bu bana garip geliyordu, çünkü ben bu tür konularda gergin olmazdım, ama bu onun için gerçek bir endişeydi, bu yüzden ona yardımcı olmanın yollarını düşünmek için elimden geleni yapıyordum.

Onunla sınıfa kadar yürümek onun da hoşuna gidiyordu, benim de. Dürüst olmak gerekirse, Kiera'nın okulda olmasıyla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi. Bir de ders çalışmasına yardım etmek. Ders çalışmadan önce, ders çalışırken ya da ders çalıştıktan sonra seks yapmanın akılda kalmaya yardımcı olduğuna inanan biriydim. Kiera'nın bu sonbaharda tekrar tekrar test etmesine yardım etmeye istekli olduğum bir inanç. Bilimin iyiliği için tabii ki.

Bu düşünceye gülerek not defterimi o gün için bir kenara bıraktım. Kiera resim dersini bitirmeden önce biraz koşmak istiyordum. Belki egzersiz yapmak bu gece onu rahatlatacak, sabah onu bekleyen gereksiz korkuları unutturacak bir yol bulmama yardımcı olurdu. Beklenmedik ve eğlenceli bir şey, gergin olduğunda düşünebileceği bir şey, asla unutamayacağı bir şey. Evet, bu gece onun için bunu yapacağım. Bir anı yaratmasına, zamanda bir anı dondurmasına yardım ederdim. Benimle birlikte.

Anının başlaması için sabırsızlanıyordum, anının ne içereceği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, hemen egzersiz kıyafetlerimi giydim - T-

tişört ve . Koşu ayakkabılarımı kaptığım gibi kapıdan çıktım ve evimi kilitledim. Kiera'yı evime geri getirme konusunda endişelenmeme gerek olmadığını bilmek beni çok rahatlatmıştı; oraya ne zaman gelirse gelsin içeri girebilirdi.

Evim dik bir tepenin üzerinde, eğimin yaklaşık yarısında duruyordu. Bu, antrenmanıma ya bir patlama ile başlayabileceğim ya da bir patlama ile bitirebileceğim anlamına geliyordu. Şehri çevreleyen birçok aşırı tepeden birinde yaşamak bana hala biraz garip geliyordu. Batı Seattle'daki çocukluk evim, bölge göz önüne alındığında nispeten düz bir yerdeydi ve buraya taşınana kadar gerçek anlamda engebeli bir tepe deneyimi yaşamamıştım.

Koşmaya gençken başlamıştım. Bana evden çıkmak, ailemden uzaklaşmak için bir bahane vermişti ve her dışarı çıktığımda, onlardan uzak bir yere gidene kadar asla geri dönmemeyi, düz bir çizgi seçmeyi ve ona bağlı kalmayı hayal ederdim. Yine de hep geri dönerdim. Sanırım korkudan, beni bulurlarsa ne yapacakları korkusundan. Sonra mezun olduğum an gerçekten kaçtım ve ailemin hiçbir şey yapmadığını gördüm. Belki de yıllar önce kaçmalıydım.

Muhteşem olabilecek bir günde ailemi düşünmek istemediğim için düşüncelerimi kız arkadaşıma yönlendirdim. Tanrım, o inanılmazdı. İçimi ışıkla, umutla dolduruyordu ve ben de aynı şeyi onun için yapmak istiyordum. Bu gecenin özel olması gerekiyordu.

Koşumun yarısına geldiğimde kaslarımı sevdiğim parka ulaştım. Benim parkıma... ve Kiera'nın parkına. Bir banka yaslanıp birkaç şınav çekerken terden sıırıslıklam oldum ve bir an duraklayarak tişörtümü çıkardım. Bunu yaparken sol tarafımdan kıkırdama sesleri duydum. Dönüp bakmadım ama gülümsemekten kendimi alamadım. Kiera bu parkta birden fazla kez formumu takdir etmişti ve şimdi ne zaman ilgisini çeken kızların kıkırdamalarını duysam aklıma o geliyordu... beni gerekmediği halde beni süzüyordu. Bazen, karanlık anlarda, Kiera'nın

farklı görünseydim bana aşık olurdu... daha ortalama, daha dikkat çekici olmasaydım. Bazen görünüşüm bozulduğunda ya da bozulmasına neden olacak bir şey olduğunda Kiera'nın beni artık istemeyeceğinden endişe ediyordum. Ama Kiera'nın beni ben olduğum için, yüzümün arkasındaki kişi olduğum için sevdiğini biliyordum, bu yüzden durumun böyle olmayacağına inanmak zorundaydım. Umarım.

O günkü işimi bitirdiğimde kendimi banktan uzaklaştırdım ve ayağa kalktım. Yanlışlıkla kız grubuyla yüzleştim ve onları açıkça bana bakarken yakaladım; hatta içlerinden birinin çenesi düşmüştü. Bu gurur vericiydi, eğlenceliydi ama aynı zamanda bir hatırlatıcıydı. Çoğu insanın fark ettiği, anında arzuladığı şey dış görünüşümdü. Ama görünüşümün benimle hiçbir ilgisi yoktu. Gerçek benle. Kiera, içimdeki derinlere gömülü özü bulabilecek kadar derine inebilen tek kadındı. Onu bu yüzden çok seviyordum.

Kızlara sevimli bir gülümseme verdim, çünkü sebepsiz yere kaba olmaktan nefret ederdim, sonra banktan gömleğimi aldım ve eve doğru yola koyuldum. Kiera oraya varmak üzere olabilirdi ve ben onu gerçekten görmek istiyordum. Kız grubu yanlarından geçtiğim süre boyunca beni izledi. İçlerinden biri kışımı gördüklerinde ıslık çaldı. Eğlenerek başımı salladım. Kızlar seks söz konusu olduğunda erkeklerden farklıymış gibi davranmayı severlerdi

-Daha olgun, daha az ilkel ama benim tecrübelerime göre öyle değillerdi. Sadece incelikli olmakta daha iyiydiler. Bazen.

Antrenmanımı bir patlama ile bitirmeye karar vermiştim, bu yüzden nihayet evime döndüğümde oldukça zor nefes alıyordum. Kalbim göğüs kafesine çarpıyordu ve terden sıırılsıklam olmuşum ama adrenalin patlaması kendimi harika hissettiriyordu. Ya da belki de bu his ön kapımın kilitli olmamasından kaynaklanıyordu-Kiera evdeydi. Bu kesinlikle beni harika hissettirdi.

Kapıyı açtığımda girişteydi, yarın okul için ihtiyaç duyacağı her şeyi yanında getirdiği devasa çantayı incelerken mükemmel yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. Ona bakarken endişeli görünüyordu, sanki bir şey unuttuğundan emin . Neredeyse görebiliyordum

Endişe zararlı bir bulut gibi etrafında dolaşıyordu. Belli ki işim başımdan aşkındı.

Kiera beni bir saniye sonra fark etti, sonra da iki kez baktı. Yarı çıplak bedenimi daha önce hiç görmemiş gibi süzdü. Hâlâ bu şekilde davranması beni eğlendiriyordu ve ara sıra "ya " endişelerime rağmen bana bakışını değıştirmezdin. Beni gözleriyle yutmasına bayılıyordum.

"Takıntılısın, biliyor musun?" Saçlarımı gömleğimle kurularak söyledim.

Yanaklarının rengi birden kızardı ve o anda vücuduma takıntılı olduğunu kastettiğimi düşündüğünü fark ettim. Bu kesinlikle doğru olsa da, kastettiğim bu değıldi. Okul çantasını işaret ettim. "İyi olacaksın."

Beni süzdüğü için ona seslenmediğimde gözle görülür bir şekilde rahatladı. Gözlerini kendine çevirerek, "Biliyorum. Açıkçası neden midemi bu kadar bulandırdığını bilmiyorum."

Gülümseyerek döndüm ve kapımı kapattım. "Aklından nasıl çıkaracağını biliyorum." Bunu tepeye çıkarken düşünmüştüm.

Kiera'nın gözlerinin yüzüme yeniden alıştığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Arkamı döndüğümde beni tamamen kontrol etmişti. Gerçekten takıntılıydı. En azından bana doyamıyordu. Umarım bu hep böyle olur.

O bana bakarken aklıma gelen fikir beni gülümsetti. Eğer evet derse, bu çok eğlenceli olacaktı. Kollarımı beline doladığında Kiera başını eğdi. "Ah?" diye sordu, parmaklarını nemli göğsümde dinlendirirken yüzü eğlenmiş ve meraklanmıştı.

Vücuduna imalı bir bakış attım. "Evet," dedim, başka bir açıklama yapmadan. Kiera soru sorarcasına kaşlarını çatı, ben de merakına güldüm. Onu serbest bırakarak yanağından öptüm. "Önce temizlenmeme izin ver."

Etrafında dolanırken gözlerindeki soruları görebiliyordum ama dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek bana başını sallamakla yetindi. Yüzündeki ifadeye güldüm, sonra hafifçe poposuna şaplak attım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yukarı çıktıktan sonra bilinen en hızlı duşu aldım. Kiera'nın da bana katılmasını bekliyordum ama katılmadı. Banyodan çıktığımda neden gelmediğini anladım... Televizyon izliyordu. Bunun nedeni gerçekten biraz televizyon izlemek istemesi miydi, yoksa bunu dikkatini benden uzaklaştırmak için mi yapıyordu? Umarım benim yüzümdendir.

Kendi kendime gülümseyerek, onunla birlikte aşağıya inebilmek için üzerime bir şeyler giydim. Oraya vardığımda kanepede oturmuş, deniz yaşamıyla ilgili eğitici bir programa dalmıştı. Programa o kadar dalmıştı ki, oturma odasında onunla birlikte olduğumu fark etmedi bile. Aslında ayağa kalkıp çantasından bir not defteri çıkarıp not almaya başlasa hiç şaşırmazdım. Benim kızım çok çalışkan olabilirdi. Çok tatlıydı.

Ama sevimli ya da değil, şu anda onun dikkatini çekmek istiyordum. Hâlâ bana bakmamıştı, bu yüzden hayal kırıklığıyla homurdandım, sonra varlığımı daha belirgin hale getirmek için eğildim. Dudaklarım boynuna dokundu ve şaşkınlıkla irkildi, ama ağzım ona doğru hareket ettikçe, dilim teninde gezinirken, iç çekti ve başını bana doğru eğerek daha iyi erişebilmemi sağladı.

"Dikkatimi böyle mi dağıtacaksın?" diye sordu, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. Böyle konuşmaya devam ederse, belki...

Derin bir kahkaha atarak bu düşünceyi bir kenara bıraktım, onu belinden kavradım ve kanepeden çektim. Ayağa kalktığımda "Hayır," dedim. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle burnuna bir fiske attım. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Kiera'nın dudakları, onu öpmek istememe neden olan sevimli bir kaş çatmayla büzüldü. "Benimle... oynamakla ilgilenmiyor musun?" Sorusu bende onu öpmekten çok daha fazlasını yapma isteği uyandırdı ama... her şeyin bir zamanı vardı.

Ona şeytani bir sırıtış atarak başımı salladım ve "Seninle oynamak niyetindeyim" dedim. Gözleri büyüdü ve ben de gülmekten kendimi alamadım. Yakaladım

Elini tuttum, onu mutfağa çektim. "Sadece düşündüğün şekilde değil." Oturmasına yardım ettim, sonra yanağından öptüm. "En azından henüz değil," diye fısıldadım kulağına.

Başını bana doğru sallarken merakı yüzünden okunuyordu. Onu orada merak içinde bırakarak mutfağımda ihtiyacımız olan şeyi aramaya başladım: kartlar. Ne yazık ki nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden her çekmeceyi aramaya başladım. Yıllar boyunca şaşırtıcı miktarda ıvır zıvır birikmişti ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Bu oluyordu. Çalışırken mırıldandım ve dikkatle beni izleyen Kiera'ya gizlice baktım. Tam bana ne aradığımı sormak üzere olduğunu anladığım anda, çekmecenin en arkasındaki tanıdık beyaz ve mavi kutuyu gördüm. "Ah-ha!" Biraz içtiğimi biliyordum.

Kiera'ya doğru dönerek elimdekini gösterdim. "İskambil kâğıdı mı?" diye sordu. Şaşırmış ifadesi eğlenen bir gülümsemeye dönüştü. "Bütün öğleden sonra pinochle mı oynayacağız?"

Sorusu beni eğlendirdi ama oyun seçimi için onu biraz kızdırmak zorunda kaldım. "Pinochle? Altmış yaşında mıyız?" Kartları açtım ve karşısına otururken karıştırmaya başladım. "Hayır, poker oynuyoruz."

Kiera'nın yüzü kaşlarını çatı. "Pokerde gerçekten o kadar iyi değilim."

Elimdeki kartları incelemesini izlerken sırtışıım büyüdü. "Aslında bu mükemmel, çünkü strip poker oynuyoruz."

Gözleri benimkilere kaydı ve gözlerindeki yeşil dehşet saçıyor gibiydi. Ayağa fırladı, belli ki benim küçük fikrime katılmamıştı. Tamamen kaçamadan elini tuttum. "Hadi, eğlenceli olacak." Ona kaşlarımı imalı bir şekilde oynattım. "Söz veriyorum."

Yanaklarının rengi kızarmıştı - bana seks yaptıktan hemen sonra nasıl görüldüğünü hatırlatan çekici bir ton. Bu kısmı atlayıp doğrudan konuya girmek istememe neden oldu ama bu sadece seksle ilgili değildi. Bu onun benimle, cinselliğiyle ve kendi teniyle rahat olmasıyla ilgiliydi. Ve ayrıca, yatak odasının dışında birlikte eğlenmemizle ilgiliydi.

Sonra konu sekse geldi, çünkü bu gece onunla kesinlikle sevişmek istiyordum.

Yavaşça, isteksizce oturdu. "Kellan... Bilmiyorum..."

Sandalyemde arkama yaslanarak vücudunu inceledim. Benim gördüğümü o neden göremiyordu? Kot pantolonunun sergilediği kalça ve uyluk kıvrımları, dar gömleklerinin vurguladığı düz karnı, göğüslerinin kabarıklığı, öpülmek için yalvaran boynunun uzun derisi, dolgun, yumuşak dudakları, boğucu ela gözleri... Giyinik olsun ya da olmasın, sadece orada oturup bana bakarak bile beni baştan çıkarıyordu. Giyinik ya da çıplak, tam bir mükemmellik abidesiydi ve bundan utanmasına gerek yoktu.

"Hiç oynadın mı?" Cevabını zaten biliyormuşum gibi hissederek sordum.

İç çekerek omuz silkti. "Hayır."

Yüzümde bir sırıtişla kartları karıştırmaya devam ettim. "Güzel. O zaman bu senin için yeni bir deneyim olacak. Ve ben sana yeni deneyimler yaşatmayı seviyorum." Ölmeden önce yapılacaklar listesini doldururken yanında olmak niyetindeydim.

Gözleri aniden dudaklarıma odaklanırken yanaklarındaki pembe ton boynundan aşağı süzüldü. Kartları karıştırmaya devam etmek... onu kollarıma çekip üst kata sürüklememek aniden çok zor oldu. Ama hayır, bu onun için iyi olacaktı. Onun ne kadar nefes kesici olduğunu, beni ne kadar doyumsuz kıldığını bilmeliydi.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, sonra endişeyle pencerelerimi işaret etti. "Peki ya... komşularınız?"

"Peki ya onlar?" Omuz silkerek sordum. Beni görmeleri umurumda değildi ve eğer Kiera'yı görürlerse, muhtemelen hayatlarının en güzel gecesi olacaktı. Bir daha düşündüm de...

Bakışlarını benden çekerek sessizce, "Bana bakmalarını istemiyorum..." dedi.

Bunu gerçekten düşündüğü için mutluydum ve komşular konusunda onunla aynı fikirdeydim, kalktım ve tüm odaların panjurlarını indirdim.

Pencereler. Tekrar oturduğumda ona bir kaşımı kaldırdım. "Daha mı iyi?" diye sordum.

Başını salladı ama hâlâ her an kaçacakmış gibi görünüyordu. Ayrıca neden henüz yapmadığına dair şaşkın görünüyordu. Gülerek ona dedim ki, "Bu konuda benim de pek iyi olmadığımı söylesem kendini daha iyi hisseder misin? Genelde ilk çıplak kalan ben olurum." Neredeyse tamamen giyinik bir grup insanla birlikte doğum günü kıyafetimle kaldığım onca zamanı düşündükçe daha da güldüm. Bunun olağanüstü kötü olduğumdan mı yoksa insanların bana karşı gruplaşmayı sevdiğinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kiera itirafım karşısında şok olmuş gibiydi. "Oynadın mı?" Soruyu sorar sormaz yüzünü buruşturmasından bunun aptalca bir soru olduğunu hemen anlamıştı. Geçmişimi biliyordu; eskiden pek sık hayır demediğimi biliyordu - eğer bir kız benimle oynamak istiyorsa... tek gereken sormaktı. Kiera ayrıca Griffin'le sık sık takıldığımı da biliyordu. Griffin sağ olsun, D-Bag'lerin hiçbiri strip pokere yabancı değildi. Ve evet, çocuklar benim bir bok için oynayamayacağımı biliyorlardı. Beni soymanın komik olduğunu düşündüler. Pislikler.

Kiera'nın bunu duymak isteyeceğini sanmadığım için sadece başımı sallayıp gülümsedim. Kartları dağıtırken oynamak değiştirilmiş kuralları açıkladım. "Bu eski moda, gösterişsiz, vahşi olmayan, 5 kartlı çekilişli strip poker. Bahis her zaman bir parça kıyafettir, ancak ne sizin seçiminizdir. Elinizde bir şey yoksa pas geçebilirsiniz, ama sadece ilk turda. Daha fazla kart alarak ya da elindekiyle yetinerek bir sonraki tura katılmayı kabul ettiğinde, o zaman sonuna kadar takılıp kalırsın ve ya şansın yaver gider ya da çıplak kalırsın." Ona göz kırptım ve o da iç çekti.

"Tamam... hadi yapalım şu işi," diye mırıldandı, kartlarını toplarken sesi biraz asıktı.

Elimdeki desteyi aldım ve ona baktım. "Kaç kart istiyorsun? Yoksa pas mı geçiyorsun?"

Düşünürken dikkatini dağıtacak şekilde dudağını çiğnedi ve bir eliyle ona verdiğim gitar kolyesini boş boş okşadı. Kolyeyi hâlâ takıyor olmasından çok memnundum. Kolyeyi ona verdiğim gece... işkence gibi geçmiş olsa da, kolyeyi boynunda görmek benim için dünyalara bedeldi. Sanki bir şekilde onun boynundaymışım, kalbinin üzerinde asılı duruyormuşum gibi. "Hayır, ben varım... İki tane alacağım," dedi, elindeki kartlardan birkaçını yere bırakarak.

Glee beni gülümsetti. *Oynuyordu*. "İki, ha? İlginç..." Ona desteden iki kart daha verdim ve kaşlarını çatarak onları da aldı. Gülmemek için direnerek kendi kartlarıma baktım. *Lanet olsun. Anlaşıldı*. Bu oyunda berbat olmamın nedenlerinden biri de ihtiyacım olan kartları elde etme konusunda hiç şansımın olmamasıydı.

Kiera'da muhtemelen üçlü olduğu için pas geçmem gerektiğini biliyordum ama kendimi... şanslı hissediyordum. Ayrıca Kiera'nın iyi vakit geçirmesini istiyordum ve kıyafetlerini hızla kaybeden ben olursam oyunu daha çok takdir edeceğini hissediyordum. Üç kartı yere bıraktım, sonra üç tane daha aldım. Hâlâ bir bok yok. Lanet olsun. Bu oyun benden nefret ediyordu. Hayal kırıklığımı belli etmeden Kiera'ya gülümsedim. "Neyin var güzelim?"

Kartlarını yere bırakırken dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Üç altılı. Sen mi?"

Ona baştan çıkarıcı bir sırıtış atarak kartlarımı birer birer yere bıraktım. "Kesinlikle... hiçbir şey."

Kiera güldü ve gözleri eğlenceyle parladı. Güzeldi. Bundan zevk almasını istediğim için çoraplarımdan biri gibi küçük bir şey yerine önce gömleğimi çıkardım. Karın kaslarım görüldüğünde gözleri büyüdü. Sonra kıkırdadı. "Tamam, belki de bu oyun o kadar da kötü değildir."

Öğleden sonra akşama geçerken Kiera daha da rahatladı. Tabii ki, başlangıçta gülünç miktarda kıyafet giymiş olması ve hala çoğunlukla giyinik olması yardımcı oldu - katmanlama bu oyunda varlığımın felaketi idi. Ben sadece boxer'larımı giymiştim ama o hâlâ

Sütyeni, iç çamaşırı ve kısa kollu bir tişört. O tişörtten kurtulmak hayattaki yeni görevimdi.

Kiera bir yandan kolyesiyle oynarken bir yandan da kaşlarını çatarak kartlarına baktı. Ya hiçbir şeyi yoktu ya da elindekilerle ne yapacağından emin değildi. Bir kez daha, elimde bir bok yoktu. Ama en azından bu sefer bir çift çöp vardı ve bununla bir şeyler yapabilirdim. Eğer onun sinirlerini doğru okuyorsam, o zaman onun eli benden daha kötüydü. Ama kaybetsem bile kazanmış olacaktım; giysilerim kalmadığı için oyunu bırakabilir ve bu dikkat dağıtıcı partiyi üst kata taşıyabilirdik. Tanrım, kazan-kazan durumlarını severim.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi Kiera bana baktı. Yüzündeki belirsizlik çok sevimliydi ve ona takılmadan edemedim. "Gergin misin?" Zincir üzerinde ileri geri kaydırıldığı kolyeye dikkatle bakarak sordum.

Anında bıraktı. Sonra nefesimi kesen yumuşak bir gülümsemeyle bana "Hayır. Sen?" dedi.

Gözlerinin vücudumda gezinmesi, bunun benim için ya hep ya hiç anı olduğunun altını incelikle çizmesi, uzanıp onu kollarımın arasına almak istememe neden oldu. Gerçekten de bu oyunu kadar oynamamız gerekiyor muydu? Yoksa dikkatini yeterince dağıtmış mıydım? Ama Tanrım... O tişörtlere çok yaklaşmıştım. Şu anda sahip olduğu her neyse onunla oynamasını sağlayabilirsem... o benim olacaktı, bundan emindim.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Hayır. Aslında daha fazla karta bile ihtiyacım yok. Ya sen?" *Haydi, Kiera... Bakalım bugün hangi sütyeni giymişsin?*

Kendinden emin yorumuma tepki vermemek için çabaladığını görebiliyordum, elimde ne olduğunu ya da bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Ondan istediğim gibi elindekiyle kumar oynayıp oynamayacağını ya da akıllıca davranıp daha fazla kart isteyip istemeyeceğini merak etmek zorundaydım... bu elinde ne olduğunu ima etse bile. Her iki cevap da benim için iyiydi, sadece onu izlemek hoşuma gidiyordu.

kıvranıyordu. Hatta ona kendini beğenmiş bir gülümseme vererek kartlarını hemen bırakması için onu kışkırttım.

Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı. Kendinden emin bir sesle bana "Hayır, ben iyiyim" dedi.

Dilimle alt dudağımı ıslattım, sonra dişlerimi üzerinde gezdirdim. Nedense bu hareket kızları tahrik ediyor gibiydi ve Kiera da bir istisna değildi. Kartlarımı açmaya başladığımda gözleri ağzıma yapışmıştı. "Evet, biliyorum," dedim ona, ifadesine karşılık vererek. Kesinlikle iyiydi... tüm doğru yönleriyle.

Kiera elime bakmadan kartlarını yere bıraktı. Gözleri dudaklarımda sabit kaldı. Kısa bir süre eğilip onu öpmeyi düşündüm ama merakım beni onun kartlarına bakmaya zorladı. Onda da bir çift olduğunu ama benimkinden *biraz* daha düşük olduğunu gördüğümde sessiz bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. *Evet... zafer.*

Kahkaham Kiera'yı şaşkınlığından kurtardı ve inkar edilemez yenilgisine bakarken yanakları kızardı. "Kahretsin," diye mırıldandı. Sonra yalvaran, yavru köpek gözleriyle bana baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Sevimli olmanın onu bu durumdan kurtaracağını sanıyorsa, çok yanıliyordu. Bütün gün küçük bir sütyen hareketi bekliyordum. Yüzündeki ifadeye gülerken arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu konuda geri adım atmayacaktım. "Anlaşma anlaşmadır, Kiera."

"Beni bu işe nasıl ikna ettin?" diye mırıldandı, sanki bu gece verdiği her karardan pişman olmuş gibiydi. Ben sadece göğsüne bakmaya devam ettim, malları bekliyordum.

Parmakları yavaşça, isteksizce kumaşı başının üzerinden kaldırdı. Daha ağır nefes alıyordu ve göğsü erotik bir şekilde inip kalkıyordu. Ona dokunmak istiyordum. Teni gittikçe daha fazla ortaya çıkarken orada hareketsiz oturmak nefis bir işkenceydi. Daha önce pek çok kadının soyunduğunu görmüştüm ama Kiera'nın bunu yapış biçiminde bir şey vardı - masumiyet, nasıl

Güzelliğinden habersizdi - benim için eğitimli bir profesyonelden çok daha baştan çıkarıcıydı. Kiera'yı bütün gün soyunurken izleyebilirdim.

Tişörtü gittiğinde, güzel, küçük beyaz sütyeni ortaya çıktığında, yardım edemedim ama arkasında saklanan eti hayal ettim. Vücudunun görüntüleri aklımdan geçti ve yumuşak tenini neredeyse hissedebiliyor, tadını alabiliyordum. Gözlerimi yüzüne kaldırarak ona şakacı bir şekilde "Bu oyunu seviyorum" dedim.

Güldü, umarım utanmaktan çok eğlenmiştir. Amacım onu rahatsız etmek değildi. Kiera şakacı bir tavırla tişörtünü bana doğru fırlattı. Hemen içime çektim, zihnim onun kokusuyla doldu. Ve tam o sırada beklediğim şey oldu: kapı çaldı.

Kiera anında gömleğine uzandı, sanki onu tekrar giyecekmiş gibi. *Hayatta olmaz, bu benim ödülüm.* Ayağa kalkarak ondan bir adım uzaklaştım. Parlak bir gülümsemeyle onu tezgâhın üzerine koydum. "Oh, güzel yemekler burada," dedim ona.

Bu onu şaşırtmış gibiydi. Ve mahcup. Sanki kapıdaki kişi onu bir şekilde görebiliyormuş gibi kollarını ve bacaklarını kavuşturdu. "Ne yemeği? Sen neden bahsediyorsun?"

Kafasının karışmasını anlıyordum - o meşgulken bir emir vermiştim - ama tepkisi ilginçti. Ve gereksizdi. Hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen utançtan kızarıyordu; burada hâlâ sadece ikimiz vardık. Beş saniye öncesinden farklı hissetmesine gerek yoktu. Ben hissetmedim. Elbette, birinin beni çıplak görmesi umurumda değildi. Sadece tenim vardı.

Omuz silkerek, "Acıkmış olabileceğini düşündüm, bu yüzden son tuvalet molanda biraz pizza sipariş ettim" dedim.

Mutfaktan çıkmak için döndüğümde adımı bağırdı. Ona dönüp baktığımda ellerini vücuduma doğru savurdu. Neredeyse çıplak olan vücuduma. Üzerime bir şeyler giymemi istediğini anladım ama daha fazla oyalanırsam pizzacı adam muhtemelen gidecekti. Ayrıca, bu gece bana bakma şeklini sevmiştim... ve onunla oynamaya karşı koyamadım.

"Ah... doğru," dedim ve kot pantolonuma yöneldim. Cebimden cüzdanımı çıkarıp ona, "Herhalde onlara ödeme yapmalıyım, ha?" dedim.

Tutarsızca bir şeyler geveledi, hâlâ çılgınca bedenimi işaret ediyordu. Gülmemek gerçekten çok zordu. Eğilerek ona bir öpücük verdim, sonra da hızlı adımlarla ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda içimde tuttuğum kahkaha kaçtı.

Koyu renk dikenli saçları olan sıkılmış görünümlü bir kadın ağzındaki bir parça sakızla boş boş oynuyordu. Beni görünce dondu kaldı, sakızın uzun bir teli dudaklarından uzandı. Geniş gözleri yavaşça vücudumu taradı.

"Selam," dedim. "Beklettiğim için üzgünüm. Gitmediğin için teşekkürler."

Sakızı ağzına geri sokarken kıkırdadı. "Uh, sorun değil.

Ayağa mı kalktın?"

Sırıtarak başımı salladım. "Hayır. Oyun oynuyorum."

"Oh..." Dudağını çiğnedi ve düşünceleri yüzünde gün gibi açıktı. *Ben de oynayabilir miyim?* Başka bir zaman, başka bir yerde, onu içeri davet ederdim ve birlikte... her türlü şeyi yapardık. Ama şimdi ondan tek istediğim pizzaydı. *Üzgünüm, bu gece olmaz. Artık değil.*

Hâlâ bana bakıyordu, ben de cüzdanımı açtım ve elindeki kutuyu işaret ettim. "Sana ne kadar borcum var?"

Başını sallayarak tekrar güldü ve bir rakam söyledi. İki katına çıkardım. Cömert olmaktan asla zarar gelmezdi ve ailem sağ olsun, insanlara çok iyi davranmak için yeterince param vardı. Onlara teşekkür edecek bir şeyimin olması garipti.

Parayı alırken gözleri daha da büyüdü, sonra bakışları karnıma kaydı ve tekrar kıkırdadı. "Teşekkür ederim ve... bir dakika bekle..." Koşarak arabasına gitti ve elinde dikdörtgen bir kutuyla geri döndü.

"Nedir bu?" Ona sordum.

Güldü, sonra içini çekti ve dudağını ısırды. "Sadece... biraz... fazladan galeta vardı. İstersen onları alabilirsin."

"Oh...şey, teşekkür ederim."

"Evet," dedi uzun bir nefes vererek. Sonra göğsümdeki dövmeyle işaret etti. "Kiera çok şanslı bir kız."

Mutfığı gizleyen duvara bakarken yüzüme gizemli bir gülümseme yayıldı. Kiera'nın hâlâ orada, neredeyse çıplak bir şekilde oturup oturmadığını merak ettim. İçimde öyle olmadığına dair bir his vardı ve bu bende gülme isteği uyandırdı. Çok şirin. "Hayır... Şanslı olan benim. O... bir hediye."

Kızın yüzü gülümseme ve kaş çatmanın garip bir karışımını yaptı. Sonra el salladı. "Oyununuzun tadını çıkarın."

Gülümsemem şeytani bir hal aldı. "Güven bana, yapacağım."

Kapıyı kapatmaya başladığımda hala orada duruyordu ve son bir özlem iç çekiş, ardından bir kıkırdama ve ardından "Aman Tanrım..." sözlerini duydum.

Kendi kendime gülererek kapıyı sıkıca kapattım ve kilitledim - oyuna gizlice girebileceğini düşünmesini istemiyordum. Sonra mutfığa geri döndüm... orada kızımın gerçekten de benim tişörtümle örtündüğünü fark ettim. "Uh-uh, bu hile yapmaktır. Ben ayrıldığımda ne kadar çıplaktıysan o kadar çıplak kalmalısın."

Gözlerini devirerek gömleğimi düşürdü. "Teslimatçı kızla flört ederken bile mi?"

Pizza kutusunu yere bıraktım. "Flört etmiyordum."

Kiera masadan kalktı, vücudunu benden hiç saklamıyordu. Tanrım, çok güzel görünüyordu. Keşke ne kadar seksi olduğunu fark etseydi de kimse onu kıskanmasaydı. "Sen değil miydin?" Yanıma gelerek kalçasının üzerine oturdu ve elimdeki dikdörtgen kutuyu işaret etti. "O zaman bu ne?"

Kötü göründüğünü bildiğim için omuz silktim. "Fazladan galetası vardı. İstersek onları alabileceğimizi söyledi."

Başını salladı, yüz ifadesi açıkça "*Biliyordum*" diyordu. Ama bildiğini sandığı şey yanlıştı. Flört etmek başka bir şeydi, ben sadece nazik davranıyordum. Arada bir fark vardı; Kiera'nın bu konuda rahat olması gerekiyordu, çünkü benim de zaman zaman nazik olmam gerekiyordu.

Yüzündeki hayal kırıklığına uğramış, istifa etmiş ifadeye gülerek kutuyu yere bıraktım ve kollarımı Kiera'nın beline doladım. Onu sıkıca çektim, sonra dudaklarımı boğazına götürdüm. Teninin tadına bakarak kulağına doğru ilerledim. Vücudu kollarımda sertleşti ve nefes alışının hızlandığını hissedebiliyordum. Onu ne kadar etkilediğimi seviyordum... beni ne kadar istediğini.

Odağımı değiştirerek ağzımı onunkinin üzerine getirdim, dokunmama kıl payı kalmıştı. "Kadınların çekici bulduğu şeylere engel olamıyorum." Elimini iç çamaşırının içine soktum ve kıcını avuçladım. "Ama ben sadece seni çekici buluyorum." *Sen benim her şeyimsin.*

Sözlerim, hareketlerimle birleşerek onu uçurumun kenarına itti ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için öne doğru eğildi. Uzun bir süre bu temastan hoşlandım, sonra ondan uzaklaştım. Önce kafası karışmış gibi göründü, ta ki ben elini tutup onu uzaklaştıran ve sonra tekrar bana dönene kadar. Göğsümle yeniden temas ettiğinde güldü ve onu tekrar döndürdüğümde yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Bir zamanlar Kiera'yla dans etmenin seksten daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Bunun doğru olup olmadığından emin olmasam da -hiçbir şey Kiera'yla seks yapmanın üstüne çıkamazdı- bu onunla dans etmenin son derece zevkli olduğu gerçeğini azaltmıyordu. İkimiz için de. Dans ederken ve pizzalarımızı yerken Kiera iç çamaşırlarımızla olduğumuzu unutmuş gibiydi. Ya da ben onu döndürürken umursamıyordu, ikisinden biri. Ve gülüp önümde kıcını salladığında, neredeyse onu hızla üst kata taşıyacak bir hareket yaptığında, artık okul konusunda gergin olmadığı anlaşıldı. Bir anlığına hiçbir şey için gergin değildi ve bunu onun için yapabilmek -ona böyle bir huzur verebilmek- kalbimi acıya boğacak kadar açtı. Bu kız için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Bölüm 6

GEÇMİŞ YİNE VURUYOR

Ertesi sabah uyandığımda harika hissediyordum. Başarmıştım. Kiera'ya unutamayacağı bir gece yaşatmayı başarmıştım ve umarım mutfağımda dans ederken onda gördüğüm sakinlik ve huzur gün boyunca devam ederdi.

Kiera'nın kalkmasına saatler vardı, bu yüzden kahve yaparken olabildiğince sessiz olmaya çalıştım. Yine de bunun önemli olmayacağını bilmeliydim.

-Kiera daha tencerenin demlenmesi bitmeden mutfağa girdi. Üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı... başka bir şey yoktu. Uzun, ince bacakları sabahın bu erken saati için fazla dikkat dağıtıcıydı.

Yüzünde yorgun bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "Günaydın," dedim. Kollarını belime dolayarak göğsüme sokuldu.

"Günaydın." Ne kadar uykulu olduğunu kanıtlarcasına esnedi.

Sırtını okşarken küçük bir kahkaha attım. "Benimle uyanmak zorunda değilsin. Okul başlayana kadar uyuyabilirsin."

Çenesini göğsüme koyarak bana baktı. "Sen ayaktaysan ben de ayakta olmak istiyorum," dedi sıcaklık dolu bir gülümsemeyle. Sonra birden kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Gidecek hiçbir yerin yokken neden bu kadar erken kalkıyorsun?"

Küçük bir iç çekişle ondan uzağa baktım. Evet, garip bir şekilde doğru çalışan iç alarm saatim. "Diyelim ki çocukluğum beni sabahın köründe uyanmaya alıştırdı.

Şafak vakti." Babamın beni kalkmam için "cesaretlendirdiğine" dair birkaç anım vardı. Hatta en son uyanma konusunda yardımına başvurduğumda, kalçamı o kadar kötü morartmıştı ki yürümekte zorlanmıştım. Bu da başımı belaya sokmuştu.

Kiera'ya dönerek, "Kendi kendime uyanmak, uyandırılmaya tercih edilirdi. Sanırım alışkanlık yapıştı. Şimdi erken kalkmayı bırakamıyorum."

Ela gözleri parladı ve benim ruh halim karardı. Ailem hakkında tekrar konuşmak istemiyordum. Kiera bunu anlıyor gibiydi ve kendini gülümsemeye zorladı. "İsteddiğine sevindim. Seninle geçirdiğim sessiz sabahlar sahip olduğum en güzel anılardan bazıları."

Tatlı, çalıntı anlarımızdan bazılarını, tam burada, bu mutfakta yaşanmış anları hatırladıkça içimi bir huzur kapladı. Sanki bir ömür önceydi ama aynı zamanda daha dün gibi geliyordu. "Ben de," diye fısıldadım, parmaklarımı tekrar siyah saçlarında gezdirirken. "Beni görmeye gelmeni hep dört gözle bekledim. Kısa bir süreliğine bile olsa, yine de birlikte olduğumuzu hissettirirdi." Olmasak bile, bu sadece bir yanılsama olsa bile. Acı verici, harika bir yanılsama.

Kiera düşüncelerimin izlediği yolu sezmiş gibi yanaklarımı kavradı ve gözlerimizi kilitlemeye zorladı. "Öyleydik, Kellan. Birlikteydik... kısa bir süre için bile olsa."

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum, onun sarhoş edici yeşil gözlerine kapılmaktan kendimi alamıyordum. İyi ya da kötü, pek çok şey burada başlamıştı. Ve burada bitmişti. Mutfagım zevk ve acının bir karışımı, duygusal iniş ve çıkışların girdaplı bir fırtınasıydı. Ama fırtına sona ermiş ve aşkımız galip gelmişti.

Kiera da benim ona kendimi kaptırdığım kadar kaptırmış gibiydi. O kadar ki mutfaktaki telefon çaldığında yerinden sıçradı. Ses beni de şaşırtmış olsa da, verdiği tepkiye gülmek zorunda kaldım. Onu bu kadar derinden, neredeyse onun beni etkilediği kadar derinden etkileyebildiğimi bilmek çok güzeldi.

Gölüşüme karşılık göğsüme vurdu. "Alo?" Kablolu telefonu açtım ve Kiera'ya gülümsedim.

Duymayı beklemediğim bir ses kulağıma çarptı ve gülümsemem genişledi. "Kellan, hey, günaydın dostum."

"Selam Denny, uzun zamandır haber alamadım." Kiera ve ben ayrıldığımızda... ve sanırım Kiera ve Denny de ayrıldığında, Denny'yle epeyce konuşmuştum. Başta benimle konuşmak istememişti ama sonunda ısrarım onu yıpratmıştı. Sonra sürekli konuşmaya başladık, çoğunlukla da ben onu rahatsız ediyordum. Ama şimdi Kiera'yla birlikte olduğumuz ve o da Abby'yle mutlu olduğu için konuşmalarımız çok daha seyrekleşmişti.

"Evet, bunun için üzgünüm. Burada işler çok yoğun... iş ve diğer şeyler. Arayı kapatmak istiyorum ama... aslında Kiera'yı arıyordum. O da seninle mi?"

O an içimden geçen his çok tuhaftı. Buzla karışık bir sıcaklık, kafa karışıklığıyla karışık bir rahatlık, kıskançlıkla karışık bir memnuniyet. Denny ve Kiera'nın hâlâ arkadaş olduklarını ve ara sıra konuştuklarını biliyordum ama Denny *beni* hiç aramamıştı... *onu* aramıştı.

Kiera, Denny ve beni yalnız bırakıyormuş gibi arkasını dönüyordu. Bilmiyordu ki, buna ihtiyacımız yoktu. *Onların* ihtiyacı vardı. Ama bunu onlara verebileceğimi sanmıyordum. Henüz o rahatlık seviyesinde değildim.

İçimdeki güvensizliği bir kenara itmek için elimden geleni yaparak Denny'ye, "Evet... O burada... Bekle," dedim.

Kiera telefonun bana değil ona geldiğini fark edince dondu kaldı. Telefonu ona uzatarak, "Burayı senin için aradı" dedim.

Yüzümü incelerken gözleri büyüdü. Onun da garip hissettiğini hayal etmeliydim, belki de suçluluk. O hissetmemeliydi... ama o zaman ben de kıskanmamalıydim. Ve hissettim. Bunu inkâr edemezdim. Ama itiraf etmek zorunda değildim. Tamamen iyi görünebilirdim. Çünkü iyi olmalıydim. *Ayrıldılar. O şimdi benimle.*

Kiera bana tatlı bir gülümsemeyle *endişelenecek bir şey olmadığını söyledi*. Telefonu elimden aldı ve ben de tezgâha yaslandım. Kaba olabilirdi ama kız arkadaşım eski sevgilisiyle konuşurken odadan çıkmayacaktım. Bana verdiği küçük gülümsemeden, gitmeyeceğimi anlamış gibi görünüyordu.

Telefona odaklanan Kiera, gerginmiş gibi derin bir nefes aldı. Benim yüzümden mi yoksa onun yüzünden mi? Nefesini bırakarak neşeyle, "Günaydın Denny," dedi. Adam bir şeyle karşılık verince Kiera güldü ve sonra ona, "Hayır, Kellan ve ben uyandık," dedi.

Başka bir adamın onu güldürdüğünü duymak içimde karanlık bir şeyin parlamasına neden oldu ama birlikte olmamızla ilgili yorumu bir takım olmamızla ilgiliydi.

-Anında çözüldü ve şeytani bir sırıtış dudaklarımı kaldırdı. Ona birlikte uyandığımızı söyleyerek, aslında birlikte yattığımızı doğrulamıştı. Bu beni mutlu etmemeliydi ama etti. Artık ilişkimizi ondan saklamıyordu ve Denny'nin yanında onun hakkında her zaman suçluluk duyacak olsam da, şu anda çok heyecanlıydım. Belki de onu araması o kadar da kötü bir şey değildi.

Denny onun kaşlarını çatmasına neden olan bir şey söyledi. "Neyi kaçırdın?" Onun hareketini taklit ettim ve o da omuz silkti. Ona her ne sorduysa şaşırmıştı. Ona cevap vermiş olmalıydı, çünkü ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Okuldaki ilk günümde bana iyi şanslar dilemek için mi aradın?"

Gözleri yaşlarla doldu ve midem sıkıştı. Gözlerimi Kiera'ya diktim. Muhtemelen kızgın görüldüğümü biliyordum ama tepkime engel olamadım. Ona okulda iyi şanslar dilemek için mi aramıştı? Bunu neden yapsın ki? Yani, arkadaş olduklarını biliyordum ama bu daha fazlası gibi görünüyordu. Duygulanmış gibi gözyaşı döküyordu. Telefonda birbirlerine bağlanıyorlardı ve ben de aptal gibi orada durmuş, olanlara izin veriyordum.

Bunun bir anlamı yok. Sakin ol. Aşırı tepki verme. Aptalca bir şey söyleme. Aptalca bir şey yapma. Bunu . Olmaz.

Birbirlerine bağlansalar bile... O binlerce mil uzakta. Senin yaptığını yap.

Bu düşünce beni biraz sakinleştirdi ama sonra Kiera konuşamayacak kadar tıkanmış gibi birkaç kez yutkundu ve içimi bir parça öfke ve kıskançlık kapladı. Hemen ardından suçluluk duygusu ve ardından da üzüntü geldi. Hâlâ kalbinin bir köşesindeydi ve muhtemelen hep öyle kalacaktı.

"Hayır, hayır, özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Evet, tabii ki beni aramalısın. Ve hayır, kaçırmadın ve evet, biraz gerginim."

Onun Denny'ye sinirli sinirli anlattıklarını dinlerken duygularım dalgalandı ve kabardı. Belki de rahatsızlığımınla mücadele edip onları konuşmaları için yalnız bırakmalıydım, çünkü duygularını duymak, aralarındaki bağı görmek... çok fazlaydı. Ama yine de gidemezdim... Ne dediğini öğrenmeliydim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bu işkenceye daha ne kadar katlanabileceğimi merak ettim.

Kiera gözlerini kırptırdı, duygusal tepkisiyle beni öldürdü. "Teşekkür ederim Denny... hatırladığın için. Çok tatlısın." Rengi kızarmıştı ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Tanrım, bu acıttı. Boğazım acıyla düğümlendi. Uzanıp telefonu kapatırsam beni affeder miydi? Belki bir kaza gibi görünmesini sağlayabilirdim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ama son derece tatmin edici olurdu.

"Teşekkür ederim Denny," diye tekrarladı usulca ve ben kırıma noktama ulaştım. Daha fazla kalamazdım, bu saçmalığı daha fazla dinleyemezdim. Sanki yine *oraya* dönmüştük, sanki her şey yeniden oluyordu. Göğsüm çatlayacakmış gibi hissediyordum, acı kenarlardan sızıyordu. Bir daha asla böyle hissetmek zorunda kalmayacağımdan o kadar emindim ki. Ne kadar da aptalmışım.

Kiera'dan bir adım uzaklaştım ve o da kolumu tuttu. Durdum, ama hala ona bakmaya cesaret edemiyordum. Sanki görünmez pençeler içimi parçalıyor, iç kanama geçiriyormuşum gibi hissediyordum. Bu acı hiç gerçekten geçecek miydi?

Kiera güldü, sesi kalbime saplanan bir hançer gibiydi, sonra Denny'ye, "Evet, bunu yapacağımdan emin olabilirsin," dedi. Tüm vücudum gerginlikle gerildi. Kaçmak istedim, kaçmak istedim. Beni yerimde tutan tek şey Kiera'nın eliydi ama yine de bir parçam onu silkip atmak ve oradan uzaklaşmak istiyordu - evden, muhtemelen şehirden uzaklaşmak. Denny ondan ayrılmamış olsaydı, hâlâ birlikte olurlar mıydı?

Düşüncelerimi yeniden yönlendirmeye ihtiyaç duyarak tezgahın üzerindeki kahve fincanına baktım. Kahve. Dünyada kalan tek şey kahveydi. Sürahideki siyah sıvıdan başka hiçbir şeyin zihnime, kalbime dokunmasına izin vermezken, Kiera'nın parmaklarının yatıştırıcı bir desenle tenimi okşadığını hissettim. Bu beni rahatlattı. Bir nebze. Keşkelerin bir önemi yoktu. Ondan vazgeçmişti ve o artık benimdi. Tekrar oraya dönmemiştik. Her şey farklıydı.

"Pekâlâ," dedi Denny'ye. "Abby'ye benden selam söyle ve iyi eğlenceler." Kiera'nın Denny'nin kız arkadaşından bahsettiğini duymak beni daha da iyi hissettirdi. İkisi de hayatına devam etmişti... yani bu çok da önemli bir şey değildi. Ama sonra Kiera hafifçe bana döndü ve "Hatırladığın için çok teşekkür ederim Denny. Bunun benim için anlamı çok büyük." Damarlarım buz kesti ve kahveye odaklanmakta zorlandım. Sesini daha da alçaltarak, "Her şey için çok üzgünüm Denny," diye ekleyerek beni öldürdü. Usulca nefes verdi, sonra "Hoşça kal," dedi ve telefonu kapattı.

Bana doğru döndü ama ben hâlâ ona bakamıyordum ve gözlerimi kahve fincanına dikmişim. *Kahve. Kahveden başka bir şey yok. Ama... sesindeki pişmanlık mıydı? Gittiği için, her şeyi bitirip kaçtığı için pişmanlık mı? Hayatının ilk aşkını kaybettiği için pişmanlık mı? Bir parçası hâlâ onunla birlikte olmayı mı diliyordu?*

Onu daha fazla görmezden gelemeyeceğimi hissettiğimde, yavaşça dönüp ona . Yüzünün her yerinde sempati ve endişe vardı. Bu beni daha da çelişkiye düşürdü. Benimle gerçekten mutlu muydu? Yoksa hâlâ onu mu özlüyordu? İstenmediğimi hissetmekle geçen bir ömür, bu şekilde hissetmeye geri dönmeyi çok kolaylaştırdı. Derinlerde bir yerde, Kiera hakkında kararsızlık hissetmemem gerektiğini biliyordum.

Benimle birlikte olmak -artık değil- bu konuda birçok kez konuşmuştuk. Ama yine de, eski sevgilisiyle yaptığı duygusal bir telefon görüşmesi her şeyi geri getirdi. Şüphe. Acı. Reddedilme. Gerçekten *istediği kişi ben miyim?*

Kes şunu. Bırak gitsin.

Alnımdaki bir tutam saç fırçalayarak bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Hey, iyi misin?"

Geçmişimizi ve korkularımı yeniden konuşmak istemediğim için kaygısız bir gülümseme takındım. Tamamen sahte bir kaygısız gülümseme. "Elbette, ben iyiyim. Denny sana şans dilemek için aradı. Çok nazikti." Bunu sakın ve arkadaşça bir sesle söylediğim için kendimle gurur duyuyordum. Bu cümlede duygu kasırgası içinde olduğumu ele verecek hiçbir şey yoktu ama ne olursa olsun Kiera biliyordu.

Hüzünlü bir iç çekişle kollarını boynuma doladı ve "Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun, değil mi? Seni sevdiğimi ve Denny'nin artık bir arkadaştan öte bir şey olmadığını , değil mi?" Gözlerimi aradı ve gülümsemem de ruh halim gibi hızla düşerek başarısız oldu. "Öyle değil mi?" diye tekrarladı.

Evet, beni sevdiğini biliyordum ve Denny'nin sadece bir arkadaş olduğunu da biliyordum. Kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum. Ama aralarında kalan sevgi, iyi ve kötü paylaştıkları geçmiş, asla gerçekten geçmeyecek olan geçmiş... yaktı; acı yeniden taze hissettirdi.

Ve düşünmeden edemedim... Arkadaştlar çünkü o bu seçimi yapmıştı.

Gözlerimi ondan çevirmeye çalıştım, tekrar kahve cezvesine bakarak kendimi merkezlemeye çalıştım, ama yanağımı tuttu ve göz temasını sürdürmemi sağladı. Bir cevap istiyordu.

Bildiğim tüm duygularımı gizleme numaralarını uygulayarak, hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedim. "Evet, biliyorum Kiera. Senin ve Denny'nin ne olduğunu çok iyi biliyorum." *Sen ve Denny arkadaşsınız çünkü o sizi arkadaş olmaya zorladı.*

O senin kaybettiğin aşkın, giden. Beni ama bir parçan hep onun yasını tutacak. Ve ben sadece... bununla iyi olmak zorundayım.

Kiera ne demek istediğimi anlamış gibi yan yan baktı ama sonra omuz silkip gülümsedi. Uzanıp bana bir öpücük verdi. "Güzel, çünkü o benim için önemli olsa da sen daha önemlisin ve onunla konuşmamın seni incitmesini istemiyorum."

Bu içimi ısıttı ama geçmiş beni böylesine karanlık bir yere çektiği için beni de şaşırttı. Ve kafamı karıştırdı. Ben daha mı önemliydim? Onun için daha mı önemliydim? *Denny'den*? Tanrım, bunun doğru olmasını istiyordum ama ruhumun en ücra köşesindeki güvensizlik bu fikre isyan ediyordu. Denny rekabet edemeyeceğim tek kişiydi; her zaman onun gerisinde kalacaktım. *Sadece o gittiği için birlikteyiz.* Nasıl olur da kaçıp giden birinden daha önemli olabilirdim? Tanımı gereği bu beni ikinci yapıyordu.

Kiera dudaklarını büzdü, sonra beni tekrar öptü. "Ne düşündüğünü biliyorum ve yanılıyorsun. Sen ikinci en iyi değilsin. Ona kaçabilirdim ama ben sana gittim. yaşayamazdım. Seni seçtim. Seni seviyorum." Karanlık düşüncelerimin hangi yollardan geçtiğini bilmesi beni biraz şaşırtmıştı ama söyledikleri çatlak ruhumun derinliklerine işlemişti. Temelde bana kaçıp giden kişinin *ben* olduğumu, beynine takılıp kalan kişinin ben olduğumu, yokluğunun onu mutsuz ettiğini söylüyordu. kişi. Ona musallat olan kişi. Onu geri alması için yalvardığı kişi. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Denny'nin peşinden gidebilirdi ama yapmadı. Sonunda Denny'nin gitmesine izin verdi ve bana geldi. Evet, belki Denny onu zorlamıştı, belki ikimiz *de* zorlamıştık ama kendi içine baktığında -derinlemesine baktığında- bulduğu kişi bendim. O

beni istedi. Onu değil.

Ve Tanrım, bu iyi hissettirdi. İyi, ama... gerçeküstü. Buna inanmayı o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Onun gözünde bir numara olmaya ihtiyacım vardı, buna her şeyden çok ihtiyacım vardı. O benim tüm dünyamdı... Ben de onun olmak istiyordum.

Konuşmadan önce boğazımdaki acı dolu umudu yutmak zorunda kaldım. "Hâlâ gerçek dışı geliyor sanırım. Biri tarafından seilmeye alışık değilim. Uyanmayı bekleyip duruyorum." *Lütfen bunun bir rüya olmasına izin verme.*

Kiera gözlerinde şefkatle başını salladı. "Buna alışsan iyi olur. Hiçbir yere gitmiyorum, Kellan."

Lütfen bu doğru olsun. Seni ikinci kez kaybetmeye dayanamam.

Sabah boyunca ruh halim hafifledi. Denny çok ama çok uzaklardayken geçmişİ , acıyı unutmak, korkuyu daha kolaydı. Zihnimde ön planda olmak yerine, bir kez daha sadece beynimin arkasında uçuşan sinir bozucu bir sivrisinekti ve sivrisinekleri görmezden gelebilirdim. Bunu hayatım boyunca yapmıştım.

Buna karşılık, okul yaklaştıkça Kiera'nın morali bozulmaya başlamıştı. Duş aldıktan sonra odama geri döndüğünde kaşları çatıktı ve bunun nedeni ya benim ona katılmamı yasaklamış olması ve beni özlemiş olmasıydı ya da endişelenmesiydi. Hiçbir şey için. O iyi olacaktı. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki bana yastıkların üzerinde kalmamı işaret etti. Onu izlerken dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Sanki kendi halime bırakılırsam her fırsatta onu pençeleyeceğimi düşünüyordu. Ve bu bir bakıma doğruydı. Üzerindeki havluyu çıkarıp yere yatırmak ve her santimini tatmak isterdim. Ama onun gitmesi gereken bir yer vardı. Lanet olası utanç.

Havlusunun altından sütyenini giymeye başladığında içimi bir inançsızlık kapladı. Cidden mi? Kendimi kontrol edebiliyordum. "Seni çıplak gördüm, biliyorsun."

Bana sırtını döndüğünde teni kızarmıştı. "Biliyorum ama bana öylece bakman çok farklı."

İçimden bir homurtu kaçtı. Bu cümlemin ne kadar ikiyüzlü olduğunun farkında mıydı? Her fırsatta benimle ziyafet çekiyordu. Umursadığımdan değil. Ondan hoşlanıyordum.

gözleri üzerimdeydi. Her zaman vardı.

Kiera omzunun üzerinden bana baktı, sonra iç çamaşırını giymeye başladı... hala havlunun altında vücudunu benden saklıyordu. Kaşlarımı kaldırarak ona, "Bu sadece ten, Kiera" dedim. Yatağın kenarına doğru kayarak eğildim ve bacağına tuttum. Elimi pürüzsüz teninde gezdirerek ekledim, "Ve örtünmek için fazla güzel."

Elim yukarı kalktıkça nefesim kesiliyordu ve bir anda modaya uygun bir şekilde geç kalmamın onun için sorun olup olmayacağını merak ettim. Zaten ilk gün ne kadarını öğretiyorlardı ki? Ama Kiera'yı gitmeden önce benimle biraz oynamaya ikna edemedi, dokunuşumdan uzaklaştı. Yüzü kararlıydı, yine yatağı işaret etti ve bana sevimli bir şekilde geride durmamı emretti. "Sana bir dikiz şovu yaparak seni sürekli olduğundan daha fazla kızdırmama gerek yok."

Kot pantolonunu giymeye başladı ve gülerek yatağa geri yaslandım. Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. Ne de olsa onu çok ama çok geç bırakmayı hayal etmişim. Ama yine de adil olan adıldı ve bana sürekli aval aval bakıyordu. Eğer beni göz zevkinden mahrum bırakacaksa, o zaman benim de aynısını yapmam doğru olurdu. Onu kızdırmak istemezdim. "Peki. Bir dahaki sefere vücuduma baktığında bunu hatırlayacağım."

Ben bunu söylediğimde Kiera çantasını karıştırıp gömleğini arıyordu. Durakladı ve bana bakmak için döndü. Ne yapacağını merak ettiğim için yüz ifademi tamamen boş tuttum. Bir süre daha bana baktı, sonra içini çekti ve havluyu bıraktı. Çoğu yeri örtülüydü ama umurumda değildi.

-Asıl mesele bu değildi. Vücudumu ondan almamı istemediği için boyun eğmişti. Belki de onu buna ben zorlamışım... ama onun yanında utangaç ve mütevazı olmamı istemediğini düşünmeyi tercih ettim. Tıpkı benim onun yanında utangaç ve mütevazı olmamı istemediğim gibi. O mükemmeldi ve benden saklaması gereken hiçbir şey yoktu.

Uzaklara bakan Kiera, bir süre onu seyretmeme izin verdi. Bu uzun saniyeler boyunca krem rengi sütyenini çıkardığımı, onu emdiğimi hayal ettim.

meme ucunu ağızıma aldım. Onunla sevişmem için bana yalvarırken çıkaracağı iniltiyi neredeyse duyabiliyordum. Arzu içimde kabardı ve anında sertleşmeye başladım.

İşte o zaman Kiera gösterinin bittiğine karar verdi ve aceleyle gömleğini çekip düğmelerini ilikledi. Tertemiz teninin görüntüsünü aklımdan çıkaramadığım için, işini bitirdiğinde hâlâ göğsüne bakıyordum. Konsantrasyonumu bozmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Gözlerimi onunkilere dikerek ona muzip bir sırıtış attım. "Şimdi tahrik oldum ve gidemezsin. Bugün burada benimle kalmak zorundasın."

Güldü, sonra yatağın üzerine eğilip beni öptü. İhtiyacım olan tek teşvik buydu. Kollarımı ona dolayarak, onu üstüme çektim. Öpüşürken ağızımın içinde kıkırdadı ve içimi coşku kapladı. *Bunu ben yaptım. Onu güldürdüm, bugün hakkında daha iyi hissetmesini sağladım. Beni istemesini sağladım.* Bana hafifçe sürtünüyordu, içimdeki ateşi hızla yükseltti ve öpüşmemiz yoğunlaştı. Gitmemiz gerektiğini biliyordum ama saniyeler geçtikçe sebepler azalmaya başladı. *Yarın başlayabilirdi, değil mi?*

Düşüncelerimi duymuş ya da artan arzumu hissetmiş gibi, Kiera geri çekildi. "Keşke seninle kalabilseydim," dedi, sesi isteksizdi. "Bugünü gerçekten iple çekmiyorum."

İtirafını duymak iç çekmeme neden oldu ve gözlerini ararken yanaklarını avuçladım. "Bir gün seni dün gece sürekli iç çamaşırlarıyla dolaşan o kendine güvenen kadın gibi hissettireceğim." Parmaklarımı nemli saçlarında gezdirmek için durakladım. "Sana tapan bir erkek arkadaşı olan güzel, zeki bir kadınsın. Korkacak hiçbir şeyin yok... asla."

Gözlerini kaçırdığında yanaklarına sıcaklık doldu. "Senin için söylemesi kolay, rock yıldızı."

Yataktan kalkıp tarakla saçlarını taramaya başladı. Ayağa kalkarken yaptığı yoruma güldüm. "Gergin oluyorum."

Bana *evet, doğru* ifadesini vermek için durakladı. Nedenini anlamıştım. İyiymişim gibi davranmakta çok iyiydim; öyle olmak zorundaydım. Ama şu anda çok rahat olduğum şeyler -seks, sahnede olmak, Kiera'ya onu sevdiğimi söylemek

-Bunların hiçbirisi biraz rahatsızlık vermeden gerçekleşmemiştir. Kiera'nın şu anda yaşadıkları kadar olmasa da... ama biraz. Özellikle de sonuncusu.

Şu anki durumuna en çok benzeyen yönünü seçerek ona, "Hayır, doğru. Başlangıçta ben de sahnede gerilirdim."

Bu biraz abartılıydı, sanki birçok etkinlikten önce endişeliymişim gibi bir izlenim yaratıyordu, oysa gerçekte sinirlendiğimi hatırlayabildiğim sadece *bir* kez olmuştu. O zamanki grubum Washington Wildcats ile mezuniyet balosundaki ilk büyük performansımdan hemen önceydi... Tanrım, o isim. İyi olmaya çalışmıştım ama huzursuzdum, tırnaklarımı kemiriyordum, ayak parmaklarımda üzerinde zıplıyordum, arka arkaya yaklaşık on bin kez yutkunuyordum. Midem gerçekten garip bir şekilde çalkalanıyordu; o gecedan önce bu sadece babamın bana kızgın olduğunu bildiğimde yaşadığım bir şeydi. Sevdiğim bir şeyi yapmadan hemen önce böyle hissetmekten nefret ederdim ama bunu nasıl kapatacağımı bilemezdim. Bunu atlatmama yardım eden kişi Denny'ydı. Elini omzuma koyarak bana, "Rahatla dostum. Senin bir yeteneğin var. Şu anda gereken tek şey grubunun geri kalanının sana ayak uydurup uyduramayacağı. Ama senin sesin altın değerinde. Sahneye çıkmakla ilgili korkacak hiçbir şeyin yok. Asla."

Anında kendimi daha iyi hissetmişim ve o gösteriden sonra bir daha asla sahneye çıkarken gergin olmamıştım. Denny'nin aklımda yer etmişti. Şimdi o an için kendimi kötü hissediyorum. O sırada Denny'nin endişesini görmezden gelmiş, ona iyi olduğumu, sadece heyecanlı olduğumu söylemişim ama... son zamanlarda aramızda olan her şeyden sonra, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu, bunu söylemesinin ne kadar anlamlı olduğunu ona söylemiş olmayı dilerdim.

Az önce Kiera'ya verdiğim tesellinin bir bakıma Denny'den gelmiş olması ne kadar garipti. *İyi ya da kötü, o sonsuza dek ikimize de bağlı.*

Kiera kaşlarını birbirine vururken, bu anının beynimin arka planında kaybolmasına izin verdim. "Dur tahmin edeyim," dedi sırtarak. "Kalabalığı şimdi çıplak mı hayal ediyorsun?"

Ayağa kalkarken güldüm. Yorumuyla eğlendiğim ve Denny hakkında tekrar konuşmak istemediğim için ona gerçek hikâyeyi anlatma zahmetine girmedim. "Hayır, bunu yapmayı bırakmak zorundaydım... Beni tahrik ediyordu," diye takıldım. Verdiği cevap zaten gerçeklerden daha eğlenceliydi ve herkesi çıplak hayal etmek ona yardımcı olabilirdi.

"Sen imkânsızsın," diye güldü ve ben ona yaklaşırken göğsümü itti.

O gözlerini devirirken sırtışım büyüdü. "Hepimizin zayıf yönleri var." Arkasına geçip onu sıkıca çektim. "Harika olacaksın ve eğer istersen seni her gün ben götüreceğim. Belki bir ya da iki derse de girerim."

"Profesörün ders sırasında horlamandan hoşlanacağından şüpheliyim," diye güldü, bu fikirle eğleniyordu. Onu neşelendirdiğim için mutluydum, boynunu öptüm ve gözlerimi kapattım, onun hissinin, kokusunun, varlığının tadını çıkardım. Aşık olmanın ne kadar tatmin edici olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey bu duygunun üstüne çıkamazdı; bundan yüzde yüz emindim.

Vakit geldiğinde Kiera tüm eşyalarını topladı ve isteksizce arabama doğru yürüdü. Yüzündeki yenilgi ifadesine gözlerimi devirdim, sonra en sevdiğim eğlencelerden birine geri döndüm - Kiera'yı okula götürmek. Üniversiteye giden tanıdık yolda ilerlerken Kiera düşüncelerinde kaybolmuş görünüyordu. Bunu onunla yaptığım onca zamanı hatırladığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Arkadaşlığımızın başlangıcında bu neredeyse masum bir şeydi. Ve sonra, tıpkı bizim gibi, çok daha fazlası olmuştu. Kiera'ya onun için burada olduğumu göstermenin bir yoluydu. Onu her zaman desteklediğimi.

Üniversitenin prestijli binaları görünmeye başlamıştı ama Kiera neredeyse varış noktamıza geldiğimizi fark etmemiş gibiydi. Aslında, o

O kadar dalmıştı ki ben arabayı kapatana kadar tepki vermedi. Şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırarak park yerinde etrafına bakındı. Neredeyse ona ne düşündüğünü soracaktım ama bunun yerine gülümsedim ve "Hazır mısın?" dedim.

Kiera alt dudağını ağzına götürerek emdi, bu erotik hareket bana anında seksî düşündürdü. "Evet... Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Cevabına gülümseyerek kapımı açtım. O arabadan inmeden önce aceleyle yanına çalıştım ama başaramadım; tam ben oraya varırken dışarı çıktı. Yüzümü buruşturarak elini uzattım. Sıcak parmakları elimi sardı ve içimi saf bir huzur kapladı. Bunu özlemiştim.

Tanıdık kampüste yürürken, kolum Kiera'nın belinde, başparmağım kot pantolonunun kemerine sıkışmışken, birkaç kadınsı göz bana bakmak için yer değiştirdi. Çimenlerin etrafına dağılmış kız kümelerinden çektiğim ilgiyi görmezden gelerek Kiera'ya odaklandım. İlgisini gerçekten istediğim tek kişi oydu. Gergin gözleriyle bizi izleyen kızları süzdü ve bilinçsizce yanıma sokuldu. Yine de kızların çoğu ona bakmıyordu. Sanırım Kiera ilgiyi genellikle ondan uzaklaştırmamdan hoşlanıyordu. Bir yanımda onun spot ışıklarını çalarak onu daha rahat ettirdiğim için mutluydu. Diğer bir yanımda ise onun benim gölgede kalmasından nefret ediyordu. Benimle *birlikte* ısılsı ısılsı parlıyor olmalıydı.

Günün ilk dersinin verileceği binaya vardığımızda, kapıyı cesurca ona açtım. Önümde uzanırken bana büyüleyici bir gülümseme verdi. Tekrar yan yana geldiğimizde, "Geçen hafta babamla ilginç bir telefon görüşmesi yaptım," dedi.

"Evet," diye gülümseyerek karşılık verdim. Babasıyla henüz tanışmamıştım ama duyduğum kadarıyla koruyucu bir tipe benziyordu. Ona ne söylediğini sadece hayal edebiliyordum.

Gözlerini devirerek şüphelerimi doğruladı. "Evet. Yakında aklının başına geleceğini ve gerçek bir iş bulacağını umduğunu söyledi. Görünüşe göre bir

Bando, kızıyla çıkan kişi için uygun bir kariyer seçeneği değil." İç çekerek başını salladı. "Sen muhasebeci olana kadar babamın mutlu olmayacağına eminim."

Bu görüntü beni güldürdü. Kendimi bütün gün masa başında, bilgisayara bakarken hayal edemiyorum. Sanırım çıldırırdım. Kiera da benimle birlikte güldü, sanki o da hayal edemiyormuş gibiydi. Hâlâ bu fikre gülüyorduk ki koridoru kapatan küçük bir grup adamı fark ettim. Kiera onları henüz fark etmemişti ve dev gibi bir adama çarpmasına beş saniye kalmıştı. Adam benden uzun boyluydu ve ben de altı-iki yaşıındaydım.

Kiera'yı geri çektim ve muhtemel basketbol oyuncusuyla çarpışmadan önce onu durdurdum. Dudaklarından küçük, ürkek bir nefes çıktı ve heybetli adam bize doğru baktı. Beni şaşırtarak, beni işaret ederken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Hey, sen şu adam değil misin? Şu grubun solisti? The D- Bags?"

Beni tanıyan erkeklerle tanışmak her zaman hoş bir deneyim değildi. Bir , diğer insanların ilişkileri benim için o kadar da önemli değildi. Umursamayacak kadar yalnız ve şefkate muhtaçtım, bu da birden fazla gergin yüzleşmeye yol açmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, çok fazla kavgaya karışmamıştım; genellikle hangi kızların alınıp hangilerinin alınmadığını bilmemin mümkün olmadığını söyleyerek kendimi beladan kurtarmakta ustaydım. Sonuçta elimde sadece onların sözleri vardı ve erkek arkadaşını aldatmak üzere olan bir kız bana doğruyu söyleyecek değildi. Teoride. Hiçbir kıza ilişki durumunun ne olduğunu sormamıştım ama öfkeli erkek arkadaşlarına bundan bahsetmeyecektim. Aptal değildim.

İlk bakışta bu iri adamın ne istediğinden emin olamamıştım ve Kiera'nın önünde kendimi dayaktan kurtarmak için konuşmak istememişim. Bu saçmalıkları duymasına gerek yoktu. Zaten yeterince şey görmüş ve duymuştu. Ama bu adam sadece bir hayranımdı ve hayranlarımla konuşmaktan çok mutluydum.

"Kellan, evet... Ben bir D-Bag'im," dedim gülerek. *Birden fazla şekilde.*

Sonra çocuklar etrafımı sardı; hepsi kocamanlardı ve uzun zamandır ilk kez kendimi küçücük hissettim. Yine de iyiydiler, sadece işimi ne kadar sevdiklerini söylemek istiyorlardı. Sonraki birkaç dakika boyunca el sıkıştım, övgüleri için teşekkür ettim ve tüm sorularını kibarca yanıtladım. Kiera'nın huzursuzlanmaya başladığını söyleyebilirdim, muhtemelen derse geç kalacağı için gergindi. Herkesin gözü onun üzerindeyken geç kalmak onun için tam bir cehennem olurdu.

"Gitmemiz gereken bir ders var ama siz bir ara Pete'in yerine gelip bir gösteri izlemelisiniz," dedim el sallayarak.

Kiera'yı gruptan uzaklaştırırken, hepsi orada olacaklarını söylemeye başladılar. Sonra beni farklı kardeşlik partilerine davet etmeye başladılar. Elimi kaldırdım, ne kabul ettim ne de reddettim. İşleri açık uçlu bırakmak genellikle en iyisiydi. Ayrıca, diğer D-Bag'lerden bazıları da gitmek isteyebilirdi. Griff gibi.

Sınıfına yaklaştığımızda Kiera güldü. "Ne?" diye sordum. Omzuna çarparak sordum.

Çarpık gülümsemesi çok sevimliydi. "Şu haline bak, sonunda erkek hayranların oldu."

Odasının kapısını açarken bir kahkaha attım. "Bizim her zaman erkek hayranlarımız oldu, Kiera. Sen sadece kadın olanlara takılmayı seçiyorsun."

Kapıya doğru yürürken bedenime dokundu, sonra durdu ve bana doğru eğildi. Yakınlığı beni anında elektriklendirdi ve onu kendime çekmek istedim... sonra da arabama geri götürmek. "Çünkü sana takmışlar," diye fısıldadı, ağzı alaycı bir şekilde benimkine dokunmaya yakındı.

Yakın temasla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve vücudum hemen sertleşmeye başladı. Kahretsin, onu istiyordum. Dudağımı ısırarak yumuşak bir inilti çıkardım. "Şu haline bak... baştan çıkarıcı bir kadın oluyorsun," diye fısıldadım. *Beni alabilirsin, hemen şimdi... tam burada.*

Yanakları aniden kızararak hızla benden uzaklaştı. Gerçekten bunu yapmak istememiş miydi? Yüzündeki mahcup ifadeye gülmek zorunda kaldım. Baştan çıkarmasının ne kadar başarılı olduğunu fark etseydi, bu kadar utanmazdı. Kot pantolonum hâlâ biraz rahatsızdı.

Kiera'nın bana sarılmış bacaklarından başka bir şey düşünmemeye çalışarak yanağına bir öpücük kondurdum ve ona iyi eğlenceler diledim. Bana eğleneceğini söyledi ve odanın ortasındaki koltuğuna doğru ilerlemeden önce beni bir kez daha öptü. Bir süre onu izledim, onun kadar güzel ve harika bir kadının gerçekten benim olmasına şaşırmış ve bunalmıştım. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle döndüm ve onu çalışkan hayatıyla baş başa bıraktım. *Yakında görüşürüz, Kiera.*

Qsnpter /

ACI VERICI BİR FIRSAT

Kiera okuldayken ayak işlerini hallettim. Biraz market alışverişı yaptım, Chevelle'yi doldurdum ve yerel berbere saçlarımı kestirmeye gittim. Her zamanki gibi, yaşlı adam ona sadece biraz alınmasını istediğimi söylediğinde başını salladı.

"Emin misin, Kellan? Sana gerçekten güzel, saygın bir saç kesimi yapabilirim. Sana çok yakışır, güven bana."

Gülümseyerek, "Teşekkürler George, ama ben bu saç kesimini biraz seviyorum ve kız arkadaşım da öyle. Sanırım saygın bir saçım olsaydı beni terk ederdi." Pek değil, ama kesinlikle hayal kırıklığına uğrardı ve yapmak istediğim son şey Kiera'yı hayal kırıklığına uğratmaktır; neredeyse vücuduma baktığı kadar saçlarıma da bakıyordu.

George içini çekti, başını salladı ve sonra isteksizce saçımı hafifçe kesmeye başladı. İşini bitirdiğinde Kiera'yı okuldan alma vakti gelmişti. Ona teşekkür ettim - nefret ettiği bir saç modeline katlanma zahmeti için büyük bir bahşış verdim - sonra diğer bebeğimi almak için bebeğime tırmandım.

Üniversitedeki her zamanki yerime çekip arabamı kapattım ve dışarı çıktım. Bir adım bile atmadan, beni tanıdıkları belli olan bir grup kız yanıma yaklaştı. "Aman Tanrım, sen Kellan Kyle'sın, değil mi? D-Bag'lerden?" diye sordu içlerinden biri.

İçimi çekerek gülümsedim ve "Evet, o benim" dedim.

Hepsi birden kıkırdadı ve bugün Kiera'yla sınıfının dışında buluşmayacağımı biliyordum. Tabii bu gruba kaba davranmak istemiyorsam, ki hayran oldukları çok açıktı. Elimden gelse hayranlara kaba davranmaktan nefret ederdim. Arabama yaslanarak, Kiera'yı sınıftan çıkarmayı özlediğim gerçeğiyle barıştım. Ama o beni burada bulacaktı, yani sonuçta sorun yoktu. Onu yine de alacaktım.

"Grubunuz muhteşem. Ve sen..." Kızın gözleri kısa bir süreliğine vücudumda gezindi ve ben de kendimi tutamayıp keyifle gülümsedim. "Sesin... bu dünyanın... dışında."

Beni nasıl içine çektiğini düşününce, bunu gerçekten isteyip istemediğini merak ettim. "Teşekkür ederim, bunu duymak her zaman güzeldir."

"Yakında bir albüm çıkaracak mısınız?" diye sordu kızlardan biri. "Seni evde dinlemeyi çok isterim." Dudağını ısırdı ve kızlar kıkırdadı. Hepsinin beni evde *dinlemekten* çok daha fazlasını yapmak istediklerinden emindim. Ne yazık ki evde benimle *hiçbir şey* yapamayacaklardı.

"Matt bize bir demo CD hazırlamaya çalışıyor, ancak hayranlarımızın ne zaman ya da satın alabileceklerini bilmiyorum. Bizi dinlemek için Pete's'e gelmeniz gerekecek."

Bunun üzerine hepsi tekrar kıkırdadı. "Oh, gideceğiz. Oraya her zaman gideriz."

Başımı salladım, sanki bunu biliyormuşum gibi, ama eğer bir gösteriye katılmışlarsa, yüzleri aklıma gelmiyordu. Yine de çok fazla insan gördüm, bu yüzden bu çok şaşırtıcı değildi. "Güzel," dedim onlara. "Desteyiniz için minnettarız."

Uzun boylu, uzun bacaklı bir esmer kaşını kaldırdı. "İleri gitmek istemeyiz ama bizim için bir tartışmayı çözebilir misiniz?"

Dudaklarım yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Ne tür bir tartışma?"

Bana cevap vermeden önce dudağını çiğnedi. "Şey... biz de senin bekar olup olmadığını merak ediyorduk."

Ben daha cevap veremedi arkadaşlarından biri söze girdi: "Peki *değilsen*, seni bekar olmaya nasıl ikna edebiliriz... en azından bir iki geceliğine?"

Hepsi titremeye başladı. Tartışmalarının doğasına gülerek başımı çevirdim ve sorularının cevabının bize doğru yürüdüğünü gördüm. *Üzgünüm kızlar, yakın zamanda bekâr olmaya hiç niyetim yok. Ya da bir daha asla.* Kiera'nın yaklaşmasını izledikçe gülümsemem arttı ama yüzündeki ifadeyi fark ettiğimde iyi hislerim kayboldu. Sanki bir şeyi yumruklamaktan kendini alıkoyuyormuş gibi, kontrollü bir öfke vardı. Ya da birine.

Etrafımdaki kızlar hâlâ sordukları soru üzerine kıkırdıyorlardı ve Kiera bana ulaşmak için onların arasından dirsek atarak geçmek zorunda kaldı. Bu ona birkaç öfkeli bakış attı ama onlara aldırış etmiyordu; ateşli gözleri benim üzerimdeydi. Kahretsin. *Bana* kızmış mıydı? Onun gazabını çekecek bir şey yapmadığımdan emindim. Son zamanlarda.

Ama kesinlikle kızgındı. "Gidelim," diye tersledi.

Kafam hâlâ karışık bir şekilde başımı sallayarak ona yolcu kapısını açtım. Kapıyı kapatarak kızlara döndüm; bazıları Kiera'ya ters ters bakıyordu. Onlara kabadayılık tasladığı için mi, yoksa benim arabamda oturduğu için mi böyle olduğunu bilmiyordum. İşleri yoluna koymak için onlara, "Özür dilerim ama gitmem gerekiyor. Hepinizle tanışmak güzeldi."

İnlediler ve homurdandılar ama artık kimse aşırı kızgın görünmüyordu. Arabanın benim tarafıma doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve içeri girdim. Kiera orada sessiz bir şekilde otururken içerideki hava soğuk görünüyordu. Bir gözüm onda, bir gözüm hâlâ arabama yakın duran kızlarda, park ettiğim yerden çıktım.

Yola çıktığımızda nihayet ona sorunun ne olduğunu sordum. "Seni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Bizi izleyen kızların gidişini izlerken gözleri kısıldı. "Pek sayılmaz," diye mırıldandı.

İç çekerek elimi kalçasına koydum. "Yine de yapacak mısın?" Bana baktığında yüz ifadesi boştu ama gergin bir boşluktu bu. Zorla. Kaşlarımı çatarak ekledim, "Konuşmamız gerektiğini söyleyen sendin... ve sen de konuşmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Sıkıntıyla homurdanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu yıl Candy ile bir dersim daha var. Sonrasında mutlaka merhaba demeyi ihmal etmedi."

Yolu incelerken, ismi bir yüze yerleştirmeye çalıştım. Belli ki Kiera bu kişiyi tanımamı bekliyordu. "Candy...?" Tam da Candy'nin kim olduğunu hatırladığım anda Kiera iç çekti. "Ah, doğru ya. Candy." Sırf Kiera'yı azdırmak için yatağıma aldığım o hevesli, hafif sahiplenici kızıl saçlı. Bu sanki bir ömür önceydi. "Ne dedi?" Cevabı duymaktan biraz korkarak sordum. Candy onunla ayrıntılara girecek kadar kindar değildi... değil mi?

Kiera bana dik dik baktı, gözlerinde sıcaklık vardı. Elleri sıkılaştı, sanki bana vurmamak için kendini zor tutuyordu. Kahretsin. Ona her şeyi anlatmış olmalıydı. Ama Kiera'nın cevabı, söylemesini beklediğim şey değildi. "Geçen hafta verdiğin bir konserden bahsetti. Pioneer Square'de çalmıştınız, değil mi?"

Bir gösteri mi? Bu biraz hayal kırıklığına uğrattı. Buna neden kızdı ki? Kafamı kaldırıp geçen haftaki programımı gözden geçirdim. "Evet, evet yaptık." Ona bir bakış attım. "Orada mıydı? Merhaba demedi." *Yemin ederim onu yıllardır görmedim... eğer kızdığın buysa.*

Gözlerini şüpheyile bana dikti. "Hayır, bir arkadaşı seni orada görmüş... arkada."

Şimdi gerçekten kafam karışmıştı. Ses tonundan, söylediği şeyin korkunç olduğu belliydi... Sadece nedenini bilmiyordum. Omuz silkerek, "Huh, peki, tamam." dedim. Ona bakarken bir kaşımı kaldırdım. "Neden arkadaşlarından birinin beni görmesi seni limon emmiş gibi gösteriyor?"

Ağzımdan çıktığı anda bunu söylemem gerektiğini biliyordum ama neden kızgın olduğunun gizemi sıkmaya başlamıştı. Bir sonraki şey

Söyledikleri *her şeyi* açıklığa kavuşturdu. Sesi titreyerek, "Çünkü seni ben olmayan biriyle bir şeyler yaparken gördüğünü söyledi." dedi.

Buz gibi bir anlayış içimi kaplarken gözlerim büyüdü. Tanrım, onu aldattığımı düşünüyordu. Hayır, bundan daha kötüydü. Onu aldattığımı gören bir *tanığı* olduğunu sanıyordu. Ama bu imkansızdı çünkü görmemiştim. Yapmazdım da. Başka biriyle birlikte olma düşüncesi bile beni hasta ediyordu. Araba kullanırken onu sadık olduğuma ikna edemeyeceğimi bildiğimden, arabayı kaldırıma doğru çektim. Çarparak park ettim ve yüzümü ona döndüm.

Ben ona bakarken gözleri acıyla dolmaya başladı. Yüzündeki şüpheyi görmek kalbimi parçaladı ama aynı zamanda korkuları için onu suçlamadım. Daha bu sabah enkaza dönmemiş miydim? "Senin dışında kimseyle bir şey yapmıyorum. Söylediği her şey yalandı, Kiera."

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı yuvarlandı. "Dövmeyi biliyordu, Kellan."

Sikeyim. Onu yalana inandıran şey de buydu. Dövme çok fazla insanın bilmediği bir şeydi ve bilenler de bu bilgiyi rastgele hayranlara yaymazdı. Özel bir şeydi. O kadar özeldi ki artık konserlerde tişörtümü nadiren çıkarıyordum. Aslında, bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlayamıyordum. Muhtemelen dövmeden önceydi.

Yanağını okşayarak gözyaşını sildim. "O zaman başka bir yerde görmüştür ya da biri ona söylemiştir, çünkü ben kimseyle dalga geçmem." Emniyet kemerimi çözerek ona yaklaştım ve başımı onunkine yasladım. "Ben sadece seninle takılıyorum. Sadece seninle soyunuyorum. Seninle sadece seks yapıyorum, Kiera." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim ve bana inanması için dua ettim. Sözlerime ruhumu katarak, daha önceki duygularını ona geri yansıttım: "Seni seçtim. Seni seviyorum. Başka kimseyle ilgilenmiyorum, tamam mı?" *Sen beni seçiyorsun, ben de seni seçiyorum. Bu işte yüzde yüz beraberiz.*

Başını salladı ama yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. Bundan nefret ediyordum, aptal bir kızın soktuğu belirsizlikten nefret ediyordum. İstiyordum ki

Fiziksel olarak onu rahatlatmak için öne doğru eğildim ve ona nazik bir öpücük verdim. Kiera şefkatli davranışlarım karşısında rahatlamış görünüyordu ve şüphelerinin dağılmakta umuyordum. Kalbimin her parçası ondaydı, bunu kesinlikle biliyordu.

Öpüşmemiz yoğunlaştıkça, korkularını serbest bıraktığından daha emin hissediyordum. Özellikle de kulağıma fısıldadığında, "Beni istediğini göster Kellan. Beni eve götür."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Arabayı vitese taktıktan sadece birkaç saniye sonra yolda uçmaya başladık. Boş dairesine , odasına gidip soyunmak için hiç vakit kaybetmedik. Sanki Kiera'nın benim için ne kadar önemli olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibiydi. Candy onu gerçekten etkilemiş olmalıydı. Öyle olmasından nefret ediyordum, Kiera'nın sadakatinden şüphe etmesinden nefret ediyordum. Ama... bir araya geliş şeklimiz... o kadar da şaşırtıcı değildi. Zaman zaman ben de benzer korkular yaşadım.

Daha sonra, onu elimden geldiğince fiziksel ilgiyle baştan çıkardıktan sonra, Kiera işe gitmek için hazırlandı. Daha iyi görünüyordu, yine tamamen huzurluydu ama acı dolu gözlerinin görüntüsü beni terk etmiyordu. yaptıklarımızı gerçekten atlatabilecek miydik? Yoksa her an açılmayı bekleyen hassas yaralar her zaman var olacak mıydı?

Her gün taşıdığım çok sayıda yara izi düşünüldüğünde, bu sorunun cevabını zaten bildiğimden oldukça emindim.

Vakit geldiğinde Kiera'yı Pete'in evine götürdüm. Kate bu gece çalışıyordu ve bizi kapıda karşıladı. "Merhaba çocuklar!"

Kiera iş arkadaşını selamladı, sonra beni terk ediyormuş gibi benden uzaklaşmaya başladı. Mümkün olan son anda belinden tutup onu tekrar yanıma çektim. "Her zamankinden alacağım," diye mırıldandım kulağına.

Dokunuşumla ürperdi ama bana kızgın bir bakış attı. "Neyi sevdiğini biliyorum, Kellan."

Son sevişmemiz aklımdan geçti ve gülümsememi engelleyemedim. Birbirimizi tekrar keşfetmek için zamanımız olmasını dileyerek elimi arka cebine attım. "Evet... kesinlikle öyle."

Yorumunun ne kadar müstehcen olduğunu fark ettiğinde rengi kızardı. Sonra beni itti. "Çok tatlısın," dedim yanağından öptükten sonra. "Bunun beni ne kadar tahrik ettiğinden bahsetmiş miydin?"

Gülümseyerek, "Neyin yok ki Kellan?" diye cevap verdi. Bu kesinlikle doğrudu. En azından Kiera için. Onunla ilgili her şey kanımı, ruhumu ateşliyordu.

Kiera'nın işe gitmek için hazırlanması gerektiğini bildiğimden sorusuna omuz silktim ve sahnenin yakınındaki her zamanki masama yöneldim. Yakındaki bir masadan bir grup kız oturuşunu izledi ama bana katılmaya meyilli görünmüyorlardı. Uzaktan izlemekle yetindikleri için minnettardım. Kiera şu anda onu okuldan aldığım zamankinden çok daha mutlu görünüyordu ama yine de biraz tedirgin olduğuna inanmak zorundaydım. Şu anda bana yaltaklanan ileri gelen bir kadınla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordum. Candy'nin suçlamasından sonra olmaz.

Kiera eşyalarını arka odaya yerleştirdikten sonra geri döndüğünde, bir lolipopun paketini açıp ağzına soktu. Dudaklarını emicinin etrafına doladığını görmek kafamda her türlü harika görüntüyü canlandırdı ve nasıl oturduğumu ayarlamak zorunda . Rita'dan biramı alıp bana doğru ilerlemeye başladığında gözlerim onu hiç bırakmadı.

Bana yaklaştığında emiciyi ağzından çıkardı.
Bana biramı uzatarak, " bakalım. Her zamankinden."

Ona baştan çıkarıcı bir gülümseme vererek bir elimle birayı tuttum, diğer elimle de emiciyi tutuyordu. Gözlerimi Kiera'dan ayırmadan emiciyi dudaklarıma götürdüm, sonra da ağzımı kapattım. Elma tadı oldukça lezzetliydi, ama asıl tadını çıkardığım Kiera'nın yüzündeki ifadeydi. Dudakları ayrılmıştı ve biraz daha ağır nefes alıyordu. Beni izlerken tahrik olduğuna emindim... yan masadaki kızlar da öyle görünüyordu. Emiciyi ağzımdan çıkarırken birkaç alçak inilti bana doğru sürüklendi.

Kiera'nın gözleri dudaklarıma kaydı ve umutsuzca dilimin üzerindeki elmanın tadına bakmak ister gibi baktı. Ama tatmadı. Beni şaşırtarak beni geri itti ve "İyy, Kellan. O benim."

İtirazı son derece eğlenceliydi. Özellikle de bunun tamamen saçmalık olduğunu bildiğim için. Vücudunda dudaklarımın hoş karşılanmayacağı hiçbir yer yoktu. Ona seslenerek, "Ne? Ağzımı senin üzerine koyabilirim-" dedim.

Eli anında ağzımı kapattı ve ilişkimiz hakkında ne düşündüklerini gerçekten umursuyormuş gibi kulak misafiri olan kızların masasına baktı. "Kellan!" diye tısladı, utanmıştı.

Elini dudaklarımdan çekerek sorumu bitirdim. Tabii ki söylememi istemediği en önemli kısmı atlayarak. "Ama senin enayiliğinin tadını çıkaramaz mıyım?"

Başını bana doğru sallarken dudaklarında eğlenen bir gülümseme belirdi. Demek istediğimi daha da vurgulamak ve umarım ödülünü bırakmasını sağlamak için suratımı astım ve ona yavru köpek bakışları attım. Kesinlikle işe yaradı. İç çekerek emiciyi ağzıma geri itti. Ben zaferle gülümserken, o da iç geçirdi. "En azından önce sorabilirdin."

İkramı yavaşça kaldırarak dudaklarımı kenarından kıvırdım ve baştan çıkarıcı bir şekilde ona, "Senin... şekerini emmek için sormam gerektiğini düşünmemiştim" dedim.

Bunu seksi bulacağını düşünmüştüm ama yüz ifadesi anında acıyla gölgelendi. "Şeker deme."

Hatamı anında fark ettiğimde yüzümdeki şakacı ifade kayboldu. Unutmak için elinden geleni yaptığı bir şeyi aptalca ona hatırlatmıştım. "Özür dilerim," dedim sessizce. Adını söylediğim için kendi suratıma bir tokat atmak istedim.

Sanki anısını silkeliyormuş gibi başını salladı, sonra eğildi ve bana şefkatli bir öpücük verdi. "Her şey yolunda." Beni tekrar öptü. "Bir dahaki sefere sor, Enayi Hırsız."

Hatamı görmezden geldiği için mutluydum ve taktığı şakacı lakap hoşuma gitmişti, enayiye yerine geri koyarken ona kocaman bir sırıtış attım

ağzım. Benden uzaklaşırken gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu ve ben de onu eğlendirme fırsatı bulduğum için minnettardım. Onu mutlu etmek, ilişkimizin karanlık yanlarını unutturmak için yapabileceğim her şeyi yapardım.

Biraz sonra, Kiera'nın Kate'le sohbetini izliyordum, muhtemelen ona okuldaki ilk gününü anlatıyordu, o sırada ani bir ses dikkatimi çekti. Ön kapılar pat diye açılmıştı. Matt kapıdan içeri girdi, yüzünde saf bir heyecan ifadesi vardı ve hemen bana doğru baktı. Beni gördüğünde yüzündeki ifade daha da coşkulu bir hal aldı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, hiç bu kadar heyecanlı görüldüğünü görmemiştim. Onu bu kadar neşeli yapan şeyin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Önüne çıkan sandalyelerin etrafından dolanarak hızlı adımlarla masaya doğru yürüdü. O hızla yaklaşırken Griffin ve Evan bara girdi. Onlar da aceleyle bana doğru gelirken sanki dikiş yerlerinden fırlayacakmış gibi görünüyorlardı. Hepsi çok heyecanlı görünüyordu ama nedense göğsüm korkuyla sıkıştı. Neler oluyordu?

Matt yeterince yaklaştığında, "Kell... az önce ne olduğuna asla inanamayacaksın," dedi. Kaşlarımı çatarak ondan Evan ve Griffin'e baktım. Kahretsin... Ne olmuştu? Matt yanıma oturdu, Evan ve Griffin de hemen ona katıldılar. Hepsi bana doğru eğilerek kişisel alanımı doldurdular ve heyecandan hepsi birden konuşmaya başladı.

"Konuştuğum şu grup -Avoiding Redemption- az önce solistleri Justin ile telefonda görüştüm..."

"Bizi Bumbershoot'ta çalarken gördü, dostum-"

"Bizi turnesine istiyor!"

"Evet, bizi davet etti! İlk gerçek turumuz!"

Sözleri içime işlemeye başladığında gözlerim çocuklar arasında gezindi.

"Turne mi? Konser turu gibi mi? Cidden mi?"

"Evet!" Matt söyledi. "Justin yakında yarım düzine grupla birlikte yola çıkacaklarını ve bizim de onlarla gitmemizi istediklerini söyledi. *Biz*, dostum! Biz de

çünkü bu bir son dakika olayı, ama kimin umurunda. Turneye çıkıyoruz!"

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu ve kendimi hasta hissediyordum. Tur... buradan uzakta... Kiera'dan uzakta... "Ne kadar sürecek?" Kelimeler dudaklarımdan çıkarken neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Altı ay! Buna inanabiliyor musun! İşte bu, Kell! Başarmak için şansımız!" Griffin haykırdı.

Matt başıyla onayladı. "Bu kıyıdan kıyıya bir tur. Justin'e evet dedim bile. Kasım'ın ilk yarısı dostum, sonra gidiyoruz!"

"Sahilden sahile!" Griffin kocaman sırtarak şöyle dedi. "D-Bag'ler dünyayı ele geçirmek üzere, dostum!"

Matt güldü. "Daha çok kıta gibi, kuzen."

Neşeleri tenimde yankılanırken boğazımdan yukarıya doğru safra yükseldi. Altı ay. Eğer gitmeyi kabul edersem altı aylığına gitmiş olacaktık. Ama hayır dersem... Kahretsin, hepsi çok heyecanlıydı. Hayır demek onları mahvederdi. Ama evet demek... kahretsin. Kasım mı? Altı ay mı? Bu kadar zaman Kiera ve bana ne yapabilirdi? Ne yazık ki bunun cevabını zaten biliyordum.

Başımı çevirdiğimde Kiera'nın merakla masaya yaklaştığını gördüm. Korku ve kararsızlık içimde savaşıırken arkama yaslanıp bir elimi ağzıma götürdüm. Göz göze geldiğimizde Kiera dondu kaldı ve birden dehşete kapılmış gibi göründü. Neden öyle baktığını anladım, ben de öyle hissediyordum. Altı ay... ondan uzakta. Bu süre içinde çok şey olabilirdi. Denny'yle aralarında ne kadar çok şey olduğuna bir bakın, üstelik bu çok kısa bir süreydi. Buna evet dememin imkânı yoktu. Hay sikeyim. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Matt omuzlarımdan birini okşarken Evan da diğerine dokundu. "Hadi ama dostum, bu iyi bir haber," dedi Matt. "Beklediğimiz şey buydu. Neden hasta olacakmış gibi görünüyorsun? Bu bizim hayatta bir kez yakalayacağımız bir fırsat! Neden heyecanlanmıyorsun?"

Başımı sallayarak, gözlerim hâlâ Kiera'ya kilitlenmiş halde, sessizce balonlarını patlattım. "... Gidemem." Kiera'nın gözleri insanlara kaydı,

ve grup arkadaşlarımdan gördüğü her şey onu bir adım geri attırdı. Neden onlarla turneye çıkamayacağımı tam olarak anladıklarını ve bunun için sessizce Kiera'yı suçladıklarını bildiğimden, Matt ve çocuklara yeniden odaklandım. Alçak ve yoğun bir sesle, bunun tamamen hazır olmadığımız için olduğuna, kız arkadaşımın hiçbir ilgisi olmadığına onları ikna etmeye çalıştım. "Justin'i geri ara, Matt. Ona şu anda turneye çıkamayacağımızı, bunun için doğru zaman olmadığını söyle. Bu tür bir performans hazır değiliz, henüz değil. Ona hayır diyelim derim. Burada kalalım derim."

Çocuklar öfkeliydi. Matt başını sallarken Griffin ellerini havaya kaldırdı ve Evan iç çekerek arkasına yaslandı. "Biz hazırız Kell," dedi Matt, sesinde bir gerginlik vardı. "Ve bir daha asla böyle bir teklif almayacağız. Bu *yasal* bir teklif. Hayır diyemeyiz."

"Gidemem, Matt. Yapamam işte. Lütfen anla," diye yalvardım.

"Bunun nedeni Kiera mı?" diye sordu gözlerini kısarak. "Bir kız için bizi terk mi ediyorsun?"

Gözlerimi kapattım. *Evet. "Sadece doğru zaman değil." Bu bizim sonumuz olacak. Başka birini bulacak. Beni terk edecek.* Gözlerimi yeniden açtığımda Matt'in bana ters ters baktığını gördüm, söylediklerimden ikna olmamıştı. "Tamam... evet. Kısmen Kiera yüzünden. O ve ben... bulunduğumuz yere gelmek için çok şey yaşadık... Ve sonunda iyi bir yerdeyiz ve ben... şu anda onu bırakamam. Üzgünüm ama cevabım hayır. Ben burada kalıyorum."

Griffin anında patladı. "Oh, , Kellan! Siktir!"

Öfkesini bastırmak için bir elimi ona doğru kaldırdım ama işe yaramış gibi görünmüyordu. "Griff, asla turneye çıkmayacağımızı söylemiyorum, sadece şimdi olmaz diyorum." Hâlâ kızgın bir şekilde başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki hayallerini parçalara ayırıyormuşum gibi bana dik dik baktı. Ve bir bakıma öyleydim de.

Matt başını eğdi, tamamen yenilmiş görünüyordu. "Büyük olma şansımızın sonunda geldiğine inanamıyorum... ve sen hayır diyorsun."

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Çocuklar benim için çok şey feda etmişlerdi - beni Seattle'a kadar takip etmek için Los Angeles'taki tüm hayatlarından vazge mi lerdi ve tam da uçurumun kenarındayken. Bir kez bile geri dönmek istememi ler, bir kez bile beni buradan ayrılmaya zorlamamı lardı. Ama buna evet dememin imkanı yoktu. Onu kaybederdim. Ama hayır dersem... *Onları* kaybedebilirdim. Sikeyim. " ocuklar, lütfen..."

Evan çektiğim acıyı anlamı  gibi omzuma vurdu. E ilerek, "Hepimiz arkamızda insanlar bırakıyoruz, Kellan. Bunun zor olduğunu biliyoruz ama bu... bu gelece imiz için önemli olabilir. Bizim için ve onlar için. Bir şeye karar vermeden önce neden Kiera'yla konu muyorsun? Bu konuda d   nd   nden daha iyi olabilir."

Kiera'yı işaret etmek için elini uzattı ve gözlerim hareketi takip etti. Kiera donmuş bir halde durmuş bizi izlerken beti benzi atmı tı. Belli ki neden tartı tı ımızı merak ediyordu ama o da gergindi. Olması gerektiği gibi. Altı aylığına gitmeme nasıl razı olabilirdi ki? Denny iki aylığına gittiğinde darmadağın olmuştu. Da ılmı  ve benim kollarıma d  m  t . Onu terk *edersem* kimin kollarını arayacaktı?

   çekerek ellerimle yüzümü ovaladım. Kendimi bir kafese hapsolmuş gibi hissediyordum. Ne yaparsam yapayım, hangi kararı verirsem vereyim, birinin canı yanacaktı. İli kilerimden biri -ya Kiera'yla olan ili kim ya da çocuklarla olan ili kim- bu andan sonra sonsuza dek de i ecekti. Bu bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı. Ya da hıçkırır hıçkırır a lamak. Her şey o kadar iyi gidiyordu ki... neden bu  imdi olmak zorundaydı?  imdi, zamanın donmasını *istedi imde*.

Ama yine de en azından çocuklara kız arkada ımla bir konuşma borçluydum. Sandalyeme çökerek yenilgiyle başımı salladım. Sonra zayıfça onlara baktım ve başımı salladım. "Tamam, onunla konu aca ım, sonra size haber veririm."

Aya a kalkıp Kiera'yla y zle ti imde kendimi binlerce kilo a ırlı ında hissediyordum. Gözlerimiz bulu tu unda içimden bir yorgun i   eki  daha geçti. Çocuklara gelece imi söyledim.

Sonra yavaşça ona doğru yürümeye başladım. Bunu kabul etmesine imkân yoktu. Dünya üzerinde hiçbir şekilde.

Ona yaklaştığımda Kiera kaçacakmış gibi görünüyordu ve barda ölüm sessizliği vardı. Herkes önemli bir şeyler olduğunun farkındaydı, sadece ne olduğunu bilmiyorlardı. Sonunda ona ulaştığımda Kiera'nın gözlerinin içine bakamadım. Başımı öne eğerek, "Seninle konuşabilir miyim..." diye sordum. Gözlerimi zorla yüzüne diktim, tüm vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti, "...dışarıda mı?"

Hayır diyecekmiş gibi görünüyordu ama başını salladı. Elini tuttum ve onu sessiz bardan çıkarıp otoparka götürdüm. Korku ve endişe, dışarıda olduğumuz anda parmaklarını bırakmama neden oldu. Hava artık karanlıktı, serinlemenin eşiğindeydi. Ruh halime uyuyordu. Gözlerim durmaksızın otoparkı tararken, ona ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Bile bile onun kalbini nasıl kırabilirdim? Denny gittiğinde onun dağılışını izlemek bir anda zihnimde tazelandı. Onu bu şekilde incitemezdim. Sadece...yapamazdım. Hem onu nasıl terk edebilirdim ki? Onu başkasına aşık olması için bırakabilirdim. O benim tüm dünyamdı. Benim yerime geçerse hayatta kalamazdım.

"Kellan?" diye sordu, sesi endişeyle titriyordu.

Sessizliğimle onu zaten incittiğimi fark ederek yüzümü ona döndüm. İç çekerek yanağını avuçladım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Gözleri benimkileri aradı, içlerindeki korku belliydi. "Söyle bana, çünkü beni gerçekten korkutmaya başlıyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutarak aşağıya baktım. Ona "iyi" haberi vermeye başlarken parmaklarım koluna düştü. "Matt yaz boyunca grup için çok şey yaptı." Ona bakarak omuz silktilim. "Daha fazla konser ayarlamak, Evan'ın evinin ses yalıtımı üzerinde çalışabilmemiz için ekipman bulmak, Bumbershoot'ta bize yer bulmak..."

Bunların hiçbirisi onun için yeni değildi, bu yüzden devam etmem için başını salladı. Ona yaklaşıp kolunu okşamaya başladım. Bu onun bilmediği, onu ve belki de bizi öldürecek olan kısımdı. "Girmeye çalıştığı bir grup bizi Bumbershoot'ta görmüş. Çok etkilendiler ve..." İç çekerek parmaklarını tuttum ve güçlenmesi için dua ettim. "Turlarında onlara katılmamızı istiyorlar."

Gözyaşları için hazırlandım, acısını dışa vurması için hazırlandım. Yine de gelmedi. Bunun yerine şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve bana bakmak için geri çekildi. "Bir turneye katılmak için mi davet edildin? Gerçek bir grup turnesine mi?"

Başımı sallayarak omuz silktim. "Matt'in söylediğine göre oldukça büyük bir organizasyon, yaklaşık altı grup daha katılmış bile. Biz son dakika eklemesi olacağız, kadronun sonlarında yer alacağız ama en azından orada olacağız." Tabii onu bırakabilirsem.

Kiera kollarını boynuma doladı... sanki onu terk etmekten bahsettiğim için mutluymuş gibiydi. "Aman Tanrım, Kellan! Bu inanılmaz!"

Beni sıkıca kavradı ve hüzünlü bir iç geçirdim. Neden bunu sorun etmiyordu? Yıkılacağını düşünmüştüm. Ruh halimi hisseden Kiera bana bakmak için geri çekildi. Gözlerine karşılık veremedim ve yanağımı avuçladı, başparmağıyla tenimi okşadı. "Bu konuda heyecanlı değilsin... benim yüzümden, değil mi?"

Gözlerimi onunkilere diktim ve omuz silktim. "Bu altı aylık bir tur, Kiera... kıyıdan kıyıya." Dudağını ısırdı ve gözleri beklediğim acıyla sulanmaya başladı. Bunu görünce midem sıkıştı. Onu incitmek istemedim. *Bizi incitmek* istemiyordum.

Gülümsedi ama zoraki olduğu belliydi. "Sorun değil," dedi, sesinden cesaret sızıyordu. "Altı ay çok uzun bir süre değil. Ara vereceksin, değil mi? Seni hâlâ görebilecek miyim?"

Programın neye benzediğinden emin olmasam da başımı salladım. Bakışlarım ayaklarımıza kaydı. "Gitmek zorunda değilim, Kiera." Başımı kaldırarak başımı salladım. "Çocuklara hayır diyebilirim."

Barda onlara zaten hayır dediğimi ve bu yüzden bana kızgın olduklarını anlayınca ağzı bir karış açık kaldı. Yüz ifademi eşit tuttum. *Seni kaybetmektense bana kızmalarını tercih ederim.*

"Bu senin hayalin Kellan," dedi yüzünde inançsızlık ifadesiyle. "Ve bu senin için o olabilir. Bu senin anın, senin şansın olabilir. İstedğin bu değil mi?"

Gözlerim barın kapısına kaydı. Önemi yokmuş gibi omuz silktim, ama bunu yaparken bile göğsümde bir buz topu birikti. "Hayatımın şu anki halinden memnunum. Pete's'te çalmak..." gözlerim onunkilere döndü, "...seninle olmak." Bu iki hayal arasında bir seçim yapmak istemiyordum, ama iş başa düştüğünde, Kiera bu savaşı her zaman kazanacaktı. Her zaman.

Kiera vücudunu benimkine yaklaştırdı ve elini saçlarımda gezdirdi. "Ama bunu sonsuza kadar yapamayacak kadar yetenekli olduğunu biliyorsun, Kellan. Seni kendime saklamak istesem de, seni dünyadan saklayamayacağımı biliyorum."

Gözlerim yere eğildi, dudaklarımda bir itiraz vardı ama eğilip bana baktı ve inkâr edemeyeceğim bir şey söyledi. "Ve bu sadece senin rüyan değil, Kellan." Gözleri bara kaydı. Ben de onunla birlikte baktım ve Matt'in yüzündeki hayal kırıklığı görüş alanımı doldurdu. "Bunun onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun," dedi gözlerini benimkilere çevirerek. "Benim yüzümden hayır diyemezsin."

Bir yenilgi iç çekişi beni terk etti. "Biliyorum. Şu anda seninle bu konuyu konuşmamın tek nedeni onlar." Başımı salladım. "Ama Kiera, bir yıl daha okulun var, benimle gelemezsin. Seni bırakmak istemiyorum-"

Başını sertçe sallayarak sözümü kesti. "Benim yüzümden değil, Kellan." Duygusallık boğazını düğümledi; gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Başka bir adamı hayallerinden alıkoymayacağım," diye fısıldadı.

Onu sımsıkı sararken, anlayış derimi diken diken etti. Hayır demeyecekti, onunla kalmamı talep etmeyecekti. Hayır demeyecekti.

Onu ne kadar incitirse incitsin, gitmeme izin verecekti... bu da demek oluyordu ki... seçim tamamen bana kalmıştı. Bir parçam bu fırsatı değerlendirip gitmek istiyordu. Bunun benim hayalim olduğu konusunda haklıydı. gibi ama Denny bana gerçek yolumu gösterdiğinden beri istediğim tek şey sahnede olmaktı. Ve çocuklar... Bunu onlardan alamazdım. Ama lanet olsun... eğer gidersem... bize ne olurdu? Böyle bir ayrılığa dayanabilir miydik? Beni bekler miydi?

Ondan ayrılmaktan o kadar korkuyordum ki kollarında titriyordum. Kiera titreşimleri hissetti. Kulağımdaki sesi yumuşak ve endişeliydi. "Korkuyorsun, Kellan. Neden korkuyorsun? Sen hiç korkmazsın."

"Bu doğru değil," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Ben her zaman korkuyorum." Onu kaybetmekten çok korkuyorum, yirmi dört-yedi. Kiera bana bakmak için geri çekildi, yüzünde şaşkınlık vardı. Boğazımdaki düğümü yuttum. Bundan hoşlanmayacaktı... ama gerçek buydu. "Hatırlıyorum, Kiera. Denny'nin seni terk ettiği zamanı hatırlıyorum... sana ne yaptığını." Gözlerim onunkileri ararken, "Nasıl bir araya geldiğimizi hatırlıyorum," diye fısıldadım.

Gözlerinde öfke yanıyordu; anlayışla karışık bir öfke. Neden böyle hissettiğimi biliyordu ama yine de bu onu rahatsız ediyordu. Beni geri itti. "Beni terk etmeyeceksin çünkü Denny gittiğinde-"

"Yalnız kalmaktan hoşlanmadığını biliyorum." Tüm o masum flörtleşmeleri hatırladım... aslında hiç masum olmamışlardı.

Sesine sıcaklık dolunca çenesi sıkıştı. "Sen gittin diye çıldırıp seni aldatmayacağım. Ben... Ben... Neden sana bunu yapacağımı düşündün ki?"

Nedenini biliyorsun. "Çünkü ben oradaydım... Denny de aynı şeyi düşündüğünde, senin de onu asla aldatmayacağını düşündüğünde." Suçluluk duygusu beni utançla doldurdu. Bunun için sadece onu suçlayamazdım; ihanetine aktif olarak katılmışım. Ama yine de... Bu olmuştu ve aklımdan çıkmıyordu. Doğru ve acı dolu sözlerimin acısını dindirmek için ona sarılmaya çalıştım ama o beni uzak tuttu.

Çenesi zorlukla kontrol altına alınmış bir duyguyla titredi. "Bu hiç adil değil. Ben büyüdüm, Kellan. Ve sen ve ben tamamen farklı bir durumdaydık. Bunu yüzüme vuramazsın."

"Biliyorum, bunu biliyorum. Ve büyüdüğünü de biliyorum Kiera, ama yine de..." Gözlerimi kapatarak ondan uzağa baktım. İçimdeki korkuyu nasıl bastırabilirdim? *Bir* zamanlar *Denny*'nin de aynı şekilde hissettiğini bildiğim halde, onun kalbine tamamen sahip olduğuma nasıl inanabilirdim?

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Beni hep merak edecek misin?" diye sordu.

İçimi kara bir mizah kapladı. Kaşlarımı kaldırarak, "Tıpkı beni merak ettiğin gibi mi? Daha bugün seni aldattığımı düşündün. Ben gidince endişelenmeyecek misin? Yani, Griffin'le aylarca yollarda olsam... aklından geçmeyecek mi?"

"Artık olacak," dedi gözlerinde zehirle. Kollarını kavuşturarak, sanki çoktan bir düzine iğrenç eylemde bulunmuşum gibi bana dik dik baktı. İç çekerek ondan uzaklaştım. Zaten kızgın ve şüpheliydik... ve ben daha gitmemiştim bile. Gidiyor muydum?

Kiera'nın iç çektiğini duydum, benimkiyle eşleşen boyun eğmiş bir sestti. Sonra sessizce, "Sanırım birbirimize güvenmeye çalışmamız gerekecek," dedi.

Yavaşça başımı sallayarak ayaklarına baktım. Yapabileceğimiz tek şey buydu... denemek.

Kiera aniden yanağımı avuçladı ve bakışlarımı onunkilere kaldırdı. "Bunu bana burada, yıkılacağımı düşündüğün için mi söyledin?"

Başımı sallarken sesim kısıktı. "Denny'nin sana gideceğini söylediği o geceyi hatırlıyorum. Sen onun için ağlarken sana sarıldığımı hatırlıyorum. Uçağı ayrıldığında seni gördüm. Yıkılmıştın, sanki bir parçan onunla birlikte gitmişti. Seni böyle incitmek istemiyorum, Kiera." Ama onu hiç incitmemiştim. O iyiydi... Acı çeken *bendim*.

Bana yumuşak bir öpücük vererek alnını benimkine yasladı. "Daha fazla üzülmediğim için mi üzgünsün? Bu bir test miydi?"

Başımı salladım. "Seni test etmezdim Kiera, ama en azından ağlayacağını, belki biraz yalvaracağını düşünmüştüm." Ama yorumum için bana kızmak dışında tek bir olumsuz tepki bile vermemişti. Bir tane bile. Yıkılmamıştı. Üzgün bile değildi. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Kafam karıştı ve incindim, ondan uzaklaşmaya çalıştım. Beni sıkı tuttu. "Yapacağım," dedi. "İnan bana, gerçekten gittiğinde, hüngür hüngür ağlayan bir enkaz olacağım. Ama söylediklerimde ciddiydim Kellan. Ben büyüdüm. Denny beni ilk terk ettiğinden beri çok şey oldu. Biraz olgunlaştım." Başını salladı, neredeyse kendine kızıyordu. "Yalnız kalmaktan çok korkuyordum. Hâlâ hoşuma gitmiyor ama sanırım artık daha güvendeyim. Geçmişte yaptığım hatalar beni biraz yaşlandırdı."

Bu beni küçük bir gülümsemeye sevk etti. "Ah, yirmi iki yaşındaki bilge."

Benimle birlikte gülümsedi ve havadaki gerginliğin dağıldığını hissettim. "Kellan, çok daha tecrübeli olabilirsin ama benimle aynı yaşta değilmişsin gibi davranma. Ehliyetini gördüm."

Kaşlarımı kaldırarak sııttım ve "Gerçek olan mı?" diye sordum. Aslında sahte bir tane vardı. Evan ve ben Los Angeles'ta almıştık, sırf sahneye çıkmayı ve bütün gece barlarda takılmayı biraz daha kolaylaştırmak için. Ama dürüst olmak gerekirse, benimkine neredeyse hiç ihtiyacım olmamıştı; yüzüm bana pek çok kapı açmıştı. Tabii ki yüzüm aynı zamanda ailemin benden nefret etmesinin de sebebiydi, yani bazen bir nimet aslında bir lanetti... ve bu tur tam olarak böyle hissettiriyordu - lanetli bir nimet.

Yorumumla eğlenen Kiera sııttı ve başını salladı. Sonra yanaklarımı tuttu ve beni bakışlarının içine aldı. "Denny'yi daha çok sevdiğimi mi düşünüyorsun, bana gideceğini ilk söylediğinde beni çok rahatsız ettiği için mi?" diye sordu, sesinde ciddiyet vardı.

Ona bakarken kalbim çatladı, içime korku düştü. *Dürüst olmak gerekirse, evet.* "Böyle düşündüğüm için beni suçlayabilir misin?"

Kollarını bana doladı ve başını omzuna yasladı. "Hayır, sanırım değil," diye mırıldandı. Saf huzur beni sardı ve gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkardım. Aşkımız onlarınki kadar güçlü olmasa bile... bu oldukça inanılmazdı. Bunu kabul ediyorum.

Birbirimize sarıldığımızda bir an sessiz kaldı, sonra "Onu seni sevdiğimden daha fazla sevmedim Kellan" dedi. Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Ben *seni* daha çok seviyorum. Seni gitmene ve hayallerini yaşamana izin verecek kadar seviyorum." Omuz silkti. "Anlamıyor musun...? Ben seni daha çok seviyorum."

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım ama bu duygu kalbimdeki boşluğu hafifletti ve beni gülümsetti. Alnımdaki saçları şefkatle taradı, sonra yanağımı okşadı ve fısıldadı, "Ve evet, seni hayal edebileceğinden çok daha fazla özleyeceğim, ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum, Kellan. Ve sen de bunu biliyorsun."

Başımı sallayarak, "Hayır, seninle birlikte olmam gerektiğini biliyorum. Geri kalan her şey sadece ayrıntı." Diğer her şey yanında sönük kalıyordu. *Her şey.*

Beni öperken gülümsedi. "Bu sadece senin rüyan değil, unutma." İç çekerek barı işaret etti. "Evan, Griffin ve Matt var. Bunun için çok çalıştı."

Bencilce davranarak mahvettiğim grup arkadaşlarımı işaret eden parmağını inceledim. Tekrar. "Biliyorum..."

Kiera kollarını boynuma doladı. "İşte bu yüzden bunu yapacaksın. Bu onların da hayali ve bunu onlardan alamazsın... benim için, bizim için."

Haklıydı ve bunu biliyordum ama Tanrım... onu terk etme düşüncesi çok canımı yakıyordu. Keşke o da benimle gelebilseydi. Keşke bu rüyayı birlikte yaşayabilseydik... O zaman bu kadar hayat değiştirici hissetmezdim. Çok korkutucu. "Biliyorum," diye fısıldadım, keşke sözlerimi geri alabilseydim.

Ona sarılabildiğim kadar sarıldım ve sonra geri çektim. Sesim asıktı, ona "Sanırım gidip Matt'e iyi haberi vermeliyim" dedim.

Dudağını ısırırken gözleri nemlendi; gözyaşlarının biriktiğini görmek aslında moralimi biraz düzeltti. Beni gerçekten özleyecekti. "Tur ne zaman başlıyor?" diye sordu.

Bakışlarım kalbimle birlikte yere düştü. *Çok erken başlıyor.* "Kasım ayının ilk bölümü."

"Ah." Sesindeki kederin acısı başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. O da yere bakıyordu, kalan kısıtlı zamanımızı hesaplarken yüzündeki acı açıkça belli oluyordu. Eylül ayının sonuna yaklaşmıştık. Birlikte bir aydan biraz fazla zamanımız vardı, sonra... kim bilir birbirimizi bir daha ne zaman görecektik.

Yaklaşan ayrılığımızın işkencesi bir an için etrafımızda dönüp durdu ve ikimiz de sessizce onu içimize çektik. Sonra, onun güvencesine ihtiyaç duyarak elini tuttum ve yumuşak bir öpücük verdim. Buna hazır olup olmadığını merak ederek kapıları işaret ettim. Karar verilmiş olsa da, o bara adım attığımız anda bu resmiyet kazanacaktı, geri dönüşü olmayacaktı. Kiera bir an için içeri adım atmaktan başka bir şey yapmak ister gibi göründü, sanki işe geri dönmezse gerçeklerden kaçabilirmişiz gibi. Ama yapamazdık. Kaçmaya çalışırsak gerçeklik bizi bulurdu.

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı; hazırды. Onu kapıdan geçirdim. Herkes bizi izliyordu. Ve ne yazık ki, sanki birbirimizle fiziksel bir ilişkiye girdiğimizi düşünmüşler gibi bizi inceliyorlardı. Daha önce de olmuştu. Bu barda. Ama olan şey bu değildi ve bu anlaşıldığında merak azaldı ve insanlar kendi hayatlarına geri döndü.

Tabii ki grubum hariç herkes. Kiera ve bana durmaksızın bakıyorlardı, sanki konuşmamızın sonucunu vücut dilimizden anlamaya çalışıyorlardı. Bizi oraya götürürken uzun bir nefes verdim. Bu işi bitirsek iyi olacaktı. Hiçbir şey olmasa bile en azından çocuklar heyecanlanırdı.

Kiera ve ben masaya yaklaşırken arkadaşlarımı inceledim; hepsi Kiera'yı izliyordu, muhtemelen bu kararın hangi tarafında olduğunu merak ediyorlardı. Matt melankolik görünüyordu, sanki hiçbir şeyin değişmediğinden emin gibiydi,

ve ben yine hayır diyecektim. Evan kararsız görünüyordu, sanki ne söylememi istediğini bilmiyormuş gibiydi. Ne de olsa Seattle'da kalmak için kendi nedenleri vardı ve içimden bir ses hayır desem de sorun etmeyeceğini söylüyordu. Hayal kırıklığına uğrayacağı kesindi ama mutlu bir şekilde benim gelmemi beklerdi. Matt ise... Cevabım değişmezse yıkılırdı. Gruptan ayrılacak kadar ezilir miydi, gerçekten emin değildim. Belki de. Ama Griffin'in nasıl tepki vereceğine hiç şüphe yoktu. Eğer bu fırsatı geri çevirirsem arkadaşlığımızın geri kalanı için ölçülemeyecek kadar sinirlenecekti. Şu anda kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki bu tamamen onun suçuymuş gibi Kiera'ya dik dik bakıyordu. Buna bir an önce son vermezse, kıcına hızlı bir tekme yiyebilirdi.

Kiera'nın elini sıkarak üçlünün tam önünde durdum. Boğazımı temizledim ve bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. Hepsi bakışlarını bana çevirdi, yüzleri beklenti içindeydi. Yavaşça nefesimi verirken havadaki değişimi hissettim. Ve bunun gelmesini engellemek için kendimi güçsüz hissettim. Bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden, Matt'le gözlerimi kilitledim. "Ben varım," dedim ona.

Çocukların hepsi sözlerime anında tepki verdi. Evan'ın sırtışı geniş ve gururluydu - bu konuda şansımı denediğim için mutluydu. Griffin masaya vurarak heyecanlı bir çığlık attı. Matt de anında ayağa kalktı. Neşeyle bir kolunu omuzlarıma doladı; yüzü o güne kadar gördüğüm en mutlu yüzdü. "Bu harika olacak, Kell. Göreceksin."

Tanrım... Umarım öyledir. Çünkü bunun için *her şeyi* riske atıyordum.

Sonrasında çocuklar etrafımı sardı, beni sevinçten havalara uçurdular, daha sonra barın etrafındaki insanlar neler olduğunu anlamaya ve bizi tebrik etmeye başladılar. Masamızdaki iyi huylu enerji bulaşıcıydı ve bir süre sonra nihayet rahatlamaya, nihayet heyecanlanmaya başladım. Her şey bir yana, bu bizim için destansı bir andı. Bir tur... lanet olası bir tur. Bu kelimeyi kafamda telaffuz etmek bile bana gerçeküstü geliyordu. Dışarıda gerçekten bunu yapıyor olma düşüncesi akıllara durgunluk veriyordu.

Başka bir bardaki gösteri için Pete's'ten ayrılmak zorunda kaldığımızda, endorfinle dolup taşıyordum ve aslında

yaklaşan macera. Geceyi Pete's'te arkadaşlarımla kutlayarak bitirmeyi çok isterdim ama ne yazık ki gitme vaktimiz gelmişti.

Ayrılmak her zamankinden daha uzun sürdü; Matt dahil hepimiz ayrılmak konusunda biraz isteksizdik. Ve özellikle de hayranlıktan hoşlanan Griffin. Evan ve Matt sonunda onu kapıya kadar götürdüler ama bara şöyle demeden önce değil: "Hepinize teşekkür ederim, benim sadık kullarım. Merak etmeyin, ünlü olduğumda sizi asla unutmayacağım - sadece varlığınızı kabul etmeyi reddedeceğim!"

Ahmak. Ona gözlerimi devirerek, düzgünce veda etmek ve hâlâ iyi olduğundan emin olmak için Kiera'ya doğru yöneldim. Yüzünde sevimli bir kızgınlık ifadesi vardı; bu Griffin'in yanında neredeyse sürekli takındığı bir ifadeydi. Yüzü bana bakmak için değiştiğinde sıcak ve sevgi dolu bir ifadeye dönüştü. Tanrım, bu dönüşümü izlemeye bayılıyordum.

Sırıtarak başımı aletin kaybolduğu yere doğru eğdim. "Sence onu ilk ne ele geçirir? Uyuşturucu mu, para mı, yoksa kadınlar mı?"

Gülümseyerek kollarını belime doladı. "Üçünün bir kombinasyonu olacağından oldukça eminim."

Değerlendirmesine gülmek zorunda kaldım. Evet, kendi haline bırakıldığında muhtemelen haklıydı. Ama Matt, Evan ve ben ona göz kulak olursak... umarım Griffin'in hayatını çok kötü bir şekilde mahvetmesini engelleyebilirdik. İma ettiğim gibi muhteşem bir hayatımız olacağından değil. Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen hiçbir zaman şu an olduğumuzdan çok daha fazlası olamayacaktık - yerel barlarda çalan küçük bir grup. Belki arada bir turneye çıkarız. Belki.

Kollarımı Kiera'nın beline dolayarak veda öpücüğümüz için eğilmeye başladım. Neredeyse dudaklarına varmışım ki birden ağzından kaçırıldı: "Peki ya sen? Senin çöküşün ne olacak?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Çöküşüm mü? Bir çöküşe sahip olmak için zayıf bir noktanız olması gerekirdi ve beni zayıflatan tek şey o olduğuna göre... pekala, çoktan düştüğüm söylenebilirdi. Benim sonumun ne olacağını düşündüğünü merak ederek sorusuna cevap verdim. "Sen

sence bir tane alır mıyım?" *Sen yanımdayken, Kiera, benim için geriye kalan tek yön yukarı.*

Kiera sorduğu için bile utanmış gibiydi ama sonra omuz silkti ve itiraf etti. "Şöhret yolunda olduğunuzu ve şöhretin beraberinde bazı tehlikeler getirdiğini düşündüm. Etrafınız çok fazla... cazibeyle çevrili olacak." Dudağını endişelendirmek için durakladı. "Ve *Behind the Music*'i izledim. Rock yıldızlarına neler teklif edildiğini biliyorum."

Omurgamda bir parça kızgınlık oluştu. Yanlış bir şey yapmaya niyetim yokken gelecekteki kötü davranışlarımdan dolayı çağrılmak sinir bozucuydu. Ama yorumunu anlıyordum ve bunu söylediği için ona gerçekten kızamazdım. Rock yıldızlarının etrafında oldukça büyük bir klişe vardı-parti, kadınlar, uyuşturucu... her yönden genel kargaşa. Griffin gibi bazı müzisyenler için bu cazibenin bir parçasıydı ama benim için değildi. Bu hayattan tek istediğim müziğimizi çalmak, arkadaşlarımla eğlenmek ve Kiera'nın yanımda olmasıydı. Ve dürüst olmak gerekirse, bunlardan ikisi olmadan da idare edebilirdim.

İyi olacağım için gelecekteki benle ilgili endişelenmesini istemediğimden, sinirlenmeyi bıraktım ve onun yerine az önce yaptığı saçma yorumu hafife almaya karar verdim. "Bekle, *Behind the Music* mi?" Vay canına... Onun gelecek versiyonunda ne kadar ünlüydüm? Beni nasıl gördüğüyle eğlenerek şakayla karışık, "Kariyerimi çoktan , değil mi?" dedim. Eğildim ve şakacı bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Peki, nedir? İçki mi? Kumar mı? Çok fazla yat almak mı?"

Bu konuşmanın ne kadar saçma olduğunu göremiyor muydu? Muhtemelen turdan sonra buraya geri dönecektim ve bu da on beş dakikamın sonu olacaktı. Derinlerde bir yerde, hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyor olmalıydı. Bahsettiği türden bir şöhret son derece nadirdi... ve benim aradığım şey de bu değildi. Ama her halükarda bunun bir önemi *yoktu*, çünkü bu çılgın durum bir şekilde başıma gelse bile beni değiştirmeyecekti. Delirecek falan değildim. Basit hayatımı seviyordum, özellikle de şimdi Kiera bunu benimle paylaştığı için.

Kiera hafifçe göğsüme vurdu, tuhaf önerimle eğleniyordu, ama sonra, "Hayır, senin için kadınlar," dedi. Başını sallarken yüzü düştü. "Her zaman kadınlar."

Sesindeki acının izlerini, hüznü duyabiliyordum ve endişelerini hafifletmekte başarılı olamadığımı biliyordum. Benim geleceğimden, bizim geleceğimizden gerçekten korkuyordu. Bunu ben de anlıyordum; onun korkusu benimkini yansıtıyordu. Kiera hala benim için yeterli olduğunu düşünmüyordu ve benim için ne kadar mutlu olsa da, onun yerini almamdan endişe ediyordu... tıpkı benim bir gün onun benim yerimi almasından endişe ettiğim gibi. Her zaman üzerimizde dolaşan aynı kara bulutlar vardı. Aramızdaki tüm bu şüpheyi nasıl hayatta kalabilirdik? Bu *bizim* çöküşümüz müydü? Birbirimizi delirtene kadar diğer kişinin sadakati hakkında durmadan endişelenmek.

Bu şekilde uzun süre dayanamayız... Bunu ben bile biliyordum. Düşüncelerimizi değiştirmemiz gerekiyordu. Yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapmaya başlamalıydık-birbirimize güvenmeye çalışmalıydık. Aksi takdirde... eve dönmem için gerçekten hiçbir şey kalmayacaktı. Ve benim de eve, ona dönmem gerekiyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Yüzüne bakarken hüznün beni ele geçirdi. "Bana güvenmek zorundasın, Kiera." Umutlu bir gülümseme takınmaya çalıştım ama başarılı olamayacağımı biliyordum. "Tıpkı benim sana güvenmek zorunda olduğum gibi." Umutsuzca istediğim kalıcı bir geleceğe sahip olmamızın *tek* yolu buydu.

Ortamı yumuşatmak için hemen sııttım ve bir gün benden bıkacağı, belki de beni bir Jonas Brother için terk edeceği ve ben de kendimi satıp şişeye vuracağım gibi bir espri yaptım. Çizdiğim resimle eğlenen kızın ruh hali sonunda aydınlandı. Beni öpmek için eğilmeden önce göğsüme tekrar vurdu. "Asla. Sen benimsin, yıkanmış olsan da olmasan da."

Aynen öyle, Kiera. Aynen öyle.

"Güzel," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Çünkü bunların hiçbiri olmayacak." Ona bakmak için geri çekildim. Söyleyeceklerimi özümsemesini, tüm kalbiyle inanmasını istiyordum. "Bu sadece altı aylık bir turne.

Çoğu bizim gibi küçük ve imzasız bir sürü grup. Ve hepimiz kokuşmuş bir otobüste tıkış tıkış olduğumuzda, evde seninle birlikte olmayı dileyeceğim." *Bu bizim sonumuzun başlangıcı değil. Sadece kısa bir ara... Önemli bir şey değil.*

Sıcaklığının içimi doldurduğunu hissederek başımı onunkine yasladım. "Ve altı ay dolduğunda, beni tam olarak orada bulacaksın... seninle yatakta." *Bir daha asla ayrılmamak üzere.*

"Umarım öyledir," diye nefes aldı.

Ona olan sevgimden dolayı harika ve güvende hissetmesinden başka bir şey hissetmesini istemediğim için, "Biliyorum," diye fısıldadım. Ama yine de beynim onun sözlerine katılmaktan başka bir şey yapamadı. *Ben de öyle umuyorum, Kiera.*

Bölüm 8

NEREDEYSE ZAMAN

Çocuklar ayrılmak için o kadar heyecanlıydılar ki Evan'ın beyaz tahtasında geri sayıma başladılar. Altı aylık turne için ayrılmamıza kırk gün kalmıştı. Sonra otuz beş gün...sonra otuz...yirmi. Sayıyı her değiştirdiklerinde, yola çıktığımızda ne kadar harika olacağından bahsediyorlardı. Rakamı değiştirdiklerini her gördüğümde, içimde biraz daha korkmaya başladım. Ya bu bir hataysa? Ya Kiera ve ben bunu kaldıramazsak? Ya fiziksel ayrılık duygusal bir ayrılık yarattıysa? Ya yalnızlıkla başa çıkamazsa? Ya teselliyi başka birinde bulduysa?

Ama hayır. *O bana bunu yapmayacak, ben de ona yapmayacağım.* Birbirimize güvenmeyi seçiyorduk, anlaşmamız buydu. Görünüşte çok basit, söylemesi çok kolay görünen bir anlaşma ama lanet olsun, bunu *yapmak* gerçekten çok zordu. Her gün keşkeler beni yavaş yavaş öldürüyor, karanlıklarıyla zehirliyordu ve ben daha gitmemiştim bile.

"Bu konuda heyecanlı olup olmadığını hâlâ anlayamıyorum."

Arabayı sürerken Evan'ın beni incelediğini görmek için başımı çevirdim. Endişemi bir kenara iterek yüzüme kaygısız bir gülümseme yerleştirdim. "Poetic Bliss'i görmeye mi gidiyorsun? Rain'e biz yokken kızlarla birlikte Pete'in yerimizi alıp alamayacağını sormaya mı? Bilmiyorum. Heyecanlı değilim ama heyecansız da değilim. Her şeyden çok kararsızım," dedim omuz silkerek.

Pete barında bir grubun çalmasını severdi ama yetenekli birilerini bulmaktan nefret ederdi. Stresini hafifletmek için biz ayrılmadan önce onun yerine geçici birisini bulmaya karar vermiştik. Rain ve grubunun geri kalanı- Meadow, Sunshine, Tuesday ve Blessing-en umut verici seçeneğimizdi. Eğlenceli bir kız grubuydular. Daha önce de ara sıra takılmıştık ve Rain ve ben... o çok açık sözlüydü ve o zamanlar ben de herkesle her şeyi yapmaya hazırdım. Bir keresinde arabamda biraz eğlenmiştik ama hepsi bu kadardı, birazcık eğlence.

Gözlerimi yola çevirerek sözümü şöyle bitirdim: "Pete'i zor durumda bırakmayacağımız için mutluyum ve Poetic Bliss'in bar için iyi bir seçim olacağını düşünüyorum. Bizim sound'umuza oldukça benziyorlar." Ve ek bir bonus olarak, hepsi kadınlardan oluşan bir gruptu, bu yüzden Kiera'nın pantolonuna girmeye çalışan punk kıçlı bir rock yıldızı özentisi hakkında endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Bu sadece ve sadece benim işimdi.

Göz ucuyla Evan'ın cevabıma kaşlarını kaldırdığını fark ettim. "Bu değerlendirmeye katılmakla birlikte, bu yüzden onları önerdim, Poetic Bliss bahsettiğim şey değildi ve bunu biliyorsun."

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş çıktı. "Turne demek istedin. Evet... elbette, bu konuda çok heyecanlıyım."

"Belli oluyor," dedi gülerek. "Son zamanlarda neredeyse her provaya katılmıyorsun, Kiera'nın yanından nadiren ayrılıyorsun, ondan uzak kaldığın her an dalgın görünüyorsun... Evet, ne kadar heyecanlı olduğunu görmek çok kolay."

Ona sinirli bir yan bakış attım. "Dört gözle bekliyorum, yemin ederim. Sadece... Kiera'yla aramız şu anda çok hassas. Bu kadar uzun süre yok olma düşüncesi... beni gerçekten korkutuyor."

"Kırılğan mı? Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Kell. Bana oldukça sağlam göründünüz," diye omuz silkerek karşılık verdi.

"Evet..." *Denny de böyle düşünüyordu ve bakın ona ne oldu.* Tanrım, keşke bunu düşünmeyi bırakabilseydim. Onunla yaşadığı ayrılık kaygısını hiç bilmeseydim bu konuda farklı hisseder miydim? Evet, muhtemelen. Muhtemelen.

Evan sanki söylemediğim sözleri hissetmiş gibi nazıkçe omzumu okşadı. "Her şey yoluna girecek, Kellan. Döndüğünde o hâlâ burada olacak. O kız senin için deli oluyor."

Ona bakarak gülümsedim. "Evet, biliyorum." Biz iyiydik, gerçekten iyiydik. Birlikteyken her şey yolundaydı. Ondan ayrı olmak, şüphe dolu asidin göğsümü yakmasına neden oluyordu. Kiera ve benim bu kadar uzun süre ayrı kalabilecek kadar güçlü olmamız için sürekli dua ediyordum çünkü bu kadar korkmadan ayrı kalabilmeliydik. Garip bir şekilde, bu tur aslında ilişkimizde ileriye doğru atılmış büyük bir adım olabilirdi. *Eğer* iyi giderse. Yani iyi gittiğinden *emin olmam* gerekiyordu. Onu sevdiğimden kesinlikle emin olmalıydı. Her günün her saniyesinde.

Bunu düşünmek ruh halimi yeniden değiştirdi. "Yine de, ben yokken beni unutmadığından emin olmalıyım." Kiera ve Denny'nin arası, Denny çabalamayı bıraktığında gerçekten bozulmaya başlamıştı... bu da benim çabalamayı bir an bile bırakamayacağım anlamına geliyordu. Ama ben yokken onun için ne yapabilirdim? Asıl soru buydu.

Evan güldü ve delirdiğimi düşünmüş gibi başını salladı. "Aklında ne var?" diye sordu.

Ayrılmayı kabul ettiğimden beri haftalardır kafamda çeşitli romantik jestler dönüp duruyordu. Aklıma gelen fikirlerin her birini yapmak istiyordum ama ben bile bunun abartılı olabileceğini biliyordum. Çaresiz görünmeden ona değer verdiğimi göstermek istiyordum. "Henüz emin değilim. Basit bir şey, eğlenceli bir şey." *Sürekli aklında olmamı sağlayacak bir şey. Sürekli beni düşünürse aramızdaki şeyi unutamaz. Değil mi?*

Evan'ın saçmaladığımı söyleyeceğini biliyordum, bu yüzden ona bu soruyu sorma zahmetine girmedim ama Rain'in evine doğru ilerlerken tek buydu. Kiera'nın başka bir ben bulacak kadar yalnız olmadığından nasıl emin olabilirdim? Beni yirmi dört-yedi saat aklının bir köşesinde tutmasını nasıl sağlayabilirdim? Ya bu yeterli değilse?

Rain'in evine vardığımızda kaşlarını çatmış, içimi karartan düşünceler içinde boğuluyordum. Arabayı kapattığımda Evan hâlâ beni izliyordu. "Her şey yoluna girecek, Kell. Söz veriyorum."

Ayak işlerimizden değil de turdan bahsettiğini bildiğim için ona gönülsüzce gülümsedim. *Bunu söylemen çok hoş ama bu verebileceğin bir söz değil. Ya da tutabileceğin.* "Gidip birinin gününü aydınlatalım mı?" Sesimi hafifletmeye çalışarak sordum.

Evan sırttı, omzuma vurdu ve başını salladı. "Hadi gidip kahraman olalım."

Rain'in evinin kapısı biz yaklaşırken açıldı ve Rain orada durup yüzünde kocaman bir sırıtışla bize baktı. Rain kara gözleri, peri gibi siyah saçları, harika sesi, korkusuz tavrı ve sınırsız enerjisiyle ufacık tefecik bir şeydi. Pete's'te çok başarılı olacaktı. "Kellan Kyle ve Evan Wilder. Sizi mahalleme getiren nedir?" Arkamıza bakarken biraz kaşlarını çattı. "Eşeği getirmediğiniz, değil mi?"

Griffin'i kastettiğini anlayınca gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, onu bebek bakıcısına bıraktık."

Homurdandı, sonra kapıyı daha geniş açtı. "O zaman içeri girebilirsin." "Teşekkürler."

Yanından geçip eve girdiğim süre boyunca dumanlı gözleri beni izledi. Yüzünde tanıdık bir heves, ne istersem yapacağını söyleyen açık bir davet vardı, sadece sormam yeterliydi. Rain bazen bana kendimi hatırlatıyordu. En azından eski halimi. Her şeye hazır, soru sormayan. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi merak ediyordum... Onun çocukluğu da benimki kadar berbat mıydı? Bu yüzden mi kendine karşı bu kadar açıktı? Belki de ona sormalıyım, ama yine de burnumu sokmak benim tarzım değildi.

Evan ve ben eve girdiğimizde, izin günlerinde dinlenmek için etrafta uzanan grubun geri kalanına başımızı sallayarak baktık. Bu grup neredeyse D-Bag'lerin birlikte takıldığı kadar birlikte takılıyordu. Belki de hepimizin bağımlılık sorunları vardı.

Rain kapıyı kapattı ve arkadaşlarının yanına gitmek için etrafımızdan dolaştı. "Yani... sadece sıkıldın mı, yoksa aklında özel bir şey mi var?" Bakışları vücudumda gezinirken diğer kızlardan biri kıs kıs güldü.

Küçük bir kahkaha attım. "Belirli bir şey." Kaşları kalktı ve gülümsemesi daha da genişledi. Yanlış fikir kafasına daha fazla yerleşmeden hemen ekledim: "Bir iş aslında."

Rain dudaklarını büzdü, bir an hayal kırıklığına uğradı. Ama sonra sırtışı geri döndü. "Ne işi? Sizinle oynamak mı?"

Başımı salladım. "Hayır, bizimle değil... bir nevi, bizim yerimize." Kaşları yeniden çatılmaya başladı ve beni bir kahkaha daha bıraktı. "Pete'in yerinde bizim yerimizi dolduracak birine ihtiyacımız var." Evan'a baktım. "Turneye çıkmamız istendi... ve bir süre burada olmayacağız." Uzun bir süre. Lanet olası uzun bir süre. Sonsuz uzun bir süre. Tanrım... Bunu gerçekten yapabilir miydim?

Evan kaşlarını çattı ve yüzümün yine değiştiğini anladım. Sürekli değişen ruh halimle birlikte kararmıştı. Nefes alarak gülümsemeye zorladım ve Rain'e baktım. Ağzı şok içinde açık kalmıştı.

"Şu anda bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, gözleri Evan, ben ve grubu arasında gidip geliyordu. "Pete's Bar'daki yerinizi almamızı mı istiyorsunuz? Pete'in Barı mı?"

"Sadece biz dönene kadar," dedim ona gülümseyerek.

Kalın savaş botlarının içinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Kahretsin, evet!" Grup arkadaşlarına baktı; hepsi başlarını sallayarak onaylıyordu, yüzlerinde saf bir sevinç vardı. Tepkilerinin bu olacağından oldukça emindim. Gerçekten iyi bir konserdi. Vazgeçmek istemediğim bir işti... sadece birkaç aylığına bile olsa. Rain gözlerini bana çevirdi. "Kesinlikle, evet. Yapacağız. Teşekkürler, Kellan. Evan."

Bir heyecan çılgılığı daha attı, sonra başını salladı. "Sizin gerçek, profesyonel bir turneye çıktığınıza inanamıyorum. Böyle bir fırsat için adam öldürürdüm," dedi ve koluma hafifçe vurdu.

"Eminim şansınız olacak," dedim ona. "Sizler harikasınız."

Rain dudağını çiğnerken bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi. "Sen de oldukça harikasin, Kellan." Yüzünden ve sesinden bu güzel haberi arabamda bir kez daha sevişerek kutlamak istediği anlaşılıyordu. *Üzgünüm, Rain. Arka koltuğum kalıcı olarak kız arkadaşşıma ayrılmıştır.*

Müstehcen ses tonuna sırtarak kızlara, "Pete'e neler olduğunu anlatacağız. Doldurmanız gereken bazı evraklar olacak, o yüzden yakında mutlaka uğrayın. Kasım ayının ikinci hafta sonunda oynamaya başlayacaksınız." Ayın ilk Cumartesi günü yola çıkıyorduk. Bu hala yaklaşık iki hafta uzakta olsa da, kulağa çok yakın geliyordu ve midem korku ve endişeyle çalkalanmaya başladı. Bu hayatımın en uzun iki haftası olacaktı. Ardından hayatımın en uzun altı ayı gelecekti.

Meadow koltuktan atladı ve kollarını Rain'e doladı. Kızlar bir dakika boyunca hoplayıp zıpladıktan, ciyaklayıp güldükten sonra Meadow bana döndü; koyu kahverengi gözleri de gülümsemesi gibi ışıltılı oldu. "Teşekkürler, Kellan! Size çok şey borçluyuz çocuklar!"

Evan küçük bir kahkaha atarak elini koyu renk, küt kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Hayır, bize iyilik yapan sensin. Pete'i berbat bir grupta bırakmak istemiyoruz. O yüzden, berbat olmadığınız için teşekkür ederiz."

Kızların hepsi onun yorumuna güldü. Boğazımı temizleyerek kapıya doğru işaret ettim. "Bugün halletmemiz gereken bir sürü iş var, o yüzden gitmeliyiz. Herhangi bir sorunuz olursa Pete'i arayın. İhtiyacınız olan her şeyi size verecektir."

Rain bana bakmadan elini salladı ve arkadaşlarıyla kucaklaşmaya başladı. Ve bir anda bana olan ilgisi kayboldu. Unutuldum, göz ardı edildim, önemsenmedim. Söz konusu olan Rain olduğu ve onunla yeniden bir şeyler yaşamakla ilgilenmediğim için gerçekten umurumda değildi ama bu durum Kiera'yla ilgili tüm korkularımı yeniden alevlendirdi. Ya ben yokken benden uzaklaştıysa? Bu maceradan döndüğümde bana böyle davranabilirdi. Bensiz hayatına devam ederken umursamaz bir el sallama.

Hayır... gelse yapmazdım. Beni unutmayacaktı; buna izin veremezdim.
Onu.

Biz ayrıldıktan sonra kapı arkamızdan kapandığında, kızların sesini hâlâ duyabiliyorduk.

heyecan içinde ciyaklıyorlardı. Evan onların coşkusuna güldü. "Bana ilk büyük çıkışımızı yaptığımız zamanları hatırlatıyorlar."

Los Angeles'ta ilk büyük gösterimizi düzenlediğimiz zamanı düşündüğümde yumuşak bir kıkırdama beni terk etti. Griffin o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse altına işeyecekti. Tanrım, çok uzun zaman önceydi. O zamanlar hepimiz çok kaygısızdık, dünyada tek bir endişe bile yoktu. Ama dünya bu şekilde kalmamıza uzun süre izin vermemişti. Ya da en azından *benim* uzun süre öyle kalmama izin vermedi. Hayır, kader ailemi yok etmiş, sonra da beni en iyi arkadaşımın kız arkadaşıyla çarpışma rotasına göndermişti. Ve şimdi... şimdi ne olacağını bilmiyordum.

"Evet..." Mırıldandım. "Farklı zaman..."

Evan iç çekti, sonra sırtıma bir şaplak attı. Sertçe. "Ow! Bu ne?" Ona ters ters baktım.

Kaşlarını çatarak gökyüzünü işaret etti. "Çok güzel bir gün. Hayallerinin kızına kavuştun. Hayatının deneyimini yaşamak üzeresin. Sızlanmayı bırak."

Bir f-bombası attığını duyunca gözümü kırptım. Jenny ile çıkmaya başladığından beri pek sık küfür etmezdi. Kullandığımız dil yüzünden sürekli peşimize düşüyordu ve bu Evan'a da bulaşmıştı. Sanırım benim ruh halim de ona bulaşmıştı. Yüzünde öylesine bıkkın bir ifadeyle bana bakıyordu ki içimde kabaran kahkahayı durduramadım. Ruh halimin değiştiğini fark ettiğinde o da gülmeye başladı.

"Tamam... Tanrım, hafifleyeceğim," dedim ona. Elimini uzatıp sırtımdaki ağrıyan yeri ovuşturdum. "Neden herkes beni tokatlıyor?"

Evan sırıttı. "Çünkü gerçekten sinir bozucusun." Uzun bir nefes verdi. "Lanet olsun, küfretmek iyi hissettiriyor." Gözlerini kapatarak uzun bir küfür dizisi döktü. Bir kaşımı kaldırdım ve sabırla

bitirmesi için. Bitirdiğinde bir gözünü kırarak açtı. "Jenny etrafta yokken hepsini dışarı çıkarmalıyım."

Ona başımı sallayarak arabamın kapısını açtım. "Ve insanlar benim kırbaçlandığımı söylüyor," diye mırıldandım.

Evan diğer kapıyı açarken güldü. "Çünkü öylesin, Kell. Hepimiz öyleyiz," diye iç geçirdi. Sonra kaşlarını çattı. "Şey, Jackass hariç. O yolda sorun çıkaracak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Arabanın üzerine eğilirken kaşlarımı çattım. "Evet... Matt'te hâlâ 12 paket koli bandı var, değil mi?"

Evan sırtıttı. "Ah, evet. Çoktan paketlemiş bile."

"Tanrıya şükür," diye güldüm. En azından geleceğimizde biraz eğlence olduğuna dair bir ipucu vardı. Belki de bu düşündüğüm gibi bir kâbus olmayacaktı. Belki de Evan'ın dediği gibi, her şey gerçekten yoluna girecekti. Belki de.

Bizi Evan'ın evine geri götürürken grubumla geçireceğim güzel zamanları düşünmek ruh halimi gerçekten aydınlattı. Kiera'yla ilgili endişelerimi denklemden çıkarmak mümkün olsaydı, yaklaşan bu turne gerçekten de Evan'ın söylediği gibiydi - bir ömür boyu sürecektir bir deneyim. Gerçekleşen bir rüya. En iyi arkadaşlarımla ülkeyi dolaşmak, neredeyse her gece konser vermek, hayranlarıma içimden geldiği gibi şarkı söylemek, onların dağılmasını izlemek. Gülmek, içmek, çalmak... Neredeyse yapmayı sevdiğim her şey bir araya toplanmıştı. Tüm bunları hayatımdaki en önemli kişi olmadan yapmak zorundaydım. Onu geride bırakmak zorunda kalacaktım, bensiz kim bilir neler yapıyordu.

Ama bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. *İyi şeylere odaklan, Kellan. Korktuğun şeylere değil.*

Rahatsız edici düşünceleri kafamdan atmaya zorlayarak, bunun yerine olumlu bir şeye odaklandım. Olumlu *olan her şeye*. Harika vakit geçirmek üzereydik. Bunu hayal edebiliyordum - dördümüz otobüste soytarılık yapıyor, birbirimizi çıldırtıyor, sataşılıyor, gülmekten ölüyorduk... Gerçekten de öyle olacaktı

eğlenceli olabilir. Sadece... hepimiz için değil. Biz yokken kızlarımız mutsuz olacaktı. En azından ben üzüleceklerini düşünmüştüm.

Kiera bana sürekli beni özleyeceğini söylese ve kısa süreli melankoli anları yaşasa da, hiçbir zaman Denny onu terk ettiğinde olduğu gibi kalbi gerçekten kırılmış gibi görünmüyordu. Bazen bu durumla ondan çok ben mücadele ediyordum gibi hissediyordum ama sonra ona turdan bahsettiğim gece bana söylediklerini hatırladım. Bana büyüdüğünü, olgunlaştığını ve yalnızlık konusunda kendini daha güvende hissettiğini söylediğini hatırladım. Beni Denny'den daha çok sevdiğini söylemişti. Beni olay çıkarmayacak, buna bir son vermeyecek kadar seviyordu... gitmeme izin verecek kadar. Bu rüyanın önünde durmayacağına çoktan karar vermişti. Belki de bu yüzden iyi görünüyordu. İyiydi çünkü iyi *olacağımıza* gerçekten inanıyordu. Bunu hatırlamalı ve "ya olursa "ların canıma okumasına izin vermemeliydim. *En iyisini umut et, belki olur.*

Ama yine de, gerçek vedanın onun için gerçekten zor olacağını hayal etmek zorundaydım. Onun acısını görmek beni mahvedecekti. Bunu yapıp yapamayacağımdan bile emin değildim, ona veda etmekte hiç iyi olmamıştım.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım ama her geçen gün bunu yapmak daha da zorlaşıyordu. Ayrıldığımız anı, birbirimize veda etmek zorunda kaldığımız o anı düşünmek istemiyordum. Ona veda etmek zorunda *kaldığımda*, bunun beni öldüreceğinden emindim. Düşünmek bile çok büyük, çok yıkıcı geliyordu. Keşke son anlarımızı herkes için eğlenceli hale getirmenin bir yolu olsaydı. Ama ayrılmayı nasıl eğlenceli hale getirebilirdik ki?

İşte o zaman anladım. Sırtarak Evan'a baktım. Dalgın bir şekilde pencereden dışarı bakarken gülümsüyordu, bir hayalin içinde kaybolmuştu ve dikkatimi fark etmesi bir saniye sürdü. "Ne?" diye sordu.

Dur işaretinde olduğumuz ve etrafta kimse olmadığı için koltuğumda dönerek ona baktım. "Son gösterimizden sonra bir parti vermeliyiz. Bütün barı davet etmeliyiz." Sadece bunu söylemek bile kalbimin etrafındaki gerilimi azaltmaya başladı. Eğer ben

Kiera'ya destansı, eğlence dolu bir gece yaşatabilirim, belki ayrılığın acısı o kadar da kötü olmaz. Onun için... ve benim için. En azından bir dakikalığına.

Evan'ın gülümsemesi büyüdü. "Veda partisi gibi mi? Evet, bu harika olur. Matt'in evinde yapabiliriz, çünkü onun evi seninkinden biraz daha büyük ve sokağı da oldukça sakın." Durakladı, sonra başını salladı. "Evet, sanırım bu ayrılmamızı kolaylaştırır."

Bunu söylerken özellikle Kiera ve benden bahsettiğini hissediyordum. Tüm kalbimle aynı fikirde olduğum için, açıklığa kavuşturmasını istemedim. verdim, dur işaretinden ayrıldım ve U dönüşü yaptım. Evan etrafa bir göz attı, sırtışı kaşlarını çatarak değişti. "Nereye gidiyorsun?"

Daha geniş gülümseyerek başımı Matt ve Griffin'in evine doğru salladım. "Matt'in. Ona şimdi sorabilirim."

Evan güneşe baktı. "Daha çok erken. Neden bekleyip provada sormuyoruz?"

Ona cevap vermek istemeyerek dudağımı ısırdım. Uzaklarda bir fırtına gibi beliren ayrılışımınla birlikte, Kiera ve ben birlikte olabildiğince çok zaman geçiriyorduk, bu da görevlerimi olabildiğince aksattığım anlamına geliyordu. Hiçbir gösteriyi kaçırmamıştım ama provalar... Evan'ın da bahsettiği gibi, onlarda ya vuruyordum ya da ıskalıyordum. Tamam, *ya kaçıırıyordum ya da kaçırmıyordum*.

Evan yüzümü inceledikten sonra iç çekti. "Kell... provayı kaçırmaya devam edersen Matt kafayı yiyecek. Cidden kaybedecek."

Öfkeli, kontrol manyağı gitaristimi hayal ederek başımı salladım. "Evet, biliyorum. Bunu kaçırmayacağım," dedim ona bakarak. "Orada olacağım."

Başını sallarken eğlenen bir ses çıkardı. "Evet... Bunu daha önce de duymuştum."

Gülümseyerek cevabımı biraz değiştirdim. "Orada olmaya *çalışacağım*?" Bir girişim hiç yoktan iyidir, değil mi?

Evan biraz daha güldü. "Hı-hı, tabii."

Bir süre sessizlik içinde yol aldık ve Matt'in birkaç saat sonra yaşıyacağı stres yüzünden kafasının patlayacağını hayal etmemek için kendimi zor tuttum. Ama Güpşesiz bana çok kızacağını biliyordum. Yine kızacaktı. Çünkü Evan'la işlerimiz bittikten sonra Kiera'yı okuldan alacak ve bütün gece boyunca yanından ayrılmayacaktım. Matt'in canı cehenneme. Ve Evan'ın bunu bildiğinden oldukça emindim.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra ona tekrar baktım. "Aslında orada olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Başını koltuğa yaslayan Evan bana gülümsedi. "Evet, biliyorum." Bir kahkaha attım. "Tamam, sadece kontrol ediyordum."

Matt'in araba yoluna girdiğimizde neredeyse başım dönüyordu. Kiera'yı mutlu edecek bir şey yapmak her zaman yüzümü güldürürdü ve bu partiyi sevdiğinden emin olacaktım. Onunla geçireceğim her saniye unutulmaz olacaktı ve umutsuzluk sisinin üzerimden kalktığını hissettim.

Arabamdan inerken Evan bana başını salladı. "Bu adam yirmi dakika önce neredeydi? Dayak yememiş olabilir."

Ona kaşlarımı çatarak ön kapıya doğru yürümeye başladım. "Diğer adam her an geri gelebilir, biliyorsun."

Evan dramatik bir iç geçirdi. "Evet, biliyorum." Sırıttı. "Seninle takılmanın en eğlenceli yanlarından de bu. Kiminle karşılaşacağımızı asla bilemiyoruz."

Bu yorum karşısında kaşlarım çatıldı ama sonra ruh halimdeki dalgalanmalar konusunda haklı olduğunu kanıtlarcasına kaşlarımı sırtmaya çevirdim. Kiera da sık sık aynı şeyi söylerdi. Bana *huysuz sanatçı derdi*. Bunu kabul ederdim. Huysuz olmak hissiz olmaktan çok daha iyiydi. Bunu kesinlikle biliyordum.

Matt'in uyanıp uyanmayacağını merak ederek, parmak eklemimle kapısına birkaç kez hızlıca . Bir an sonra kapı açıldı ve Matt'in solgun gözleri şaşkınlıkla bana bakmaya başladı. "Vay anasını. Provaya mı geliyorsun? Bu kadar erken mi?" Çenesi düştü, sanki buna gerçekten inanamıyormuş gibiydi, ama sadece ukalalık ettiğini biliyordum. Burada prova yapmıyorduk.

Eve girmeme izin vermek için geri çekilirken ona sııttım. Etrafıma bakındım ve hemen partiyi planlamaya başladım. Bira orada, oyunlar orada, dans orada... seks orada... bu harika olacaktı. "Hayır, bunun için gelmedim, sadece... bir sorum var."

Matt, Evan'a başıyla selam verdikten sonra kapıyı kapattı. Bir kaşını kaldırarak sııttı ve başını bana doğru salladı. "Şu telefon denen şeyleri yaptıklarını biliyorsun, değil mi?"

Evan gülmemek için kendini zor tutarken ben gözlerimi Matt'e diktim. Teknoloji sorunlarım konusunda benimle dalga geçmekten, Griffin'le Griffin olduğu için dalga geçmekten hoşlandıkları kadar hoşlanıyorlardı. "Evan ve ben merak ediyorduk da... senin evinde bir parti yapsak sorun olur mu?" diye sordum.

Matt omuz silkti. "Tabii. Bu gece?"

Başımı salladım. "Hayır... son gösterimizden sonra. Ayrılmadan hemen önce."

Dikenli sarı başını bana doğru eğdi. "Altı aylığına ayrılmadan önceki gece evimi dağıtmak mı istiyorsun? Döndüğümüzde ne kadar kötü kokacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. Haklıydı. Ve hiçbirimiz ertesi sabah temizlik için zaman harcamak istemeyecektik. Tam temizlik için birini tutabileceğimizi söyleyecektim ki Evan, "Jenny'yle konuşacağım. Eminim bizden sonra temizlik yapmak onun için sorun olmayacaktır." Bir kaşını kaldırmak için durakladı. "Bu seferlik."

Evan'ın çözümüne sııtarak Matt'e döndüm. "Ee? Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Tabii, kulağa eğlenceli geliyor."

Heyecanla ellerimi birbirine vurarak yüksek sesle alkışladım. Yatak odalarından Griffin'in bağırdığını duydum: "Kesin sesinizi! İnsanlar uyuyor!"

Matt başını salladı ve bağırdı, "Kişi. *Bir* kişi uyuyor. Tek başına. Çünkü dün gece başarısız oldu." Tekrar bana baktı. "Paha biçilemezdi, dostum. Bunu görmeliydin."

Yorumuna gülümsedim, ama dürüst olmak gerekirse, Griffin'in bir ömür boyu yetecek kadar ıska geçtiğini görmüştüm. Ve bir ömür boyu yetecek kadar sayı vuruşu yaptığını da görmüştüm. Bunu düşünmek bile içimde bir ürperti yarattı. Griffin'in hala rastgele kızlara asılıyor olması biraz şaşırtıcıydı, oysa Anna bir şekilde onun için garantili bir evetti ve muhtemelen başka türlü şansının olabileceği diğer kızlardan bin kat daha ateşliydi. Ama belki de Anna çalışıyordu ve o da sabırsızlanıyordu. Griffin bekleme konusunda pek iyi değildi. Hiçbir şey için.

Griffin'in kapısı açıldı ve öfkeli ayak sesleri koridorda gümbürdeyerek ilerlemeye başladı. Matt çoktan gülmeye başlamıştı. İç çektim. Belki de haklıydı, belki de sadece aramalıyım.

Griffin Matt'e, "Siktir git, ahbap," diye bağırdı. Saçları yeni uyandığı için dağınıktı, yüzü yastık yüzünden buruşmuştu ve üzerinde sadece boxer-şort vardı. Elbette erkendi, ama *o kadar* da erken değildi.

Griffin'in solgun, yorgun gözleri Evan'ı onayladı, sonra bana kaydı. "Hey, Kell. Burada ne işin var? Dışarıda bir yerlerde Kiera'yı beceriyor olman gerekmiyor mu? Artık senin *olayın* bu değil mi?"

Bunu söylediğini duyunca gözlerim büyüdü. Vay canına. *Provaları* kaçırdığım için Griffin bana kızıyor muydu? Bize provaların zaman kaybı olduğunu söyleyen hep oydu. Ama sonra Griffin'in Matt'e ters ters baktığını gördüm ve gerçeği anladım. *Matt* sinirli davranıyordu. Ve Matt sinirlendiğinde, genellikle hıncını Griffin'den çıkarırdı. Sinirimi transfer ediyordum.

Matt'in devamsızlıklarımı hatırlayıp beni sıkıştırmasını istemediğim için Griffin'e iyi haberi verdim. "Sadece senin evinde bir parti planlıyorum."

Yüzü anında aydınlandı. "Ah, evet! Ne zaman? Şu anda mı?" Sanki duvarlardan kadınların çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

Başımı salladım. "Hayır, sonrası için. Matt seni bilgilendirecek."

Griffin ellerini birbirine sürttü. "Hancock'larda Parti! Hancock partisi gibisi yoktur, çünkü Hancock partisi durmaz..." Sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dönerken kendi kendine şarkı söylemeye devam etti.

Yüzümü buruşturarak Evan'a baktım. "Gitmeliyiz."

Evan, Griffin'in görünmez bir kızın kışını havadan tokatlamasını izlerken yüzünde aynı ifade vardı. "Evet..."

Matt başını salladı. "Bekle, sana bir şey göstermek istiyorum."

Evan ve ben birbirimize baktık, sonra ikimiz de Griffin'e döndük. Hala kendi kendine şarkı söylüyordu... ve kendi kendine kirli dans ediyordu. Kısacası, biz iğrenme ve eğlence karışımı bir duyguyla bakarken o kendi kendini eğlendiriyordu. Tipik Griffin.

"Evet, tabii... Ne?" diye sordum.

Matt mutfağa doğru başıyla işaret etti. "Burada." Griffin'e baktı, yüzünü buruşturdu ve aceleyle uzaklaştı. Griffin bir sandalyenin arkasına yaslanmaya başladığında biz de minnetle onu izledik. Güvenli bir şekilde görüş alanından çıktığımızda Matt, "Tanrım, sorunları var," diye homurdandı.

Evan güldü, sonra Matt'e "Ne ?" diye sordu.

Matt tezgâhın üzerindeki bir yığın kâğıda doğru yürüdü. "Bunu sana provada gösterecektim ama..." durup bana ters ters baktı. "Belki de şimdi göstermek daha iyi olur."

Ona, *bana neden kızgın olabileceğin konusunda hiçbir fikrim olmadığını* belirten masum bir gülümseme verdim. Matt gözlerini devirdi ama neyse ki bana bağırmaya başlamadı. Sanırım bunun benim için zor olduğunu anlamıştı. Umarım anlamıştır. "Bildiğin gibi, ses yalıtım malzemesi sonunda geldi, ben de onu nasıl kurabileceğimize dair bazı planlar yaptım. Biliyorum şu anda pek önemli değil... çünkü yakında ayrılıyoruz... ama döndüğümüzde hazır olması iyi olur."

Bu kelimelerin sesini severek -geri dön- başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor, görelim bakalım."

Ayrıntılara girmeye, bize birçok çizimini göstermeye başladı, ama ben odanın içinde dikkatimi dağıtan şeyler fark etmeye devam ettim... eğlenceli şeyler. Bir şey söylemeyecek kadar meraklı olduğum için Matt'in sözünü kestim. "Tamam, sormak zorundayım... Bu yapışkan notlar da neyin nesi?"

Matt odanın içinde etrafına bakınırken içini çekti. Her yere dağılmıŒ neon renkli kâğıt parçaları vardı. Bunlardan en az yüz tane olmalıydı ve *her Geyin* üzerine yapıŒtırılmıŒlardı. "Griffin. Ona banyoya *bir* not bıraktım, özlediyse... temizlemesini istedim... onun yanıtı da... şey, bu oldu," dedi parmağıyla odada daireler çizerek.

Homurdandım, sonra bazılarını okumak için yaklaştım. Birçoğu iğrençti, insan vücudundan çıkan her bir sıvıyla ilgiliydi: Bunun üzerine gelmeyin, buraya işemeyin, vs. Kahve fincanının üzerindeki okumak neredeyse kahveyi mahvetti benim için. Hatta okuduktan sonra biraz öğürdüm. Notların çoğu Matt'in sikiyle ve onu nereye koymaması gerektiğiyle ilgiliydi: ekmek kızartma makinesi, fırın... dondurucu. Ama notların çoğunda aynı şey yazıyordu: *Bugün sik gibi davranma.*

Matt'e dönüp bakarak sııttım. "Bir tema var gibi görünüyor."

Gözlerini devirdi, sonra gülümsedi. "Daha sonra yatağına ne yapacağımı görene kadar bekle."

Neredeyse onu, planı ne olursa olsun, Griffin'in yatağıyla oynanmasına misilleme yapma şeklinden hoşlanmayabileceği konusunda uyaracaktım ama... ne olacağını çok merak ediyordum, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Bir adım geri çekilip Griffin'in iğrenç küçük mesajlarıyla kaplı odayı bir bütün olarak ele aldığımda bir fikir oluşmaya başladı. Harika, muhteşem, ilham verici bir fikir... Griffin'in groteskliğinden doğduğuna neredeyse inanamayacağım bir fikir. Ben yokken Kiera'nın beni nasıl düşünmesini sağlayacağımı çok iyi biliyordum. Mükemmeldi; eğlenceli, kaygısız ama biraz ciddi olma şansı da vardı. Ve çok romantikti. Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Bölüm 9

HAZIRLIKLAR

Sonraki birkaç gün su gibi akıp geçti ve bunun tek nedeni Kiera'dan ayrılmaktan korkuyor olmam değildi. Hayır, üzülmek yerine boş zamanımı değerlendirecek eğlenceli ve üretken bir şeyler bulmuştum. *Kiera'yı Bana Aşık Tutma* Operasyonu tam anlamıyla yürürlükteydi.

Zaten bulması için bırakacağım küçük notlarla dolu bir çekmecem vardı. Bir çöpçü avı, Griffin'in yaptığı gibi onları açıkta bırakmaktan çok daha eğlenceli görünüyordu. Notların bazıları komik, bazıları tatlı, bazıları düpedüz yaramazdı - her şeyden biraz... tıpkı benim gibi. Şimdi daha büyük projelere başlıyordum: mektuplar. Ona söylemek istediğim, küçük bir kâğıt parçasında söylenemeyecek birkaç şey vardı. Tamam, ona söylemek istediğim pek çok şey vardı ama kendimi sadece bir avuç mektupta durduruyordum. Birkaç taneden fazla olursa ne kadar çaresiz olduğumu anlayabilirdi.

Ayrıldığımız gece ona bırakmak istediğim mektubu yeni bitirmiştım. Tatlı, eğlenceli... çok seksiydi. Okuduktan sonra tahrik olacağına dair büyük umutlarım vardı - bu kesinlikle tüm gece boyunca onun düşüncelerinde olduğumu garanti ederdi. Şu anda yazmakta olduğum ise hiç de neşeli değildi. Bu benim ruhumdu, çıplak ve kanayan. Bunu çok iyi saklamayı planlamıştım, böylece bulacağı son şey olacaktı. Mektup fikri romantik bir fikir olarak başlamıştı ama hızla... acı verici bir hal almaya başlamıştı.

Bunu ben öldükten çok sonra bile bulabileceğinizi umarak sakladım. Umarım bunu aylar , ben hala , yoldayken, senden uzaktayken bulursun. Ayı geçen zamanın bana neler hissettirdiğini hayal bile edemiyorum.

bize yapılan. Umarım daha yakınızdır. Her zamankinden daha çok aşık olduğumuzu umuyorum. Geri döndüğümde yanıma taşınacağını umuyorum. Dürüst olmak , geri döndüğümde bir gün benimle evlenmeyi kabul edeceğini umuyorum. Çünkü istediğim, hayalini kurduğum şey bu. Sen, benimsin, hayatımın geri kalanı için. Umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur... çünkü sensiz ne yapardım bilmiyorum. Seni çok seviyorum. Ama eğer bir sebepten dolayı yakın değilsek, eğer bir şey gir, lütfen, sana yalvarıyorum... Benden vazgeçme. Kal. Benimle kal. Benimle çalış. Sadece beni bırakma...lütfen.

Seni seviyorum, her zaman, Kellan

Az önce ağzımdan dökülen kelimelere bakarken acı göğsümü . Acı, umut... ve belirsizlik. Bunu ona söyleyemezdim, bu çok fazlaydı... çok muhtaç... çok bunaltıcıydı. Kalemı bıraktım, buruşturup atmaya düşündüm. Belki de yakmayı. Çok ileri gitmiştim, bunu ben bile biliyordum. Bir mektupla ona evlenme teklif ediyordum ve bunu yapmamalıydım. Henüz o noktada ve... benden istediği şeyin bu olduğundan bile emin değildimSadece birlikte yaşamaya devam etmek bile bazen ulaşamaz gibi geliyordu.

Ama ya... ya bizim hakkımızdaki korkularım doğruysa. Ya bunu bulana kadar birbirimizden uzaklaşmış olsaydık? Belki... belki bu umut ve acı seli bizi tekrar bir araya getirmeye başlayabilirdi. Belki gelecek vizyonumun neye benzediğini bilirse, bana daha bağlı hissedebilirdi. Ya da belki sadece devasa bir aptal gibi görünürdüm.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak parmaklarımı kâğıdın üzerine koydum, onu yok etmeye hazırdım. Ama yine de yapamadım. Bir gün evlenmek istiyordum... ve bunu bilmesini istiyordum. Beni zayıf gösterse bile hakkımdaki her şeyi bilmesini istiyordum. Ne de olsa zayıftım. Zar zor bir araya gelmişim.

Kalbim daha sert atarken ve midem bulanacakmış gibi çalkalanırken, mektubu yatağımın üzerindeki tamamlanmış notlar yığınınına ekledim. Sikerim böyle işi. Duygularımı ondan saklamak bize sadece zarar vermişti. Fazla paylaşmanın gerçekten ne zararı olabilirdi ki?

Tanrım, ona ilk kez onu sevdiğimi söylediğim zamanki gibi ham hissediyordum. Vites değiştirmeli, onun için eğlenceli bir şeyler yapmalıydım. Yatağımdan kalkarak parmaklarımı esnetip omuzlarımı yuvarladım ve vücudumdaki tüm sinir uçlarını aniden saran gerginliği hafifletmeye çalıştım. *Sorun değil... O da aynı şekilde hissedecektir. Bunu sevecektir. O seni seviyor.*

İçimdeki şeytanları kovmak için boşuna kafamı sallayarak onun için yapabileceğim başka bir şey var mı diye odaya bak Odaklanabildiğim tek şey yatağımdı ve bunun romantik bir yanı yoktu. Ama... belki seksi. Hmmm...

Kendimi daha iyi hissederek notlarımı şifonyerin alt çekmecesine tikiştirdim ve yatak odamdan çıktım. *Buralarda bir yerde bir fotoğraf makinem olduğunu biliyorum...*

Yirmi dakika sonra, Griffin'in uzun zaman önce burada bıraktığı eski bir dijital fotoğraf makinesi buldum. İçinde hiçbir şey olmadığından emin olduktan sonra işe koyulmak için yatak odama döndüm. Ben yokken Kiera'yı eğlendirecek buharlı bir görüntüm kulağa mükemmel geliyordu. Doğum günü kıyafetimle soyunarak yatağa uzandım ve Kiera için birkaç seksi fotoğraf çekmeye çalıştım. Bu sürprizi de iyi saklamam gerekiyordu... kesinlikle çok erken bulmasını istemezdim.

Kendi fotoğrafımı bu şekilde çekmek düşündüğümünden çok daha zor oldu. Her şey yanlış çıkıyordu... bulanık, kötü açı, bir şeyden çok fazla, diğerinden az. Lanet olsun. Görünüşe göre bu benim yeteneklerimden biri değilmiş. Kolayca kendimi açabilir ve sert vücudumun fotoğrafını çekebilirdim.

Ama arkamda bırakmak istediğim imaj bu değildi. Birçok erkeğin düşündüğünün , kadınları tahrik eden şey erkek vücudunun bu kısmı değildi. Ondan önce gelen her şeydi.

İşlerin yolunda gitmemesine sinirlenerek yataktan kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Belki su bunu daha klas yapar... bir çeşit sanatsal. Kiera bundan hoşlanırdı. Ayrıca, sanırım ıslak olmamdan hoşlanıyordu. Duşu açarak açık banyo kapıma baktım. Kiera şu anda gelse ne düşünürdü diye düşünmeden edemiyordum... belki de dersten erken çıkıp bana sürpriz yapardı. Evet, bir kamerayla duş almak üzere olmam kesinlikle bir sürpriz olurdu.

Gülerek başımı salladım ve ılık suya girdim. Kamerayı ıslatmamaya dikkat ederek yine seksi fotoğraflar çekmeye çalıştım. Yine de hiçbir şey istediğim gibi çıkmıyordu ve yüzüme sürekli su çarpması gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Lanet olsun. Bunu tek başıma yapamayacaktım. Yardıma ihtiyacım vardı ama bunu benim için yapmasını kimden isteyebilirdim ki...

Aklıma hemen bir fikir geldi ve sııttım. Evet... mükemmel olurdu.

Duşu kapattıktan sonra hızla kurulandım. Sonra az önce çektiğim tüm fotoğrafları sildim. Eğer bunu yapacaksam -ki yapacaktım- o zaman doğru şekilde yapacaktım. Kiera buna bayılacaktı.

On beş dakika sonra müstakbel fotoğrafçımın kapısını çaldım. Tanrım, umarım evdeydi. Neyse ki evdeydi ve bir dakika sonra kapı açıldığında karşımda Kiera'yla ilgili fantezimi gerçeğe dönüştürmek üzere olan sevimli, küçük, şımarık sarışın duruyordu.

Jenny bana bakarken başını eğdi "Kellan? Burada ne işin var?" Jenny'nin kapısına öylece geldiğim pek sık olmazdı. Aslında... bunu daha önce yaptığımı hiç sanmıyorum.

Sırıtarak, "Hey, Jenny. Merak ediyordum da... benim için bir şey yapabilir misin?"

"Elbette," dedi ve içeri girebilmem için kapısını ardına kadar açtı. "Neye ihtiyacınız var?"

Kapısını kapatırken burnumu kırıttım. Bunu kabul edip etmeyeceğinden emin değildim ama açık ara en iyi seçeneğim oydu. Erkeklerin hiçbiri bunu yapmazdı, Rachel bunu yapamayacak kadar utangaçtı ve Anna da yapacağını söyler ama sonra tüm zamanını beni süzerek geçirirdi. Ama bunların hepsinden öte, Jenny aradığım tarza sahipti - muhtemelen tanıdığım en sanatsal insandı. Kesinlikle en klasıydı. "Fotoğraf çekmek için yardımına ihtiyacım var."

Bu onu şaşırttı ama hemen yardım teklif etti. "Elbette. Ne tür bir resim?"

Dudağımı ısırarak başımı eğdim ve ona baktım. Gerçekten de bununla ilgili bir sorunu olabilirdi.

Jenny isteğimden anında kuşkulandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana bir kaşını kaldırdı. "Kellan... ne tür bir resim?"

Ellerimi kaldırdım. "Çok kötü bir şey değil, söz veriyorum. Ben sadece... Kiera'ya seksi bir şeyler bırakmak istiyorum ve bunu kendim yapamıyorum." Başarısızlıklarımı hatırlamak kaşlarımı çatmama neden oldu. Şimdiye kadar denediğim her şey garip çıkmıştı.

Bana gülümseyen Jenny, eğlenerek başını salladı. Sonra kaşlarını çattı. "İyi bir amaç için olsa bile Evan'ın senin çıplak fotoğraflarını çekmemi sorun edeceğini sanmıyorum."

"Çıplak olmayacağım, yemin ederim." Ciddi olduğumu anlasın diye kalbimin üzerine bir X işareti koydum. Elbette evde çıplaktım ama istediğim çekimi boxer giyerken de yapabilirdim. En azından yapabileceğimden emindim. Onun iyiliği için deneyecektim. Ve Evan'ın. Çünkü o haklıydı... Evan beni öldürürdü.

Jenny bir saniye beni inceledi, sonra omuz silkti. "Tabii, neden olmasın."

İçimi heyecan kaplarken sırtışı kocaman oldu. "Teşekkürler, birazdan Kiera'yı almam gerekiyor ama belki yarın yapabiliriz?" Jenny başıyla onayladı ve ben de ellerimi çırpıttım. "Harika. Hazır olduğunda bana haber ver, geleyim." Kiera'nın beni kamerayla yakaladığını hayal etmek eğlenceli olsa da

Jenny'yi ben duştayken kamerayla yakalasaydı bambaşka bir senaryo olurdu. Yine de Kiera'nın sonucu gördüğünde yntemlerimden memnun olacağından emindim... tabii eğer sorarsa. Fotoğrağı eline aldıktan sonra süreci umursayacağndan şüpheliydim.

Jenny nerimi kabul etti ve ben de ona tekrar teşekkür ettim. Ayrılırken ona dedim ki, "Kiera'ya hiēbir şey söyleme, tamam mı? Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

"yle olacağından eminim," dedi gülerek.

Jenny ertesi gün beni arayıp hazır olduğnu sylediğnde, ıslak olmakla ilgili konseptimi aēıkladım... ve sonra ona Kiera'nın ıslak olmamı ne kadar sevdiğni söyledim. Jenny cevap olarak güldü, "Tanrım, siz ikiniz..." diye mırıldandı ama sanırım bu fikir hoşuna gitmişti. Suyun kendine has bir ēekiciliğ vardı.

Jenny'nin evine vardığımda fotoğrağ ēekimim iēin sabırsızlanıyordum. Neredeyse sürprizi atlayıp Kiera'yı okuldan fotoğrağı göstermek istiyordum... ama sonra bunu neden yaptığımlı hatırladım. *Ben gidiyorum. Yalnız kalacaktı. Ya...?*

Karanlık düşüncelerimden ēok uzaklaşamadan Jenny'nin kapısının aēılmasıyla dikkatim dağıldı. "Hey, Kellan. İyi misin?"

Yüzümü düzelterek iēeri girdim. "Evet, tabii ki."

Jenny beni mutfağı götürdü, orada şaşırtıcı bir şekilde Rachel bizi bekliyormuş gibi duruyordu. Rachel'ın burada Jenny ile birlikte yaşadığını biliyordum ama bunun iēin burada olacağı aklıma gelmemişti. Jenny sorulmamış sorumu duymuş gibi başını oda arkadaşına doğru eğdi. "Rachel bugün benim asistanım olacak."

Bu beni daha da şaşırttı. Bu utangaē kızın kaldırılabileceğnden biraz daha fazla olabilirdi. Aslında ēoktan kıpkırmızı olmuştu ve benim üzerimde hâlâ kıyafetlerim vardı. "Tamam," dedim omuz silkerek. Bu olaya kaē şahit olduğ umurumda değildi, yeter ki hiēbiri ağızındaki baklayı ēıkarmasın. "Ama Kiera'ya söylemek yok," dedim Rachel'ı göstererek. "Ve ēocukların da Kiera'ya söylemesine izin vermek yok. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Rachel konuşamıyordu bile ve onaylarcasına başını sallarken gözlerimin içine bakmakta zorlanıyordu. "Tamam," dedim ellerimi çırparak. "Sanırım soyunacağım."

Pantolonumun düğmelerini açmaya başladım ve Jenny parmaklarını şıklatarak beni durdurdu. "Hayır. Yatak odama git, orada seni bekleyen bir havlu var."

Ona bir kaşımı kaldırdım. Nerede soyunduğum gerçekten önemli miydi? Sonuç aynıydı. Jenny bana bakıp iç çekti, sonra da odasını işaret etti. Güldüm ama dediğini yaptım. Koridorda yürürken, "Ve unutma, iç çamaşırı üzerinde kalacak, Kellan." diye seslendiğini duydum. Cevap olarak başparmağımı kaldırdım ve Rachel'ın kıkırdamaya başladığını duydum.

Jenny'nin odasına girdiğimde hızla soyundum. Benim için yatağın üzerine bıraktığı havluyu fark ettim ama onu üzerime sarma zahmetine girmedim. Üzerimdeki boxer aslında bir şorttu. Elbette kızlar şortla idare edebilirdi.

Ama banyoya girdiğimde Rachel'ın gözlerinin açıldığını ve yanaklarının kızardığını görünce tekrar düşündüm. Tamam, belki şorttan biraz daha açıktı. Yine de külottan çok daha iyiydi.

Rachel'ın rahatsızlığını görmezden gelerek odaya göz gezdirdim. Jenny her yere ışıklar ve tuhaf filtreler yerleştirmiş, boynuna da kocaman, karmaşık görünümlü bir kamera asmıştı. Etrafımda havlu olmamasına dudaklarını büzdü, sonra başını salladı ve duşun önünde yerde iki düzine kadar havlu olan yeri işaret etti... Nedenini bilmiyordum. "Şurada durun lütfen," dedi, sesi çok profesyoneldi.

Gösterdiği yere bastım, sonra arkamı döndüm ve arkamdaki duşu işaret ettim. "Tamam, içeri girmemi ister misin, yoksa ben-"

Kamera hazır, Jenny sözümü kesti. "Hayır, biz hallederiz." Ve sonra, ben bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, Rachel üzerime bir kova su fırlattı.

"Lanet olsun!" Bağırdım. Su buz gibi soğuktu. Orada titreyerek durdum, her yere su damlıyordu, Jenny fotoğraf çekerken ve Rachel kıkırdarken ağzım şoktan , yanakları kıpkırmızıydı.

"Ne oluyor be Jenny! Ilık su kullanabilirdin," diye homurdandım, sonunda tüm o havluların ne işe yaradığını anlamıştım. "Tanrım."

Jenny bir an için kamerayı indirdi. "Dil, Kellan." Ona kaşlarımı çattım ve o da bana parlak bir sırıtışla karşılık verdi. "Eğer ılık su kullansaydık, şu anda göğsünde o harika şey olmazdı." Göğsüme baktım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne? Meme uçlarım çok sert diye mi?"

Rachel boğulur gibi bir ses çıkardı. *Son derece* rahatsız olduğu belliydi. Yüzümde kocaman bir sırıtışla ona baktım. Bu, intikam almak için çok iyi bir fırsattı. Ne de olsa bana suyu fırlatan oydu. "Ne? Bu kelime seni rahatsız mı etti? Meme ucu..." Kelimeyi uzatırken kaşlarımı oynattım. Rachel'ı kızdırmak neredeyse Kiera'yı kızdırmaktan daha kolaydı.

Jenny diş fırçasını bana fırlatıp göğsüme vururken Rachel utanç içinde gözlerini kapattı. "Kellan, kes şunu. Bu iyiliği sen istedin, o yüzden Rachel'ı öldürmeyi bırak."

Güldüm, sonra başımı salladım. "Peki, tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

Beni incelerken dudağını ısırды. "Daha fazla suya ihtiyacımız var..." İnledim, başka bir ıslatma konusunda heyecanlı değildim. Ama sonra Jenny, "Ve şortunu aşağı çekmen gerekiyor" diye ekleyerek beni şok etti.

Rachel ve ben gözlerimizi ona diktik ve Rachel sonunda bir şey söyledi. "Jenny, çıplak olmayacağını söylemiştin. Matt bundan hoşlanmayacak..."

Jenny başını salladı. "*O kadar* uzak değil, sadece... biraz daha fazlası olmalı. Yeterince seksi değil."

Omuz silkerek boxerımı santim santim indirmeye başladım. Bunu yaparken yüzünü izledim, böylece ne zaman duracağımı bilecektim... çünkü oldukça aşağı inmeme izin veriyordu. Aslında, bu tamamen farklı bir proje haline gelmeden daha aşağı inebileceğimi sanmıyordum.

Jenny beni izlerken dudaklarını büzdü. "Çok uzaklaşma, Kellan," diye uyardı.

Olmam gereken yerde olduğumu bilerek ellerimi durdurdum. Yine de yüzündeki ifadeye gülmekten kendimi alamadım. "Sakin ol, sana çıkmayacağım. Sen istesen bile yapmam," diye ekledim sırtarak. Hayır, buranın altındaki her şey Kiera'ya aitti ve sadece Kiera'ya aitti.

Jenny bana gözlerini devirdi, sonra sırttı. "Tamam, Rach. Tekrar vur ona." Gözlerim büyüdü. "Bekle, yapamaz mıyız-"

Rachel üzerime ikinci bir kova su atmadan önce protestomu bitirmeme fırsat bile vermediler. Yemin ederim ilkinden daha soğuktu. O şeyin içine buz mu koymuşlardı?

Kamerayı birkaç kez tıkladıktan sonra Jenny durdu ve kaşlarını çatı. "Hâlâ tam olarak doğru değil." Arkasından Rachel'a baktı. "Kovalardan birini yeniden doldurup bulabildiğin en uzun tabureyi alır mısın? Suyu yavaşça üzerine dökmeyi denemek istiyorum."

Bunu duyunca çenem düştü. Üzerime soğuk su serpilmesi kulağa sanattan çok işkence gibi geliyordu. "Ciddi misin lan sen?"

Jenny yüzünde küçük bir kaş çatmayla bana baktı. "Küfretmeyi kes. Ve evet, güven bana, harika görünecek. Ama bu biraz zor olacak." Küçük banyosuna baktı, lojistiği hesaplıyordu. "Duşta olman gerekecek. Dağınık olacak."

İç çekerek duş'a girdim. "Sadece duş alamaz mıydım?" Ona sordum. Sıcak bir duş.

Başını iki yana salladı. "Hayır, akışı asla doğru yapamayız. Bu daha kolay olacak. Güven bana."

Onun için daha kolay, tabii. Benim için berbat olacaktı. Ama Jenny'nin böyle şeylerden anlayan bir gözü vardı ve eğer iyi olacağını düşünüyorsa... o zaman şikayet etmeyi bırakıp onun kararına güvenebilirdim.

Yaklaşık on dakika içinde işimiz bitmişti ama hayatımın en soğuk on dakikasıydı. Rachel suyun sıcaklığı konusunda bana hiç müsamaha göstermemişti. Jenny çektiği fotoğraflara göz atarken ben duştan çıktım, suyu sonuna kadar açtım ve tekrar içeri girdim.

Sonunda ısındığında cennet gibiydi ve benden kaçan inilti düpedüz uygunsuzdu. Boxerım hâlâ üzerimde olmasına rağmen Rachel anında ortadan kayboldu. Jenny'nin de kaybolabileceğini düşünmüştüm ama o çok mutlu olduğu için neredeyse ciyak ciyak bağırarak aşağı yukarı zıplamakla meşguldü. "Aman Tanrım, Kellan, bunlar harika!"

Sıcaklığın tadını çıkararak saçlarımı geriye doğru taradım ve ona baktım. "Öyle mi? Bana biraz yazdırır mısınız?"

Bana baktı ve başını salladı. "Evet, bunun için harika bir yazıcıım var. Hemen şimdi yapacağım." Başını eğerek dudaklarını büzdü. "Biliyor musun... burada bir galeride harika görünecek bir sürü fotoğraf var..." Gözlerini kapattı ve hülyalı bir bakış geldi üzerine. "Bir galeri..." Gözlerini açarak başını salladı. "Bu tur Evan'ın hayali, ama bir galeri... Sanırım bu benim hayalim."

Yüzündeki mutluluk beni sırttırdı. "Yaptıklarını gördüm, eminim bir gün oraya ulaşacaksın." Kamerasını işaret ettim. "Sadece benim vücudumla değil, tamam mı?" Kiera göğsümün bu şekilde sergilenmesini istemezdi. "Aslında, benim için bir tane bastıktan sonra onları silebilir misin?"

Jenny cesareti kırılmış görünüyordu ama başını salladı. "Evet, tabii, sorun değil." O banyodan çıkarken ben de suyu kapattım. Yakındaki bir havluyu kaparak saçlarımı düzelttim, sonra da vücudumu kuruladım. İşte o zaman yapmayı unuttuğum bir şeyi, önemli bir şeyi hatırladım. Durdum. hareket etti ve küfretti. "Allah kahretsin."

" var?" Jenny'nin koridordan söylediğini duydum.

"Fazladan iç çamaşırı getirmeyi unutmuşum."

Ben iç çekerken Jenny homurdandı. Sanırım bir süreliğine komando olacaktım. Belki de bunu benim evimde yapmalıydık. Jenny hala gülerek, "Evan'ın burada biraz var. Onunkilerden birini ödünç almak ister misin?"

Açık banyo kapısından dışarı bakarken burnumu kırıştırdım. Evan kesinlikle Griffin'den daha iyi bir seçimdi ama yine de... "Hayır... Ben böyle iyiyim, teşekkürler."

Jenny da çok güldü. Kızlar.

Elimde ıslak iç çamaşırı, tamamen giyindiğimde Jenny ile buluştum. Bana siyah-beyaz bir fotoğraf uzattı ve çekmeyi başardığı şeye bakarken önceki tüm rahatsızlıklarım aklımdan uçup gitti. Bu *tam da* umduğum şeydi. Çene çizgimden boxer'ımın yaklaşık bir santimetre yukarısına kadardı ve boxer'ımın ne kadar aşağıda olduğu düşünülduğünde, kesinlikle çıplak olduğum yanılsamasını yaratıyordu. Suyun soğukluğu sayesinde karın kaslarım sıkışmış ve her çizgim ortaya çıkmıştı. Bir de su vardı, derimin üzerinde akan damlacıklar durgun damlacıklarla karışmıştı. Genel etki fotoğrafın canlı görünmesini sağladı. Mükemmeldi.

"Kahretsin, çok iyisin." Ona bakarken sırtışımdı durdurulamazdı. "Teşekkür ederim. Bu tam da istediğim şeydi."

Başını sallarken iç çekti. "Bir şey değil Kellan. Bu muhtemelen şimdiye kadar çektiğim en iyi fotoğraftı... ve onu sildiğime inanamıyorum."

Onun yorumuna güldüm. "Fedakârlığınızı takdir ediyorum."

Bana gözlerini devirdi, sonra güldü. Tam gitmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi ve durakladım. "Hey, Jenny... Biz arkadaşız, değil mi?"

Jenny'nin kaşları çatıldı, sanki ona bunu sorduğuma inanamıyormuş gibiydi - özellikle de benim için yaptıklarından sonra. "Elbette, Kellan. Öyle olduğumuzu biliyorsun."

Başımı salladım. Bunu gerçekten umuyordum ama zaman zaman zor biri olabildiğimi de biliyordum. Jenny için her zaman iyi bir arkadaş olmadığımı emindim ya da en azından bana öyle geliyordu. Ve onunla olan arkadaşlığımın ortak arkadaş çevremizin ötesine geçip geçmediğini, bu çevrelerdeki belirli insanlara olan sadakatinin ötesine geçip geçmediğini gerçekten bilmiyordum... Kiera gibi. Jenny'nin hayatında tam olarak nereye oturduğumu, onun için ne kadar önemli olduğumu ya da hatta önemli olup olmadığımı bile bilmiyordum.

"Peki, bir arkadaş olarak, eğer...? Senden şunu isteyebilir miyim...?" Kontrolcü bir pislik gibi görünmeden istediğim şeyi nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Ya da acınacak derecede güvensiz. "Boş ver," dedim ona.

Uzaklaşmaya başladım ama kolumu tuttu. "Kellan, ne ?"

Yere bakarak uzun bir iç geçirdim. "Benim için Kiera'ya göz kulak olur musun?" Ona bakarken boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sadece beni çok fazla özlemediğinden emin ol. Özlemediğinden emin ol..." *Yalnız kalmasına izin verme. Beni aldatmasına izin verme. Beni incitmesine izin verme. Lütfen... beni koru.* Jenny yüz ifademi incelerken ağzı bir karış açık kaldı. Ne olduğunu biliyordum.

İstediğim şey korkunç, uygunsuz ve çaresizdi. Kiera'nın arkadaşlarından onu benim için günaha girmekten korumalarını, onun koruyucusu olmalarını istememeliydim. Ve kesinlikle onlardan kötü bir şey olursa Kiera'nın güvenine ihanet etmelerini istememeliydim ama bunu istememek çok zordu. Sadece geride kalan birinin *benim* tarafımda olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Kellan..." dedi, sesi yumuşaktı. sırada Rachel odaya girdi ve yüzündeki ifadeden tüm bunları duyduğunu, gerçekte ne istediğimi anladığını ve şimdi tıpkı Jenny gibi benim için üzüldüğünü söyleyebilirdim.

Onlardan sızan sempati dayanılamayacak kadar fazlaydı ve hemen fikrimi değiştirdim. *Ne kadar korktuğumu bilmelerine gerek yoktu... bunun beni ne kadar öldürdüğünü.* Ayrıca, Kiera bana zarar vermeyecekti. O beni seviyordu.

Sıradan bir gülümsemeyle ikisini de gösterdim ve "Ben sadece Yani, ne kadar huysuz olabileceğini biliyorsun. Sadece onu dışarı çıkardığınızdan emin olun, eğlenmesini sağlayın. Gittiğim için üzülmesine izin vermeyin. Özellikle de biz gittikten hemen sonra. O... şey, bilirsiniz işte." Bunu umursamaz bir omuz silkmeye söyledim ama o anı düşünmek içgüdüsel olarak acı ve korkuyla içimin daralmasına neden oldu. Denny gideceğini açıkladıktan sonra ona sarılmak... başlangıç noktamız buydu. Onu paramparça eden *benken*, bir başkasının onu tekrar bir araya getirmesini istemiyordum. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum," dedim sesimi hafif tutmaya çalışarak.

Jenny kaşlarını çattı, sanki sormak istediğimin bu olmadığını biliyor gibiydi. Sonra içini çekti. "Evet, elbette Kellan. Onun iyi olduğundan emin olacağız," dedi.

dedi, kolumu sıkarak. Eğilerek usulca ekledi: "Ama her şey yoluna girecek. Kiera seni seviyor. Biraz inancın olsun."

İnanç. Doğru.

Bölüm 10

SON GÜNLER

Uyandığımda saat geç olmuştu, her zamankinden daha geç. Sanırım Kiera'yla vakit geçirdiğim ya da ondan ayrılmaya hazırlandığım son birkaç yoğun günün ardından yorgun düşmüştüm. Yine de itiraf etmeliyim ki hazırlıklar gerçekten iyi gidiyordu. Tüm notlarım tamamlanmıştı, sadece onları ekmeye başlamam gerekiyordu. Jenny ve Rachel'la neredeyse utanç verici bir konuşma yaptıktan sonra Anna ve Kate'e bir şeyler söylemeye karar vermiştim; Kiera'yı ne kadar çok kişi meşgul ederse o kadar iyiydi. Ayrıca Kiera için yazdığım ateşli mektubu da birine vermem gerekiyordu... Jenny ya da Kate'e, çünkü ayrıldığımız gece Kiera'yla birlikte geç saatlere kadar çalışacaklardı. Belki Kate, çünkü Jenny kendi işleriyle uğraşacaktı; Evan gittiğinde onu özleyecekti, belki benim Kiera'yı özleyeceğim kadar umutsuzca değil, ama yine de.

Kate muhtemelen mektubu Kiera'ya vermeden önce okuyacaktı ama her neyse, gerçekten umurumda değildi. Tek önemsedığım notun *tam* gece yarısı Kiera'ya ulaşmasıydı. O zamana kadar birbirimizden kilometrelerce uzakta olsak bile notu zihnimde onunla birlikte okumak, sanki ona söylüyormuşum gibi hissetmek istiyordum. Tanrım, bu düşünceden nefret ediyordum.

Onun rahatlığına ihtiyaç duyarak içgüdüsel olarak yatağımda Kiera'yı aradım ama orada değildi. *Bu doğru... Dün gece yalnız uyudum.* Kiera beni bekliyordu.

beni evinde bekliyor. Tembel kıcımlı kaldırmalıyım ki onu okula götürebileyim.

Esneyerek yorganı üzerimden attım ve ayağa kalktım. Garip bir şekilde tamamen giyiniktim. *Hah. Sanırım bu Kiera'nın evine daha da hızlı gidebileceğim anlamına geliyor.* Yüzümde bir gülümsemeyle kapıyı açtım... ve işte o anda vücudumdaki tüm kan çekildi. Banyomda duş açıktı ama suyun gürültüsünden bile sevişen insanların sesini duyabiliyordum. *Bunu daha önce de duymuştum. Bunu daha önce de yapmıştım.*

Boğazıma bir safra kaçtı ve kendimi kaybetmek üzere olduğumu biliyordum. Kiera banyomdaydı... Denny ile seks yapıyordu. Ona dokunuyor, onu öpüyordu... onun içindeydi. Tanrım, bu anı tekrar yaşamak istemiyordum. Yaşayamazdım. Gözlerimi sıkarak kapattım. *Rüya görüyorsun, Kellan. Uyan artık.*

"Tekrar oynatmaya karar verdiğiniz ilginç bir an."

Dehşet içimi kapladı ve mide bulantısını bir anlığına unutturdu. Gözlerimi açtığımda babamın Denny ve Kiera'nın kapısının önünde durmuş bana baktığını gördüm. Kahretsin, hayır... Bununla başa çıkamazdım. En kötü anılarımdan biri ve babam mı? *Lütfen uyan.*

Ama yapmadım. Bunun yerine banyodaki sesler daha da yükseldi, gerçek hayatta olduğundan çok yüksekti. Sanki odada onlarla birlikteymişim gibi hissettim. Midemi tiksinti kaplarken babam gülümsedi. "Bunu tekrar yapmak istemiyorum..." Mırıldandım, asit boğazıma doğru ilerliyordu.

Babam başını eğdi. "Hayır mı? Peki ya buna ne dersin?" Parmaklarını şıklattı ve etrafımızdaki duvarlar çözüldü. Dünya neredeyse daha kötü bir şeye dönüşene kadar minnettardım. Babam ve ben otoparktaydık... otoparkta ve Denny oradaydı, bana bağırıyordu. "Sana güvenmişim! Kardeşim olduğunu söylemiştin!"

Denny bana vurmaya başladı, darbeler tekrar tekrar, sert ve hızlı bir şekilde geliyordu ve tek yapabildiğim orada durmak ve acı sonsuz bir işkence döngüsünde üzerimde patlarken onu almaktı. Her yerimin kırıldığını hissederek sonunda yere düştüm.

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese kaldım ve birdenbire Denny artık orada değildi. Hayır, Denny yerine babam bana bakıyordu. Karşı koymak istedim, *bir şeyler* yapmak istedim ama yine çocukmuşum gibi olduğum yerde donup kalmıştım, dehşete kapılmıştım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Ne için üzgün olduğumdan bile emin değildim ama babamın duymak isteyeceği tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Onu burada bırakıp gideceksin ve... ne... *rock yıldızı mı* olacaksın?" Bunu kibirli bir kahkahayla söyledi ve birden tüm hayallerimin aptalca bir zaman kaybı olduğunu hissettim. "Onu kaybedeceğini biliyorsun, değil mi? Gittiğin anda, onu becermeyi bıraktığın anda... sana ihtiyacı olmadığını anlayacak."

Henüz bana dokunmamış olmasına rağmen, sanki karnıma tekme atmış gibi hissettim. Bütün hava beni terk etti; kendimi hasta hissettim. Kusmak için öne doğru eğildim ama midemde acıdan başka bir şey yoktu. Babam gülümsedi, verdiği tepkiden memnun olmuştu. "Onu elde etmenin tek nedeni sürekli yanında olman, zavallı, kırık bir köpek yavrusu gibi onu her yerde takip etmendi. Sen burada olmadığın an, senin ne kadar değersiz olduğunu göreceksin. Senden kurtulduktan sonra gerçek bir erkek isteyecek... bunu sen de biliyorsun."

Yüce İsa. Bana dokunmadan nasıl bu kadar acı çekmeme neden olabilir? *Bana kendi korkularımı anlatmayı bırak, onları zaten biliyorum.* Ama hayır, hepsi buydu... korku. Gerçek değildi. Kiera ve ben... birbirimizi seviyorduk... başaracaktık, birlikte bir hayatımız olacaktı. İyi bir hayat. Onun önünde yere diz çökerken meydan okurcasına başımı salladım. "Hayır, o beni seviyor," diye ısırdım.

Babam kabadayılığına sadece sırtıttı. "Evet, benim karım da bir zamanlar beni severdi." Sonra da çeneme bir yumruk indirdi.

İrkilerek uyandım, göğsüm kabarmıştı, vücudum hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı, karmakarışık çarşaf larım sıkı ve daraltıcıydı. Etrafıma bakındım

Odamdaydım, babamı arıyordum... Kiera'yı arıyordum ama yalnızdım. Tamamen yalnızdım. Gözlerimi kapatarak nefeslerimi sakinleştirmeye, duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Ne oluyor lan? Neden onu aklımdan çıkaramıyordum? Neden tüm endişelerim ben uyurken mutlak bir dehşete dönüşmek zorundaydı? Gerçekten bir daha asla uyumak istemedim.

Tökezleyerek yataktan kalktım ve halsizce saatime baktım. Tıpkı rüyamda olduğu gibi, gerçekten de geç oluyordu ve Kiera'yı birazdan almam gerekiyordu... ama böyle yapamazdım. Beni bu kadar... kırılmış görmesini istemiyordum. Oyun yüzümü tekrar takınmam gerekiyordu.

Güzel ve uzun bir düşün dikkatimi dağıtacağına karar vererek banyoya yöneldim. Çatlak banyo kapısına bakarken rüyamın tazeliği beni durdurdu. Denny ve Kiera... Bakışlarım onların eski yatak odasının kapısına kaydı - artık hiç açmadığım bir kapı. *Oraya gitme. Bırak gitsin, yoksa asla ilerleyemezsin.* Derin bir nefes alarak banyoya girdim ve şeytanlarımla yüzleştirdim. Tekrar.

Vücuduma dökülen buharlı su beni rahatlatmıştı. O kadar endişelenmeme gerek yoktu. Evan haklıydı, Jenny haklıydı... Her şey yoluna girecekti. Arkadaşlarımla turneye çıkacaktım. Eğlenceli olacaktı. Harika olacaktı. Babam yanıliyordu. Turneden döndüğümde, Kiera ve ben her zamankinden daha iyi olacaktık. Daha güçlü. Çünkü bu ayrılık bizi daha önce hiç sınanmadığımız bir şekilde sınavacaktı ve biz bu sınavı geçecektik. Bu işin için çok fazla şey yaşamıştık.

Üzerime yıkanan bu sözler beni sakinleştirdi, aydınlattı ve rüyam sonunda hafızamdan silindi... Artık ayrıntıları bile zar zor hatırlayabiliyordum.

Biraz sonra Kiera'nın dairesinin kapısını çaldığımda kendimi canlı ve neşeli hissediyordum. Yüzünü gördüğümde daha da iyi hissettim. Tanrım, muhteşemdi. Benim gördüğümü o nasıl görmezdi? Duygusallık, mükemmellik... Ona her baktığımda nefesimi kesiyordu.

"Günaydın," dedim ona, evine adım atarken. Hemen onun kokusuyla sarmalandım, sanki fiziksel bir şey beni kucaklıyor, rahatlatıyordu. Bunu gerçekten özleyecektim.

Değerli zamanımızın hiçbirini boşa harcamadan onu kendime çektim ve boynunu tatmaya başladım. Bunu da özleyecektim. "Sana da günaydın," diyerek sessizce güldü ve kapısını kapattı.

Tüm bunları - mükemmel günlük rutinimizi - sevmek beni özlemle iç çekti. *Neden zamanı donduramıyorum? Sonsuza kadar bu anda kalamıyorum?* "Seni her gün okula götürmeyi özleyeceğim." Bu düşünce bile içimden başka bir hüznü sesin çıkmasına neden oldu. Orada geçireceği zamanın neredeyse tamamını özleyecektim. "Ben döndüğümde neredeyse mezun olacaksın."

Kiera yanağını okşamaya başlarken bana güven verici bir gülümseme verdi. "En azından tören için zamanında dönmüş olacaksın. Koridorda yürürken beni izleyebilirsin."

Bu cümlede sevdiğim o kadar çok şey vardı ki: ona geri dönme düşüncesi, onun orada beni bekliyor olma düşüncesi, onun koridorda yürüme düşüncesi... koridorda. Belki de. Bir gün. Kafamın içini dolduran bu mutluluk dolu hayalle gelecekteki isteğimi, gelecekteki umudumu itiraf ettim. "Seni koridorda yürürken izlemeyi çok isterim."

Ne istediğimden tam olarak emin değilmiş gibi ağzı bir karış açık kaldı ve bunu söylediğime anında pişman oldum. Onu zorlamak istemiyordum, çok hızlı hareket ederek onu korkutmak istemiyordum. Ayrıca, mektubumu bulduğu gün tam olarak ne demek istediğimi, ne istediğimi anlayacaktı. Tanrım, o mektup... *Eve döndüğümde onu yakmalıyım.*

Kiera imalarım hakkında yorum yapamadan, belki de henüz o noktaya gelmediğimizi hatırlatarak fantezimi bozmadan ya da hayır, benimle evlenmeyi asla düşünmez demeden önce, içeri ilk girdiğimde fark ettiğim bir şeye baktım. Cılız iskambil masasının üzerinde bir hediye çantası duruyordu. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Gerçekten merak ettiğim için ona dönüp baktım. "Bu da ne?"

Beni bırakırken kıkırdadı. "Bu senin için. Bir çeşit veda hediyesi."

Düşünceliliği çok tatlı olsa da ondan bir şey istemedim. Sadece *ona* ihtiyacım vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, insanların benim için bir şeyler alması biraz garipti. Yıllar boyunca hiç alışmadığım bir şeydi bu. "Paranın senin için kısıtlı olduğunu biliyorum. Bana bir şey almak zorunda değildin."

Maddi açıdan benimle aynı durumda değildi ve parasını benim için harcamasına gerek yoktu. Önemli bir şey için saklamalıydı. Kiera isteksizliğimi sezmiş gibi beni masaya doğru itti. "İyi bir anlaşma yaptım. Bana çok pahalıya mal olmadı ve bu ikimiz için de bir çeşit hediye."

Birlikte kullanabileceğimiz birden fazla şeyi düşünmek beni anında neşelendirdi ve sinsi sırıtışımı engelleyemedim. "Kelepçe mi?" diye sordum. Ona takılmadan edemediğim için ekledim: "Tüylü olanlardan mı aldın? Çünkü onlar sana karşı gerçekten güzel hissettiriyor-"

Bitirmeme bile izin vermedi. Sırtıma vurarak "Hayır!" diye bağırdı ve sanki kıpkırmızı olduğunu anlamamı engelleyecekmiş gibi başımı fiziksel olarak ondan çevirdi. Hediye elime alırken gülmekten kendimi alamadım. Tanrım, onu o sarhoş edici utanç tonuna büründürmeyi özleyecektim. Çok şirindi.

Peçeteleri çantadan çıkarırken verdiği tepki beni hâlâ eğlendiriyordu. Çantanın dibinde duran cep telefonunu görünce çıkardım ve ona döndüm. "Bu da ne?" Sanırım biraz daha duygusal bir şey bekliyordum. Kelepçe değil elbette, ama belki *biraz* yaramaz bir şey. Ayrıca, bir cep telefonu mu? Matt yıllardır bana bir cep telefonu aldırmaya çalışıyor, istediği zaman bana ulaşabilmesi gerektiği konusunda ısrar ediyordu... Muhtemelen bu yüzden bu kadar direnmişim. Bunun bir anlamı yoktu. Mutfağımdaki telefonla gayet iyi geçiniyordum.

Kiera yorumuma güldü, sonra da tıpkı grup arkadaşlarım gibi bir şeyler söyledi. "Zamanın biraz gerisinde kaldığını biliyorum,

Ama buna cep telefonu diyorlar. Tıpkı kablolu telefonunuz gibi çalışıyor ama onunla dolaşabiliyorsunuz. Dışarıda bile kullanabilirsin," dedi gözlerinde neşeyle.

Ukala. Erkeklerin etrafında çok fazla zaman geçiriyor olması tamamen mümkündü. "Ne olduğunu biliyorum. Ne için?" Matt'in kaltağı olmamı mı istiyordu?

Yüzünde güzel bir sırtışla ceketine doğru yürüdü ve eşleşen bir telefon çıkardı... ve işte o zaman bana sunduğu gerçek fırsat aklıma geldi. Bunu anında göremediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Doğru, Matt'in yirmi dört saat beni rahatsız etmesi kulağa cehennem azabı gibi geliyordu ama Kiera'nın bana sınırsız erişimi olması... Bu neredeyse gittiğim her yerde yanımda olması gibi bir şeydi. Ve eğer onun da bir telefonu varsa... *Onunla* istediğim zaman konuşabilirdim ve bu da tüm bunları neredeyse katlanılabilir hale getirirdi.

Kiera aklımdan geçenleri doğrulararak, "Sen yokken iletişimde kalabilmemiz için. Böylece sen bana her zaman ulaşabilirsin, ben de sana ulaşabilirim." Omuz silkti ve tekrar konuştuğunda sesi duygu doluydu. "Böylece birbirimizden çok uzakta olsak bile yakın kalmaya çalışabiliriz."

zerimden o kadar çok duygu hızla aktı ki, hepsini zar zor ayırabildim-acı, umut, aşk, ıssızlık, neşe. Benzer duyguların Kiera'nın gözlerinde parıldadığını görmek boğazımın dğmlenmesinden duyduğum rahatsızlıkla yutkunmama neden oldu. *Senden uzakta olmak istemiyorum.* Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir mücadeleden sonra başımı salladım ve ona "Bayıldım, teşekkür ederim" dedim.

Sonra onu öptüm, yumuşakça, tatlı bir şekilde, aramızdaki bağı korumaya çalışırken aynı zamanda bazen onunla birlikte gelen acıyı da kırmaya çalıştım. Ve ağızlarımız birlikte hareket ederken, teni beni tutuştururken, kokusu beni çılgına çevirirken, acı değişti... doğrudan arzuya dönüştü. Benim için zamanımız var mıydı

Ona düzgünce teşekkür etmek için? Bu gelecekteki bağlantının benim için ne anlama geldiğini ona göstermek için mi?

Geri çekilerek ağzına baktım, sıcak, tatlı, davetkârdı ve bunu düşündüm. Onu hemen şimdi odasına götürebilir, saatlerce mutluluktan başka bir şey hissetmemesini sağlayabilirdim... ama lanet olsun, yapamazdım. Onun halletmesi gereken sorumlulukları vardı ve benim de halletmem gereken şeyler vardı. Daha sonra. Kesinlikle.

Gözlerimi onunkilere diktim. Onlarda sıcaklık görebiliyordum, sanki benim düşüncemi paylaşıyormuş gibiydi. Bu, onu derse götürmeye karar vermemi gerçekten zorlaştırdı. Yetişkin olmak bazen berbat bir şeydi.

Gülümseyerek, bizi doğru yöne götüreceğini bildiğim eğlenceli bir şeyler karar verdim. En azından sorumlu bir yöne. "Sana mesaj atabilir miyim?" Şaka yapıyor olsam da, bunu söylemek bile beynimde yepyeni olasılıkların uçuşmasına neden oldu. *Oh, evet. Cevabı ne olursa olsun, bu kesinlikle olacak.* Matt haklıydı. Yıllar önce bir cep telefonu almalıydım.

Kiera sorum karşısında uygun bir şekilde mahcup oldu. Bana cevap bile vermedi, sadece eşyalarını toplamaya başladı. Yeni Kiera işkence cihazımı ceketimin cebine sokarken, Anna'nın yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Anna'ya merhaba demek için ağzımı açtım... ama dışarı çıkan kişi o değildi.

Griffin koridora adımını attı ve tamamen çıplaktı. Lanet olsun. Başçılarımın *hepsini* çok sık görüyordum. Griffin bana bakarken esnedi. "Dostum, bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

Kıyafetsizliği can sıkıcı olsa da, yorumu beni eğlendirdi. Griffin öğleden önce uyandırılmaktan gerçekten nefret ederdi. En azından bu sefer küfrederek uyanmamıştı. "Saat on buçuk, Griffin."

"Biliyorum dostum, daha erken oldu," diye yakındı.

Oops. *Sanırım küfür konusunda çok erken konuştum.* Kiera'ya bakarak, grup arkadaşımın 'boktan daha erken' olarak nitelendirdiği şey karşısında gözlerimi devirdim.

Kiera bakışlarımı zar zor tutuyordu; Griffin'in çıplak teninin bir santimini bile görmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Onun çıplaklığından duyduğu rahatsızlık çok sevimliydi ama... buna gerçekten bir son vermeliydim. Özellikle de Griffin'in bize doğru gelmeye başladığını duyabildiğimden beri.

Ona gidip üzerine bir şeyler giymesini söylemek üzereydim ki düşüncelerimi bölerek, "Hey, Matt bir provayı daha kaçırırsan seni gruptan atacağını söylememi istedi," dedi.

Tekrar Griffin'e bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?" *Beni gruptan atmak mı?* Bu yeni bir tehditti. Sanırım sonunda Matt'i defalarca devamsızlığım ile kırılma noktasına itmiştim. Matt'in beni gerçekten gruptan atması konusunda en ufak bir endişem yoktu -bir avuç prova için değil- ama sanırım daha fazla çaba göstermeye başlamanın zamanı gelmişti.

Hafifçe gülerek, Matt'in beni kapı dışarı etme fikriyle hâlâ eğlenirken, başımı salladım. "Ona orada olacağımı söyle." Tekrar Kiera'ya baktım, onun beni özümsemesini özünsüyordum. Birlikte geçirdiğimiz kaygısız öğleden sonraları hatırladıkça içimi bir sıcaklık kapladı. O anılar bu tacize değerdi. "Sanırım son zamanlarda aklım başka yerlerdeydi," diye mırıldandım.

Griff bunu olabilecek en kirli şekilde karşıladı. Omzumu geriye itecek kadar yaklaşınca, "O zaman kafanı pantolonunun içine sok ve oyuna geri dön. Sana ihtiyacımız var."

Lanet olsun. Griffin gevşek olduğum için beni azarlıyor ve bu sefer *ciddi*. -Gözlerim açıldı. Sanırım gerçekten de yeniden profesyonel olmaya başlamam gerekiyordu. Her şeye rağmen turneye dahil edebilmek için doğru şekilde yapmaya çalıştığımız yeni bir şarkımız *vardı*. Sanırım bu önemliydi. Kiera hala sorumluluklarını yerine getiriyor, çoğu gün okula gidiyordu ve ben de onun bunu yapmaya devam etmesini istiyordum, bu da benim gruba karşı sorumluluklarımdan kaçmamam gerektiği anlamına geliyordu. Hayatımdaki tek önemli şey Kiera değildi ve bana güvenen tek kişi de o değildi. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Ağır bir iç çekişle ona dedim ki, "Ben varım Griff. Orada olacağım, tamam mı?"
Bu sefer gerçekten.

Bana bir koku verdi, yüzü gerçekten sinirli görünüyordu. "Sen daha iyisin."
Gitmek için döndü ama küçük bir azarlamadan gitmesine izin veremezdim. Evet, son zamanlardaki özveri eksikliğim konusunda haklıydı ama bu ona Kiera'nın dairesinde çıplaklık yapma özgürlüğü vermiyordu. Yarisının Anna'nın evi olması da umurumda değildi, bu saçmalığa bir son verilmesi gerekiyordu. Griffin çıplakken ona dikkat çektiğim için Kiera'nın benden nefret edeceğini bildiğimden nazikçe, "Hey, Griff? Kız arkadaşımın evinde çırılçıplak dolaşmasan olur mu? Sakıncası yoksa sadece benim aletlerime bakmasını tercih ederim."

Griffin, Griffin olduğu için tabii ki hemen kendini okşamaya başladı. Sırtarak, "Dostum, eğer başka bir adamın penisine bakıyorsa, bu ikinizin arasında. Hulk'un nefes almaya ihtiyacı var."

Hulk mu? Tanrım... Hayır, öyle demedi. Kendimi kaybedecektim. Kiera kaybetti. Kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Griffin ikimize de ters ters baktıktan sonra Anna'nın odasına geri çekildi.

Griffin gözden kaybolduğunda buna çok güldük. Sonra otoparkta Kiera bana lakabımın ne olduğunu sordu. Daha önce hiçbir uzvuma isim vermemiştim ama yüzünün rengini değiştirme fırsatını kaçırmak istemediğim için ona saçma ve edepsiz bir şey söyledim: Oh- Tanrım-Evet-Daha-Sert-Hızlı-Durdurmaya-Cüret Etme-Evet-Sik Beni-Şimdi-Çıldırtıcı-İnanılmaz Makine. Tepkisi paha ; kızgınlık, eğlence ve utancın mükemmel bir karışımıydı.

Bu neşeye çok ihtiyacımız vardı ve onu sınıfa götürdüğüm süre boyunca gülümsüyordum.

Kiera'yı bıraktıktan sonra park yerindeki arabama oturdum ve yeni cep telefonumu çıkardım. Nasıl kullanılacağını öğrenmeye başlayabilirdim. Rehberde gezinirken, Kiera'nın benim için bazı numaraları çoktan programladığını gördüm. Bu düşünceli bir davranış mıydı yoksa

kendi başıma yapmaya zahmet etmeyeceğimden emindi. Her iki şekilde de, bu beni eğlendirdi.

Numarasında durup ona mesaj atmayı düşündüm. Seksi konuşmalara başlamak için çok erken değildi. Tam bunu yapmak üzereydim ki gözüme başka bir isim çarptı. Denny. Eski sevgilisinin numarasını benim için programlamıştı. Bu biraz gerçeküstü bir durumdu. Ama kötü anlamda değil- Denny hâlâ iletişimde olmak istediğim biriydi. Her şeyden sonra bile.

Aramayı bağlayacağından emin olduğum bir simgeye bastım ve ekran bana aramanın yapıldığını söyledi. *Gördün mü Kiera, bunu yapabilirim.* Telefonu kulağıma götürürken Denny'nin dünyasında saatin kaç olduğunu merak ettim. Umarım çok erken değildir. Ya da çok geç? Biliyorsam ne olayım.

Birkaç kez çaldıktan sonra kulağıma şaşkın bir ses geldi. "Alo?"

"Selam Denny, ben Kellan. Kiera bize cep telefonu aldı ve yeni numaramın sende olduğundan emin olmak istedim." Bunu söyledikten hemen sonra, saat farkından gerçekten emin olmadığım için ona mesaj atmam gerektiğini fark ettim. Bu telefona alışmak biraz zaman alacaktı.

Denny bir an sessiz kaldı, sonra esnediğini fark ettim. İçimi çektim. "Kahretsin. Seni uyandırdım, değil mi? Orada saat kaç?"

"Merak etme, sorun değil," dedi, ses tonu bağışlayıcıydı. "Cep telefonu, ha? Senin bir cep telefonun olacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Bunu söyledikten sonra güldü, eğlenmişti.

"Evet, yakında işe yarayacak." Dudağımı ısırırken içimi bir adrenalin dalgasının kapladığını hissettim. "Gruptan bir turneye çıkmaları istendi. Gerçek bir turne. Çılgınca, değil mi?" Denny her zaman en büyük destekçilerimden biri olmuştu, bu yolculuğun en başından beri yanımdaydı. Bu bilgiyi çok uzun zamandır saklıyordum. Bunu onunla paylaşmalıydım.

Cevabı beklediğim gibi olmadı. Bir şaşkınlık nidası ya da içten bir tebrik yerine tamamen sessizdi. Ona hâlâ orada olup olmadığını sormak üzereydim ki sonunda şöyle dediğini duydum: "Bu çok şaşırtıcı değil Kellan. Başaracağını hep biliyordum."

Bununla alay etmek zorunda kaldım. Bu tur harika olsa da, tam olarak "başarmak" sayılmazdı. "Evet, sadece bilmeni istedim. Her zaman yanımda oldun." *Ben de karşılığını seni mahvederek ödedim.* Boğazımdaki ihanet yumrusunu yutarak hızla ona "Bu hafta sonu gidiyoruz. Altı ay boyunca yollarda olacağız..." Tanrım, her söylediğimde kulağa daha da uzun geliyordu.

"Altı ay mı?" Denny mırıldandı. "Vay canına, bu... vay canına." Yine sustu ve garip bir gariplik çizgiyi aştı. Her nasılsa, tepkisinin aslında benimle ve yaklaşan bu fırsatla ilgili olmadığını biliyordum. Kiera'yla ilgiliydi. Tam da benim merak ettiğim şeyi merak ediyor olmalıydı - beni bekleyecek miydi?

Bu konuda yorum yapmasını gerçekten istemiyordum. Onun korkularımı dile getirdiğini duymak, başka birinin dile getirmesinden daha kötü olurdu. Denny yorumlarını destekleyecek deneyim ağırlığına sahipti ve eğer onları benim üzerime salarsa, bu ağırlık beni ezecekti. Öldü. "Hey, dostum, bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Gitmene izin vereceğim."

Derin bir nefes aldığını duydum, sanki kendi şeytanlarından -az önce ona hatırlattığım şeytanlardan- arınmaya çalışıyordu. Tanrım, onu bencilce incitmediğim bir zaman olacak mıydı? "Evet, tamam. Seninle sonra konuşuruz. Tebrikler, dostum."

Bana böyle seslenmesi beni gülümsetti. Her şeye rağmen hâlâ benimle konuşuyor, hâlâ bana arkadaşım diyordu. Belki de bizim için hâlâ umut vardı. Garip, gerilim dolu bir umut... ama yine de umut.

Aramayı keserek telefonumu cebime geri koydum ve sııttım. Kiera bir süreliğine meşguldü ve şimdi benim için işe koyulma zamanıydı. Okulda olduğu kısa süre içinde yapmam gereken çok şey vardı. Anna'yla ben yokken Kiera'yı eğlendirmesi konusunda konuşmam gerekiyordu ve Matt'in komşularına ödeme yapmayı ciddi ciddi düşünüyordum, böylece Cuma gecesi mesai sonrası partimizi bölmeyeceklerdi. Ayrıca ekmeye başlamam gereken bir sürü not vardı. Tanrıya şükür Kiera'nın dairesinin anahtarı bendeydi.

çok daha basit. Yine de gitmeden hemen öncesine kadar bunu süslemeyecektim. Kiera'nın notları çok erken bulmasını istemedim... ve Griffin ziyaretteyken bunu gerçekten yapmak istemedim.

Hulk. Jackass.

Bölüm 11

KIERA'NIN GÖLGESİ

Zaman bulanıklaşmaya başladı, her şey çok hızlı geçti. Hazırlıklarım içimi kemiren korkunun çoğunu uzak tuttu, tıpkı gruba yeniden katılmam gibi. Matt provaya geldiğimde beni bir güzel azarlamıştı ve ben yokken en yeni şarkımızda yaptıkları rastgele küçük değişiklikleri bilmediğim için beni aptal yerine koyduktan sonra bir daha hiçbir provayı kaçırmamıştım. Matt benimle çok gurur duyuyordu.

Ama tüm yükümlülüklerime rağmen Kiera'ya bolca zaman ayırmayı başardım. Birlikte geçirdiğimiz her saniyenin tadını çıkarıyor, her anı ayrı bir sonsuzluğa uzatabilmeyi diliyordum. Eğer bir süper güç geliştirecek olsaydım, bunun zaman parçalarına tutunup onları tekrar tekrar yaşayabilme yeteneği olmasını isterdim. Ama sadece benim seçtiğim parçaları tabii ki. Kötü anıları sonsuza dek engelleyebilmeyi gerçekten çok isterdim. Aslında, belki de *bunun* yerine *bunu* süper gücüm olarak seçerdim.

Ne olduğunu anlamadan Cuma günü gelmişti... Vedalarla dolu bir gün. Kiera'yı son kez okula götürebileceğim gün. Bardaki son gösteri. Kiera ile geçireceğim son gece... En azından eğlenceli bir gece olacaktı. Matt'in evindeki parti için sabırsızlanıyordum. Vedalaşmanın potansiyel ruh ezici açısından önce olumlu bir şey.

Geçici olarak. Geri dönecektim ve o da burada beni bekliyor olacaktı. O olabilir.

Kiera'dan çok önce uyandım. Uykuya daldığımız pozisyondaydık ve o başını göğsüme koymuş, beni yastık olarak kullanıyordu. Tanrım, buna bayılıyordum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek vücudunu nazıkçe sıktım ve kendime daha da yaklaştırdım. Buraya gelmek çok zor olmuştu, ona bu şekilde sarılmak içimi pişmanlıkla değil sadece neşeyle dolduruyordu. Hayatın değişmesini istemiyordum ama yine de benim üzerimde değişiyordu.

Güneş yükseldikçe Kiera'nın odası aydınlanmaya başladı, karanlık azaldı, kayboldu. Bu genellikle kahve yapmadan önce biraz egzersiz yapmak için yataktan sıvıştığım zamandı, ama bugün... yapamazdım. Onunla tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyordum. Kaçırmayacağımı da biliyordum. Bugün onun gölgesiydim, o istese de istemese de.

Saçlarını okşamaya başladım, kulağının arkasına sıkıştırdım, uyanmasını diledim, böylece sevgisinin sıcaklığını gözlerinde hissedebilecektim, ama aynı zamanda onu uyandırmak da istemiyordum, çünkü uyandığında geri sayım gerçekten başlayacaktı. Ve süre bittiğinde, ben gitmiş olacaktım.

Kalbim vedanın acısıyla sızlarken, onun kıpırdadığını ve gerildiğini hissettim. *İşte gidiyoruz.* Başını kaldırıp bana baktığında yüzümdeki tüm hüznün izlerini yok ettim. "Günaydın," diye fısıldadım, parmağımın tersini yanağında gezdirerek.

Ela gözlerinde hissettiğim sevgi beni neredeyse çözüyordu. Bunu nasıl geride bırakabilirdim? Bu duyguyu, bu sıcaklığı, bu şefkati. Tek istediğim buydu. Müzikten daha fazlası. Arkadaşlıktan daha fazlası. Ve şöhretten çok daha fazlası. *Onu kaybetmiyorsun Kellan, sadece bir süreliğine ondan biraz daha uzakta olacaksın. Sakın korkma. Bunu senin için istiyor. Sana inanıyor. Bu yüzden onun için yap. Onu gururlandır.*

Vay be. Bu konudaki düşüncelerimdeki bu küçük değişiklik kendimi milyonlarca kez daha iyi hissetmemi sağladı. Tamam. Yapacağım şey buydu, onu terk etmeye nasıl katlanacağım. Şu andan itibaren yaptığım her şey *onun içindi*. Elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Onun benimle gurur duymasını sağlayacaktım.

Kiera ve ben sonraki bir saati sadece birbirimize sarılarak ve anın tadını çıkararak geçirdik. Sonunda okula gitmek için hazırlanmak üzere benden ayrılmak zorunda kaldığında çok kederli görünüyordu. Bugün benden kurtulamayacağının henüz farkında değildi. Sanırım onu duşa kadar takip ettiğimde bunu anlamaya başladı.

Ilık su etrafımızda akarken ona sarılmak, yolda geri döneceğimi bildiğim bir anıyı pekiştirmeye başladı. Huzur, sıcaklık, bağlantı. Her şeyi içime çekerken onun güzel, sürekli değişen gözlerine baktım, tenimdeki yumuşak ellerinin, kollarımdaki narin vücudunun verdiği hissin tadını çıkardım. Cennet gibiydi. Bu an kolaylıkla cinsel bir an haline gelebilirdi ama bundan kaçındım. Şu anda aramızdaki bağ zaten çok güçlüydü, daha fazlasına ihtiyacım yoktu ve ilk kez ellerimin teninde gezinmesi onu kızdırmak için değildi. Sadece hazırlanmasına yardımcı olmak, bu anı onunla birlikte dolu dolu yaşamak istiyordum.

Ama ne yazık ki, zaman tükenirken ve sıcak su azalırken, nemli aşk yuvamızı terk etmek ve gerçek dünyaya doğru yola çıkmak zorunda kaldık. Ona kahve hazırlamak istedim ve beni biraz daha süzmek isteyebileceğini düşündüm, bu yüzden belime bir havlu sardım ve o giyinirken mutfığa yöneldim.

Kahveyi hazırlarken kendi kendime bir şarkı mırıldanarak Kiera'nın dairesinin etrafına sakladığım notları düşündüm. Bir sürü vardı ve her yerdeydiler. Ama yine de kendi başıma saklayamayacağım notlar da vardı; daha bariz olanları saklamak için bir suç ortağına ihtiyacım olacaktı. Neyse ki Kiera sevimli bir arkadaş grubuyla yaşıyordu. Anna'nın bana yardım edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Kahveyi hazırlamayı bitirdiğimde tezgâha yaslandım, demlenmesini ve meleğimin bana katılmasını bekledim. Sonunda ortaya çıktığında elinde giysilerimden oluşan bir bohça vardı. Mutfakta giyinmemi mi istiyordu? Ona nedenini sormak üzereydim ama vücuduma pervasızca bakarken yüzünde ifade beni durdurdu. Aç bakışları

göğsümden içeri girdi, sonra tembelce havluma doğru ilerledi. Vücudumun onu bu kadar memnun etmesi beni gülümsetti - Jenny'nin fotoğrafını şifonyerinin çekmecesinin altına yapıştırılmış olarak bulduğunda bayılacaktı - ama ilişkimizde kesin bir çifte standart olmasını komik buldum. Kiera beni gözleriyle yalayabilirken, aynı şeyi ben yaptığımda azar ııitiyordum. Elbette çok fazla şikâyet etmeyecektim. Beni gözleriyle yalaması gerçekten hoşuma gidiyordu... ve vücudunun beni tahrik ettiğı konusunda haklıydı.

"Kiera?" Dikkatle dinlemesini severek sordum.

Gözleri sonunda benimkilere kaydđ ve sanki beni incelemesinin bu kadar uzun sürdüğünü fark etmemiş gibi neredeyse şaşırmış görünüyordu. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?" Alay ettim. *Çünkü kesinlikle hoşlanıyorum.* Kot pantolonu ve kat kat tişörtüyle bile harika görünüyordu.

Yanakları sevimli bir şekilde kızararak kıyafetlerimi bana fırlattı. Tezgâha yaslandığımda ellerim arkamdaydı ve beni hazırlksız yakaladığında şaşkınlığım yüzüme vurdu. Kiera, "Anna uyandı ve buraya gelmeye hazırlanıyor. Giyinebilir misin lütfen?"

Bu son kısım özlemle doluydu ve ben kıyafetlerimi tezgâha koyarken sırtıma bakarkenki ifadesi de öyleydi. Benden etkilendiğı belli olan dudağını ısırduğında ona takılmadan edemedim. "Emin misin?"

Yatak odalarına baktı, belki de ne kadar zamanımız olduğunu ölçüyordu. "Evet," dedi, sesi hâlâ isteksiz geliyordu.

Kiera beni *incelemekten* bu kadar zevk alırken, Anna'nın buraya gelip gelmemesi gerçekten umurumda değildi. Her nasılsa, duştaki tatlı, şefkatli çıplaklık anımız Kiera için yeterli olmamıştı. Belki artık giyinik olduğu içindi, belki de banyonun yatak odası gibi özel bir havası olduğu içindi ya da belki de sadece ıslak olmamı gerçekten istediğı ve artık buna dayanamadığı içindi. Sebep her ne olursa olsun, vücudum şu anda onun için her zamankinden daha fazlasını yapıyordu.

Sabah. Beni gözleriyle becermesini hızlandırmak istemedim ama bir noktada giyinmem gerektiğini düşündüm.

Bunun ona ne yapacağını severek havlumu ve yere düşmesine izin verdim. Gözleri anında açıldı, sanki beni daha önce hiç çıplak görmemiş gibiydi. Bu beni biraz tahrik etmeye yetti, özellikle de yanaklarının rengi parlamaya başladığında. Tepkisi karşısında başımı sallamak zorunda kaldım; kelimenin tam anlamıyla bütün sabahı birlikte çıplak geçirmiştik.

Mümkün olduğunca yavaş giyinerek alay etmeyi uzattım. Yüzündeki ifade, bu kadar uzun sürdüğü için kızgınlık, giyindiğim için üzüntü ve bana bahsedilen tüm genler için gerçek bir takdir arasında gidip geliyordu. Bir dahaki sefere havlunun altında giyinmeye çalıştığında ona bu anı hatırlatmam gerekecekti. *Hiç sanmıyorum, Kiera.*

Bitirdiğimde, kollarını boynuma dolayarak bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Seni özleyeceğim," diye mırıldandı.

Sözleri göğsümü sıkıştırdı ve o tanıdık acıyı tekrar yüzeye çıkardı. "Ben de seni özleyeceğim." *Hem de çok.*

Beni öpmek için eğildi ve ben kendimi şefkatin içinde kaybettim. Eğlenen bir ses beni kendime getirdi. "Kahretsin, havluyla mı gelmişti?"

Kafamı kaldırdığımda Anna'nın attığım havluyu işaret ettiğini gördüm. Kiera başını göğsüme yaslariken onun yorumuna sııttım. "Evet, üzgünüm, dikiz şovunu kaçırdın."

Anna hayal kırıklığını uzun bir iç çekişle dramatize etti. "Hep öyle yaparım," diye mırıldandı, kahve fincanlarını bize uzatırken.

Birbirinden çok farklı iki kız kardeşe gülmek zorunda kaldım. Bazen Kiera kız kardeşine değil de ona aşık olmakla yanlış bir seçim yaptığımı düşünüyor gibiydi ama Anna ve ben... bazı açılardan birbirimize çok benziyorduk. Kiera'dan önce onunla birlikte olsaydım, bu asla daha derin bir şeye yol açmazdı. Sadece yüzeysel bir seks olacaktı, daha ileri gitmeyecekti ve ben bunu hayatımda pek çok kez yaşamıştım. Ama Kiera... o beni

Beni açıyordu, bazen isteğim dışında açıyordu ve şimdi tek gördüğüm oydu. Işığım, geleceğim... *karım*. Belki de.

Herkese kahve doldururken bile gözlerim oturma odasına kaymaya devam etti. Mektubu oraya saklamıştım. Kiera'nın çirkin turuncu kanepesinde rastgele açılmış küçük bir deliğe gömülmüştü. Yerleştirdiğim anda *çok* iyi gizlendiğini anlamıştım; mektubu bulma ihtimali milyonda birdi. Ama en azından bunu yapmıştım. Çünkü hâlâ onu yakmak istiyordum. Lanet olsun. Bunu gördüğünde ne düşünecekti? Okuduğunda fiziksel olarak yanında olmayacağıma neredeyse seviniyordum. Yalvarışıma kötü tepki verirse... bu beni mahvederdi.

Anna, Pete's'teki son turne öncesi konserimizde bana iyi şanslar dileyerek ve Hooters'taki vardiyasından sonra orada olacağını söyleyerek beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ona teşekkür ettim ve kayıtsızca gösterinin iyi geçeceğini söyledim. Bunu söylerken bile merak ediyordum. Pete's'e veda etmek neredeyse Kiera'ya veda etmek kadar zordu. O bar benim evimdi, bir süredir öyleydi ve sahnede kendimi kaybetmem tamamen mümkündü. Daha önce şarkı söylerken birkaç melankolik gözyaşı dökmüştüm -genellikle Kiera'dan kaynaklanan duygusal eziyetler sayesinde- ama henüz bir erime yaşamamıştım. Tanrım, umarım bu gece bu seriyi bozmam. Bunun sonunu asla duymazdım.

Anna, Kiera ve beni kahvelerimizi birlikte bitirmek üzere yalnız bıraktı ve ben fincanımın kenarından ona bakarken her saniyenin tadını çıkardım. Belki de *bu* bizim gerçek başlangıcımızdı - kahve içerek geçirdiğimiz sessiz sabahlar. En sevdiğim sabah içeceğinden her yudum aldığımda Kiera'yı düşündüğümü biliyordum; onun da beni düşündüğünü umuyordum.

Kiera okul eşyalarını gözden geçirip her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ederken, ben de ceketimi kapattığım gibi Anna'nın odasına girdim. Yatağında uzanmış müzik dinliyordu. Kapısında durduğumu fark edince bir kulaklık çıkardı. "Bir iyiliğe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ne istiyorsun?"

Kiera'nın etrafta olmadığından emin olmak için koridora baktım. Hâlâ eşyalarını karıştırıyordu, ben de Anna'ya döndüm. "Sadece Kiera'ya göz kulak olman gerektiğini hatırlatmak istedim. Özellikle de yarın. Sadece onun..." Boğazımdaki yumruyu temizlemek için duraklamak zorunda kaldım. "İyi olduğundan emin ol."

Anna oturduğu yerden usulca iç çekti. "Elbette, Kellan. Hatırlıyorum... onu sık sık dışarı çıkar, eğlendiğinden emin ol, üzülmesine izin verme. İyi olduğundan emin olacağım, söz veriyorum."

Rahatlamış bir şekilde uzun bir nefes aldım. Sonra gülümsedim. Ceketimin cebine uzanarak elimdeki son birkaç notu çıkardım, planımı ele vermeden yerleştiremeyeceklerimi. "Ve biz gittikten sonra, bunları onun için dairenin etrafına misin?" Bunları Anna'ya uzatırken aptal gibi sırtıyordum. Elimde değildi. Kiera için bu kaçamağı hazırlamak, ayrılmayı neredeyse eğlenceli hale getiren birkaç şeyden biriydi.

Nereye gitmeleri gerektiğini anlatmaya başladım ve Anna dinlediği süre boyunca bana sırtıttı. Talimatlarımı bitirdiğimde gülümsedi ve başını bana doğru salladı. "Tanrım, siz ikiniz o kadar tatlısınız ki... Etrafınızda olmak biraz mide bulandırıcı."

Bunu söyledikten sonra göz kırptı ve ben de güldüm. "Benim için sorun değil," dedim ona. Etrafta olamayacak kadar sevimli olmak, etrafta olamayacak kadar depresif olmaktan çok daha büyük bir adımdı. Bir daha asla o adam olmak istemedim. "Teşekkür , Anna." Gitmeye başladım, sonra ona döndüm. "Ve Kiera'ya söyleme, tamam mı? Ben gittikten sonra bunun onun için bir sürpriz olmasını istiyorum."

Anna yüzüme baktı, sonra başını salladı. "Bu gece görüşürüz, Kellan." Ve sessizce çıldırdığımı biliyormuş gibi ekledi, "Ve iyi *eğlenceler*."

Eğlenceli. Evet, planım buydu. Bu gece unutulmayacak bir gece olacaktı.

Kiera'yı okula bıraktıktan sonra, kolumu omuzlarına atarak onu sınıfa kadar götürdüm. Bunun biraz sahiplenici bir duruş olduğunu biliyordum ama etraftaki mini D-Bag'lerin onun benim olduğundan şüphe etmesini istemiyordum.

Ayrıca, onu yanımda kozalamak hoşuma gidiyordu. Doğru hissettiriyordu. Her zaman öyleydi.

Kapısına vardığımızda, hemen onunla birlikte sınıfa girdim; genellikle vedalarımızı kapıda yapardık, ama bugün değil. Bugün vedalaşma olmayacaktı. Bizi boş koltukların olduğu bir sıraya götürmeye başladığımda Kiera bana alaycı bir bakış attı. "Bu kısmı ben halledebilirim. Sen gidip... kestirebilir ya da başka bir şey yapabilirsin."

Önerisi karşısında eğlenerek başımı salladım, elini tuttum ve sıranın gerisine doğru yürüdüm. "Seni koltuğuna kadar geçirmeyeceğim." Bizim için mükemmel bir yer bulup oturdum ve kendimi rahat ettirdim. "Ben de sana katılıyorum."

Ağzı açık bir şekilde bana bakarken sırtımdan kendimi alamadım. Onunla birlikte bir derse girmek istememe gerçekten şaşırmış gibiydi, sanki bu bir fedakârlıkmış gibi. Ama onunla vakit geçirmek asla bir angarya değildi ve hiçbir şey yapmıyor ya da konuşmuyor olsak bile, o yanımdayken asla sıkılmıyordum. Birlikte yapabileceğimiz her şeyi hayal ederek ona bakarak saatler geçirebilirdim. Ama bu onun etik dersiydi ve aslında profesörün söyleyeceklerini duymak ilgimi çekiyordu. Bu eğlenceli olacaktı.

Hâlâ şaşkın görünen Kiera yanıma otururken önerimi kabul etti. "Pekâlâ."

Ona biraz daha sarılmak isteyerek kolumu omuzlarına doladım. Uykuya dalmamam ve "komik işlere" kalkışmamam konusunda beni uyardı. Ona mükemmel bir öğrenci olacağıma dair güvence verdim. Ve sonra, kulağa hoş geldiği için ona, "Ve eğer olmazsam, beni daha sonra cezalandırabilirsin" dedim. Bu düşünce *neredeyse* bir şeyler denemek istememe neden olacaktı. Ama kendimi kontrol edebiliyordum. Ben Griffin değildim.

Ve kendimi kontrol ettim, ama esas olarak sınıf gerçekten ilginç olduğu için. olmadığım bir şekilde uyarıcıydı. Diğer öğrencilerin fikirlerini duymak hoşuma gidiyordu.

Sefil bir şekilde, fikirlerinden birkaçını çürütmek için elimi denedim. İşte o zaman tartıştığım bir argümanı kazanmanın beklenmedik bir şekilde tatmin edici olduğunu keşfettim. Belki de müzik kariyerim bittiğinde üniversiteyi deneyecektim. Daha önce bu yolu hiç düşünmemiştim; müzik her zaman odak noktam olmuştu. Müziği çok yakından kadınlar takip ediyordu.

Dersin sonunda Kiera yaptıklarından etkilenmiş görünüyordu. Onun yüzündeki gururu görmek içimde mutluluk verici bir hafiflik yarattı. Bu sabah bu turla onu gururlandıracağıma dair verdiğim sözü aklıma getirdi. Ve bunu hatırlamak duygularımı daha da kabarttı. Sınıftan çıkarken havada yürüyordum. *Her zaman böyle hissetmek istiyorum.*

Hayattan o kadar keyif alıyordum ki, yanlarından geçmemizi izleyen kıkırdayan kız grubunu neredeyse fark etmeyecektim. Aslında, dışarı çıkıp yolumuzu kesene kadar radarımda neredeyse hiç görünmüyorlardı. Neredeyse sinirlenecektim, ta ki hevesli hayranların heyecanlı ışıltısını fark edene kadar. Ne istediklerini bildiğim için onlara rahat bir gülümseme verdim. "Bayanlar?" Onlara bir fırsat vererek sordum.

Hepsi de benimle doğrudan konuşamayacak kadar tedirgin görünüyordu. *Birinizin cesur olması gerekiyor kızlar.* Ve bu o kadar da zor olmamalıydı. O kadar da korkutucu değildim. Sonunda içlerinden biri öne çıktı. "Sen Kellan'sın, değil mi? Grubuna bayılıyoruz."

Değerlendirmesini başımla onaylıyordum ki tuhaf bir şey fark ettim. Arka tarafta beynimde bir şeyleri çekiştiren bir kız vardı. *Yemin ederim, onu daha önce görmüştüm.* Bir gösteride mi? Belki de bu grupla, beni daha önce duydukları belli olduğuna göre? Ama hayır, bu pek doğru gelmedi. Bir süre önce Evan'la çıkmış mıydı? Belki de öyleydi.

Bu konuda endişelenmemeye karar vererek gülümsedim ve gruba, "Bizden hoşlandığınızı duyduğuma sevindim. Son gösterimiz bu gece Pete'in yerinde." Bunun beni bir süreliğine dinlemek için son şansları olduğunu bildiğimden, davetimi normalde yaptığımdan biraz daha... tahrik edici yapmaya karar verdim. Öne doğru eğilerek sesimi alçalttım ve onlara "Umarım gelebilirsiniz" dedim.

Belli ki çok sıkı insanlardı... Bu son gösteriyi kaçırmalarını hiç istemezdim ve eğer ses tonum onları gelmeye ikna ettiyse, öyle olsun. Bu gece bara ne kadar çok insan getirebilirim o kadar iyi.

Kızların buna verdiği tepki beni neredeyse güldürecekti. Ama sonra... arkadaki o lanet kız tekrar dikkatimi çekti. O diğerleri gibi tepki vermiyordu. Hayır, onlar gergin bir şekilde kıkırdıyorlardı ama o sanki bu ifadede söylenmemiş bir söz duymuş gibiydi. Gözleriyle beni adeta soyuyordu, sanki beni duvara fırlatmak ve benimle birlikte olmak istiyordu. Ama sadece bu değildi... Buna alışmıştım. Hayır, yüzünde başka bir şey vardı. *"Hadi ama Kellan, beni tanıyorsun."* diyen bir şey. *Hatırla...o geceyi...?*

Muhtemelen Evan'ın eski sevgililerinden biri değildir. Kahretsin. Bir noktada onunla yatmış olmalıydım, yüzündeki tanıdıklığı açıklayan tek şey buydu. Bu şekilde düşündükçe daha doğru olduğunu hissediyordum ama yine de onunla birlikte olduğum anılar aklıma gelmiyordu. Belli belirsiz öpüşme, soyunma anları vardı... ama hepsi bu kadardı. Ve onu tam olarak hatırlayamamak beni oldukça kötü hissettiriyordu. *Üzgünüm, Eager-eyes... O geceyi hatırlamıyorum.*

Kiera'nın benden uzaklaştığını hissettim ve onu takip ettim. Evet, kesinlikle gitme vakti gelmişti. Tanrıya şükür Kiera o vantilatörü fark etmemişti. Eski dostlarımın beni gözlerinin önünde zihinsel olarak becermesinden hiç hoşlanmıyordu. Ama bu benim yapabileceğim bir şey değildi, özellikle de hayranların yanında olduğunda. Onlara karşı bir yükümlülüğüm vardı ve onların önünde kaba davranmaktan gerçekten nefret ediyordum. Ne de olsa turneye çıkmamızın tek nedeni onlardı.

Profesyonelliğimi koruyarak, daha iyi tanımam gereken kızı görmezden geldim ve gruba kendimi affettirdim. "Hepinizle tanışmak güzeldi. Gösteride görüşürüz."

Kiera bunu söylediğimi duyunca garip bir şekilde sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı. Kıskanç bir olduğunu biliyordum, ama genellikle çocuklarla etkileşime girmemi sorun etmezdi.

Hayranları. Neden sinirlenmişti? Her şeye rağmen Eager-eyes'i görmüş müydü? Lanet olsun. Onu tanımış falan değildim ve o da bana bir şey söylememişti. Belki de başka bir şeydi. Ya da belki Kiera iyiydi ve ben onun ruh halini yanlış okuyordum.

Ama dışarı çıktığımızda, onu yanlış anlamadığımı biliyordum. Merdivenlerden inerken kaşlarını çatmıştı, sinirliliği neredeyse havada dalgalanıyordu. Umutsuzca bu her neyse geçiştirmek ve ikimizin de birkaç dakika önce içinde bulunduğu harika ruh haline geri dönmek istiyordum, ama bunu görmezden gelirim, sadece içinde iltihaplanacağını ve bunun hakkında konuştuğumuzda yaklaşık bin kat daha kötü olacağını biliyordum.

"Hey, sorun ne?" Yara bandını yırtarak sordum.

Kiera'nın cevabı beklediğim gibi değildi. İçime işleyen o küçümseyici ses tonuyla, çocukça bir tavırla az önceki nezaketimi taklit etti. "Umarım hepiniz gelebilirsiniz. Orada görüşürüz hanımlar."

Şaşırmış bir halde durdum ve yanımdan geçerken ona baktım. Onu üzen şey *bu* muydu? Benim zararsız flörtüm mü? "Sadece bazı hayranlarımla arkadaşça davranıyordum, Kiera. Bu senin düşündüğün anlama gelmiyor." Onlara asılmıyordum. Sadece bu gece daha da iyi olsun diye barı doldurmaya çalışıyordum. Bir bakıma, onun içindi. Ve grup için. Ve Pete için. *Ben sadece işimi yapıyorum.*

Ben daha bunları söyleyemedim durdu ve döndü, elleri kalçalarında, gözlerinde ateş vardı. Az önce çıktığımız binayı göstererek, "O kızla seks yaptın!" diye bağırdı.

Demek onu fark etmişti ve asıl de buydu. Sempatik olmam gerektiğini . Anlayışlı olmam gerektiğini biliyordum ama onun kibirli sesi beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı. "Ve?" Isırarak karşılık verdim.

Bu bizim için yeni bir deneyim değildi. Eski sevgililerimle birçok kez karşılaşmıştık. Ve bu seferki... Onu tanımamıştım bile. Kiera'nın hayal kırıklığı yaşamasını anlayabilirdim ama şu anda ondan gelen öfke ve şirretlik seviyesi şaşırtıcıydı. Artık onlarla bir şey yapmadığımı biliyor olmalıydı. Neden

Benim sadık olabileceğime inanmak onun için bu kadar zor muydu? Ve bu bizim için ne anlama geliyordu?

"Ve... ve..." Argümanı çökerken yüzündeki sıcaklık da dağıldı. Başını eğdi, yenilmişti. "Ve seninle sevişmenin nasıl bir his olduğunu bilen kızlarla karşılaşmaktan bıktım."

Sesindeki bıkkınlık öfkemi yatıştırdı ve Kiera'nın ben yokken kadınlar tarafından yaklaşıldığı onca zamanı düşünmeden edemedim. Daha önce de tacize uğramıştı ve muhtemelen bir sürü dedikodu duymuştu. Onu yıpratana sadece birlikte karşılaştığımız kızlar değildi; benim fahişelik geçmişimin amansız saldırısı gittiği her yerde tekrar tekrar ona çarpıyordu. Bunun ne kadar yorucu olabileceğini anlayabiliyordum. Ama az önce söylediği doğru değildi.

Ona doğru yaklaşp yüzünü avuçladım. "Senden başka kimse benimle sevişmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor. *Ben* bile sen gelene kadar sevişmenin bir şey olduğunu bilmiyordum." Arkamızdaki binayı işaret ettim. "O kızla olan şey sadece seksti. Arkasında hiçbir anlam ya da duygu olmayan akılsız, fiziksel bir eylem. Sadece zevkti ve ben bunu gerçekten hatırlamıyorum bile."

Bakışlarını tutabilmek için çömeldim. "Seninle geçirdiğim her anı hatırlıyorum. Birlikte olmadan önce bile seninle olmak rüyalarımaya giriyordu. istediğimde bile unutamıyordum..." Ağlamaya başlamıştı ve yanaklarındaki gözyaşlarını silerken kalbim, benim olmadığı zamanlarda ona ihtiyaç duyduğum acı dolu anılarla daraldı. *Hâlâ* acıyordu. "Beni yaktın. Bu sevişmektir. Bu onların hiçbirinin senin üzerinde sahip olmadığı bir şey. Sen... unutulmazsın... ve ben seni seviyorum."

Burnunu çekti, yutkundu ve sonunda "Ben de seni seviyorum" dedi.

Bunun bir son olmasını, geçmişini geçmişte bırakmayı istiyordum ama evime geldiğimizde konuşmanın bitmediğini anladım. Kanepemde otururken suratı asık görünen Kiera, birlikte olduğum kadınları merak ettiğini itiraf etti... özellikle de *kaç kadınla* birlikte olduğumu. Bu benim için çok yüklü bir soruydu, cevap vermem mümkün değildi.

ve umutsuzca onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Uzun zamandır olmadığım kadar rahatsızdım, ona bu konuyu unutmaması için yalvardım, görmezden gelmesi için yalvardım, bunun geçmişte kaldığını, değiştiğini ve artık önemli olmadığını söyledim... ama o pes etmedi.

Sesi sempatik ama kararlıydı, bana bazı şeyleri görmezden gelirsek sağlam bir ilişkimiz olamayacağını söyledi. *Her şey* hakkında konuşmamızı istedi ve ben de kabul ettim... Onunla bu konuyu konuşmak gerçekten çok zordu. Son bir kez halının altına süpürmeyi denedim ama işe yaramadı. Benden daha fazlasını istiyordu, ilişkimizin iyiliği için tüm karanlık yönlerimi ona göstermemi istiyordu. Bununla yüzleşmek istediği için onunla biraz gurur duydum, ama bundan daha fazlası... Utanmıştım. Çünkü kaç kızla birlikte olduğumu bilmiyordum. Hiç takip etmemiştim. Kadınlar söz konusu olduğunda yüksek bir sayıya ulaşmak hiçbir zaman hedefim olmamıştı, bu sadece çaresizliğimin bir yan etkisiydi. Birine bağlanmak için duyduğum ezici ihtiyaç.

"Kaç tane olduğunu bilmiyorum, Kiera. Özür dilerim." Bunu itiraf ettiğim için kendimden nefret ediyordum, ne kadar pervasız, ne kadar üzgün ve ne kadar yalnız olduğumu itiraf ettiğim için. Onun önünde kendimi bu kadar kötü bir duruma düşürmekten kesinlikle nefret ediyordum.

Ama en azından ona *bir şeyler* vermem gerektiğini düşünerek bazı kaba tahminlerde bulunmaya başladım. "Sanırım hesap yaparsan... Yaklaşık on yıldır, haftada iki ya da üç farklı kızla seks yapıyorum..." Utanç tekrar üzerime çöktüğünde ona baktım. "Ortalama olarak." Zihinsel olarak bunları toplarken ellerime odaklandım. "Yani bu..." Numara benim için bir araya geldiğinde afalladım... ve midem bulandı. "Kahretsin," dedim Kiera'ya bakarak. "Bin beş yüzden fazla kız var. Bu doğru olamaz," diye mırıldandım ve bakışlarımın tekrar ellerime düşmesine izin verdim.

Ama matematiği yeniden yaptığımda bile, tahminimin muhtemelen gerçekten çok uzak olmadığını biliyordum. Bazı haftalar daha az, bazıları daha fazlaydı, ama çok genç yaşta başladığım için ve beni isteyen *herkese* kendimi verdiğim için... sayılar benim üzerimde toplanmıştı. On beş lanet olası yüz.

Tanrım. Neden bu konu hakkında fazla düşünmediğimi şimdi anlıyordum. "Tanrım... Ben gerçekten bir fahişeyim."

Kiera destek olmak, hatta belki de sempati duymak için elini dizime koydu. "Neden hepsini hatırlamadığımı anlayabiliyorum," diye fısıldadı.

Onunla göz göze geldiğimde hasta olacaktım gibi hissettim. "Çok özür dilerim Kiera, fark etmemiştim..." Bunu duyduktan sonra benden nasıl nefret etmez? Beni nasıl farklı düşünmez, bana nasıl farklı bakmaz? Baktım sayılır. Tanrım... Benim sorunum neydi? O sırada Kiera'nın gelecekte beni beklediğini bilmiyordum elbette ama yine de onun için kendimi dizginlemeliydim. Bizim için. *Benim için.*

Kiera'nın yüzünün de midemde hissettiklerimle aynı olmasını bekliyordum ama ona baktığımda gördüğüm bu değildi. Biraz daha solgun görünüyordu, evet, ama yine de sıcak, sevgi dolu... kabulleniciydi. *Nedenini* biliyordu... ve belki de bu, büyük miktarı görmezden gelmesi için yeterliydi. Umarım.

Başını sallarken bana güven verici bir gülümseme verdi. "Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyordum Kellan. Ben sadece... Bunu açıkça konuşmalıyız, dürüstçe."

Beni reddetmeyeceği için içimde bir rahatlama hissettim. Onun desteği ve anlayışı geçmişim hakkında konuşmayı çok daha kolay hale getirdi ve Kiera konuşmayı, geriye dönüp baktığımızda, muhtemelen daha önce konuşmamız *gereken* konulara çevirdi - tüm o kızlarla güvende olup olmadığım gibi. Bu benim için tüm konuşmanın tek parlak *noktasıydı*, çünkü bu kesin bir evetti, güvendedim. Prezervatifler benim bir numaralı kuralımdı ve onları kullanma konusunda çok titizdim. Eğer kızlar bunu kabul etmiyorsa, beni anlamıyorlardı. Yetiştirilme tarzımın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kimsenin kazara çocuk sahibi olmasını istemediğimdi... ya da hiçbir çocuğun böyle bir çocukluk yaşamasını.

Sanırım Kiera bunu anladı ve cevabıma çoğunlukla inandı ama tek istisna dikkat çekmeden de edemedi. "Benimle birlikte değildin. Bunu benimle hiç düşünmedin bile."

Çok doğru. Ve benim için çok yanlış. Benim için ne kadar derin olduğunu anlamasını umarak ona gerçeğin en basit versiyonunu söyledim. "Çünkü... o sendin." Ama kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Hayır... O kendini benim gördüğüm gibi görmüyordu. "Seni çok istedim... ve hiçbir kızı istemediğim bir şekilde. Seni sevdim... ilk seferinde bile. Aramızda bir şey olsun istemedim. İstedim ki..."

Durmak zorundaydım, gözümü ondan kaçırmak zorundaydım. O anda hissettiklerimi nasıl iyi bir şeymiş gibi anlatacağımı bilmiyordum. Bana mağara adamı gibi . Ama Kiera şimdi bu konuşmadan kaçmama izin verecek değildi. "Ne istedin?" diye sordu, bakışlarımı nazikçe tekrar onunkilere çevirmeye zorlayarak.

Bundan kurtulamayacağımı bildiğim için son günahımı itiraf ettim. "Sana sahip olmak istedim. Senin içinde kendimden bir parça istedim. Seni işaretlemek, benim yapmak istedim." İçimden hüzünlü bir iç çekiş geçti. "Çünkü aslında öyle olmadığını biliyordum ama böyle düşünmek beni sana daha yakın hissettirdi."

Anı beni tüketirken acı üzerime çöktü. Aramızdaki herhangi bir engel doğru gelmiyordu. Ama yine de. Bu benim bencilliğimdi. Elbette onunla seks yapmak da benim bencilliğimdi. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıyım." *Hiçbirini.*

Cevap olarak Kiera ağzımı kendi ağzına götürdü ve şefkatli bir öpücük arasında "Ben de seni seviyorum" diye mırıldandı. Tanrı'ya şükür sevmiştii çünkü ben tam bir tren enkazıydım.

Kiera bundan sonra beni üzerine çekti ve ağızlarımız hiç ayrılmadı, konuşmanın ağırlığının birbirimize olan sevgimizde yavaşça çözülmesine izin verdik. Haklıydı, sanırım -konuşulması gereken önemli bir konuydu ve bu tür şeyleri konuşabilmeliydik- ama yine de konuşma beni etkilemişti; hâlâ biraz midem bulanıyordu. Şefkatli öpüşmelerimiz daha yoğun bir hal almaya başladığında ondan uzaklaştım. "Yanlış anlama ama şu anda seks yapmasak olmaz mı? Sen işe gidene kadar sadece sarılabılır miyiz? Sadece bir süre sana yakın olmak istiyorum."

Gözleri sevgi, sempati ve şefkatle doluydu, "Evet, tabii ki," dedi.

Onunla birlikte uzanarak, kollarına sarılarak ve sıcaklığıyla sarmalanarak, geçmişimdeki hataların yavaşça akıp gitmesine izin verdim. Mide bulandırıcı derecede yüksek bir fetih sayısına ulaşmış olabilirdim... ama daha ileri gitmeye hiç niyetim yoktu. Hayır, yatak sayım Kiera ile durdu.

Bölüm 12

D-BAG'LERİN EVİ

Kiera'nın sevgisi ve kabulü beni sakinleştirip rahatlattı ve bara gitme vakti geldiğinde kendimi tuhaf bir şekilde yenilenmiş hissettim. Sanırım bu konuşmaya ihtiyacımız *vardı*. Tur için çantamı hazırlarken Kiera ve ben şaşırtıcı derecede neşeliydik; Matt'in partisinden sonra buraya dönüp dönmeyeceğimizden emin değildim, bu yüzden hazırlıklı olmak istedim. Kiera fark etmedi ama fermuarı kapatmadan önce onun gömleklerinden birini çantaya soktum. Yanıma onun gibi kokan bir şey almak istiyordum. Yolda bu rahatlığa ihtiyacım olacağına dair bir his vardı içimde.

Toparlandıktan sonra evime son bir kez daha baktım. Bu yerle karmaşık bir ilişkim vardı, ailem ve Denny ile Kiera'nın hayaleti arasında, her santimetre karesi benim için bir miktar acı barındırıyor gibiydi. Bazen burayı satıp yeni, taze bir yere taşınmayı düşünürdüm ama şimdi... şimdi burayı bir süre görmeyeceğim için, bağlılığın sıkıcı acısını hissediyordum. Buradaki anılarımın hepsi kötü değildi. Kiera'yla burada tanışmıştım, ona burada aşık olmuşum, beni sevdiğini burada söylemişti. *O* buradaydı, duvarlara, yerlere, yatağa gömülmüştü... ve ben bu bağı özleyecektim. Ama geri dönecektim, evim ve Kiera için.

Alabama doğru yürürken aklıma ikinci aşkım geldi. Altı ay boyunca Chevelle ile ne yapacaktım? Garaj yolumda çürümesine izin mi verecektim? Hayır, sürülmeye, bakılmaya, el üstünde tutulmaya ihtiyacı vardı. Ve sadece bir tane vardı.

ona benim gibi değer vereceğine güvendiğim biriydi. Kiera'yı bebeğimin direksiyonunda hayal ettiğimde yüzümde bir gülümseme belirdi. Arabamı paylaşmaktan hoşlanmıyor olabilirdim ama onu sürmek için burada değilsem, o zaman Kiera'ya ait olmalıydı. Geçici olarak. *Merak etme. Senin için de geri geleceğim.*

Pete'in otoparkına girdiğimde bir veda acısı daha yaşadım. Evimden uzaktaki evim. Karanlık pencerelerindeki çeşitli bira tabelalarıyla aydınlanan uzun, dikdörtgen binaya bakarken biraz melankoli hissetmeye başladım. Her ne kadar Los Angeles'ta başlamış olsak da, D-Bags'in gerçek anlamda başladığı yer burasıydı.

Çift kapıdan birini açtığımda içimdeki hüznün büyüdü. Havada uçuşan vedalaşmalarla başa çıkabileceğimden emin değildim. Bu çok fazlaydı ve bir parçam Kiera'yı kucaklayıp geri dönmek ve bizi evime geri götürmek istiyordu. Belki de Kiera'yla evde sakin bir gece geçirmek bunu atlatmak için daha iyi bir yoldu.

Ama sonra Sam suratıma bir tek attı. Gözlerindeki gururla omzuma vurdu. "Al dostum, bu senin gecen, iç bakalım!"

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Küçük fincanı kaptığım gibi hemen geri çevirdim. Viski. İlginç bir seçim. Yanık ruh halimi hafifletti. Jest de öyle. "Teşekkürler Sam. O kadar insan arasından senin bana alkol vereceğini hiç düşünmemiştim," diye ekledim gülerek.

Sam bardağımlı alırken gözlerini devirdi. "Bu gece kapıma dayanmayacağına göre, buna izin vereceğim."

Sözleri o acı dolu geceyi hafızama geri itti - üzüntümü viskiyle boğmak, çiçeklerinin üzerine kusmak, neredeyse verandasında bayılmak - ama hemen geri ittim, çünkü Evan'ın bana sık sık hatırlattığı gibi: Kızı kaptım.

Sam başını sallayarak tekrar omzuma vurdu. "Seni özleyeceğiz, Kell." Bunu söyledikten sonra biraz melankolik görünüyordu, bu beni biraz şaşırttı; insanların beni özlemesi fikrine gerçekten alışkın değildim. Yürümeye başladı, ama "Sarhoş salak" diye mırıldanmadan önce değil.

Yorumuna gülümseyerek "Teşekkürler!" dedim.

Kiera'yla birlikte masama doğru yürümeye çalıştım, ancak bardaki herkes yüzüme alkol sokmak istiyor gibi görüldüğü için ilerleme yavaştı. Bana uzatılan her kadehi mutlulukla aldım ve her birine düşünceleri için teşekkür ettiğimden emin oldum. Biraz kafam güzel olunca bu geceyi atlatmak çok daha kolay olacaktı.

Dördüncü shot'ımı verdikten sonra Kiera yanağıma bir öpücük kondurdu ve "İşe gitmem gerek" dedi. İçkiyi geri atarken başımla onu onayladım.

"Teşekkürler Jake," dedim ve bardağı bana yaklaşan müdavime geri uzattım.

Kiera'nın arka odaya gidişini izledim ve bir an için onu takip etmeyi düşündüm. Bugün onun gölgesi olacağıma söz vermemiş miydim? Akranlarımla cömertliği dikkatimi dağıtmadan önce... ve bu garip ait olma hissi... oluyordu. Çok sayıda içkiyi oldukça hızlı bir şekilde içtiğim için başım zaten biraz dönüyordu. Oyuna kadar ayakta kalmak istiyorsam muhtemelen biraz su içmeliydim. Özellikle de daha fazla insanın ellerinde alkolle bana doğru yaklaştığını görebildiğim için.

Kiera bana dönmeden önce arka odaya asla gidemeyeceğimi bildiğimden, onun yerine su içmeye karar verdim. Bara dönüp Rita'yla göz göze geldim. Zor olmadı. Gözleri zaten bana yapışmıştı. Elimle içme hareketi yaptım, o da göz kırptı... sonra en sevdiğim birayı tezgâhın üzerine koydu. *Tamam, onu da alacağım ama tüm bunları sulandıracak bir şeye ihtiyacım olacak.*

Jenny'nin bara doğru yürüdüğünü gördüğümde kafamı ona doğru sallıyordum. Adını bağırdım ve mavi gözleri benim durduğum yere kayd, hâlâ masamın yarısındaydı. Barı işaret ettim ve içme hareketi yaptım. Şöyle bir baktı, bekleyen biramı gördü ve kaptı. Ben onu durduramadan bana doğru yönelmişti bile.

"Hey, Kellan," dedi birayı bana uzatırken. "Heyecanlı mısın?"

İçimi çekerek ona gülümsedim. "Evet, sanırım." Çömelip göz göze geldik. "Hazır seni buraya getirmişken... konuştuğumuz her şeyi hatırlıyor musun?"

Sırtarak başını salladı. "Evet."

"Komşular hakkında mı? Ve ikinci ödeme?" "Rüşvet "e devam etmeye karar vermiştim. Bu hafta bağında Matt'in komĖularına ilk ödemeyi yapmığtım ve bu gece polisi arayıp partiyi basmadıkları sürece Jenny ikinci ödemeyi yarın yapmayı kabul etmiğti. Tanrım, yarın... Bunu düşünmek bile istemiyordum. Belki de su bekleyebilirdi. Arka planda tutmak istediğim bazı ağırlarım vardı.

Yüzü değışmeden tekrar başını salladı. "Evet."

"Ekipmanlarımız hakkında mı? Bizim için geri getirmek konusunda mı?" Başımı sahneye doğru salladım. Yerimizi Poetic Bliss alırken, ekipmanlarımızı altı ay boyunca öylece bırakamazdık; kurmaları gereken kendi enstrümanları olacaktı. Bu da her şeyi toplayıp bizim için Evan'ın evine götürecek birine ihtiyacımız olduğı anlamına geliyordu. Hay sikeyim. Tüm bunlar hakkında konuşmamalıydım... Gelişmekte olan heyecanımı azaltıyordu.

Jenny tekrar gülümsemeden önce dudaklarını büzdü. "Bunu yapmamı isteyen Evan'dı ama evet, hatırlıyorum."

En önemli isteğimi düşünürken gülümsemem düştü. "Peki... Kiera hakkında?" Arka koridorun girişine bir bakış attım... Hâlâ dönmemişti ve aniden onu görme ihtiyacı duydum. Sanki hâlâ burada olduğına dair kendimi rahatlatmam gerekiyordu.

Jenny yüz ifademi inceledi ve sonra başını salladı. "Üzülmesine izin verme, eğlenmesini sağla. Kontrol et ve kontrol et." Kaşlarını kaldırarak koluma rahatlatıcı bir el koydu. "Rahatla Kellan, Rachel ve ben her şeyi kontrol altına aldık ve senin işlerini yaparken Kiera'yı da yanımızda götüreceğiz... emin ol seni özlemeyecek kadar temizlik yapmakla meşgul olacak." Gülerek başını salladı. "Muhtemelen siz çocukların geride bıraktığı tüm o önemsiz şeylere üzülemeyecek kadar sinirlenecektir."

Bu beni sırttırdı. "Sinirli olması benim için sorun değil. Kızdığında çok seksi oluyor." Ya da mutlu. Ya da gergin. Ya da sıkıldığında. Ya da *herhangi bir şey*.

Jenny gözlerini devirirken içten bir kahkaha attı. Listenin üzerinden tekrar geçmek istedim ama aniden yanımda bir silah sesi belirdi. "Hey, Kellan. Al, tebrikler dostum!"

Başka bir müdavim olan Rob'la yüzleşmek için döndüm ve Jenny işe gitmek için hazırlanmak üzere uzaklaştı. Rob'un içkisini alırken, "Teşekkürler Jenny!" dedim. Başparmağını kaldırdı ve ben de ona gülmek zorunda kaldım.

Ondan sonra etrafım sarıldı, eşyalarımı yerleştirebilmek için zar zor masama ulaşabildim. İlgi hâlâ biraz şaşırtıcıydı ama aynı zamanda... gerçekten şaşırtıcıydı. Ve birçoğu bana içkiyle iyi dileklerde bulunduğu için gerçekten sarhoş ediciydi. Bu gece konuşmam gereken başka birini fark ettiğimde kendimi oldukça iyi hissediyordum: Kate.

Kiera birkaç dakika önce odaya tekrar girmişti ve onun tekrar gözümün önünde olması hoşuma gitse de, bu alışverişi görmediğinden emin olmam gerekiyordu. Beni izlemediğinden emin olduktan sonra gitar kutumu açtım ve buharlı, henüz beni özledin mi mektubumu aldım. Katlanmış notu elime aldığımda, her zaman gitarımın yanına Kiera ve benim fotoğrafıma bakıp gülümsedim. Jenny bunu da çekmişti. Kiera ve ben dışarıdaydık, birbirimize bakarken kahkahalara boğulmuştuk. Bu fotoğraf kesinlikle benimle birlikte yola çıkacaktı. Ona bakınca keşke yanımda götürecek tonlarca fotoğrafım olsaydı diye düşündüm ama bu onu özlemenin acısını dindirecekti. Umarım.

Fotoğraftaki Kiera'nın yüzüne hafifçe dokunmak için bir saniye ayırdım, sonra çantayı kapattım ve plan yapmam gereken son Pete's garsonuna ulaşmak için iyi dilekte bulunanların arasından geçmeye başladım. "Kate...Kate-Kate-Kate."

Müşterilerin arasından başını kaldırıp bana sırtıtan Kate'in yüz ifadesinden eğlendiği anlaşılıyordu. "Kellan... Kellan-Kellan-Kellan," diye alaycı bir şekilde taklit etti. Masadan uzaklaşarak not defterine sarıldı

göğsüne bastırđı ve iç çekti. "Bunun bir süre için son D-Bags gösterisi olduğuna inanamıyorum. Siz burada olmadan aynı olmayacak, biliyor musunuz?"

Boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Evet..." Başımı salladığımda görüşüm bulanıklaştı, acıyı geri ittim ve söylemek istediğim şeye odaklandım. "Hey, merak ediyordum da... bana *büyük* bir iyilik yapabilir misin?"

Kate'in kaşları merakla çatıldı. "Elbette. Nedir?"

Odaya göz gezdirip Kiera'yı aradım; bizden birkaç masa ötede birine yardım etmekle meşguldü. Aceleyle Kate'e dönerek notumu ona uzattım. "Bunu yarın tam gece yarısı Kiera'ya verir misin? *Tam* gece yarısı. Yarın."

Kate'in ifadesi yumuşadı, sanki çok sevimli olduğumu düşünmüş gibiydi. "Tabii ki... Ne oldu?"

Ona yaklaşıarak, "Bu bir sır." dedim.

Bana bakarken sıırıttı. "Anlıyorum..." Dudağını ısırarak, "Okuyabilir miyim?" diye sormadan önce sadece bir saniye durakladı.

Kaşlarımı şakacı bir şekilde çattım. "Ama o zaman bu bir sır olmazdı."

"Sır saklamakta çok iyiyimdir," dedi, altın sarısı gözleri umut doluydu.

Ona bir an için sert bir yüz ifadesi takındım, sonra güldüm. "Umurumda değil. Sadece lütfen yarın gece yarısından önce görmesine izin verme. Sürpriz olmasını istiyorum."

"Elbette," dedi ve güvenli bir şekilde önlüğüünün cebine soktu.

"Çok teşekkür ederim," dedim sıırıtarak. Kiera'ya gizlice bir bakış attıktan sonra Kate'e yumruğumu kaldırdım. O da benim yumruğumu kendi yumruğuyla tokuştururken kıkırdadı. Birinci aşama artık tamamlanmıştı. *Her şey* yerli yerindeydi.

Masama geri dönmek için döndüğüümde hafif bir kalp ve hafif bir başla kulaktan kulağa gülümsüyordum. Ayrılmadan önce Kate dirseğıime dokundu ve ben de ona dönüp baktım. "Hey, tebrikler Kellan. Bu gerçekten... çok havalı."

Kate'e başımı salladım, sözleri için minnettarım... ve iyiliğini kabul ettiği için. Kiera bu ateşli mektuba bayılacaktı ve kim bilir, Kate'in de hoşuna gidebilirdi. Ne de olsa Kiera'nın aşk romanı sevgisini paylaşıyordu.

Masama döndüğümde Kiera beni bekliyordu... elinde büyük bir bardak suyla. Neredeyse Kate'e dönüp bakacaktım ama Kiera meraklı görünmüyordu, o yüzden bu alışverişi kaçırmış olmalıydı. Arkasından bir şeyler planlandığı konusunda ona ipucu vererek sürprizi bozmak istemedim, bu yüzden suç ortağımı görmezden geldim ve tüm odağımı güzel kız arkadaşşıma ayırdım.

"İç şunu," dedi ve suyu bana uzattı.

Minnettarlıkla bir yudum aldım, sonra masaya bıraktım ve onu kendime çektim. "Onun yerine seni içebilir miyim?" diye sordum. Kulağa su ya da alkolden çok daha çekici geliyordu.

Kiera güldü, gözleri yeşil ile çevrelenmiş sakın bir kahverengi tonundaydı. Başını salladı, sonra usulca yanağımdan öptü ve dudakları bana her dokunduğunda tenimin hâlâ özlemle ısınmasına hayret ettim. Bunun hiç geçmemesini umuyordum. Umarım *o da* hiç gitmezdi.

Ama gitti. En azından şimdilik; o yakındaki bir masada aç müşteriler tarafından çağrılırken, beni tebrik etmek isteyen daha fazla insan bana yaklaştı. Ve bu ayrılığın sembolik bir his yaratmaması için gerçekten çok uğraştım.

Bana daha fazla alkol uzatıldıkça, Kiera'nın suyu için daha da minnettar oldum ve arkamı her döndüğümde bir şekilde yeniden doldurulmuş gibi görünüyordu. Birinin benimle ilgilenmesi çok güzeldi. Çok yabancı. Hoş geldiniz. Bunu gerçekten özleyecektim.

Sonunda grubumun geri kalanı bara geldi. Geldikleri anda her yerin çıldırdığını biliyordum. Tıka basa doluydu, bu yüzden gürültü çok fazlaydı. Bir gösteriden bu kadar önce barın bu kadar dolu olduğunu hiç görmemiştim. İç açıcı ve gerçeküstüydü.

göğsümün ağrmasına neden oluyordu. Özellikle de Pete ofisinden çıktığında.

Pete bana her zaman biraz yorgun görünürdü ama bu gece daha da yorgun görünüyordu. Ben arkadaşlarıma doğru ilerlerken o ellerini kaldırarak barı susturdu. Pete usulca gülümserken gözleri bana kilitlendi. "Kellan... çocuklar... benim küçük barım için harikalar yarattınız ve bunu asla unutmayacağım. Eğer dönerseniz ve döndüğünüzde, burada her zaman bir yeriniz olacak."

Göğsümdeki ağrı neredeyse acı verici bir burkulma hissine dönüştü ve bakışlarım yere kaydı. Ayrılmak... berbattı. Ama az önce söylediği şey çok hoşuma gitmişti, çünkü burası benim için her zaman önemli olacaktı. Bu duygunun karşılık bulması şaşırtıcı derecede harikaydı. *Buradan kaçmadığım için çok mutluyum.*

Pete garip bir şekilde duygusal bir ses çıkardı ve ben de ona baktım. Tanrım, eğer kendini kaybederse... Kendimi toparlayamazdım. Ama neyse ki Pete duygusal dayanıklılığımı test etmedi. Duygularından sıyrıldı ve tüm barı işaret etti. "Her neyse... herkese bir içki, müesseseden!"

Bunu duyunca gözlerimi büyütmek zorunda kaldım. Pete bedava içki dağıtacak biri değildi. Gittikten sonra ona biraz para gönderdiğimden emin olmalıydım, bu gecenin banka hesabına çok fazla zarar vermediğinden emin olmalıydım. Ona bu kadarını borçluydum. Dürüst olmak gerekirse, ona ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluydum. Buraya gelene kadar kendimi hiç *evimde* hissetmemiştim. Kahretsin, burayı özleyecektim. *Kendini toparla, Kellan. Tanrım.*

Pete bize doğru yürümeye başladığında Kiera'ya baktım. Etrafında bedava alkol bekleyen çok sayıdaki susamış müşteriye bakarken yüzü solmuştu. Lanet olsun. Bir süre meşgul olacaktı. Belki de bir önlük giyip ona yardım etmeliydim. Eğlenceli olabilirdi. Tam bunu yapmak üzereydim ki Pete önümüze çıktı ve koluma yapıştı.

"Bar siz olmadan aynı olmayacak çocuklar," diye mırıldandı. "Ama benim için başka bir gösteri ayarladığınız için minnettarım. İyiler, değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet, onları seveceksin. Onlara biraz zaman ver, kalabalık çekecekler."

Pete başını salladı, sonra birdenbire bana parlak bir şekilde gülümsedi. "Hey, hepiniz büyük birer yıldız olduğunuzda... Kapının üzerine adınızı yazmak istiyorum. *Pete'in Bari, D-Bag'lerin Evi*," dedi ellerini sallayarak. "Bu sizin için sorun olur mu?"

İnanamayarak ağızım açık kaldı. *Gerçekten* mi? Matt, Griffin ve Evan'a baktım. Onlar da en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı. Griffin hariç. O da sanki bunu bekliyormuş gibi sırtıyor ve başını sallıyordu. Böyle bir onuru hak edecek kadar büyük olduğumuz bir dünyayı hayal bile edemiyordum ama Pete bunu düşününce o kadar mutlu görünüyordu ki isteğini geri çeviremezdim. Grup arkadaşlarımin yüzlerindeki onayı görünce ona, "Evet, olur... Evet, teşekkür ederim" dedim.

Pete bize gülümsedi, sırayla teşekkür etti ve ellerimizi sıktı. Her şey çok açıktı... Birden daha fazla alkole ihtiyacım oldu. Ve Kiera'ya. Her şeyin yeniden gerçek gibi hissetmeye başlamasına ihtiyacım vardı.

Pete adımlarında gerçek bir sıçramayla yanımızdan ayrıldı. Ona sadece başımı sallayabildim. D-Bags'in evi... İtiraf etmeliyim ki, kulağa hoş geliyordu. D-Bags'in *eski* evi değil, D-Bags'in *doğduğu yer* değil, hayır, sadece... *ev*. Şimdi ve sonsuza dek bizim yerimizdi ve bu gerçekten rahatlatıcı bir düşünceydi.

"Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" Çocuklarla yüzleşmek için dönerek sordum.

Matt ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu, çok heyecanlıydı. Rachel onun yanında kıkırdadı, onun neşesine bayılıyordu. "Aman Tanrım, Kellan...dostum! D-Bag'lerin evi..." Bir kolunu Rachel'a sararken iç geçirdi. "Bayıldım buna."

Evan başını salladı. "Bu mükemmel."

Griffin kaşlarını çattı. "Ne olacağını biliyorsun, değil mi? Burası lanet olası bir turist tuzağına dönüşecek; her yerde fotoğraflarımız, her yerde D-Bags ürünleri ve dünyanın dört bir yanından gelen azgın hayranlarımız olacak..." Durakladı, sonra sırtıttı. "Bayıldım buna."

Griffin'in gelecekteki şöhretimiz hakkındaki değerlendirmesine başımı salladım. Kiera'dan bile daha gülünçtü.

Grup bir araya geldiğinde, içkiler hızlı ve öfkeli bir şekilde önümüze geldi. Birinin veda hediyesini reddedemeyecek kadar kötü hissediyordum, bu yüzden tamamen sarhoş olmam uzun sürmedi. Başım vücudumdan ayrılmış gibi hissederek Matt'i kenara çektim. Ya da onu kenara çektim. "Dostum... parti için hazırsın, değil mi?"

Matt başıyla onayladı. Uzaklaşmaya bağıladı ama ben onun önüne çıktım. Dengemi bulmam bir saniye sürdü. "Müzik mi? Yemek? Kızların sevdiği şu meyveli içkiler?"

Matt beni sabit tutmaya yardım ederken güldü. "Evet, Kell... bu benim ilk partim değil. Gitmeye hazırız."

Yüzüme aptalca bir sırıtma yayıldı. "Güzel. Bu gecenin Kiera için eğlenceli olmasını istiyorum. Herkes için eğlenceli."

Birasını yudumlarken başını salladı. "Öyle olacak." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sana verdikleri *her şeyi* içiyor musun?"

Kelimelerim kafamın içinde yavaş, ağızımdan çıkarken kalındı. "Evet... onunla başka ne yapabilirim ki?"

Matt dudaklarını büzdü ve masamızı işaret etti. Yavaş bakışlarım parmağını takip ederek yaklaşık iki düzine içkinin orada öylece durduğunu gördü. Alkolün bu şekilde üst üste yığılmış olduğunu görmek midemi bulandırdı. Tanrım... Umarım kimse benden bunların hepsini içmemi beklemiyordur.

Matt sırtıma bir şaplak attı. "Hepsini içersen ölürsün dostum. Onlara teşekkür et, sonra da bırak, tamam mı?"

Tekrar ona baktım; yüzü bulanıktı. Lanet olsun. Bunu yapmaya bir süre önce başlamalıydım. "Uh-huh, evet... Ben... Kiera'yı buldum." Yemek. İhtiyacım olan şey buydu. Ve kız arkadaşımı... Onu gerçekten özlemiştim.

Matt bana güldü, sonra da bir bardak su uzattı. "Oynayabilsen iyi olur, dostum."

Suyu yudumlarken ona bir başparmak işareti yaptım. Zamanım vardı. Ayılabilirdim. Ayılamazsam da... numara yapmakta oldukça iyiydim. Matt iç çekti. "Ben de Griffin'e bakıcılık yapmak zorunda kalacağımı sanıyordum." Başparmağını kuzenine doğru salladı; o benim kadar sarhoş görünmüyordu. Muhtemelen bir avuç kız tarafından yaltaklanmakla meşgul olduğu içindi. Matt'in yorumuna sııttım, sonra da onu tersledim.

Etrafta Kiera'yı aradım ama onu hiçbir yerde göremedim. Garipti, çünkü burası bir hayvanat bahçesiydi. Jenny ve Kate etrafta herkesi memnun etmek için koşuşturuyorlardı. Rita barda meşguldü; Troy'un ona yardım etmek için çift vardiya çalışmasına rağmen ortalık oldukça karışktı. Peki, kız arkadaşım hangi cehennemdeydi?

Yarım yamalak başımı arka koridora doğru çevirdim. Beni özel bir yerde mi bekliyordu? O da mı beni özlemişti? Sırtarak kalabalığın arasından ona doğru ilerlemeye başladım. Yürürken agresif ve dostane parmakların vücudumu okşadığını hissettim, kulaklarımda cinsel vaatlerin mırıltılarını duydum ve hatta ceplerime birkaç şey sokulduğunu fark ettim, ancak arka koridora devam ederken hepsini görmezden geldim. Bir görevdeydim ve durdurulmayacaktım.

Yine de bir çöp kutusuna ulaşp ceplerimi boşalttığım da durakladım. Sarhoşken bile Kiera'nın kot pantolonumda garip telefon numaraları bulmasının sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum. Ve bu gecenin harika bitmesini istiyordum.

Arka odada olup olmadığını merak ederek yavaşça kapıyı açtım. Ah-ha... buradaydı. Onu bir kutu çeşniyi karıştırırken görmek beni gülümsetti. Beni fark etmemişti ya da fark ettiyse bile görmezden geliyordu. Beni görmezden gelmesine izin verecek değildim, bu gece olmazdı, ama onun çalışmasını gizlice izlemenin beni cidden tahrik eden bir yanı vardı. Bol atkuyruğu, dar kot pantolonu, gömleğinin pantolonundan sıyırmam için yalvarır gibi durması... Hepsi benim için işe yarıyordu. Ya da belki de sadece bu odaydı. Burada çok şey olmuştu, bazıları acı verici, bazıları...

İnanılır gibi değil. Ona burada onu sevdiğimi söylemiştim. Kapıya dönüp kilitledim.

Benimle biraz rol yapıp yapmayacağını merak ederek hemen arkasından yaklaştım; daha önce burada olduğumun farkında değilse bile şimdi farkındaydı. Vücudumla onu raflara sıkıştırırken sesimi alçalttım ve kulağına mırıldandım, "Arkanı dönme."

İrkildi, sonra dönmeye başladı. *Sana bunu yapmamamı söylemedim mi Kiera?* Sırıtarak başını öne eğmesini sağladım, sonra sırtına daha sert bastırdım. Ben olduğumu biliyordu, değil mi? "Arkanı dönme dedim."

Vücudu hâlâ sert, gergin ve sinirsel bir enerjiyle titreşiyordu. Sesimi gerçekten tanımıyor muydu? Ona daha fazla eziyet etmeye dayanamayarak gülmeye başladım. Kollarımda anında gevşedi ve bana doğru döndü. "Kellan! Ödümü kopardın!"

Göğsüme vurmaya başladı ve ben de gülerek geri çekildim. Onu korkutmak istememiştim ama Tanrım, küfrederken çok tatlı oluyordu. Bir saniye önceki korkusu şimdi kesinlikle yoktu; gözlerinde sıcaklık vardı, arzu vardı. Bu, kasıklarımın doğru inkar edilemez bir ağrıya neden oldu. *Seni istiyorum.*

Onu ait olduğu yere, bedenime çektim. "Bana itaatsizlik ediyorsun..." Şakacı bir şekilde söyledim, sonra onu raflara yasladım ve vücudumu ait olduğu yere, onunkine bastırdım. "Bu gece seni cezalandırmak zorunda kalabilirim," diye fısıldadım. *Kahretsin, şimdi seni gerçekten istiyorum.*

Aramızdaki o tanıdık tutku alevlendi ve ben daha ne olduğunu anlamadan ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, gömleği kotundan kurtulmuştu ve elim neyse ki esnek kotunun altındaydı. *Evet... Bu oluyor.*

Ama sonra bana hayır dedi ve ben ona dokunamadan elimi tuttu. "Neden beni durdurdun?" İsteksizce dudaklarımı teninden ayırarak sordum.

Elimi pantolonundan çekmeye çalışırken bana bakıp iç çekti. Sonra bakışları meraklı bir hal aldı. "Sarhoş musun sen?"

Evet, kesinlikle. Ama sarhoş olmama rağmen Kiera iki eliyle bile elimi yerinden oynatamıyordu. Biraz daha ileri gidersem konuşmasını engelleyebileceğimden emindim... "Muhtemelen," diye güldüm. "Ve o seksi şimdi istiyorum." *Patlamadan önce.*

Ama Kiera reddetmekte kararlıydı. Benimle arka odada seks yapmayacaktı. Pete'e kilidi tamir ettirdiğimi söyledikten sonra bile. *Tamamen yalnızız. Bu sefer kimse bizi rahatsız etmeyecek.* Onu fikrini değiştirecek kadar heyecanlandırmak için elimden geleni yaptım ve nefesinin ne kadar hızlı olduğunu, beni öptüğünde ne kadar sıcaklık hissettiğimi ve elim sonunda onun üzerinde durduğunda ne kadar ıslak olduğunu söyleyebildiğimi, sanırım neredeyse fikrini değiştirdim.

Ama lanet olsun ki yine de beni itti. "Oynamaya gitmelisin, Kellan. Bunu bile yapabilir misin?"

Gülerek başımı salladım. "Sarhoşken yapabileceğim çok şey var." *Seninle tekrar tekrar sevişmek gibi. Kulağa hoş gelmiyor mu?* Henüz ona dokunmamıştım, parmağımı o ıslaklığın içine sokmamıştım ve şu anda ne kadar sert olduğumu düşününce, daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum. Ama ona dokunmam için bana yalvarmasını umuyordum.

Ama fikrini değiştirip bana yalvarmak yerine kaşlarını çattı. "Evet, yılbaşı gecesi kafan güzelken Pete'in garson kızlarıyla öpüştüğünü duydum."

Sözleri beynimde yavaşça süzülüyordu. Söylemesini beklediğim şey suydı: *"Tanrım, lütfen Kellan, evet... beni al.* O zaman tüm bahisler kapanır, tüm kıyafetler çıkarılırdı. Ama onun yerine yılbaşı gecesi ve Pete'in garsonları hakkında konuşmak istedi. Kendini mi kastetti? Çünkü biz yılbaşında hiç öpüşmemiştik. Ve lanet olsun, hala da öpüşmeyeceğiz. Ben gitmiş olurdum.

"Ne?" diye sordum. Bunu hatırlamamış olmayı dileyerek sordum.

Elimle tekrar mücadele etti. "Kate, seni pislik. Bana onunla neredeyse seks yaptığını hiç söylemedin... Jenny ile de."

Kate mi? Ben hiç...oh bekle...evet, sanırım yaptım. Huh. Ama dediği gibi, başarılı olamadım. İkisiyle de. Yorumuna gözlerimi devirdim. "Jenny ile seksin yakınından bile geçmedim. Hayır dedi. Ve Kate... sayılmaz."

Yüzü tam benim yüzüme geldi; ona yeniden odaklanmam bir anımı aldı. Tanrım, çok güzeldi. Neden yine başka kadınlar hakkında konuşuyorduk? Elim onun mahrem yerlerindeyken ve tek yapması gereken parmağımı kaldırmamı ve onu tatmin etmemi istemekken? "Ne demek o sayılmaz?" diye sordu.

"Neredeyse sayılmaz," dedim ona. Eğer *bu* sayıyı listeme ekleyeceksek, o kadar yüksek sayabileceğimden emin değildim. Özellikle de şimdi.

Cevabımdan rahatsız olan Kiera sonunda elimi pantolonundan çekmeyi başardı. Kaybettiğim için acı çekiyordum. Çok yakındı... ama çok uzaktı. Ve şimdi karnım ağrıyordu. Sanırım bu benim hatamdı. Kiera'yı arka odaya götürmeye çalışmak benim için hiç iyi olmamıştı. Ama yine de fikrini değiştireceğini umarak ona üzgün, bana acıyan gözlerle baktım ve zavallı, sana ihtiyacım var dercesine suratımı astım. Sadece gülümsedi ve başını salladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Pantolonuna bakarken sırtışı geri döndü. "Aklıma birkaç şey geliyor."
Elimi geri koyarsam ne kadar sinirlenir?

Belki de beni buradan çıkarmazsa onu tekrar baştan çıkarmaya çalışacağımı hissederek beni geri çevirdi ve kapıya doğru itti. *Sanırım böyle bir şey olmayacak.* Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdim ve Kiera gülmeye başladı. "Bu kadar komik olan ne?" Kaşlarımı çatarak sordum. Mavi toplar şakaya gelmezdi.

Yüzümdeki ifade onu daha da eğlendirdi. "Pekala, Kazanova... Belli ki sen geceni yaşıyorsun, tahmin et ben sonra ne yapacağım?"

Bu benim kitabımda bir davetti. Etrafımda dönerek, ona tekrar bastırdım. "Ben mi?"

Beni istiyormuş gibi gözlerini kapatarak tepki verdi, ama sonra beni itti. Yine itti. Hatta parmağını kaldırarak geri çekilmemi söyledi. "Hayır..." Kapıyı açmak için arkamdan uzandığında, o güne kadar duyduğum en kötü sözleri söyledi. "Sonunda Chevelle'i tekrar sürebileceğim."

Bu neredeyse anında cinsel dürtülerimi durdurdu. "Ne? Hayatta olmaz." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni kapıdan dışarı itti. "Ben iyiyim, ya da iyi olacağım. Saatlerim var..."

Bir parçam çalmaya başlayınca düşüncelerim dağıldı. *Ne oluyor lan?* Çalar saat falan mı yuttum? Vücudumu okşamaya başladım, kapatabilmek için sinir bozucu sesi arıyordum. *Bu ses geliyor?* Çünkü kasıklarımın geliyor gibiydi. Kiera'yla ilişkimde başarısız olduğum için sikim bana o kadar kızgın mıydı ki sesli bir şekilde şikâyet ediyordu? *Üzgünüm... Denedim.*

Kiera hafifçe gülerek ellerimden birini tuttu ve ön cebime koydu... orada cep telefonumu hissettim. Oh evet...

Kendi kendime gülerek, "Oh, Tanrı'ya şükür, telefon. Bir an için sikimin çaldığını sandım." Kiera gülmek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Çok sevimliydi. Yanaklarının parlak kırmızı rengi de öyle. Tanrım, utandığında çok sevimli oluyordu. Bu durum bende horoz kelimesini beş bin kez daha söyleme isteği uyandırdı.

Ama bunun yerine telefonumu çıkardım ve beni arayan her kimse ona parlak bir şekilde cevap verdim. "Hey, konuş benimle."

Kiera başını bana doğru sallarken kulağımdaki ses bir kahkaha attı. "Kellan? Hey, ben Denny."

Şaşkınlık ve sevinç içime işledi. "Dostum! Denny, dostum! Harika bir zamanlaman var. Bu gece benim son şovum ve Kiera ve ben sadece _"

Kiera'nın eli fırladı ve anında telefonumu elimden almaya çalıştı. *Ne be?* Ulaşamayacağı bir yerde durarak ondan bir adım geri çekildim. "Sakin ol Kiera, beni ektiğini ona söylemeyecektim."

Kiera'nın yüzündeki dehşet ifadesi çok şey anlatıyordu. Ne dedim ben? Ne dedim ben? Oh, doğru... muhtemelen kulağa kötü geliyordu. "Oh, Denny, aslında bana sakso çektiğinden falan değil, çekmedi, pek orada takılmaz, ne demek istediğimi anlıyorsan." İçimi kara bir mizah kapladı ve kendimi durduramadan kakhaha attım, "Ve sanırım sen de öyle, ha?" Dünyada Kiera'nın cinsel zevklerini ve hoşlanmadıklarını en az benim kadar iyi bilen biri varsa o da Denny'ydi... İşte tam da bu yüzden bunu ona söylememeliydim. Oops.

Kiera yine telefonu almaya çalıştı. Uygunsuz yorumum için özür dileyebilmek amacıyla onu . "Üzgünüm dostum, muhtemelen böyle şeyler duymak istemezsin."

"Evet... Bu tür görseller olmadan *gerçekten* yapabilirim, Kellan," diye mırıldandı.

Suçluluk duygusu bir anda içime dolmaya çalıştı ama damarlarımda dolaşan aşırı miktarda alkol onu tekrar mizaha çevirdi. "Evet, en azından bizi sevişirken yakaladığını söylemedim... Bu garip olurdu."

Hat tamamen sessizliğe gömüldü. Oops. Belki bunu da söylememeliydim. "Denny? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, ben sadece..." İç çekmek için durakladı. "Turunuzda size iyi şanslar dilemek için aradım. Gösteriden sonra mı gidiyorsun?"

"Hayır, tur yarın başlıyor. Seattle'daki son gecemizde eğleniyoruz." Ve kafam çoktan uçmaya başlamıştı.

Denny biraz güldü. "Evet, anlayabiliyorum. Ama yine de, tüm bunlar gerçekten etkileyici, Kellan. Şaşırmadım ama aynı zamanda... Neredeyse inanamıyorum. *Gerçekten* turneye çıkıyorsun."

Sesindeki gururu duymak beni heyecanlandırdı. Hâlâ telefonumu almaya çalıştığı için Kiera'yı tutarak ona, "Evet, biliyorum. Altı ay, Denny. Bir otobüste, dostum! Gerçek bir tur otobüsünde, buna inanabiliyor musun?"

Tekrar güldü. "Gerçekten , değil mi?"

Neden herkes bana bunu sorup duruyordu? "Evet, cidden vızıldıyorum... Neden?"

Denny daha fazla kahkahadan başka bir şeyle cevap veremedi Kiera telefonu kapmayı başardı. "Hey, Denny, benim. Kusura . O... kutlama yapıyordu."

Kiera'nın telefonumu bana geri vermesini sabırla beklerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Hırsız. Kiera yine de geri vermedi. Sıkıntımı görmezden geldi ve çalıntı konuşmasına devam etti. Sonra gözlerini kapattı ve yüzünde tanıdık bir şeyin geçtiğini gördüm... acı. Ne hakkında konuşuyorlardı? Ben mi? Acısına ben mi sebep oluyordum? Yoksa Denny mi?

Kiera "Ben iyiyim" gibi bir şeyler söyledi, sonra gözlerini açtı ve bana gülümsedi. Denny'ye "Bu onun için büyük bir an. Bunu mahvetmeyeceğim..." Birden dudağını ısırды, sonra içini çekti... ve benden uzaklaştı. "Denny..."

Sesindeki suçluluk duygusu vızıltımı kesip geçti. Bana sırtını dönmesi doğrudan midemi bulandırdı. Tam olarak ne hakkında konuştuklarından emin değildim ama bir şekilde bizim sıkık küçük üçlü ilişkimizle ilgili olduğunu hissediyordum. Bunu bir daha düşünmek istemedim. Endişelenmek istemedim. Korkmak istemiyordum. Kiera'nın benim olmasından başka bir şey istemiyordum. *Gerçekten* benim.

Düşünme. Stres yapma. Sinirlenme. Ve hastalanma.

Beynimi kız arkadaşımın söylediği ya da *duyduğu* herhangi bir şeyi aşırı analiz etmekten arındırmak için uzaktaki duvara yaslandım ve sadece koridorun sonundaki çıkış tabelasına odaklanarak dikkatimi dağıttım. Beyaz arka plan, mükemmel küçük bir dikdörtgen, parlak yeşil neon harfler. Zihinsel olarak onları takip etmeye başladım, başımın dönmesini durdurmaya zorlayarak... E... X... I... T. O işaret bana dünyada kalan tek şeydi. Hayat çizgimdi.

Kiera'nın telefonu kapattığını anladığımda, yavaşça, metodik bir şekilde dikkatimi tekrar ona yönelttim. Bana bakıyordu.

Bana telefonumu uzatırken temkinli bir şekilde. *Sana ne söyledi?*

Hayır, ona bunun ne hakkında olduğunu sorma, ne hissettiğini düşünme. O seni seviyor, onu değil. Onunla geçirdiğin son geceyi kavga ederek mahvetme. Buraya ne için geldiysen onu yap... Lanet mideni düzelt.

Buraya en başta neden geldiğimi hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Acıktım. Benimle biraz patates kızartması paylaşmak ister misin?" Telefonumu cebime geri sokarak sordum.

Nefes verdi ve bu nefes verişte büyük bir rahatlama vardı. "Kulağa harika geliyor. Sizin için biraz yemek hazırlayayım."

Yemek vaadi beni daha iyi hissettirdi. Kiera'nın yanağını öpmek ve onunla birlikte koridordan çıkmak da öyle. Denny için endişelenmeme gerek yoktu... o iş bitmişti ve ondan yaklaşık bir milyar mil uzaktaydı.

Bölüm 13

HARIKA BİR GECE

Sahneye çıkıp çalmam gerektiğinde, Denny'ye ciddi bir özür borçlu olduğumu bilecek kadar ayılmıştım. Ona söylediklerim... Tanrım, bazen tam bir pislik oluyorum. Ama bu gece bunu telafi edecek zamanım yoktu. Hayır, bu gecenin geri kalanı Kiera, grubum, arkadaşlarım ve önümde gördüğüm yüzler denizi içindi.

Gitarımı göğsümün üzerine asarak mikrofona yaklaştım; burası çok gürültülü olduğu için neredeyse kendimi duyamıyordum. Kulakları tırmalayan çığlıkları susturmak için bir elimi kaldırdım. Gürültü donuk bir uğultuya dönüştü ve gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirirken içimde derin bir bağlantı hissi dalgalandı. O an için, sanki buradaki herkes birden fazla ayrı varlık değil de tek bir dev varlıktı. Hepimiz aynı şeyi istiyorduk, hepimizin aynı şeye ihtiyacı vardı ve bizi benzersiz kılan küçük farklılıkların hiçbir önemi yoktu. Biz birdik.

Anın ağırlığını kenara bırakmaya çalışarak, yüzlerin çeşitliliğine, karanlık pencerelerden dışarı süzüldüğünü görebildiğim vücutların gölgelerine gülümsedim, çünkü herkesi içeri alamayacak kadar doluyduk. "Vay canına... burada sizden çok var," dedim kalabalığa. Cevap olarak bağırdılar, bu da beni sırtıttırdı. *Bizi gerçekten seviyorlar.*

Mikrofonu standından çıkararak sahnenin kenarına doğru ilerledim, böylece hayranlara mümkün olduğunca yaklaşabilecektim. "Teşekkür etmek istiyorum

Hepinize geldiğiniz ve bizi bu kadar uzun süre desteklediğiniz için teşekkür ederim." Kalabalığa bakarken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bazıları, özellikle de en öndekiler, buradaki neredeyse her gösteriye gelmişti. Keşke onlara sesimden daha fazlasını verebilseydim. Benim hayatımı değiştirdikleri gibi onların hayatlarını da önemli ölçüde değiştirmenin bir yolu olmasını diledim. "Bunu özleyeceğim..." Mırıldandım, sesimde bir acı vardı.

Tanrım, Kellan, bu kadar melodramatik olmayı bırak. Geri döneceksin.

Zihnimdeki moral konuşması beni eğlendirdi ve ruh halim yine değişti. Kalabalığın içinde Kiera'yı aradım, bunu yaparken görüşüm dönüyordu. Olabilirdim ama gerçek anlamda olmanın yakınından bile geçmiyordum. Meleğimi gördüğümde gülümsedim. Sonra da kıkırdadım. "Şu anda çok sarhoşum," dedim kalabalığa. Sanki kafamın güzel olması hoşlarına gitmiş gibi ıslık çaldılar. Bunu gerçekten yapamasaydım farklı düşünebilirlerdi. Umalım da on bin pratik bir ton alkolü telafi etmeye yetmiş olsun.

Ben Evan'a başlamasını işaret ederken Kiera bana başını salladı. *İşte başlıyor.*

Kendimi bile şaşırtarak, iyi atlattım. Aslında harikaydı, en iyisi olmasa da en iyi gösterilerimizden *biriydi*. Kalabalık bize enerjisini verdi, biz de onlara geri verdik. Yeni şarkımızı çaldık - ki bunu çok beğendiler - sonra da elimizdeki tüm mega hitleri çaldık. Aslında, hayranların şarkı listemize verdiği tepkiyi izlerken, Evan'ın çatı katındaki ses yalıtımını gerçekten bitirirsek, bu şarkıların çoğunun demo albümümüzde yer alması gerektiğini biliyordum. Yine de hepsi uymayacaktı, ayrıca başka birçok iyi şarkı da vardı; nihai listeye karar vermek gerçekten zor olacaktı. Şimdi keşke ses yalıtımı projesinde daha fazla yardımcı olsaydım diyorum, böylece albüm çoktan yapılmış olacaktı ve Kiera biz yokken beni dinleyebilecekti. Boşa giden bir fırsat.

Sonunda bittiğinde, ruhlarımız en iyi şarkılarımızın hepsine dökülmüştü, kendimi bitkin ama her zamankinden daha enerjik hissediyordum. Kalabalık bittiğini anlayınca çılgına döndü; ıslıklarla ve alkışlarla onayladılar ve

Takdir. Beni dehşete düşürdü. Onları susturmak için elimi kaldırdım. "Grup ve ben hepinize tekrar teşekkür etmek istiyoruz. Sizler isteyebileceğimiz en iyi hayranlarımızısınız ve her hafta sonu sizin için çalmayı özleyeceğiz..."

Bu sözler içimi burktu ve kendimi toparlamak için bir an durmak zorunda kaldım. Değişimin verdiği acıya rağmen sırtarak Matt'i işaret ettim. "Şimdi hep birlikte Matt'in evine gidelim ve fena halde kafayı bulalım!" Bu parti henüz bitmemişti. Henüz veda etmek zorunda değildim.

Matt kaşlarını çatarak bana bakarken barda bir alkış tufanı koptu. Oops. Muhtemelen *herkesi* davet etmemi beklemiyordu, ama açıkçası davet etmesek doğru olmazdı. Bu onların da anıydı; onlar olmadan burada olamazdık. Ve iyi olacaktı. Matt her şey için aşırı hazırlık yapmıştı.

Gösteriden sonra pek çok insan bardan ayrıldı ama ben kaldım, böylece Kiera ve ben partiye birlikte gidebilecektik. Az çok ayık olmama rağmen, Kiera arabayı sürmek için ısrar etti. Ona izin verdim. Çünkü haklıydı, üzölmektense güvende olmak daha iyiydi. Ama aynı zamanda bana Denny'ye "aşağıda" takılmaması konusunda yaptığım kaba yorumu hatırlattığı için. Bu gerçekten kazanamayacağım bir tartışmaydı. *İlk sıradaki sik, tam burada.*

Matt ve Griffin'in evine vardığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. O kadar kalabalıktı ki caddenin aşağısına park etmek zorunda kaldık tüm arabalara bakarken ve tüm güröltüyü dinlerken... Komşulara para ödediğim için gerçekten memnundum. Parasal motivasyonum olmasaydı muhtemelen çoktan kapatılmış olurdu. Her kuruşuna değdi.

Ön kapıyı açtığımda güröltü daha da arttı. Fiziksel bir şey gibi üzerime çöktü ve birdenbire artık Matt'in banliyö ütopyasında olmadığımızı hissettim. Hayır, birdenbire Seattle'daki en ateşli gece kulübündeydik, ama bu kulüp gerçekten tanıdığımız insanlarla dolup taşıyordu. Ya da tanıyor sayılırdık. Gördüğüm yüzlerin hepsi tanıdık değildi.

Kiera eşyalarımızı dolaba yerleştirdikten sonra elimi tuttu, böylece bizi mutfağa götürebilecektim. Bunun için bir içkiye ihtiyacı olacaktı. Çünkü bu kadar insan varken bile aramızdaki vedalaşmanın acısını hissedebiliyordum ve ben bunu kafam iyiyken hissedebiliyorsam, o da kesinlikle ayıkken hissedebilirdi. Bizi oturma odasındaki dansçıların arasından geçirerek yemek odasındaki oyunculara götürdüm. Masada zar oyunu oynayan büyük bir grup vardı. Ne yazık ki fazlasıyla aşına olduğum bir oyun. Üç Adam'ın yerel bir çeşidi. Ya da benim deyimimle: Hadi-Kellan'ın Boku Yediğinden Emin Olalım. İçki oyunları oynadığımızda insanların, hem erkeklerin hem de kadınların neden bana karşı birlik olma eğiliminde olduklarından gerçekten emin değildim. Tamam, nedenini biraz anlıyordum.

Biz maçı izlerken Matt, Kiera ve bana yaklaştı; Kiera'nın yüzündeki meraklı ifadeden bu özel içki oyununu daha önce hiç oynamadığı anlaşılyordu. Matt omzuma vurarak, "Hey, başarmışsın," dedi. "İnsanlar seni sorup duruyordu."

Matt'e gülümsedim, yüzündeki donuk ifadeyi fark ettim. Barda kendini tutuyor olabilirdi ama artık içi bitmişti ve evdeydi, tedbiri elden bırakıyordu. Güzeldi. Buna onun da ihtiyacı vardı. Matt'in omzuna yapışmış olan Rachel'a başımla selam verirken, Matt, "Selam Kiera. Her şeyi aldık. Senin zehrin ne?"

Tezgâhını kaplayan alkol koleksiyonuna bakarken aynı fikirdeydim. Neredeyse her şeye sahipti. Sanırım her şeyin kontrol altında olduğu konusunda haklıydı. Aslında endişelendiğimden değil. Ne de olsa Matt'ti. Neredeyse yastığının altında bir ajandayla uyurdu. Ve Tanrı'ya şükür öyleydi. Birimizin düzenli olması gerekiyordu.

Rita bizi partiye kadar takip etmiş ve Matt'in mutfağında içki hazırlayarak hemen yerleşmişti. Onunla göz göze geldiğimde, Kiera'nın Matt'e, "Böyle iyiyim, gerçekten, teşekkürler," dediğini duyduğum anda, "Bira," diye mırıldandım.

Matt onun cevabını başını sallayarak kabul etti ama ben dönüp ona baktım. "Uh-uh, bir içkiye ihtiyacın var."

Bana sırtıttı. "İçmem için bana akran baskısı mı yapacaksın?"

Verdiği cevap karşısında gözlerimi devirdim. Normalde bir partide içip içmemesi umurumda olmazdı ama bu gece... bu gece farklıydı. Beyninin dizginlerini bırakması gerekiyordu. İkimizin de. Eğilerek kulağına mırıldandım: "Bütün geceyi benim gittiğimi düşünerek geçirmeni istemiyorum." Bana bakmak için geri çekildi ve yüzündeki ifade göğsümdeki hisle eşleşti. "Son gecemizi bunu düşünerek geçirmeni istemiyorum... ve geçireceksin, değil mi?"

Başını salladı, bunu itiraf etmekten acı duyuyor gibi görünüyordu ama bu şaşırtıcı değildi. *Ben de hissediyorum, Kiera.* Kollarımı beline dolayarak, alnından öperken bu duyguyu zihnimin gerisine ittim. "Gevşemeni ve benimle biraz eğlenmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Çünkü sen yapamazsan, ben de yapamam. Ayrılıp benim evime gidebiliriz, böylece karanlık bir odada oturup bütün geceyi birbirimizin kollarında ağlayarak geçirebiliriz. Ve seninle son anlarımı üzgün olarak geçirmek istemiyorum. O yüzden lütfen sana sunduğum bu anıya evet de.

Kiera'nın sürekli değişen güzel gözleri uzun saniyeler boyunca beni inceledi, sonunda benimle göz temasını kesti ve Rachel'la uğraşmakla meşgul olan Matt'e döndü. Matt'in omzuna dokunarak dikkatini başka yöne çekti ve sonra ona, "Ben tatlı bir şey alacağım," dedi. Matt sırtıttı ve ona sarıldı. Normalde çekingen olan gitaristime gülmek zorunda kaldım... ve onun sırtını nazikçe sıvazlayan Kiera'nın yüzündeki ifadeye.

"Seni bağlayacağım, Kiera!" diye haykırdı ve sonra ona son derece güçlü olacağını bildiğim bir şey yapmaya gitti.

"Teşekkür ederim," dedim boynunu öperek.

Cevap olarak dudaklarını büzdü ve ardından oturma odasında bir çığlık koptu. Kiera ve ben, Evan'ın Jenny'yi bulduğunu görmek için kendimizi açtık; küçük kızı omzuna kaldırmış ve şakacı bir şekilde kışını tokatlıyordu. Bu da bana harika bir fikir verdi.

Evan'a el sallayarak selam verdikten sonra gözlerimi tekrar Kiera'ya çevirdim. Ne planladığımı çok iyi biliyordu. "Bunu aklından bile geçirme, Kyle." Sanki bu beni bir şekilde durduracakmış gibi parmağını göğsüme bile soktu. Bunu fark etmiş gibiydi ve benden uzaklaşarak yemek odasındaki sandalyelerden birine oturdu. Oradaki kız oldukça sarhoş görünüyordu... ve oyunu tamamen bitirmişti.

Kiera'nın omuzlarından tutarak onu . "İşte, işim bitti. Sen oyna."

Kiera sandalyeye oturur oturmaz Matt ona bir içki uzattı ve yanındaki kız da zarları ona verdi. Sonra da zarları düşürmesini istedi. Zar elinden yuvarlandı ve yılan gözlerinin üzerine düştü. Oh...adamım. *Bu berbat bir şey.* Bu acemi şansının tam tersiydi. Kiera bir çiftin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama diğer herkes biliyordu ve tüm masa ona acıyarak inledi. Matt omzunu okşadı ve ben kaderini açıklarken ona bir içki daha hazırlayacağını söyledi.

"Yılan gözler, içkinizi tokuşturmanız gerektiği anlamına gelir." Bunu anladığında gözleri büyüdü. Bunu yepyeni, süper güçlü bir içkiyle değil, sadece birkaç yudumunuz kaldığında yapmanız en iyisiydi. Daha önce de onun yerinde olmuştum... Kötü şeylere yol açmıştı. Bu oyunu çok uzun süre oynamadığından emin olmalıydım. Kafasının güzel olmasını istiyordum, kusmasını değil.

Rita bana biramı uzattı, ben de Kiera'nın şerefine kaldırdım. "Dip yukarı, bebeğim."

Eğlenmemiş gibi başını salladı. "Gerçekten oynamıyordum..."

Sarhoş aptallardan oluşan tüm masa onu yuhalamaya başladı. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve benden kaçan kahkahaya engel olamadım, ama onu yakından izledim, *beni hemen buradan çıkar* ifadesini arıyordum. Yine de beni şaşırttı ve meyveli kokteylini yudumlamaya başladı. Rekor sürede bitirdiğinde, masadakiler onu ayakta alkışladı. Ahmağın biri ne kadar şanslı olduğuma dair cinsel içerikli bir yorum yaptı çünkü

çok iyi bir enayi olduğunu söyledi ve ben de gülmeye başladım. Ta ki bana ters ters bakana kadar. Sonra durdum. Hemen. Oops. Özür dilerim.

Jackass'i koltuğundan çekerek, "Benim sıram" diyerek onun yerini çaldım. Eğer Kiera gerçekten bu oyunu oynayacaksa, o zaman ben de onunla oynardım. Gerçi onun gibi sert içkilerle oynamamın imkânı yoktu. O dersi çoktan almıştım.

Oyun boyunca Kiera'yı yakından izledim. Onun gevşek ve rahat olmasını istiyordum, sarhoş değil. İçerken kıkırdadığında, yaklaştığını anladım. Seks hayatımız hakkında, onun sarhoş olmasının şansımı arttırdığı hakkında imalı bir yorum yaptığımda ve Kiera bunu "Ne zamandan beri şansın için yardıma ihtiyacın var?" diyerek bana geri fırlattığında, orada olduğunu biliyordum. Evet, gitme zamanı. Ama önce, topun sahanın benim tarafımda ölmesine izin veremezdim. Eğer Kiera oynayacaksa... o zaman oynayalım.

Ona bakarak, "Doğru..." diye mırıldandım. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, bu hareketin onun dikkatini dağıttığını tecrübelerimden biliyordum. Sonra sesimi onun sevdiğini bildiğim o baştan çıkarıcı aralığa indirdim ve ona daha sonra bana neler yaptırabileceğimi anlatmaya başladım. "Ama belki sana şu şeyi yaptırabilirim-"

Masa için yaptığım o muhteşem resmi bitirmeme bile izin vermedi. Kısmen ayağa kalktı, "Kellan Kyle! Kapa !"

Bu doğru... Ben kazandım.

Kiera'nın yanakları alev alev yanarken bana ters ters baktı. Odadaki kahkahalar arasında, ben de dahil, ona şakacı bir şekilde "Sadece söylüyorum..." dedim. Kızgın gözleri düpedüz vahşileşti. Tanrım, bana çok tatlı oluyordu. Eğer böyle tepki vermeseydi, onunla bu kadar dalga geçmezdim. *Onlara asla gerçek bir şey söylemezdim, Kiera. Ve ayrıca, beni durduracağını biliyordum.*

Onu biraz sakinleştirmem gerektiğini bildiğimden, ona duyduğum sevginin yüzümde ve sesimde belirmesine izin verdim. "Sen çok sevimli bir sarhoşsun, Kiera." *Seni taciz etmeme izin verdiğin için seni çok seviyorum.*

Vızıldayarak onu utandırmama nasıl tepki vereceğinden gerçekten emin değildim. Şakacı bir azarlama tokadı ya da yarı kızgın bir şekilde odadan dışarı fırlamak... beni onu kovalamaya, yere yatırmaya ve tüm dikkatimi onun vücuduna vererek beni affetmesini sağlamaya zorluyor. Hmmm...

Tam onun adına karar vermek üzereydim ki masadan kalktı ve şakacı bir şekilde beni yanına çağırdı. Beni öpmek istiyordu, hem de tüm bu insanların önünde... Genelde herkesin önünde yaptığım sevgi gösterilerine itiraz ederdi. Şu anda kesinlikle acı hissetmiyordu. İyi hissediyordu. Ben de hissetmiyordum.

Oturduğum yerden kalkarak masanın üzerine eğildim ve onun tadına baktım; sıcak, yumuşak ve yudumladığı içecekler gibi tatlıydı. Mükemmeldi. Bu bağlantı beni anında tahrik etti ve ıslık ve kahkahalarla noktalanmış olsa bile anın tadını çıkardım.

"! Şişe çevirmece mi oynuyoruz?"

Bu sesi çok iyi tanıdığım için Kiera'dan ayrıldım ve başıma ters ters baktım. Ayağa kalkmak için doğrulduğumda Griffin yüzünde hoppa bir sırıtışla sırtımı sıvazladı; şişe çevirme en sevdiği parti oyunlarından biriydi. "Hayır, oynamıyoruz Griffin." *Kiera'yı öpmene izin vermem mümkün değil dostum. Eğer denersen bu gece ölürsün.*

Yüzümdeki ifadeden korkmayan Griffin masanın üzerinde boş bir şişe buldu ve onu çevirdi. Ahmak. *Beni sınayacaksın, ha?* Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona baktım. *Böyle bir şey olmayacak Griffin.* Eğer Kiera'nın üzerine düştüyse, olmuyor demektir. Griffin'in başka birini öpmek istemesi gerçekten umurumda değildi.

Ama sonra oda kahkahalara boğuldu. Kafam karışmıştı, bu kadar komik olanın ne olduğunu anlamak için şişeye baktım. İşte o zaman gördüm... Şişenin boynu tam olarak *bana* dönüktü. Hay sikeyim. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Bu bir yeniden yapımdı, değil mi? O yapmazdı...

Kahretsın... evet, yapardı.

Gözlerim anında ona kaydı. Bana baktığında, "Hayır," dedim ve başımı sertçe salladım. *Hayatta olmaz, dostum.*

Etrafımızdaki insanlar gülmekten ölürken -Kiera bile karnını tutuyordu, gözleri zevkten sulanıyordu- Griffin omuz silkti. "Kusura bakma dostum. Ev kuralları, şişeyi yattığı yerde oynarsın."

Sanki bütün ev birdenbire yemek odasındaymış, bizi izliyor ve benim ölüm cezama glyorlarmış gibi hissettim. Ya da Griffin'in. Ona tekrar başımı salladım. "Griffin, oyun oynamıyoruz-"

Bitirmeme bile izin vermedi. Kafamı tuttu ve bana bir tane geçirdi. Sonra gt herif dilini şaşkın ağzıma sokmaya çalıştı. Aman Tanrım! Matt'in çamaşır suyu olsa iyi olur, çünkü acilen onunla gargara yapmam gerekiyordu. Griffin'i hemen kendimden uzaklaştırdım ama olan olmuştu. Onu hâla hissedebiliyordum.

Griffin'i elimle savuştururken, birkaç kişinin sandalyelerinden düştüğünü duydum, çok gülüyorlardı. Kendi başlarına gelseydi bu kadar komik olduğunu dşnmezlerdi. "Dostum! Ne oluyor lan?"

Griffin bana bakarken şaşkın bir ifade takındı. "Huh," dedi. "Evet, tüm bu yaygaranın nedenini anlamıyorum... Daha iyilerini yemiştım."

Gerçekten mi? İstemediğim bir öpücük için beni eleştiriyor muydu? Sik. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona en iyi "siktir git" bakışlarımı attım. Parmağını oynattı ve "Belki dilinle ş şeyi yaparsan..." dedi.

Pislik. Ama dehşet anım sona erdiğinde ve odanın, arkadaşlarımla ve Kiera'nın durumunu fark ettiğimde... ruh halim eğlenceye dönüştü. En azından Kiera'yı güldürmüştü... ve onu daha önce hiç bu kadar çok gülerken gördüğümü sanmıyordum; sürekli gözlerindeki yaşları silmek zorunda kalıyordu. Çok sevimliydi.

Griffin'in göğsüne hafif bir ters vuruş yaptım, ardından yumuşak bir kahkaha atarak omzunu kendimden uzaklaştırdım. "Defol git buradan, Griffin."

Griffin nerisi için ona teşekkür etmediğim için tabii ki gcendi, sonra Anna'ya bir tane yerleştirdi ve yeteneklerini onları takdir edenler için saklamakla ilgili bir espri yaptı. *Lütfen yap*. Grup arkadaşlarım

Gölmekten kırılıyorlardı, kız arkadaşları da öyle, diğer herkes de öyle. Sadece gözlerimi kapatıp başımı sallayabildim. *Neden ben?*

Gözlerimi yeniden açtığımda, hâlâ gülmekte olan Kiera'ya gülümsedim. Onun neşesinin tadını çıkararak masadan biramı aldım ve *aslında* oynamakta olduğumuz içki oyununu işaret ettim. "Söylemeye gerek yok... Benden bu kadar."

Biri benim yerime geçti, kıs kıs gülüşmeler kesilince oyun yeniden başladı. Kiera'ya doğru yürüyerek elimi uzattım. "Benimle dans eder misin, güzel kız?"

Kiera bana bakarak içini çekti, yüzündeki aşk dolu ifade tüm bedenimi ısıttı, midemin enerjiyle karıncalanmasına neden oldu. Bunu bana hâlâ nasıl yapabiliyordu? Daha önce hiç bir kadına sarılmamışım gibi hissetmemi sağlayabiliyordu? Şaşırtıcıydı... ve sarhoş ediciydi.

Önerimi başıyla onayladı, sonra onu ayağa kaldırmama izin verdi. İkimiz de biraz tökezledik; fark ettiğimden daha ilerideydi. Muhtemelen onu oyundan daha önce çıkarmalıydım. Kendimi de. Kendimi oldukça hafif, havadar ve karmaşık olmayan hissediyordum. Ama bundan da öte, kendimi elektriklenmiş, onun dokunuşuna karşı aşırı hassas hissediyordum. Kollarımı ona dolamak için sabırsızlanıyordum.

Bizi tıklım tıklım dolu oturma odasının ortasına götürdüm. Yüksek sesli müziğin derin gümbürtüsü ve beden deniziyle burası bir kulüp gibiydi. Ama Kiera'nın gözleri benimkiler gibi durmaksızın bana kilitlenmişken, sanki yalnızmışız gibi özel de hissettiriyordu. Yine de onunla gerçekten "dans etmek" istemiyordum. Onunla birlikte *hareket etmek* istiyordum. Vücudumu onunla birleştirdim, böylece her santimimiz birbirine değdi-göğüs göğüse, bel bele, kalça kalçaya. Kolları boynuma dolanarak bizi sımsıkı kenetlerken, parmaklarım vücudunun üzerinde bir döngü halinde yukarıdan aşağıya doğru ilerliyordu. Enfes bir işkenceydi, en iyi türden bir alaydı. Ama yeterli değildi.

Bacaklarımızın yerini değiştirdim, böylece benimkilerden biri onunkinin arasında kaldı. Hareketlerimiz çok daha müstehcen bir hal alırken Kiera titrek bir nefes çekti. Bu beni ateşledi ve vücudumdaki ateş yükselirken kalbim hızla çarpmaya başladı. Tanrım, onunla birlikte hareket etmeyi seviyordum.

Hareket ederken adeta seks simülasyonu yapıyorduk ve yarı sarhoş halimle bile vücudum tepki veriyordu. Alnımı onunkine yaslayıp, hızlı nefesini üzerimde hissederken, kendimi kaybedip bir şey yapmadan önce daha ne kadar kendimi bu şekilde kızdırabileceğimi merak ettim. Şimdiden ağrımaya başlamıştım, böyle halka açık bir yer için fazla sertleşiyordum ama lanet olsun, durmasını istemiyordum. Beni öldürüyordu... ve ben buna bayılıyordum.

Elimi gömleğinin ön kısmında gezdirdim ve tam göğsünün üzerinde durdum. Kahretsin, şu anda ne kadar ateşli olduğunu biliyor muydu? Beni mantığın sınırına doğru ne kadar hızlı ittiğini? Aramızda çok daha az katman olmasını dileyerek başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdirdim. Çıkardığı o yumuşak ses... Tanrım. Ona gülümsemek için kendimi zor tuttum, oysa asıl yapmak istediğim beni alması için ona yalvarmaktı. Ve o da bir şekilde yalvardı.

Parmakları saçlarımı sıkmak için uzandı ve ağzımı kendine doğru çekti. Tanrım, cennet. Beni öpüşünde çılgınca bir çaresizlik vardı, sanki bana sahip olmazsa patlayacakmış gibiydi. Bu beni alevlendirdi, bedenimi acıttı, onu çok istiyordum. İkimiz de o kadar yoğun nefes alıyorduk ki, düşünmek imkânsız hale gelmişti. *Ona ihtiyacım vardı. Şimdi.*

Göğüs ucunu sıktım, diğer elimi kotunun içine soktum ve bana sürtünürken kıcını hissettim ama yeterli değildi. *Daha fazla.* Kiera aklımı okuyormuş gibi başımı aşağı çekerek kulağıma "Seni istiyorum... şimdi." diye inledi.

Sikeyim. Ben.

Ona bakmak için geri çekildim ve yüzümdeki arzuyu görebildiğini biliyordum; ona duyduğum ihtiyaçla sarhoş hissediyordum. Bana bakarken gözleri büyüdü, dudakları aralandı. Onun vücuduna, istediğim şeye bakmaktan kendimi alamıyordum. Kalçalarımızı ayarlayarak bana ne yaptığını hissetmesine izin verdim. Ona hafifçe sürtünmek bile beni çıldırtıyordu. Nerede olduğumuzu hatırlayarak etrafıma bakındım. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Gidecek bir yer ararken birkaç göz bana bakıyordu. Bazı gözler eğleniyordu, bazıları ilgiyle yanıyordu, sanki

Onlardan birini tuttum, benimle gelmeye istekliydiler. Yanımızda birini istemiyordum... ve içeri girmeye çalışacak kadar cesur biri tarafından rahatsız edilmek istemiyordum. Bu da kilitli bir kapıya ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Ve sadece bir tane vardı.

Kiera'nın parmaklarını saçlarımdan çözerek beni duyabilmesi için eğildim. "Benimle gel." Sesim sert ve muhtaçtı. Kiera'nın başıyla onaylarken elimi tutuşu da öyleydi.

Dikkatimi çekme çabalarını görmezden gelerek kalabalığın arasından geçmeye çalıştım. Tek odaklanabildiğim şey banyoya giden koridordu. Ama de, koridora çıktığımızda, partililerin çoğunu geçtikten sonra, Kiera'yı kendime çektim ve tekrar ağzını buldum. Birkaç saniye daha ona karşı koyamadım. Dudaklarıma karşı inledi, koridorda geriye doğru yürürken beni öldürdü. Kahkahalar, eğlenen mırıltılar duydum, insanlarla çarpıştığımı hissettim ama umurumda değildi. Aklımdaki tek düşünce Kiera'ydı. Kiera ve mahremiyet.

Banyo kapısını buldum. Ağzının benimkine karşı hareket edişi o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, kapıyı açmam üç denememi aldı. İçeri girdikten sonra ışıkları yaktım ve lanet kapıyı kilitledim. Kiera bu kısa arayı nerede olduğumuza bakmak için kullandı. Yüzünde sevimli bir kaş çatmayla bana baktı. "Burası bir banyo."

Bir yatak odası bekliyor olmalıydı. Ama o kapılar kilitlenmiyordu ve dışarıdaki insanların bizi yalnız bırakacaklarına tam olarak güvenmiyordum. Yine de bunu ona söylemeyecektim. "Evet, biliyorum."

Ona ihtiyacım vardı, ağzımı onunkine geri verdim. Anında bana saldırdı, parmaklarını saçlarımda kenetledi, vücudunu bana doğru bastırdı. İhtiyaç o kadar yoğun, o kadar odaklanmıştı ki, sanki ilk kez birlikte oluyormuşuz gibi hissediyordum.

Onu ne kadar çok istediğimi söylemek ama ben daha sesimi çıkaramadan gırtlaktan gelen sesi hızlı nefeslerimizin sessizliğini yardı. "Beni her zaman çok iyi hissettiriyorsun... Ben de seni iyi hissettireceğim Kellan. Seni çok istiyorum."

Başım dönüyordu, sersemlemiştim. Onunla uçtum. Lanet olsun. Böyle konuşmaya devam ederse uzun süre dayanamayacaktım. Ama durmasını da istemiyordum. Gözlerimi kapattım, dudakları boynuma yapışırken başımın geriye düşmesine izin verdim; her dokunuşu tenime karşı sıvı ateş gibiydi. "Tanrım... Böyle olmana bayılıyorum."

Bu onu durdurdu. "Ne gibi... sarhoş gibi mi?" Ona hayır demek üzereydim ama dilini boğazımda gezdirdi. Vay canına...

Bana ne sordu? "Hayır. Kendinden emin... Sanki sonunda anlamışsın gibi."

Bana bakmak için geri çekildi, güzel gözlerinde şaşkınlık vardı. "Neyi?" Sonra diliyle dudağıma bir fiske vurdu; ihtiyaç içimde kabarıken dünya döndü ve beni mümkün olan en iyi şekilde acıttı.

Yeniden odaklanarak, çünkü bunu duymasına ihtiyacım vardı, ona dedim ki, "Ben seninim... beni her yere, her zaman, her şekilde götürebilirsin. Her parçam sana ait." *Sonsuza kadar.*

Ben izlerken, gözleri cızırdamaya başladı. "Eğer sana sahipsem, o zaman seni almak istiyorum... şimdi... burada. Seni boşaltmak istiyorum."

Ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdim ama içim yanıyordu. Oh... Tanrım... Siktir. Bu onun söylediğini duyduğum en ateşli şeydi. Şu anda beni öldürüyordu. Aslında, bundan kurtulamayabilirdim. Ama kelimelerle durmuyordu. Beni tezgâha doğru itti, kalçalarını benimkilere sürttü ve ağzımı tekrar kendine çekerek beni sahiplendi. *Evet... al beni.*

"Tanrım... evet. Sana ihtiyacım var, Kiera. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedebiliyor musun?" *Kendimi zor tuttuğumu söyleyebilir misin?* Ağzımın içinde inledi, parmakları kot pantolonuma gitti, çekiştirdi. *Lanet olsun, beni o kadar çok istiyor ki...*

Dünyayı görmezden gelerek gömleğini kaldırmaya başladım. Kot pantolonumdan vazgeçip bana yardım etti, sonra da gömleğimi çıkarmama yardım etti. Ten tene temas beni çılgına çevirdi. Ama yine de boğazındaki kolyeme dokunmak için durakladım. *Sen bana sahipsin... Ben de sana sahip miyim?*

Elimi sütyeninin içine kaydardım ve onu nazikçe sıktım. Çıkardığı inilti yüksek sesle, acıyla... muhtaç bir şekildeydi. Diğer taraftan gelen bir sesle noktalandı.

Kapıdan. "Kellan? İçeride misin?" Matt'in sesini duymazdan gelerek Kiera'nın sutyenini bir kenara ittim ve o muhteşem göğüs ucunu ağzımda hissettim. Başımı kendisine doğru tutarken nefes nefese kalmıştı; kalçalarının bana doğru dönmesi beni harika bir şeyin eşiğine getirmişti.

"Dostum, Kellan. Sen ve Kiera'nın orada olduğunuzu biliyorum... insanlar ikinizi o tarafa giderken görmüş. Kapıyı aç."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, vücudum biraz soğumuştı. Matt'i bir Gece istediğini ve onu elde etmek için o anı tamamen yok edene kadar her gece saniyede bir kapıyı yumruklayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Kiera'yı benden kurtararak kapının kilidini açtım ve kırarak içeri girdim. "Ne var Matt?" Kaşlarımı çattım, gitmesi için sabırsızlanıyordum.

Matt bana ters ters bakarken Kiera'nın başı çıplak göğsüme yaslandı. "Benim banyomda seks mi yapacaksın?"

Vay be. Bu acı verici bir şekilde açık değil miydi? "Evet," dedim ona ve kapıyı kapattım.

Kiera cevabıma kıkırdadı, ama Matt'in hiç keyfi yoktu. Eliyle kapıyı kapattı. "Kell, sadece bir banyomuz var. İnsanların mutfak lavaboma işemesini istemiyorum."

İç çekerek kapıyı daha geniş açtım. Matt önce benim, sonra Kiera'nın soyunmuş hallerine baktı, sonra yanakları hafifçe kızarıırken gözlerini benimkilere dikti. Ona başımı sallayarak omuz silktim. "Yatak odası ya da banyo." Kilitli odayı tercih ederdim ama artık *gerçekten* umurumda değildi.

Matt'in yüzü anlamamış gibi buruştu. "Yatak odası mı, banyo mu? Sen seç, Matt." *Çünkü durmamın imkânı yok... Az önce bana ne söylediği hakkında hiçbir fikrin yok. Bilseydin beni rahatsız etmezdin, o yüzden bir yer seç ve hemen yap. Çünkü seks gerçekleşiyor.*

Matt iç çekerek ve gözlerini devirerek razı oldu. "Tamam, ama çabuk ol." Ondan çok önce kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim.

Matt temizlikle ilgili bir şeyler ekledi ama artık onu gerçekten dinlemiyordum. Kiera benim tek odak noktamdı. Ağzı yeniden

benimkini, sütyeninin kancasını açtım. Elbiseyi üzerinden çıkardıktan sonra eğilip meme ucunu tekrar ağzıma aldım. Kabul ettiğini söylerken sessiz değildi ve parmakları yine kot pantolonumun düğmelerini açmaya çalıştı. Yapamadı, ben de sarhoşken beni soyma konusundaki yeteneksizliğiyle dalga geçerken ona yardım ettim. Ama sonra elini boxerımın içine soktu, parmaklarını etrafımda dolaştırdı ve ben konuşamadım, muhtaç bir iniltiden başka bir ses çıkaramadım. *Tanrım, evet.*

Onu duvara doğru ittim, amaçladığımdan daha sert bir şekilde, ama başı çarparken "Evet" diye inledi. Sonra beni okşamaya başladı ve ben de kendimi tamamen kaybetmeden önce üzerindeki kıyafetleri yırtmaya başladım. Onu soymayı bitirebilmek için elini üzerimden çekmek zorunda kaldım. Tamamen çıplaktı, ellerini benim ellerimmiş gibi vücudunda gezdiriyordu.

"Siktir," diye mırıldandım. Gerçekten de beni öldürmeye çalışıyordu.

Kıyafetlerimi olabildiğince çabuk çıkarmaya başladım. Çıplak kaldığımda Kiera beni içine çekti ve sonra "Seni içimde istiyorum" dedi.

Lanet olsun. Sessizce söylememişti. Sertçe, bir emir gibi söylemişti. Ve çok ateşliydi.

Kahretsin. Yeniden toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Ve onun dikkatini dağıtmak için harika bir yol biliyordum. "Henüz değil," dedim sırtarak.

Gerçekten somurttu. Bu beni heyecanlandırdı. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, bacağını tutup omzuma koymadan önce bir saniye boyunca gözlerimle vücudunu seyrettim. Ona bakarken başım döndü, onun için acı çektim, sonra onu tatmak için eğildim ve Kiera... çözüldü. Duvara yaslandı, tamamen bilinçsiz, tamamen sınır tanımayan... tamamen özgür sesler çıkardı. Her şey durmuş gibiydi, Kiera dışında her şey hareketsiz ve sessizdi. Bir parçam bunun doğal olmadığını biliyordu. Bir partideydik, çok fazla gürültü olmalıydı, ama yoktu, sadece Kiera vardı... ve bu bir şekilde gerçekten doğru hissettiriyordu.

Dilimi sürekli olarak onun üzerinde gezdirirken karnım sıkıştı ve sikim zonklamaya başladı ve aniden ne olduğunu fark ettim

Bu korkunç bir fikirdi. Başaramayacaktım; eğer durmazsam sadece sesi bile beni boşaltacakmış gibi hissediyordum. Nefes nefese ondan uzaklaştım ve ağzını aradım. *Sakin ol. Bunu ona ver. Uzun sürsün. Başka bir şey düşün... başka bir şey. Mesela ne kadar sessiz olduğunu. Birisi müziği kapatmış... bu da demek oluyor ki... artık eğlence biziz. Hay sikeyim. Umurumda değil.*

Kiera beni tekrar yakaladı, beni içine çekmeye çalıştı. Benden tatmin olmamaya başlamadan önce elini çektim. "Seni içimde istiyorum... şimdi," diye nefes nefese kaldı. Hâlâ bir saniyeye ihtiyacım vardı, bu yüzden geri çekildim, parmağımın hızlı bir vuruşuyla onu kızdırdım. "Tanrım, lütfen... al beni, Kellan."

Dudaklarım tekrar tenini bulduğunda "Evet" diye inledim. Kahretsin, yalvarmasına bayılıyordum. Daha fazlası için çaresizdi; ben de daha fazlası için çaresizdim. Onu yatırmak için rahat bir yer arayarak bizi geriye doğru yürütmeye başladım. Ya da ayağa kaldıracak. Her neyse işte. O sırada bir şeye çarptım, tökezledim ve yanlışlıkla klozet kapağına oturdum. Neyse ki kapalıydı. Bu düşünceye gülmek zorunda kaldım ama Kiera benimle birlikte gülmedi. Hayır... Kendini üzerime bıraktı, beni sahiplendi.

Sıcak, ıslaklığı beni sararken gözlerim kapandı, başım arkamdaki iyi yerleştirilmiş havluların üzerine düştü. "Tanrım, Kiera... evet."

Kalçalarını yavaşça, alaycı bir şekilde sallamaya başladı ve içimde akan muhteşem acı karşısında dudağımı ısırdım. Bunu tekrar yaptı, adımın inledi ve ben de üstümdeki tanrıçayı tamamen özümsemek için gözlerimi açtım. "Çok güzelsin," dedim ona, ellerim vücudunda geziniyor, sonunda kalçalarında duruyordu. *Seni çok seviyorum.*

Dudağını ısırırken yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacağımı biliyordum. Masumiyet, güven, aşk ve ahlaksızca terk edilmişlik birbirine karışmıştı. Sonra başı geriye düştü ve kalçalarını gerçekten oynatmaya başladı, benden istediğini alıyordu, ona ne yaptığımı sesli olarak bana bildiriyordu ve tek yapabildiğim ona bakmaktı, şaşkın ve bunalmış bir halde. O... mükemmeldi.

"Siktir," diye mırıldandım sonunda, göğsünü öpmek için doğruldum.

Küfür etmememi istedi, sonra kısmen ayağa kalktı, böylece içime daha sert girebilecekti. O kadar yoğun, o kadar derindi ki... Bunu yapmaya devam ederse istediği her şeyi yapardım. "Özür dilerim... siktir, özür dilerim... lütfen, durma."

Artık kendimi tutamıyordum, o çok fazlaydı, bu çok fazlaydı ve çıkarmaya başladığım sesler de en az onunkiler kadar yüksek ve tutkuluydu. Baskının arttığını hissediyordum ve tam orada olduğumu biliyordum, ama Kiera da oradaydı. "Benimle gel," diye yalvardı, sesi gerilmişti.

Ve sonra gerçekleşiyordu ve de durduramazdım. Kiera benimle birlikte dağıldı, beni kendine doğru çekerken uzun ecstasy çılgılığı odada titreşti ve benim inlememle karıştı. Rahatlama, yüksek, tatmin... aşk... Kiera'nın kalçaları nazikçe bana doğru itilirken, adım inlerken anı uzatırken bunun tadını çıkardım.

Tanrım... Bu kadını seviyorum.

İşimizin bittiğinden şüphe duymayan kilitli kapının diğer tarafındaki insanlar gülmeye ve alkışlamaya başladılar. Kiera onu kendime doğru çekerken pek bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu ve ben de bunu belli edecek değildim. "Seni seviyorum," diye mırıldandı boynuma.

Saf huzur etrafımı sararken, "Ben de seni seviyorum" diye mırıldandım.
Hem de çok.

Gecenin geri kalanını böyle geçirebilirdim, tuvaletin üstünde çıplak bir şekilde kucaklaşarak. Ama sonunda titredi ve insanlar tekrar kapıyı çalmaya başladı. İç çekerek benden kurtulmasına yardım ettim. Giyinirken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Bu geceyi asla unutamayacaktım. Kalıcı olarak beynime kazınmıştı. Ve umarım Kiera'nın da beynine kazınırdı. *Benimle hep böyle olmasını istiyorum. Her gece bana sahip olmasını istiyorum. Her gün. Her saniye.*

Nihayet banyonun kapısını açıp koridora adım attığımda üzerimde onlarca gözün ağırlığını hissettim. Evdeki doğal olmayan sessizlik bunaltıcıydı, ama sadece bir saniye sürdü, çünkü o an

koridorda yürümeye başladı, insanlar ıslık çalmaya ve alkışlamaya başladı. Hay sikeyim. Kiera neden alkışladıklarını anlarsa bu parti bitecekti. Ama sırtıma vuran insanlardan, onaylarcasına başlarını sallayan erkeklerin gözlerindeki kıskançlıktan, bir tür gezinti ayarladığımı ve sıranın kendilerine gelmesini istediklerini düşünen kadınlardan aldığım müstehcen bakışlardan habersiz görünüyordu. Hayır, Kiera tüm bunlardan huzur içinde habersiz görünüyordu. Tanrıya şükür.

Ama sonra, oturma odasının ortasındaki dans yerimize vardığımızda, Griffin koşarak Kiera'ya yaklaştı. Kiera'nın kafasına bu gerçeği zorla sokabilecek biri varsa o da kesinlikle Griffin'di. Bunu anlarsa çok utanırdı ve muhtemelen çok üzülürdü. Gecenin geri kalanını onu teselli ederek geçirecektim ve az önce yaptığımız şey yüzünden kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Çünkü onun beni böyle bırakması... beni böyle istemesi... beni böyle alması... kahretsin, bu hayatımın sonuna kadar benimle kalacaktı. Hiçbir şeyden pişmanlık duymadım ve onun da duymasını istemedim.

Griffin Kiera'ya bir bira uzattı; yüzü öylesine etkilenmiş ve mutluydu ki odada bizimle birlikte olduğunu düşünebilirdiniz. "Kiera, sanırım seni seviyorum," diye bağırdı. Kiera yüzünü buruşturdu ama ikram edilen birayı kaptı ve bir yudum aldı.

Griffin göğsüme vururken sersemlemişti. "Sen en şanslı orospu çocuğusun." Diğer elindeki birayı bana uzattı ve neşesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Yani, senden daha önce nefret ediyordum ama şimdi sana gerçekten katlanamıyorum."

Bu yorum normalde beni eğlendirecek olsa da, Kiera için noktaları birleştirmeden önce o ahmağın çenesini kapatması gerekiyordu. Neyse ki, Griffin'e şaşkınlıkla bakarken hâlâ hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünüyordu. İyi oldu. Susması için onu itmeye çalıştım ama itip kakmak ağzını kapatmasına engel olmadı. "Bu çok ateşliydi... yani, ölçeğin dışında ateşliydi. Siz ikiniz bir porno yapmalısınız... Kesinlikle satın alırım!"

Kiera az önce içtiği biradan bir yudum aldı ve bu kelimelerin onun sarhoş sersemliğini delip geçtiğini, henüz doldurulmasını istemediğim boşlukları doldurduğunu biliyordum. *Lanet olsun, Griffin*. Etrafımızdaki insanlar ya Griffin'e gülüyor ya da başlarıyla onaylıyorlardı. Buradaki havayı bir önce değiştirmem gerektiğini bilerek Griffin'i yolumdan çektim ve aceleyle sessiz müzik setine doğru ilerledim. Sesi tekrar gece kulübü seviyesine getirdim, sonra Matt'in süper sağlam sehpasının üzerine çıktım. Eğer tuvaleti unutacaklarsa bu grubun eğlendirilmesi gerekiyordu ve dünyada iyi olduğum bir şey varsa o da insanları eğlendirmektir.

Çalan şarkı marş türünde güzel bir şarkıydı. Etrafımdaki insanlara söylemeye başladım ve onlar da bana eşlik etmeye başladılar. Bir grup sehpanın etrafında toplanıp benim için mini bir sahne oluşturmaya başladığında, bana katılabilmesi için Kiera'ya elimi uzattım. Bunu yaparken güldü ve Griffin'in kaba yorumunu görmezden geleceğini biliyordum. Bunu ona daha sonra anlatacaktım, çünkü başka birinden öğrenmesini istemiyordum, ama şimdi değil. Şimdi sadece eğlenmek içindi.

Bölüm 14

GÜLE GÜLE

Ne yazık ki gece sonunda sabaha döndü. Partililer gitmeye başladı, omzumu alkışlayarak bana şans dilediler. Sadece bir avuç insan kaldığında Matt müziği kapattı. "Yatak... uyku... ben..." diye mırıldandı, Rachel'la birlikte odasına çekilmeden önce.

Sessizliğe doğru yavaşça dans ederken Kiera kollarımda esnedi. İşinin bittiğini anlayınca onu kanepeye götürdüm. Bir süre oturduk ama Kiera'nın uyuşukluğundan bayılmasına saniyeler kaldığı anlaşıyordu. Kanepeye uzandım ve Kiera hemen üzerime tırmandı, beni vücut yastığı olarak kullanarak göğsüme yerleşti. Sırtını nazikçe okşarken gülümsememi engelleyemiyordum. Bu cennet gibiydi. Ve bunu gerçekten özleyecektim.

İnsanlar etrafımızdaki diğer mobilyalara çökerken bu korkunç düşüncüyü yorgun beynimden zorla attım. Bana en yakın sandalyedeki adam eğildi ve omzuma hafifçe vurdu. "Dostum... kız arkadaşın cidden çok seksi." Kollarım içgüdüsel olarak ona sarıldı. *Biliyorum... geri çekil.* Adama ters ters bakıyor olmalıydım, çünkü ellerini kaldırdı ve arkasına yaslandı. "Sadece... banyo olayı ateşliydi. Kız arkadaşımı özlememe neden oldu..."

İfadesi değişirken düşüncesi de kayboldu. "O burada değil mi?" Merakla sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, doğuda bir üniversiteye gitti. Uzun mesafeli bir ilişki yaşıyoruz." İç çekerek başını geriye doğru bıraktı. "Bu

Berbat. *Gerçekten* berbat. Eminim o..." Yüzü sertleşti, sonra başını salladı. "Berbat bir şey. Bunu tavsiye etmiyorum. Sadece ayrılmalıydık..." Yüzü tekrar yumuşadı; kesinlikle perişan görünüyordu.

Onu dinlerken damarlarım buz kesti. Tanrım. Bu benim geleceğim miydi? Kiera'yı daha sıkı sıktım, gitmesine izin vermeyi reddediyordum. "Üzgünüm, dostum."

Adam başını salladı. "Evet... Neyse, grubunuz gerçekten çok iyi... Yolunuz açık olsun."

Bakışları göğsümdeki Kiera'ya kaydı, sonra yüzü tekrar sertleşti ve sanki gibi sandalyeden fırladı. O uzaklaşırken boğazımdaki ani endişe yumrusunu yutmak zorunda kaldım. Hayır... bu biz olamazdık. Bu biz olamazdık.

Yalnız adamın yerine başka biri oturdu ve ben sessizce konuşmak istememeleri için dua ettim. Ama tabii ki istediler. "Tamam... O banyoda *tam olarak* ne oldu? Oyun gibi. Detaylar. Hadi, bir kardeşe yardım et."

Gözlerimi devirerek ona başımı salladım. "Hiçbir şey olmadı."

Bana *gerçek* bir yüz ifadesi verdi. Sonra içini çekti. "Hadi ama... Bana bir şeyler vermelisin. Kulağa çok ateşli geliyordu!"

Bir kakhaha atarak gözlerimi kapattım. "Uyuyorum... Konuşamıyorum..."

Adam omzuma vurdu ama ipucunu aldı ve beni yalnız bıraktı.

Detaycı adam gittikten sonra birkaç kişi daha gecem hakkında yorum yapmak istedi. Kibar davrandım ama üstü kapalı konuştum. Nispeten halka açık bir etkinlik olmasına rağmen, yine de onları ilgilendirmiyordu. Sonunda sorular ve yorumlar kesildi ve ben de uykuya daldım. Yalnız adam aklıma takılmış olmalı çünkü gördüğüm rüya... iyi değildi.

Kiera ile birlikte jenerik bir odada duruyordum. Yüz ifadesi o kadar boştu ki buz gibiydi. Bu onda görmeye alışık olduğum bir ifade değildi, özellikle de benim yanımdayken. Havada yoğun bir gerilim vardı ve nedenini bilmiyordum. Ta ki o konuşana kadar. "Bitti, Kellan."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?" Onu yanlış anlıyor olmalıydım... ama bir şekilde anlamadığımı biliyordum.

Ellerini kaldırarak içinde bulunduğumuz odayı işaret etti. "Sen hiç burada değilsin. Benim de *burada* olan biriyle birlikte olmaya ihtiyacım var. Bunu daha fazla yapamam."

Göğsüm acıyla alevlendi; kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettim. "Kiera, lütfen." *Yapma bunu.*

Onu tutmaya çalıştım ama yüzünde sivrisinekleri kovalarmış gibi sinirli bir ifadeyle bu girişimimi savuşturdu. "Hayır. Bu benim için yeterli değil." Kollarını kavuşturarak kaşlarını kaldırdı. "*Sen* benim için yeterli değilsin."

Bir sıçrayışla uyandım, kalbim çarpıyor, başım dönüyordu. Lanet olsun... Uyanık kalmalıydım. *Sakin ol, sadece kötü bir rüyaydı. O hâlâ senin... Bunların hiçbirisi gerçekte olmadı.* Ama yine de rüyamda Kiera'nın söylediklerinin dehşeti beni terk etmiyordu. *Sen benim için yeterli değilsin.*

Biliyorum... ama yine de kal.

Kiera'nın göğsümde kıpırdadığını hissettim. Kafam hâlâ o anı canlandırıyordu ve küçük bir parçam kırılıyordu. Ama kafamın ona söylediği bir şey için gerçek Kiera'yı suçlayamayacağımı biliyordum, bu yüzden gözlerimi kapattım, bedenimi sakinleşmeye zorladım ve doğru olduğunu bildiğim şeye odaklandım. Şu anda beni seviyordu ve burada, kollarımdaydı. *Tadını çıkar... sahip olduğun sürece.*

"Günaydın," diye mırıldandım, ona sarıldım ve tadını çıkardım.

"Ben buradayım, bu kadar gürültücü olmana gerek yok," diye huysuzca cevap verdi.

Eğlence, süregelen acıyı köreltti, öyle ki artık neredeyse hiç hissetmiyordum. Kafatasıma doğru ilerleyen bir baş ağrısı hissediyordum ama bu tür bir acıyı memnuniyetle karşılıyordum. Fiziksel tacizi duygusal tacize her zaman tercih ederim.

Kiera'nın iyi olduğundan ve geçirdiği geceden sonra çok fazla acı çekmediğinden emin olduktan sonra ne hatırladığına bakmaya karar verdim. Çünkü grup arkadaşlarım uyanmadan önce neler olduğunu bilmesi gerekecekti. Griffin uyanmadan önce.

Onunla dalga geçmek ikinci doğası olduğundan, susadığını söylediğinde bir fırsat gördüm ve mutfaktan mı yoksa banyodan mı su istediğini sordum. Sonra da ampulün yanıp yanmayacağını görmek için bekledim. O anı hatırlayınca, kendimi tutamayışımı, dizginleyemediğim tutkumu, benden istediğini sahiplenişini... Tanrım, bunları düşünmek bile beni tahrik ediyordu ve yüzümdeki şeytani sırıtışı engelleyemiyordum. Sanırım bu onu her şeyden daha çok etkiledi.

"Neden... gibi görünüyorsun?"

Kucağımda dimdik oturarak tüm ağırlığını kasıklarına verdi. Çocuklar sabahın bu erken saatinde sıkılmaması gereken şekillerde sıkılırken acı içinde homurdandım. *Ow*. Kiera alarmla irileşmiş gözlerle, "Banyoda seks mi yaptık?" diye bağırdı.

Başım zonklayarak protesto ederken irkildim. Kiera'nın yüz ifadesi de benimkiyle aynıydı; o da bu sesle kendine zarar vermişti. Başım sakinleştiğinde, Kiera'nın yanaklarının hoş bir kırmızı tonuna dönüştüğünü görmek için bir gözümü açtım. Onun bana binme, bana sahip olma düşünceleri beynimde yuvarlandı. "Ah... evet," diye mırıldandım.

Ona gülümsediğimde gözleri tekrar açıldı. Gerçekten hatırlamasını umuyordum çünkü bu... oldukça iyi bir andı. Birden elleriyle ağzını kapattı ve gözlerinde anıların yeniden canlandığını görebiliyordum. Demek hatırlıyor. Güzel.

"Aman Tanrım," dedi başını sallayarak. "Hepsi bizi duydu mu?"

Dudağımı ısırarak göz temasından kaçındım. Bu hiç hoşuna gitmeyecekti. "Şey... gerçekten sessiz değildik ve burası oldukça küçük bir banyo... yani..." Ve herifler her şeyi duyabilmek için müziği kapattılar. Yine de bundan bahsetmemem gerektiğini biliyordum. Onu bir daha asla partiye götüremeyecektim.

Kiera inledi ve başını göğsüme yasladı. "Aman Tanrım."

Sempatî duyarak sırtını okşadım. "Bunun için endişelenme, Kiera. Herkes bana sıcak olduğunu söyledi."

Başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Herkes mi?"

"Sadece sen bayıldıktan sonra konuştuğum birkaç kişi." Bunu söyleyince yalnız adamla olan konuşmam aklıma geldi ama onu ittim.

-Ve rüyamı da tozlu bir köşeye attım. O kâbusu yeniden yaşamaktansa beynime vuran davula odaklanmayı tercih ederim.

Kiera başını göğsüme yaslayıp tekrar "Aman Tanrım" diye mırıldanırken daha az utanmış görünmüyordu.

Onu rahatlatmaya çalıştım, bu şekilde kendini bırakmasının ne kadar hoşuma gittiğini anlatmaya çalıştım. Bu anının benimle ne kadar uzun süre kalacağını, ona ne kadar sevgiyle değer vereceğimi bir bilse... Ama benim hissettiğim gibi hissetmek için bunun kamusal doğasını aşmakta zorlanıyordu. Özellikle de Griffin'in porno çekmemizi istediğini, çünkü her inilti ve sızlanmayı duyduğunu fark ettiğinde. Müzik setini kapatanın o olması beni hiç şaşırtmazdı. Pislik.

Bu anı Kiera için parlak bir nokta haline getirmeye çalışarak, ona en azından unutamayacağı bir gece olacağını söyledim. Bana sırtıttı ama hepsi bu kadardı. Ben de ona utanmamasını söyledim, çünkü ben utanmıyordum. "Çok ateşliydin ve oradaki her erkek o banyoda benim yerimde olmak isterdi. Bütün erkekler seni kışkandığı için kendimi zerre kadar kötü hissetmiyorum. Sadece benim olduğun sürece."

Sonunda dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. "Öyleyim."

"Güzel." *Çünkü sensiz ne yapardım bilmiyorum.*

Sonunda Kiera ve ben koltuktan kalktık. Tamam, onu tutarken kalktım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Kızım dün gecedan dolayı oldukça acı çekiyordu. Mutfığa doğru ilerledik, yere saçılmış baygın parti müdavimlerinin etrafından dolaştık. Bir fincan kahve yapmaya başladım, ardından Kiera için bir bardağa su doldurdum; hemen içmeye başladı. Kahvenin gelmesini beklerken tezgâha yaslandım ve kollarımı Kiera'ya doladım. Fiziksel olarak nerede uyanırsak uyanalım, bu ritüel, tam burası, benim için evdi. En çok özlediğim şey bu olabilirdi.

Kiera aşırı su tüketiminden dolayı öksürürken Matt mutfağa girdi; ölü gibi görünüyordu. "Hey, çocuklar... Günaydın."

Parlak bir gülümseme takındım. "Günaydın. Nasıl hissediyorsun?"

Sadece ona bakarak cevabı zaten biliyordum, ama onun söylediğini duymak eğlenceliydi. "Peachy," diye homurdandı.

Yüzündeki ifadeyle eğlenerek, başparmaklarımı Kiera'nın kemer tokası halkalarından geçirirken biraz güldüm. Matt benim neşemden rahatsız olmuş gibiydi. Kendine bir bardak su doldurdu, sonra da bana, "Tanrım, sabahları bu kadar neşeli olman çok sinir bozucu," dedi. Uzun bir yudum almak için durakladı. "Umarım yolda böyle olmazsın. Bu gerçekten sinirlerimi bozar."

Yorumu beni güldürdü ama arkasındaki duygu içimde bir delik açtı. Henüz ayrılmak istemiyordum. Ya da belki hiçbir zaman. Ama Matt'in sonraki sözleri zamanın beni beklemeyeceğini doğruladı; bu gerçekleşiyordu. "Otobüs birkaç saat içinde kalkacak, o yüzden insanları kaldırmaya başlamalıyız... özellikle de Griffin'i."

İsteksiz bir iç çekişle başımı salladım. Gitmemiz gerekiyordu. Vakit gelmişti.

Ayrılmaya hazırlanırken her şey yolundaydı-Kiera yanlışlıkla Matt'e süper müstehcen bir şey söyleyerek beni neredeyse öldürüyordu; yemin ederim, sanki banyosunda seks yapmamıza izin verdiği için ona teşekkür ediyor gibiydi. Zavallı adam bunu söyledikten sonra odadan çıkmak zorunda kaldı. Kiera'nın istemeden ağzından kaçırdığı utanç verici şeyleri gerçekten özleyecektim.

Kahveden sonra, yemek odasındaki poker oyuncuları nihayet oyunlarını bitirdiler ve sonunda geride kalanların Matt'in ayrılmalarını sağladık. Tam o sırada Evan ve Jenny grubumuza yeniden katıldılar - sanırım Kiera ve ben meşgulken bir ara partiden ayrılmışlardı.

Evet, her şey ... Jackass uyanana kadar.

Tökezleyerek oturma odasına girdi ve Matt'in duş almakta olduğu banyoya doğru başparmağını salladı. "Kiera, Matt'in işi bittiğinde, seninle ne dersin?" Onu öpüyormuş gibi havayı öptü ve

kanım kaynamaya başladı. Sonra bunu bir adım daha ileri götürdü ve kesinlikle çizgiyi aştı. "Kell'e yaptığın gibi benim adımı da inlediğini duymak istiyorum." Bu Griffin'in Kiera'ya onunla seks yapmayı önerdiği ilk sefer değildi. Bu sonuncusu olacaktı.

Hemen hemen herkes ona bir şeyle vurdu, ama bu benim için yeterli değildi. Belki rüyamdan dolayı hâlâ biraz tedirgin olduğum için, belki Griffin'in onunla seks yapma düşüncesini *gerçekten* midem kaldırmadığı için, belki de havada vedayı hissettiğim ve bundan korktuğum içindi, ama onun yorumu beni her zamankinden daha çok kızdırdı. Ona doğru ilerleyerek çene hizasındaki saçlarından bir tutam aldım ve yüzünü kendime doğru çektim.

"Kes şunu Griffin, yoksa ben senin yerine keserim." Evan beni sakinleştirmeye çalıştı, Anna beni itmeye çalıştı ama ben kıpırdamıyordum.

Bu dank edene kadar olmazdı. Kiera benimdi ve onun geri çekilmesi gerekiyordu. Onun tarafından cinsel tacize uğramaya ihtiyacı yoktu, bizim için harika bir anı utanç verici ve kirli bir şeye dönüştürmesine ihtiyacı yoktu; konuda böyle hissetmesini istemedim. Her zaman hissetmesi gerektiği gibi kendinden emin ve güzel hissetmesini istiyordum. Ve bok herif buna yardımcı olmuyordu.

Griffin bana bakarken afallamış görünüyordu. Ona daha önce de vurmuştum, karanlık günlerim sırasında, ama bu hızlı ve isabetli olmuştu. Daha önce hiç bu şekilde yüzüne vurmamış, ödünü koparmamıştım ama bir uyarı onu yere sermekten daha uygun görünüyordu. Umarım kafasına dank etmiştir.

Ama sonra... salak herif gülmeye başladı. "Bir öpücük daha mı istiyorsun, kardeşim? Tek yapman gereken sormaktı."

İçimdeki sarmal yay serbest kalmaya başladı, ben de onu bıraktım. Hemen kahkahalarla iki büklüm oldu. "Dostum, yüzünü görmeliydin! Bu harikaydı! Gerçekten bana vuracağını sandım."

Göz korkutucu olmaya çalışmak buraya kadarmış. Bazen Griffin'e ulaşmak mümkün olmuyordu. Bir dahaki sefere belki önce yumruklar, gözünü korkuturdum. Sinirlenerek, biraz yemek için mutfağa çekilmeye başladım.

boşluk. Griffin'in sesi beni takip etti. "Tekrar söyle, Kell! Kes şunu, yoksa ben senin yerine keserim. Ah, bu klasikti."

Mutfağa girdiğimde derin ve temiz bir nefes aldım. Beni etkilemesine izin vermemeliydim. Özellikle de önümüzdeki altı ay boyunca neredeyse hiç ayrılmayacağımız için. Harika.

Birkaç saniye sonra Kiera belirdi, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Denediğin için teşekkürler," dedi kollarını belime dolayarak. Yüzümü incelerken kaşları çatıldı. "İyi misin? Genelde ona karşı bu kadar fiziksel davranmazsın."

Kollarını ovuşturarak ona ne söyleyeceğimi düşündüm. *Bundan nefret ettiğim çok açıktı. Seni özleyeceğim de öyle. Bunu yapmam gerektiğine emin misin?* Kiera bana birçok kez gitmem gerektiğini, bunun bizim için, grup için... herkes için iyi olacağını söylemişti. Onun sürekli desteği bu işi yapmamın ana nedenlerinden biriydi, ama biraz tereddüt istedim... biraz fikrini değiştirmesini ve kalmam için bana yalvarmasını istedim. İstese kalır mıydım? Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu.

"Ben iyiyim," dedim ona. "O sadece... bazen derimin altında geziniyor. Ve sonra orada bir ev yapar."

Kiera homurdandı; çok sevimliydi. "Evet, o hissi bilirim..." Çenesini göğsüme yaslayarak bana baktı. "Seni gerçekten seviyorum."

Gülümseyerek onu sıkıca kavradım. "Ben de seni gerçekten seviyorum." *O kadar çok ki bu beni öldürüyor.*

Duygusal olarak hazır olmadan önce, arabamdaydık ve tur otobüslerinin buluşma noktasına gidiyorduk. Midem ağrıyordu, başım ağrıyordu... kalbim ağrıyordu. Neden bu kadar... kalıcı hissettiriyordu? Sanki bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı gibi? Sanki Kiera ve ben bundan sonra aynı olmayacaktık. Bu duygudan kurtulmak istedim, bu hayatımı değiştiren bir an değilmiş gibi davranmak istedim ama sadece

yapamadım. Havada karanlık bir şey vardı... ve bu beni çok korkutuyordu.

Kiera da etkilenmiş görünüyordu. Yanımda otururken sessizdi ama kat ettiğimiz her blokta kaşlarının çatıklığı daha da derinleşiyor, gözlerini devirip başını sallıyordu. Sanki kendisiyle tartışıyor gibiydi. Ya da kendini her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışıyordu. Bu, sürekli yaşadığım için anladığım bir tartışmaydı.

Benimle ilgili saçma sapan endişelerini hatırlayınca -şöhret ve onun gözünde başıma gelecekler hakkında- nasıl bir senaryodan korktuğunu kolayca hayal edebiliyordum. "Böyle bir şey olmayacak," dedim elimi kalçasına koyarak.

Bana bakmak için döndüğünde şaşırmış görünüyordu. Gülümseyerek açıkladım. "Kafanda yarattığın kötü senaryo ne olursa olsun, benim zengin ve ünlü bir pislik olup seni ortada bırakmam... Bu şekilde olmayacak."

Kaşlarını çatma şeklinden anladığım kadarıyla tam isabet kaydetmiştim. "Akıl okuyamadığını söylediğini sanıyordum."

Hatırladığım bu konuşma beni güldürdü. "Yapamam... Sadece nasıl düşündüğünü biliyorum, hepsi bu." Daha ciddi bir şekilde, onun korkularını gördüğüm gibi dile getirdim. "Benim için yeterli olmadığını düşünüyorsun. Önümdeki ateşli kuyruğu göreceğimi ve bir an bile tereddüt etmeden içine dalacağımı düşünüyorsun. Aldatacağımı düşünüyorsun... çünkü kendime engel olamayacağım."

Tanrım, beni gerçekten böyle mi görüyordu? Bir bu onun korkusuydu; Denny'yi bana tercih etmesine neden olan engel buydu. Bir şekilde, uzun vadede ilgimi çekmeye yetmeyecekti. Aramız bozulurdu ve ben de başka birini arardım. Bu benim için çok garip bir endişeydi. Çekiciliğini asla kaybetmeyecekti. Asla *her şey* demek olmaktan çıkmayacaktı. O benim için güneş gibiydi. Onu sadece sevmiyordum, ona *ihtiyacım vardı*. Ama eğer böyle hissediyorsa, ben gittikten sonra ne yapacaktı? Özellikle de

yine fahişelik yaptığıma ikna olmuştu. *Hay sikeyim. Neden böyle düşünmek zorundaydım ki?*

Kiera iç çekti... ve aklımdan geçenleri okudu. "Ve şimdi seni dışarıdaki her yıldız adayı ile hayal ederek çok yalnız ve depresif olacağımı, teselliye başka bir adamın kollarında bulacağımı düşünüyorsun. Aldatacağımı düşünüyorsun... çünkü zaten öyle olduğunu varsayacağım."

Neredeyse arabayı durduruyordum. Hay sikeyim. *Evet, endişelendiğim şey tam olarak bu.* Bu yüzden hayatında beni hatırlatan pek çok şey bırakmıştım. Geride bıraktığım sevgimin bana sadık kalmasına yetmesi için dua etmemin nedeni buydu. Peki bu ne kadar üzücüydü? Bunu yapabilir miydik?

Kendimi sürmeye devam etmeye zorlayarak, "Ne kadar da iyi bir çiftiz," diye mırıldandım. Ne kadar berbat durumdaydık? Nasıl hayatta kalabilirdik ki? *Ve o beni terk ettikten sonra, onsuz nasıl yaşayabilirim?*

Azmimi kaybetmek üzere olduğumu, birbirimize olan kırılgan inancımızı test etme isteğimi kaybettiğimi anlamış gibi Kiera başını omzuma koydu ve ağrının üzerine bir yara bandı yerleştirdi. "Yapmayacağım, Kellan. Senin hakkında böyle düşünsem bile, ki böyle düşüneceğimi söylemiyorum, ama... her halükarda düşünmeyeceğim... Ben seninim."

Onun itirafıyla vücudumdaki gerginlik erimeye başladı. Beni aldatmayacağını açıkça söylüyordu. Çalışmayabilirdik, ayrılabilirdik ama bana ihanet etmezdi. Umarım kendini böyle bir yol ayrımında bulursa, hayatına devam etmeden önce beni hayatından çıkarırdı. Bu küçük bir teselliydi ve bunun böyle olmayabileceğini bilsem de, özellikle de bir şeye kapılırsa, bunu duymak yine de güzeldi.

Başımı onunkine yaslayarak, iyiliğine karşılık verdim. "Ve yapmayacağım... çünkü ben sadece senin oldum." Ona önce ondan ayrılacağıma dair söz vermeme gerek yoktu, çünkü benim için başka kimse yoktu. Kiera'dan sonra asla başka bir kadınla birlikte olmayacaktım. İlişkimiz bitse bile... Ben bitmiştim. Kalbimi tekrar ortaya koymaktansa bekar kalmayı tercih ederim. Ve ben

artık kalbim olmadan seks yapabileceğimi sanmıyordum. Hiçbir anlamı yoktu.

Üç büyük otobüsün beklediği otoparka vardık. Evan'ın arabasının yanında bir yere çektim, motoru kapatırken kalbim ağırlaştı. İşte bu kadar. Grup arkadaşlarım kız arkadaşlarıyla birlikte araçlarından inmiş, gülümsüyor ve heyecanla bekliyorlardı. Onlar gibi hissetmediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Ayrıca beni endişelendiriyordu. Evan ve Matt... Jenny ve Rachel'dan ayrılacakları için hiç endişelenmemişlerdi. Sanki döndüğümüzde o iki kızın orada olmayacağı akıllarına bile gelmemişti. Bu onların aklına bile gelmemişti ama benim Kiera'yla ilgili düşünebildiğim *tek şey buydu*. Uğursuzluk hissettim. Bundan nefret ettim.

Kiera sayısız grup üyesini, arkadaşlarına ve sevdiklerine iyi dileklerde bulunan insan yığınına izliyordu. Yüzünde aynı moralsizliği görebiliyordum ve onun düşüncelerinin de benimkilere benzediğini biliyordum. Bu beni daha iyi hissettirmedi. Dikkatimi dağıtmak için anahtarları kontaktan çıkardım ve ona uzattım.

Parmakları onları sararken kafası karışmış görünüyordu. "Benim için ona iyi bak, tamam mı?"

Yemin ederim heyecanla gözleri büyüdü ve anahtarları bırakmakta biraz zorlandım. "Arabanı bana mı veriyorsun?" diye sordu, çok memnun görünüyordu.

Hemen başımı salladım. "Sadece onu ödünç almana izin veriyorum. Onu geri istey." Kiera'nın karşılık veren sırtışı biraz tedirgin ediciydi. Chevelle kaslı bir araba olabilirdi... ama oyuncak değildi. "Yağımı değiştirdiğinden ve premium benzin doldurduğundan emin ol... ve eğer kar yağarsa tepelerde sürme ve keyif sürüşü yapma..." Aklıma korkunç bir düşünce geldi ve ekledim, "Ve Anna'nın onu sürmesine izin verme. Denny'nin arabasına ne yaptığını gördüm." Geri döndüğümde bebeğimi pislik içinde görürsem Tanrı yardımcım olsun. Kesinlikle bir daha asla gitmezdim.

Kiera yüzümdeki ifadeye gülümsedi. "Yapmayacağım," diye söz verdi. "Bebeğini mükemmel durumda tutacağım, Kellan."

Bu beni gülümsetti. İçten içe, Kiera'nın ona iyi davranacağını biliyordum. Ve o da Kiera'ya iyi davranacaktı. "Sen Anna ile P.O.S. Honda'yı kimin alacağı konusunda tartışırken onun araba yolunda oturması utanç verici." Parmaklarımı Kiera'nın saçlarında gezdirmek ve onu içime çekmek için durakladım. "Ben yokken... nereye gitmen gerekiyorsa oraya gidebilmeni istiyorum."

Anahtarları cebine sokarken gözleri nemliydi. Artık göremediğim anahtarlara bakarken aklımdan bir ömür boyu yaşadığım anılar geçti. Arabayı bulmak, onu tamir etmek, Seattle'daki evine götürmek, Kiera'nın onu gördüğündeki yüzü, Kiera'yı okula götürmek, yağmurda kavga etmek... çalınmış anlar, sevgi dolu anlar, acı dolu anlar. Artık arabamda Kiera'ya dair çok şey vardı ve arabamdan ayrılmak, ondan ayrılmanın acısını daha da belirgin hale getiriyordu.

Hava almaya ihtiyacım vardı, sonunda bebeğime veda ettim ve kapıyı açtım.

Ben arka koltuktan gitarımı, sonra da bagajdan çantamı alırken Kiera da peşimden geldi. Kiera'nın elini tutarak Matt ve Evan'ın Avoiding Redemption'dan bazı çocuklarla konuştukları yere doğru ilerlemeye başladım. Kiera birden irkildi ve benimle yürümeyi bıraktı. Kafam karışmıştı, ona dönüp baktım.

Delirdiğimi düşünmüş gibi başını salladı. "Onların kim olduğunu bilmiyor musun?" Bizi duyamayacakları kadar uzakta olmamıza rağmen bunu fısıldadı.

"Evet, bu turneye çıkmamızın sebebi onlar. Gidip onlara merhaba diyecek ve teşekkür edecektim." Yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa, Griffin'le çıplak yüzmeye gitmeyi önerdiğimi sanırdınız. "Onların şarkılarını söylediğini duydum. Onlarla tanışmak istemiyor musun?" diye sordum.

Başını o kadar sert salladı ki, kendine zarar vermesinden korktum. Reddetmesiyle eğlenerek onu gruba doğru çekmeye başladım. Eğer bu gerçekten benim hayatım olacaksa, o zaman buna alışması gerekiyordu. Şimdi başlasak iyi olur. "Onlar

sadece insanlar, Kiera. Tıpkı benim gibi hiç kimse olarak başladılar." Durarak onu yanıma çektim ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Ve sen benimle konuşmakta bir sorun görmüyorsun."

Gergin bir kıkırdama çıkararak onu çocuklara doğru götürmeme izin verdi. Onlara doğru adım attığımızda titriyordu; bunu ben bile hissedebiliyordum. Onu rahatlatmak için kulağına fısıldadım: "Tıpkı bazı hayranlarım gibi titriyorsun... Biraz kıskandım. Seni titretmediğim için alınmamaya çalışacağım."

Gruptan iki adam bize doğru döndüğünde yüksek sesle bir kahkaha attı. Çocuklar ona komik bir bakış attı ve elimi sıkmasından utandığını anladım. Oops. Ama çok şirin.

Çantamı bırakarak Matt'in bana gösterdiği konser görüntülerinden tanıdığım grup üyelerinden birine elimi uzattım. Bu Justin'di, grubun solisti; kendine özgü dalgalı, kat kat sarı saçları ve köprücük kemiği boyunca uzanan uzun, yazılı dövmesi oldukça belirgindi. "Kellan Kyle, D-Bag. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür etmek istiyorum."

Elimi sıkarken Justin'in solgun gözleri gerçekten memnun görünüyordu. "Evet dostum, seni ağırlamaktan onur duyduk. Festivali salladınız."

Justin'in grubu gerçekten iyiydi, bu yüzden içtenlikle takdir ettim. "Teşekkürler." Kiera omzumun arkasına saklanmaya, fark edilmeden arka planda erimeye çalışıyordu. Ona izin verecek değildim. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bu benim dünyamın bir parçasıydı, o da öyle. Ve bundan korkmasına gerek yoktu. Kendinden emin ve rahat bir şekilde yanımda durmalıydı. Aşağı bakarak omzuna vurdum. "Bu benim kız arkadaşım, Kiera." Anında bana kötü kötü baktı. Yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdayarak Justin'e, "Senin büyük bir hayranın... Sanırım benden daha çok." dedim.

Justin tüm dikkatini Kiera'ya çevirdiğinde, Kiera'nın ayaklarına hücum eden kanı neredeyse görebiliyordum ve şu anda kafasının içinde beni öldürdüğünü biliyordum. Justin kendini kaybettiğini fark etmiş olmalıydı ama bunu belli etmedi.

Bunu büyük bir mesele haline getirmedi, sadece kibarca gülümsedi ve ona elini uzattı. *Evet, bu adamla takılabilirim.*

Kiera isteksizce elini uzatırken Justin, "Bir hayranla tanışmak her zaman güzeldir. En sevdiğin şarkı hangisi?"

Adamın avucuyla birleşti ve ben izlerken tüm bilişsel düşünceler gözlerini terk etti. Sanki zihinsel olarak sıkışmış gibiydi ve ona cevap vermeyi bir kenara bırakın, adamın sorduğu şeyi bile zar zor algılayabiliyordu. Kelimeleri bulmakta zorlanırken yanakları kızardı ve ona verdiği tepki karşısında kaşlarımı çatmak zorunda kaldım. *Gerçekten mi?*

Sonunda, "Hepsini sevdim..." diye mırıldandı ve ben de onun sevimliliğine gülmek zorunda kaldım. Tanrım... beni öldürdü. Şarkı düşündüğü süre boyunca Justin'in elini sıkıyordu. Bunu fark edince hemen bıraktı ve tutkal gibi yanıma yapıştı. Güzeldi.

Justin'in biraz güldüğünü gördüm ama hemen gülümseyerek bunu gizledi. Bana dönüp omzuma vurdu. "Pekâlâ, yola çıkmaya hazırız. Sonra görüşürüz."

Onlara başımı salladım ve ilk otobüse doğru yürüyüp içeri girmelerini izledim. Sonra kaşlarımı kaldırarak Kiera'ya baktım. "Aklına tek bir şarkı gelmedi, değil mi?" İçini çekti ve omuz silkti. Utanması hoş olsa da, başka bir rock yıldızına yaltaklanması biraz sinir bozucuydu doğrusu. En azından Justin için endişelenmeme gerek yoktu; o da benimle geliyordu. "Başka bir adamın seni bu kadar germesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim," dedim ona. Kollarımı ona dolayarak, "Seni terleten kişi ben olmak istiyorum," diye ekledim.

Yorumumu, kastettiğim gibi imalı değil, harfi harfine anladı. "Aman Tanrım, terli miydin?"

Gözlerinin içine bakmak için çömelip ona şakacı ama ciddi bir şekilde kaşlarımı çattım. Güldü, sonra kollarını boynuma doladı. "Ben senin en büyük hayranınım, Kellan Kyle." Eğilerek bana yumuşak bir öpücük verdi. "Ve bunu sakın unutma."

Yorumu içimi ısıttı, tıpkı ağzının benimkine yapışması gibi. Öpüşmemizin arasında mırıldandım: "Hayranlarımı memnun etmeyi amaçlıyorum." Sonra dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim. Yorumum için beni tokatladı, ben de güldüm ve onu kendime çektim. Onun yumuşaklığının, tatlılığının, tadının, kokusunun, hissinin... hepsinin tadını çıkarmak için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Kiera parmaklarını saçlarıma doladı, vücuduma elektrik şimşekleri gönderdi ve şefkatli öpücüğümüz hızla ısındı ve acıktı.

Tam onu arka koltuğuma yatırmak için zamanım olup olmadığını düşünürken omzuma dokunuldu. "Ah, dostum, gitme zamanı."

Ayrıldık ve Evan ile Jenny'nin orada durduğunu gördüm. İkisi de acılı ve ağlamaklı görünüyordu. Matt ve Rachel ve nazikçe vedalaşıyorlardı. Anna ve Griffin birbirlerinin boğazına sarılmışlardı... aynı zamanda vedalaşıyorlardı. Herkes veda ediyordu... Kahretsin, işte bu kadardı. Göğsüm o kadar sıkıştı ki, acısıyla kıvrandım. Evan bunu görmüş gibi uzanıp çantamı aldı ve bana biraz daha zaman kazandırdı. Tanrım, bunun için ona borçluydum.

Evan Kiera'ya hızlıca sarıldı, sonra Jenny'yle birlikte üçüncü otobüse, yani bizim otobüse doğru yürümeye başladı. Boğazımdaki keder düğümünü yutarak Kiera'ya baktım. Gözleri kocaman açılmıştı ve yine titriyordu. Ama bu kez Justin için değil. Yavaşça yanaklarını tutarak ona baktım, onu ezberledim. *Gitmek istemiyorum... ama gitmek zorundayım.*

Gözleri erimiş yeşim taşıydı ve acıyla parlıyordu. Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. "Bu bir veda değil, tamam mı? Veda diye bir şey yok... Aramızda yok." Başımı eğerek alnımı onunkine yasladım. "Bu turne sadece bir gösteri için daha gidiyorum... gerçekten uzun bir gösteri. Ama bittiğinde, her zaman yaptığım gibi sıcak, davetkâr yatağına girmek için eve, sana geleceğim..."

Boğazım düğümlemeye başladı, ondan ayrılmanın acısı sesimi çalıyordu. Kiera başını salladı ve acıyla yutkundum, böylece ona son bir şey söyleyebildim. Son bir güvence. Beni beklemesi için son bir yalvarış. "Ben hala

Her gece seninle, Kiera. Her gece, nerede olursam olayım, seninle yatağa gireceğim. Yatağımız çok daha büyük, kilometrelerce geniş olacak ama yine de içinde sadece sen ve ben olacağız... tamam mı?"

Yine başını bana doğru salladı, hâlâ sessizdi, hâlâ titriyordu. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor... eğer izin vermezsek. O yüzden izin vermeyelim, tamam mı?" *Lütfen... Beni sevmekten vazgeçme. Beni unutmayın. Gitmeme izin verme. Gitmemize izin verme.*

Şimdi yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissedebiliyordum. Benimkiler de göz kapaklarımı yakıyordu. "Tamam..." diye boğuk bir ses çıkardı.

Yüzüne bakmak için geri çekildim. Issız görünüyordu. Hayır. Onu bu şekilde incitmek istemedim. "İyi misin?"

Ve gözlerimin önünde parçalara ayrıldı. Hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları serbestçe akıyordu, başını salladı ve çılgınca, panik içinde sözler söylemeye başladı. "Hayır, hayır, iyi değilim. Fikrimi değiştirdim. Gitmeni istemiyorum. Bunu istemiyorum. Gitmeni istemiyorum. Burada benimle kalmanı istiyorum. Her şeyden vazgeçmeni ve burada benimle kalmanı istiyorum. Lütfen."

Ve sonra ciddi ciddi ağlamaya başladı. Onun acısını görmek içimi parçaladı. Onu bu şekilde incitmeyi hiç istememiştim. Neredeyse ona "Tamam." diyecektim. Nefes bile aldım, bunu yapmaya hazırlandım ama bunu yaparken yapamayacağımı biliyordum. Bu sadece bizimle ilgili değildi. Ayrıca... diğer herkes bu kadar... anıtsal hissetmeden veda etmişti. Ben bunu bizim için istiyordum. Güvenden gelen rahatlığı ve güvenliği istiyordum ve Kiera'yla birbirimize olan bağımızı gevşetmezsek bunu asla başaramayacağımızı biliyordum. Daha güçlü ve daha iyi olabilmek için kendimizi bırakmamız gerekiyordu. Ödüm bokuma karışsa da gitmek zorundaydım.

Ama onu kaybederken izlemek... garip bir şekilde, bana acı vermenin yanı sıra başka bir şey daha yapıyordu. Garip bir şekilde, aynı zamanda beni iyileştiriyordu. Denny'ye yaptığı gibi onun da dağılmasını bekliyordum. Karanlık, çarpık bir yanım bunu istiyordu. Ama o her zaman çok sakin, çok neşeli, çok destekleyici görünüyordu. Kederini görmek şaşırtıcı derecede güzeldi. Bana duyduğu sevgiyi görmek. O da gitmemi istemiyordu. Beni özleyecekti.

Uzun, rahatlamış bir nefes verdim ve taşıdığımı bile bilmediğim stresin üzerimden kayıp gittiğini hissettim. Ona gülümseyerek gözyaşlarımı fırçalamaya başladım. "Güzel, bunu söylediğini duyduğuma sevindim. Gerçekten bunun seni etkilemediğini sanıyordum." Ona bakmak için geri çekilmeden önce iki yumuşak öpücük verdim. Gözlerime kilitlendiğinde hıçkırıkları yavaşladı. "Ben de seni seviyorum, Kiera... hem de çok. Seni özleyeceğim... her saniye."

Başını salladı, yutkundu ve sonra gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve rahatlamaya çalıştığını, acıyı kontrol etmeye çalıştığını, mutsuzluğu olumlu bir şeye dönüştürmeye çalıştığını görebiliyordum. Onu bunu yaparken izlemek ilham vericiydi ve onu incelerken kendi ruh halimin de değiştiğini hissettim.

Sonra gözleri birden açıldı. "Gitmiş olacaksın," diye fısıldadı, hem şaşkın hem de üzgün görünüyordu. *Evet... Biliyorum.* Yüzü sanki özel bir şeyi kastetmiş gibi görünüyordu. Anlamadığımı görünce ekledi: "Bu bizim ilk Noelimiz olacak... birlikte... ve sen gitmiş olacaksın."

Tekrar yıkılacak gibi görünüyordu ama ben bir fırsat gördüm. Güven verici bir gülümsemeyle ona, "Tatillerde çalışmayacağım. Biraz iznim var."

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü. "Ama kim bilir nerede olacaksın. Benimle birkaç gün geçirmek için ülkenin öbür ucuna uçman mümkün değil."

Gerçekten mi? Sadece bir gün geçirmek için dünyanın bir ucundan diğer ucuna uçarım. Seninle bir saat. Bir saatten az. "Neden olmasın? İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

Omuz silkti, onun için zahmete girmemi istediği için bile suçlu görünüyordu. Bunun bir olmadığını farkında değil miydi? Onunla buluştuğum için çok mutlu olurdum. Hayatımın en güzel günü. "Noel'de nerede olacaksın?" Ona sordum.

Başını sallayarak tekrar omuz silkti ve "Ohio'daki ailemin yanında sanırım. Muhtemelen kış tatilimi orada geçireceğim."

Mükemmel. "O zaman seninle orada buluşuruz... Ohio'da." İtiraz etmeye çalıştı ama bir öpücükle sözünü kestim. "Hayır, her zaman ailenle tanışmak, memleketini görmek istemişimdir. İzin sana geleceğim." Yapamadım

düşündükçe heyecanımı kontrol edemiyordum. Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. -Planlar. "Noel'i ailenle geçireceğiz. Harika olacak, Kiera."

İç çekti, sonra başını salladı, sevimli bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Pekâlâ... Bu bir randevu."

Onu öpmek için eğildim ve hiç durmak istemedim. Çeşitli grup üyeleri otobüslerine binerek yanımızdan geçip gittiler ama biz onları görmezden geldik. "Evet, Kellan... Tanrım, evet." diye mırıldanma cesaretini gösteren Griffin'i bile görmezden geldim. Bu neredeyse onu bırakmamı sağlayacaktı ama Kiera'yı öpmek çok önemliydi. Sonunda durmamı sağlayan tek şey otobüs şoförünün bağırması oldu: "Hey! Otobüste olman gerekiyorsa hemen bin. Sen olsan da olmasan da gidiyoruz!"

İç çekerek onu öpmeyi bıraktım. Kendimi ondan uzaklaşmaya zorlarken boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım; ayaklarımı ona doğru olmayan bir yere hareket ettirmek şaşırtıcı derecede zordu. Ellerimiz birbirimizin kollarında gezindi ve parmak uçlarımız birbirine değene kadar aramızdaki bağın tadını çıkardım. Ve sonra ayrıldık. Ayrıldık. Onu kaybetmek içime bir darbe gibi indi, özellikle de tekrar hıçkırmaya başladığında. Tanrım, bunu yapamazdım. Bu çok zordu.

Ama başka seçeneğim yoktu. Ve eğer şimdi gitmezsem, grubumun geri kalanı için işleri berbat edecektim. Bağlanma sorunlarım olduğu için onları mahvedemezdim.

Gitarımı sırtımda ayarlayarak ondan uzaklaştım ve otobüse doğru kararlı adımlarla yürüdüm. Bu bir veda değildi. Veda diye bir şey yoktu. Şoför kapıyı arkamdan kapatırken bana sırtıttı. "Bize katılabildiğinize sevindim."

Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Ona başımı salladım, sonra grubuma baktım. Otobüsün ön yarısı, aralarında küçük masalar olan bir grup banktan oluşuyordu ve arkadaşlarımdan hepsi arka tarafa yakın bir yerde, yatak olarak geçen küçük bölmelerin yanında oturuyordu. Gitarımı alt yataklardan birine attım ve çocuklara katıldım. Evan beni sırtımdan alkışladı, sempati içindeydi.

Gözleri. Griffin okul gezisine çıkmış küçük bir çocuk gibi koltukta bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Buna inanabiliyor musun, Kell?"

Cevap olarak ona kısa bir gülümseme verdim. Gerçekten konuşacak havada değildim.

Otobüsün camları epeyce açıldı ve grup üyeleri geride bıraktıkları insanlara veda etmek için başlarını dışarı uzattılar. Evan Jenny'ye el salladı, sonra Kiera'ya veda edebilmem için onun yerini paylaşmama izin verdi. Hâlâ onu bıraktığım yerde, Jenny, Rachel ve Anna'nın yanında duruyordu. Pencereye yaslanırken ona küçük bir el salladım.

Otobüs şoförü hızlı bir sayım yaptı, sonra otobüs gümbür gümbür hareket etti. Otobüs hareket etmeye başlayınca diğer çocuklar içeri kaçtılar ama ben olduğum yerde kaldım ve bana bakan Kiera'ya baktım. O ağlıyordu. Onu izlerken kendi gözyaşlarıma engel olamadım. Otobüs daha hızlı hareket etmeye başladı ama ben hâlâ oturmadım. Kiera'ya baktım, tıpkı onun bana baktığı gibi, bakabildiğim kadar uzun süre. Sonunda çok uzaklaşmıştık ve artık onu göremiyordum. Sonra pencereyi kapattım ve koltuğa yığılmak için döndüm. *O gitmişti. Hayır... Ben gittim.* Ama sonsuza kadar değil. Geri dönecektim ve o beni bekliyor olacaktı. Bekliyor olmalıydı. Başka bir senaryoda hayatta kalamazdım.

Evan ve Matt'in yüzlerinde aynı düşünceli ifade vardı ve masaya bakıyorlardı. Benim yüzümün de onlarınkiyle aynı olduğunu varsaymak zorundaydım. Griffin sırtarak ellerini bongo çalar gibi masaya vurmasaydı, bizim bölüm o kadar büyük bir melankoliyle çalkalanırdı ki, muhtemelen fiziksel bir şey haline gelir, havada asılı kalırdı. Evan haklıydı; birini özleyecek olan tek kişi ben değildim.

Derin bir nefes alarak kendimi rahatlattım. Bu sıkıntılı durumdan kurtulmamız gerekiyordu. Matt tam karşımda oturmuş sakız çiğniyordu; sakızın ambalajı hâlâ elindeydi ve boş gözlerle hiçbir şeye bakmazken bilinçsizce onunla oynuyordu. Bana vermesini işaret ettim. Kaşlarını çattı ama uzattı. Buruşturup masanın üzerine koydum, sonra da Griffin'in yanına dizdim. Evan ve Matt yüzlerinde küçük gülümsemelerle beni izliyorlardı,

Griffin ise kayıtsızca koridorun karşısında oturan çocukları . Parmağımla kâğıda hafifçe vurarak suratının ortasına çiviledim. Matt ve Evan anında gülmeye başladılar. Görev tamamlanmıştı.

Griffin bana bakarken kaşlarını çattı. Kâğıdı masanın üzerine düştüğü yerden aldı ve gönülsüzce bana doğru fırlattı. Bir kahkaha atarak onu kolayca savuşturdum. "Dangalaklar," diye mırıldandı. "Ben gidip kaynaşacağım." Sonra kalktı ve dinlemek için yeni insanlarla dolu bir masa buldu.

Matt homurdandı, sonra da onun peşinden gitti. Evan koltuğunda rahatlamış ve çok daha mutlu görünürken, birden aklıma bir şey geldi. Cebimde duran Kiera'ya kesintisiz erişimim vardı. Onu aramak için uygun bir zaman değildi. Ve ayrıca... gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Gülümseyerek cep telefonumu çıkardım ve numarasını aradım.

Konuşmadan önce güldüğünü duyabiliyordum. Güzeldi. "Alo?" diye kıkırdadı. "Hey, seni özlemek için çok mu erken?" Şakacı bir şekilde sordum. Evan yüzünü buruşturdu.

başını sallayarak bana baktı.

Kiera'nın neşeli kahkahası tekrar kulağıma geldi. "Hayır, bunun için asla erken değildir. Ben de seni özledim, Kellan."

Evan'ın yüzü ve Kiera'nın itirafı beni güldürdü. "Güzel." Bana sırtıttığını hayal ettiğimde aklıma harika bir düşünce geldi. "Telefon seksi için çok mu erken?"

Evan bana bir kaşını kaldırdı ve gülmemek için dudağımı ısırdım. Kiera'nın bunu yapmayı asla kabul etmeyeceğini biliyordum - şu anda bulunduğumuz yerde değil, ama merak ettim... yalnız olsaydık kabul eder miydi?

"Kellan!" diye çığlık atarak tahminimi doğruladı.

O kadar sevimliydi ki gülmekten kendimi alamadım. Özellikle de kekelemeye başladığında, konuşamayacak kadar telaşlıydı. Evet, yalnız kaldığımızda bu oluyordu. Daha önce telefon seksini denemek için bir nedenim olmamıştı. Daha önce fiziksel olarak karşımda olmayan biriyle birlikte olmak istememiştim ama şimdi... Sadece sesimi kullanarak onu boşaltmak için sabırsızlanıyordum. Bunu düşünmek bile beni tahrik etmeye başlamıştı.

"Sadece takılıyorum, Kiera." *Şimdilik*. "İyi olmana sevindim. Şimdiye kadar hüngür hüngür ağlamışsındır diye düşünmüştüm."

"Evet, acemileriniz işlerini iyi yapmışlar."

biraz bozulmuş gibiydi ama ben bayıldım. *Teşekkürler, Jenny*.

"Güzel, o zaman planımın birinci bölümü başarılı oldu."

Şaşkınlığı çok sevimliydi. "Birinci bölüm mü? Bekle... Ne planı?"

"Ben yokken seni meşgul edecek küçük bir şey." *Beni asla unutmayağından emin olmak için*.

"Hmmm, anlıyorum," diye mırıldandı. Ve kahretsin... Bunu söylerken sesindeki mırıltıyla ilgili bir şey gerçekten ateşimi yakmaya başlamıştı, tabiri caizse. Bu acı dolu bir altı ay olacaktı. Bunu şimdiden söyleyebilirim. Ama hayır, onu Noel'de görecektim. Ve bu o kadar da uzak değildi.

Gülümserken memnun bir iç çekiş beni terk etti. "Bu telefon fikrini sevdim. İstedğim zaman seninle konuşabilmek çok güzel." Bu kesinlikle ayrı kalmayı katlanılabilir kılacaktı.

"Evet, kelepçeden daha çok seveceğini biliyordum."

Vay canına. "Oh, hey şimdi... Ben öyle bir şey demedim," diye mırıldandım gülererek. Aklıma gelen görüntüye engel olamadım. Tanrım, onu yatağıma zincirlenmiş halde düşünmemeliydim. Evan hemen yanımda otururken sertleşmeye ihtiyacım yoktu. Ama sonra ateşimi söndüren bir ses duydum... ve içimi özlemle doldurdu. Gerçekten harika bir arabanın gırtlaktan gelen hırıltısı. "Bebeğimi yeni mi çalıştırdın?" İç çekerek sordum. Chevelle'i benim de özlemem yanlış mıydı?

Kiera arabama olan takıntıyla eğlenerek güldü. "Şey, onu eve bırakmak zorundayım, yani... evet."

Hemen daha dik oturdum. "Hem araba kullanıp hem de telefonla konuşmamalısın, o yüzden gitmene izin vereceğim." Bebeğimin -ya da *onun yaralanmasını* istemiyordum çünkü sohbet ediyorduk ve onun dikkati dağılmıştı.

"Tamam... Seni seviyorum." diye mırıldanırken kaşlarını çatıldığını görebiliyordum.

Onunla olan bu sürekli bağlantıyı severek, mutlu bir iç çekiş beni terk etti. "Ben de seni seviyorum. Seni bu gece daha sonra arayacağım."

Vedalaştık, sonra bağlantıyı kestim ve telefonu cebime geri koydum. Ben bunu yaparken Evan bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Koltuğunda dönerek bana baktı. "Bu konuşma bana bir şey hatırlattı... Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Gerçekten de hiçbir fikrim yoktu, yüzümü buruşturarak konuşmamız gereken ve onu bu kadar... sinirli gösterecek herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. Telefon seksi hakkında mı? Telefonu çıkarıp onun önünde otuz bir çekecek değildim ya. *Biraz* klasım vardı. "Tamam... Ne hakkında?"

Dudaklarını büzerek bana bir kaşını kaldırdı. "Fotoğraf."

"Ne pho...?" Ağzım açık bir şekilde ona bakarken sözlerim kesildi. Ah... doğru. *O* fotoğraf. "Jenny mi söyledi?" Ürpererek söyledim.

Dudakları hâlâ büküktü, başını salladı. "Evet. yaptıktan hemen sonra."

Dudağımı ısırarak Evan'ın yüzünde şiddet belirtisi aradım. Bunun için bana vurur muydu? Muhtemelen önce onunla konuşmalıydım. Hayır, *kesinlikle* önce onunla konuşmalıydım. Kız arkadaşından çok seksi, neredeyse çıplak bir fotoğraf çekmesini istemek muhtemelen bir düzine erkek kodu çizgisini aşıyordu. Lanet olsun. Bazen her şeyi yeterince iyi düşünmüyordum.

"I..." Uzun bir nefes vererek omuz silktim. "Özür dilerim. Sana sormam gerekirdi. Sadece... aklıma gelmedi. Jenny öyle biri değil... Onu öyle görmüyorum. Çok sanatsal biri, anlıyor musun? Kendim yapamadım, yardım edeceğini söyledi ama sonra üzerime su atmaya başladılar, hava çok soğuktu ve bana öyle gelmedi..." Ben saçmalarken o hâlâ bana bakıyordu. Durdum ve uzun bir iç çekiş daha yaptım. "Siktir, dostum, özür dilerim." Başımı eğerek ona çenemi gösterdim. "Al... vur bana. Daha iyi hissedeceksin. Hadi."

Evan gülmeye başladı ve ben kaşlarımı çatarak kafamı karıştırdım. "Dostum, sana kızgın değilim. Senin için o atışı yapabilecek biri varsa o da Jenny'dir. Sen doğru kararı verdin."

Başımı sallayarak anlamaya çalıştım. "Eğer bu seni rahatsız etmediyse, neden...?"

Gözleri kısıldı. "Hepsini silmesini mi istedin? O fotoğraflarla gerçekten gurur duyuyordu ve sen *bir tanesini* bile saklamasına izin vermedin mi? Gerçekten mi? Senin bedeninin olabilirdi ama bu onun eseri idi, yani o da bir nevi ona aitti. Portfolyosuna koymak için bazılarını saklamasına izin vermeliydin."

Ona bakarken çenem düştü. "Ben... özür dilerim?"

Sırıtarak başını salladı. Sonra koluma yumruk attı. "Kız arkadaşından çıplak fotoğrafını çekmesini istediğine inanamıyorum. Pislik herif."

Onun üzülmekten çok eğlendiğini görünce güldüm ve omzumu ovuşturdum. "Çıplak değildim, yemin ederim."

Koltuğunda rahatlarırken o da güldü. "Evet, biliyorum." Başını bana doğru çevirerek bir kaşını kaldırdı. "Çıplak olsaydın ölmüş olurdun." Bunu söyledikten sonra başını sallayarak güldü. "Pislik," diye mırıldandı yine.

"Özür dilerim," diye tekrarladım, hâlâ gülüyordum.

Sanırım bana *biraz* kızgındı. Rachel fotoğraf çekimindeki rolünden bahsetseydi Matt de kızabilirdi. Lanet olsun. Sanırım ona da bir özür borçluydum. Ve bu sabah aşırı tepki verdiği için Griffin'e de bir şeyler söylemeliydim. Şu halime bak, sağda solda insanları gücendiriyorum. Ama dilemem gereken özürler denizinde bir özür diğerlerinden çok daha fazla dikkatimi çekiyordu.

Derin bir nefes alarak telefonumu tekrar çıkardım ve Denny'yi aradım.

Açması biraz zaman aldı ve açtığında sesi yarım yamalak geliyordu.

Ölü. "Öyle mi?"

Anında irkildim. "Siktir... Yine çok erken, değil mi?" "Hey, Kellan... evet, oldukça erken."

"Özür dilerim. Ben sadece... dün gece sarhoşken söylediklerim için özür dilemem gerekiyordu. Bilirsin, hakkında..." *Bana heceletme, lütfen.*

Denny iç çekti. "Evet, neden bahsettiğini *çok* iyi biliyorum." Uzun bir nefes verdi. "değil. Öyle olsun diye söylemediğini biliyorum... Ben iyiyim,

Kellan."

Başımı Evan'dan ve otobüsteki diğer insanlardan yana eğerek, "Evet, tamam, ben sadece... Kendimi çok kötü hissediyorum. Özür dilerim." dedim.

"Öyle olduğunu biliyorum." Hat bir süre sessiz kaldı, sonra "Peki gittin mi? Yola mı çıktın?"

Gülümseyen, gülen... Griffin'e sataşan insanlarla dolu otobüse baktım. "Evet, az önce yola çıktık."

"Macera sizi bekliyor, ha? Eminim çok eğleneceksiniz."

Bunu söyleme şekli tuhaftı ve tam olarak ne demek anlayamadım. Çünkü sanki kötü davranarak eğleneceğimi düşünüyor gibiydi. Kirli olarak. *Ben* olarak. Yani, Kiera öncesi ben. Bir parçam onu Kiera'yla yatmayacağıma ikna etmek istiyordu... ama bunu söylemek çok tuhaftı. *Korkma Denny, senden çaldığım kadını aldatmayacağım.* Tanrım, tam bir pisliktim. Benim hakkımda böyle düşünmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Hayır, buradaki tek sürpriz benimle hâlâ konuşuyor olmasıydı.

Denny boğazını temizleyene kadar aramızdaki sessizlik garipleşti. "Her neyse, biraz daha uyumaya çalışmalıyım. İyi şanslar, Kellan."

İçimi garip bir utanç dalgası kapladı. "Evet, teşekkürler Denny."

Tam ona veda etmek üzereydim ki hafifçe güldü. "Ve *lütfen* zaman dilimlerini öğrenebilir misin?"

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve ruh halimi hafifletti. "Evet... üzgünüm."

Telefonumu elimden Evan'ın kaşları yine çatılmıştı. "Hâlâ Denny ile konuşuyor musun?" diye sordu, gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Omuz silkerek, "Evet... sayılır. Her zaman kolay olmuyor. Konuşamadığımız pek çok şey var."

Evan bir an bana baktı, sonra başını salladı, omzumu sıvazladı ve konuşmanın bitmesine izin verdi. Buna minnettardım çünkü birden kendimi biraz daha az iyimser hissettim.

Bölüm 15

SHOWTIME

Otobüs bir gürültü kakofonisi gibiydi ama bir şekilde uykuya dalmayı başardım. Vedalaşmak çok yorucuydu. Uyandığımda masamda bir sürü yabancı vardı ve kâğıt oynuyorlardı.

Başımı cama dayadığım yerden kaldırıp onlara baktım ve onlar da başlarıyla selam verdiler. Sanırım bu otobüste oldukça samimi olacaktık. "Hey," dedim gerginliğimi atarak. "Ne oynuyoruz?"

Solumdaki adam beni hemen içeri aldı. "Poker. Yatak için oynuyoruz." Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Harika. Görünüşe göre son seçeneği ben kullanacaktım. Neyse, önemli değil.

Oynamaya başladığımızda isimler değiş tokuş edildi. Gözlerimi otobüste gezdirirken arkadaşlarımı konuşurken, gülerken, iyi vakit geçirirken gördüm. Dışarıya bir göz attım ve gördüğüm tek şey çorak tepelerdi. Doğu Washington'a çoktan geçmiş olmalıydık. Sonra bir şehir tabelası gördüm ve şaşkınlıkla gözümü kıptım. Doğu Washington'a girmiştik, varış noktamızdan bir saat kadar uzaktaydık. Lanet olsun. Fark ettiğimden daha fazla yorulmuştum.

Bir parçam Kiera'yı tekrar aramak, hâlâ iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ama yapmamalıydım. Her beş dakikada bir onu kontrol etmemeliydim. Yapması gerekeni yapmasına izin vermeli ve yapması gereken şeyin bana zarar vermeyeceğine güvenmeliydim. İnanç, değil mi?

"Kaybettin, dostum." Karşımdaki adam -Mark- kartlarını yere bırakırken sırtıyordu. Haklı olduğunu görebiliyordum; tek papazımın onun üçlüsüne karşı hiç şansı yoktu. Oops. Muhtemelen çekilmeliydim. "Poker senin oyunun değil, değil mi?" dedi gülerek.

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, kesinlikle olmaz."

Parmaklarını bir süre masaya vurdu, sonra tekrar dolaplara baktı. "Ben gidip hakkımı arayacağım. Tanıştığımıza memnun oldum Kellan."

Mark ayağa kalktı, diğer çocuklar da hangi yatakları istediklerini sıralarken onları takip ettiler. Umurumda değildi, o yüzden yerimden kıpırdamadım. Masa boşaldığında Griffin oturdu. "Dostum... Sıkıldım."

Ona bakarken iç geçirdim. Griffin'in sürekli eğlenceye ihtiyacı vardı ve o kendi kendini uzun süre eğlendirebilecek biri değildi. Bir seyirciye ihtiyacı vardı. Tanrım, bu çok uzun bir tur olacaktı. "Pardon?" Uyku düzenlerini seçen diğer insanlara başımı sallayarak baktım. "Neden gidip uyuyacak bir yer bulmuyorsunuz?"

Başını sallayarak elini ranzalara doğru uzattı. "Arkadaki yatağı çoktan kaptım."

Kaşlarımı kaldırıp otobüsün arka tarafına baktım. *Gerçek bir yatak mı vardı?* Muhtemelen kalkıp yeni evimi keşfetmeliydim. Henüz hareket edecek gibi hissetmiyordum. Bedenim, kafam, kalbim, her şey ağır geliyordu.

Griffin masaya vurarak öne doğru eğildi ve ben de ona doğru döndüm. "Konuşmamız gerek," dedi.

Dudaklarımı bükerek benimle ne hakkında konuşmak istediğini merak ettim. Oh... belki de onu daha önce tartaklamıştım. "Hey, evet, bu sabah yüzüne vurduğum için özür dilerim. Kiera'nın pantolonuna girmeye çalışmandan gerçekten bıktım."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Neden? Gerçekten evet diyeceğini mi düşünüyorsun?" "Hayır," diye gülümseyerek cevap verdim. O, benim için bin yaşında olan tek kişiydi.

Kiera'nın asla dokunmayacağı yüzde yüz pozitif.

Griffin sanki bunu biliyormuş gibi sırttı. "O zaman neden bu kadar Bu mu?"

Ağzımı açtım, sonra . Haklı olduğu bir nokta vardı.
Garip. "Bu onu rahatsız ediyor, tamam. Ama... evet, pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Bana elini salladı. "Sorun yok, endişelenme. Zaten konuşmak istediğim şey bu değildi."

"Tamam... Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Sırtışı keyifle büyüdü. "Hayranlar. Nasıl olacağını düşünüyorsun? Sence onlardan bir sürü olacak mı? Her gösteride farklı birileri... Onları becermemiz için yalvaracaklar mı?"

Tam Evan ve Matt bize katılırken ona bakıp iç çektim. "Bilmiyorum dostum. Umurumda değil."

Griffin'in çenesi düştü, sanki az önce bekaret yemini ettiğimi söylemişim. Bir bakıma tam da söylediğim şeydi. "Umursamıyor musun? Nasıl umursamazsın?"

Şimdi ona kaşlarını kaldırma sırası bendeydi. "Ben Kiera ile birlikteyim." *Hatırladın mı? Az önce onun hakkında konuşuyorduk.*

Griffin yine de şaşkın görünüyordu. Onu görmeyi bekliyormuş gibi otobüsün etrafına bakındı. *Keşke.* "Şimdi olmaz, ahbap."

Evan kaşlarını çatarak Griffin'e baktı. Matt cipslerini atıştırıyor, sanki en sevdiği televizyon programıymışız gibi boş boş bizi izlerken gülümsüyordu. Tekrar iç çektim. "O burada değil diye aramızdaki şey sona ermez. Onunla dalga geçmiyorum." Bunu gerçekten anlamıyor muydu?

Görünüşe göre yapmamış. "Neden olmasın? Asla bilemez."

Gözlerini Evan ve Matt'e dikti, sanki aramızdaki kutsal bağı bozmaları için onlara meydan okur . Açıkçası beni ele verip vermeyeceklerini bilmiyordum. Söylemeleri de gerekmiyordu; Kiera'yı aldatacak değildim. Ama... eğer kız arkadaşlarıyla oynayıyorlarsa... kahretsin, evet... Jenny ya da Rachel'a bundan bahsedeceğimi sanmıyordum. Bunu itiraf etmek beni biraz rahatsız etti, çünkü onlardan gerçekten hoşlanıyordum, ama çocuklar benim ailemdi ve ben

güvenlerine bu şekilde ihanet edemezdim. Yine de kesinlikle kışlarına tekme basar ve onları itiraf etmeye zorlardım. Sonra da aptal oldukları için kışlarını tekrar tekmelerdim. Yine de bu konuda endişelenmem gerekeceğini düşünmemiştim. Evan ve Matt... Griffin gibi değillerdi.

Kaşlarımı kaldırarak Griffin'in anlamasını sağlamaya çalıştım. "*Ben bilirdim.*"

Beni incelerken dudakları büküldü. "Bu çok garip. Sen neden bir rock yıldızısın ki?"

Matt kıs kıs gülerken Evan gözlerini devirdi. Başımı biraz salladım, sonra omuz silktim. "Müziği seviyor muyum? Sahneye çıkmayı seviyor muyum? Biliyorsun, pantolonun üzerindeyken de eğlenmen mümkün Griffin." Matt yediği cipsi boğazına tıkadı ve öksürerek gülmeye başladı. Bunu söylemek *benim* için garip bir Çeydi ve Matt nefes almakta zorlanırken kıkırdadım.

Griffin gözlerini devirdi. "Ugh...Tanrım. *Çok* eziksiniz. Neden hepiniz tam da biz başarıya ulaşmadan önce ilişkiye girmek zorundaydınız ki?"

Evan ona gülümsedi, gözlerinde eğlence vardı. Gülerek Griffin'e dedim ki, "*Hiçbir şeye* çarpmadık. Ve kendini aşık olmaktan alıkoyamazsın. Bu mümkün değil." İnan bana, eğer onu kapatabilseydim, bunu yapacağım birçok zaman oldu.

Griffin açıklamamla alay etti. "Elbette yapabilirsin. Sadece yapmayın, bu kadar basit." Yüzünü ekşiten Griffin bize bakarken başını salladı. "Beni asla sizin kadar kırbaçlanmış görmeyeceksiniz. Bu acınası bir durum."

Matt onun omzuna vurdu. "*Seni* durdurmuyoruz, dostum. Eğer bir sürtük olmak istiyorsan, hiç durma. Hepsi senin."

Griffin sanki bunun kendisi için ne anlama gelebileceğini yeni fark etmiş gibi parladı. "Lanet olsun, haklısın. Hepiniz tek eşli *olduğunuza* göre... hepsi benim. Rakibim yok..." Masaya tekrar vurdu. "Evet, siz ikiniz evlenmelisiniz. Bütün pislikleri bana bırakın." Matt'in yüzü kıpkırmızı oldu; Evan sadece güldü. I

iç çektim. İnan bana Griff, yapmak istediğim şey tam olarak bu. Sadece Kiera'nın bunu isteyip istemediğini bilmiyorum.

Sonunda Spokane'deki mekâna vardığımızda çok etkilendiğimi söylemeliyim. Mekan beklediğimden çok daha büyüktü. Otobüsten iner inmez yapmamız gereken şaşırtıcı sayıda şey vardı: dinlememiz gereken yönler, yardım etmemiz gereken ekipmanlar ve en şaşırtıcı olanı da... radyo röportajları. Bizi Adam'dan tanımadıkları için neden birilerinin bizimle röportaj yapmak istediğinden emin değildim, ancak tur menajeri tüm gruplar için bir şeyler , ki bu güzeldi, ben de üzerime düşeni yaptım ve müziğimiz hakkında rastgele sorulara cevap verebilmek aradım. Garipti ama eğlenceliydi.

Daha sonra tüm gruplar hızlı bir prova yaptı. Kimsenin önünde performans sergilemek üzere sahneye çıktığımızda Matt'in yanakları solgundu. Yüzündeki ifade anlaşılabilirdi, çünkü sahnede olan oydu ve spot ışıklarından nefret ederdi. Bulunduğumuz oda çok büyüktü; bir ton insan alacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Ne olduğunu anlamadan gösteri başlamak üzereydi ve sahne arkasındaki enerji beni endişelendirmeye başlamıştı. Ama iyi anlamda. Gitmek için sabırsızlanıyordum. Hayranlar gelmeye, sanatçıların arasına karışmaya başladı. Bu bana bara geri döndüğümü hatırlattı. Herkes etrafta dolaşüyor, kaynaşılıyor, gülüyor, içiyor... flört ediyordu. Kızlar yanıma geldi, gruplardan birinde olup olmadığını sorarken gözlerinde ilgi vardı. Kibarca başımı salladım, sonra da hangi grubu görmeye geldiklerini sordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kızların çoğu Justin'in grubunu görmek için buradaydı; turnenin en çok ilgi çeken grubu oydu.

Kimsenin beni tanımaması biraz garipti ama güzel de bir şeydi. Bu bana D-Bags'in Seattle'da ilk çalmaya başladığı zamanları hatırlattı. Bilinmeyen bir grup, yüksek sesle müzik yaparak herkesin yemeğini bölüyordu. Güzel zamanlardı.

"Aman Tanrım... Kefaretten Kaçınma'da mısın?"

Önümde titreyen kıza bakmak için odayı taramayı bıraktım. Beni incelerken gözleri o kadar açılmıştı ki neredeyse endişe vericiydi. Rahatlamasını isteyerek usulca gülümsedim. "Hayır... Ben D-Bag'lerle birlikteyim... Şuradaki posterin en altındayız." Can havliyle sıkıldığı tanıtım afişini işaret ettim.

"Vay canına..." dedi, gözleri yüzümden ayrılmıyordu. "Vay... sen sadece... vay..."

Verdiği tepki beni güldürdü. Eğer bu kız Kiera olsaydı, şu anda kıpkırmızı olmuş, utancını gizlemek için benden uzaklaşmaya çalışıyor olurdu. Ah... Tanrım, onu özlemiştim - beni soyan ateşli gözlerini, tenimde gezinen nefesini, göğsümde gezinen parmak uçlarını, gülümsemesini, kalbini... Buraya geldiğimden beri onu arayacak zamanım olmamıştı ve her an başlayabilirdik. Zaten çalışıyordu. Onunla konuşmak için Pete'in kapanmasını beklemem gerekecekti.

Melankolinin ruh halimi değiştirmesine izin vermemeye çalışarak kıza "Bunu imzalamamı ister misiniz?" diye sordum.

Anında yüzüme doğru itti. "Evet..." Sesi hem mırıltı hem de iniltiydi.

Başımı sallayarak Sharpie'yi onun sert parmaklarından aldım ve grubun adının yanına kendi adımı yazarak imzaladım. Kalemimi ona geri uzattım ve o da posteri en değerli eşyasıymış gibi göğsüne bastırdı. "D- Bags... Bunu kesinlikle hatırlayacağım." Sonra parladı ve "Benimle bir selfie çeker misin?" dedi. Ben daha "Tabii" diyemeden telefonunu çıkardı ve yanıma yaslanmış fotoğraf çekiyordu. Fotoğraf için ona küçük bir sırtış atacak zamanım bile olmamıştı. "Teşekkürler!" Telefonuna bakarken kıkırdayarak aceleyle uzaklaştı ve yemin ederim "Vay canına" dediğini duydum.

Arkamda Evan'ın kahkahasını duyunca döndüğümde onu ve Matt'i orada durmuş bana sırtırken gördüm. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Evan başını salladı. "Gittiğimiz her yerde..."

Matt başıyla onu onayladı. "Biliyorum, değil mi? Elimizdeki en iyi pazarlama aracı o." Kaşlarını çatı. "Yirmi dört-yedi her zaman grup tişörtümüzü giymeli." Solgun gözlerindeki düşünceli bakıştan bu konuda ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Gittiğimiz her yerde yürüyen, konuşan bir reklam panosu olmamı istiyordu. *Ben öyle düşünmüyorum.*

Matt'in her sabah beni giydirmesi fikrinden hoşlanmadığım için gözlerimi devirip başımı sahneye doğru çevirdim. "Hadi, gidip ne kadar dolu olduğunu görelim."

Kulis alanını terk ederek sahnenin girişine doğru ilerlemeye başladım. Orada kaç kişi olduğunu bilmem gerekiyordu... çünkü onları duyabiliyordum. Sahne arkasındaki insanların gürültüsü ve kahkahaları arasında bile binlerce insanın konuştuğu sabit vızıltıyı seçebiliyordum. Evan ve Matt başlarını sallayıp beni takip ettiler, Matt dudaklarını çiğniyordu. Griffin kıkırdayan bir grup kızla flört etmek için geride kaldı, onun umutlu hayranlarıydı. Çeşitli insanların arasından geçerek sonunda sahnenin hemen arkasındaki alanı bulduk. Gürültü gibi güvenlik de burada daha sıkıydı. Büyük bir perde vardı, çoğunlukla kapalıydı ve sahneye girişi engelliyordu. Güvenliğin bizi durdurup durdurmayacağını merak ederek yavaşça yaklaştım. Bize doğru baktılar ama kimliklerimizi gösterdikten sonra geçmemize izin verdiler.

Başım dönerek perdeyi kenara çektim ve sahnenin arkasındaki kalabalığı iyice görebilmek için merdivenlere doğru ilerledim. Hepsine bakarken çenem düştü. Kalabalık muazzamdı, sanki devasa bir vücut gibiydi. Burası bir stadyum gösterisi kadar büyük değildi ama alıştığımızdan çok daha büyüktü. Pete'inkinden çok daha büyüktü. Tanrım, keşke Kiera da burada olup bunu görseydi. Muhtemelen benim için çıldırırdı ama ben korkmuyordum, hevesliydim. Adrenalin şimdiden midemi doldurmaya başlamıştı ve oraya gitmemek için kendimi zorlamam gerekiyordu. *Vakit geldi mi?*

Arkamdan yumuşak bir sesin "Aman Tanrım..." dediğini duydum.

Dönüp baktığımda Matt'in orada durduğunu gördüm, gözleri kalabalığa kilitlenmişti; onu hiç görmediğim kadar solgun görünüyordu. Panik içindeki gözleri benimkilere kaydı.

"Çok fazla var... Nasıl bu kadar çok insan var?"

Yüzüne bakınca, gerçek bir konserin neye benzeyeceğini hiç düşünmediğini . Bumpershoot'tan önce enkaz gibiydi ama açıkçası dışarıda olduğu için o kadar çok insan varmış gibi gelmemişti. Bununla... duvarlar, önümüzde ve sıkışıp kalmış bedenler... ben bile bunun kapsamını, tüm o gözlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Bu duygu hoşuma gitmişti. Matt'in aksine.

Endişeyle başımı salladım. "Bir sürü grup, bir sürü hayran demek... İyi misin?"

Anında başını salladı. "Hayır... hayır, sen haklıydın. Bunun için hazır değiliz. Hadi eve gidelim."

Topuklarının üzerinde dönerek benden hızla uzaklaşmaya başladı. Evan'a baktım, sonra aceleyle peşinden gittim. "Matt, bekle!" Sadece başını salladı ve geldiğimiz yere, bekleme alanına, çıkışa doğru yürümeye devam etti. Hay sikeyim. Gerçekten gidiyor muydu?

"Kahretsin," diye mırıldandım. Oraya vardığımızda kulisteki ana alana bakarak kayıp grup arkadaşımız için bağırdım; bu *herkesin elini* taşın altına *koyması* gereken bir andı. "Griffin!" Kafasını bana doğru çevirdiği anda onu fark ettim. Sesimdeki panikle kaşlarını çatı ve Matt'in hızla kaybolduğu yeri işaret ettim. Griffin parmağını takip etti, sonra kaşlarını çatarak Evan ve benimle aynı yöne doğru ilerlemeye başladı.

Matt'i dışarıda, arka girişin yanındaki ara sokakta yakaladık. Elinde cep telefonu, sanki bir araç çağıracaktı gibi volta atıyordu. Kapıyı koruyan iri yarı adamlar onu izliyordu ama Matt'in gösteriden ayrılmasını engellemek için bir şey yapacakmış gibi görünmüyorlardı. Bu onların işi değildi. "Matt...?" Ben sordum. "İyi misin?"

Hâlâ çok hasta görünüyordu ve titriyordu. "Uh-uh. Bunu yapamam. *Bunu* yapamam!" Binayı işaret etti.

Önüne geçerek ellerimi omuzlarına koydum ve sesimi olabildiğince yatıştırıcı hale getirmeye çalıştım. "Evet, . Bunu her zaman yaparız.

zaman."

Parmak uçlarımin altında tüm vücudu titriyordu. "Bu şekilde değil... Yapamam... Üzgünüm."

Matt'in daha önce de sahne korkusu yaşadığını görmüştüm ama böylesini hiç *görmemiştim*. Matt'in bir gösteriden önce, özellikle de yeni bir yerde, sinirlerinin gerilmesi oldukça normaldi ve ara sıra sahneye çıkmadan önce kustuğu da olurdu ama daha önce hiçbir gösteriye çıkmayı *reddetmemişti*. Her zaman bununla başa çıkmanın ve performans sergilemenin bir yolunu bulmuştu, genellikle de etrafındaki herkesi görmezden gelerek. Yine de bu gece işe yarayacak gibi görünmüyordu. Sahneye çıkarken hiç gergin olmamıştım, artık olmuyorum ve hiçbir zaman onun şu anda yaşadığı kadar kötü olmamıştım, bu yüzden ona nasıl yardım edeceğimi gerçekten bilmiyordum. Evan'a baktım, o da aynı şekilde emin olamayarak omuz silkti.

"Matt," dedi, yine de denedi. "Her şey yoluna girecek. Şarkılarımızı hepimizden daha iyi biliyorsun. Denesen bile berbat edebileceğini sanmıyorum."

Matt, Evan'a dönerek başını salladı. "Oraya gidemem... Çok fazla insan var..."

Evan yine omuz silkti, sonra da "*Ne yapacağız?*" diye sordu.

Kahretsin. Ne yapsaydık? Matt'i omzuma alıp sahneye çıkarabilirdim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu yaparsam her yere kusacağından emindim. Elbette onu fiziksel olarak sahneye çıkarabilirdim ama onu sakinleştirmeye zorlayamazdım ve şu anda ihtiyacı olan Gey de buydu, sakinleştirmek. Kahretsin... Keşke Rachel burada olsaydı. Bunu yapabileceğinden emindim. Belki de onu aramalıyım? Ya da belki onun sesini duymak onu hemen bir otobüse bindirip eve götürürdü. Emin değildim ve bunu riske atmak istemiyordum. Bir parçam eve dönme fikrini ne kadar sevse de, *denemeden* başarısız olmak için bu kadar yol kat edemezdik. Matt kendini *asla* affetmezdi.

Kararsızca Griffin'e baktım, sessizce ondan yardım istedim, ancak bunun iyi bir fikir olup olmadığından gerçekten emin değildim. Griffin yardım edebilirdi... ya da bunu bin kat daha kötü hale getirebilirdi.

Griffin soru soran yüzüme baktı, sonra gözlerini devirdi ve Matt'in ensesine bir şaplak indirdi. "Rahatla biraz, hercai."

Matt'in korkmuş ifadesi anında kaşlarını çatmaya dönüştü. Matt yüzünü ona dönerken Griffin kaşlarını kaldırdı. "Orada tanıdığın biri var mı?" diye sordu. Matt başını sallayınca Griffin de başını salladı. "Peki sence bizi tanıyan biri var mı?" Matt yine başını sallayınca Griffin gülümsedi. "O zaman ne diye endişeleniyorsun ki? Kesinlikle berbat olabilirsin ve kimse bunu bilmez ya da umursamaz, çünkü kimse bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Eğer düşünürsen, bu seni korkutmaması *gereken* tek gösteri, çünkü gerçekten önemli değil." Omuz silkti, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Gözleri parlayan ve artık titremeyen Matt kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hâlâ umursamalıyız Griffin. İnsanlar bizi tanısin ya da tanımasın, *her* gösteriyi önemsemeliyiz. Her zaman onları etkilemeye çalışmalıyız."

Griffin girişi gösterdi. "O zaman git onları etkile, sik kafalı."

Matt gözlerini devirdi... sonra da hışımla içeri girdi. Griffin sırtıttı, sonra başını salladı. "Adamın sorunları var." Bana dönüp bakınca, yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti ve omuz silkti. "Sadece hangi düğmeye basacağını bilmen gerekiyor, Kell." Omzuma bir şaplak attı, sonra Matt'i içeri kadar takip etmeye başladı. Sadece kapıya bakabildim, biraz şok olmuş, biraz da şaşırmıştım. Nasıl olmuştu da hepimiz arasından *Griffin* ona ulaşabilmişti? Gerçekten de düğmeler.

Evan güldü, sonra sırtımı sıvazladı. ", bir gösteri yapalım." Sırtıttım, sonra başımı salladım. *Evet, hadi yapalım şunu.*

Parti alanına geri döndüğümüzde, Griffin Matt'e içi çok sert bir içki olduğundan emin olduğum bir şeyle dolu kırmızı bir Solo bardak uzatıyordu. Matt içkiyi yudumlamaya bağıladı, Griffin de onu cesaretlendirmek için hafifçe sırtına vurdu. Matt içkisini bitirdiğinde gözlerini kapadı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Harika değildi ama kesinlikle daha iyiydi. En azından ekipten biri odaya girip "D-" diye bağırana kadar daha iyiydi.

Bags, sıra sende." Sonra yüzü yeşile döndü. Uh-oh. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Matt elini ağzına kapattı ve Griffin anında "Kova!" diye bağırdı.

Birisi Griffin'e bir kova fırlattı ve o da Matt'e uzattı... Matt tam kaybederken. Odadaki her grup üyesi alçak sesle "Oooooo" diye bağırırken içim cız etti. Griffin Matt'in omzunu hafifçe sıvazladı. Başımı Evan'a doğru eğerek, "Belki de birkaç şarkıyı onsuz söylemeliyiz. Akustik mi?"

Evan güldü. "Ne anlamı var ki? Zaten sadece üç şarkı söyleyeceğiz.

Gidip onu temizleyelim."

Garip bir şekilde, ona ulaştığımızda Matt gülümsüyordu. "Daha iyi misin?" diye sordum.

Kovayı yüzünü buruşturan bir ekip üyesine uzatarak ağzını sildi ve başını salladı. "Çok. Hadi gidelim."

Matt uzaklaşırken Griffin gülmeye başladı. Kovayı tutan talihsiz ekip üyesine bakarak, "Onu durulamayı bitirdiğinde, yan tarafına benim için *Matt Hancock'un Mülkü* yaz. Buna yine ihtiyacı olacak. Her gösteride." Adamın sırtını sıvazladı, sonra Matt'in peşinden gitti.

İkiliye başımı sallayarak arkadaşlarımı takip ettim. Bir ekip üyesinin beni hazırlamasına izin verdikten sonra Evan'ı sahneye kadar takip ettim. Eşyalarımız çoktan hazırlanmıştı ve Matt gitarının arkasına saklanmış, gözlerini enstrümanına dikmiş, nihayet memnun görünüyordu. Griffin iki yumruğunu da zaferle havaya kaldırmıştı. Kimse onu tanımasa bile, bir etki bırakmaya kararlıydı. Ona gülümserken bir elimi kalabalığa doğru kaldırdım. Kim olduğuma dair en ufak bir fikirleri yoktu ama yine de kulakları yırtarcasına çığlık atıyor, gösterinin başlamasını heyecanla bekliyorlardı. Bunu başlatmak eğlenceliydi.

Sahne, tüm ışıklar üzerimde patlarken ve odanın geri kalanı gölgedeyken, orada kaç ruh olduğunu görmek daha zordu, ama yine de varlıklarını hissedebiliyor, meraklarını hissedebiliyordum. Yerimi değiştirerek

Odaklandım ve en net görebildiğim ön taraftaki insanları inceledim. Birçoğu kızdı ve ağızları bir karış açık, gözlerini kocaman açmış bana bakıyorlardı. Bazıları yüzlerini yelpazeliyor ve arkadaşlarına kıkırdıyordu. Buna gülmek zorunda kaldım.

Mikrofonu kaptığım gibi standından çıkardım ve kenara yaklaştım. Biraz çömelerek, açıkça yaltaklanan birkaç kıza doğru baktım. "Selam. Nasıl gidiyor?" Rahatça sordum.

İçlerinden birinin dizlerinin bağı çözüldü ve arkadaşları onu yakalamak zorunda kaldı. Oops. Kıkırdayarak doğruldum ve tüm kalabalığa hitap ettim. "Nasıl gidiyor, Spokane?" Bazı gruplar sadece sahnede çalar ama ben biraz etkileşimi severdim. Beni eğlendiriyordu. Ayrıca, kimin için çılgılık attıklarını bilmeleri gerekiyordu. "Benim adım Kellan," dedim ve anında bana bağırıldığını duydum. Tekrar gülererek grup arkadaşlarımı işaret ettim. "Bunlar Matt, Evan ve Griffin. Biz D-Bag'leriz... ve sizin için *gerçekten* bir şeyler yapmak istiyoruz." Bunu alçak sesle, baştan çıkarıcı ve cilveli bir şekilde söylemişim. Bunu yaptığımda Kiera'yı kızdırdığımı biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Çok eğleneliydi.

Karşılıklı çılgılıkların arasında, öndeki bir grup insanın "Soyun!" diye bağırıldığını net bir şekilde duydum.

Gülmek için durakladığımda mikrofonu indirmek zorunda kaldım. *Demek böyle bir kalabalık olacak, ha?* Griffin gömleğini çıkarmaya başlamıştı. Durması için parmaklarımı şıklattım ve onu işaret ettim. Bana sırtı ama kıyafetlerini çıkarmadı. "Yaramaz, yaramaz," dedim kalabalığa. Sonra onlara şakacı bir yarım gülümseme verdim. "Hoşuma gitti."

Onlar çılgılık atarken arkamdan Evan'a şarkıyı başlatmasını işaret ettim. Çocuklar çalmaya başladığında -ben şarkı söylemeye başladığımda- kalabalığın tavrı o zaman değişti. Bizi sadece etrafta dolaşan bir grup iyi görünümlü adam olarak görmüyorlardı, hayır, tepkilerinden anladığım kadarıyla çok seviyorlardı, çünkü *müziği* seviyorlardı. Zıp zıp zıplıyorlardı, öyle coşkulu bir kitleydiler ki, kolayca sifon çekebilirdim.

enerji aldım. Sahnede bir ileri bir geri dolaştım, yakın olanlara uzandım, uzak olanlara işaret ettim, enerjilerini onlara geri verdim. Sözleri bilmeseler de, şarkıları bilmeseler de, Pete's'te çaldığımız zamanki *his* aynıydı. Hayır... daha iyiydi çünkü bu çok daha büyüktü. Beni heyecanlandırdı. *Evet dediğim için çok mutluyum.*

Son şarkımızı bitirdiğimizde - onlar parmağıma sıkıca sarıldıklarında - kendimi bir konserden sonra hiç hissetmediğim kadar yüksek hissediyordum. Bu anı Kiera'yla paylaşamayacağımı bilmek beni tek üzen şeydi. *O da burada olmalıydı.* Bu anı tamamlayabilirdi. Ama onu daha sonra arayabilirdim. Bunu onunla hâlâ biraz paylaşabilirdim ve bu her şeyi yoluna koyardı.

Sahneden ayrıldığımızda dördümüz de hâlâ heyecanlıydık. Diğer grupların olduğu yere geri dönerken Matt'in kolunu şakacı bir şekilde altı kez yumrukladım. "Çok iyiydin dostum. Başardın!" Gerçekten de öyleydi. Matt her zaman iyi değildi ama bilmiyorum, bu gece çok iyiydi.

Matt bana teşekkür ederken sıırttı. "Sanırım kusmak daha iyi oynamama yardımcı oldu."

Ona gülerek, "Söz veriyorum, bir daha gösteriden önce kalabalığa bakmana izin vermeyeceğim," dedim. Hayır. Eğer bu işi başaracaksak Matt'in gösteri öncesi mümkün olduğunca karanlıkta kalması gerekiyordu. Ve gerçekten de öyle hissetmeye başlamıştık.

Dinlenme alanına geri döndüğümüzde, diğer grup üyeleri alkışlamaya başladı. Hatta bazıları ıslık çaldı. Gerçeküstüydü. Justin ellerini havaya kaldırarak bize doğru yöneldi. "Kankalar! Sizler çok iyisiniz! Bunun için mükemmel olacağınızı biliyordum."

Sonrasında hepimiz imza isteyen, fotoğraf isteyen, müziğimizi nereden satın alabileceklerini öğrenmek isteyen hayranların akınına uğradık. Her şey o kadar tuhaftı ki neredeyse sindiremiyordum. *Şu anda hayatım ne halt ediyor?*

Kiera'yı arayabildiğimde saat çok geç olmuştu ama hala enerjim yüksekti. Yakın zamanda uyumamın imkanı yoktu. Otobüse geri dönmüştük, bir sonraki gösterimize gitmek için gece boyunca ilerliyorduk. Kendi odama tıkmıştım; poker oyunu için endişelenmeme gerek kalmamıştı çünkü ben uyurken Evan bana alt ranzayı tutmuştu Bölme benim için biraz küçüktü ve tamamen sığmak için dizlerimi bükmem gerekiyordu. Uzanabilmeyi gerçekten özleyecektim ve aniden çok daha kısa olmayı diledim. Telefonuma bakarken etrafımdaki insanları dinledim. Bazıları derin derin horluyordu ama birçoğu da hâlâ uyanıktı, birbirleriyle ya da telefonda birileriyle konuşuyorlardı. Koridorun karşısındaki Evan'ın Jenny'ye onu özlediğini söylediğini duyabiliyordum. Mahremiyet için odamın perdesini kapatmıştım ve Kiera'yı aramak için düğmeye bastığımda telefonumun ışığı ellerimde parlıyordu. Bu gece Pete'in evinde kapalıydı, yani hâlâ uyanık *olmalıydı*.

Aramanın bağlandığını duydum, sonra Kiera'nın nefes nefese sesi kulağımdaydı. "Merhaba..." Sadece bu tek kelime bile içime bir enerji dalgası gönderdi.

"Hey, . Seni uyandırdım mı yoksa yatıyor musun?" "Büyük, soğuk yatağıma sürünerek girdim."

Kiera'nın yatağının üzerine yayılmış görüntüsü içime dolduğunda gözlerim daldı. "Ah...Tanrım kulağa hoş geliyor. Keşke orada seninle olsaydım."

Onun hüzünlü bir iç çekişini duydum ve onun da bunu istediğini biliyordum. İçim sıcacık olmuştu. "Öylesin, unuttun mu?" dedi. "Yatağımız seni hissetmem için çok büyük, hepsi bu."

Bu beni gülümsetti ve küçük bir kahkaha attım. "Evet, bu doğru. Daha yakın olsaydım bacağımı seninkine sarar ve başımı boynuna gömerdim..." Bir sıla hasreti dalgası göğsümü sıkarken iç çektim. "Senin kokunu özledim..." *Seni hissetmek, seni görmek... hepiniz.*

"Ben de tam olarak aynı şeyi söyleyecektim."

Tekrar güldüm, sonra ona notlarımdan herhangi birini alıp almadığını sordum. Belli başlı birkaç tanesini geride bırakmıştım -ya da Anna'ya bıraktırmıştım- yani şimdiye kadar bazılarını bulmuş olmalıydı. Belki Griffin'in bas gitarıyla ilgili olanı. Ya da komşuların parasıyla ilgili olanı. Belki Chevelle'nin torpido gözüne sakladığımı bile. Aslında çoktan bulmuş olabileceği birkaç tane vardı.

Kiera biraz bulduğunu itiraf etti ve bunu duymak beni düşündüğümde daha fazla mutlu etti. *Bugün beni düşünmüş.* Gece yarısı beni mi düşünmüştü? Yaptığım işe ara verip onu düşündüm, zihnimde onun için bıraktığım mektubu gözden geçirdim, böylece o anı birlikte paylaşabilirdik... eğer mektubu aldıysa. Notlar hakkında bir süre daha konuştuktan sonra merakım beni öldürüyordu ve Kate'in bana verdiği sözü tutup tutmadığını öğrenmem gerekiyordu. "Kate onunkini sana verdi mi?"

Ona bunu sorarken içim burkuldu. Kiera aşk kitaplarını severdi, bu yüzden biraz ateşli konuşmalardan hoşlandığını biliyordum, ama belki de fazla ileri gitmiştim. Yine de, benim naçizane fikrime göre, bu klas bir ateşli konuşmaydı. Bir kere bile sik kelimesini kullanmadım. Ama seksi olduğu kadar romantik de olmuştu. Aslında biraz hüznüydü ve muhtemelen bu yüzden yüzümü buruşturuyordum. Ama hepsi doğrudu ve bana ne yaptığını, ona karşı ne hissettiğimi bilmesini istiyordum. *Benim için senden başka kimse yok.*

Bana cevap verirken neredeyse kızardığını duyabiliyordum. "Evet, öyle."

Hemen detay vermemesi beni öldürüyordu. "Ve... hoşlandın mı

Bu mu?"

"Evet," diye nefes aldı.

İçimden bir rahatlama aktı ve gerginliğim fişkırmaya başladım.

"Güzel... çünkü her kelimesinde ciddiydim. Bana yaptıkların, beni etkileme şeklin... Özel biri olduğunu düşünmediğini biliyorum ve sanırım bazen benim için yeterince çekici olmadığını hissediyorsun, ama öylesin. Benim

"Vücudum senin için yanıyor... Bunu inkar edemem... Asla edemem." *Sen isteyebileceğim her şeysin. Bunu nasıl göremezsın?*

Kiera'nın sesi de konuştuğunda aynı derecede rahatlamıştı. "Benim için de aynı şey geçerli Kellan... hepsi. Beni nasıl etkilediğin, seni ne kadar sevdiğim... hepsi."

Benimle tartışmadı, beni daha iyisini yapabileceğime ikna etmeye çalışmadı - bunu sevdim. Kiera onu ne kadar sevdiğimi bilseydi ve bunu tamamen *kabul etseydi*, belki de benim yerime geçmezdi. Belki de onu yanımda tutabilirdim. Sıcak ve tatmin edici bir şey göğsümde, başımda, vücudumda genişlemeye başladı... kramp girmiş bacaklarım bile bunu hissetti. Umut. İşte buydu.

"Güzel," dedim ona. "Aynı şeyleri hissetmemiz hoşuma gidiyor. Bu bana her şeyin yoluna gireceğini düşündürüyor."

Ama bunu söylerken bile beynimin içinde yanlış bir düşünce uçtu: *Lütfen, Tanrım, iyi olmasına izin ver.*

Bölüm 16

YOL

Yoldaki hayat hem heyecan verici hem de yorucuydu. Aynı anda hem yorgun hem de enerjik olmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama gerçekten öyleydi. Ve sürekli seyahat etmenin kafa karıştırıcı hale gelmesi uzun sürmedi; sadece birkaç hafta olmuştu ve şimdiden nerede olduğumuz konusunda tamamen bilgisizdim. Neyse ki Matt her şeyin üstündeydi ve her gösteriden önce hangi şehirde olduğumuzu hatırlatıyordu.

Ve gösteriler... Olmasını umduğum her şey ve çok daha fazlasıydı. Seyircilerle birlikte çalmak, arkadaşlarımla takılmak, müziğin nabzını göğsümde, ruhumda hissetmek... beni heyecanlandırdı. Kiera ile eve dönmek için ne kadar sabırsızlansam da hiç bitmesini istemedim.

Ancak otobüste olmak... cazibesini hızla kaybediyordu. Monoton ve zihin uyuşturucuydu. Erkekler sırf konuşacak yeni insanlar bulmak için otobüs başladılar. Biz dört D-Bag genellikle birlikte kalırdık. Takılmayı seviyorduk.

"Yani, evde bir seks arkadaşım var ve şu şeyi yapıyor-" Justin elini kaldırarak Griffin'in hikâyesini böldü. "Bir dakika. Seks arkadaşı mı? Ona böyle seslendiğini biliyor mu?"

Griffin elini salladı. "Evet, bana da öyle diyor. Her neyse, bana binerken şöyle bir şey yapıyor, sanki bacağı buradaymış gibi..."

Beynimde takılı kalmasını istemediğim bir pozisyona geçmeye başladı, ben de ayağa kalktım ve Justin'e aşırı grafik hikayesini anlatması için onu yalnız bıraktım. Neyse ki anlatması uzun sürmedi çünkü otobüs tıslayarak durdu ve gösteri için son dinlenme yerine yerleşti. Şoför kapıları açtı ve ben de hemen otobüsten indim. Temiz havaya ve esneyecek bir yere ihtiyacım vardı. Koşuya çıkabilmeyi gerçekten çok isterdim. Bunu özlemiştim.

Justin benden birkaç saniye sonra otobüsten indi. Gülüyordu. Kollarımı açtığımı görünce başını salladı. "Görüştüğü kız kulağa çok seksi geliyor. Neden yine onunla birlikte?"

Başımı salladım, içimden bir kahkaha kaçtı. "Bunun cevabını gerçekten kimse bilmiyor."

Justin tekrar başını salladı ve gülerek otobüsüne doğru ilerledi.

Ondan sonra hepimiz rahat bir ritme girdik. Konuşmamız gereken insanlarla konuşuyor, yardım etmemiz gereken ekipmanları kuruyor, gösteri öncesi hayranlarla buluşma zamanı gelene kadar otobüste uzanıyorduk. Her şey çok kolay ve eğlenceliydi. Ta ki aniden, öyle olmayana kadar.

"Seni lanet orospu!"

Sahne arkasındaki hepimiz dönüp kimin bağırdığına baktık. Kurt'tü, genellikle otobüsümüzde olan çocuklardan biriydi. Cep telefonuyla konuşuyordu, yüzü öfke içindeydi ve karşı taraftaki birine bağıırıyordu. "Sen tam bir amcıkısın! Seni bir daha asla görmek istemiyorum, seni orospu! Cehenneme git!" Bunu söyledikten sonra telefonunu tüm gücüyle duvara fırlatarak kırdı.

Ona bakarken içim buz kesti. Eve döndüğümüzde bizi bekleyen kız arkadaşlarımız hakkında defalarca konuşmuştuk ve ne zaman kız arkadaşından bahsetse yüzündeki ifade... bir aynaya bakmak gibiydi. Şimdi yüzündeki saf öfkeden, o olduğunu ve ona ne yaptığını çok iyi biliyordum. Gidip onunla konuşmak istedim.

Ona bir şekilde yardım etmek istiyordum ama böyle bir telefon almaktan korktuğum için olduğum yerde donup kalmıştım.

Grup arkadaşları üzerine çullandı ama o konuşamayacak kadar sinirli bir şekilde onları oyaladı. Sonra kızgın gözleri odayı taradı ve bağırdı, "Burada kim beni becermek istiyor? Hemen şimdi."

Ben izlerken, odaya dağılmış dört kız ona doğru koşmaya başladı. Kendisine ilk ulaşanını elini tuttu ve onu koridora doğru çekmeye başladı. Birden boğazımı tıkayan paniği yutmak zorunda kaldım. Sanki bir kâbusun içindeydim ama öyle olmadığımı biliyordum. Uyanıktım, bu gerçekten oluyordu. *Tanrım. Lütfen bir gün bunun ben olmama izin verme.*

"Bu berbat," dediğini duydum Evan'ın yanımda. Ona bakmak için döndüm ve Kurt'ün stres gidericisiyle kayb olduğu yere başını salladı. "Bana sevgilisine bir yüzük aldığını söyledi. Onu bir daha gördüğünde evlenme teklif edecekmiş."

Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiydim ve içgüdüsel olarak kamburlaştım. Bu çok fazlaydı, çok benzerdi... en büyük korkuma çok yakındı. Evan elini omzuma koydu, kaşları endişeyle çatılmıştı. "İyi misin?"

Başımı salladım, yutkundum. Hayatlarımızın paralelliğinin beni sarsmasına izin veremezdim. *Kurt'ün* kız arkadaşı aldatmıştı, benimki değil. Kiera ve ben iyiydik. O iyiydi. Sadıktı. *Beni seviyordu. Beni seviyor. Beni seviyor.*

Ben karanlık düşüncelerimi yönlendirmeye çalışırken Evan omzuma vurdu ve uzaklaştı. Birden gözümün önünde bir kız belirdi. Yanakları kızarmıştı, soluk gözleri parlıyordu ve dudaklarını ısıırıyordu. "Merhaba..." dedi ağzıma bakarak.

Hâlâ biraz kendimde değildim. Ona kibar bir gülümseme veremiyordum, profesyonel davranamıyordum. Sadece onun bana bakmasına bakıyordum. Cevabım tutarlı bir düşünceden çok içgüdüsel. "Hey..."

Cevabımın rahatlığı onu cesaretlendirmiş gibiydi. Bana yaklaştı ve yan tarafını bedenime doğru itti. "Bu biraz çılgıncaydı,

değil mi?" Yüzündeki ifadeden aslında şunu demek istediğini anladım: *"Sen de mi bu teklifi yapıyorsun? Şu anda sikilmek istiyor musun?"*

Yüzünde katıksız bir ilgiyle bana baktığını görmek gerçekten midemi bulandırmaya başlamıştı. "İzninizle," dedim ona. Hava almaya ihtiyacım vardı. Ya da Kiera'ya. Aynı şey. Ben uzaklaşıp telefonumu çıkarırken kız kaşlarını çattı.

Burası gürültülüydü, kızlar ve erkekler gülüşüyor, flört ediyorlardı ama bir saniye daha bekleyemezdim, Kiera'nın sesini duymam gerekiyordu. İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Hey, sen... seni özlediğimi nereden bildin?" Sesindeki sakın sevgiyi duymak beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. *Biz iyiyiz... O hâlâ benim.*

"Sanırım ben medyumum," dedim rahatlamış bir kahkahayla. "Günün nasıl geçti?" *Bana her şeyi anlat, her şeyi anlat... Sadece konuş benimle, lütfen.*

Neyse ki aradı. D-Bag'ler sahneye çıkana kadar onunla konuştum ve işimiz biter bitmez onu geri aradım. Sadece onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Gösteriden sonra hepimiz otobüse döndüğümüzde Kurt'ün bir masada tek başına oturduğunu ve boş gözlerle pencereden dışarı baktığını gördüm. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak yanına oturdum. "Hey, dostum. Ne olduğunu gördüm. İyi misin?"

Ölü gözlerini dışarıya dikerek mırıldandı: "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. o."

Başımı salladım, sonra kalktım ve onu yalnız bıraktım. Ben olsaydım, onu yalnız bırakmak istemezdim.

Bu konuda konuşmak için de.

Kurt'ün sesli ayrılığından sonra ilişkiler sağda solda fiyaskoyla sonuçlanıyordu. Bazen erkeklerden biri Kurt'un yaptığı gibi kız arkadaşına küfürler yağıdırıyor, bazen de kız arkadaşından af diliyordu. Bunu her gördüğümde bana bir şeyler yaptı, beni dehşete düşürdü.

çekirdek. Ve ne zaman biri ayrılrsa, hala iyi olduğumuza dair kendimi rahatlatmak için Kiera'yı arıyordum. Tanrı'ya şükür, hâlâ öyle görünüyordu.

Breakup-fest başladıktan kısa bir süre sonra başka bir şey daha olmaya başladı. Kızlar otobüste bize katılmaya başladı ve insanların sevişme sesleri düzenli bir şey haline gelmeye başladı. Bu sesi dinlemek Kiera'yı özlememe neden oldu ve onunla ilgili *-en iyi-* rüyalar görmeye başladım. Çoğu zaman, taş gibi sert . Ağrılı... ve yalnız. Ama sadece Noel'e kadar beklemem gerekiyordu, sonra onu tekrar görebilecektim. Sabırsızlanıyordum.

"Sen D-Bags'tensin, değil mi?"

Düşüncelerimden sıyrılıp baktığımda bizimle otobüse binen o rastgele kızlardan birini gördüm. Benimkinin karşısındaki masadaydı ama onunla göz göze geldiğim anda birlikte oturduğu adamı -Paul'u- bırakıp benim oturduğum sıraya atladı. Paul bana ters ters baktı, sanki onu bir şekilde onu terk etmeye zorlamışım gibi. *Bu benim suçum değil, dostum.* Onunla henüz konuşmamıştım bile.

Kin gözlerini görmezden gelerek ona kibarca gülümsedim ve vücudumu hafifçe eğerek sırtımın cama yaslanmasını ve bacağımın bankın daha yukarısında durmasını sağladım. "Evet... Kellan, merhaba."

Bana takdirle bakarken başını eğdi. Şu anda o kadar da harika göründüğümü hayal bile edemiyordum. Otobüste bir banyo vardı ve küçük bir duşu da vardı ama dünyanın en boktan duşuydu ve bize her zaman çok gerekmedikçe kullanmamamız söyleniyordu. Doğru dürüst durulanmayalı birkaç gün olmuştu ve üzerimdeki kiri temizlemek için sabırsızlanıyordum. Tanrı'ya şükür bir sonraki durakta bir otelimiz olacaktı. Justin'in bana anlattığına göre, bu onun turlarında her zaman olmayan bir lükstü, ama bu turnenin uzunluğu, turnedeki grupların sayısı ve bazı şehirlerde tekrarlanan performansların sayısı nedeniyle, ara sıra katılmamız gereken bir ikramdı. Ve yatağa her uzandığımda kendimi böyle hissediyordum; bir hediye gibi.

"Kellan," diye mırıldandı kız, sanki ezberliyormuş gibi. "Hoşuma gitti, çok seksi."

Ona başımı salladım. "Ben seçmedim ama teşekkürler," dedim küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle. Sanırım bu aileme teşekkür edebileceğim küçük bir şeydi; Kellan Kyle'ın kulağa hoş gelen bir ismi vardı. Hmmm... Kiera Kyle da öyle. Tanrım, baş harflerimizin uyuşmasına bayılıyordum... tabii benimle evlenmeyi kabul ederse. Kabul eder ? Mektubu henüz kanepede bulmamıştı... bu yüzden henüz bu konu hakkında konuşmamıştık. Hem istedim hem de istemedim.

Yanımdaki kız gülümsememden yanlış bir fikre kapıldı; öne doğru eğildi, eli aramızdaki dizime gitti. "Peki... senin hikayen nedir, Kellan?"

Neredeyse ona iç çekecektim. *Seninle paylaşacağım bir şey değil.* Onu kızdırmadan bu konuşmadan nasıl çıkacağımdan tam olarak emin değildim. *Beni yalnız bırakır mısın?* Biraz kaba göründü. İşte o zaman kurtarıcım karşımıza oturdu.

Yüzünde geniş bir gülümseme beliren Griffin bana başını salladı. "Nefesini boşa harcama, tatlım. Memlekette bir kıza abayı yakmış durumda. Onu aldatmayı aklından bile geçirmiyor." Bana gözlerini devirdi, sonra kıza yukarıdan aşağıya bakarken sırtışı geri döndü. "Benimse böyle bir kısıtlamam yok. Ayrıca hemen şurada bir yatağım var."

Koridorun aşağısını işaret etti ve kız parmağını takip etti. Yüzünde belirgin bir somurtmayla bana baktı. Sırıtarak omuz silktim. "O haklı. Seninle yatmayacağım."

İçini çekti, sonra Griffin'e baktı. Kaşlarını kaldırmış, parmaklarını açmış, onun cevabını bekliyordu. Tekrar içini çekti ve "Pekâlâ... tamam, gidelim." dedi.

Griffin masayı tokatladı, sonra da onu yatak odasına götürdü. Tanrıya şükür, potansiyel kızgın yüzleşme önlendi. *Kahretsin, Griffin'e gerçekten borçlu olduğuma inanamıyorum.* Etrafta olmasının işe yarayacağını kim bilebilirdi?

Griffin "misafirimizi" e lendirirken ben de Kiera'yı aradım. Grupların etrafında dolaşan kızlardan hiç bahsetmedim. Gereksiz yere onlar için endişelenmesini istemiyordum ve endişeleneceğini de biliyordum. Ama onların varlığı benim için önemsizdi; ona karşı hissettiklerimi, ona ne kadar bağlı olduğumu değiştirmiyordu. Hepsi etrafımda çırılçıplak dans edebilirdi ve ben farkına bile varmazdım.

Küçük bir parçam Kiera'nın kızlardan haberi olup olmadığını, biz konuşurken arka planda bir şeyler duyup duymadığını merak ediyordu. Eğer ve neden sürekli etrafta olduklarını merak ettiyse de bu konuyu hiç açmadı. Bahsetmemesi beni mutlu etti, bana gerçekten güvendiğini hissettirdi. G venmeliydi de. O kızlar... radarımda değillerdi. Bana açıkça teklif edenler bile. Önümde, etrafımda, arkamda olan tek şey Kiera'ydı... O her yerdeydi, o her şeydi.

Ertesi sabah erkenden bir sonraki durağımıza vardık. Çoğu kişi için erkendi. Ben saatlerdir ayaktaydım. Sersemlemiş ve uykulu bir halde otobüslerden indiler ve daha önce hiç görmemişler gibi güneşe göz kırptılar. Griffin Matt'e yaslanırken, ekipten birinin Griffin'in "fl rt ne" yakındaki bir taksiye kadar eşlik ettiğini fark ettim. Diğer erkeklerin hiçbiri ona bakmıyordu, bu da... onun için  z lmeme neden oldu. Ama eğer ona el sallarsam ya da herhangi bir şekilde onu tanırsam, tekrar otob s m ze geleceğini ve o garip konuşmayı tekrar yapmak zorunda kalacağımı hissediyordum. Ve Griffin'in beni bundan ikinci kez kurtarabileceğinden şüpheliydim. Bu yüzden herkes gibi ben de onu görmezden geldim.

Tur yöneticisi Scott, her zamanki gibi biraz yıpranmış görünüyordu, sıramızdan aşağı doğru yürüyor, otel odası anahtarlarını dağıtıyor ve oda atamalarını bağırarak söylüyordu. Bize geldiğinde, daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyordum. "Kyle, Wilder, siz ikiniz birliktesiniz, oda 602. Hancock ve Hancock, siz ikiniz birliktesiniz, oda 604." Evet. Genelde böyle sıralanırdık.

D rd m ze de anahtar kartlarımızı uzatırken Matt sıkıntıyla homurdandı. Scott sıranın sonuna doğru ilerlerken, "Lanet ," diye homurdandı.

"Her seferinde..." Gözlerini kapatarak uzun bir iç geçirdi. "Hayatımın her günü onunla uğraşmak zorundayım. Bu turda bir ya da iki gün izin almayı umuyordum."

Ben onun yüzündeki ifadeye sırtırken, Griffin güldü ve sırtına bir şaplak attı. "Üzgünüm kuzen. Yirmi dört-yedi benimle kaldın."

Matt başını ellerinin arasına aldı. "Neden ben...?" diye mırıldandı. Griffin omzunu dürterek Matt'in başını kaldırıp kendisine bakmasını sağladı.

"Çünkü evren geç saatlere kadar benimle porno izlemeni istiyor," dedi.

Matt dudaklarını büzdü. Evan'a ve bana bakarak, "Görevin ne olduğu umurumda değil, bir sonraki durakta ikinizden birine talibim," dedi.

Evan ve ben birbirimize baktık, sonra gülmeye başladık. Matt eşyalarını almaya gitmeden önce bizi tersledi.

Evan ve ben odamıza vardığımızda, Evan hemen çantasını bir sandalyenin üzerine attı, ayakkabılarını çıkardı ve yataklardan birine yığıldı. Bir daha kıpırdamadı, ben de çoktan sızdığını düşündüm; o daracık bölmelerde iyi bir gece uykusu çekmek gerçekten zordu ve bu kadar çok geceden sonra vücut isyan etti.

Ben de biraz kestirmeyi düşündüm ama duş beni çağırıyordu. Akan sıcak su, uzun süre tadını çıkardığım muhteşem bir ikramdı. Ve ne yazık ki, duştan çıkıp kurulandığımda tazelenmiş ve enerjiktim. İstesem de tekrar uyuyamazdım. Diğer yatakta uzanırken, biraz zaman öldürmenin yollarını düşündüm. Birkaç şarkı sözü yazabilirdim ama dürüst olmak gerekirse, otobüste bunun çoğunu yapıyordum. Yanımda sadece bir defter getirmiştım ve yarısından fazlası rastgele şiir dizeleriyle doluydu. Okumak istemiyordum, televizyon izlemek istemiyordum. Gerçekten istediğim tek bir şey vardı; o da her zaman istediğim şeydi.

Evan'ın uyuyan haline bakarak cep telefonumu çıkardım. Mışıl mışıl uyuduğu belliydi ve muhtemelen onu uyandırmayacaktım, bu yüzden Kiera'yı aradım. Cevap verdiğinde sesi uykuluydu. "Cehennem...o?"

Lanet olsun. Saat dilimi değişikliğini yine mi karıştırdım? Güzlerim saate kaydı. Burada sabahın geç saatleriydi... Hangi cehennemdeydik? Eğer son konseri doğru hatırlıyorsam Ohio'da bir yerdeydik. Bu beni gülümsetti, Kiera'nın memleketinde olmak kendimi ona garip bir şekilde daha yakın hissettiriyordu. "Affedersin, seni uyandırdım mı?"

"Hey... hayır, sadece uyanıyordum." Tam nerede olduğumu söyleyecektim ki, "Yatağından çıkmak için biraz motivasyonum yok" diyerek dikkatimi dağıttı.

Onu arşaflarımın üzerine serilmiş olarak hayal ettiğimde yüzümdeki sırıtış kontrol edilemezdi. "*Benim yatağım mı?*"

Kulağıma kıkırdadı. "Dün gece postalarını almak ve faturalarını incelemek için geldim ve kendimi yorganının altına girmekten alıkoyamadım."

"Evet," dedim yumuşak bir gülümsemeyle. "Bunun sizin bir sorunuz olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Tekrar güldü, sonra iç çekti. "Burası senin gibi kokuyor... Bu seni daha da çok özlememe neden oluyor."

İçimi bir sızı kaplarken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Ben de seni özledim." Bir an sessizlik oldu, sonra Kiera esnedi. "Yorgunsun," dedim.

Kulağıma sessiz bir iç çekiş geldi. "Uyumak daha zor... Çok uzakta olduğunu bilmek." ve sesi geri döndüğünde içinde mizah . "Bizim yeni yatak çok büyük. Bence iade etmeliyiz."

Hafif bir kahkaha attım. "Katılıyorum. Ama yine de... Sana teşekkür etmeliyim."

"Teşekkür mü?" diye sordu, sesi şaşkındı.

"Bana bunu yaptırdığın için. Nazikçe ittiğin için. Yorucu ama... bilmiyorum, sadece... olmasını istediğim her şey var." Gösteriler, kalabalık, gürültü, enerjinin nabzı... hepsi bir mikrosaniye içinde aklımdan geçti, beni memnuniyetle . Sonra ben kaşlarımı çatarken ben

yeniden düşündüm. Mutluluğumda eksik olan bir unsur vardı. "Sen hariç tabii ki."

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Güzel, buna sevindim. Sen bu hayat için yaratılmışsın Kellan."

Sesinde bir parça hüznü vardı ve ne düşündüğünü biliyordum. *O* hayat... onunkinden ayrı. Sanki benim gerçeküstü kaosuma nasıl uyum sağladığını göremiyordu. Sanki kendisinin bir çerçeve olduğunu, diğer her şeyin *ona göre* şekillendiğini anlamıyordu.

"Ben de senin için yaratılmışım Kiera," dedim ona. "Seni seviyorum... hem de çok. Keşke daha iyi bir kelime olsaydı," dedim iç çekerek. "Aşk çok küçük geliyor. Sen hayatımdaki en önemli şeysin." *Açık ara.*

Sesinin kesildiğini duydum ve bir şey söylemeden önce bir an geçti. "Şimdi gerçekten yatağımızın daha küçük olmasını diliyorum," diye mırıldandı. Ona gülümsedim ve benim de bunu dilediğimi söylemek üzereydim ki, ağzından bir şeyler dökülmeye başladı. "Benim için de aynı şey geçerli Kellan. Aşkın böyle olabileceğini hiç bilmezdim. Sana karşı hissettiklerim çok büyük. Neredeyse..."

"Acı verici mi?" Fısıldadım.

"Evet," dedi iç çekerek.

"Biliyorum... Ben de hissediyorum." Cennet ve cehennem, işkence ve mutluluk, bir uçtan sonra diğer uç. Aşık olan herkes böyle mi hissederdi? Hem tamamen memnun hem de tamamen dehşete düşmüş?

Kiera bir an sessiz kaldı, sonra tekrar esnedi. Söylediğinden çok daha fazla yorgundu. Benim telaşlı hayatımın onunkine karışmasına üzülerek, "Uyumak için sana şarkı söylememi ister misin?" diye sordum.

"sanmıyorum ama sesini duymayı çok isterim."

Gülümsedim ve ona bir şarkı söylemeye başladım. Hayranı olduğunu bildiğim için Justin'in şarkılarından birini söyledim. Önce güldü, sonra dinledikçe sessizleşti. Şarkının sonunda son derece sessizdi. "Kiera? Seni kaybettim mi?"

Telefona baktım ama hâlâ bağılydık. Gerçekten de ona şarkı söyleyerek uykusunu geri getirmiştim. Bu beni delicesine mutlu etti. Sırıtarak telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Tatlı rüyalar, tatlım." Telefonu kapattığımda içimi bir sevgi ve yalnızlık dalgası kapladı. Tanrım, onu çok özlemiştim.

Evan uyurken ben de yakındaki bir çamaşırvhanede çamaşır yıkadım. Ve harika bir arkadaş ve oda arkadaşı olduğum için onunkini de yıkadım. Nihayet uyandığında, boş zamanımızı nasıl geçireceğimizi tartıştık. Gösterimiz yarın geceye kadar değildi, bu yüzden akşamı kendimize ayırdık. Matt ve Griffin ile görüştükten sonra keşfe çıkmaya karar verdik. Matt ve Griffin bize lobide katıldılar ve Justin'i otelin barında tek başına içerken gördük.

"Hey, Justin," dedim kafamı bara sokarak. "Keşfe çıkacağız. Gelmek ister misin?"

Griffin yanımda ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Büyük bir göl bulup içine çıplak dalacağım, dostum!"

Başımı sallayarak Justin'e "*Hayır*" diye bağırdım.

Güldü, sonra başını salladı. "Evet, tabii." İçkisini bitirdikten sonra hesabını ödedi ve lobide bize katıldı.

Bir süre şehirde dolaştık, yerel dükkanları kontrol ettik. Matt eski bir plak dükkânı buldu ve onu bir saat boyunca oyaladı. Evan bir sanat galerisi buldu ve Jenny için küçük bir şeyler aldı. Bir fırında buckeyes adı verilen çikolatalı fıstık ezmeli şeylere rastladık. Bunlardan yaklaşık elli bin tane yedik ve sonra Kiera'nın dairesine bir demet postalattırdım. Evi hatırlatan küçük bir şey hoşuna gider diye düşündüm. Ve gerçekten çok iyidiler. Griffin'in soyunup bir nehre atlamasını engelledikten sonra -çünkü Büyük Göl'e yeterince yakın değildik- yerel barlara bakmaya karar verdik.

Beğendiğimiz bir bar bulduktan sonra barmenden bira sipariş ettik ve odanın ortasında oturup insanları izleyebileceğimiz masa bulduk. Hepimiz sandalyelerimizde rahatladık. Griffin hariç. Önümüzde dururken ellerini birbirine sürtmeye başladı ve gözlerinde çok aşına olduğum şakacı bir parıltı vardı. Harika. Bu ahmak şimdi ne düşündü?

Eğilip ellerini masanın üzerine koydu ve "Hadi bir oyun oynayalım" dedi. "Bilardo mu?" Evan barın etrafındaki masalara bakarak sordu.

Griffin ona kaşlarını çatı. "Hayır... ilginç bir oyun."

Evet, havuz kadar basit olmayacağını hissetmişim. Pişman olacağımı bildiğimden, "Ne gibi?" diye sordum.

Griffin'in şeytani sırıtışı bana doğru döndü. "Bu benim Find-a-Skank adını verdiğim küçük bir şey."

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Matt, Evan ve ben aynı anda cevap verdik. "Hayır."

Griffin sonunda yerine oturduğunda ağzı açık kaldı. "Hayır mı? Daha kuralları bile duymadın," diye sızlandı.

Başımı sallayarak ona "Hiçbirimiz sürtük bulmak " dedim.

Bana gözlerini devirdi. "Kendi adına konuş, ahbap. Sürtükleri bulmak benim hayattaki görevim." Justin az önce aldığı bira yudumunda boğuldu. Griffin kendi birasından bir yudum alırken başını salladı. "Bu sadece bir oyun, Kell. Sakin ol. Seni onları becermeye zorlayacak falan değilim." Yine gözlerini devirdi. Böyle yapmaya devam ederse onu tokatlayacaktım.

Ona tekrar hayır diyemeden Justin başını eğdi ve "Kurallar nedir?" diye sordu.

Griffin kocaman sırtarak masaya vurdu. "Ah evet, Justin oynamak istiyor! Sonunda, rock yıldızı olmak *isteyen* bir rock yıldızı." Şimdi gözlerimi devirme sırası bendeydi. Griffin eğilerek Justin'e, "Çok basit. Sadece kızlarla konuş ve bir şeyler topla. Numaralar bir puan, prezervatifler beş... otel anahtarları anında kazanılır. Çünkü böyle bir şey olursa kral olursun. Gecenin sonunda,

puanları topluyoruz. Kaybeden hesabı alır ve sonra herkes kazanana bir shot ısmarlar." Masadakilere baktı. "Var mısınız?"

"Her neyse, Griffin," diye mırıldandım, biramı yudumlarken.

Tabii ki bunu coşkulu bir evet olarak algıladı. "Harika! Şimdi başlayacağım." Hemen ayağa kalktı ve bizim yaşlarımızda görünen kızlarla dolu bir masaya doğru yürüdü.

Matt ona başını salladı, sonra bana baktı. "Sence 'her neyse' demenin aslında evet demek olmadığını öğrenecek mi?"

Ağzımdaki bira şişesinin etrafında gülümsedim. Başımı sallayarak omuz silktim. "Kahretsin... donuyorum..."

Griffin'in oyununu görmezden gelerek gecenin büyük bölümünü arkadaşlarımla konuşarak ve gülerek geçirdim. Ama garip bir şekilde, gece ilerledikçe, gerçekten özel bir şey yapmıyor olmamıza rağmen, küçük grubumuz hem kızlarla hem de erkeklerle dolu çok daha büyük bir gruba dönüştü. Dışarı çıktığımızda böyle oluyordu. Nedeninden tam olarak emin değildim, sadece... insanları çekiyorduk.

Ne olduğunu anlamadan son çağrı gelmişti. Bu sözleri duymak Griffin'i panikletti. Anında masamızda belirdi. "Dostlar! İğnelerini vurabilmesi için bir kazanana ihtiyacımız var!"

Onun dışında kimse -ve belki Justin de- gerçekten onun oyununu oynamıyordu ama yine de... Gece boyunca ceplerime birkaç şey sokulduğunu hissetmiştim ve yanıma gelip cesurca bana numaralarını uzatan birkaç yüz­süz kız olmuştu. Bunun Griffin'i kızdıracağını bildiğim için oyun oynamaya karar vermiş ve numaraları kabul etmiştim. Topladığım kâğıt parçalarını çıkarıp masanın üzerine koyarak saydım. "Altı tane var," dedim ona.

Griffin yüzünde şaşkın bir ifadeyle yığınıma baktı. "Nasıl? Nasıl! Hiçbir şey yapmıyor muydun?"

Elindeki telefon numaralarını yere attı. Sadece bir tanesine bakarak sahte olduğunu anlayabildim. FU harfleri onu verdi. Onun çaprazlama

Griffin kollarını göğsünde kavuşturarak Matt, Justin ve Evan'a baktı. "Lütfen içinizden birinin onu yenebileceğini söyleyin."

Matt başını salladı. "Bende hiç yok."

Justin sıırttı. "Üç tane yendim. Onu yenemedim ama *seni* yendim." Griffin ona ters ters baktı, sonra Evan'a döndü. "Hepsi senin suçun, kardeşim."

Merakla Evan'ı yakından izledim. Sakin kahverengi gözleriyle bana baktı, gülümsedi... sonra başını salladı. "Sadece bir tane aldım."

Matt omuz silkti. "Sanırım kaybettim."

Griffin onu görmezden geldi; solgun, sinirli gözleri bana dikilmişti. "Ne oluyor lan? *Nasıl* yani? Hile mi yaptın? Şunlara bir bakayım..."

Sanki numaraları aramaya başlayacakmış gibi telefonunu çıkardı. Gülerek kâğıtları aldım ve buruşturdum. Griffin bana kaşlarını çatı. "Tam bir sürtüksün. Orada öylece oturuyordun."

Matt dikenli başını salladı. "Hayır, birkaç kez tuvalete gitmek için kalktı."

Evan parmaklarını şıklattı. "Ve bara gitti."

Matt başını salladı. "Ve müzik kutusunun yanına gitti. Orası popüler bir yer."

Justin gülmeye başladı, bu da Matt ve Evan'ı güldürdü, bu da beni güldürdü. O kadar çok güldüm ki gözlerim yaşardı. Griffin hiç eğlenmeden hepimize baktı. "Hile yaptığını biliyorum. Bir dahaki sefere yakalarım seni, pislik."

Arkasını döndü ve gitti, ben de az kalsın sandalyemden düşüyordum. Matt düştü. "Tanrım, Kell," dedi, koltuğuna yaslanıp gözlerindeki yaşları silerken. "Bu harikaydı. Bu oyundan gerçekten hoşlanabilirim."

Sevincine gülerek bira şişemi ona uzattım, o da benimkini tokuşturdu. Aslında bu oyundan ben de hoşlanabilirdim. Sadece Griffin'in kafasının tekrar tekrar patladığını görmek için.

Bir parçam daha sonra Kiera'yı aradığımda ona bu oyundan bahsetmek istiyordu ama onun bunu bizim kadar komik bulmayacağından emindim. Oyunun doğasını ya da kızların bana istemediğim halde telefon numaralarını vermesini takdir etmeyecekti; bunu hiç fark etmediğinden emindim

Pete'lerde oluyordu ve onu bilgilendirmek istemedim. Kiera'nın biraz kıskanç bir yapısı vardı. Bu konuda pek şikayetçi değildim; ben de öyleydim.

Maç yerine ona kendi eyaletinde yaptığımız geziden bahsettim. "Griffin'in ölmeden önce yapılacaklar listesindeki şeylerden birinin, Dünya üzerindeki her büyük su kütesine belirli bir parçasını daldırmak olduğunu biliyor muydun?"

Onun iğrenerek yüzünü buruşturduğunu hayal edebiliyordum. "Vücudunun hangi bölümünü bilmek istiyor muyum?"

Gülerek ona dedim ki, "*Tam da* düşündüğün gibi. Onun hurdasıyla kutsanmış suyun dünyaya iyi şans getireceğini söylüyor. Onun böyle bir barış koruyucusu olduğunu kim bilebilirdi ki?" Kiera gülmeye başladı ve tekrar konuşabilmesi için bir dakika geçmesi gerekti.

Kıkırdamaları yatıştığında bana gününü, sonra da bulduğu notları anlattı. Saatlerce konuştuk... hem burada hem de orada saatin kaç olduğu düşünüldüğünde muhtemelen olması gerekenden çok daha geç bir saatte. Sonunda Kiera tekrar tekrar esnemeye başladı. "Seni tekrar uyutmak için şarkı söylememi ister misin?" diye sordum.

İçini çekti, sesi memnun ve mutluydu. "Evet, lütfen."

Hemen onun için bir şarkı söylemeye başladım, ama bu sefer benim şarkımdı. Şarkı bitmeden çok önce uykunun çekiciliği beni içine çekmeye başladı ve Kiera'nın çoktan uyumadıysa bile uykuya dalmak üzere olduğunu bildiğimden kendimi hiçliğe bıraktım. Ve *birlikte* uykuya daldığımızı bilmek bana büyük bir huzur verdi.

Qsnpter F/

BEKLENMEYEN

Günler sonra, çocuklar hâlâ Griffin'in bar oyununa gülüyorlardı. Justin ne zaman onu görse, alaycı bir şekilde üç parmağını havaya kaldırıyordu. Griffin de karşılık olarak bir parmak kaldırırdı. Sonra ben üçerli iki set kaldırırdım, o da iki eliyle beni terslerdi. Tam bir ezikti. Aptalca bir oyundu ama onunla uğraşmak çok eğlenceliydi.

Pennsylvania'da bir yerdeydik, konserden önce kulisteydik, sahneye çıkmayı beklerken hayranlarla konuşuyorduk. Etrafta D-Bags tişörtleri giymiş birkaç kişi dolaşıyordu... Bu beni şaşırttı. CD çıkarmış gibi değildik. Matt resmi bir web sitesi yapmak istiyordu ama hazır olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden buradaki insanların kim olduğumuzu nasıl bildiklerini gerçekten anlamıyordum. Kulaktan kulağa mı? Ya da belki turneyi takip ediyorlardı. Ya da belki de sadece ismi beğendikleri için satış standındaki tişörtlerden almışlardı. Muhtemelen öyleydi.

Bakışlarım yakınlarda, katlanır sandalyelerde oturan ve fincanlarına kıkırdayan bir çift kıza takıldı. Gözleri lazer ışını gibi vücuduma odaklanmıştı. Arkamdan Matt'in cesaretlendirici bir şekilde, "Senden hoşlandılar... git onlara kim olduğumuzu söyle," dediğini duydum.

Başımı çevirip ona kaşlarımı çattım. Omuz silkti. "Onlara söylemezsek nasıl bilecekler ki?"

Gülümseyerek onlara yol gösterdim. "Onlara söyleyebilirsin."

Mavi gözleri endişeyle irileşti ama sonra sıırttı. "Soydukları kişi ben değilim." Omzuma vurdu. "İşini yap, Kell. Bize biraz hayran kazandır."

Uzaklaşırken kıs kıs gülüyordu. Onun tek oturmasını, sosyalleşmemesini, etkileşime girmemesini izlerken bağımı salladım. Hayır, bu benim işimdi, normalde umursamadığım bir işti, ama yemin ederim Matt beni pazarlayabilseydi, yapardı. Grubu tanıtmak için her şeyi yapardı.

Gölerek gözlerimi devirdim ve kızların yanına doğru ilerlemeye başladım. Tam o sırada neredeyse birine çarpıyordum. "Ah, pardon," dedim bir adım geri çekilerek.

Neredeyse çarpacağım kız bana bakarken dudağını ısıırıyordu. Gerçekten gergin görünüyordu. Keşke bana yaklaşan insanların sinirlerini alabilseydim. Bu kadar endişeli olmaları hoştu ama tamamen gereksizdi. Ben sadece... bendim.

"Sen Kellan Kyle'sın, değil mi?" dedi.

Bu beni şaşırttı. Sahne arkasında tanıştığım kızlardan bazıları grubun adını biliyordu ama çoğu benim bilmiyordu. Ama belki de bu kız Seattle'a gitmiş ve beni Pete's'te çalarken görmüştü. Daha önce de sahne arkasında yerli hayranlarla karşılaşmıştım ama genelde adımı sormazlar, sadece arkadaşmışız gibi söylerlerdi. *Hey, Kellan, uzun zaman oldu, görüşmeyeli.*

"Evet, o benim," dedim, dudağımı yarım bir gülümsemeye dönüştürerek. "John ve Susan'ın oğlu mu?" diye sordu.

Gülümsemem anında düştü. Ailemin adını nereden biliyordu ki? "Nasıl...?" Eğilerek onu daha yakından inceledim. Son derece çekiciydi ama yüz hatları gözüme çarpmıyordu. Onu hiç hatırlamıyordum. "Seni tanıyor muyum?"

Birden gerçekten solgun göründü. "Hayır, hayır... Biz hiç tanışmadık," dedi bal rengi saçlarını tekrar tekrar düzelterek.

Tamam, yani onunla yatmamıştım. Birlikte okula falan mı gidiyorduk? "Ailemi nereden tanıyorsun?" Hafızamı yoklarken gözlerimi kısarak sordum. *Kim bu kız?*

"Aslında bilmiyorum, sadece isimlerini biliyorum..." İç çekti, sonra gözlerini kapattı. "Tanrım, bunu nasıl yapacağımdan emin değildim ve şimdi her şeyi yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum..."

"Sen neden ?" Kafam tamamen karışmış bir halde sordum.
Beni takip mi ediyordu? Bu biraz ürkütücüydü.

Kız gözlerini açtı ve nihayet konuşmadan önce bir süre yüzümü inceledi.
"Tanrım... Tamam. Her şeyden önce, benim adım Hailey. Hailey Carter."

Ona bakarken çenem düştü, sonra midem de onu takip etti. Carter. *Bu ismi biliyorum.* Bu isim beynime kazınmıştı ama *asla* yüksek sesle söylememiştim. Aman Tanrım...hayır. Olamazdı... Olamazdı... Dünya o kadar küçük değildi...

"Merak ediyordum da..." dedi, hâlâ son derece rahatsız görünüyordu.
"Seni gerçekten biriyle tanıştırmak istiyorum."

Aman Tanrım... öyle.

"Hayır," dedim anında ona. Sanki bir baraj patlamış gibi, içimden öfke taşı. *Asla.*

Hailey adındaki kız ellerini kaldırdı. "Muhtemelen düşündüğün gibi değil. Seni babamla tanıştırmak istiyorum."

Çantasına uzandı ve bana bir fotoğraf uzattı, korkunç şüphelerimi... dehşet verici korkumu doğrulayan bir fotoğraf. *Bu fotoğrafı biliyorum.* Annem bana daha önce göstermişti. Gavin Carter... en iyi arkadaşının karısını çalan, onu hamile bırakan adam... benimle. O kadar çok benziyordum ki, akraba olduğumuz inkar edilemezdi. Beni terk eden, beni büyüten canavarlara yediren adam. Bana hayat verip sonra da hayatımı *mahveden* adam. Tanrım. *Bunu şu anda yapamam.* Ya da hiçbir zaman.

Hailey omuz silkerek, "Görüyorsun ya, sanırım benim babam... senin de baban," dedi.

Fotoğrafı hemen ona fırlattım, hem acı hem de öfke midemi kavururken başımı salladım. "Neden bilmiyorsunuz. *John*

Kyle benim babamdı. O öldü, annem de babam da öldü. Ailem yok."

Baba mı? Hayır, Gavin benim için "baba" değildi. O benim için *hiçbir şeydi*.

Fotoğrafı çantasına geri koyarken Hailey'nin yüzü hem suçluluk hem de kararlılık ifade eden bir bakışla buruştu. "Özür dilerim, bunu duymanın zor olduğunu biliyorum... muhtemelen duyması garip. Ama inan bana, John Kyle senin biyolojik baban değildi. Babam... annenle aralarında ne olduğunu bana anlattı. Bana ilişkisini anlattı. Annen hamile kaldığında onu terk ettiğini söyledi. Hayatım boyunca senin hakkında her şeyi biliyordum. Hayatım boyunca seninle tanışmak istiyordum."

Sesi duygusallıkla karıştı ve ona bakarken çenem gevşedi. İşte o zaman söyledikleri benim için tamamen farklı bir anlam kazandı. Öfke yerini garip ama derin bir merak duygusuna bıraktı, çünkü aradaki bariz benzerlikleri fark ettim. Yüzünü tararken kendimi alternatif bir gerçeklikte gibi hissettim: nadir bulunan gece mavisi gözler, çenesinin çizgisi, mükemmel yerleştirilmiş elmacık kemikleri, ağzının kıvrımı... hepsi benim daha kadınsı bir versiyonumdu.

"Sen benim... kız kardeşim misin?" Sesim bu kelimeye takıldı, benimle ilişkilendirileceğini hiç düşünmediğim bir kelime. Birdenbire, *umutsuzca* benimle ilişkilendirilmek istediğim bir kelime.

Hailey gülümsedi ve ben yine birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim. *Bunu nasıl anında fark etmedim?* Başını sallarken yanağından aşağıya koca bir damla gözyaşı süzüldü. "Evet. Sürpriz."

Bir kahkaha attım ve sonra onu kucaklamak için kendime çektim. Bir yerlerde beni tanımak *isteyen* bir ailem olacağını milyon yıl düşünsem aklıma getirmezdin. Sanki hiç istemediğim bir duam bir şekilde kabul olmuştu. Ama yine de, ince kolları beni sardığında içimi acı dolu bir sızı kapladı ve hemen onu bıraktım. Bu çok fazlaydı.

Birbirimizden tökezleyerek ayrıldık ve yüzünde aynı bunalmış ifade vardı. "Özür dilerim," dedim. "Yalan söyledim. Onun hakkında... biliyorum."

Kimi kastettiğimi bile açıklayamadım ama Hailey anlayışla başını salladı. "Onunla tanışmak ister misin?"

Öfkem geri döndüğünde yüz ifadem anında sertleşti. Hailey bunu görünce gözlerini kırıştırdı. "Hayır, onunla tanışmak istemiyorum. Asla." Ağzı açık kaldı ve ben başımı salladım. "Seni tanımak isterim... ama bu onu da tanımak anlamına gelecekse olmaz. O adamla tanışmaktansa seninle yabancı olmayı tercih ederim." Bunu söylemek bile karnıma tekme yemiş gibi hissetmeme neden oldu ama bu konuda geri adım atmayacaktım. Beni zorlarsa bağlarımı koparırdım. *Seni geri çevirmek zorunda bırakma beni.*

Hailey biraz çöktü ama sonra başını salladı. Telefonunu çıkararak omuz silkti. "Numaranı alabilir miyim? Böylece iletişimde kalabiliriz?"

İçim rahatlayınca yüz ifadem yumuşadı. "Evet, tabii ki." Ona telefonumu uzatarak, "Al, numaranı yaz. Nasıl bilmiyorum."

Alırken bir kaşını kaldırdı. "Bir telefon numarasını nasıl programlayacağını bilmiyor musun?"

Yüzümdeki sırıtişla ona omuz silktim. "Teknoloji pek bana değil. Evet, bunu ... Sadece çözmek istemiyorum."

Güldü, sonra başını salladı ve telefonuma numarasını girdi. Sonra kendine mesaj attı. "İşte, artık seninki bende." Telefonu geri verip, "Gerçekten çok basit" dedi.

"Eminim öyledir," diye güldüm. "Oturmak ister misin?" Boş olan küçük bir kanepeyi gösterdim.

Hailey başını salladı, gülümsemesi parlak ve kaygısızdı. Oturmak için hareket ettiğinde, gösteriden birkaç erkeğin onu incelediğini fark ettim. Paul'un ilgili bakışları özellikle rahatsız ediciydi. İçimde karanlık ve korumacı bir şeyin parlamasına neden oldu ve onu onun görüşünden koruma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Ya da oraya gidip kışına tekme basmak. Tuhaftı. Bu içgüdüyü sadece Kiera'nın yanındayken hissetmişim. Yeni tanıştığım bu insana karşı kendimi sorumlu hissetmem çok garipti.

Hailey kanepeye uzandı, koyu mavi gözleri ışıltılı parlayarak etrafındaki karmaşaya baktı. "Bu çok havalı," diye gülümsedi. "Kardeşimin bir rock yıldızı olduğuna inanamıyorum."

Gülerek yanına oturdum. "Rock yıldızı" teriminin benim için geçerli olup olmadığını bilmiyorum. İmzalı değiliz, insanların satın alabileceği bir kaydımız bile yok. Temelde yüceltilmiş bir garaj grubuyuz."

Yine omuz silktim. Hailey başını salladı. "Benim gördüğümü görmüyorsun."

Sırıtarak başımı salladım. O da en az Kiera kadar gülünçtü. "Peki, bana kendinden bahset."

Başını eğerken dolgun dudağını ısırıldı. Etrafımızdaki erkekler hâlâ onu izliyordu, neredeyse odadaki kızların beni izlediği kadar. Sanırım ortak bir noktamız vardı; ikimiz de istemeden de olsa insanları cezbediyorduk. "Şey, 20 yaşındayım, neredeyse 21... üniversitedeyim. Hâlâ evde babamla yaşıyorum. -"

Sinirim omurgamdan yukarı fırlarken gözlerim kısıldı. *Onun hakkında bir şey duymak istemiyorum.* Yüz ifademi gören Hailey hemen, "Ve Riley. 9 yaşında, neredeyse 10."

Bunu anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda irkildim. "Bir kardeşiniz mi var? Bir kardeşimiz mi var?"

Sırıtarak başını salladı. "O da müziği çok sever. Burada olmak için ölürdü ama babam kalp krizi geçirirdi. Benim burada olduğumu bile bilmiyor-"

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle başımı çevirdim ve ondan uzağa baktım. Konuşmayı kesti. *Sürekli ondan bahsederken onunla nasıl konuşabilirim?*

"Size bir soru sorabilir miyim?" dedi uzun bir sessizlik anından sonra.

Temkinli hissederek yavaşça ona baktım. *Belki de. Ne bilmek istediğine bağlı.*

Hailey bir süre yüzümü inceledikten sonra, "Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu.

Başımı öne eğdim, bakışlarım yere kaydı. "Karmaşık bir durum. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Seni terk ettiğini ve bunun canını yaktığını biliyorum, ama gerçekten-"

Öfke midemi doldururken gözlerim onunkilere kaydı. "Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim."

Biraz gergin bir şekilde yutkundum ve ben de yüzümü rahatlattım. Onu korkutmak istemiyordum; sadece Gavin hakkında *bir şey* duymak istemiyordum. Tam ona konuşmayı değiştirecek bir şey soracaktım ki bir hayranımız yanımıza yaklaştı. "Merhaba, böldüğüm için özür dilerim ama gruplardan biriyle misiniz?"

Kafamı kaldırdığımda bana gülümseyen bir kız gördüm. Ve titriyordu. Onu rahatlatmak umuduyla rahat bir gülümseme attım. "Evet... D-Bag'lerdenim."

Kıkırdadı. "D-Bags... anladım. Bunu imzalayabilir misin?" Bana bir poster uzattı. İmzaladıktan sonra ona geri verdim. Onu göğsüne bastırdı, sonra Hailey'e baktı. "Fotoğrafımızı çekebilir misin?"

Hailey omuz silkti, sonra ayağa kalktı. "Elbette."

Kız Hailey'e telefonunu verdi ve sonra kanepedeki yerini alarak yanıma sokuldu. Onun hevesine güldüm, sonra telefona gülümsedim ve fotoğraf çekiminin bitmesini bekledim. Biter bitmez kız koşarak uzaklaştı. Hailey'den özür dilemeye başladım ama sonra üç kızın daha telefonlarını çıkarıp benimle oturmak için fırsat kolladıklarını fark ettim. Belki de küçük bir kanepeye oturmamalıyım. Çok davetkârdı. Hailey güldü ama sıradaki tüm kızlar için fotoğraf çekti.

Onlar gittikten sonra içim burkuldu ve o otururken ona döndüm. "Özür dilerim. Mesleki tehlike."

Güldü, sonra telefonunu çıkardı ve fotoğrafımızı çekmek için eğildi. "Sanırım ben de bir tane alacağım." Çekildiğinde hâlâ gülüyordu. "Bir tür kız mıknatısı gibisin, değil mi?"

Buna sadece omuz silkebildim. Başını sallayarak tekrar güldü. "Arkadaşlarım kendi yaşlarında bir erkek kardeşim olduğunu öğrendiklerinde akıllarını kaçıracaklar." Yüzü buruştu. "Senden hiç kimseye bahsetmedim, çünkü hiç bahsedip bahsetmeyeceğimden emin değildim..." Başını sallayarak gülümsedi ve omuz silkti. "Her neyse, Riley'nin çok sevimli olduğunu düşünüyorlar ve Da'ya nasıl salyalarını akıttıklarını görmelisin..." Kendini *ondan* tekrar bahsetmekten alıkoydu ve yumuşak bir iç çekti. "Özür dilerim. Sadece..." Gözleri yüzümü taradı. "Sen ve babam... Aranızdaki benzerlik çok... gerçeküstü. Sanki onun klonu gibi bir şeysin."

Öfke içimi yaktı ve tekrar ondan uzaklaştım. "Ben değilim. Güven bana." Hayır, olduğum tek şey bir hataydı. Bu, ailemin unutmama *asla* izin vermediği bir şeydi. *Bu* yüzle büyümek benim için bir kâbustu. Babamın sırf görünüşüm yüzünden bana birkaç kez vurduğundan oldukça emindim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Hailey tekrar, sesi gerçekten pişman olmuş gibiydi. "Sanırım düşündüğümden daha zor... onun hakkında... konuşmamak. Belki de artık kendim hakkında konuşmamalıyım. Peki ya sen? Kız arkadaşın? Karın?" Nefes nefese kaldı ve ben de ona dönüp baktığımda gözlerinin sevinçle parladığını gördüm. "Aman Tanrım, bir yerlerde bir yeğenim mi var?"

Yüz ifadesinden, evet dersem onu çok mutlu edeceğim anlaşılıyordu. Kiera'nın çocuğunu doğuracağı düşüncesi aklıma geldikçe yanaklarımın ısındığını hissettim. *Tanrım... Bunu o kadar çok istiyorum ki.* "Um, hayır... çocuk yok." Kiera'nın ela gözleri düşüncelerimi içine çekerken dudaklarımdan yumuşak bir gülümseme yükseldi. "Ama evde bir kız arkadaşım var. O... o benim her şeyim."

Hailey hüzünlü bir iç çekiş yaptı ve ben de dikkatimi yeniden ona yönelttim. Bana huzurla gülümsüyordu. "Birinin beni düşündüğünde böyle görünmesini istiyorum," dedi. Ona sıırıttım ve o da güldü. "O çok şanslı bir kız. Bana onun hakkında her şeyi anlat."

Kiera'yı gerçekten özlediğim ve onun hakkında konuşmak istediğim için ağzımdan köpükler saçarak konuşmaya başladım. Ekipten biri odaya girene kadar durmadım ve

kalkmış olduğumuzu duyurdu. "Kahretsin... Neredeyse işte olduğumu unutuyordum," dedim gülerek. Ben ayağa kalkarken Hailey de benimle birlikte güldü. "Döndüğümde hâlâ burada olacak mısın?" Sesimde umutla sordum.

Başını salladı ve sahneye çıkmak için ayrıldığımda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. *Kız kardeş... Bir kız kardeşim olduğuna inanamıyorum.* Bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiştim; neredeyse gerçek gibi gelmiyordu. *Keşke biri bana söyleseydi.* Elbette hayatımda çok şey vardı ve bunların çoğu hiç gerçekleşmemişti. İstedikimi elde almıştım, bu yüzden hiçbir şey istememeye çalışıyordum.

Gösteri benim için ekstra enerji vericiydi. Hailey'nin sahne arkasında bizi dinlediğini bilmek beni tüm gücümü ortaya koymaya itti. Keşke üç şarkıdan daha fazlasını çalabilseydik diye düşündüm; tüm seti dinlemesini çok isterdim. İşimiz bittiğinde ve kulise tekrar girdiğimde hemen onu aradım... ama orada değildi. Hayal kırıklığı o kadar hızlı ve ani oldu ki midemi sıkamak zorunda kaldım. *Gitmiş miydi?* Gerçekten gitmişti. Şaşırmamam gerektiğini biliyordum, tüm ailem sonunda beni bıraktı ama evet, afallamıştım. Gerçekten kalacağını düşünmüştüm.

Bir şeyler istememe izin verdiğim için sinirlenerek bir bira aldım ve içmeye başladım. Kafam iyi olursa belki bu kadar acıtmazdı. Tam içkimi bitirmek üzereydim ki sırtımda bir el hissettim. Döndüğümde Hailey'nin yüzünde kocaman bir sırıtişla orada durduğunu gördüm. Hissettiğim rahatlama dalgası gözlerimi yaşarttı. *Gitmemişti. Neredeydi peki?*

Sanki dile getirmediğim sorumu duymuş gibi başparmağıyla sahne arkasının diğer girişini işaret etti. "Gidip seni izlemem gerekiyordu. Aman Tanrım, Kellan. Ne kadar yetenekli olduğunu biliyor musun?"

Sözleri, övgüleri beni derinden etkiledi. *Beni izliyordu. Hoşuna gitmişti.* Hayır, yüzündeki ifadeye bakılırsa, *bayıldığını* söyleyebilirim. Bu beni beklenmedik şekilde harika bir şeyle doldurdu. Ve acı verici. Ve korkutucu. Ve heyecan verici.

Hailey'nin bundan sonra grup ve müziğimiz hakkında milyonlarca sorusu oldu. Konuşmayı sevdiğim, benim için keyiften başka bir şey ifade etmeyen bir konu olduğu için sohbeti memnuniyetle karşıladım.

Gecenin geri kalanında kuliste kaldı, benimle konuştu ve odaya süzülen diğer grupların müziklerini zar zor dinledi. Gösterinin sonunda güvenlik onu dışarı çıkardığında biraz üzüldüm. Onunla konuşmak... Bilmiyorum, sadece daha hafif hissetmiştim. Daha az yalnız.

Gitmeden önce ona sarıldım. Kiera olmayan kızlara sarıldığımdan biraz daha uzun bir sarılmaydı. Gitmesine izin vermek konusunda isteksizdim. Çekildiğinde gözlerinde hafif yaşlar vardı. "Sonunda seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Kellan. Umarım... Umarım bu seni son görüşüm olmaz."

Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Öyle olmayacak. Her zaman beni ziyarete gelebilirsin." Bunu söylediğim anda içimi bir belirsizlik kapladı. Gelebilir miydi? Onu insanlara nasıl açıklayacaktım? Kiera'ya? Onun hakkında nasıl konuşabilecektim?

Hailey başıyla onayladı. "Bunu çok isterim."

El sallayarak odadan çıktı. O gözden kaybolurken içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Çünkü onunla nasıl bir ilişki kuracağımı bilmiyordum ve bir ilişki kurmak istiyordum. Ama ondan asla bahsedemezdim. Hiç kimseye. Ve bunu yapmak için ölüyordum. Birine kız kardeşimle yeni tanıştığımı söylemek için can atıyordum. Ve o iyiydi. Ve beni tanımak istiyordu. Ben de onu tanımak istiyordum.

Ama yapamadım. Kimseye anlatamazdım çünkü kimse gerçek hikâyeyi, John, Susan ve Gavin arasındaki kirliliği aşk üçgenini bilmiyordu. Bu konuya girmek istemiyordum, ailem hakkında konuşmak istemiyordum, Gavin hakkında konuşmak istemiyordum, özellikle de bu konuda. Hailey benim için ayrı bir varlıktı, durumdan uzaktı ve onu bu şekilde sunabilmeyi diledim. Sadece tanıştığım ve gerçekten hoşlandığım bir kız... ama bu da kulağa kötü geliyordu. Sessizlik içinde sıkışıp kalmıştım ve bu beni öldürüyordu.

Bu konuda konuşabileceğim tek kişi Kiera'ydı... ama yine de otobüse döndüğümüzde, onun evde olduğunu ve kendisini aramamı beklediğini bildiğim halde, ne söyleyeceğimi kara kara düşünüyordum. Kiera'ya kız kardeşimle tanıştığımı söylersem, farkında olmadan ona Gavin'den, onun benimle tanışmak istediğinden de bahsedecektim. Ve Kiera'nın tam olarak ne diyeceğini -aklımda hiç şüphe olmadan- biliyordum. *Aman Tanrım, bu harika Kellan. Git onunla buluş, onunla bağ kur, git onu sev.* Ve bu benim istediğimin tam tersiydi. Benim için var olmamıştı ve böyle olması hoşuma gidiyordu.

Sonunda Kiera'ya Hailey'le buluşma konusunda hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Kelimeleri bile oluşturmamıştım. Hayatımdaki en önemli anlardan biriydi... ve ben bunu görmezden geldim. Ve onunla telefonu kapattığımda kendimi gerçekten boktan hissettim. *Ona söylemeliydim.* Ama nasıl?

Hailey'nin ertesi gece konsere gelmesini bekliyordum ve kendimi sürekli kulis alanını onun için tararken buldum. Biraz gergin bir şekilde çünkü zaten Gavin'i buraya getirmesini bekliyordum. Bunu yaparsa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu - eğer sadece onunla gelirse. Hayır, ne yapacağımı çok iyi biliyordum... Güvenliğe ona binanın dışına kadar eşlik etmesini söyler, sonra da Hailey'nin numarasını telefonumdan silerdim.

Tanrım, umarım bunu yapmamıştır. Onunla konuşmak hoşuma gitmişti. Onu hayatımda istiyordum. *Beni bir pislik olmaya zorlama, Hailey. Bunu mahvetme.*

D-Bags sahneye çıktığında, sonra sahneden indiğinde ve o hala orada olmadığında, hem rahatlamış hem de üzülmüştüm. Onunla tekrar takılmak istiyordum, çünkü o doğu kıyısında yaşıyordu ve ben Seattle'da olduğum için onu görmem uzun zaman alabilirdi. Ve beni ziyarete gelirse kim olduğunu nasıl açıklayacağımı hâlâ bilmiyordum. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Ne yaparsam yapayım mahvolmuştum ve bir daha asla böyle hissetmemeyi umuyordum.

Bunu düşünürken telefonum yeni bir mesajla cebimde vızıldadı. Telefonu çıkarırken Kiera'dan geldiğini umdum. Yaşadığım bu yoğun kayıp hissi hakkında onunla konuşmak istiyordum. Belki bunu anlamama yardımcı olabilirdi. Belki ona gerçeği bile söyleyebilirdim. Belki Gavin'i hayatımdan çıkarması için ona yalvarabilirdim. Belki de korktuğum gibi bir sorun olmazdı. Elbette Kiera onunla neden bir ilişki istemediğimi anlayacaktı ve belki de ondan bana hiç bahsetmeyecekti. Sonunda belki de isteklerime saygı duyacak ve benim yaptığım gibi o ölmüş gibi davranacaktı. Belki de.

Ama mesaj Kiera'dan değildi. Hailey'den geliyordu ve ne diyordu... okurken bıçağın sırtıma saplandığını hissedebiliyordum. *'Sakin kızma. Numaranı babama verdim. Seni gördüğümü öğrenince ısrar etti. Seninle konuşmak istiyor. Lütfen kızma.'*

Sadece kızgın değildim, çok öfkeliydim. Ayrıca anında hasta oldum. *Benimle nasıl iletişim kuracağını biliyor. İsteddiği zaman bana ulaşabilir. Benimle konuşabilir. Neden ona benim numaramı versin ki?* Ona geri mesaj atmak, benimle bir daha asla iletişime geçmemesini söylemek istedim ama şoka girmiş parmaklarımı çalıştıramadım ve telefon elimden düştü.

Matt yakınlardaydı ve eğilip onu aldı. "Kell?" dedi ve bana uzattı. "İyi misin? Hasta gibi görünüyorsun. Kovama ihtiyacın var mı?" Ben bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve bağırdı, "Griffin! Kovam!"

Griffin'in ona "Geliyorum!" dediğini duydum ama tek bildiğim buydu. *Babasına söyledi...ona söyledi. Siktir, siktir, siktir.*

Matt'in eli omzuma gitti, tam o sırada Griffin ortaya çıktı ve Matt'in kovanını yüzüme doğru itti. "Hasta mısın, kardeşim?" diye sordu.

Telefonumun başka bir mesajla tekrar çaldığını duydum ve onu cebime soktum. Ona bir daha nasıl bakabilirdim ki? Çünkü bana mesaj atanın o olduğunu nereden bilebilirdim ki? *Siktir, siktir, siktir...*

Biri omzumu salladı. "Dostum, Kellan, beni korkutuyorsun. İyi misin?" Cevap veremiyordum, dünya daralıyor, kararıyordu. Kahretsin, bayılmak üzere miydim? Benden yanıt gelmeyince Matt'in bağırıldığını duydum, "Evan! Kellan'ın bir sorunu var!"

Bu olay açıklamak istemediğim bir şeye dönüşmeden önce kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Nerede olduğuma yeniden odaklandığımda odanın kaosu üzerime çöktü. Kendimi toparlamak için duyularıma saldırıyorlardı -çok gürültülü, çok parlak, çok fazla insan vardı. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

Matt ve Griffin endişeli gözlerle bana bakıyorlardı. O kadar kötü mü görünüyordum? Evan aniden orada belirdi ve beni döndürerek ona bakmamı sağladı. "Tanrım? Ne oldu?" diye sordu ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. *Biri ölmüş gibi görünüyor olmalıydım.* Bunu açıklayamazdım, onlara anlatamazdım... Buradan gitmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak, hayatım boyunca duygularımı saklamaktan güç aldım ve rahat bir gülümseme takındım. "Üzgünüm dostum... Çok fazla içtim. Biraz hava almam lazım." Bunu söyledikten sonra gülmeyi bile başardım, böylece o endişelenmeyecekti. Böylece hiçbiri endişelenmeyecekti.

Griffin inledi, sonra kovayı Matt'e uzattı. "Hafif sıklet." diye mırıldanarak uzaklaşmaya başladı.

Matt kovayı bana uzattı. "Buna ihtiyacın var mı?"

Başımı sallayarak omzuna vurdum. *Hayır, gitmen gerek. Bunu daha fazla sürdüremem.* Zoraki sakinliğime karşı gerçek duygularımın gelgit dalgasını şimdiden hissedebiliyordum. "Ben iyiyim, gerçekten." Cebimdeki telefonum tekrar çaldı ve az kalsın elimden kaçırıyordum.

Matt omuz silkti ve kovasını göğsüne bastırarak oradan ayrıldı. Neredeyse rahatlamıştım ama Evan hâlâ beni izliyordu. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Gülümsememi daha da genişletmeye zorladım. "Evet, bir dakikalığına dışarı çıkacağım."

Başını salladı... ve ben de onu şüphelendirmeden oradan olabildiğince çabuk kaçtım.

Dışarı çıktığımda kendimi yakındaki bir korkuluğa dayadım ve nefes nefese kaldım. *Oh Tanrım... oh Tanrım... oh Tanrım... bu gerçekleşiyor olamaz.* Sanki bu dünyadaki kısa zamanım boyunca çektiğim tüm acılar bir anda üzerime yığılıyordu. Nefes alamıyordum, zar zor görebiliyordum.

Kapıdaki güvenlik görevlilerinden biri bağırdı, "Hey! Kusarsan temizlersin! Siktiğimin rock yıldızları..."

Kusup kusmayacağımdan gerçekten emin değildim. Midem sanki kusacakmış gibi çalkalanıyordu. Başım çarpıyor, kalbim küt küt atıyordu. *Bana nasıl ulaşacağını biliyor. Konuşmak istiyor.* Hayır. *Hayır! Benimle konuşamaz.* Şimdi olmaz, bana yaşattığı onca şeyden sonra olmaz. Beni yaşamaya *zorladığı* her şeyden sonra. Yıllarca süren istismar aklımdan geçti. Babamın beni sürgüye itmesi, annemin elindeki dübeli ona uzatması, babamın bacaklarım tutmayıp yere düşene kadar onunla kalçalarımın vurması. Durması için hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Aklıma gelen her şey için özür diliyordum. Bana vururken gözlerindeki bakış... ilgisizlik.

Bunların hepsi *onun* yüzünden oldu.

Acı dalgalar halinde üzerime çökerken parmaklarım parmaklıklara sıkıca yapıştı. Nefesim artık hızlı, çılgınca çekiliyordu ve lanet telefonum başka bir lanet mesajla tekrar çaldı. *Bu gerçekleşiyor olamaz.*

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Kaçtığımda hayatımı geri almıştım ve o artık benimdi. İznim olmadan hiçbiri ona dokunamazdı. Gavin'i siktir et. İsteddiği kadar uzanabilirdi... Bu cevap vermek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Korkuluktan doğrulurken nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. *Sorun yok, iyisin... bırak gitsin.* Bu öfke ve acının üstesinden gelmek için Kiera'yı aramayı düşündüm ama onunla konuşmayı açıkça reddetmemi anlamayacağını biliyordum. *Aşırı tepki verdiğimi düşünecekti. Onunla konuşmamın önemli bir şey olmadığını düşünecek. ve peşini bırakmıyor. Ona anlatamam.*

Bu. Asla. Bu da demek oluyor ki... bu parçamı ondan sonsuza kadar saklamam gerekecek.

Ve bunun farkına varmak kalbimde bir delik açtı. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum ama onları geri bastırdım. *Geçti artık.*

Hayır, değil. Sorun var. Ben iyi değilim. İyi olup olamayacağımı merak etmeye başlamıştım.

Sonunda, orada öylece durup kirli sokağa boş boş bakarken, yoğun acı yerini donuk bir sızıya, ardından da yalnız bir hüzne bıraktı. Boşluğa direnmeye çalıştım, her hücreye, her moleküle bulaşmasını engellemeye çalıştım ama savaşı kaybettiğimi söyleyebilirdim. Bu melankolinin içime işlemesine izin verirsem, içinde boğulacağımı biliyordum... ve bunu istemiyordum. Şu anda hayatımda o kadar çok güzel şey vardı ki... grubum, bu turne... Kiera. Acı veren bir noktanın tüm parlak noktaları mahvetmesine izin vermek istemiyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alarak cep telefonumu çıkardım. Zihnimin harfleri bir araya getirip kelimelere dönüştürmesine izin vermemeye dikkat ederek gelen mesajları taradım. Çoğu Hailey'den geliyordu... ama bir tanesi programlanmamış bir telefon numarasından geliyordu. *Bu ondan. Tanrım. Bana gerçekten mesaj atmış. Hay sikeyim.*

Midem düğümlendi, Hailey'i görmezden geldim, Gavin'i görmezden geldim ve Kiera'ya mesaj attım. *"Seni özledim"*. Özledim de. İnanılmaz derecede çok.

Elimdeki telefon anında çalmaya başladı ve ekranda Kiera'nın adı belirince gülümsedim. Sadece onu görmek bile acımın buharlaşmasını, iyi duyguların üstesinden gelen bedenime geri dönmeye başlamasını sağladı. Harika duygular.

"Hey," dedim telefona, içime bir rahatlama hissi doldu.

"Ben de seni özledim," dedi, sesinde hem özlem hem de eğlence vardı. Birden kendimi hafiflemiş hissettim ve kafamda canlanan görüntüsüne gülümsedim.

"Sesin... memnun geliyor. Benim yüzümden mi? Ben bir şey mi yaptım?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ben sadece... o resmi unutamıyorum." Tekrar güldü ve dikkatimi dağıttığı için minnettar olarak ben de onunla birlikte güldüm. Kiera Jenny'nin buharlı fotoğrafını düşündüğümde çok daha erken bulmuştu ve tahmin ettiğim gibi bayılmıştı. "Gerçekten başka bir tane daha var mı?" diye sordu. "Çünkü her yerde aradım..."

Hafifçe gülerek başımı salladım. Bunu bulduğunda, daha fazla saklanmış olabileceği konusunda onunla dalga *geçmiştim* ve bulması için bazı normal fotoğraflarımızı saklamıştım, ama bu benim çoğunlukla çıplak olduğum tek fotoğraftı. Lanet olsun. Belki de Jenny'ye tüm seansın çıktısını aldırmalıydim. Artık çok geç. Sanırım Evan haklıydı, Jenny'ye hepsini sildirmemeliydim.

"Biliyorsun... Sadece hatırlayamıyorum," diye takıldım. "Aramaya devam etmen gerekecek." Çünkü mektubu hâlâ *bulamamıştı*. Ve ben de bulmasını istiyordum.

Kiera tekrar güldü, sonra içini çekti. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Gösterileriniz nasıl gidiyor?"

Bir anda öyle bir acı hissettim ki bir an konuşamadım. *Hayır. Bunu düşünme, onu düşünme, Hailey'i düşünme. Şu an sadece Kiera'yı düşün.* Beni neredeyse güçten düşüren son olayları açıklamak yerine, ona eğlenceli bulacağını bildiğim bir şey söyledim. "Benim için her şey harika gidiyor. Matt içinse... biraz alışma süreci oldu."

Sonra ona Matt'i ve güvenilir kovalarını anlatmaya başladım. Griffin'in istediği gibi sadece yanında *Property of Matt Hancock* yazmıyordu, aynı zamanda grup çıkartmaları, kaba çizimler, cesaretlendirici duygular ve hatta umutlu hayranlardan gelen birkaç telefon numarasıyla doluydu. Matt'in o ilk seferden sonra onu bir daha kullanmasına gerek kalmamıştı ama yanında olmasının onu sakinleştiren bir yanı vardı. Bir tür şans tılsımıydı.

Kiera bana sempatik bir şekilde "Ah, zavallı Matt!" derken Evan'ın arka girişten kafasını uzattığını fark ettim. Beni telefonda gördü ve "*İyi misin?*" diye sordu.

Başımı sallayarak onu onayladım. Evet, Kiera'nın sesi kulağımdayken harikaydım. Nihayet.

Bölüm 18

KENDİNİ KAPTIRMAK

Ertesi gün telefonum o kadar çok çaldı ve çaldı ki delireceğimi sandım. Çünkü o aptal cihaz aracılığıyla bana saldıran Kiera değildi. Hayır, ne zaman kim olduğunu görmek için telefonuma baksam ya Hailey ya da Gavin'e ait olduğunu bildiğim programlanmamış numara çalıyordu. Her ikisini de görmezden geldim ve bu beni parçaladı. Hailey ile bir ilişki yaşamayı o kadar çok istemiştim ki. Ve umutsuzca Gavin'le ilgili her şeyden kaçınmak istemiştim. Ama her iki arzum da geri tepmişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Bir şey istediğim için ne kadar aptalmışım.

Hailey ve Gavin'e ve onların hayatıma getirdiği ıstıraba odaklanmak yerine, iyi şeylere odaklandım: arkadaşlarıma, yaşadığımız eğlenceye, kız arkadaşıma ve Noel arifesinde onu göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğuma. Gün geçtikçe bu düşünce benim takıntım haline geldi. Bir hafta sonra tekrar kollarımda olacaktı.

"Hey, Kell, biz bir bar bulmaya gidiyoruz. Var mısın?"

Evan'ın Matt, Griffin ve Justin'in yanında durduğunu görmek için baktım. Gösteriyi yeni bitirmiştik ama yarın başka bir gösterimiz daha vardı, yani hemen şehirden ayrılmamız gerekmiyordu. Enerjik bir şekilde uyandığımı hissederek başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

Yakınlarda oldukça kalabalık bir bar bulduk. İçeri adımıımızı atar atmaz bir grup kız bizi tanıdı - ya da en azından aramızdaki nl Justin'i tanıdılar. Bir ılık korusu oluştu, sonra Justin'in etrafı sarıldı. Yüzündeki yarı panık, yarı elenmiş ifade paha biçilemezdi. Griffin'in yüzündeki kızgın ifade daha da iyiydi.

", insanlar onun kim olduğunu biliyorsa burada bir Skank Bul oynayamayız. Bu hiç adil değil," dedi Griffin suratını asarak.

Omuz silkerek ona dedim ki, "Bunu bir meydan okuma olarak düşün. Eğer onu yenersen *burada*, hayranlarıyla çevrili, bir tanrı olacaksın."

Gözleri parladı, sonra bana sırtıttı. "Dostum, ben zaten bir tanrıyım." Sonra barın derinliklerine doğru yürümeye başladı, oyununa başladı.

Onun Justin'den olabildiğince izlerken güldüm. Matt homurdandı. "Bu iyiydi. Bu onu gecenin büyük bir bölümünde meşgul eder." Bana bir yumruk attı, sonra da etrafta boş bir masa aramaya başladı.

Justin'in dost canlısı bir hayranından ayrılmaya çalışmasını izlerken bir kız yanıma yaklaştı. "Justin'in grubunda mısın?" diye sordu.

Başımı sallayarak kibarca "Hayır" dedim.

Matt boğazını temizledi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Belli ki daha ayrıntılı anlatmamı istiyordu. Gözlerimi devirerek kıza, "Ben başka bir gruptayım. D-Bags. Avoiding Redemption ile turnedeyiz... arkadaşlarına söyle," diye mırıldandım.

Matt'in gülümsediğini gördüm, Evan'ın kıkırdadığını duydum. Kız bana gülümsedi. "Oh... harika. Kesinlikle yapacağım." Arkasına bir bakış fırlattı. "Ya da sen yapabilir misin? Arkadaşlarım ve benim şurada bir masamız var. Bize katılmak ister misiniz?"

Kızın yanlış bir fikre kapılmasını istemediğim için başımı salladım ve ona "zgnm. Kız arkadaşımın bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Bu kurnazcaydı, değil mi?

Kızın yüzü düştü. "Ah... şey... sizinle tanışmak güzeldi." Tekrar sırtıttı. "D-Bags. Sevdim bunu."

Mutlu bir şekilde uzaklaştı, ben de onu üzmediğimi anladım. Matt onaylarcasına sırtıttı. "İyi iş çıkardın."

Evan'ın eğlenen yüzüne baktım, sonra başımı salladım. Yürüyen, konuşan reklam panosu, tam burada. "Şimdi içebilir miyiz lütfen?"

Sonunda barda takılmaya başladık. Barın arkasındaki iki kadın bizi orada görmekten çok memnun görünüyordu ve bizden tek bir içki için bile para istediklerini sanmıyorum. Bu bana doğru gelmedi - eğer Kiera bütün gece yabancılardan bedava içki alıyor olsaydı, bununla ilgili bir sorunum olabilirdi. Hayır, kesinlikle sorun ederdim, bu yüzden son çağrı geldiğinde hesabımızı ödediğimden emin oldum. Ve sonra biraz daha, çünkü bana söylediği miktar tükettiğimiz miktarın yakınında bile değildi.

Kaldırıma çıktığımızda hepimiz biraz şaşkındık. "Nereye?" Griffin sordu, yüzü asıktı. Justin'i yenememişti. Ve onu *yendiğim*, herkesi *yendiğim* için çok kızgındı. Yine.

"Otele dönmek mi?" Omuz silktim.

Bana ters ters baktı. "Sikerim öyle işi. Bana bir yemek borçlusun." Ağzım açık kaldı. "Neden sana yemek borcum olsun ki?"

"Çünkü hâlâ hile yapıyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Justin'i kendi sahasında yenmen mümkün değil."

"Ben aslında buralarda yaşamıyorum," diye mırıldandı Justin, bizi izlerken solgun gözlerinde bir eğlence vardı.

Griffin kızgınlığını Justin'e yöneltti. "Hile yapmasına yardım mı ettin?"

Justin sadece güldü. Matt gülmekten karnını tutuyordu ve Griffin yüzünü ona doğru çevirdi. "Ah-ha! Bu sensin! Biliyordum! Ona numara verdin, değil mi? Lanet olsun, Matt! Oyunun kutsallığını mahvediyorsun."

Kutsallık mı? Kolay kadın bulmak için tasarlanmış bir oyundan mı?

Matt ona cevap vermedi, sadece iki büklüm oldu, elleri dizlerinin üzerinde, nefes almakta zorlanıyordu. Griffin bunu olumlu bir cevap olarak algıladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Onun

Gözleri tekrar bana döndü. "İşte bu yüzden bana bir yemek borçlusun. Hepiniz lanet olası dolandırıcılarıdır."

Gülerek başımı salladım. "Hile yapmadık ama her neyse... Biraz yemek yiyebilirim."

Griffin sırtıma bir tokat attı. "Aynen öyle, hile yaptın. Şimdi gidip sana biraz kefareti ödeyelim."

"Ama ben yapmadım..." İtiraz edemeyecek kadar çok gülüyordum, bu yüzden zahmet etmedim. Ne isterse düşünebilirdi. En azından ona gülmek hayatımdaki son acılardan uzaklaşmamı sağlıyordu.

Yemek yiyecek bir yer bulmak biraz zaman aldı. Bunun başlıca nedeni Griffin'in iki yaşındaki bir çocuğun dikkat süresine sahip olmasıydı. Her sokakta kendini eğlendirecek yeni ve dikkat dağıtıcı bir şey buluyordu. Hiçbirimizin bir yere varmak için acelesi yoktu, bu yüzden macera duygusu onu nereye götürürse onu takip ettik. Sonunda duvar dibinde, yirmi dört saat açık bir lokantaya rastladık. Müccverleri vardı. Ben ikna olmuşum.

"İşte," dedim Griffin'i kapıya doğru sallayarak.

Ayağını kaybetti ve neredeyse çarpıyordu, sonra kapıyı açarken güldü. Mekan küçüktü ve çoğunlukla boştu ama arka tarafta hepimizin sığabileceği yuvarlak bir masa vardı. Oturduğumuzda herkes telefonunu çıkardı. Ben de benimkini çıkardım. Burada sabahın erken saatleriydi, yani Kiera'nın işten eve döndüğü saatlerde olmalıydı. Değil mi? Bugün çalışıyor muydu? Hangi gündü lan bugün?

Oh neyse. Eğer uyuyorsa, ona bir mesaj bırakırdım. Seksi bir mesaj. Hmmm. Neredeyse uyuyor *olmasını* umuyordum.

Her zamanki gibi Hailey'den gelen okunmamış mesajları, Gavin'den gelen okunmamış mesajları görmezden geldim. Açılmadan orada öylece durduklarını görmek göğsümde acı veren bir sızı yarattı ama bu duyguyu içimin derinliklerine ittim. *Onlar önemli değildi*. Önemli olan tek kişi Kiera'ydı. Şu anda konuşmak istediğim tek kişi oydu.

Aramayı bağladıktan sonra telefonu kulağıma götürdüm ve ya onun ya da sesli mesajının gelmesini bekledim. Cevap verdiğinde yüzümdeki sırtıma gerçek arzumu ele veriyordu. Seksi bir mesaj ne kadar eğlenceli olursa olsun, onunla karşılıklı konuşmak çok daha iyiydi.

"Hey, sen," diye iç geçirdi. "Bütün gün seni özledim."

Bu sözler kalbime yerleşirken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Beni özlemişti, beni d ş nm şti. Tanrı'ya şükür hâlâ beni düşünüyordu. Ne kadar sık aklıma geldiğini hatırlayınca küçük bir kahkaha attım. "Ben de seni özledim. Bugün *kayda değer* bir şey oldu mu?"

Güldü ve çok da ince olmayan imamı anladığını biliyordum. "Ah, evet, aslında. Okuldaki temizlik personeli son zamanlarda tembellik yapıyor. Hademelerin atladığı en az yüz tane k ğit buldum."

O koltuklara tikiştirdiğim tüm ıvır zıvırı geri aldığını hayal ettiğimde sırtışım yine kocaman oldu. Onları fark etmesinin zamanı gelmişti. Açıkçası herhangi birinin hâlâ orada olmasına şaşırmıştım. Bu benim en iddialı projelerimden biriydi. Ve yüz... kulağa doğru geliyordu. O zaman çoğunu almıştı. Güzeldi. Ama yine de onu kızdırmak zorundaydım. "Hmmm... sadece yüz tane mi? Sanırım bazılarını sınıf arkadaşların yakalamış." G lerek ekledim, "Umarım sapık a olanları almışlardır." Aklının bu konuda dönmesine izin verdim. Yanaklarındaki hayali kızarıklık göğsümün özlemle gerilmesine neden oldu. Tanrım, onu özlemiştim.

Düşünceleri benimkilerle aynı doğrultuda, "şu anda eşyalarımı topluyorum... Gelecek hafta seni görmek için sabırsızlanıyorum. Evinde ihtiya ın olan bir şey var mı? Alabilirim."

Aklıma hemen bir düşünce geldi ve bunu söylemememin mümkün olmadığını biliyordum... bu çok eğlenceli olurdu. "Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum," dedim ona, arkadaşlarıma bakarak. Matt ve Evan mesajlaşmakla meşg ld , Griffin ise Justin'e telefonunda bir video gösteriyordu. Kimse benimle gerçekten . Sırtarak, sesimi alçalttım ve "Aslında, ben

Bu iç çamaşırını gitmeden önce senin için almıştım. Geri döndüğümde kullanmak üzere saklamıştım... Onu getirebilirsin."

Tepkisi tam da beklediğim gibiydi. "Uh, ben... um..."

Kafamdaki hafif meraklı, hafif mahcup görüntüsü çok sevimliydi ve ona usulca kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Şaka yapıyorum, Kiera. Benim için seksi giyinmene gerek yok... zaten öylesin." *Sen olduğun gibi mükemmelsin. Daha fazlasına ihtiyacım yok; hiçbir zaman da olmayacak.*

Bana iç çekti, ama sesi somurtkandı... üzgündü. Kahretsin. Bir şekilde duygularını incitmiş miydim? Ondan tamamen memnun olmaktan başka bir şey düşündüğümü mü düşündürmüştüm? Niyetim bu değildi. Hem de hiç. Benim yanımda kendini güvende hissetmesini istiyordum... Ayrıca onunla dalga geçmeyi de çok seviyordum. Ama vücudunun bana ne yaptığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Ve eğer benim için iç çamaşırı giyerse, Tanrım... Gerçekten bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Aşırı uyarıcı yüklemesi. Ama belki... belki de bu iç çekiş tamamen başka bir anlama geliyordu. Bir şey mi olmuştu? Lanet olsun. Kalbimi sökmek üzere miydi?

"İyi misin?" Mırıldandım, midem istemeden de olsa sıkıştı. *İyi miyiz? Lütfen iyi olduğumuzu söyle.*

Cevabı anında, hiç düşünmeden geldi ve hiç de beklediğim gibi değildi. "Rain teşekkür ediyor... tekrar."

Yağmur mu? Şiirsel Mutluluk Yağmuru mu? Neden Yağmur için üzülsün ki? Neden şu anda Rain'i düşünsün ki? "Ona önemli şey olmadığını söyle. Grubu harika; bu fırsatı hak ettiler." *Seni gerçekten yiyip bitiren ne?*

"Evet ve o bir fırsatı kaçırarak biri değil." diye mırıldanırken somurtkanlığı geri döndü.

Alaycılığın izi, hafif bir acı ve kızgınlık... hepsi yerine oturdu ve birdenbire onu neyin rahatsız ettiğini anladım.

Lanet olsun. *Rain ve beni biliyor*. Tabii ki biliyor. Kiera'nın tüm kirli küçük kaçamaklarını öğrenmesi hayatımın hikayesi gibi görünüyordu. Nasıl hala benimle olabiliyordu?

Muhtemelen bu konu hakkında konuşmamız gerektiğini bildiğimden, kendimi "Sana söyledi, değil mi?" demeye zorladım.

Nefesi öfkeli bir şekilde kesildi ve konuştuğunda sesinin tonu eskisinden daha sertti. "Hayır, onu ve Rita'yı notlarını karşılaştırırken duydum."

Hayatımı sikeyim. Neden geçmişim Kiera'yla bu kadar sık karşılaşıyor gibiydi? Neden kızlar benimle yatmak hakkında bu kadar çok konuşmak istiyordu? Ve neden Kiera her zaman yanlış zamanda yanlış yerde oluyordu da her lanet detayı duymak zorunda kalıyordu? Ben olsaydım, onu duymak beni delirtirdi. Lanet olsun. Kader ya Kiera'nın neye bulaştığını tam olarak bildiğinden emin olmaya çalışıyordu... ya da kader bariz bir şekilde bizi mahvetmeye çalışıyordu. Her iki durumda da, kaderin bizi rahat bırakmasını istiyordum.

"Oh... Rita'yı zaten biliyor muydun?" Ne kadar zamandır bu sırrın üzerinde oturuyordu? Bu sırrı nasıl *kabullenmişti*? Neden en başta bana dokundu ki...?

"Evet."

Cevabı kısıktı, sanki daha fazlasını söyleyemezmiş gibiydi. Söylemesine de gerek yoktu. Çok şey biliyordu. *Çok* fazla şey biliyordu. Bunu nasıl düzeltebilirim? Özellikle de *buradan*. Söyleyecek bir şey, bunu onun için daha iyi hale getirecek *herhangi bir* şey bulmaya çalışırken içimi bir acı dalgası kapladı. Daha kolay. Gerçeği kabul etmek dışında söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. *Neden* bu kadar çok kaçamak yaptığımı biliyordu. Umarım bu onu benden uzaklaştırmak yerine yanımda kalmasını sağlardı. Ama beni daha ne kadar kabul edecekti? Umarım, hayatımın sonuna kadar.

"Özür dilerim, Kiera. Onlar hakkında bir şeyler duymayı hiç istemedim. Dedikoduları durdurabilseydim, durduracağımı biliyorsun." Kendimi onunki hariç herkesin hafızasından silmek için her şeyimi verirdim. *Her şeyi*.

Bana cevap verirken sesinde suçluluk duygusu vardı, sanki bu konuyu açmak istememiş gibiydi. "Özür dilemene gerek yok, Kellan. Bu... köprünün altından çok sular aktı, gerçekten."

Köprünün altından su mu akıyordu? Öyle olduğunu sanıyordum ama yine de köprü yeterince sağlam değilse, temelde çatlaklar varsa, köprünün altından akan su artık önemsiz değildi. Geçmişin bizi geri alacağı, boğacağı kaçınılmaz bir kıyametti. *Lütfen istikrarlı olmamıza izin verin.*

Ben daha bir şey söyleyemedi Kiera sesini yumuşattı ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Peki ya sen, sen neler yapıyorsun?"

Onun basit sorusu açık bir yarayı yeniden açtı ve ben anında acıyla doldum. Ve suçluluk duygusuyla. *Ona Hailey'den, Gavin'den bahsetmeliydim. Bunu yapmak için ağzımı açtım ama ses çıkaramadım. Anlamayacaktı. Dürtecek, dürtecek ve asla peşini bırakmayacak. İstemediğim bir şeyi zorlamaya çalışacak. Şu anda bununla başa çıkamam.*

Birden yorgun düştüm ve ona yarı doğru söyledim. "Sadece gösteriler ve seyahat. Henüz eve gelme fırsatı bulamadığım için çok üzgünüm. Gösteriler arasında yolda olduğumuzdan, sana geri dönmek için yeterli zaman olmadı." Ve şimdi buradaydım, bunu yapıyordum, onu ara sıra görme umudumun ilk başta düşündüğüm kadar pratik olmadığını görebiliyordum. Ulaşamayacağım bir yerde olması beni öldürüyordu. Her zaman ulaşılmaz. Belki de hayatımın gerçek hikayesi buydu.

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Seni... çok özlüyorum."

Sesindeki hüznü beni kırdı ama aynı zamanda içimi ısıttı. Aynı zamanda bir acıyı da yüzeye çıkardı. Muhtaç, fiziksel bir sızı, ama aynı zamanda yalnız, duygusal bir sızı, kollarımda o olmadan asla tatmin edilemeyecek bir sızı. Ama onu hala ne kadar özlediğimi, onu ne kadar derinden özlediğimi bilmesini istedim.

Ona ne itiraf etmek istediğimi bilmek yumuşak, gırtlaktan gelen bir kahkaha atmama neden oldu. Bunu söylemeden önce çocuklara tekrar baktım ama hâlâ konuşmama dikkat etmiyorlardı. "Ben de seni özledim," dedim ona.

alçak, baştan çıkarıcı bir sesle. "Seninle ilgili en çılgın rüyaları görüyorum. Uyandığımda nasıl ereksiyon olduğuma inanamazsın."

Bunu söylediğimi duyan Kiera'nın yüzünü şu anda hayal etmek beni yine hafifçe güldürdü. Ama yanıt olarak söylediği şey beni şaşkına çevirdi. "Ben de," diye fısıldadı.

Bunu nasıl ifade ettiğine dair kıkırdamamı engelleyemedim ama söylediği şeyin görüntüsü... Lanet olsun. Islak bir şekilde uyandığı ve benim için yanıp tutuştuğu düşüncesi bile beni sertleştirmeye başlamıştı. Oturuş şeklimi ayarlamak zorunda kaldım. *Oraya gitme... Başka bir şey düşün.*

Kiera kelimeleri bulmakta zorlandı. "Yani, sert değilim ama..." Kendine kızarak inledi. Şu anda beni ne kadar tahrik ettiğini bilseydi, bu kadar utanmazdı.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedim gülümseyerek. Utanması üzerinde durmasını istemediğim için ona doğrudan bir gerçeği söyledim. "Keşke orada olsaydım, o şekilde uyandığında sana dokunabilseydim. Keşke beni ne kadar özlediğini hissedebilseydim."

Verdiği yanıt beni yine şaşırttı. "Keşke sen de olsaydın..." dedi, sesi özlem doluydu.

Lanet olsun. Beni öldürüyordu. Nefesimin boğuk ve muhtaç bir şekilde çıkmasına izin vererek ona, "Tanrım, sesin... Şu anda sertleştim, Kiera. Keşke bana dokunabilsen."

"İstiyorum..." diye mırıldandı.

Sesindeki arzuyu, tatmin olma isteğini duyabiliyordum. Eğer bu fikre açık olsaydı, onun için bu acıyı tatmin *edebilirdim*. Benim için kendini bırakmaya açık olur muydu? Gizlice çocuklara baktım ama hepsi hâlâ meşguldü. İkimizin de tatmin olmadan yatağa girmesi için bir neden yoktu. Bana izin verirse onu memnun edebilirdim. Ve bana izin vermesini gerçekten istiyordum. "Oh, Kiera... Seni çok istiyorum... Ne yapmamı istiyorsun?" *Bunu istediğini bilmemi sağla.*

"Dokun ona. Benmişim davran."

Vay be. Bunu söylemesini, buna katılmasını gerçekten beklemiyordum. Masanın etrafına tekrar bakındım ama kimse ne söylediğini fark etmemişti. Kiera'nın duyup duymayacağını merak ederek telefonu omzumla tuttum ve ceketimin fermuarını açtım. Çocukların bunu da görmezden gelmesini umarak, bilerek gürültülü bir nefes aldım. "Oh, çok sertleştim... çok iyi hissettiriyor. Şimdi ne olacak?" Ne diyeceğini gerçekten merak ederek sordum.

"Okşa onu."

Sikeyim. Ben. Söylediği kelimeleri düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Onunla bu deneyimi yaşamak için doğru yerde değildim ama kesinlikle ona bu deneyimi yaşatabilirdim. Sadece kendimi kapatırken onu da açmam gerekiyordu. Bu biraz zor olacaktı. Arzunun sesime sızmasına izin vererek, nefes nefese ona "Kiera... Tanrım... çok iyi hissettiriyor... Keşke senin içindeyken olduğum gibi ıslak olsaydım." dedim.

"Elinizde bir şey var mı...?"

Onunla birlikte oynamasından heyecan duyarak sesimi gerginleştirdim. "Evet... bekle." Masanın etrafında bir şeyler aradım, doğru sesi çıkaracak *herhangi bir* şey. Griffin'in yanında bir sıkma ketçap şişesi vardı. Mükemmeldi. Griffin hâlâ telefonuna bakıyordu, benim konuşmamdan habersizdi. Ona sessizce parmaklarımı şıklattım ve bana kadar el salladım. Bu herkesin dikkatini çekti ve şimdi hepsi bana bakıyordu. Hay sikeyim. Oh neyse. Kiera bu işin içindeydi ve artık durmamın imkânı yoktu.

Şişeyi göstererek Griffin'e uzatmasını işaret ettim. Yüzündeki şaşkın ifadeyle şişeyi masanın üzerinden bana doğru fırlattı. Tanrım, Kiera ne yaptığımı bilse beni öldürürdü. Ama eğer bunu benimle yapmak istiyorsa, o zaman ona elimden gelen en iyi orgazmı yaşatacaktım, seyirciler lanetlensin ve biraz gerçekçilik onun için sahneyi hazırlamaya yardımcı olacaktı.

Gürültülü bir şekilde avucuma biraz ketçap fışkırttım, sonra birkaç kez ezdim. Oldukça gürültülüydü, yüzden duyduğundan emindim. Bütün çocuklar

Ne halt ettiğimi anlamaya çalışırken kafalarını eğdiler. Bir saniye içinde anlayacaklardı.

Üzerimdeki bakışları görmezden gelerek telefona doğru inledim, "Oh... Tanrım... evet, sıcak... senin gibi. Çok iyi hissediyorsun, etrafıma sarılmışsın..." Arkadaşlarımin her biri kaşlarını kaldırdı ama hiçbirisi tek kelime etmedi.

Elimdeki ketçabı yakındaki peçetelerle silerken, Kiera kulağımda inleyerek beni ateşledi. "Bana dokunmak ister misin, Kellan?"

. Siktim. Evet. Ama hayır, olmama izin veremezdin. Çok fazla. Bu onun içindi, kendim için değil. Ve onu tatmin etmeye kararlıydım. *Ne pahasına olursa olsun.* Gözlerimi kapatarak elimdeki fazladan peçeteleri buruşturdum ve mırıldandım, "Tanrım, evet, lütfen. O sıcak, ıslak teni hissetmeye ihtiyacım var... Senin içinde olmaya ihtiyacım var..." *Lütfen yap, Kiera. Bunu sana vermek istiyorum.* "İyi hissettiriyor mu?"

Sesi bir fısıltı gibiydi. "Evet."

Durmak ve dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Lanet olsun. *Onun kendine dokunduğunu hayal etme. Sadece...yapma.* Erotik görüntüyü kovarak nefesimi hızlandırdım, sesimi ağırlı ve muhtaç bir hale getirdim. "Tanrım, daha sert... daha hızlı..."

Cevabı mükemmeldi. "Evet. Yap, daha hızlı yap..."

"Oh Tanrım, evet... durma... bu çok iyi hissettiriyor, lütfen durma..." Kulağımin dibinde inledi ve ben de tahrik olmamak için kendimi zor tuttum. *Beyzbol, basketbol... hangi lanet sporu düşünmeliydim ki?* Kiera'ya alçak sesle erotik bir ses çıkardım, nefeslerim sanki çok yakınmışım gibi kısa nefesler halinde geliyordu. "Gelmek istiyorum... Kiera... benimle gel..." *Lütfen... benim için bırak.*

"Tamam," diye fısıldadı. Sonra, "Daha sert, Kellan, içimde daha çok sana ihtiyacım var" dedi.

Tanrım. Hâlâ izleyicim olup olmadığını görmek için gözlerimi araladım. Hay sikeyim. Evet, hepsi hâlâ beni izliyordu. Evan başını bana doğru salladı, dudakları

eğlenerek kıvrıldı. Matt beni incelerken garip bir şekilde meraklı görünüyordu, sanki ezberlemeye çalıştığı bir şarkıymışım gibi. Justin gülmemeye çalışarak dudağını ısıırıyordu. Ve Griffin... masaya yaslanırken başını ellerinin arasına almıştı; yüzündeki neşe kesinlikle beni uzaklaştırmaya yardımcı oldu. Avucumdaki peçete tomarını ona doğru fırlattım ama o sadece bana daha geniş bir şekilde gülümsedi.

Hepsini görmezden gelerek gözlerimi yeniden kapattım. *Şu anda hiçbirinin önemi yok; Kiera'dan başka hiçbir şeyin önemi yok.* Onun için başka bir buharlı ses çıkardım, "Evet... Tanrım, Kiera, çok seksisin, çok iyi hissediyorsun. Şu anda senin içindeyim... beni hissedebiliyor musun? Ne kadar derin olduğumu hissedebiliyor musun?"

Öncekinden daha yüksek sesle inledi ve bir şeyin eşiğinde olduğunu biliyordum. *Bunu düşünme, ne yaptığını düşünme.* "Tanrım, Kellan, mükemmelsin... çok mükemmelsin." *Hayır, sen mükemmelsin.* "Evet, evet, al beni..." *Her zaman, her yerde, Kiera.*

Masamızdan garip bir ses geliyordu, biri usulca konuşuyordu ama duymazdan geldim. Kiera yakınımdaydı; bunu ona vermem gerekiyordu. Başımı arkaya yatırarak, nefes alış verişlerimin sanki uçurumdan düşmek üzereymişim gibi ses çıkarmasına izin verdim. "Aman Tanrım, Kiera, neredeyse geldim... benimle gel..." *Benim için uçurumun kenarına git.*

"Evet, Kellan, ... benim için gel..."

Birinin omzumu dürttüğünü hissettim ve dönüp baktığımda Evan'ın yanında duran yaşlı bir kadını işaret ettiğini gördüm. Bizim garson kız. Seksi konuşmalarından ya da telefonuma nefes nefese bakmamdan etkilenmemiş görünüyordu. Aslında, tüm bu olanlardan oldukça eğlenmiş görünüyordu. Dikkatimi çektiğini görünce, "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Yaptığım şey hakkında bu kadar düşünceli olması çok hoştu. Ona iyi bahşiş verdiğimizden emin olmalıyım.

Kiera'nın anını bölmek zorunda kalmaktan nefret ederek, kasıtlı olarak manyak gibi nefes almayı bıraktım, elimle telefonun altını kapattım ve garsona "Denver omleti alacağım... teşekkürler" dedim.

Kiera anında bana bağırdı. "Kellan Kyle! Restoranda mısınız!"

Hay sikeyim. Sanırım telefonu yeterince iyi kapatmamışım. Lanet olsun. Mizahın bombayı dağıtacağını umarak, "Buraya tam olarak restoran demezdim... yağlı kaşık, belki." dedim. Garson kız masamızdan kalkarken hafifçe güldü. Evan başını bana doğru sallamaya devam etti.

Kiera'nın sesi mahcup olmuş gibiydi. "Lütfen bana uygunsuz teşhirden tutuklanmak üzere olmadığınızı söyle."

Buna gülmek zorunda kaldım. "Hayır, gülmüyorum."

"Bütün bunları uydurdun mu? Bunu bana neden yaptın?" Sesi afallamış gibiydi ve ben de hemen kendimi suçlu hissettim.

İçimi çekerek, "Bunu kabul etmeni hiç beklemiyordum ve kabul ettiğinde de o anı yaşamayı engelleyecek değildim" dedim. Sesimi alçaltarak ona basit gerçeğimi söyledim. "Şu anda gelemesem bile... senin gelmeni istiyorum."

Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Bu olaydaki rolümü abartmış olabilirim... ama bunu düşünüyordum" dedi.

Buna güldüm. İkimiz de numara yapıyorsak gerçekten kızamazdı, değil mi? "O zaman buna alıştırmaya turu diyelim. Bir dahaki sefere... Ben özel bir yerde olacağım ve sen de gerçekten kendine dokunacaksın. Anlaştık mı?"

"Evet," diye mırıldanırken Justin öne doğru eğildi, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Kellan, ona benden selam söyle."

Kaşlarımı çatarak ona başımı salladım. Hayır, onun burada beni dinlediğini, hepsinin dinlediğini bilmesine izin vermeyecektim. Beni öldürürdü. Ne yazık ki... Kiera bunu söylediğini duymuş olmalıydı. "Aman Tanrım, lütfen bana yalnız oturduğunu söyle."

Lanet olsun. *Ona gerçeği söylersem başım daha çok belaya girer mi? Yoksa dürüstlüğüümü takdir mi edecek?* "Şey, hayır... çocuklar burada... ve Justin. Selam söylüyor bu arada." Şimdi ona merhaba dememenin bir anlamı yok. Justin gülerken başını masaya doğru eğdi.

Kiera çığlık attı, "Aman Tanrım!" Ve sonra hat sessizliğe gömüldü.

"Alo? Kiera? Hâlâ orada mısın?" Telefonu indirdiğimde, aramanın kesinlikle bittiğini gördüm. Lanet olsun. Kaşlarımı çatarak Evan'a baktım. "Yüzüme kapattı."

O kadar çok gülmeye başladı ki gözleri yaşardı. "Tam bir pisliksin," dedi kıkırdamalar arasında.

Ona dudaklarımı büzdüm, sonra masadakilere baktım; hepsi gülmekten ölüyordu. "Hıyarlık etmeye çalışmıyordum. Kibar olmaya çalışıyordum." Bu onları daha çok güldürdü. Onların kahkahaları beni de etkiliyordu ve ben de kıkırdamaya başladım. "Sanırım kendimi kaptırmışım..." Belki de bunu yapmak için başka bir yere gitmeliydim. Sadece o anda aklıma gelmemiştir. Oops.

Gözlerini silen Griffin yarı kıs kıs gülererek, yarı şarkı söyler gibi, "Kellan Kyle, sen benim kahramanımsın," dedi.

Bu eğlencemi biraz azalttı. Griffin *onayladıysa* kesinlikle çuvallamıştım. Uzun bir iç geçirdikten sonra başımı salladım ve Evan'a baktım. "Lanet olsun. Onu geri aramalıyım, değil mi?"

Evan hâlâ gülererek başını salladı ve beni yerimden itmeye başladı. "Hayatın için yalvar, dostum... hayatın için yalvar."

Lanet olsun. Umarım çok kızmamıştır.

Dışarı çıkıp, aramayı yeniden bağlamaya çalıştım. Gerçekten açmasını umuyordum. Ne kadar kızgın olduğunu bilmem gerekiyordu. Neyse ki hemen cevap verdi ama sesi buz gibiydi. "Ne?" diye kestirip attı.

"Şu an dışarıdayım. Özür dilerim." *Benden nefret etme.*

Sakinleştirici bir nefes alıp verdiğini duydum. "Bütün bunları arkadaşlarının önünde mi yaptın?" Sesi hem şaşırmış hem de sinirlenmiş gibiydi.

Yüzümü buruşturarak cevabımı kısa, basit ve dürüst tuttum. "Evet... Özür dilerim."

"Hepsi benimle telefonda seks yapmanı mı dinledi?" Sesinden, bunu yaptığımı hala tam olarak sindiremediği . Muhtemelen bunun çocukların ilk kez yaptığı bir şey olmadığından bahsetmek iyi bir fikir değildi.

Böyle aşırı erotik bir şey yaparken kulak misafiri oldum. Bir ya da iki partide ileri görüşlü bir kız orgazm taklidi yapmam için bana meydan okumuş *olabilir* ve o zamanlar ileri görüşlü bir kız için yapmayacağım şey olmadığından bunu yapmış . Ve bu beni...

Hayır, kesinlikle bundan bahsetmiyorum.

"Özür dilerim," diye tekrarlardım. Bunu duyması gerektiği kadar çok kez söyleyecektim. Gerekirse her konuştuğumuzda.

Bir an sessiz kaldı, sonra "Sana inanamıyorum" dedi. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak, söz veriyorum." *Lütfen beni affet.*

Yine sustu ama konuştuğunda öfkesinin büyük kısmı gitmiş gibiydi. "Bana borçlusun. Hem de çok."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Ne istersen, senindir." *Gerçekten her şey. Sadece benimle kal.*

İç çekti. Sonra küçük bir kahkaha attı. "Orospu," diye mırıldandı, sesi üzgün olmaktan çok eğleniyor gibiydi.

Bana taktığı ismi duyunca gülümsemem genişledi ve rahatlamış bir şekilde hafifçe güldüm. "Dalga geçiyorsun," diye kıkırdadım. Kulağıma kıkırdadı ve ben de onunla birlikte gülme arzusuna yenik düştüm. *Tanrım, bu kadını seviyorum.*

Lütfen onu bana bırak.

Bölüm 19

SENİNLE OLMAK NASIL BİR HIS

Bir sıçrayışla uyandım, kalbim göğsümde çarpıyor ve damarlarımda tanıdık bir korku dolaşıyordu. Lanet olası rüyalar. Yolda olmanın, böyle yabancı bir ortamda bulunmanın, bu kadar çok insanın arasında olmanın kâbusları bastıracağını ummuştum ama ne yazık ki... hayır. Babam hâlâ fırsat buldukça bana eziyet ediyordu.

Bu son rüya zevk ve acının garip bir karışımıydı. Yatakta uzanmış, Kiera'yı öpüyordum ki babam odaya girdi ve göğsüme bir bıçak sapladı. Beni daha önce hiç rüyamda öldürmemişti. Bu olayla bağımı koparmamı biraz daha kolaylaştırmıştı; rüyadaki Babam genellikle bana işkence etmeyi tercih ederdi, ölüm ise çok basitti.

Belki de dün gece Griffin'le o korku filmini izlememeliydim. Belki de bu sadece sıradan bir kâbustu; gerçekten bilmiyordum.

Odamdan çıkıp üzerime rahat bir şeyler giydim ve otobüsün oturma alanına yöneldim. Otobüs bir otoparkta durmuştu; doğu yakasında gösteriler birbirine çok daha yakındı ve genellikle erken geliyorduk. Samuel adında yaşlı bir adam olan şoföre el salladım, ardından ince koridorda mekik ve şınav çekerek sabah rutinime başladım. Egzersiz yapmak için en ideal yer değildi ama dışarıdaki kaldırımdan daha iyiydi. Belki bir dahaki sefere koşuya çıkabilirdim. Zamanım vardı ama bugün yapmak istediğim bir şey vardı.

Tam şınavlarımı bitiriyordum ki uyku alanından beklenmedik biri çıktı. Evan. Genelde bu kadar erken kalkmazdı. Salon pantolonu ve delikli bir tişört giymiş, esnerken küt kesilmiş başını ovuşturuyordu. Ne yaptığımı görünce başını bana doğru salladı. "Sen delisin," diye mırıldandı.

Yere bir santim kala durdum ve ona baktım. "Matt bir reklam panosu istiyor, bari ona güzel görünen bir tane verelim." Ben kendimi yukarı itip kalkarken Evan kıkırdadı. Elimi sallayarak ona, "Bu sadece bir alışkanlık. Uyanmama, kafamı toplamama yardımcı oluyor."

başını bana doğru eğdi. "Kafanı boşaltmak ister misin? Ne hakkında?"

Bir an ona baktım ve son zamanlarda başıma gelenleri ona anlatıp anlatmamam gerektiğini düşündüm. *Hiçbir şey yapmak istemediğim biyolojik ebeveynimden her gün aldığım mesajları düşünerek kafamı boşaltabilirdim.* Ama hayır, Evan'a bunu söyleyemezdim. Bu konuya girmek istemedim. Kimseyle. Gülümseyerek otobüsün arka tarafını işaret ettim. "Griffin'in etrafta çıplak dolaşma alışkanlığı var. Yarı nüdist olduğunu biliyor muydun?"

Evan yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, *tam* bir nüdist olmamasına daha çok şaşırdım. Zavallı Matt... Bu çocuk bunca yıldır kendini nasıl toparladı?"

Gülerek onunla birlikte masaya oturdum. "Belki de yapmamıştır. Belki de bu yüzden bu kadar..."

"Matt?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Evet, aynen öyle." İkimiz de bir an güldük, sonra Evan'a bir kaşımı kaldırdım. "Yukarıda ne yapıyorsun?"

İç çekti. "Daha fazla uyuyamadım. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum, dostum. Jenny'yi gerçekten özlüyorum. Onu deli gibi özlüyorum."

Kiera'yı düşünerek usulca gülümsedim. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Ara vermeye hazırım. Yine de... önce halletmem gereken bir şey var. Benimle gelmek ister misin?"

Evan'ın yüzünde anında bir şüphe belirdi. "Seninle nereye geleyim?"

Gülümsemem geniş bir sırıtışa dönüştü. "Alışverişe gitmem gerek."

Evan bir iniltiyle başını koltuğa yasladı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum." Yüzündeki ifade beni güldürdü. Evan alışveriş yapmaktan nefret ederdi, özellikle de benimle. Eğlendiğimi duyunca başını kaldırdı. Kaşlarını çatarak, "Peki. Ama aradığın şeyi ilk üç mağazada bulamazsan ben yokum. Kendi başınasın."

Daha da gülererek başımı salladım. "O zaman giyinelim de başlayalım."

Tekrar inledi ve başını masaya gömdü. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı, başını kaldırıp bana bakarak.

Suratının asıklığına gülümsedim. "Jenny için harika bir şey bulmana yardım ettiğimde beni seveceksin."

Başını kaldırarak dudaklarını büzdü. "Doğru. Peki, tamam."

Giyindik ama saat daha erkendi ve henüz hiçbir yer açık değildi, bu yüzden bir şeyler yemek için taksiyle bir lokantaya gittik. Oturduğumuzda Evan güldü. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Cebimi işaret etti. "Cep telefonun yerinde kalacak, anladın mı?" Gülererek kalbimin üzerine bir X işareti yaptım.

"Anlaştık."

Bunu söyledikten hemen sonra telefonum bir mesajla cızırdadı ve midem artık tanıdık gelen bir ağrıya çalkalanmaya başladı. Arayanın Gavin olduğunu bildiğim için iç çekişimi bastırdım. Evan telefonumu duydu ve ceketimi işaret etti. "Şaka yapıyorum. Onu alabilirsin."

Başımı salladım. "Kiera değil... Bana bu kadar erken mesaj atmazdı. Ohio'daki ailesinin evinde beni bekliyor." Dikkatimi dağıtmak için uzun bir iç geçirdim. "Sonunda ailesiyle tanışacağım. Benim hakkımda ne düşüneceklerinden emin değilim."

Dikkatimi dağıtmam işe yaradı; Evan bana kimin mesaj attığını sormadı. Gülümsedi. "Seni neden sevmesinler ki?"

Gerçekten şaşkın görünüyordu, sanki onlara neden çekici gelmediğimi anlayamıyormuş gibiydi. "Şey, birincisi işim. Babası benim bu işte çalışmamdan

bir grupta." Kaşlarımı çattım. "O bunu gerçek bir iş olarak görmüyor."

Evan elini salladı. "Çünkü seni hiç duymadı. Duymuş olsaydı, bu konuda bu kadar endişelenmezdi. Bu işte başarılı olmaman mümkün değil Kellan."

Övgüsü beni garip hissettirdi. Etrafımdaki herkes hayal mi görüyordu? "Başarı" bulma şansımız milyonda birdi. Belki daha fazla. Başarılı olmaya çalışan çok fazla insan vardı ve birçoğunun benden çok daha yetenekli olduğuna inanmak zorundaydım. Onunla tartışmak yerine omuz silkdim. "Eğer daha da az etkileneceğini hissediyorum. Bana güvendiğini sanmıyorum."

Evan kaşlarını çattı. "Seni tanımıyor bile."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Konu Kiera olunca, kimseye güvendiğini sanmıyorum. Bir araya getirdiğim kadarıyla, biraz aşırı korumacı biri."

"Ah... Anlıyorum." Dudaklarını büzdü. "O zaman tek gözün açık uyumak isteyebilirsin. Seni hadım etmeye çalışabilir." Bunu söyledikten sonra gülmeye başladı.

"*Bu* düşünce için teşekkürler," dedim kaşlarımı çatarak. Şimdi bu konuda gerçekten emin değildim.

Evan başını salladı. "Merak etme, yapmayacak. Kız arkadaşlar ve aileleri hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bir gün torun sahibi olmayı umduklarıdır. Eninde sonunda ona bir tane vereceğini düşünürse seni incitmez."

Kiera'nın hamile olduğunu düşündüğümde her zaman olduğu gibi içime bir sıcaklık doldu. Evan bir süre beni izledi, sonra buruşuk bir peçeteyi bana fırlattı. Gözlerimi kırpıştırarak fantezimden sıyrılıp ona baktım. "Bu, onu evinde hamile bırakmaya çalışırsan kıcına tekmeyi basmayacağı anlamına gelmez."

Küçük bir kahkaha attım. "O zaman kıcıma tekmeyi basması gerekecek, çünkü haftalar oldu... Onunla seks yapıyorum."

Evan güldü, sonra başını salladı. "Evet, geçen günkü küçük telefon konuşmandan hepimiz bunu anladık." Ben kıs kıs güldüm ve Evan içini çekti. "Onun zavallı

Baba... Sadece ona kalp krizi geirtme, tamam mı? Ya da yanlışlıkla seni öldürmesine neden olma. Geri dönmene ihtiyacımız var."

Gölerek başımı salladım. "Sana hiçbir şeyin garantisini veremem."

Garson görüldüğünde bana başını sallıyordu. Daha bize bir şey sormadan Evan beni işaret ederek "Denver omleti alacak" dedi.

O kadar gülüyordum ki bank koltuğuna uzanmak zorunda kaldım.

Yavaş bir kahvaltıdan sonra Evan ve ben alışveriş bölgesine doğru yola çıktık. Evan Jenny için beğendiğı bir kolye buldu ve ben de Anna için oldukça güzel kokan bir şişe parfüm aldım. Parfümü almak bana biraz tuhaf geldi ve bunu yaparken Evan'a "Anna'ya Griffin'den bir şey alalım mı?" diye sordum.

Evan bir an için bunu düşündü. Griffin Noel'de Los Angeles'taki ailesini görmek için eve dönüyordu. Bildiğim kadarıyla Anna'yı kendisiyle gelmesi davet etmemişti ama bu çok da şaşırtıcı değildi. Onlar gerçek bir çift değildi. Sadece... birbirleriyle seks yapmaktan hoşlanıyorlardı. Bu bir hediye verme ilişkisi miydi?

Sonunda Evan başını salladı. "Griffin'in Anna'ya gerçekçi olarak verebileceğı tek şey... ailesinin etrafında açılmasını istemezsin. Özellikle de Kiera'nın babasının seni öldürmesini engellemeye çalışıyorsan. Griffin isterse ona bir şey gönderebilir."

Başımı salladım ve konuyu kapattım. Aralarında her ne varsa, bu onların bir şeydi.

Evan önce kendi ailesi için, sonra da Jenny'nin ailesi için bir şeyler aldı ve bu beni şaşırttı... ve bana ilham verdi. Kiera'nın ailesi için ne alacağımı biliyordum ama havaalanına gidene kadar beklemesi gerekecekti. Geriye Kiera için bir şeyler almak kalıyordu.

Başka bir kuyumcuya doğru yürürken Evan iç geçirdi. "Ne aradığını biliyorsun, değil mi?"

Sesindeki kızgınlığa güldüm, sonra başımı salladım. "Evet, uzun sürmeyecek, söz veriyorum." Nişan yüzüklerine doğru yürüdüm ve onun

Kaşlar kalktı. O ışıltılı elmaslara çok uzun süre baktım... ama henüz o noktaya gelmemiştik. Eğer yanıma , benimle evlenmeyeceğini biliyordum. Çok hızlıydı. Yine de sanki sonsuza dek karım olmasını beklemişim gibi hissediyordum. *O mektubu o kadar iyi saklamamalıydım.*

Kendimi vitrinde ilerlemeye zorladım. İşte o zaman aradığım şeye daha uygun bir şey buldum: basit, uyumlu yüzükler. Erkeğinki basitti, sadece gümüş bir yüzüktü, kadınıninki ise küçük elmaslarla kaplıydı. Mükemmel, abartısız bir güzellik, tıpkı Kiera gibi. Yüzükler teknik olarak evlilik yüzükleriydi ama ben onları bu şekilde kullanmak istemiyordum. İlişkimiz konusunda nerede olduğumu, ona ne kadar derinden bağlı olduğumu bilmesini istiyordum... ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini, bağlılığının bu kadar derin olup olmadığını görmek istiyordum. *Beni beklemekten yorulmasını istemiyorum. Ben yokken endişelenmesini istemiyorum. Yerime başkasının geçmesini istemiyorum.*

Satıcının dikkatini çekerek yüzükleri görmek istedim. O yüzükleri çıkarırken, Evan "Ne düşünüyorsun, Kellan?" dedi.

Ona nasıl görüldüğünü biliyordum ve cevap vermeden önce dudağımı ısırdım. "Alyans değil... ama... söz yüzükleri. Onu aldatmaya niyetim olmadığını bilmesini istiyorum. Buna inanmasını istiyorum."

Evan bir an beni inceledi, sonra başını salladı. Saklamaya çalıştı ama yüzündeki sempatiyi gördüm. *Evet, biliyorum. Tek eşliliğimizi fiziksel olarak ilan etmek zorunda olmamız biraz üzücü. Ama inan bana, bu yapmamız gereken bir şey. Benim de yapmam gereken bir şey.* Yüzükleri alırken Evan başka bir şey söylemedi ve bunun için minnettardım.

Kiera'yı, Noel'i ve onun ailesiyle birlikte olmayı düşününce kendi düşünmeye başladım. Gavin'i değil. Siktir et onu. Ama Hailey... belki de ona çok sert davranıyordum. Belki de aşırı tepki veriyordum. Belki de ona bir şans daha vermeliydim. Bu Noel'in tüm noktası idi, değil mi?

Affetme, aile, kabullenme? Başlar kurmak, anılar biriktirmek... Belki bunları hâlâ onunla yaşayabilirdim. Bunu hâlâ onunla *istiyordum*.

Evan'la otobüse döndüğümüzde telefonumu çıkardım ve bensiz içeri girmesi için başımla işaret ettim. Her zamanki gibi düşünceli bir şekilde çantalarımı aldı ve otobüste gözden kayboldu. Ben onu görmezden gelirken Hailey'nin bana ne söylediğini merak ederek, çok dikkatli bir şekilde -Mesajlarımı kontrol ettim. Mesaj listesinde gezinmek göğsümün yanmasına neden oldu, sanki biri beni asitle cızırdatıyordu.

"Çok özür dilerim, lütfen beni arayın. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, özür dilerim. "Lütfen konuş benimle. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, özür dilerim. "Lütfen beni dışlama.

Bunların hepsi gözlerimi sulandırdı, midemi acıyla doldurdu ama bana gönderdiği son mesaj, dün gece görmezden geldiğim mesaj, sonunda içimde bir şeyleri kırdı. *'Benimle konuşmak istemediğin çok açık. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Seni incittiğin için çok özür dilerim.*

Bunu yaptığının farkında bile olmadan, onun numarasını arıyordum. Hemen açtı. "Kellan, çok üzgünüm."

Onun sesini duymak midemdeki acıyı dindirdi. "Hayır, özür dilerim. Yapmamalıydım... Seninle konuşmalıydım, sana bağırmalıydım, sana öfkelenmeliydim... bir şeyler yapmalıydım. Seni görmezden gelmemeliydim. Ben sadece... başa çıkamadım. Ona numaramı vermemeliydin. Bunu neden yaptın ki?"

Sesi acıyla titriyordu. "Özür dilerim. Ne yaptığımı anladığında beni köşeye sıkıştırdı. Bu işin peşini bırakmayacaktı... Ve o kadar... Pes ettim, özür dilerim." Uzun bir iç çekiş için durakladı. "Sanırım bir parçam onunla hiç konuşmak istemediğin konusunda ciddi olmadığını umuyordu. Bunun ikinizi bir araya getireceğini umuyordum ama sen de onu görmezden geliyordun, sanırım... Sanırım yanılmışım."

Acı bana saldırırken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. *Onu düşünmek istemiyorum. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ama ona bir şey söylemem gerekiyordu. "Ben tamamen ciddiydim. O benim için yok, ama sen..." Benim sesim*

çatladı ve duraklamak zorunda kaldım, boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kaldım. "İstiyorsun ve ben de istiyorum... Seni hayatımda istiyorum." Benim dünyama nasıl uyum sağlayacağından emin değildim ama beni bir daha rahatsız etmeyeceğini söylediği anda, onun hayatımda *olmamasının* yaratacağı boşluğu kaldıramayacağımı biliyordum. Onunla tanışmadan önceki halime geri dönemezdim. Küçük, çocuksu bir parçamın ona ihtiyacı vardı.

Küçük bir kahkaha attı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Kellan. Her zaman senin için buradayım... sen ailedensin."

Bunu duyduğumda yüzüme yayılan gülümseme bedenime bir hafiflik getirdi ve kalbimin etrafında oluşan onlarca yıllık umutsuzluğun çatladığını, eridiğini hissedebiliyordum. Sonunda bu kelime benim için *olumlu* bir anlam ifade edebilirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ve lütfen... bir daha beni rahatsız etmeyeceğini söyleme. Sadece... beni rahatsız etmeye devam et, tamam mı?"

"İnatçı, ha? Evet, anlıyorum. Bir tür aile özelliği."

Sözleri midemin sıkışmasına neden oldu ama aldırmadım. Bunun *onunla* hiçbir ilgisi yoktu. "Ee, neler?" Gerçekten merak ederek sordum. Bana okuldan, kış tatilinden, hoşlandığı bir çocuktan bahsetmeye devam etti... ve Her kelimesini duymak hoşuma gidiyordu. Sonunda, "Tamam, benden bu kadar bahsettiğin yeter, bir rock yıldızı olarak hayat nasıl?" dedi. Ben daha bir şey söyleyemeden, duymak istediği konuda fikrini değiştirdi. "Kız arkadaşın nasıl?"

Yön değişikliği beni güldürdü ve gülümsetti. "Tanrım... O harika biri. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece birkaç gün kaldı."

Hailey iç çekti, sonra güldü. "Bunu kız arkadaşına söyleme ama senin ve benim resmimizi arkadaşlarıma gösterdim... Şu anda senin için resmi bir bekleme listesi var. Ve en üst sırada yer almak için ciddi bir rekabet vardı. Kan döküldü."

İçimden bir kahkaha patladı ve Hailey de kıkırdadı. Tanrım, onunla birlikte gülmek harika bir histi, sanki ağrıyan bir kasa masaj yapılıyor gibiydi. "Hepsinin balonlarını patlattığım için üzgünüm ama Kiera'nın aradığım kişi olduğuna eminim. Hayır... Ben eminim. En azından benim açımdan." Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

"Güzel. Düğüne davet edilmek istiyorum."

Bu iç çekmeme neden oldu, ağrım geri geldi. Ve sadece Kiera'nın evet diyeceğinden emin olmadığım için değil... Kiera'ya Hailey'den nasıl bahsedeceğimi bilmediğim için. Söyleyebilir miydim, onu bile bilmiyordum. Hailey ile tartışmaya girmek istemediğim için ona sadece "Evet... tabii." dedim. *Muhtemelen hayır. Kesinlikle olmaz. Çok özür dilerim.*

Bu üzücü gerçek beni içine çekerken sessizlik oluştu. Sessizlikte Hailey, "Hey, dinlenmek ya da zorlanmak istemediğini biliyorum-" dedi.

Nereye gittiğini anlayınca hemen sözünü kestim. "Hailey, yapma-" Gerçekten akraba olduğumuzu kanıtlayarak benim de sözümü kesti. "Ona senin hakkında başka bir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum. Konuşmalarımız özeldir, gizlidir. Ama bu sana bir şey söyleyemeyeceğim anlamına gelmiyor. onu."

"İstemiyorum-"

"Bilmediğini biliyorum," diyerek tekrar sözümü kesti. "Ben sadece... Onun her ne olduğunu düşünüyorsan... o değil. Onu senin bilmediğin yönleriyle tanıdığımıza güvenebilir misin? O iyi bir adam, Kellan. Ve sen onu incitiyorsun. Ve nedenini anlamıyorum. Bana açıklayabilir misin?"

Çenem sıkıca kenetlendi ve kelimeler bir anda imkânsız hale geldi. İstmeden de olsa bu kadar acıyı beraberinde getirmişken onunla bir ilişki yaşayabilir miydim? Bu hiç bitecek miydi? Söner miydi? Çünkü ondan her bahsettiğinde kalbime yeni bir hançer saplanıyordu. Onu daha iyi tanıyor muydu? Elbette tanıyordu, *onu* terk etmemişti. İyi bir adam mıydı? Madem o kadar iyiydi, neden beni cehennemde bıraktı? Neden beni bir çöpmüşüm gibi fırlatıp attı? İyi adam... saçmalık. Pişman, belki. İyi miydi? Hayır.

"Gitmem gerek," dedim ona, sesim sertti.

"Kellan, ben..." durakladı, sonra içini çekti. "Beni sonra arar mısın?"

Küçük bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı. "Evet." Acı verici olsun ya da olmasın, ona hâlâ ihtiyacım vardı.

O konuşmadan sonra kendimi çok gergin hissettim. Hem mutlu hem de öfkeliydim. Bu iki çelişkili duyguyu bir arada tutmak zordu ve içim içimi yiyordu.

Kendimi nasıl düşünürken çalkalanıyordum.

"Kellan'dı, değil mi?"

Kafamı kaldırdığımda Paul'ün bana doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim. Birkaç kez konuşmuştuk. Adımı biliyordu. Turda benden açıkça hoşlanmıyor gibi görünen tek kişi oydu. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona karşı hep iyi davranmıştım. Bunu kıskançlığa bağlıyordum. Aptalca, önemsiz bir kıskançlık. Bir sürü kız benimle konuşuyor, flört ediyor, çaktırmadan bana asılıyordu, o ise... bir bağ kurmakta zorlanıyordu.

Ona küçümseyici yorumunu kabul etme tatminini yaşatmadan, "Hey, Paul. Şu anda bir işin ortasındayım... Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?"

Paul yaklaşırken bana sırtıttı. Paul bence çok fazla çaba gösteren bir tipti. Dağınık saçlarından yırtık kıyafetlerine, ağır göz makyajına, mücevherlerle kaplı bileklerine ve parmaklarına kadar sahte görünüyordu. "Kız arkadaşınla kavga mı ettin? Seni aldattı mı?"

Yaptığı yorum ve eklediği "henüz" kelimesi tüylerimi diken diken etti ve sonunda bir duyguda karar kıldım. Parmaklarımı telefonumun etrafında kenetleyerek, ellerimi yanlarımda tutmaya ve ona yumruk atmamaya zorladım kendimi. "Beni rahat bırak," dedim ona.

Bundan hoşlanmadı. "Senin derdin ne lan?" Bunu gerekenden daha yüksek sesle söylemişti. İlgi çekmek istiyordu. İnsanların beni burada kötü adam olarak görmesini istiyordu. Sorun şu ki, beni kötü adam gibi davranmaya zorluyordu. Abartılı yüzü her geçen saniye daha da cazip hale geliyordu.

Lanet olsun. Otobüsü paylaşmak zorunda olduğum biriyle kavga etmek bu turun geri kalanına yardımcı olmayacaktı. Gururumu ayaklar altına alarak etraftan dolaştım ve otobüsün kapısına doğru yürüdüm. Sonunda bu onu mutlu etti. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Neredeyse duruyordum. Neredeyse arkamı dönüp ona doğru yürüyecektim. Tam o sırada Evan otobüsten indi, gözleri endişeyle bana doğru bakıyordu. O pisliğin haykırışını duymuştu ve hâlâ burada olduğumu biliyordu. Evan yüzümdeki ölümcül bakışı da biliyordu - bir iki kez görmüştü. Gözleri benimle Paul arasında gidip geldi, sonra başını hafifçe sallamaya başladı. Düşüncelerini duyar gibiydim. *Yapma dostum. Bırak gitsin.*

Gözlerimi kapatarak yavaş adımlarla otobüse doğru ilerlemeye devam ettim. Kapıda gözlerimi yeniden açtım ve Evan'a baktım. "Şimdi koşmaya gidiyorum. Eğer o şerefsiz beni takip ederse, onu öldürürüm."

Evan başını salladı, sonra omzuma vurdu. "Cesedi gömmene yardım edeceğim," dedi sırtarak.

Küçük bir kahkaha attım ve gerginliğin dağıldığını hissettim. Evan da güldü... sonra ben üstümü değiştirirken otobüsün dışında nöbet tuttu. Lanet olsun. Bu adama o kadar çok şey borçluydum ki gülünçtü.

Sonraki birkaç gün *çok uzun* sürdü ama sonunda Noel arifesi geldi çattı ve ben bir uçağa atlayıp Kiera'ya doğru yola çıktım. İçimde dolaşan enerji neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ve kendimi sürekli hareket ederken buldum. Uçakta yanımda oturan kişinin sinirini bozuyor olmalıydım ama yaşlı kadın bana her baktığında gülümsüyordu.

Zamanın hızlanmasını dileyerek karanlık pencereden dışarı baktım. Bir uçağın bu kadar yavaş hissettireceğini kim bilebilirdi?

Sonunda yere indiğimizde rahatlamaktan neredeyse inleyecektim. Herkesi yolumdan çekip uçaktan dışarı fırlamamak çok zordu. Çok sabırlı olmak gerekiyordu ama sıramı bekledim. El çantasını ona uzattığımda yanımdaki kadın sırtıttı. Sonra bana üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu bir kartvizit uzattı. Ben daha kartı ona geri veremedim gitmişti. Bütün uçuş boyunca bana tek kelime bile etmedi. Yapabilirdim

Griffin'in orada durup sinirli bir şekilde başını sallayışını kolayca hayal edebiliyorum. Bu beni güldürdü.

Kartı koltuğumun üzerine bırakarak uçaktan çıktım.

Hızla taksi sırasına doğru yürüdüm, sonra nefesimin altında bir sıra olduğu için küfrettim. Uzun bir sıra. Önümdeki bir çift kadın taksilerini benimle paylaşmayı teklif etti ama reddettim. *Kendiminkini bekleyeceğim. Gitmem gereken bir yer var.* Kiera'nın ailesinin evinde buluşmak isteyeceğini düşünmüştüm ama onun yerine bana bir park ismi ve onu nerede bulabileceğime dair talimatlar verdi. Bir ördek göleti ve bir bank hakkında bir şeyler. Bir yolunu bulurdum. Ailesiyle tanışmadan önce onunla baş başa kalma fikri hoşuma gitmişti.

Sonunda bir taksi bulduğumda, metni şoföre okudum ve anlamasını umdum. Neyse ki nereye gideceğini biliyor gibiydi, ben de koltuğuma yaslanıp dünyanın geçip gidişini izledim. Kiera'ya yolda olduğuma dair mesaj atmayı düşündüm ama atmadım. Ona sürpriz yapmak istedim. Gerçi geleceğini biliyordu, dolayısıyla bunların hiçbirisi gerçek bir sürpriz değildi. Onu tekrar görecek için duyduğum baş döndürücü heyecan beni güldürdü. Bir şey için hiç bu kadar endişeli olmuş muydum? Hiç sanmıyorum. Tanrım, çok zavallıydım.

Ohio Üniversitesi yakınlarındaki parka vardık ve şoföre teşekkür edip parasını ödedim. Ben orada durup manzarayı seyrederken taksi hareket etti. Hafiften kar yağıyordu, çimenler ve ağaçlar beyaz bir örtüyle kaplıydı. Her şey o kadar huzurluydu ki, bu beni sakinleştirdi. Otoparkta sadece bir araba vardı ve üzerinde neredeyse hiç kar izi yoktu. Bunun Kiera'nın arabası gerektiğini fark ettiğimde sııttım. *Dışarıda bir yerde beni bekliyordu.*

Gülümseyerek meleşimi aramaya koyuldum.

Tepeden aşağı, gölete doğru yürürken Kiera'nın bir bankta oturduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü ve aşağıya bakıyordu ama yine de nefesim kesildi ve kalbim çarpmaya başladı. *Tanrım, o çok güzel. Tanrım, onu özlemişim.* Son birkaç aydır hissettiklerimin bir kısmını o da hissetmiş miydi? Benim için olduğu gibi onun için de her gün biraz mücadele miydi? Beni her zaman özlediğini söylerdi, ama hava

Ben yokken daha mı zayıftı, dünyanın sesi kısılmış mıydı, iyi zamanlar biraz üzücü müydü ve kötü zamanlar özellikle yıkıcı mıydı... tıpkı benim için onsuz olduğu gibi? Beni *gerçekten* özlüyor muydu? Yoksa bu sadece rahatlatmak için söylenen bir şey miydi ve hayatı... aslında kadar da değişmemiş miydi? Ne de olsa artık bir erkeğe ihtiyaç duymamaya çalışıyordu. Belki de ihtiyacı yoktu. Belki de sonunda yalnız olmaktan memnundu. Belki de bana ihtiyacı yoktu. *Bana ihtiyacı yoksa benimle kalır mı?*

Dur. Sadece... dur. seviyor ve tam önünde duruyor. Şu anda önemli olan tek şey bu.

Bu gerçeğin içime yerleşmesine izin verdiğimde şüphe ve üzüntü buharlaştı. *O burada, benim.* Tepeden aşağı doğru yürümeye devam ederken Kiera hâlâ beni fark etmemişti. Fark etmemiş olması beni eğlendiriyordu. Düşünceleri milyonlarca kilometre uzakta olmalı. Beni mi düşünüyordu? Umarım öyledir. Tepenin dibindeki büyük bir ağacın yanında durakladım. Artık ondan sadece birkaç metre uzaktaydım ama kör noktasındaydım. Diğer tarafında bir aydınlatma direği vardı ve ışığının kenarından onu net bir şekilde görebiliyordum. Telefonuna bakarken dolgun dudakları hafifçe bükülmüştü. Üzerine, etrafına kar yağıyordu, yanakları pembeleşmişti, koyu renk saçları daha da koyulaşmıştı... Nefes kesiciydi ve bir an için hareketsiz ve sessiz kaldım, ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Benim gibi biri nasıl oldu da buraya, o güzel, sarhoş edici, sıcak, harika kadına aşık olarak geldi? Neden hala bu kadar gerçeküstü hissettiriyordu?

Ses çıkarmamaya dikkat ederek çantamı yere indirdim ve cep telefonumu çıkardım. Kiera kaşlarını çatmıştı. Geç kaldığım için üzgün müydü? Taksi bulmak beklediğimden çok daha uzun sürmüştü. Beni görmesinin onu gülümseteceğini biliyordum. Ama önce ona takılmadan edemedim. Çok uzun zaman olmuştu. Özellikle de *tam* arkasında olduğumu düşününce dayanmak çok zordu; şimdiye kadar beni hissetmiş olmalıydı. Gece vakti bir parkta oturacaksa çok daha iyi bir uzaysal farkındalığa sahip olmalıydı.

Bir an telefona baktım ve Matt'in sesi kapatmakla ilgili ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. *Bu düğme miydi?* Daha sessiz görünüyordu.

Bastırduğımda, bunun o olduğunu varsaymak zorundaydım. Neredeyse kendi beceriksizliğime gülecektim ama bu durumumu ele verirdi. Hemen Kiera'ya hayal kırıklığı yaratan bir mesaj attım. *"Üzgünüm... Gelemeyeceğim."*

Telefonundaki mesaj sesini duyduğumda onu korkuttuğumu anladım. Gülmemek için midemi sıkmak zorunda kaldım. Bir kaşımı kaldırarak etrafına bakmasını ve blöfümü görmesini bekledim. *Hadi ama Kiera. Bunu kaçırmayacağımı biliyorsun. Seninle taşak geçtiğimi bilmelisin.*

Yine de mesajı okuduğunda çöktü. Bana inandı mı? Telefonum yeni bir mesajla aydınlandı, sessiz bir mesaj. *Ha! Al bakalım, Matt. Doğru yaptım.* Kiera telefonumun ışığını fark etmedi. Mesajını okuduğumda, bana gerçekten inandığını gördüm. Gerçekten de burada olduğunu bilmiyordu. *"Gerçekten mi? Ama bugün Noel..."* diye mesaj atmıştı.

Ona bakarken kaşlarımı çattım. *Gerçekten burada olduğumu anlayamıyor musun?* Ama belli ki o anlayamamıştı. Gözlerindeki yaşları silmeye başlamıştı ve burnunu çekiyordu. Ağlıyor muydu? Benim için mi? Dudağımı ısırđım ve bir adım öne çıktım. Onu ağlatmak istememiştim. Etrafına bakıp beni bulacağından, hemen fark edeceğinden ve belki de bana bir kartopu fırlatacağından emindim. Ama o beni aramamıştı ve ben de kazara onu ezmiştim. Ama... acısına tanık olmak... koşup ona sarılmak istememe neden olurken, aynı zamanda sıcaklıkla, sevgiyle, *rahatlamayla* dolduruyordu. Belki yanııştı ama onun kederini görmek bana istediğimi hissettirdi. *Beni gerçekten özllüyor.* Bunu bilmek, görmek, içimde bir şeylerin onarıldığını hissettirdi.

Gülümseyerek, ona şu anda hissettiğim kadar harika hissettirmek için bir fırsatım olduğunu fark ettim. Ona gerçek bir sürpriz yapabilirdim. Tabiri caizse bir Noel mucizesi. Sadece önce biraz daha kötü hissetmesi gerekecekti. Ama sadece bir saniyeliğine. Uzun süre acı çekmesine izin vermezdim. Daha sonra beni öldürmeyeceğini umarak, *"Evet, biliyorum. Denedim... Gerçekten üzgünüm."* Gülümseyerek, cevabını zaten bildiğim bir mesaj daha ekledim. *"İyi misin? Ağlamıyorsun, değil mi?"*

Telefonla alay etti, burnunu sildi, gözyaşlarını sildi. Bir kalp atışı sonra cevabını okudum. *'Hayır... Ben iyiyim. Denediğini biliyorum. Ben iyiyim... gerçekten.'*

Yalancı, yalancı... ama tatlı bir şekilde. Beni suçluluk duygusundan kurtarmaya çalışıyordu. Onun acısına son vermeliydim. Özellikle de ciddi ağlamaya başladığından beri. Sırtarak, onunla dalga geçtiğimi anlamasını sağlayacak bir şey yazdım. *"Yalan söylüyorsun."*

Telefonu çalmadan önce bir hıçkırık kaçtı ve bir suçluluk hissettim. Bu tatlı mıydı? Yoksa pislik mi yapıyordum? *Eğer bunu telafi ederim.*

Mesajımı okuduktan sonra ipucumu anlamamış gibi görünüyordu. Varsayımsal mesajımdan biraz rahatsız olmuş gibi, "Ben..." diye mırıldandı.

Bu fırsatı değerlendirerek anında "Ben de" yazdım.

Kiera her şeyi bilen mesajım karşısında şaşkına dönmüş gibiydi ve gülmek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Telefonu sanki canlıymış gibi kendisinden uzakta tuttu, sonra bana mesaj atıp atmadığını görmek istercesine göz gezdirmeye başladı. *Atmadın, Kiera. Seni duydum çünkü tam arkadayım.* Gülmek için kendimi zor tuttum. Tanrım, belki de Evan haklıydı... Ben bir pisliktim. Yine de çok tatlıydı. Onu o kadar yıpratmıştım ki mantıklı konuşamıyordu. *Bana mesaj atmış olsaydın, bu son mesajın olurdu.* Bunu *ben* bile biliyordum.

"Bunu nereden biliyorsun Kellan?" dediğini duydum ve karnımı tutmak zorunda kaldım.

Başımı sallayarak ona bir mesaj daha gönderdim. *"Bunu biliyorum çünkü her şeyi biliyorum."* Şimdi gerçekten telaşlanmış görünüyordu. Sırtarak ona hemen bir mesaj daha gönderdim. *"Ben de yalan söyledim... Arkanı dön."*

Sonunda bankta arkasını döndüğünde ağaçtan uzaklaştım. Tam da tahmin ettiğim gibi, beni içeri alırken yüzündeki ifade son derece sevinçliydi; ona doğru yürüyüp merhaba deseydim hissedeceğinden çok daha fazlasıydı. Biraz kabaydı, evet, ama şimdi... şimdi

Ona her baktığımda nasıl hissettiğimi biliyordu. *Her gün seninle olmak bana böyle hissettiriyor. Şimdi anlıyor musun?*

Adımı söyledi ve ben de ona doğru yürümeye başladım. Bu onun için yeterince hızlı değildi; donmuş zeminde kayarak bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Bana çarptı ve kollarını boynuma doladı. Hafifçe gülerek onu kaldırdım ve yere bırakmadan önce bir daire çizerek döndürdüm. Bana bakarken gülüyordu ve ben de gözlerindeki sevgi karşısında kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. *Tanrım, seni görmek çok güzel.*

Ağzımı onunkine yaklaştırmıştım, onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyordum ki beni geri itti. Yüzündeki neşe yerini kızgınlığa bıraktı. "Şaka mı yapıyordun? Tam bir pisliksin."

Yorumuna ve kızgınlığının sevimliliğine güldüm. Haklıydı ama yine de onu kızdırmak zorundaydım. "Hıyarın teki olduğumu sanıyordum?"

Bana başını salladı, ama sonra yanaklarımdan tutup beni kendine çekti - onu öpmem için sessiz bir talepti bu. Yumuşak dudaklarını dudaklarımda hissetmek neredeyse inlememe neden oluyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Kollarımı ona doladım, sıkıca sarıldım ve sonunda kendimi yeniden bütün hissettim. Tamamen tamamlanmış.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diye mırıldandım.

Elleri saçlarıma dolandı ve vücuduma ateş saçtı. "Burada olduğun için mutluyum," diye cevap verdi.

Aç dudaklarından uzaklaşıp ona baktım, bu anın tamamen içime işlemesine izin verdim. Çünkü bu bir rüya gibi gelmeye başlamıştı ve uyanmak üzere olduğuma dair o korkunç hissi tam olarak kovamıyordum. Onu hissetmeyi, kokusunu, gözlerindeki sıcaklığı, dudaklarının şeklini özümseyerek, "Seni çok özledim..." diye fısıldadım. Onu tekrar terk etmek için yeterli gücü nasıl bulacağımı bilmiyordum. Henüz bunu düşünemiyordum.

Gülümseyerek tekrar dudaklarımı aradı. "Ben de seni özledim."

Hafifçe yağan karın altında öpüşürken uzun dakikalar geçti. Kollarım ona dolanmış halde sonsuza kadar orada kalabilirdim,

Onu kendiminkiyle beslerken tutkusundan zevk alıyordum, ama titrediğini hissedebiliyordum... ve benim yüzümden değil.

Dudaklarımıza ara verdiğimizde onu geri ittim. "Gitmeliyiz. Donmuşsun."

Bana cevap verirken çenesi titriyordu. "Ben iyiyim."

Buna sırtıtmak zorunda kaldım. İyi olmaktan çok uzaktı. "Dişlerin takırdıyor," dedim.

Eğildi, başımı aşağı çekmeye, dudaklarımı tekrar bulmaya çalıştı. "Umurumda değil..."

Beni öpmeyi reddetmesi çok sevimliydi ama daha da soğursa onu ısıtmak hoş değil acı verici olacaktı. Eğlenceli bir kahkaha atarak belinden tuttum ve zorla döndürerek beni bırakmasını sağladım. Sonra onu vücuduma çektim, sırtını göğsüme yasladım ve kollarımı üzerine koyarak onu sıcak tutmak için elimden geleni yaptım. Kulağına, "Umurumda." dedim.

Bana doğru eğildi ve kalbim daha hızlı atmaya, bedenim tepki vermeye başladı. Buradan gitmek istememin birden fazla nedeni vardı. "Ayrıca, seninle burada sevişemem..."

Hemen öne çıktı ve elimi tuttu. Beni uzaklaştırırken, "Haklısın... Hava oldukça soğuyor," dedi.

Yere bakarak ona başımı salladım. Ve burada seksle ilgili her şeyin *beni* bir fikre ikna ettiğini iddia etmekten hoşlanıyordu. *O kadar da farklı değiliz, Kiera. Sen de beni istiyorsun. Ve sen de beni özledin.* Daha önce onunla alay ettiğim için kendini daha iyi hissetmesini isteyerek ona baktım. Yüzünde sevgi ve ilgiyle bana bakıyordu.

Beni öne doğru çekerken sırtışıım şakacı bir hal aldı. "Numaramın biraz kaba olduğunu biliyorum ama çok önemli bir şeyi kanıtladı."

Yanımda yürümek için hareket etti ve kolunu koluma doladı. "Değişmediğin gerçeğinin yanı sıra... hala bir hıyar mısın?" diye sordu, sesinde eğlence vardı.

Gölerek başımı salladım. "Evet, onun dışında." Bana bakarken yüzünde o kadar büyük bir hayranlık vardı ki, o uçakta bir şekilde uyuyakaldığımdan... tüm bunların bir hayal olduğundan endişelenmeme neden oldu. Başımı sallayarak fısıldadım, "Beni gerçekten özlemişsin." Bunu neşeli ve şakacı bir şekilde söylemek istemiştim, ama bunun yerine... merak olarak ortaya çıkmıştı. Ve ben de tam olarak böyle hissediyordum, hayret.

Bu *nasıl benim hayatım?* Biri beni özlemişti. Birisi benim için ağlamıştı. Çünkü ben orada değildim. Akıl almaz.

Kiera bizi durdurdu. Bir süre bana baktı. Gözlerindeki inançsızlık o kadar yoğundu ki boğazımda oluşan duygu yumağını yutmak zorunda kaldım. Pisliğimi hafifletmeye çalışmam bir şekilde kalbimi yarmama dönüşmüştü ve şimdi kanamaya başlamıştım.

Başını sallayarak bir elini yanağıma koydu. "Tabii ki seni özledim. Seni her gün, her saat... neredeyse her saniye özledim."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim, sonra gözümü kaçırdım. O anın bu kadar ciddileşmesine izin vermemeliydim. Ondan şüphe ediyormuşum gibi mi görünüyordu? Yoksa sadece zavallı gibi mi görünüyordum? "Evet, bunu gördüm," dedim ona. Onun benim için üzüldüğünü hatırlamak içimde karanlık ve acı verici bir şeyin kabarmasına neden oldu; bastırdığımı sandığım, bedenimden söküp atmayı ve sonsuza dek kurtulmayı dilediğim bir şey: yalnızlık, keder, korku ve çaresizliğin acı bir karışımı. Tekrar konuştuğumda sesim yeniden ortaya çıkan duygularla kalınlaşmıştı. "Ben sadece... Daha önce hiç kimse beni özlememişti..." Daha önce kimse beni özleyecek kadar önemsememişti.

Kiera'nın eli çeneme gitti ve bakışlarımı tekrar onunkine çekti. "Sen yokken seni özlüyorum. Sen yokken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Seni o kadar sık düşünüyorum ki takıntı derecesine varıyor. Seni... seviyorum." Beni incelerken gözleri dikkatliydi, sanki kelimeleri beynimin derinliklerine, unutmayacağım ya da şüphe duymayacağım bilinçaltıma kadar işlemeye çalışıyordu.

Sözleri duymak istediğim her şeydi ve bir sevgi dalgası göğsümden boğazıma doğru fırlayarak konuşmamı imkânsız hale getirdi. Bunalmış bir halde ona sıkı bir gülümseme ve küçük bir baş sallama hareketi yaptım; yapabileceğim tek şey buydu.

Bölüm 20

HIÇBİR ŞEY KIYASLANAMAZ

Kiera'nın ailesinin evine vardığımızda kendimi yine tamamen huzurlu hissettim. İki katlı, şirin ev tamamen karanlıktı. Bu beni şaşırtmıştı. Babasının uyanık olmasını ve beni beklemesini bekliyordum. Belki de elinde tüfekte verandada volta atıyordu. Ama yatmış gibi görünüyordu. Belki de bu düşündüğüm kadar kötü olmazdı.

Kiera arabayı kapattıktan sonra kıkırdadı. Başımı koltuktan kaldırarak ona baktım. Neredeyse çocuksu bir neşesi vardı. Çok sevimliydi. "Odamı görmek ister misin?" Yüzündeki ifadeye bakınca az önce gerçekten skandal bir şey söylediğini düşünebilirdiniz. O kadar tatlıydı ki.

Ona seve seve yapacağımı söyledim, sonra çantamı aldım ve içeri girdik. Oturma odasına adım attığımızda sanki zorla içeri giriyormuşuz gibi hissettim. Hatta Kiera parmağını büzülmüş dudaklarına götürerek sessiz olmam konusunda beni uyardı. Gülesim geldi ama dediğini yaptım ve başımı ona doğru sallarken sadece gülümsedim.

Kiera plastikle kaplı eski bir kanepeyi işaret etti. Plastik mi? Artık kim kanepesini plastiğe sarıyor ki? Son derece rahatsız görünüyordu. Bu yolculukla ilgili moralimi bozarak fısıldadı, "Çantanı buraya bırakabilirsin. Burada uyuyacaksın."

Kaşlarımı çatarak ona bir kaşımı kaldırdım. *Ciddi misin? Aynı yatağı paylaşamaz mıyız?* Babasının onun çatısı altında seks yapmamıza kızmasını anlayabilirdim,

ama sadece yan yana uzanmak bile -tamamen giyinik- masanın dışında mıydı? Sperminin *o kadar* güçlü olduğunu mu düşünüyordu? Ayrıca, Evan zaten torun *istediklerini* söylememiş miydi? *Kızınla seks yapamazsam sana torun veremem.* Sadece söylüyorum.

Yüzümdeki asık suratı görmek Kiera'yı nedense gülümsetti. Sonra bana hızlı bir öpücük verdi ve battaniyeyi açıp benim için bırakılmış olan yastığı ayarlayarak bir yatak yapmaya başladı. Benim . Harika. Rahatsız odacıktan rahatsız kanepeye. Oh neyse. En azından burada onunla birlikteydim. Gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu. Yine de onunla sevişmeyi dört gözle bekliyordum...

Başımı sallayarak çantamı yere bıraktım, sonra ayakkabılarımı ve ceketimi çıkardım. Rahat etmeye çalışmak için oturmaya başladım ki Kiera beni tekrar ayağa kaldırdı. Kulağıma fısıldadı, "Aslında orada uyumuyorsun, aptal."

Anlayış yüzüme tokat gibi çarptı. Odasından bahsederken kıkırdamasının nedeni bu muydu? Sanki yetişkin değil de azgın gençlermişiz gibi beni gizlice yukarı çıkarıyordu. Onun üzerinde gerçekten kötü bir etkim vardı, babasının kurallarını çiğnemesine engel olmak istediğimden değil. Ama... buradayken bir soruna da neden olmak istemedim. Ne de olsa onların misafiriydim. Lanet olsun.

"Emin misin?" Üst kata bakarak ona sordum. "Başını belaya sokmak istemem." Ama bunu söylerken bile yüzümde muzip bir sırıtma vardı. *Yukarıda sana ne yapmama izin vereceksin?*

Başını sallayarak beni kanepeden uzaklaştırdı. "Evet... benimlesin."

Gözlerindeki boğucu ışıltıdan, onun odasında uyumaktan çok daha fazlasını yapacağımızı kastettiği açıktı. *Oh, Tanrı'ya şükür.* Bütün gece onunla aynı yatakta yatıp seks yapmaya çalışmayacak kadar iradeye sahip olup emin değildim. Sevişmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Onunla birlikte olmak için ölüyordum.

Gülümsemem parlaktı, öne atıldım, yanaklarını kavradım ve ağzını kendime çektim. Merdivenlere doğru ilerlediğimiz süre boyunca öpüştük; aramızdaki sıcaklık her adımda daha da arttı. Tanrım, bu ateşi özlemiştim. Hiçbir şey beni Kiera'yı öpmek kadar sınırsız hissettirmiyordu. Onunla birlikte olmak... beni özgür kılıyordu.

Merdivenlere ulaştığımızda neredeyse düşüyordu ve onu sabitleyerek sessiz olması için onunla dalga geçtim. Dudaklarını dudaklarıma döndürmeden önce yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Bir şekilde dudaklarımıza uzun süre ara vermeden merdivenlerden geçmeyi başardık. Ona çok açtım, bir türlü doyamıyordum. Hiç doyacağımı sanmıyordum.

Ceketini çıkardım ama odasına gidene kadar elimde tuttum, sonra içeride bir yere fırlattım. Kiera kapısını kapattı, sonra beni kapısına doğru bastırdı. Vücudunun benimkine sımsıkı sarılması o kadar iyi hissettiriyordu ki, her gerilmiş, ağrıyor, ihtiyaç duyuyordum. Nefesimi içime çektim, sonra fısıldadım, "Seni özledim."

Onun yanıtı, içimi parçalayan, her sinir ucumu alevlendiren erotik bir inlemeydi. Dudakları benimkilerle birlikte hareket ederken, parmakları saçlarıma dolandı. Kahretsin, bu hissi özlemişim. Ellerimi sırtında gezdirdim, bir an duraklayıp belinin sırtını ve vadisini, sonra da kıcının kıvrımlarını inceledim. Hay sikeyim. *Seni istiyorum.*

Çömelerek onu kucağıma aldım ve yatağına doğru yürüdüm, çünkü onu öpmeyi bırakmayacaktım. Bacaklarımın karyolaya çarptığını hissettiğimde yürümeyi bıraktım. Eğilerek onu yere bıraktım. Anında başımı tuttu ve ağızlarımızın birbirine bağlı kalmasını sağladı. Onun da aynı doyumsuz açlığı hissetmesi beni heyecanlandırdı. Sanki o benim havamdı ve onu öpmeyi bir saniye bile bırakırsam boğulacaktım.

Ağızlar birleşti, kalpler birleşti, yatağının ortasına doğru süründük. O şiltenin üzerinde gevşedi ve ben de tatmin olmuş bir iniltiyle kendimi onun üzerine bıraktım. Sonunda.

Ama...

İkimiz de aynı anda aynı şeyi fark ettiğimiz için Kiera ve ben öpüşmeyi bıraktık, hareket etmeyi bıraktık, nefes almayı bıraktık. Yatağı aşırı derecede gürültülüydü. Cidden mi? Bu şey neyden yapılmıştı böyle? Dünyadaki bütün eskimiş, paslanmış yaylardan mı?

Sinirlenerek, yatağı test edebilmek için ellerimin üzerine çıktım. Üzerine bastırduğımda o kadar kötü gıcırdayordu ki neredeyse komikti. Eğer bu şeyin üzerinde seks yapacaksak, babasının izleyebilmesi için kapıyı da açabilirdik. Ses çok barizdi. Hayatımı sikeyim. Tekrar test ettim ama yaylar gevşemiyordu. Hâlâ çok gürültülüydü.

Altımdaki Kiera'ya bakarak yüzünü buruşturmasını ve dudağını ısırmasını izledim. "Baban sana dünyanın en gıcırtilı yatağını bilerek mi aldı?" Önce yüzünü buruşturdu, sonra iç çekti. "Evet, muhtemelen." kıpırdandı ama sonra durdu ve kapısına baktı. Yüzü teslim olmuş gibiydi. Sanki seks artık masadan kalkmıştı. *Ben öyle düşünmüyorum.*

Ona çarpık bir şekilde gülümseyerek başımı salladım. "Bunun yeterince caydırıcı olacağını düşünüyorsa, baban belli ki beni çok iyi tanımıyor."

Ayağa kalktım, sonra bana katılması için işaret ettim. Meraklı bir ifadeyle yataktan kayarak yanımda durdu. Battaniyelerini kaptığım gibi yatağıyla pencere arasındaki yere serdim. Sonra yastıklarını aldım, böylece biraz rahat edebilecektik. İşim bittiğinde yeni yatağımızı sergiledim. "Aşk yuvanız sizi bekliyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, hem eğlenmiş hem de şüpheli görünüyordu. Yerde uyumaktan hoşlanmadığından emindim... ama fikrini değiştirebileceğimi de biliyordum. Ona doğru yürüdüm, elini tuttum ve onu artık sessiz olan yatağımıza götürdüm. Onu bedenime çekerek, "Kiera?" diye mırıldandım. Boynuna, kulağının altına hafif bir öpücük kondurdum; titremeye başladı. Onu biraz daha aşağıdan öptüm. "Sen...?" Bir öpücük daha, biraz daha aşağıdan. Başını arkaya yatırdı ve nefesinin hızlandığını duydum. Onu köprücük kemiğinin üzerindeki hassas bir noktadan öptüm, sonra burnumu yavaşça yukarı doğru gezdirdim.

Boynunu. Ağzım kulağının yanında gezinirken sorumu alçak sesle bitirdim. "...benimle sevişir misin?"

Sanki ona bir kibrit çakmıştım. Ağzı anında benimkini buldu ve beni sertçe, çılgınca öptü. Kıyafetlerimi çekiştiriyor, çıkarmamı istiyordu. Gömleğimi çıkarıp arkamda bir yere fırlattım. Parmakları açıkta kalan tenimin üzerinde geziniyordu; dokunduğu her yer en iyi şekilde yanıyordu. Bu, onunla ilgili gördüğüm tüm erotik rüyalarından daha iyiydi. Kiera'nın hiçbir rüya versiyonu gerçek Kiera'nın aşkı ve tutkusuyla boy ölçüşemezdi. Ve hepsi benim içindi. Hâlâ aklımı başımdan alıyor.

Tüm giysilerimiz yere saçıldıktan sonra yorganının üzerine uzandık, ardından ağır yorganını üzerimize çektik. Battaniyesine sarılmış, karanlıkta yıkanırken, tek ses hızlı nefeslerimizdi, kendimi ona o kadar bağlı hissettim ki, sanki o benim bir uzantımdı, sanki kalbim bedenimin dışındaydı. Bacakları benimkilere dolanıyordu ve teni o kadar yumuşaktı ki, her santimini hissetmeden, her santimini tatmadan duramıyordum. *Bunun bitmesini hiç istemiyorum.*

Elleri vücudumda geziniyor, arıyor, hissediyordu. Parmakları etrafımda dolaştı, onun için ne kadar sert olduğumu, ne kadar hazır olduğumu hissetti ve benden yumuşak, muhtaç bir ses çıktı. Yüzündeki arzuyla kalçalarımı kavradı ve beni üzerine itti. Gözlerimiz kilitlendi ve onun gözlerinde gördüğüm derin aşk beni büyüledi. Dikkatimin dağıldığı bir anda alt dudağımı emerek içime bir zevk dalgası gönderdi. Sonra başını sallıyor, onu almam için sözsüz yalvarıyordu.

İçine girebilmek için bedenlerimizi kaydurdım ama sonra durakladım, anı özümstedim. Kiera endişeyle hareket etmemi nefesi hızlandı. Ağrının arttığını hissederek alnımı onunkine yasladım ve onunla ilgili her şeyin beni doldurmasına izin verdim: kalbi, ruhu, sevgisi, şefkati. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Beni bu kadar çok sevmesini nasıl sağlamıştım? Hayatımda bana onun gibi hissettiren başka bir şey var mıydı? Hayır... hiçbir şey yaklaşamadı bile. Ne sahnede olmak, ne bu turnede olmak, ne de

Arkadaşlarımla takılmak, kız kardeşimle bile tanışmamak ve kesinlikle...

Hayır. Dur.

Ama artık çok geçti, acı içine işlemişti. *Onun bir önemi yoktu.* Önemli olan tek şey Kiera'ydı ve her zaman da öyle kalacaktı. İstemedenden de olsa, içimde dönüp duran düşüncelerimi belli belirsiz itiraf ettim. "Hiçbir şey... bununla kıyaslanamaz..." Ve hiçbir şey yapamazdı.

Zihnimi sıfırlamaya ihtiyacım vardı, sonunda ona doğru ittim. Saf mutluluğun patlaması işe yaradı ve bir kez daha tamamen anın içindeydim. Coşku beni ele geçirirken başımı Kiera'nın omzuna yasladım. Sessiz olmaya çalışarak boğuk bir ses çıkardı. Yavaşça birlikte hareket etmeye başladık ama Kiera altımda huzursuz bir enerji sarmalı gibiydi. Titrediğini hissedebiliyordum, çok uzun zamandır tutunduğu bir acıyı tatmin etmek için çaresizce çırpınıyordu. Onun için normal olandan çok daha erken, bırakmaya hazır olduğunu söyleyebilirdim ama inatla teslim olmayı reddediyordu. Benim için mi kendini tutuyordu? Bunu yapmasını istemedim. Onun parçalanmasını istedim. Bunu hissetmek, görmek istiyordum. Yavaşça yanağını tutarak bana bakmasını sağladım. "Yapma... Bırak..." Başını salladı ve ben de eğilip fısıldadım, "Beni merak etme... Bırak bunu sana vereyim..."

Ona karşı daha sert ittim ve vücuduyla girdiği savaşı kaybetti. Duvarları etrafımda kenetlenirken sırtı kavislendi. Ses çıkarmamak için mücadele ederken parmaklarını omzuma gömdü. Kendinden geçerken yüzündeki ifade... inanılmazdı. Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Ve ben de hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Boşalmak istemiyordum, bunun bitmesini istemiyordum ama şimdi umutsuzca buna ihtiyacım vardı. "Tanrım, Kiera... Tanrım... Bu..." Bu çok fazlaydı. *Rahatlamaya ihtiyacım var.*

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu daha derine, daha hızlı ittim. Ağzı benimkiyle buluştu, hala istekliydi ve vücudumdan çıkan yumuşak iniltileri zar zor zapt edebiliyordum. Çok iyi hissediyordu. Elleri kalçalarımın çekiliyor, beni teşvik ediyordu. Başım dönüyordu, sanki havada süzülüyordum ve artık var olan tek şey

saf, mükemmel, artan bir zevkti. Ve sonra o dönüşü olmayan anı hissettim. Vücudum hazırlanmak için kenetlenirken başım omzuna doğru inmeye başladı ama Kiera yanağıma elini koyarak inişimi durdurdu. Benim onu izlediğim gibi o da izlemek istiyordu. Diğer elini tuttum, sıkıca kavradım ve sonra serbest bırakma beni vurdu.

Oluşan baskı düpedüz mutluluğa dönüşürken gözlerim kapandı. Sessiz olmak istemedim -çok yoğun- ama mümkün olduğunca sessiz olmam gerekiyordu, bu yüzden dudağımı ısırdım ve dışarı çıkmasına izin vermemek için mücadele ettim. Ve işte o zaman Kiera'nın sertleştiğini hissettim ve düzensiz bir nefes verdiğini duydum, tekrar geldi, benim için anı uzattı. *Siktir...evet.* Her yönden tatmin olmuş bir şekilde vücudunun üzerine çöktüğümde mutluluk yavaşça huzura dönüştü.

Hiçbir şey onunla sevişmekle kıyaslanamaz... onun tarafından sevilme dışında.

Kiera ve ben hafifçe öpüşerek uykuya daldık ve zeminin sabah beni ağrıatacağını bilsem de, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Kiera'nın bedenime sarılmış olduğunu hissederek uyandım. Gülümseyerek kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Günaydın," diye mırıldandım. Sonra nefes alıp gerindim ve tahmin ettiğim gibi her temas noktam acıdı. Yine de acı çekmeye değdi.

Özellikle de Kiera'nın boynumu öptüğünü hissettiğimde. "Sana da günaydın," dedi bana. Üzerimde gezindiğini hissettim ve neredeyse gülümsediğini hissedebiliyordum. "Mutlu Noeller, Kellan."

Gözlerimi açıp onu içime çektim. Sonra o güzel, gülümseyen yüze uzandım. "Mutlu Noeller, Kiera." Parmaklarımı yavaşça boynuna dolayarak onu ağzıma doğru çekmeye başladım.

Tam o sırada yatak odasının kapısı açıldı. Kıcıma tekme yi yemek üzere olup olmadığımı merak ederek donakaldım ama sonra Anna'nın sesini duydum. "Kiera? Neredesin?"

Kiera doğrulup kız kardeşine baktı. Bu fırsatı Kiera'yı incelemek için kullandım: battaniyenin kenarı göğsüne sıkıca sarılmıştı, dağınık saçları omuzlarına dökülüyordu, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Kahretsin, muhteşemdi. Bir tur için daha vaktimiz var mıydı?

Anna'nın kıkırdadığını duydum, sonra gürültülü yatağın üzerine uzanmış, başını ellerinin arasına almış, yerdeki bize bakıyordu. Yüzündeki ifade eğlence doluydu. Kiera kollarıma döndüğünde Anna güldü, "Sana Mutlu Noeller dileyip benimle aşağıya inmek isteyip istemediğini soracaktım ama hediyeni çoktan açtığını görüyorum." Bakışları bana kaydı. "Hey, Kellan, sonunda gelebildiğine sevindim."

Onun yorumu beni güldürdü. "Hey, Anna. Teşekkürler."

Kiera battaniyeyle göğsümü daha fazla örtmeye başladı, sanki Anna'nın o kadarımı bile görmesini istemiyordu. Çok şirindi, ama neden böyle hissettiğini de anlıyordum -Anna manzaranın tadını çıkarıyordu. Kiera iç çekerek kız kardeşine "Saat kaç?" diye sordu.

Anna bakışlarını göğsümden ayırdı. "Kahvaltı vakti... Annem yumurta yapıyor."

Bu beni biraz üzdü. Sarılmayı bırakmaya hazır değildim. Ama bu haber Kiera'yı korkuttu. Dik oturdu ve göğsümdeki örtülerin çoğunu yırtarak onları da yanına aldı. "Kahvaltı... Babam uyandı mı?"

Anna beni tekrar gördüğünde sıırttı. "Evet." Beni işaret etti. "Ve babam onun kanepede olmadığını fark etmeden önce buradan çıksa iyi olur."

Kiera anında beni itmeye başladı, tüm gücüyle beni battaniyeden çıkarmaya çalışıyordu. Çıplak olduğumu hatırlıyordu, değil mi? Anna'ya dikiz gösterisi yapmamı istemeyeceğini düşünerek ona karşı koydum. "Kiera, sakın ol." *Anna gidince kalkacağım.*

Bunu düşünemeyecek kadar korkmuştu. Başını sallayarak daha sert itti. "Hayır, Anna haklı, buraya çıkarsan seni öldürecek."

Ona kuşkulu bir bakış attım. Aşırı korumacı olabilirdi ama bana gerçekten zarar vereceğinden şüpheliydim. Babam gibi değildi. Bunu zaten biliyordum.

çok. "Gerçekten ne yapacak? Seni cezalandıracak mı?" Ona kızgın olabilirdi ama sonuçta o bir yetişkindi. İkimiz de öyleydik. Bunu atlatacaktır.

Kiera benim gibi düşünmüyordu. Omzumu iterek başını salladı. "Evet, seni hadım ettikten hemen sonra."

Sözleri bana Evan'ın kıs kıs gülerek yaptığı uyarıları hatırlattı. Tanrım. İyi o zaman. Zaten benimle ilgili ilk izleniminin öfke dolu olmasını istemiyordum. Kiera çıplaklığımı umursamıyor gibi görüldüğü için onunla mücadele etmeyi bıraktım ve sadece ayağa kalktım. Kiera elini gözlerine kapatmadan önce Anna'nın bana sırtlamak için bir milisaniyesi vardı.

Kiera, Anna'nın bakmasını engellemek için elinden geleni yaparken bana kaşlarını çattı. *Hey, için sabırsızlanan sendin. Beklemek istedim.* Boxerımı bulup üzerime geçirdim, sonra da diğer giysilerimi aldım. Kot pantolonumu giyerken sırttım ve Kiera'ya, "Tamam, koridora gizlice gireceğim, böylece banyoda olduğumu düşünecek," dedim.

Kot pantolonumu yukarı çekerken Kiera bana başını salladı. "Hayır, pencereden gizlice çıkmalısın. Yürüyüşe falan çıktığınızı düşünmesini sağlayın."

Kotumun fermuarını çekerken ağzım açık kaldı. *Cidden* mi? Bu biraz aşırı görünüyordu, özellikle de nerede olduğumuzu düşünürsek. Ben Kiera'ya bakarken, o elini Anna'nın gözlerinden çekti. Anna kaşlarını çattı. Sonra da gömleğimi henüz giymediğim için sırttı. Onu görmezden gelerek pencereyi işaret ettim. "İkinci kattayız, Kiera." Benim yarı maymun falan olduğumu mu düşünüyordu?

Kiera tekrar başını salladı ve çarşafı daha sıkı sardı. "Lütfen. Az önce banyoda olduğuna inanmayacak." Pencereyi işaret etti. "Buradan bir blok ötede hâlâ açık olması gereken bir dükkân var. Biraz süt alabilirsin... Annem bunun için sana bayılır."

Yüzündeki ifade çok sevimliydi ve isteğinin ardında ailesine ve onların akıl sağlığına duyduğu sevgiyi hissedebiliyordum ama yine de... Bunu yapmaya çalışırken potansiyel olarak ölebilirdim. Bunu biliyordu, değil mi? Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve

Ana planında bir delik. "Ayakkabılarım ve ceketim alt katta, oturma odasında."

Zaten eğlenmekte olan Anna'nın sırtışı daha da büyüdü. "Hayır, değiller. Uyandığımda onları dışarı koymuştum."

Kiera şaşkınlıkla Anna'ya baktı. Ben sadece sinirlenmiştim. Ben sinirli bir iniltiyle gömleğimi çekiştirirken Anna, Kiera'ya daha önce bir çocuğu saklamak zorunda kalmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. "Kahretsin, on beş yaşımdan beri bir kadının penceresinden gizlice çıkmadım." O zaman da neredeyse ölüyordum. Ama bu seferki isteğe bağlı değildi. Ya düşerek ölecektim ya da kocası tarafından öldürülecektim. Bu durum o kadar korkunç görünmüyordu.

Kiera yorumum karşısında gözlerini devirdi. Anna güldü ve "Kellan, sanırım seninle bir gün ciddi ciddi hikâyelerimizi değiş tokuş etmemiz gerekiyor," dedi. Ona sırtıttım ve o da bana göz kırptı. Anna'yla asla paylaşmayacağım pek çok hikâye vardı ama ne demek istediğini anlıyordum; ikimiz muhtemelen neredeyse her şeyi yapmıştık.

Benim ya da Anna'nın yorumunun öfkesinden midir bilinmez, Kiera'nın tartışması bitmişti ve beni pencereye doğru itmeye başladı. Asık suratla pencereyi açtım ve etrafa bakmak için başımı dışarı uzattım. Allah kahretsin. Hâlâ hafif hafif kar yağıyordu ve her yer taze karla kaplıydı. Kayıp ölmeden önce donacaktım. En azından bu dekoratif çatı hattının kenarında bir kafes vardı ve kendimi çıkıntıdan sarkıtmaya çalışmam ve düşüşümü kırmak için bir çalının üzerine düşmem gerekmiyordu. Yine de. Kafes bana sağlamlık çağrısı yapmıyordu.

Tekrar Kiera'ya bakarak onu ikna etmeye çalıştım. "Sen bir yetişkinsin, Kiera. Muhtemelen bunu düşündüğünden daha çabuk atlatacaktır."

"Seni bir çadırdaki uyutacaktı Kellan... arka bahçede."

Gülmeye başladım... Ta ki şaka yapmadığını anlayana kadar. Tamam... ciddiden aşırı korumacı o zaman. Babası beni onun odasında yakalarsa gerçekten evden atabilirdi ve ben gerçekten burada kalmak istiyordum.

Kiera'nın ailesinin sıcaklığı. "Peki," dedim yanağından öperek. "Ama bana borçlusun, hem de çok borçlusun."

Gitmeden önce poposunu çimdikledim ve kıkırdadı. Anna da kıkırdadı. Hâlâ ölebileceğim için pencereden dışarı çıkmadan önce onlara veda selamı verdim. Çoraplarım sıırıslılam olduğu için ayaklarım anında soğuktan karıncalandı. Lanet olsun. Mağazaya vıcık vıcık ayaklarla yürümek berbat olacaktı. Tabii bunu atlattığımı varsayarsak. Ayaklarıma dikkat ederek, çatının kafese en yakın kenarına doğru adım attım. Kafesin tepesi çatıdan biraz daha alçaktı, bu yüzden ona ulaşmak için çömelmem gerekiyordu. *Ve işte burada ölüyorum.*

Kiera'nın "Dikkatli ol," diye fısıldadığını duydum ve başımı kaldırıp ona baktım. Başını pencereden dışarı uzatırken sıcak ve rahat görünüyordu; ben şimdiden titriyordum.

Anna pencerede Kiera'ya katıldı ve ben de onlara sıırttım. Sesimi alçaltarak Kiera'ya, "Dün gece buna değdiği için şanslısın..." dedim. Ölsem bile... yine de buna değer.

Kiera'nın yanakları renkten renge girdi ve Anna eğlenen bir kahkaha attı. Ayak parmaklarım ve el parmaklarım çok fazla donmadan ve bu gerçekten imkânsız hale gelmeden önce bir elimi ve ayağımı kafesin üzerine doğru hareket ettirdim. Büyük bir rahatlamayla kafes ağırlığını taşıdı. Aşağı inmeye başladım ama Kiera'nın sesi beni durdurdu. "Kellan."

Ona tekrar baktığımda sıırttı. "Biraz da egnog al." Gözlerimi kapatarak başımı salladım. İnanılmazdı. Ve yine de çok sevimliydi.

Tanrı'ya şükür, kafes yere kadar dayanmıştı. Üzerinden indim ve ürperdim. Burası çok soğuktu. Parmak uçlarımda verandaya doğru yürüdüm ve ayakkabılarımı aradım. Onları verandanın kenarında, pencerelerden uzakta buldum ve sıırttım -Anna botlarımda içine yeni çoraplar tıkmıştı. Vay be. Çok iyiydi. Bir çorabı değiştirdim, sonra diğer tarafa geçebilmek için ayağımı botun içine soktum. Ceketimi üzerime sardım, botlarımı gevşekçe bağladım ve sonra bir yere doğru yola çıktım. Dükkânın bir blok ötede olduğunu söyledi... Ne tarafa peki?

İçimi çekerek rastgele bir yön seçtim. Tekrar eve baktım ve gördüklerim karşısında başımı salladım. Kiera'nın yatak odasının penceresi evin yan tarafındaydı ve kardaki ayak izleri ne olduğunu açıkça gösteriyordu. Eğer babası buraya gelip bakarsa, iş işten geçmişti. Belki de onu karanlıkta tutmaya çalıştığım gerçeğini takdir ederdi. Muhtemelen etmezdi.

Gülümseyerek kot pantolonumun içinde cüzdanımı aradım. Hâlâ oradaydı. Sonra ceketimdeki telefonumu aradım. O da hâlâ oradaydı. Telefonumu çıkarıp, sesi kısan düğmenin karşısındaki düğmeye bastım. Ekrandan bir kez daha doğru düğmeye bastığım ve sesin tekrar açıldığı anlaşılıyordu. *Bana bakın, uzman oluyorum.*

Artık sıcak ve tehlikeden uzak olduğum için kendimi daha iyi hissediyordum ve Kiera'nın etrafında arayamayacağım birini aramaya karar verdim. En azından şimdilik. Telefon birkaç kez çaldı, sonra Hailey'nin açtığını duydum.

"Hey, Kellan! Mutlu Noeller!"

Onun coşkusu gülümsememi daha da genişletti. "Hey, Mutlu Noeller. Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır. Hepimiz ayaktayız."

Bu gülümsememi düşürdü. *Biz mi? Hay sikeyim. Şu anda onunla aynı odada oturuyor olabilirdi. Hayır. Bunu düşünme.* "Oh, iyi, güzel... Sadece Mutlu Noeller demek istemiştım. Umarım iyi bir gün geçirirsin."

Noel benim için garip bir bayramdı. Özel bir şey değildi. Bu yüzden onunla bu konu hakkında konuşmak biraz garip geldi. Cümle kurmadaki beceriksizliğime güldü. "Sen de mi? Kız arkadaşınla birlikte misin?"

Şimdi gülen bendim. "Evet, ailesinin evindeyiz. Markete gitmek için gizlice çıktım." *Gerçekten.*

"Ah, eğlenceli. Ona benden selam söyle, tamam mı?"

Göğsüme öyle bir acı saplandı ki tökezledim. *Yapamam. Onun hakkında konuşmadan senin hakkında konuşamam. Ve bu... olmuyor. Olmuyor.*

Bugün. Muhtemelen hiçbir zaman. Acımı duymaması için kendimi gülümsetmeye çalıştım ve sonra yalan söyledim. "Evet, yapacağım."

Hailey iç geçirdi. "Hey, yola çıkmak üzereyiz ama gitmeden önce... herhangi birine söylememi istediğin bir şey var mı?"

Onun üstü kapalı sorusu acının midemin derinliklerine işlemesine neden oldu. Gözlerimi kapatarak acıyı uzaklaştırmaya çalıştım. "Hayır... Söylemek istediğim hiçbir şey yok." *Ve asla da olmayacak. Bırak artık. Lütfen.*

Tekrar iç çekti. "Tamam... Mutlu Noeller, Kellan."

"Evet..." Telefonu kapattım ve ceketimin cebine geri soktum, sinirlenmişim ve yeni bir acıyla ağrıyordu. Onunla konuşmak hiç kolaylaşacak mıydı? Hayır. Eğer onu hayatımda istiyorsam, bu sadece alışmam gereken bir ıstıraptı. Ve istedim de.

Karanlık düşünceler içinde kaybolmuş bir halde sokakta ilerliyordum ki birden aceleyle verdiğim cevapla hata yaptığımı fark ettim. Sadece Gavin'i düşünüyordum ve o kesin bir hayırdı, ama... aslında konuşmaktan çekinmeyeceğim başka biri daha vardı.

Telefonumu tekrar çıkararak Hailey'e mesaj attım: "*Riley'e benim için Mutlu Noeller* der misin?" Küçük bir kardeşim olduğu gerçeğini düşünürken gülümsedim. Onunla hiç tanışabilecek miydim? Hayır, muhtemelen tanışamayacaktım. O da Hailey gibi bir yetişkin olana kadar olmazdı ve bu bana sonsuzluk gibi geliyordu. Ve o kadar gençti ki, Gavin'e o kadar bağlıydı ki, o zamana kadar onunla neredeyse hiç konuşamayacaktım. Bu içimde bir şeyleri kırdı.

Hailey'nin tepkisi anında oldu. "*Tabii ki.* Bunu bir grup küçük gülen suratla takip etti.

Eğlenerek başımı salladım, sonra kaşlarımı çattım. "*Onunla yalnız kaldığında. Ciddiyim.'*

Yanıtındaki iç çekişi duyar gibiydim. "*Tamam.*

Derin bir nefes alarak telefonumu başımı salladım. Belki bir şekilde onunla bu ince çizgide yürüyebilir ve hayatımın her köşesini yerli yerinde tutabilir, rahat olduğum küçük kutularda bölümlere ayırabilirdim.

Yani hiçbirini birbirine dokunmuyordu. Hepsiyle hokkabazlık yapmak benim açımdan çok fazla güç gerektirecekti. Ve...potansiyel olarak...bir sürü yalan.

Bu benim de içimde bir şeyleri kırdı.

Bölüm 21

EN İYİ GÜN

Neyse ki mağazanın hangi yönde olduğunu doğru tahmin etmiştim ve Kiera açık oldukları konusunda haklıydı. Kiera'nın annesi için süt aldım, sonra da Kiera'nın değerli eggnog'unu aldım. Sonra aceleyle geri döndüm, böylece onu tekrar görebilecektim.

Babasının kapısını çalarken biraz tedirgin hissediyordum. Tam olarak gerginlik değildi ama oldukça yakındı. Sadece benden hoşlanmalarını istiyordum, böylece Kiera ve benim birlikte olmamızdan rahatsız olmayacaklardı. Hatta belki bu konuda heyecanlanmalarını. Destekleyici. Ama neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Ya da daha doğrusu, *kiminle* karşı karşıya olduğumu. Denny. Denny'den hoşlanıyorlardı. Kiera'nın *onunla* bir hayatı olduğunu hayal etmişlerdi. Ve o benim *asla* boy ölçüşemeyeceğim biriydi. O tamamen ışıık ve iyilikti, bense... değildim.

Derin bir nefes alarak, ön kapı açıldığında kendimi rahatlattım. Gördüğüm ilk şey yaşlı bir adamın kısıık gözlerle bana bakmasıydı. Kiera'nın babası. Kahretsin. Şimdiden kızgın görünüyordu. Dün gece nerede olduğumu biliyor muydu? Onun arkasında, kesinlikle Kiera'nın daha yaşlı bir versiyonu olan çekici bir kadın gördüm. Annesi olmalıydı. Kiera ve Anna onun biraz önündeydi. Kiera nedense kızarıyordu; Anna ise kıkırdıyordu. Ne kaçırdığımı merak ediyordum ama anda Kiera'nın babası daha önemliydi.

Kızının yatak odasını kirlletmemden hâlâ haberi olmadığını umarak gülümsedim ve ona elimi uzattım. "Bay Allen, sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Kellan Kyle."

İşte. Bu çok kibardı, değil mi? En azından terbiyem konusunda beni suçlayamazdı. Sanırım bunun için anneme teşekkür etmeliydim... özellikle arkadaşlarının yanında görgü kurallarına çok önem verirdi. Kiera'nın babası elimi hemen tutmadı. Yine de bırakmadım... Vazgeçmiyordum. Sonunda elimi tuttu ve uzun bir süre sıktı. Yargılamasının sıcaklığı içimi yakıyordu ama yüz ifademi hoş tuttum. *Denny olmadığını biliyorum ama bir tehdit de değilim.*

Selamıma verdiği tek sözlü yanıt "Hı-hı," oldu. İçindeki reddedilmeyi hissettim ve acıdı ama yüzümü düzeltiltim. Benden hoşlanmaması büyük bir sürpriz değildi.

Kiera'nın annesi sinirli bir ses çıkardı. Kapıya doğru adım atarak elini kocasının omzuna koydu; bu bana bir uyarı gibi geldi. "Ben de memnun oldum Kellan. Lütfen içeri gel, dışarısı buz gibi."

İçeri girebilmem için Kiera'nın babası zorla kapıdan uzaklaştırıldı. Bu beni gülümsetti. En azından Kiera'nın annesi benimle iyi geçiniyor gibiydi. İki kişiden biri o kadar da kötü değildi. Soğukla ilgili yorumu sırtışıma biraz şeytani bir hale getirdi. Kiera'nın gözlerine bakarak, "Biliyorum," diye mırıldandım. *Ayakkabı ve ceket olmadan daha da soğuk. Yine de buna değer.*

Kiera dudağını ısırdı ve başka tarafa baktı. Çok şirin.

Kiera'nın babasının gözleriyle beni delip geçtiğini hissederek poşeti Kiera'nın annesine uzattım; Kiera'nın uzun kahverengi saçlarının tonuna sahipti ama gözleri Anna'nınki gibi saf yeşildi. "Bayan Allen, sütünüzün azaldığını fark ettim, o yüzden size biraz daha getirdim." Gülümseyerek poşeti benden almaya başladığında Kiera'ya baktım ve ekledim, "İsteyen olursa diye biraz eggnog da aldım." Annesine dönmeden önce Kiera'ya sırttım.

Kiera'nın annesi bir an için dikkati dağılmış bir şekilde yüzüme baktı. Eli donmuştu, parmakları hâlâ ona uzattığım çantayı zar zor kavıyordu. Sonra gözlerini kırıştırdı ve sanki düşüncelerini zorla değiştiriyormuş gibi başını salladı. İlginçti. Allen kadınlarının *hepsi* beni aşırı çekici mi buluyordu? Bu Kiera'nın babasının benden hoşlanmasını sağlamaya yardımcı olmazdı. Bu noktada *herhangi bir şeyin* yardımı olur muydu?

Sonunda çantayı benden alan Kiera'nın annesi kibarca, "Teşekkür ederim Kellan. Çok düşüncelisin."

Sadece kibarlık olsun ya da olmasın, yorumu beni etkiledi ve içimi garip bir sıcaklık kaplarken bakışlarım yere kaydı. Omuz silkerek, "Birkaç gün kalmama izin verdiğinizde göre en azından bunu yapabiliirdim," dedim. Ve şimdi bunun gerçekten *benim* fikrim olmasını diliyordum, böylece onun övgüsünü gerçekten hak edebilirdim. Yine de bu değersiz iltifatı duymak güzeldi.

Yanımdan Kiera'nın babasının "Birkaç gün mü?" dediğini duydum. Kiera anında ona çıkıştı ve o da cevap olarak sadece inledi. Bir süre kalacağımdan bahsetmemiş miydi? Belki ben de yapmamalıydım. Umarım kalmama izin verir...

Kiera'nın annesi ikisini süzdükten sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Neden ceketini çıkarıp rahatına bakmıyorsun?"

Başımı sallayarak ceketimi çıkardım ve Kiera'ya uzattım. Ceket alırken sersemlemiş görünüyordu ve ben de onun coşkusuna sııttım. Beni burada ne kadar çok istediğini görmek kendimi çok iyi hissettirdi. Kendimi tamamen rahatlamış hissetmemi sağladı. Babası bana kaşlarını çatmış olsa bile. Hmmm. Beni sevmesini nasıl sağlayabilirdim ki? Ya da en azından benden nefret etmemesini? Onun gibi biri ne hakkında konuşmak ister ki? Belli ki müzik değil. Belki yemek aradaki buzları eritmeye yardımcı olabilirdi. Kahve, domuz pastırması ve oh Tanrım... tarçınlı çörek kokusu mu alıyordum? Kahretsin, acıkmıştım.

Hepimiz yemek için mutfağa geçtik ve ben Kiera'nın babasının tam karşısına oturdum. Buradaki zamanım bitmeden bu adamın bana gülümsemesini sağlayacaktım. Ben ne söyleyeceğimi düşünürken Kiera tatlı bir şekilde bana kahve hazırladı. I

tamamen hazırlıksız değildim. Son birkaç gündür bulabildiğim herkese farklı sporlar hakkında sorular sormuştum. Hepsi bana komik bir şekilde baktı, sanki bu boku zaten bilmem gerektiğini düşünüyorlardı, ama ben hiç dikkat etmemiştim. Tam tersine... sırf çocukça bir şekilde babamın gözüne girmek için, var olan tüm sporları bilerek görmezden gelmişim. Şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyorum. Çünkü Bay Allen hakkında bir teorim vardı. Denny sporu *seviyordu* ve eğer bu adamla bir bağ kurduysa... muhtemelen bunu böyle yapmıştı. Yüzde yüz emin değildim ve Denny'den tavsiye isteyecek değildim ama bu adil bir varsayım gibi görünüyordu.

Şansımı deneyerek ona hangi Ohio beyzbol takımını tuttuğunu sordum. -Cincinnati Reds ya da Cleveland Indians. Neredeyse gülümsüyordu... ama sonra kendini durdurdu, omuz silkti ve gönülsüzce "Kızılar iyidir" dedi.

İlgisini azaltmaya çalıştığını biliyordum, bu yüzden sadece bana ısınmasını sağlamaya çalışarak sohbete daldım. Takımla ve genel olarak oyunla ilgili bildiğim hemen hemen her şeyi anlattım, ama hiçbir fikrim olmadığını fark etmemiş gibiydi ve herkes oturduğunda ve yemeği masanın etrafında dolaştırdığımızda, aslında zırhında küçük bir çentik hissettim. Ta ki bana sorular sormaya başlayana kadar.

"Kiera bize bir grupta olduğunuzu söyledi..."

Bunu söyleme şekli neredeyse alaycıydı. Onaylamadığını zaten biliyordum, bu yüzden cevabımın ekstra nazik olduğundan emin oldum. Kiera'ya pastırma tabağını uzatırken gülümseyerek, "Evet efendim," dedim. "Şu anda turnedeyiz. Bir sonraki gösterimiz Yeni Yıl Arifesinde D.C.'de."

Kiera'ya baktım ve onun biraz çöktüğünü gördüm. Ben de aynı şeyi hissettim. Günler vardı ama yine de çok erkendi. Kiera'nın babası bu habere sevinmiş görünen tek kişiydi. "Oh, yani bu turne olayında çok uzakta mı olacaksın?"

Anna bana tarçınlı çörek tabağını uzatırken ona ters ters baktı. Sorusundaki gerçek yüzüme çarpınca içimi hüznü kapladı. "Evet," dedim.

Onu. *Ne yazık ki.* Bir rulo aldıktan sonra tabağı Kiera'ya verdim. Parmaklarımız birbirine değdi ve onun tenine bir özür sürdüm. *Yapabilseydim kalırdım.* Anlamış gibi başını salladı.

Kiera'nın babası gülümsedi ama ben bunu bir zafer olarak görmüyordum. "Başarılı olman çok güzel."

Ona kaşlarımı çatmak istedim ama sadece başımı salladım. Aslında demek istediğinin şu olduğunu çok iyi biliyordum: *Tanrıya şükür kızımın etrafında o kadar çok bulunmayacaksın.* Onun için mutlu bir haber, benim içinse neredeyse dayanılmaz bir yan etki. Tabağımı yemekle doldurmayı bitirdiğimde, Kiera'nın babası sormasını beklemediğim bir soru sordu. "Peki, siz kendinize ne diyorsunuz?"

Her neyse?"

Ben tabağımı incelerken Anna güldü. Hay sikeyim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu durumda olacağımı, etkilemeye çalıştığım birinin yanında olacağımı, benden hoşlanmasını *istediğim* birinin yanında olacağımı hiç düşünmemiştim. Gruba adını verdiğimizde, hepimiz hayatlarımızda o kadar farklı bir yerdeydik ki, hiçbirimiz kimsenin ne düşündüğünü umursamıyorduk. İsmi kısaltmamızı isteyen Matt hariç. Şimdi umursadığım için neredeyse utanıyordum.

Lanet olsun. Yalan söyleyecek değildim ya. Belki bir şey düşünmezdi. Belki de göndermeyi anlamayacaktı. İç çekmeye direnerek, "D-Bags." diye mırıldandım.

Yemek yerken öksürmeye başladı. Hay sikeyim. O zaman anlamıştır herhalde.

Öne doğru eğilerek, yanakları biraz kızarmış bir halde, "Affedersiniz?" dedi.

Aşırı rahatsızlık etrafıma yerleşmiş, beni boğuyordu. Bu hissetmeye alışık olduğum bir şey değildi. Boğazımı temizleyerek kendimi ona bakmaya zorladım. "Um, grup... Bizim adımız... D-Bags. Sadece... komik olması gerekiyordu." Hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Ana akım olursak değiştirebiliriz." Bu düpedüz bir yalandı, çünkü bu savaşı kazanamayacağımı zaten biliyordum. Matt hayran kitlemizi bozacak bir şey yapmak istemezdi ve Griffin de kendisine D-Bag'den başka bir şey demeden önce sol taşağını keserdi. İyi ya da kötü, bu isim ömür boyu bizim olacaktı.

Kiera'nın babası bana kaşlarını çatarken Anna güldü. "Yapmasan iyi edersin," dedi Anna bana. "Dangalak olmanıza bayılıyorum."

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. *Hiç yardımcı olmuyorsun, Anna.* Yine de, bu konuşmayı etkili bir şekilde sona erdirdi ve bir süre sonra odaya huzur yerleşti ve hepimiz sessizce yemeklerimizi yedik. Ve söylemeliyim ki, gerçek, ev yapımı bir yemek yemek çok güzeldi. Kiera'yı yemeğin tadını çıkarırken izlemek daha da güzeldi. Tarçınlı ekmeğini yerken neredeyse orgazm olması beni tahrik ediyordu. Bunu biliyormuş gibi masanın altından kalçama vurdu. *Özür dilerim. Öyle inleme, ben de öyle düşünmeyeyim.*

Sonra ağızma bir parça attım ve parmağımdaki tatlılığı emerken, benden uzaklaşmadan önce yüzünde aynı ifadeyi gördü. *Gördün mü? Bu masadaki tek kirli kişi ben değilim, Kiera.* Ona usulca güldüm... sonra da yemekten kalanlar olduğunu umdum. Onlarla yapabileceğim düzinelerce eğlenceli şey vardı.

Kiera'nın babası buharlı düşüncelerimi böldü. "Kellan... Rock yıldızları hakkında söylenenler doğru mu?"

Odaya gerginliğin girdiğini hissettiğimde midem anında sıkıştı. Ağızımdaki ekmeği bitirdim, sonra dikkatle masanın etrafına baktım. Anna ve annesi sinirli, Kiera ise endişeli görünüyordu. Bana gerçekten ne soruyordu? Kafam karışmış ve temkinli bir şekilde ondan açıklama istedim. "Ne demek istiyorsun?"

Pastırmasından gelişigüzel bir ısırık aldı. "Bilirsiniz, grupları takip eden, onları tanımaya çalışan kadınlar hakkında..."

Karnımın yere düştüğünü hissettim. Onları tanımak... Onları becermek demek istedi. Allah kahretsinsin. Bu soruya cevap vermemin iyi bir yolu yoktu, muhtemelen bu yüzden sormuştu. *Yalan söylersem, içimi görecekti. Ona doğruyu söylersem Kiera'yı incitecektim.* Anna'nın yüksek sesle çatalını düşürdüğünü duydum. Kiera'nın annesinin daha fazla yumurta isteyen olup olmadığını sorduğunu duydum. Kiera konuşmuyordu ve ona bakamıyordum. Yine de rahatsızlığını hissediyordum. Benimkiyle eşleşiyordu.

Gözlerimi babasına kilitleyerek ona gerçeği söyledim. "Bazı kadınlar böyledir, evet, ama muhtemelen düşündüğünüzden çok daha azdır."

Bitirmeme izin vermedi. Elindeki pastırmayı bana doğru sallayarak, "Ama bu doğru. Seni baştan çıkarmaya çalışan kadınlar mı var? Seni kızımдан uzaklaştırmak için?"

Kiera sonunda babasına çıkıştı ama ben ona bakamadım. Gözlerimi babasından ayıramadım. Şu anda beni çağırıyordu. Yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor, doğruyu söylemem için beni cesaretlendiriyordu. Çünkü her iki durumda da boku yediğimi biliyordu. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Neden? Tek istediğim beni sevmesiydi. Ama o bana bir şans bile vermeyecekti, çünkü bana baktığında ne görüyordu? Kaçınılmaz olarak kızını mahvedecek bir serseri. Onun yerinde olsaydım, kızım ve onun rock yıldızı erkek arkadaşı... aynı şeyi görür müydüm? Belki de.

İşte o empati anı ona basit bir gerçekle cevap vermemi sağladı. "Evet," diye fısıldadım.

Çevresel görüşümde, Kiera'nın refleks olarak içe doğru kıvrıldığını gördüm, sanki ona vurmuşum gibi. Anında bu sözü geri almak, ona bunun doğru olmadığını söylemek istedim ama lanet olsun... doğruydı. Bana asıldılar. Teklif aldım. Lanet olası bir uçakta oturmuş kendi işime bakarken elime bir telefon numarası tutuşturuldu. Ama bu bir şey ifade etmiyordu. Bir şey yaptığım anlamına gelmiyordu. Yine de Kiera'ya bakamıyordum. Az önce ona verdiğim acıya tanıklık edemezdim.

Anna babasına kendi işine bakmasını söyledi ama babası onu duymazdan geldi. Öne doğru eğilerek, sert kahverengi gözlerini bana dikti ve şöyle dedi: "Sen yokken bu ilişkiye ara vermenin Kiera için daha iyi olacağını düşünmüyor musun... böylece senin... hayranların tarafından incitilmeyecek mi?"

Öfke, acı ve inançsızlık göğsümde patladı. Hayranlarım tarafından incitilmiyor mu? *Hayranlar* mı? Zaten seviştiğimi varsaydığı kızlar. Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyordu? Ve... *duraklamak* mı? Nasıl duraklayacağız ki?

Birbirimize karşı hissettiklerimizi nasıl bir şekilde "tutabilirdik"? Başka bir kadına dokunmak beni nasıl hasta etmezdi? Kiera'nın başka bir erkeğe dokunması beni nasıl öldürmezdi? Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Onun benim tüm varlık sebebim olduğu gerçeğini anlamıyor muydu? Ona cevap vermek için düşüncelerimi zar zor odaklayabildim. "Ben asla... Ben..."

Gözlerimi kapatarak öfke, acı ve... reddedilme selini kontrol etmeye çalıştım. *Anlamıyor çünkü beni tanımıyor. O sadece yüzeyi görüyor. Bunun için ondan nefret edemem.* Gözlerimi açıp sonunda Kiera'ya baktım. Gözleri nemliydi ve dökülmek üzere olan yaşlarla doluydu. *Kafana soktuğum şüphe için çok özür dilerim.*

Yüzündeki acıdan nefret ederek ona baktım ve babasına "Kızınızı seviyorum ve onu incitecek bir şey asla yapmam" dedim.

Kiera'nın annesi beni kurtarmaya geldi. Tabağını çalarak kabaca şöyle dedi: "Elbette yapmazsın canım. Martin sadece götlük yapıyor."

Kiera'nın anne ve babası arasında sessizce bir şeyler geçti, bir azarlama ve bir taviz. Birden odadan çıkmak istedim; sanki duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Kiera'nın babasının benden hoşlanmasının uzak bir olduğunu biliyordum ama benim hakkımda düşündükleri... yüzündeki ifade, gözlerindeki kesinlik... babamın bana karşı her zaman hissettiği kınamaya çok benziyordu. Onu kaybedecektim ve yalnız kaybetmeyi tercih ederdim... ama olay çıkarmadan nasıl ayrılacağımı bilmiyordum.

Yine Kiera'nın annesi beni kurtardı. "Hediyeleri açalım mı o zaman?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek hemen ayağa kalktım. "Kulağa harika geliyor, Bayan.

Allen."

"Caroline, canım," diye ısrar etti.

"Caroline, kahvaltı için teşekkür ederim. İnanılmazdı." Elimini odanın içinde gezdirdim. "Banyo var mı...?"

Bana emin olduğunu söyledi ve yukarı çıkmamı işaret etti. Kendimi affettirdim, gülümsememi hiç bozmadan kaçtım. Düşüncelerim çok karanlık bir yere yuvarlanırken baş ağrımın geldiğini hissedebiliyordum. Merdivenlerden yukarı çıkarken, gerginliği görmezden geldim.

sessizliğe gömüldüm. Banyoya girdiğimde, lavaboyu iki elimle sıktım ve kamburlaştım, sonunda içimden düzensiz nefeslerin fişkırmasına izin verdim. *Sakin ol. Demek senin için en kötüsünü düşünüyor, yeni olan ne?* Derin bir nefes alarak gözlerimi aynaya kaldırdım. Yüzüm bana solgun, yıpranmış görünüyordu. Kiera bu itirafım yüzünden benden nefret mi ediyordu? Yoksa kadınların önemli olmadığını anlayacak kadar tanıklık mı etmişti? Şimdi bana güvenir miydi? Şimdi beni terk eder miydi...?

Kendimi izlerken, reddetme duygusu korkuya ve şüpheyeye dönüşürken gözlerimin parıldadığını ve kızardığını gördüm. "Dur," diye fısıldadım. *Bu günü mahvetme. Üzerinde durma, düşünme, hissetme. Sahip olduğun tek şey şu an, tadını çıkar.*

Başımı sallayarak lavaboya biraz su döktüm. Isınmasına izin vermeden yüzüme sıçrattım. Soğukluk içimdeki bazı duyguları şok etti ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. Suyu kapatarak derin bir nefes aldım, birkaç saniye tuttum, sonra yavaşça verdim. Daha iyiyim. Bir havlu bulup yüzümü sildikten sonra aşağıya indim. Yeterince yaklaştığımda Kiera'nın konuştuğunu duyabiliyordum.

"Ben ona aşığım baba. Duraklamak... benim için bir seçenek değil."

Bu beni benzersiz bir sıcaklıkla doldurdu ve bakışlarım yere kaydı. *O da aynı hissediyor. Hâlâ aynı hissediyor.* Kiera kapı aralığında beni hissetti ve bana bakmak için sandalyesinde döndüğünü duydum. Bakışlarını karşıladım, yüzümde yumuşak bir gülümseme vardı. Ayağa kalktı, sonra yanıma geldi ve yanaklarımı avuçladı. Gözlerime bakarak, "Senin olmamak artık bir seçenek değil," diye fısıldadı.

Başımı salladım. *Kesinlikle, Kiera.* Eğilerek kalbimi içten bir öpücüğe döktüm. *Sahip olduğun sürece bunun tadını çıkar.*

O anın zihnimin gerilerinde kaybolup gitmesine izin verdim; bunu unutup günün geri kalanının tadını çıkarmaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ve de. Keyifli olmaktan da öte. Mükemmele yakındı. Öyleydi

Tatilin böyle hissettirmesi mi gerekiyordu? Herkes mutlu, herkes gülümsüyor, herkes birbirine minnettar.

Kiera'nın ailesi hediyelerini açarken odadaki neşeyi aklımda tutmam biraz zordu. On sekiz yaşımdan beri her Noel sabahını yalnız geçirmiştım ve bununla bir sorunum yoktu, *mutluydum* çünkü o güne kadar geçen tüm bilinçli yıllar boyunca yalnız olmayı dilemişim. Bunun için dua ettim. Bu dua sadece bir kez kabul edilmişti ve bunun bedeli ağır olmuştu; yine de ödemekten çekinmemişim. Şimdi aynı mutluluğu -hiçbir şey ödemek zorunda kalmadan- kanepede Kiera'nın yanında oturup kuru, huysuz, susamış bir sünger gibi içime çekerken neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

Sonra Anna bana ailesinden bir hediye uzattı. Neredeyse kabul etmek istemiyordum... Çok fazla gibi geliyordu. Sadece burada olmak, odadaki sıcaklığı hissetmek benim için yeterliydi. Yeterden de fazlası. Yine de kabalık etmek istemedim, bu yüzden Anna'dan aldım.

Elimde döndürüp durdum, şaşırdım, düştüm... bunaldım.
Kiera bana hafifçe dirsek attı. "Aç şunu," dedi.

Önce ona, sonra annesine baktım. "Bunu yapmak zorunda değildin..."

Bayan Allen... *Caroline*... bana gülümsedi. "Biliyorum," dedi, koyu yeşil gözleri sıcaklıkla doluydu. Ve kabullenme.

Boğazımdaki ani düğüm acı vericiydi. Duygularımı yutarak hediyeı açtım. İçinde bir fotoğraf albümü vardı ve resimlerle doluydu. Kiera'nın sayfalarını çevirirken sırtıtmaktan kendimi alamadım, bazıları yakın zamanda çekilmişti, bazıları ise gençliğinde çekilmişti. O zamanlar bile çok güzeldi. Gençliğimdeki halim de şimdiki halim kadar çekici olurdu. Seattle'ın sayfaları vardı, arabam evimin garaj yolunda duruyordu, Pete's'in sahnesi, şehrin silueti. Ve sonra Kiera ve benim birlikte olduğumuz sayfalar vardı. Onlar nefesimi . Çoğu bizim tarafımızdan çekilmemiş, samimi karelerdi. Ben barda Kiera'yı izlerken. Kiera beni izliyor, gitar kolyesiyle oynuyor ve dudağını çiğniyor. Kiera'yı tutarken

mutfağında kollarımda, arkamızda kahve demlenirken usulca öpüşüyorduk. İkimiz de onun kanepesine sarılmıştık, ikimiz de uyuyorduk, ikimiz de gülümsüyorduk. Kiera'nın annesi bunları nasıl aldı? Bunları kim aldı?

Caroline sorulmamış sorumu yanıtlarken Anna kıkırdadı. "Anna bunu senin için bir araya getirmeme yardım etti, Kellan. Böylece yola çıkarken yanında evinden bir parça götürebilirsin."

O kadar etkilenmişim ki... Konuşabileceğimden bile emin değildim. Ama konuşmam gerekiyordu. Bu... benim için dünyalara bedeldi. Başımı kaldırıp ona baktığımda görüşüm bulanıktı. "Çok teşekkür ederim."

Bu beklenmedik jestin düşünceliliği bana onlar için hediyelerim olduğunu hatırlattı. Sırtarak çantamı almak için kanepeye uzandım. "Benim de hediyelerim var."

Ben ayağa kalkıp ailesine hediyelerini verirken Kiera bana gülümsedi. Kiera'ya kendi hediyesini verdim ve o da Noel ağacını işaret etti. "Seninkini unutma."

Bana bir şey almasına gerek yoktu. İsteyebileceğim her şeyi bana zaten vermişti. O da bunu biliyordu. Sırtarak hediyesini aldım ve yanına oturdum. Ailesinin benim hediyelerimi açtığını duyabiliyordum ama Kiera'ya o kadar dalmıştım ki izleyemiyordum. Onun da benimkini açmasını istiyordum ama biraz da emin değildim. Yanlış anlar mıydı? İçtenlikten çok çaresizlik gibi mi görünürdü?

Kiera da bana baktı, ikimiz de bir şey açmak yerine birbirimizi izliyorduk. "Birlikte mi?" Ben önerdim.

Başıyla onayladı ve hediyelerimizi açmaya başladık. Sayılır. Hâlâ çoğunlukla birbirimize bakıyorduk. Güldü, sonra benimkini işaret etti. "Önce sen."

Kaşlarımı çatmama neden oldu. Önce onun gitmesini istedim. Sonra güldüm. Bekleyebilirdim. Kiera'nın hediyesi daha çok birden fazla hediyeye benziyordu ve hepsi de bir insan olarak kim olduğumu derinden etkiliyordu. Şarkı sözleri için günlükler, müzik için sayfalar, kişisel bir CD çalar ve en sevdiğim şarkıların isimlerinin yazılı olduğu bir sürü CD vardı.

şarkılar yazıyordu. Beynimin derinliklerine bu kadar inebilmesi beni çok şaşırttı.

Ve sonra fotoğrafı buldum. Yatağında yatan bir kıyafetin resmiydi. İnanılmaz derecede seksi bir kıyafet, zaten onun vücudunda hayal ediyordum... ve sonra yerimde. İç çamaşırı mı? Gerçekten benim için iç çamaşırı mı almıştı? Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Ailesinin önünde zorlanmamı mı istiyordu? Görünüşe göre istiyordu, çünkü resimde fark etmediğim bir şeyi işaret etti... üst köşede bulanık bir çift kelepçe vardı. Aman Tanrım... Gerçekten kelepçe almış. Neden evde değildik?

Düşüncelerim gerçekten uygunsuz hale gelmeden önce fotoğrafı sakladım. *Alay et.*

Ve işte o zaman kutuda bir şey daha fark ettim. Onu elime aldığımda gülümsemem düştü ve içimi harika ama acı verici bir şey kapladı. Bu bir Hot Wheels kas arabasıydı. Ama içimi düğümleyen sadece bu gerçek değildi. Hot Wheels kas arabasıydı. Küçükken sahip olduğum arabanın aynısıydı. Ailemin çöpe attığı arabanın aynısı. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım arabanın aynısı. Bu hikayeyi Kiera'ya daha önce hiç anlatmamıştım. Bu arabayı nereden bilebilirdi ki? Benim için önemli olduğunu nasıl bilebilirdi? Bunu benim için alacağını nereden biliyordu? Ona baktım, tamamen şaşkına dönmüştüm. Her zaman aklını okuduğum için benimle dalga geçerdi ama benimkini okuyabilir miydi?

"Nereden biliyorsun?" Yanlışlıkla mırıldandım. O bir şey söyleyemeden kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim Kiera... Bunu, tüm bunları ne kadar sevdiğimi bilemezsin." Geri çekilirken neredeyse dayanılmaz bir sevinç hissettim. "Seni ne kadar çok seviyorum." Mutluluktan ölmek mümkün müydü? Çünkü ben öyle hissediyordum.

Kiera bana başını sallarken gözleri parlıyordu. Küçük arabayı sıkarak kutusunu işaret ettim. "Sıra sende."

Derin bir nefes verdi. Gergin miydi? Hediyeıı açarken dudağını ısırđı... çok şirindi. Büyük kutunun içindekini ya da içindekinin *şeklini* gördüğünde dondu kaldı. Onu izlerken sınırlarım biraz gerildi. Yüzük kutusunun neye benzediğini biliyordum, ne düşündüğünü de biliyordum ama bu konuda ne hissettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Bu bir nişan yüzüğü değıl... ama olsaydı, ister miydin?*

Kutuyu çıkarıp açtı ve vücudumdaki ani gerginlik gevşemeye başladı. *Açtı, bu iyiye işaret.* Küçük kutunun içinde iki yüzük görünce kaşları çatıldı. Yüzündeki şaşkınlığı incelerken gülümsedim. Uzanıp kendi yüzüğümü aldım. "Bunlar söz yüzükleri," diye açıkladım. Yüzüğünü alıp sağ yüzük parmağına taktım. Tam oturmuştu... Tanrı'ya şükür. "Sen de bir tane tak." Ben de kendiminkini sağ elime geçirdim ve neredeyse rahat bir nefes alacaktım; aldığımdan beri takmak istiyordum. "Ben de bir tane takıyorum." Parmaklarımızdaki eşleşen yüzüklere bakarken tam bir mutluluktan başka bir şey hissetmiyordum. "Ve aramıza kimsenin girmeyeceğine söz veriyoruz. Biz... birbirimize aیتiz, sadece birbirimize."

Gözlerimi hipnotik halkalardan çekip ona baktım. Yüzünde şaşkınlık vardı, bana bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzöldü. "Bayıldım," diye fısıldadı. Beni öpmek için eğildi ve sözlerindeki, dudaklarındaki gerçeğı hissettim. Gerçekten seviyordu. Anlıyordu. O da aynı şeyi hissediyordu.

Anna parfüm için teşekkür edebilmek için elindeki paket kağıdıyla araya girdi. Sonra Kiera'nın babası garip bir şekilde boğazını temizledi. "Evet, teşekkür ederim... Kellan." Tam olarak gülümsemiyordu ama yeterince yakındı. Bunu bir zafer olarak kabul edecektim.

Caroline bir çift uçak biletini göğsüne bastırırken ben de Kiera'nın şaşkın yüzüne . "Onlara Seattle'a bilet aldım, böylece Haziran'da mezuniyetinizi görebilecekler."

Kiera bunu yaptığım için şok olmuş görünüyordu. Sevimli ifadesi beni güldürdü. "Kellan... bunu yapmana gerek yoktu..."

Omuz silktim. "Biliyorum, ama ailen tüm çabalarının karşılığını görmeli ve biletler pahalı, bu yüzden..." En azından onlar için ve onun için bunu yapabilirdim. Orada olmalıydılar. Onları oraya götürecek fazladan param vardı; bu kadar basitti.

Kiera yanıma sokulurken Anna'ya "*Teşekkür ederim*" diye seslendim. Havaalanında biletleri almam için gereken tüm bilgileri bana vermişti. Anna bana göz kırptı, sonra gülümseyerek başını Kiera ve bana doğru salladı. Sanırım haklıydı, biraz mide bulandırıcıydık ama umurumda değildi; hayatım boyunca hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Kiera sağ ellerimizi birbirine bağlayıp yüzüklerimize bakarken aynı derecede memnun bir iç geçirdi. Dalgın bir şekilde başparmağımı diğer elimle arabanın tekerlekleri üzerinde ileri geri gezdirirken, ben de ortak bağlılığımızın görüntüsünü özümseyerek gülümsedim. Yüzükler birbirine o kadar yakışmıştı ki, bunu bir türlü kabullenemiyordum.

Kiera benden hafifçe uzaklaşarak, "Sana o oyuncağı verdiğimde bir şey söyledin. Neydi o?"

"Önemli değil," dedim ona, bakışlarım yüzüklerimize dönerken. Sadece aptalca, şaşkın bir patlamaydı. Belli ki Kiera arabanın benim için ne anlama geldiğini bilemezdi. Bu sadece mutlu bir tesadüftü.

Kiera çenemi öptü. " de anlat bana."

Önce ona, sonra da sevgi dolu odaya baktım ve ona ne söyleyeceğimi düşündüm. Havadaki duyguyu değiştirmek istemiyordum ve hikâyem bunu . Ama bu benim için iyi bir anıydı ve o bilmeden bunu daha da iyi hale getirmişti. Onu tamamlamıştı. Ve bunu bilmeliydi.

Doğrudan hikayeye dalmak yerine ona, "Bu çok güzel... çok huzurlu. Cennet gibi. Bağışmaların başlamasını bekliyorum." Önce ona, sonra yüzüklerimize baktım. "Bunun bir parçası olmama izin vermen benim için çok şey ifade ediyor." Bakışlarımı yüzünün sıcaklığına geri çevirdim. "Sanırım bu benim yeni favori Noel sabahım." Hayır. Bunun en iyisi olduğunu biliyordum. *Açık ara.*

Kiera gülümsedi, sonra da şakacı bir şekilde kaburgalarımı dürttü. "Bir kafesten aşağı tırmanmak zorunda kalmama rağmen mi?" diye fısıldadı. Gülümsemesi düştü. "Hatta... sorgulanırken bile mi?"

Sırıtarak başımı salladım. "Evet... hala en iyisi." Her iki olay da artık çok küçük ayrıntılar gibi görünüyordu; artık ruh halime dokunamıyorlardı bile.

Gözleri meraklı ve şefkatli bir şekilde büyüdü. "Bundan önce... en sevdiğin neydi?"

Odaya bakarken zihnimin o Noel'e geri sarmasına izin verdim. Ne kadar genç olduğumu düşünürsek muhtemelen hatırlamamam gereken bir Noel'di ama yine de şok edici bir şekilde kristal berraklığında bir anıydı. En azından bazı kısımları. "Beş yaşındaydım. Noel arifesiydi. Babam bir şeye kızmıştı... ne olduğunu hatırlamıyorum, beni duvara fırlattı ve kolumu kırdı."

Sonrasında neler olduğunu düşünürken içimi garip bir huzur kapladı. Kiera'ya sol kolumdaki noktayı gösterdim ve orada kırıldığını söyledim; o eski kırık Denny'nin kolumu kırdığı yerin hemen altındaydı. Gözlerini kolumdan yüzüme çevirdiğinde Kiera'nın beti benzi atmıştı. Dehşete kapılmış görünüyordu ama ben kendimi iyi hissediyordum. Omuz silktilim. En güzel anılarımdan biri için ödemem gereken bir bedeldi bu. "Beni acil servise götürdüler, annem tüm bu süre boyunca bir partiye geç kalacaklarından yakındı. Bunu söylediğini neden hatırladığımı bilmiyorum..." Sonsuza dek beynime kazınacak küçük, tuhaf bir ayrıntı. Başımı sallayarak ağaca baktım. "Her neyse, beni içeri aldılar, sonra da gittiler. Noel gecesine kadar onları bir daha görmedim." Kabul edilmiş bir dua.

Hatırladığım o anki memnuniyet duygusu üzerime çökerken sıırıttım. "Orada bir hemşire vardı ve sanırım benim için üzüldü ya da öyle bir şey, çünkü Noel sabahı yapayalnızdım." Arabayı önüne getirdim. "Bana üç Hot Wheels seti verdi. Bir itfaiye aracı, bir polis arabası ve... bir kas arabası. Tıpkı bunun gibi," dedim ona gülümseyerek.

O kaygısız sabahı hatırladığımda içimden bir kahkaha yükseldi. "Bütün gün o arabalarla oynadım..." Arabayı kolunda gezdirdim. "Ama bu benim favorimdi. Keşke onu da yanıma almayı hatırlasaydım dediğim tek şeydi. L.A.'ayrıldığımda. Ama unuttum ve ailem de onu attı."

Gözlerine bakarak, o Noel'in en iyi Noel olduğunu çünkü evde olmadığını ve arabanın en iyi hediye olduğunu çünkü ardındaki niyetin saf olduğunu söyledim... hiçbir bağ yok, hile yok. Sadece düşüncelilik. Boğazımdaki ani düğümü yutarak gözlerini aradım. "O araba gibi bir şeyi bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum... Bana bunu alacağını nereden bildin?"

Başını salladı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sadece... sana benziyordu."

Gözlerindeki duygu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Hey, sana bunu benim için üzülmeni sağlamak için söylemedim." Yanağını okşadım. "Ben iyiyim, Kiera." *Tamamen iyiyim.* Kiera başını salladı ama yine de gözünden bir damla yaş süzüldü. Onu fırçalayarak cesaretlendirici bir gülümseme verdim. "Sadece bunun benim için ne anlama geldiğini bilmeni istedim. Seninle ve ailenle bu deneyimi yaşamama izin verdiğin için teşekkür etmek istedim. Bu senin anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Başını salladı, yüzü hala benim için incinmiş gibiydi. "Hayır, sanırım anlıyorum," dedi ve anladığını sanıyordum. Biraz. Bana hafif bir öpücük verdi, sonra geri çekildi ve derin, temizleyici bir nefes aldı. "Biraz eggnog içebilirim. Ya sen?"

Ona başımı salladım, kalbimde sıcaklıktan başka bir şey yoktu. "Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok." Zaten her şeye sahiptim.

Kiera neredeyse mutfığa kaçacaktı ve kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Bir yanımda onu bu şekilde duygusal olarak için kendimi kötü hissetmek istiyordu ama içim huzurla doluydu. Benim için endişelenmesine gerek yoktu. Bugün için değil. Bugün mükemmeldim.

Anna bir an sonra yanıma oturdu, yüzünde neşe vardı. "Aylığımı kontrol ettin mi?"

İlk oturduğumuzda Anna hepimize bu yaz başında fotoğraflarının çekildiği Hooters takviminin bir kopyasını vermişti. Kocaman bir kapak yapmıştı. Griffin onu gördüğünde ölecekti. Anna'nın takviminin yakında turnedeki her grup üyesinin eline geçeceğini hissediyordum. Sahne arkasında hayranları için imzalamaya başlarsa hiç şaşırmam. Fetihlerini imzalıyor. Jackass.

"Henüz değil," dedim ona. Fotoğrafa baktığında Kiera'nın yüzündeki ifadeyi görmüştüm, hüzünlüydü, sanki o fotoğraf bir şekilde onun için bir şeyi doğrulamıştı. Hissettiği güvensizliği daha da arttırmak istemediğim için bakmadan bir kenara koymuştum. Ama şimdi *Anna* güvensiz görünüyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu, yüzünde hafif bir somurtmayla.

Şimdi duygularını incitmek istemediğim için omuz silktim. "Ben de seni bekliyordum. Göster bana."

Neşeyle bir aşağı bir yukarı zıpladı, sonra takviminin elimdeki kopyasını aldı ve kendi sayfasına çevirdi. Bir saniye inceledim ve sonra küçük bir kahkaha attım. Başımı sallayarak babasına hızlı bir bakış attım. Yakındaki bir kanepede otururken mutlu görünüyordu, ama aynı zamanda yorgun görünüyordu ve şu anda bunun benim yüzümden olduğunu düşünmüyordum. Anna fotoğraftaki ince, beyaz atletinin altına sütyen giymemişti ve ben *sadece* bir ipucu seçebiliyordum... *şey, her şey*. Zavallı Martin. Belki de benimle bu kadar uğraşmasının nedenlerinden biri Anna'nın onu yavaş yavaş öldürüyor olmasıydı. Eğer Griffin'le tanışırsa... beni seveceğinden emindim.

Anna'ya gülümseyerek ona dürüstçe gerçeği söyledim. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi parlak bir sırıtışla. Öne doğru eğilerek ekledi, "Meme ucu çekiminin biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun?"

Sadece gülebildim ve tekrar başımı sallayabildim. Cevap olarak ona bir parça ambalaj kağıdı fırlattım ve o da bana onunla saldırdı. Sonrasında eğlenceli bir kağıt kavgasına tutuştuk ve birdenbire içimde bir his belirdi

ezici bir aile duygusu... onunla. Bir süre sonra Anna beni becermek isteyen seksi bir kıزدan kız kardeşime dönüşmüştü. Başka bir kız kardeş. Artık iki tane olması hoşuma gidiyordu.

Bir süre gülüşerek oynadık, sonra Anna arkasına yaslandı ve "Herkesi bir oyun oynamaya davet etmeliyiz. Bahse girerim Monopoly'de canınıza okuyabilirim."

Yeteneklerim hakkındaki değerlendirmesine güldüm. "Muhtemelen. Elbette, kulağa eğlenceli geliyor."

Tam Kiera'yı almaya gidiyordum ki Anna sağ elimi tuttu. İç çekerek yüzüğüme baktı. "Bu güzelmiş. Kiera'ya kendininkini verdiğini gördüm. Bir an için evlenme teklif edeceğini sandım."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. *Bir gün yapacağım.* Gözlerim mutfaktaki Kiera'ya kaydı. Bana doğru bakıyordu, beni izliyordu ve ona kısa bir baş selamı verdim. *Hâlâ endişeleniyorsan, ben iyiyim Kiera.* Belki bir gün gerçekten aile olabileceğimizi söylemek için Anna'ya dönüyordum ki beni durduran bir şey duydum. Telefonum yeni bir mesajla gürültülü bir şekilde çaldı... ve kimden geldiğini çok iyi biliyordum. Lanet olsun.

Kiera'nın ceketimin asılı olduğu yere doğru gittiğini fark ettiğimde omurgamda buzlar eridi. Benim için kontrol edecekmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen çocuklardan birinden geldiğini düşünmüştü ama biliyordum... sadece *biliyordum*, bana mesaj atan o değildi.

Hayır.

Koltuktan fırladım ve telefonuma doğru koştum. Önce Kiera aldı ve ekrana bakarken kaşlarını çatıyordu. Programlanmış bir numara değil o zaman. Kahretsin. *Kesinlikle* Gavin'den gelmişti. Kahretsin... Neden şimdi?

Mesajı açacakmış gibi görünüyordu ve ben daha ne yapacağımı bilemeden telefonu elinden aldım, ekrana baktım, ekranı kapattım ve telefonu cebime soktum. Kahretsin. Bu şüpheli miydi? Tabii ki öyleydi, salak herif.

Kiera'nın yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sanki az önce bunu yaptığımı inanamıyormuş gibiydi ve anında suçluluk duygusuna kapıldım. Lanet olsun. Ona ne söyleyecektim? Gerçeği değil, bu kesinlikle dışarıdaydı. *Peki bunu nasıl geçiştirebilirdim?* Ona nasıl unutturabilirdim, böylece sormazdı, böylece yalan söylemek zorunda kalmazdım? İşe yaraması için dua ederek dikkat dağıtmayı denedim.

Anna'yı işaret ederek, "Oyun oynamak ister misin? Anna Monopoly'de beni yenebileceğini düşünüyor." Güldüm ve başımı salladım, sanki bunun komik olduğunu düşünüyormuşum gibi. *Sanki bunların herhangi biri komikmiş gibi.*

Kiera kaşlarını çattı ama sonra "Elbette" dedi.

Neredeyse rahatlayarak nefes alıyordum. *Tanrıya şükür sormayacak.*

Ama sonra tabii *ki*, onu götürürken sordu. "O mesaj kimden geldi?"

Kalbim sıkıştı, midem bulandı, suçluluk duygum arttı... ve boğazımdaki safra da öyle. *Size anlatabileceğim kimse yok. Ve bunun için çok üzgünüm.* Cennet gibi günümüzü mahvettiğimi bildiğimden, ona rahat bir gülümseme verdim ve sonra dişlerimin arasından yalan söyledim. "Sadece Griffin'den." Yalanı yutturduktan sonra eğildim ve ekledim: "İnan bana, son zamanlarda bana gönderdiği şeyleri görmek istemezsin."

Tanrım. Cidden ona *yalan söylerken* bana güvenmesini mi istedim? Lanet olsun, benim sorunum neydi? Belli ki *hâlâ* korkunç, çok korkunç bir insandım. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ona Gavin'den bahsedemezdim. Bugün değil... asla.

Ve bir anda mükemmel günüm mükemmel olmaktan çıktı.

Bölüm 22

HABERLER

Kiera ile kalan zamanım hem cennet hem de cehennem gibiydi. Bana büyürken en sevdiği yerleri gösterirken birlikte geçirdiğimiz her saniyeye değer veriyordum ve yakında onu tekrar terk edeceğimi bilmekten korkuyordum. Ama tüm bu kargaşanın üzerinde kara bir suçluluk bulutu vardı. Ona her baktığımda utandığımı hissediyordum. Ne zaman bana sarılsa, ona ihanet etmişim gibi hissediyordum. Bana neler olduğunu ona anlatmam gerektiğini biliyordum, bunu tüm varlığımla hissediyordum ama yine de ne zaman ağzımı açsam -günahımı itiraf etmeye niyetlensem- kelimeler bir türlü oluşmuyordu. Ona bir türlü söyleyemiyordum. Bu beni öldürüyordu.

Nihayet gitme vaktim geldiğinde, nihayet bir uçağa binip grubuma doğru yola çıktığımda, kendimi... yıkılmış hissettim. *Ona yalan söylemiştim.* Ona düpedüz yalan söyledim. Kız kardeşiyle olan o küçük karışıklıktan beri bu kadar bariz bir şekilde yanlış bir şey söylememiştim. Babası benim hakkımda haklıydı... Onu hak etmiyordum.

Sonunda yere inip bir taksiye binerek otobüslere geri döndüğümde içimdeki melankoli neredeyse öldürücüydü. Lanet olası Gavin. *Beni rahat bıraksaydı, bu karmaşanın içinde olmazdım.* Bana yaşattığı acılardan biri daha. Neden hayatımın her yönünü mahvetmeye bu kadar kararlıydı? Neden ipucunu alıp beni rahat bırakmıyordu? Hailey benden vazgeçmek üzereydi... O neden vazgeçemiyordu?

Telefonumu bir çöp kutusuna atmak, belki de tuvalete atıp üzerine sifonu çekmek istedim. Ama Kiera'yla konuşmak istiyordum. Belki telefon şirketinden biriyle konuşup numarayı değiştirtebilirdim. Ama yine de Kiera'yla konuşmak istiyordum. Numaramı değiştirdiğimi ona nasıl açıklayacaktım? Yapamazdım, her şeyi açıklamadan olmazdı. Kapana kısılmıştım. *Bir kez daha* kapana kısılmıştım.

Ruh halimi değiştirmek isteyerek olumlu bir şeye odaklanmaya çalıştım. Kiera'yla Noel arifesinde sevişmek... Noel sabahı ailesiyle birlikte olmak. Kiera'nın ailesi yattıktan sonra geceleri gizli buluşmalarımız. Yatak odasına girmeme izin vermemişti, belki de yakalanmaktan çok korkuyordu ama her gece yanıma geliyordu ve sabahın erken saatlerine kadar kanepede sarılıp yatıyorduk. Ve onunla o kanepede birkaç kez sevişmiştim... bu sabah, son sabahımız gibi. Hala dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum, parmaklarımin altındaki vücudunu, ona bastırduğımda kulağıma gelen yumuşak inlemelerini, fısıldadığı sevgi sözcüklerini, boşaldığında çıkardığı sesi...

Tanrım, onu özledim. Şimdiden.

Asık surat beni terk etmiyordu. Durduğumuzda şoföre parasını ödedim, sonra otobüslerin park ettiği yere doğru yürüdüm. Grup üyeleri dışarıda dolaşüyor, birbirleriyle selamlaşıyor ve uzakta geçirdikleri zaman hakkında konuşuyorlardı. Sohbet katılacak havada değildim, bu yüzden dışarıda kaldım ve gizlice otobüse atladım.

Evan içerideydi ve parmaklarıyla masaya vuruyordu. Beni gördüğünde selamlamak için elini kaldırdı. Jestine karşılık verirken kendimi gülümsemeye zorladım. Bu çok zordu. Çantamı ranzama koyduktan sonra yanına oturdum. Konuşmak istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Evan yüzünde şakacı bir sırıtışla beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Onunla tam olarak göz göze geldiğimde, bir kaşını kaldırdı. "Ee? Hâlâ tek parça mısın?"

İşaretle kucağıma baktı ve benden küçük bir kahkaha kaçtı. Ve beni hafifletti. Doğru... hadım uyarısı. Gülümseyerek başımı salladım. "Evet,

her şey hala orada." Kaşlarımı çatarak ona "Beni pencereden atlattı" dedim.

Gülmeye başladı. Onun neşesi beni daha da iyi hissettirdi ama kaşlarım daha da çatıldı. "Hiç komik değil. İkinci kat penceresiydi."

Evan gözlerini kapattı, daha da sert gülüyordu. Kısa bir süre sııttım, sonra hatırlayınca tekrar kaşlarımı çattım. "Ölebilirdim. Dışarıda kar yağıyordu."

Homurdandı, sonra gülmeye devam ederken alnını masaya koydu. Sonunda tamamen sııttım, onun eğlencesiyle eğlendim. "Sen bir pisliksin," dedim ona kıkırdayarak.

Gülmeye devam etti ve ben de minnettar oldum. Bu ciddiyetsizliğin yardımı oldu. Hem de çok.

Matt ve Griffin otobüse bindiklerinde kendimi daha kendim gibi hissediyordum. Matt ve Griffin masada bize katıldılar ve arkadaşlarımın aileleri, kız arkadaşları ve boş zamanları hakkında konuşmalarını dinledikçe memnuniyetim arttı. Hepimizin bu molaya ihtiyacı vardı ve Kiera'yla her şeyi berbat etmiş olsam da... yine de onunla o anı yaşadığım için minnettardım. Sadece *onun* için minnettardım.

Evan'la birlikte Noel yemeği sırasında Matt'in babasıyla Griffin'in babası arasında geçen, hindi budu, lades kemiği, bir dilim cevizli turta, bir dal ökseotu ve bunların nereye sokulabileceğiyle ilgili anlamsız bir tartışmaya gülerken, Griffin birden kaşlarını çattı ve önümdeki masaya vurdu. "Hey, Kellan."

Sırıtarak ona bakmak için başımı çevirdim. "Ne?" diye sordum. Hâlâ gülerek sordum.

Griffin'in kaşları çatıldı. "Peki... Anna nasıldı?"

Şaşkınlık gözlerimi kırıştırdı, kahkahalarımı soldurdu. Griffin *hiç* bir kızı sormamıştı, Anna'yı bile. "Uh... iyi, sanırım." Her halükârda normal, mutlu hali gibi görünüyordu.

Cevabım kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Beni sordu mu?" Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım.

"Hayır."

Bunu duyduğuna şaşırmış gibiydi. "Bir kere bile mi?"

Anna'nın yanında geçirdiğim tüm anları hızlıca gözden geçirdim ama ona söyleyecek bir şey bulamadım. "Hayır... pardon?" Kafam karışmış bir şekilde ekledim. Gerçekten birlikte değillerdi ki. Ondan ne bekliyordu ki? Anna özlem duyan bir tip değildi, bunu ben bile biliyordum.

Griffin elini salladı, sanki ona her şekilde cevap verebilirmişim ve umurunda olmazmış gibi. "Her neyse, sadece merak ettim."

Yine de... kapalı görünüyordu. Garipti. Griffin gerçekten birini mi özlemişti? Seks dışında bir nedenle mi? Bu bir ilk olmalıydı. Bir şekilde kendini daha iyi hissetmesini isteyerek -bu da bir ilk- omuz silktim ve "Takvimiyle oldukça gurur duyuyordu. Daha görmedin mi?" dedim.

Yüzünde memnun bir sırıtiş belirdi ve birden bunu sorduğuma pişman oldum. "Dostum... o takvim benim bütün haftamdı." Eliyle bir mastürbasyon hareketi yaptı ve ben de dudaklarımı büzerek ona baktım. *Görsel olmadan da ne demek istediğini anladım. Teşekkürler.*

Griffin'in gülümsemesi büyüdü. "Aslında..." Başını Matt'e çevirdi. "Çekil. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Matt onun inmesine izin vermek için hemen ayağa kalktı; hatta yanlışlıkla ona dokunmak istemiyormuş gibi ellerini kaldırdı. Griffin otobüsün arkasına kaçtıktan sonra Matt kaşlarını çatarak yerine oturdu. "Bunu ona nasıl sorarsın?" dedi bana.

Yüzündeki tiksinti beni güldürdü. "Özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Matt gözlerini devirdi, sonra da azgın kuzenine tamamen yenilmiş bir halde başını masaya gömdü. Evan ve ben hemen başladık.

Vay be. Aslında bu adamları özlemiştim. Geri dönmek biraz zor oldu. Daha kolay. Tamam, çok daha kolay. Her şey iyiydi. Gerçekten iyiydi. Bunu unutmama izin veremezdim.

Zaman geçti ve dördümüz organize kaos rutinimize kolayca geri döndük. Daha birkaç ay önce bu kadar yabancıyken Şimdi bu kadar tanıdık gelmesi beni biraz Şaşırtmıştı. Hâlâ gerçeküstüydü ama bu gerekstlk normal gelmeye başlamıştı. Ta ki Ocak ayının baŐlarında bir akşam aniden tekrar tamamen *gerçek dışı* hissedene kadar.

"Kellan, hey, işte ."

Kafamı evirdiğimde Justin'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yüzündeki sırtış bir mil genişliğindeydi. Yanında bir kız yürüyordu. Hayır... kız değil, bir kadın. Çok sofistike, lüks bir kadın. Sahne arkasındaki parti alanının dağınıklığı içinde biraz yersiz görünüyordu ama yine de buraya aitmiş gibi, evindeymiŐ gibi görünüyordu. Belki de hepimizden daha çok.

Yanıma yaklaşan Justin ellerini birbirine vurdu. "Sana çok iyi haberlerim var."

İkilinin arasına bakarak kaşlarımı Şaşkınlıkla attım. "Tamam. Ne var yok?"

Justin'in sırtışı baş dndrcyd. "Grubunuzu sıralamada yukarı taŐıyoruz. Artık bizden hemen önce alacaksınız."

Bu beynime yerleŐirken çenem düştü. "Ama... biz en son kaydolan gruptuk..."

Yanındaki kadın bana sıcak bir Şekilde gülümsedi. "Ve oldukça iyi bir izlenim bıraktınız. Los Angeles'ta grubunuz hakkındaki söylentileri duyduk."

Kafam daha da karışmış bir Şekilde başımı eğdim. Daha geniş gülümsedi ve elini uzattı. "Lana Torres. Vivasec Records için çalışıyorum. Sizinle tanışmak bir zevk."

Justin'e bakarak elini tuttum. "Ben de memnun oldum." Justin'in plak Şirketinden birinin burada ne iŐı vardı? Bu garip miydi yoksa normal mi? Hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıldıktan sonra Lana ellerini birbirine kenetledi ve bana baktı. Koyu renk saçları, koyu renk teni, koyu renk gözleri, klasik kemik yapısı vardı...

inanılmaz güzeldi. Umarım bana asılmamıştır. Şirketten birini reddetmek kötü olabilir.

Justin'e bir bakış atan Lana mırıldandı, "Kesinlikle haklısın. *Tam olarak* doğru imaja sahip." "Ne için doğru imaj?" Ben sordum.

Sırıışı büyüdü. "*Her şey için.*" Açıklamadan önce bu kelimenin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "Vivasec her zaman bünyesine katmak için yeni yetenekler arıyor. Bir süreliğine tura katılacağım, burada uygun biri olup olmadığını görmek için ve *kesinlikle* seni yakından izleyeceğim, Kellan Kyle." Bir an için ikimizin arasına baktı, sonra kibarca başını salladı. "İyi gösteriler."

Sonra döndü ve gitti, başı dik, kendinden emin bir tavırla. Justin'e baktığımda kendimi sersemlemiş hissettim. Rüya mı görüyordum? Yoksa bu... düşündüğüm şey anlamına mı geliyordu? Justin ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, sonra koluma vurdu. "Seni istiyor, dostum. Bunu söyleyebilirim." Ona kaşlarımı çattım ve o da dağınık sarı saçlarını salladı. "Öyle değil, güven bana. O birinci sınıf, tam bir profesyonel. Ve sadece en iyilerle çalışır. Ve sana söylüyorum, D-Bag'leri *istiyor*. Bunu hissedebiliyorum."

Bunun ne anlama gelebileceğini kavramaya çalışarak ona gülümsedim. Bir plak şirketi *bizi* mi istiyordu? Albüm kaydetmek için mi? Gerçekten bir albüm kaydetmek... Aman Tanrım. Yine de çok rüya gibiydi... Bu fikri tam olarak benimseyemedim. Bu konuda heyecanlanmak istemiyordum, umutlanmak istemiyordum. Benim ya da çocukların. En iyisi bunu bir süreliğine arka planda bırakmaktı. *Neler olacağını göreceğiz.*

Ama diğer haberler... Bu kesinlikle çocuklara anlatabileceğim bir şeydi.

Özür dileyerek, Justin'in grubunun hemen altında çaldığımızı bildirmek için onları bulmaya gittim. Bu gerçeğe ilgili bir şey vardı ki neredeyse *bizim* gösterimizmiş gibi hissettiriyordu. Neredeyse.

Önce Griffin'i buldum. Küçük bir kanepede oturuyordu, iki yanında da birer kız vardı. Kızlardan birini öpüyordu, diğeri ise boynuna doğru ilerliyor ve kot pantolonunun üzerinden onu okşuyordu. Sanırım Anna'nın ilgisizliğinin acısını üzerinden atmıştı. Onu oyunlarıyla baş başa bırakmayı düşündüm ama sonra boynundaki kız bana bakmak için durakladığında bir şey fark ettim.

Teknik olarak *kadın* sayılmazdı. Griffin'e sarılan adamın çok güzel bir kadın olduğunu kabul etmek zorundaydım ama bunu ele veren birkaç belirti vardı. Birincisi adem elması. Dar elbisenin altından görünen hafif ereksiyon ise daha barizdi. Diğer kıza bakmak için yer değiştirdim. Aynı şey. Hmmm. Griffin yeni bir şey mi deniyordu? Yoksa hiçbir şeyden haberi yok muydu?

İç çekerek başımı salladım. Bunun cevabını zaten biliyordum. Ve Griffin'in bunu anladığında olay çıkaracağını ve muhtemelen duygularını inciteceğini biliyordum. Diploması onun sahip olduğu bir şey değildi. *Lanet olsun, Griffin. Neden bana bunu yaptırıyorsun?*

Derin bir nefes alarak üçlünün yanına yaklaştım. Kızlar bana bakmak için durakladılar, gözleri gizlemedikleri bir ilgiyle beni süzüyordu. *Bu* Griffin'le aramızın düzelmesine yardımcı olmayacaktı. Beni dinleyecek miydi? Yoksa sadece kızacak mıydı? Ne yazık ki bunun cevabını da zaten biliyordum.

"Bayanlar..." Kıbar bir gülümsemeyle söyledim. "Grup arkadaşım la bir dakika konuşmam gerekiyor."

Griffin başını yavaşça çevirip bana bakarken şaşkın görünüyordu. Gerçekten anlamamış olabilir miydi? Çünkü onlara tam olarak baktığımda, bu ikisinin gerçekten bir şey saklamaya çalışmadığını görmek kolaydı. Dudağımı ısırarak, Griffin'le olan küçük fantezilerinin muhtemelen gerçekleşmeyeceğini söylesem mi diye düşündüm. Evet. Bu konuda Griffin'den daha nazik olacağıma . Bu tür konularda hıyar olduğundan değil, ama kesinlikle şaşıracaktı ve şaşırdığında biraz... duyarsız olabiliyordu.

Öne doğru eğilerek onlara usulca, "Üzgünüm, size karşı tamamen dürüst olmalıyım, siz onun aradığı şey değilsiniz" dedim. Onları kırmadığımı umarak yüzümü buruşturdum.

Ama tek yaptıkları iç çekmek ve kaşlarını çatmak oldu. Griffin anlamadı. Koltuktan kalkıp ondan uzaklaşmaya başladıklarında kızgın görünüyordu. Ayağa kalkıp yüzüme baktı. "Ne oluyor Kellan? Ne oluyor lan?"

Anlamadığını bildiğim için ellerimi kaldırdım. "Sakin ol. Sana bir iyilik yapıyordum. O ikisi gerçekten-"

Bitirmeme izin vermedi. Omuzlarımı geriye iterek, "Senin elin kolun bağlı diye *benim* de öyle olmam gerekmiyor. Bana ebeveynlik yapmaya kalkma, sık kafalı."

Sinirlenerek ondan uzaklaştım. "Ben . Git. Onlarla seks yap." Yüzümde bir sırıtma belirdi ve yardım edemedim ama "İyi şanslar" diye ekledim.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken bana alaycı bir koklama verdi. "Şansa ihtiyacım yok. O piliçler beni istiyor."

Tanrım, bazen çok dikkatsiz oluyordu. Sonunda anladığında, ona anlatmaya çalıştığımı seve seve söyleyecektim. Başımı sallayarak, üst kattaki beyinleriyle düşünen grup arkadaşlarımı bulmak için oradan uzaklaştım.

Evan ve Matt bir toplanmış, anlayabildiğim kadarıyla bir melodi üzerinde çalışıyorlardı. Matt beni karşısında hissedince başını kaldırıp baktı. Yüzü anında aydınlandı. "Kellan, duydun mu? Sıralamada yükseldik. Artık Avoiding Redemption'ın hemen altındayız."

Yüzündeki ifade göğsümdeki hisle eşleşti. "Biliyorum, ben de tam sana söylemeye geliyordum. Ne oluyor, değil mi?"

Matt'in omzunun üzerinden Paul'ün bana kaşlarını çattığını gördüm. Artık açılış grubu onun grubu ... ve bundan hiç memnun görünmüyordu. *Yerimin değiştirilmesini ben istemedim. Bu benim suçum değil, dostum.* Gözlerindeki nefreti görmezden gelerek Matt'e döndüm. "Hey, gidip Griffin'i bulmak isteyebilirsin."

Matt'in burnu kırışırken yüzünü buruşturdu. "Neden?"

İç çekerek, "Sanırım birkaç erkekle seks yapmayı deneyecek," dedim.

Matt'in çenesi düşerken gözleri büyüdü. Griffin Çaka yapmayı severdi ama sonuçta heteroseksüeldi ve Matt de bunu biliyordu. "O... deney mi yapıyor?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum." Matt'in kafası daha da karıştığında omuz silkip açıkladım. "Kadın gibi giyinmişler. Gerçekten de bildiğini sanmıyorum. Ona yardım etmeye, daha fazla ileri gitonu durdurmaya çalıştım, ama nasıl olduğunu bilirsin... çok sinirlendi ve meydan okudu."

Matt ve Evan bir saniye bana baktılar. Sonra ikisi de gülmeye başladı. Matt gözyaşları içinde karnını tuttu. "Aman Tanrım... Bunu görmeliyim."

Kuzenini bulmak için koltuktan fırladı ve ben de iç çekerek Evan'ın yanına oturdum. Hâlâ gülüyordu. Konuşabildiğinde bana baktı ve başını salladı. "Sıralamada ikinci... Biri bizi fark etti, dostum. Sence bu o olabilir mi? Daha büyük bir şeyin başlangıcı mı?"

Ona Lana'dan bahsetmek için ağzımı açtım... ama yapamadım. Bu hâlâ çok imkânsız görünüyordu. Onun yerine omuz silktim. "Kim bilir. Ama bu harika..."

Evan koltuğunda rahatlariken sırtıttı. Sonra tekrar güldü. "Lanet olası Griffin," diye mırıldandı.

Gösteri başladığında ve ilk biz çıkmadığımızda garip hissettim... sanki bir şeye geç kalmışız gibi. Matt ve Griffin sonunda Evan ve bana katıldılar. Matt kovanı tutuyordu ama buna ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Gülümsüyordu, mutluydu, rahatlamıştı. Beni çok rahatlatan Griffin de öyleydi. Duvarlarda zıplıyor, sırtıyor ve ona doğru bakan herkese iki parmağını gösteriyordu. Sıralamadaki yerimizi kastettiğinden oldukça emindim... iki neredeyse ilişkisini değil. En azından, ben onların "neredeyse" olduğunu sanıyordum. Sormayacak ve bana kızgın olduğunu ona hatırlatmayacaktım.

Sıra bize geldiğinde sahne girişinin yakınında Lana'yı gördüm. Dudaklarında kibar bir gülümsemeyle bana başını salladı. Ben de başımı salladım. *Umarım beğenirsiniz.* Yerimizi aldığımızda kalabalık muazzamdı ve şaşırtıcı sayıda tişört ve işaret vardı... *bizim* için. Çok garipti. Ve inanılmazdı. İçimizden geldiği gibi çaldık, içimden geldiği gibi şarkı söyledim ve bittiğinde çığlıklar ve tezahüratlar içimde yanan bir ateşi körükledi. *Kahretsin, buna bayıldım.*

Sahnedan indiğimde Lana beni durdurdu. Parlak bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu muhteşemdi. Umarım bu tür bir enerjiyi ve kalabalıkla etkileşimi sürekli olarak yeniden yaratabilir ve aynı zamanda bu gece yaptığınız kadar iyi ses çıkarabilirsiniz."

Ona başımı salladım, gülümsemem de aynı derecede parlaktı. "Amacımız her zaman budur," dedim ona. Matt bizden daha azına tahammül edemezdi, bu gerçeğe birden minnettar oldum. Eğer başarırırsak, bu onun azmi sayesinde olacaktı.

Konserler devam ettikçe, turnenin büyük bir kısmı Lana'nın etrafında dönüyor gibiydi. Sahnenin yanında sürekli bir varlıktı, her grubun performansını ve kalabalığın her gruba verdiği tepkiyi özömsüyordu. Bazı grupların donup kaldığını ve onun gözetimi altında farklı çaldıklarını söyleyebilirim. Yeteneklerinin dağıldığını görmek beni endişelendiriyordu, çünkü çocukların Lana'yı henüz duymadıklarından emindim... ve öğrendiklerinde birkaç sorun çıkacağını biliyordum.

Biri Matt'ti. Zaten sahne korkusuyla baş ediyordu ve *bu* tür bir baskının ona ne yapacağını gerçekten bilmiyordum. Yüксеlebilirdi. Çökebilir ve yanabilirdi. Ve eğer tıkanır ve bu fırsatı kaçıırırsak, bir daha asla eskisi gibi olamazdı. Bunu asla atlatamazdı. Bilincinde böyle bir suçluluk duygusu olmasını gerçekten istemiyordum; kendi kafasının içinde kaybolmayacak kadar yetenekliydi.

İkinci ve muhtemelen daha büyük sorun ise Griffin'di. Zaten megaloman biriydi ve bu tür bir *ilginin* ona ne yapacağını gerçekten bilmiyordum. Bunu kabullenebilirdi ya da

Matt'in enstrümanını zorla elinden alabilir, böylece bencilce en iyi köpek olduğunu kanıtlamaya çalışabilirdi. Bu çok sesli bir kavgaya ve plak şirketinden kesin bir ret cevabına yol açabilirdi. Ve *grup* bundan sonra asla eskisi gibi olmazdı.

Hayır, şu anda D-Bag'ler için *en iyi* şey cehaletti, bu yüzden adamların Lana'nın burada yetenek avcılığı yaptığına dair hiçbir ipucu olmadığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya başladım. Esas olarak, onlara bundan hiç bahsetmedim ve neden burada olduğunu bilen herkese de bundan bahsetmemeleri için yalvardım. Arkadaşlarımdan bu kadar önemli bir şeyi saklamaktan nefret ediyordum ama bu sır onların iyiliği içindi. Ve dürüst olmak gerekirse, bu hâlâ uzak bir . Onları umutlandırmak istemiyordum ama başarısız olursak onları hayal kırıklığına uğratacaktım. Ne kadar yakın olduğumuzu asla bilmezlerse eve dönmek çok daha kolay olurdu.

Konuştuğum her grup üyesi isteğimi anlayışla karşıladı; kendi gruplarının bu yükün altında ezildiğini görmüşlerdi. Doğrusu, turnede endişelendiğim tek kişi Paul'dü. Sırrımı seve seve açıklar ve arkadaşlarımı travmaya uğrattı, sırf biz bomba olalım diye. Ben de bu sorunun önüne geçmek için insanlardan grubumdan bilgi sakladığımı *ona* söylememelerini istedim. Bu o kadar da büyük bir sorun değildi çünkü turnedeki hiç kimsenin Paul'le konuşmamak gibi bir sorunu yoktu; kimse onu sevmiyordu, kendi grup arkadaşları bile.

Ama çocuklarla Lana hakkında konuşmamak, onunla ilgili kimseyle konuşmamak çok berbatı. Evan'a bile söyleyemedim. Bunun onun oyununu etkilemeyeceğinden emindim ama muhtemelen Jenny'ye söyleyecekti ve o da Rachel'a... Matt'in öğrenmesi riskini göze alamazdım, bu yüzden kimseye bir şey söylemedim. Kiera'ya bile. Yalvarsam da kimseye söylemeyeceğinden emindim, bu yüzden ondan saklamam gereklilikten değildi. Hayır, Kiera'ya karşı sessizliğim daha çok güvensizlikten kaynaklanıyordu. *Her şeyi* yapabileceğimden o kadar emindi ki. Ama eğer yeterince iyi değilsem, eğer bu işi batırırsam ve ona benim hakkımda yanıldığını *kanıtlarsam*... onun hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesi bile beni biraz öldürüyordu.

Yine, çok değer verdiğim hiç kimsenin gerçeği bilmemesi her açıdan daha iyiydi. Tanrım, artık tüm hayatım sır saklamak etrafında dönüyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Bundan nefret ediyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

"Onlara söylemek istemediğine emin misin?"

Başımı çevirdiğimde Justin'in solgun gözlerinin grup arkadaşlarımı incelediğini gördüm. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. "Evet, bilmemeleri daha iyi. Daha iyi çalarlar."

Justin başını eğdi, sonra başını salladı. "Mantıklı. Adamlarıma onlara hiçbir şeyden bahsetmemelerini söyledim. Bahsetmeyecekler."

Başımı sallayarak uzun bir nefes verdim. "Lana daha ne kadar burada kalacak?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu işi uzun vadede kimin yapabileceğine bakıyor, o yüzden biraz zaman alabilir." Durakladı ve sonra sordu: "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Bunu herkesten saklamak beni rahatsız ediyor. Düşünmeye biraz ara verebilirim." Ve Gavin'in bitmek bilmeyen söz kesmelerinden. Dün bana *beş* kez mesaj atmıştı. Ve numarasını ekranımda her gördüğümde içimi bir suçluluk dalgası kaplıyordu. *Kiera'ya yalan söylememeliydim. Ona gerçeği söylemeliydim. Ama söyleyemedim.*

Justin yüzümü inceledi ve birden endişeli göründü. Kötü mü görünüyordum? Kendimi biraz... yıpranmış hissediyordum. Tüm bu gizlilik içimi kemirmeye başlamıştı, yavaş ve emin adımlarla beni akıl sağlığımın sınırına sürüklüyordu. Justin omzuma vurdu. "Evet, kafayı bulması gereken bir adama benziyorsun. İyi ki bu gece burada kalıyoruz."

Gülümsedi, sonra odanın karşısındaki birine işaret etti. Döndüğümde grup arkadaşlarından birkaçının bize doğru geldiğini gördüm: Trey ve Jason. "Hey, setten sonra içmeye gidiyoruz. İçmekten kastım Kellan'ı kafayı bulduracağız."

Ona kaşlarımı çattım. "Düşünmeyi bırakmak istediğimi söyledim. Bu kabarmaya başlamak istediğim anlamına gelmiyor."

Justin elini bana doğru salladı. "Bana sonra teşekkür edeceksin."

Yapamayacağımı hissediyordum.

Avoiding Redemption'ın tamamı bizimle dışarı çıktı ve ne yazık ki ben çok fazla içtim. Evan beni otel odamıza kadar taşımak zorunda kaldı. Beni yatağa bıraktığında gülüyordum.

"Ev...sen en iyisisin."

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Ve sen yıldırım gibisin." Tekrar güldüm. "Bu doğru olmadığı anlamına gelmez... Sen en iyisisin." Dizimi okşadı. "İyi geceler, Kellan."

O yatmaya hazırlanırken ben tavana baktım. Sonra telefonumu elime aldım ve ekrana bakıp düşündüm. Mesajlarıma, hiç okumamaya dikkat ettiğim sayısız mesaja baktım. Bugünden daha fazlası vardı ama en az üçünü görmezden gelmişim. Tanrım... Gavin çok ısrarcıydı. Belki de onunla konuşmalıyım... bu işi bitirmeliydim. Ona *bir* mesaj gönderebilir, beni rahat bırakmasını söyleyebilirdim. Neredeyse yapıyordum. Parmağım tam oradaydı. Ama boşa gitmiş olsa bile, onunla iletişime geçme düşüncesi midemi bulandırdı. *Beni yalnız bırakmayacaktı. Sonunda konuştuğumu düşünecek.*

Onu görmezden gelerek Denny'nin ismine doğru ilerledim. Konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Onun bölgesinde saatin kaç olduğunu bilmediğim için onu aramak yerine mesaj attım. "*Selam. Nasılsın?*"

Bekledim... ama cevap vermedi. Belki de geç olmuştu. Ya da erken. Bırakın orayı, burada saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Cevap vermiş gibi davranarak mesaj attım, '*Burada işler yolunda. Sanırım. Umarım iyisindir.*' En azından yazmak istediğim buydu. Parmaklarım birkaç harfi kaçırdı.

Karışık mesajı gönderdikten sonra, bunu yapmalı mıydım diye düşündüm. Belki de Denny artık benimle konuşmak istemiyordu. Belki de onu rahatsız ediyordum. Belki de bu arkadaşlığın bitmesine izin vermeliydim. Ama yapamadım. O benim için önemliydi. Muhtemelen her zaman da öyle olacaktı.

Kendime kızarak Kiera'ya mesaj attım. "*Seni gerçekten özledim.*" Yine yavaş parmaklarım bazı harfleri ve mesajım tam olarak benim mesajıma benzemiyordu.

Düşünceler. Yine de gönder tuşuna bastım.

Kiera'nın yanıtı anında oldu. *'Ben de seni özledim. Bana şarkı söyler misin?'*

Sırıtarak onu aradım. "Ne duymak istiyorsun?"

Güldü ve ben de gözlerimi kapatıp sesin tadını çıkardım. "Genelde sadece senin sesin. Herhangi bir şey söyle."

İçimden kısık bir kahkaha yükseldi, sonra barda çalan bir şarkıyı söylemeye başladım. Kiera gülmeye başladı ve ben de aklımdaki şarkının ne olduğunu fark edince söylemeyi bıraktım. *Benden Nefret Ediyor.* Düzenlenmemiş versiyonu. Muhtemelen aklında olan bu değildi. Evan banyodan çıktığında resmen kıkırdıyordum. Telefonda gülerken bana baktı, sonra kiminle konuştuğumu tahmin ederek eğildi ve yüksek sesle "Üzgünüm Kiera, onu epey sarhoş ettik" dedi.

Kulağıma doğru iç çekti. "Bu çok şeyi açıklıyor. Özel bir durum mu vardı? Ya da... başka bir şey?" Sesi birdenbire tuhaflaştı ve puslu beynim hangi duyguyu hissettiğini çıkaramadı. Endişe mi?

Başımı salladım. "Kendimi kaptırdım... özür dilerim."

Kulağıma bir başka hüznü ses geldi. "İçini döktüğün için özür dilemene gerek yok. Sadece... Sadece güvende olmanı istiyorum."

Dudaklarımdan uykulu bir gülümseme geçti ve gözlerimi kapattım. "Ben her zaman güvendeyim," dedim ona. Hiçbir şeyin beni gerçekten incitemeyeceği sevgisine sarılmıştım. Ve bunu bilmek, bunu hissetmek, içimdeki alkolün neden olduğu rahatlamayı daha derin, daha huzurlu bir şeye dönüştürdü. Justin haklıydı; bu zihinsel rahatlamaya ihtiyacım vardı. "Evan'a sor," diye mırıldanarak ekledim.

Evan yatağında güldü ve net bir sesle, "Evet, o iyi, Kiera. Onları yakaladık."

Kiera tekrar güldü, sonra tekrar iç çekti. "Güzel. Sana göz kulak olmasına sevindim."

Boğazımın derinliklerinden onaylayan bir ses çıkardım. Onu rahat yatağında yayılmış dudaklarını ısırırken hayal ettiğimde aklıma sinsi bir düşünce geldi.

Sırıtarak, alçak, baştan çıkarıcı, seksi sesimle ona bir soru sordum. "Şu anda ne giyiyorsun?"

Anında Evan'ın yastıklarından biri bana çarptı. Ona baktığımda "Hayır!" diye azarladı. Sert bir yüz ifadesiyle parmağını bana doğrulttu. "Yorgunum ve bunu bir daha dinlemeyeceğim. Hoşça kal de, Kellan."

Ona gülümseyerek, "Hoşça kal Kellan" dedim.

Bana gözlerini devirdi, tekrar uzanırken sinirli bir inilti çıkardı ve ben tekrar gülmeye başladım. Kiera da benimle birlikte hafifçe güldü ve sonra, "Biraz uyumalısın, sarhoş çocuk. Seni... çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Kiera. Sadece... seni." Sinirli grup arkadaşına bakarak, "Ve Evan'ı." diye ekledim.

Evan gözlerini açmadı ama sırıttı.

Bölüm 23

SIRLAR

Zaman ilerledikçe birçok sırrımın gerginliği tekrar içime çöktü. Bir parçam sırf şeytanlarımdan bir süreliğine kurtulabilmek için her gece kafayı bulmak istiyordu ama bununla başa çıkmanın doğru yolunun bu olmadığını biliyordum. Sadece sabırlı olmalıydım. Lana gittiğinde, en azından eziyetlerimden *biri* bitmiş olacaktı. Geri kalanıyla başa çıkmam gerekecekti.

Turne devam ederken doğu yakasını geride bıraktığımız için son zamanlarda otobüste daha çok seyahat ediyorduk. Artık Orta Batı'ya doğru yol alıyorduk. Yollar uzun, manzaralar sıkıcıydı... sıkıcıydı. Ve bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Kiera ve benim fotoğraf albümümü karıştırarak kendimi istemediğim düşüncelerden uzaklaştırdım. O fotoğraflarda onun mutlu yüzünü görmek bana daha basit zamanları hatırlatıyordu. Bir daha hiç böyle olabilecek miydik?

"Kız kim? Çok seksi."

Kafamı kaldırdığımda Benji adında bir adamın omzumun üzerinden Kiera'nın fotoğrafına baktığını gördüm. Gülümsemesi benim zevkime göre biraz fazla memnun ediciydi ama içimde kıpırdanan sahiplenme duygusunu bastırdım. Ne de olsa haklıydı. Kız çok seksiydi. "Kız arkadaşım... Kiera."

Gülümsemesi aniden solmaya başladı, yüz ifadesi donuklaştı. "Bana biraz kız arkadaşımı hatırlatıyor... yani *eski kız arkadaşımı* sanırım."

Gözleri sertleşti ve midemdeki rahatsızlığa karşı koydum. Benji'nin ayrılığı daha yakın zamandaydı, tatilden hemen sonraydı. Bu haberi pek iyi karşılamamıştı. Kızın onu bir mesajla terk etmesi de yardımcı olmamıştı. Onu kardeşi için terk etmişti. *İkiz* kardeşi için. Her türlü berbat durumdaydı.

"Özür dilerim," dedim ona, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Kitabı kapatmaya başladım ve bu onu karanlık düşüncelerinden kurtarmış gibi görünüyordu. Başını sallayarak bana "Kendine bir iyilik yap... bağlanma" dedi.

Otobüsün ön tarafında tek başına oturmak üzere uzaklaştı. Boğazımdaki ani yumru acı vericiydi. *Çok geç kalmıştım*. Kiera'ya şu anda olduğumdan daha fazla bağlanmanın mümkün olduğunu sanmıyordum. Aramızdaki bağı yeniden teyit etmek için onu aramayı düşündüm ama Matt yanımdan geçti ve yüzündeki ifade dikkatimi dağıttı. İç gözlem yapıyor gibiydi. Bu o kadar da garip değildi ama yaptığı şey kesinlikle merak uyandırıcıydı. Koridorda bir aşağı bir yukarı yavaşça volta atıyor, bana yaklaştığı zamanlar hariç, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Sonra gözlerini yere indirmeden önce on saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

Üçüncü kez benimle konuşmadan bana baktıktan sonra, kolumu koridora sokarak onu durdurdum. Gözlerimiz buluştuğunda, "Ne?" dedim.

İçini çekti, yere baktı, sonra başını sallamaya başladı. "Hiçbir şey."

Saçmalık. Bir şey istiyordu. "Matt... ne?"

Gözlerini kapattı ve yüzündeki ifade... neredeyse kaçmak ister gibiydi, ama orada da kızgınlık vardı. Bu da neydi böyle? Bana kızgın falan mıydı? Kızgın olması için bir neden düşünemiyordum... Tabii... Lana'yı öğrenmediyse? Kahretsin. Ona neden söylemediğimi anlayacak mıydı? Onu incelediğini bilse yine aynı şekilde davranır mıydı?

Matt sonunda karşıma oturdu. Şimdi huzursuz görünüyordu, sürekli hareket ediyor ve seğiriyordu. Etrafına bakındı, sanki bizim

yalnızdık, ya da otobüste olabileceğimiz kadar yalnızdık. Sonra öne doğru eğildi. "Sadece... bir sorum var."

Biraz rahatladım. Eğer bir şeyi merak ediyorsa, belki de Lana'yı bilmiyordu. "Pekâlâ. Ne hakkında?"

Elini kısa, dikenli saçlarında gezdirdi ve birden ortadan kaybolmak ister gibi bir hali oldu. Yanakları bile kızarmıştı. Cidden, bu da neydi böyle? Başını sallayarak ayağa kalkmaya başladı. "Boş ver."

Kolunu tuttum ve onu yerinde tuttum. "Dostum, sadece bana sor."

Kafan patlamadan önce.

İç çekerek koltuğa yığıldı. "Tamam, sadece..." Tekrar etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Bir süre önce o lokantada olduğumuz zamanı hatırlıyorsun..."

Kaşlarım çatıldı. Çok fazla lokantaya gitmiştik. Matt anlamadığımı görünce içini çekti. "Biliyorsun... bir keresinde Kiera'yla telefonda konuşurken..."

Anlayış bir anda içime doldu. "Doğru..." Gözlerimi kısarak Matt'i inceledim. Bunun için bana kızmış mıydı? Neden daha önce bir şey söylememişti? Yine de kızgın görünmüyordu ve o gece de kızgın görünmemişti. Bazen yaptığım şeyler Matt'i utandırırды, ama genellikle bana kızmazdı. Sadece grubu ektiğimde bana gerçekten kızardı. Yine de sorununun ne olduğunu *tahmin* etmek istemiyordum. Eğer kızgınsa, bunu bilmem gerekiyordu. "Bu seni rahatsız mı etti? Özür dilerim-"

Sözümü kesti. "Hayır, hayır, öyle değil, ben sadece..." Dudağını ısırarak için durakladı. "Merak ediyordum da... Denemek istedim..." Bana ne istediğini söyleyemediği için hüsrana uğramış bir şekilde nefes verdi. Yine de sonunda anladığımdan emindim.

Ona yumuşak bir gülümseme vererek bir kaşımı kaldırdım. "Rachel'la telefonda seks yapmak istiyorsun ama ne söyleyeceğinden emin değil misin?"

Hem mahcup hem de rahatlamış görünüyordu. "Evet... Bu konuyu nasıl açacağımı bile bilmiyorum. Hiç ipucun var mı? Sen sadece

Bu tür şeyler." Omuz silktili, sanki bu bilinen bir gerçekmiş gibi.

Sırtışımı kontrol altına aldım. Yaptığı yorum eğlenceliydi ama onu olduğundan daha fazla utandırmak istemiyordum. Otobüste etrafıma bakınarak, bu anı Matt için tam bir kâbusa dönüğtürebilecek tek kiğiyi aradım. Griffin'in kafası meşguldü, birkaç adamla sert görünümlü bir kart oyunu oynuyordu. Mükemmel.

Matt'e başımı sallayarak, "Ofisime geç" dedim. Sonra başımı otobüsün arka tarafına doğru eğdim. Matt sırttı, sonunda mutlu görünüyordu.

Arka yatak odasının kapalı kapısının ardında güvende olduğumuzda, Matt yine ağırı gergin görünüyordu. Hatta yine volta atmaya bağladı. Bu alan böyle bir enerji için çok küçüktü. Ğnce Ğilteyi iğaret ettim. "Aman Tanrım, otur ve rahatla."

Yüzünü buruşturdu ama . "Özür dilerim. Bu benim için garip."

Ona yumuşak, cesaretlendirici bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Ama öyle olması gerekmiyor. Hiçbiri tuhaf olmak zorunda değil. O seni seviyor, dostum. Ve seni özlediğini garanti ederim."

Bana aptalca, aşk dolu bir gülümseme verdi ve ben de onun yüzündeki ifadeye güldüm. Sonra ellerimi birbirine vurdum. "şimdi seni onun pantolonunun içine sokalım, mecazi anlamda."

Matt yatağa uzanırken inledi. Ben yine güldüm. Oops. Muhtemelen onu kızdırmamalıyım.

Sonraki birkaç dakika boyunca Matt'in benimle sohbet etmesini sağlamaya çalıştım. En az yirmi dakika sürdü, ama sonunda gevęemeye ve sorular sormaya bağladı ve konuğmamız tek taraflı bir dersten çok, karęılıklı bir tartığmaya dönüğtü. Bitirdiğimizde, bunu yapabileceğinden biraz daha emin görünüyordu. Yapabileceğinden oldukça emindim... kendi kafasından çıktıktan sonra.

"Düşündüğün kadar zor olmayacak, söz veriyorum. Sonunda ne söylediğini umursamadığın bir noktaya geleceksin ve o zaman

daha doğal hissettirecek." Daha önce hiç telefon seksi yapmamıştı, en azından gerçek anlamda, ama bana mantıklı gelmişti. Matt için de mantıklı görünüyordu.

"Teşekkürler Kell," dedi yüzünde memnun bir gülümsemeyle. "Ne zaman istersen." Omuz silktim.

Matt yüzünde mutlu bir gülümsemeyle yatak odasından çıktı ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Hah. Belki de rock yıldızı işi yürümezse, cinsellikle ilgili her şey üzerine bir ders verebilirim. *Profesör Kyle, hizmetinizdeyim.* Tanrım... Kiera beni öldürürdü. Arkadaşlara yardım etmek bir şeydi, tamamen yabancılara yardım etmek, özellikle de çoğu kadınsa... hayır. *Sanırım müziğe devam edeceğim.*

Otobüsün dinlenme bölümüne döndüğümde Matt çok daha rahatlamış görünüyordu. Griffin'le kart oyununa bile katılmıştı ve masalarından kahkahalar yükseliyordu. Telefonumu çıkardım, şimdi Kiera'yla konuşmak istiyordum.

Onu aramadan önce alışkanlığım gereği mesajlarımı taradım. Gavin'den gelen iki mesaj görmezden gelinmiş. oktan. Hailey'den gelen bir tanesine çoktan cevap vermiştim. Denny'den daha eski bir mesaj. Sarhoşken ona mesaj attıktan sonra ertesı gün cevap vermişti. Mesajı kıbar ama komikti. *'İyi gittiğini duyduğuma sevindim. İyiyim, teşekkürler dostum. Bana sarhoşken mi mesaj attın?'*

O konuşmayı hatırlamak beni güldürdü. Mesajına cevabım, *"Belki." olmuştu.*

Onun yanıtı gülen bir surat olmuştu. Bunu benimle de bir tür arkadaşlık kurmak istediğine dair iyi bir işaret olarak aldım. Onu aramayı düşündüm ama aklımda Kiera vardı. Zaten onun olduğu yerde muhtemelen sabahın kryd.

Aramayı bağlamak için düğmeye bastığımda telefonu kulağıma götürdüm. alma sesi beni gülümsetti. Zil sesinin kesilmesi sırtımama neden oldu. "Alo?"

Gözlerimi kapatarak onun seksi sesinin tadını çıkardım. "Hey, güzelim... Bil bakalım bugün nerede uyandım?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sesindeki eğlence beni güldürdü. Ayrıca nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Pek sayılmaz. Nerede olduğumuzu biliyordum -Matt bana son gösteride söylemişti- ve ne yöne gittiğimizi biliyordum ve dışarıda neye baktığımı da biliyordum. Oradan bir bulundum. "Kansas... Kansas'ta ne var biliyor musun?" Şakayla karışık sordum.

"Hayır," diye mırıldandı.

"Hiçbir şey," dedim ona, pencereden dışarıdaki monoton uçsuz bucaksızlığa bakarak. "Kilometrelerce hiçbir şey." Güldüğünü duydum ve özlem dolu bir iç çekiş beni terk etti. Artık Şubat ayıydı... Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. "Tanrım, gülüşünü özlemişim. Telefonda aynı değil, biliyorsun." Gözlerindeki ışıltıyı, dudaklarının kıvrımını görmeden... eğilip onu öpebileceğimi bilmeden... her şey çok... boştu. Her parçam onu özliyordu.

"Biliyorum... Ben de seni özledim," dedi.

Onun da aynı şeyi hissetmesini, aramızdaki bağın hâlâ devam etmesini sevdim. Ve sesinde duyduğum acıyı sevdim. Bana Noel arifesinde yaptığım zalimce sataşmayı hatırlattı. *Beni hâlâ özleyiyor.* Onu ne kadar özlediğimi, aniden ne kadar yalnız hissettiğimi, tüm sırlarımın ağırlığının beni ne kadar yordüğünü düşünmek istemediğim için konuşmayı başka bir yöne çektim. "Ee, son zamanlarda neler yapıyorsun?"

Bir şey söylemeden önce tereddüt etti. Neden? Bir sorun mu vardı? Belki de sadece söyleyecek bir şey düşünüyordu. Her şeyi kapsayan bir soruydu bu. "Uh... sadece iş ve okul. Geçen ay yeni bir döneme başladığımı söylemiş miydin? Artık bir şiir dersim var."

Onun hayatında yeni bir şey duymak keyfimi oldukça yerine getirdi. "Gerçekten mi? Şiiri severim... Şarkı sözü yazmaya çok benzer. Daha az küfürlü ama." Tekrar gülmek için durakladım, sonra ona "Peki bugün ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Pek bir şey yok..."

Seste bir hüznün, bir özlem vardı. Onun üzgün olmasını istemedim. Teselli aramasını istemedim. Yumuşak bir iç . *Lütfen yapmayın.*

Beni unutmasına izin verdim. Sesim iyi çıksın diye kendimi gülümsemeye zorladım. "Önümde bitmek bilmeyen bir sürüş var... Lütfen bana hayatının bundan daha ilginç olduğunu söyle. Birimizin anlatacak iyi bir hikâyeye ihtiyacı var."

"Şey..." diye başladı çekingen bir şekilde. "Bir arkadaşımla öğle yemeği yemeye gidiyorum."

Bir an için kalbim durmuş gibi hissettim. *Bir arkadaşla öğle yemeği mi? Bu da ne demek oluyor? Tanıdığım biri olsaydı, sadece adını söylerdi. Kahretsin, aşırı tepki verme... Tanımadığın arkadaşları var, okuldan arkadaşları. Bu arkadaştan öte oldukları anlamına gelmez. Sana zarar vermez. Sana zarar vermeyeceğine dair parmağında gerçek bir söz taşıyor.*

Güneş ışığında parıldayan kendi elimdeki yüzüğe baktım ve ondan güç almaya çalıştım. Duygularımı gizleme yeteneğimi sergileyerek ona parlak bir şekilde "Güzel. Dışarı çıkman, bir hayatının olması iyi bir şey." Gerçekten de öyleydi. Dışarı *çıkmalıydı*, bilerek insanlardan onu dışarı çıkarmalarını istemiştim. Jenny ya da Rachel'la çıkmasını tercih ederdim. *Kiminle olduğunu sorma. Güven ona.*

Kiera sözlerimi yanlış anladı. "Elbette hâlâ bir hayatım var. Dünyamın senin etrafında döndüğünü mü sanıyorsun?"

Ses tonu alaycıydı ve kelime seçimimden dolayı benimle dalga geçtiğini biliyordum. Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, gülüp geçer ve bensiz bir şekilde eksik olduğunu ima ettiğim için özür dilerdim. Ama onun sözleri Benji'nin uyarısıyla alaycı bir şekilde karışıyordu: *Kendine bir iyilik yap, bağlanma.*

Bağlanma... çünkü değiştirilebilirsin. Ve bu kaçınılmaz. Bu düşünce beynimin içinde öyle yüksek sesle dolaşıyordu ki, kafam ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum. *Onun sana ihtiyacı yok.*

Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan döküldü. "Hayır, hayır, hiç de öyle düşünmüyorum." *Benim dünyam senin etrafında dönüyor, tam tersi değil. Hep böyle oldu.*

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Bunu ağızımdan kaçırdığım için zihinsel olarak kendimi tokatladım. İyi görünmek istiyordum, iyi *olmak* istiyordum. Sadece çok yıpranmış hissediyordum. Rol yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Hokkabazlık yaptığım çok fazla şey vardı, sakladığım çok fazla şey vardı, mücadele ettiğim çok fazla şey vardı. Onun için endişeleniyordum, grup için endişeleniyordum... Gavin için endişeleniyordum... Her açıdan saldırıya uğruyordum ve bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu. Gerçekten yoktu.

Yalnızlık etrafımı sarmaya başladı, boğucu ve iğrençti ve uzun süre ona cevap veremedim. İstenmeyen duygulardan arınmak için kendimi derin bir nefes almaya zorladım. "Evet, iyiyim," dedim ona, bunun doğru olmasını dileyerek.

Bir kez olsun bana inanmış gibi görünmüyordu. "Kellan... bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Lanet olsun. Ona Gavin'den bahsetmeliydim... kendimi bu acının büyük kısmından, sırlarımın en büyüğünden, günahlarımın en büyüğünden arındırmalıydim. Ama ona söylemek yeni bir ıstırap kuyusu açacaktır. *Ona Gavin'den bahsedip bu bilgiyle bir şey yapmamasını bekleyemem. Durumu daha da kötüleştirecektir. Tek başımayım.* Ona cevap vermekte yine çok geç kaldığımı biliyordum ama ne diyeceğimi . Yine yalan söylemek istemiyordum ama gerçek... ulaşılamaz bir yerdeydi.

Belki de onun yerine gerçeğe yakın olmak işe yarayabilirdi. "Bir şey , Kiera... sadece yolun stresi. Eminim Griffin'le otobüste yaşamının nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorsundur." Kendimi güldürdüm, sesimin daha hafif, daha mutlu çıkmasını sağladım. Sonra da tamamen yalan söylemediğim gerçeğinin içimi biraz olsun rahatlatmasına izin verdim.

"Tamam, peki... eğer bir şeyler oluyorsa, bana söyleyebileceğini biliyorsun... değil mi?"

Sesindeki yalvarmayı duyabiliyordum, açılmam için yalvarıyordu. İçimde taze bir pişmanlık dalgalanırken huzurumun bir kısmını çaldı. Keşke söylediği kadar basit olsaydı diye iç geçirdim. "Evet, biliyorum..." Melankoli beni aşağıya doğru çekmeye başladı ve devam etmesine izin verirsem çıldıracağımı biliyordum... Ona söyleyecektim. Matt ve Griffin'e bakmak için bakışlarımı kaydırdım.

kart oynamak, eğlenmek. Gülüyorlar. *Her şey yolunda. Hepimiz iyiyiz. Rahatlayın.*

Onların sevincini görmek beni daha iyi hissettirdi ve ona "Ama gerçekten, seni deli gibi özlediğim gerçeği dışında hiçbir şey yok" dediğimde sesim samimiydi.

"Evet, ben de." İçini çekti, sonra ekledi, "Hey, ben restorandayım... Gitmem gerek. Seni sonra ararım?"

Sağ tarafa. Restoranda... arkadaşıyla. *Sakin sorma.* "Evet, tamam." Konuşmanın üzücü bir notla bitmesini istemediğimden, kuru bir kahkahanın benden kaçmasına izin verdim. "Ben burada, hiçbir yere gitmeyen yolda, Griffin'in Hulk'a bu kadar sık nefes aldırarak zorunda kalmamasını diliyor olacağım."

Karşılıklı gülüşünün sesi rahatlatıcıydı. Sözleri de öyle. "Seni seviyorum, Kellan."

"Ben de seni seviyorum, Kiera." Her saniye daha da fazla.

Arama kesildi ve ben de telefonumu indirip ona baktım. Ondan bu kadar çok şey saklayarak hata mı yapıyordum? Evet, yapıyordum. Yaptığımı biliyordum. Ama benim için başka bir seçenek yoktu. Artık yoktu. Bu yükü ben taşıyacaktım, doğduğumdan beri öyleydi.

Birden kendimi aşırı derecede yorgun hissettim, ruhumun derinliklerine kadar bitkin düşmüştüm. *Bunu yapmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.* İşte o anda telefonum bir mesajla çınladı. Gavin'den geldiğinden endişelenerek içgüdüsel olarak irkildim. Ama ekranda Kiera'nın adı vardı ve onu görmek beni neşelendirdi.

Kelimeler basitti ama benim için çok şey ifade ediyordu. "*Seni seviyorum.*"

Gözlerimi kapattım, bunun içime işlemesine ve duygusal yorgunluğumu silmesine izin verdim. Sonra ona geri mesaj attım. "*Ben de seni seviyorum... her şeyden çok. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum... yakında, umarım.*"

"*Ben de öyle umuyorum,*" diye cevap verdi ve derin bir nefes aldım, telefonumu kaldırırken içime yeniden huzur dolmasına izin verdim.

İşte o zaman Griffin karşıma oturdu. "Sıkıldım," dedi. "Eğlendir beni."

Kafamı çevirdiğimde kart oyununun dağıldığını gördüm. Matt bir yandan gitar çalar gibi yapıyor, bir yandan da Griffin'in geride bıraktığı grupla hararetli bir şekilde konuşuyordu. Konuşma müziğe kaymış olmalıydı ve bu Griffin için yeterince ilgi çekici bir konuşma değildi. Zar zor dayanıyordum ve gerçekten de onu eğlendirmek istemiyordum. "Yapmak zorunda mıyım?" diye sordum.

Sırtışında tanıdık bir kenar vardı. "Eğer yapmazsan... kendimi eğlendiririm." Kaşlarını oynattı ve bununla ne demek istediğini bilmek istemediğimi biliyordum.

"İyi..." İçimi çektim. "Aklında ne vardı?"

Açılmamış bir Jack Daniel's şişesini yere koydu. Harika. Mührü kırıp şişeyi açarak, "Kiera ile hiç... seks yapmadım" dedi.

Ona kafamı salladım. Lanet olası pislik. Sırf beni içirmek için o bariz lafı söyledi. Bir de "*Never Have I Ever*" mı oynamak istedi? Ergen miydik biz? Oh neyse. Griffin'le aptal bir içki oyunu oynamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Ve belki de aklımı Kiera ve arkadaşından uzaklaştırırdı.

Griffin bana sırtınca şişeyi aldım ve yanaklarımı doldurarak uzun bir nefes çektim. Kiera'yla sık sık seks yaptığım için içkinin büyük olması gerektiğini düşündüm. Şişeyi yere bıraktıktan sonra Griffin onu kaptı. Gözleri sürekli benim üzerimdeydi ve sanki o da bir içki içecekmiş gibi davranmaya başladı. Ne oluyor lan? Kiera'yla seks yaptığı görüntüsü o kadar rahatsız ediciydi ki neredeyse ağzımdaki sıvıyı tükürecektim. Onun yerine sertçe yuttuğum için kısmen yanlış boruya gitti ve öksürmeye başladım. Yanıyordu amina koyayım.

Griffin şişeyi yere bırakırken gülüyordu. Gülmekten *ölüyordu*. "Aman Tanrım, Kellan... yüzün, dostum."

Az kalsın onu tokatlayacaktım ama... bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Anna'yla hiç seks yapmadım," dedim, sonra şişeyi kaptım ve o beni durduramadan bir ağız dolusu yutmaya başladım. Haklıydı... Yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve kendimi milyonlarca kez daha iyi hissettim. Belki de şu anda ihtiyacım olan şey buydu. Başka bir zihinsel rahatlama.

Yüzümde tatmin olmuş bir gülümsemeyle şişeyi yere bıraktım ve kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırdım. Griffin ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Hayır, yapmadın." Orada öylece oturup gülümseyerek aklının karışmasına izin verdim. "Hayır, yapmadın!" dedi tekrar, daha yüksek sesle. Sırtarak omuz silktim. Yüzü . "Ne zaman?" diye sordu.

Kendimi tutamadım ve gülmeye başladım. şaka yaptığımı anladığında soluk gözleri kısıldı. Cevap vermek için hızlıca bir yudum aldı, sonra şişeyi yüzüme doğru itti ve birazını döktü. "Cezalı bir içki al, pislik." Deddiğini yaptım ve öfkeli gözleri daha da kısıldı. "Yine yalan söylüyorsun ve bütün şişeyi bitiriyorsun, anladın mı?"

Gülerek başımı salladım. Tanrım... bazen Griffin tam olarak İhtiyacım olan dikkat dağınıklığı.

Bu oyunu neden oynamamam gerektiğini hatırlamam uzun sürmedi. Özellikle de Griffin'le. Konuşan kişinin yapmadığı bir şeyi söylemesi gerekiyordu ama Griffin hem rekabetçi hem de palavracı biriydi. Benim de yapıp yapmadığımı görmek için yaptığı her şeyi söylemeye başladı. Ne yazık ki onun yaptığı pek çok şeyi ben de yapmışım ve sonuç olarak otobüs gece için durmadan çok önce ikimiz de sarhoş olmuştuk. Neyse ki gösterimiz ertesi geceydi ve akşamı bir otelde geçirip kendimize gelebildik. Ya da toparlanmaya çalıştık.

Kiera ile telefonu kapattıktan sonra yüksek sesle inledim. Ona gündüz içtiğimi söylememişim ve akşamdan kalmalığımı ondan saklamışım; sarhoş olmanın artık benim için bir norm olduğunu düşünmesini istemiyordum. Sadece bir molaya daha ihtiyacım vardı ama şimdi ciddi ciddi pişmanlık duyuyordum.

"Ah, dostum, kendimi bok gibi hissediyorum," dedim, yatağındaki Evan'a bakarak. Karnım ağrıyor, başım ağrıyor ve gözlerim binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum. Tek tesellim Griffin'in de en az benim kadar berbat hissettiğini bilmemdi. Gerçekten aşırıya kaçmıştık.

Evan bana baktı ve sırttı. "Ne olacağını sanıyordun ki? Neden Griffin'le bu oyunu oynadın ki? Goldschläger gecesinden hiçbir şey öğrenmedin mi?"

O olayın kısa bir anısı zihnimde canlandı. Yıllar önce, Los Angeles'ta yaşadığımız zamanlarda olmuştu ama hatırlamak bile midemi bulandırmaya yetmişti. Bir elimi karnıma koydum, diğer elimi de uyarmak için havaya kaldırdım. "O gece hakkında konuşma. Lütfen."

Başını sallayarak tekrar güldü. Otel odamızın kapısı aniden ve yüksek sesle vurulduğunda, umarım kendimden geçmek için gözlerimi kapatıyordum. "Kellan... Evan... Beni içeri al!"

Evan ve ben bakiştık, sonra halsizce yataktan kalktım ve kapıyı açtım. Griffin orada durmuş somurtuyordu. Benden daha kötü görünüyordu... ve bu beni biraz mutlu etti. "Burada uyumak zorundayım," diye homurdandı. "Matt beni kovdu."

"Ne yaptın sen?" Evan gülerek şöyle dedi.

Griffin'in arkasından kapıyı kapattığımda Evan'a kaşlarını çatı. "O pislige hiçbir şey yapmadım ama yalnız kalmak istediğini söyledi." Gözlerini devirdi. "Sanırım sadece huzur içinde otuz bir çekmek istedi."

Sarhoş olduğum öğleden sonranın sisi içinde Matt'le daha önce yaptığım konuşmayı hatırlayarak sırtışıımı gizlemek için dudağıımı ısırdım. Matt'in onu neden kovduğunu bildiğimden oldukça emindim ve bir bakıma Griffin haklıydı - yaptığı *tam olarak* buydu. *Aferin sana Matt*. Bu konuda ne kadar gergin olduğunu biliyordum ve yine de denediğı için onunla gurur duyuyordum... bu da ona yardım etmem ve Griffin'i içeri almam gerektiğı anlamına geliyordu. İç çekişimi bastırarak yatağıımı gösterdim. "Hadi, benimle uyuyabilirsin."

Yorgun ve acı çekmiş görünen Griffin yanıma geldi ve yatağıma çöktü. Bazı temel kurallara karşı koyamadığım için ona "Sarılırsan ölürsün" dedim.

Griffin homurdandı, sonra yuvarlandı ve aletini avuçladı. "Ah, hadi ama Kell, bunu istediğini biliyorum. Bana nasıl baktığını gördüm."

Yüzündeki ifade zaten sinirli olan midemin çalkalanmasına neden oluyordu. Yüzümü buruşturarak Evan'ın yatağını işaret ettim. "Bir daha düşündüm de, onunla yat."

Battaniyesine kıvrılmış, Griffin'siz olmanın verdiği rahatlıkla Evan hemen, "Hayır, olmaz," dedi.

Lanet olsun. Matt bana borçluydu.

Gerçekten umursamayacak kadar yorgun ve akşamdan kalmaydım, yatağa geri döndüm. Griffin tabii ki blöfümü gördü ve bacağını kalçama, kolunu da göğsüme geçirerek sırtıma yaslandı. "Kalk. Çekil. Benden" diye bağırdım. Evan gülmeye başladı.

"Rahatla, Kell," diye mırıldandı Griffin. "Seninle seks yapamayacak kadar yorgunum." Evan daha sert güldü. Onun bu eğlencesi içimden yumuşak bir kıkırdamanın kaçmasına neden oldu, Ama prensip olarak Griffin'i itip kaktım. Gözleri kapalı, sırt üstü yatmış, kendi kendine kıkırdıyordu. "Kellan Kyle ile hiç yatmadım," diye mırıldandı.

Sözleri oyunumuzun anılarını yeniden canlandırırken elimi tekrar karnıma götürdüm. Sonunda bize birkaç kişi daha katılmıştı ama o lanet şişenin tamamını bitiren Griffin ve ben olmuştuk. "Kes şunu," dedim acı dolu bir kahkaha atarak.

Griffin yine homurdandı, sonra gülmekten uyuyamadı.

O gece bir kabus gördüm ve şaşırtıcı bir şekilde Griffin'in benden bir adım ötede uyumasıyla ilgili değildi. Hayır, Kiera'yla ilgiliydi. Yatak odama girdiğimde onu bir esmer adamla sevişirken buldum.

Denny gibi rahatsız edici bir şekilde. Ve sonra babam oradaydı, tüm dünyam yıkılırken yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyetle bana gülümsüyordu.

Sarsılarak uyandığımda midemin bulandığını hissettim ama bu sefer alkolden değildi. Griffin'i rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan fırladım ve banyoya koştum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra lavabonun üzerine eğildim ve kendimi kaybetmemek için dua ettim.

Sadece bir rüyaydı. Gerçekten berbat bir rüya. Kendimi parmağımdaki yüzüğe bakmaya zorladım, Kiera'nın beni ne kadar sevdiğini hatırlamaya zorladım, sakinleşmeye ve rahatlamaya zorladım. Çok uzun sürdü.

Aslında, sahne arkasında gösterinin bizim bölümünün başlamasını bekleyene kadar kendimi tamamen normal hissetmedim. İnsanları görmek, o tanıdık koşuşturmaca ve hareketlilik... beni sakinleştirdi. Beni toprakladı.

Matt'i tek başına, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle boşluğa bakarken gördüm. Bunu gecesinin iyi geçtiğine dair umut verici bir işaret olarak kabul ettim, ama öğrencim olduğu için emin olmam gerektiğini düşündüm. Eğer seks kötü gittiye ya da tamamen korkup kaçtıysa, belki de ona yardım etmenin başka bir yolunu bulabilirdim. Yine de bunun neleri gerektirebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu onun için yapamazdım.

Matt varlığını hissedince başını kaldırıp bana baktı. Yüzümde bir gülümseme, bir kaşımı kaldırdım. "Ee... nasıl gitti?" diye sordum.

Yanaklarına renk geldi ve bakışları hemen yere düştü... ama sırtışı kocaman olmuştu. "Güzeldi. İyiydi." Bana baktı. "Tekrar teşekkür ederim."

Onun adına sevinerek omzunu sıktım. "Teşekkür etmene gerek yok. Yardım edebildiğime sevindim." Kaşlarını çatmak için durakladım. "Ama Griffin için bana borçlusun."

Matt burnunu kırıştırdı. "Benim dünyama hoş geldin. Berbat, değil mi?" Güldüm, kendimi saatlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Matt gösteri sırasında ekstra neşeliydi. Hatta kalabalığın arasına karıştı, dışarı çıkarken onlara el salladı, ben onu takdim ederken başını salladı. Neredeyse kendi dünyasının çok dışına çıkmış gibiydi.

kabuğunun küçük bir parçasını kırmıştı. Ve memnuniyetle, sonraki birkaç hafta boyunca da bu durum devam etti, sahnede giderek daha rahat olmaya başladı.

Bu beni birden fazla nedenden dolayı mutlu etti. Birincisi, sahnede daha rahat olmalıydı, spot ışıklarından korkmasını gerektirecek bir şey yoktu. İkincisi, Lana'yı çok etkiliyordu. Hepsi öyleydi. Ve hâlâ hiçbir fikirleri yoktu.

Her zamanki gibi, setimiz bittiğinde Lana bana yaklaştı. Lana'yı severdim. Burada bulunmasının nedeni midemi düğümlerse de, bir insan olarak soğukkanlı, konuşması kolay biriydi. Konserden sonra her zaman düşüncelerimi isterdi, bu yüzden genellikle onunla konuşmak için birkaç dakika ayırırdım. Ve genellikle performans-endorfinleri yüksekti, bu yüzden konuştuğumuzda genellikle biraz başım dönüyordu.

"Kalabalığı duydun mu? Sanırım şimdiye kadarki en gürültülüydü," dedim sırtarak.

Güldü, sonra başını salladı. "Katılıyorum." Gülümseyerek başını bana doğru salladı. "Siz ne zaman çalsanız, tam isabet... inanılmazsınız. Çok yeteneklisiniz. Genelde diğer gruplara verecek bir ya da iki tavsiyem, bir tür eleştirim olur ama siz dördünüz için asla. Sanki yirmi yıldır bu işi yapıyorsunuz."

Yorumuna güldüm, sonra gürültüden beni duyabilmesi için öne doğru eğildim. "Orada gerçekten iyidiler, değil mi?"

Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Geldiğimden beri sound'u değişmeyen tek müstakbel grup sizsiniz. Onları izlediğimden haberleri yok, değil mi?"

Dudağımı ısırarak etrafıma bakındım ama adamlar çoktan kaçmıştı. "Hayır. Onlara senin kim olduğunu söylemedim." Omuz silktim. "Ve öğrenmemeleri için elimden geleni yapıyorum."

Sırtışı büyüdü. "Akıllıca. Sadece grubun solistiyle konuşmamın nedenlerinden biri de bu. Grupla ne yapacağını görmek istiyorum."

Bilgi. Bu gerçekten ğretilemeyecek bir beceridir. Lider olarak grubunuzu *tanımanız* gerekir. Onlara ne vereceğinizi ve onlardan ne *saklayacağınızı* bilmelisiniz. Bu çok ince bir çizgi olabilir. Çok gençsiniz ve yine de... onları korumak için ne yapmanız gerektiğini çoktan biliyorsunuz ve onlardan bir şeyler saklayacak, parlamalarına yardımcı olacak kadar güçlüsünüz. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bu şu anlama mı geliyor...?"

Gülümsemesi hiç değişmedi. "Bu tamamen bana bağlı değil. Ama benim oyum kesinlikle sana. Sen Vivasec'e aitsin. Bunu bayrak direğine asmam gerek. Ne karar verdiklerini sana bildireceğim. Mükemmel iş, Kellan. Gurur duymalısın."

O uzaklaştı ve ben orada öylece durup onun olduğu yere baktım. *Evet dedi... Lanet olsun, evet dedi...* Birine söylemem gerektiğini hissettim. Avazım çıktığı kadar bağırmalıymışım gibi hissettim ama... henüz kesin bir şey değildi. Hâlâ işler kötüye gidebilir, hâlâ dağılılabildi. Çocuklara boş yere umut vermek istemedim. Yukarıdan birinin hayır deme ihtimaline karşı bunu biraz daha içimde tutmalıydım. Ve böylece, sırlar devam etmek zorunda kaldı. Lanet olsun.

Bölüm 24

RÜYA MI GÖRÜYORUM?

Lana'dan son sözü duymayı bekleyen endişeli bir enerji topuydum. Tek istediğim ya çocuklara iyi bir haber vermek ya da hayatıma devam edebilmek için tüm bu lanet şeyin peşini bırakmaktı. Ama Lana'nın bana geri dönmesi ne kadar uzun sürerse, o kadar başka bir şey hissetmeye başladım... daha karanlık bir şey. Reddedilme. Başarısızlık. Çok uzun sürüyordu... Belli ki hayır diyeceklerdi. Elimden gelen her şeyi yapmıştım ama yine de yeterli değildi. Yeterince iyi değildim. Yeterli değildim. Bu çok tanıdık bir duyguydu ve beni o kadar kolay sarmaladı ki kurtulması zordu. *İyi ki çocuklara söylememişim, böylece onlar da bunu hissetmek zorunda kalmayacaklar.*

"Dostum, iyi misin?"

Sahne arkasında bir kanepede oturmuş, elimdeki dolu bira bardağına boş boş bakıyordum. Henüz bir yudum bile almamıştım ve parmaklarımdan sıcak olduğunu anlayabiliyordum. Düşüncelerimden sıyrılıp kafamı kaldırdığımda Griffin'in bana baktığını gördüm, yüzünde endişe ve şaşkınlığın garip bir karışımı vardı. Gülümsedim. "Evet, sadece yorgunum... imar."

Başını sallayarak sandalyesine geri yaslandı. odayı işaret ederek, "Bir piliç vur. Bu seni uyandırır." Dudaklarımı bükerek ona bir kaşımı kaldırdım. Gözlerini devirdi. "Doğru... tek eşlilik." Gözlerini devirirken başını salladı... yine. Sonra ellerini kalçalarına vurdu. "Ben bir hatun tavlayacağım. Görüşürüz."

Kendime engel olamadığım için, "Piliç olduğundan emin ol." dedim.

Griffin bana şaşkın bir bakış attı, sanki deli olduğumu düşünüyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Matt bana Griffin'in o uğursuz gecede ondan uzaklaştırdığım iki adamı asla bulamadığını söylemişti; erkeklerle öpüştüğünden hâlâ haberi yoktu. Bu, onunla o aptal içki oyununu oynarken doğruladığım bir şeydi. Griffin tamamen bilgisizdi. Bu gerçek Matt'e sonsuz bir neşe veriyordu; bunu her düşündüğünde histeri krizlerine giriyordu.

Gülümseyerek ve kendimi daha iyi hissederek biramı yakındaki bir masaya bıraktım. Bir kız yanımdaki kanepeye çöktü. "Merhaba," dedi gözleriyle yüzümü tarayarak.

"Merhaba," diye kibarca karşılık verdim.

Dudağını ısırды ve kıkırdadı. Bu hareketinde Kiera'yı gerçekten özlememe neden olan bir şey vardı. Çok konuşuyorduk, günde birkaç kez ama artık eskisi gibi değildi. Şimdi Mart ayıydı, yıldönümümüzdü ve onu görebileceğimden emin değildim. Birlikte geçirdiğimiz ilk yıl... ve bunun çoğunu ayrı geçirmiştik. Bu beni öldürüyordu.

Birden onu aramak, bilmeden ruh halimi değiştirene kadar onunla konuşmak istedim ama yanımdaki kız birden cesaretlendi... belki de zihnimin döndüğü süre boyunca ona baktığım için.

"Siktir et," dedi, sonra kollarını boynuma doladı ve kucağıma atladı. O kadar şaşırmıştım ki ağzını benimkine yapıştırmasını engelleyecek zamanım bile olmamıştı.

Omuzlarını nazikçe ama sıkıca geriye ittiğimde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Hâlâ kucağımdaydı ve bana bakarken daha ağır nefes alıyordu. Tamamen kaskatı kesildiğimi ya da onu tuttuğumu fark etmemiş gibiydi. Bana doğru gerildi, başı öne eğildi, eğilerek beni aradı.

"Dur!" Onu daha da uzağa iterken gözlerimi kısarak tersledim.

İşte o zaman uyanır gibi oldu. Bana bakarken gözleri büyüdü ve yüzündeki tüm kan çekildi. "Aman Tanrım... Özür dilerim," dedi.

Utanç içinde donup kalmış gibiydi. Gerçekten kucağımdan inmesini istiyordum ama kendisini daha da kötü hissetmesine neden olmak istemiyordum. İfademi yumuşattım ve yumuşak bir kahkaha attım. "Sorun değil ama... üzerimden kalkar mısın?"

Yere baktı ve yüz ifadesinden kendini bana doğru bastırıldığının farkında bile olmadığı anlaşıyordu. Çok ama çok sarhoş olmalıydı. "Aman Tanrım," dedi tekrar, ama sonunda kucağımdan kalktı.

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Ama sonra gözleri sulanmaya başladı ve kendimi her şeyden çok kötü hissettim. Bir zamanlar onu durduramazdım. Belki de bunu bilmeliydi. Ona cesaret verici bir gülümseme vererek sağ elimdeki yüzüğü işaret ettim. "Çok güzelsin ama ben kendimi birine adadım." Gülümsemem gülünç derecede aptalca bir hal aldı. "Ve ben... ona çok aşığım."

Kızın gözyaşları yüzümdeki ifadeye bakarken kurudu, sonra bana usulca gülümsedi. "Şanslı kız," diye mırıldandı ve sonra kaçtı.

Onun aceleyle geri çekilmesi karşısında başımı salladım. Sonra Evan'ı odanın öbür ucunda bana bakarken gördüm. Gülüyordu. Onu tersledim. *Bu hiç komik değildi.* Pislik herif. Koltuktan kalktım ve bir daha asla sahne arkasına oturmamak için aklıma bir not aldım. Görünüşe göre, çok baştan çıkarıcıydım.

Hâlâ bir sürü kızın ilgisini çekiyordum ama ayaktayken onları uzak tutmak daha kolaydı. *Onlarla* konuşurken göz temasını minimumda tutmaya çalıştım, içlerinden birinin "Siktir et" anı yaşamasını istemiyordum. Hâlâ yanıma doğru eğiliyorlardı ama bu iyiydi. Mahrem yerlerini bana sürtmelerinden çok daha iyiydi.

Onlardan biri için bir şey imzalarken Lana'yı fark ettim. Odanın bir köşesinde Paul ile konuşuyordu ve Paul onun söylediklerinden pek memnun görünmüyordu. Fikrini değiştirmesi için ona yalvarıyor gibiydi. Kahretsin... Ona hayır diyordu. Her ne kadar ben de

Buna şaşırdım - grubu... fena değildi - yine de birinin hayalinin ölmesini izlemek zordu. Onu yalnız bırakmak istedim ama gözümü ayıramayacak kadar kendimi o ana kaptırmıştım.

Lana onun yanından ayrıldı ve Paul'ün bakışları benimkilerle birleşti. Gözleri kısıldı ve buna tanık olmamı istemediğini biliyordum. Ondan aktığını hissettiğim nefreti görmezden gelerek dikkatimi etrafımdaki hayranlara verdim. Sonra Lana yanıma geldi ve ağzımın kuruduğunu hissettim. Bu muydu yani? Rüyamızın öldüğü an.

Lana'nın gözlerindeki eğlence, etrafımda koşuşturan kızların üzerinde gezindi. Dikkatim dağılmışken bir tanesi koluma yapışmıştı. Profesyonel görünmeye devam ederken ondan nasıl kurtulacağımı bilemediğimden, sevgisini görmezden geldim. Lana gruba gülümsedi. "İzninizle hanımlar. Kellan'la biraz yalnız konuşmam gerekiyor." Eğildi ve göz kırptı. "Onu hemen geri vereceğime söz veriyorum."

Kızlar saygılı bir mesafe uzaklaşırken kıkırdadılar. Lana usulca güldü, sonra gözlerini benimkilere dikti. Yutkundum, birden gerçekten gerildim. Lana bana sadece gülümsedi, sinirlerime hiç yardımcı olmadı. Dudaklarımı yalayarak, "Sen... bir şey duydun mu?" diye sordum.

Koyu renk gözleri yüzümü taradı ve gülümsemesi düştü. Benim de midem bulandı. *Bu bir hayır.* Sonra sırtıttı ve elini uzattı. "Tebrikler, Kellan. Evet dediler."

Ona bakarken ağzım açık kaldı. *Öyle mi?* Bunu gerçekten beklemiyordum. Elini tuttum, ama elini sıkarken kendimi zar zor hissediyordum. "Evet mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Güldü, sonra başını salladı. "Evet. Size geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sizin için özel bir anlaşma yapmaya çalışıyordum ve bu biraz ikna gerektirdi."

Ellerimiz aşağı inerken başımı eğdim. "Ne anlaşması?"

Gülümsemesi aydınlandı. "Üç albümlük bir anlaşma. Hemen başlıyoruz. Bu tur biter bitmez Los Angeles'a gidip kayıtlara başlayacaksınız. Plak şirketi

mümkün olan en kısa sürede bir albüm istiyor." Göz kırptı. "Onları senin... sınırsız olacağına iyice ikna ettim. Sen bizim en büyük sanatçımız *olacaksın*, bu sadece bir zaman meselesi."

Şok, şaşkınlık, şaşkınlık... sıcaklıkla saldırıya uğrarken tek yapabildiğim ona bakmaktı. *Evet mi dediler?* Kafamı toparlamaya çalışarak, "Üç plak mı?" diye mırıldandım.

Yüzümdeki ifade bir belirsizlik ifadesi olmalıydı. Kaşları çatıldı. "Bunu sindirmek zor, biliyorum. Ve buna evet demek zorunda değilsin. Başka bir yerde daha iyisini yapabileceğinizi düşünüyorsanız, etrafınıza bakmakta özgürsünüz. Ama Kellan..." Eğildi ve elini omzuma koydu. "Bu *iyi* bir anlaşma. Hayatta bir kez yapılacak bir anlaşma. Önyargılı göründüğümü biliyorum ama buna evet demelisin."

Başımı salladım. "Evet... ben... evet, diyorum," dedim sonunda gülerek.

Sırıttı. "Grubunla konuşmalısın, onların da aynı fikirde olduğundan emin olmalısın." Yukarıya işaret etti. "Üst katta bir konferans odası var. Adamlarıma sizin için sözleşmeleri hazırlatacağım ve hazır olduklarında size haber vereceğim."

Şaşkınlıkla tekrar başımı salladım. Omzumu okşadı, beni tekrar tebrik etti ve sonra işine gitmek üzere uzaklaştı. Gidişini izledim ve o sırada bakışlarım tekrar Paul'ün üzerine düştü. Ağız açtı, şok olmuştu ve az önce ne olduğunu anladığını biliyordum. Onun ne düşündüğünü umursamadan grubumu aradım. *Evet dediler. Evet dediler amına koyayım.* Sonunda bu sırrı açığa çıkarabilirdim.

Evan odadan çıkmıştı, Matt ve Griffin de burada değildi. Hevesli hayran grubum hâlâ yakınlardaydı ve bekliyordu ama benim yapmam gereken önemli bir şey vardı. Onlara doğru bakarak, "Üzgünüm," dedim ve D-Bag'leri bulmak için oradan ayrıldım.

Önce Justin'i buldum. Adrenalinle dolup taşarken omuzlarını tuttum. Bana göz kırptı, kaşları eğlence ve şaşkınlık içinde birbirine yaklaştı. "Dostum... evet dediler," dedim ona. Başını eğdi ve ben

Kendimi sakinleştirmeye ve mantıklı bir şekilde açıklamaya zorladım. "İmzayı attık."

Justin sırttı, sonra bana hızlıca sarıldı. "! Seni istediğini biliyordum!" Ayrıldığıımızda omzuma bir şaplak attı. "Biz etiket arkadaşınız, dostum."

Gölerek başımı salladım. "Bu nasıl benim hayatım oluyor?"

Justin homurdandı. "Kellan, içimde bir his var, senin için... bu sadece başlangıç."

Gözlerimi devirdim, sonra sırtını sıvazladım. "Çocukları bulmalıyım. *Sonunda* onlara söyleyeceğim." Bunu içimden atmak çok iyi hissettirecekti.

Justin'in sırtışı büyüdü; bunun beni öldürdüğünü biliyordu. İçinde bulunduğumuz geniş odanın diğer tarafını işaret etti. "Matt ve Evan'ın nerede olduğunu bilmiyorum ama Griffin şurada, birkaç kızla içiyor."

"Teşekkürler. Gidip ona söyleyeceğim."

"Tebrikler dostum!" diye seslendi ben çıkarken.

Oda oldukça kalabalıktı, insanlarla ve mobilyalarla doluydu. Vücut ceplerinin etrafından zorunda kaldım. Burası bir ilişki odasına benziyordu, her yerde flörtleşmeler ve sevişmeler vardı. Griffin'in burada takılıyor olması beni hiç şaşırtmadı. Sağımda, yüzşüzce kucağıma tırmanan kızı gördüm. Benji'nin boynunu emiyordu. İkisine gülümsedim. Benji bu gece onun için çok daha iyi bir seçenektir ve kesinlikle biraz canlanmaya ihtiyacı vardı.

Griffin'i odanın en ucunda, derme çatma bir barın yanında dururken buldum. Alkolün nereden geldiğinden emin değildim -grup üyeleri, ekip, hatta belki de şirket- ama sahne arkasında her zaman içecek bir şeyler bulunurdu. Ve genellikle oldukça çeşitliydi. Bir soğutucudan açılmamış bir şişe bira aldım ve kapağını kapattım. Sakinleşmem gerekiyordu, özellikle de Griffin anlatacağım ilk kişiyse.

Ona yaklaşırken biramdan uzun bir yudum aldım ve sersemliğimi bastırmaya çalıştım. Yanına yaklaştığımda Griffin dikkatle önündeki bir şeye bakıyordu ve ben de dikkatimi başka yöne kaydırdım. Bir masanın üzerinde dizlerinin üzerine kmş sevimli bir sarışın vardı. Belli ki Griffin için bir gösteri yapıyordu. Etrafta kıvranıyor, kendine dokunuyor, kalçalarını oynatıyordu. Neredeyse ona bu kadar uğraşmasına gerek olmadığını söyleyecektim. Tek yapması gereken Griffin'den onunla seks yapmasını istemektir ve o da bunu yapacaktı. Memnuniyetle. Kızın arkadaşlarından biri ona bir şeyler fısıldadı ve sarışın başını salladı. Sonra tişörtünü çıkarmaya başladı ve dantelli sütyenini ortaya çıkardı. Ona sırttan Griffin'e baktım, çok mutluydu ve gözlerimi devirdim. Belki de önce Matt ve Evan'a söylemeliydim.

Griffin sonunda beni fark etti. Bana doğru baktı ve sonra iki kez . "Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu. "nk şuna talibim." Yarı ıplak sarışını işaret etti.

Tekrar kıza baktım. Griffin'e göz kırptı, sonra masaya uzandı. İki arkadaşı ona yaklaştı, Griffin'e ve şimdi de bana bakıyorlardı, sonra kızın üzerine alkol dökmeye ve onu emmeye başladılar. Bu Griffin'in fantezilerinden birinin hayata geçmesine tanık olmak gibiydi. Onları izlerken güldüm. En azından kızları bulmuştu.

Eğilerek ona dedim ki, "Hepsi senin, unutma. Her biri senin olabilir."

Griffin bana sırttı. "Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi," dedi.

Başımı sallayarak tekrar güldüm. Griffin'e söylemek istediğim şey, önümdeki şamataı kızlara bakarken aklımın bir köşesine kaydı. Yaptıkları şey dikkatimi dağıtıyordu, doğru, ama bundan daha fazlası... bana harika bir fikir veriyordu. Anında Kiera'yı bir yerlerde yatarken, vücudunun çatlaklarını alkolle doldururken... derisini yalarken hayal ettim. Tanrım. Bu düşünce bana Griffin'in gelecekteki ilişkilerini izlemekten çok daha fazlasını yapıyordu. Fantezinin beni alıp götürmesine izin verirken dudağımı iğnedim. Burada bunun üzerinde durmamalıydım... yakınlardaki hayranlar yanlış anlayabilirdi.

fikir. Başka bir şey düşünmeliydim, başka bir şey. Griffin'e tekrar ne söyleyecektim?

Sağ tarafımda birinin yaklaştığını hissettim ve onlara doğru hızlı bir bakış fırlattım. Kiera ve Anna. Az önce fark ettiğim şeyi tam olarak algılayamadan gözlerim ön tarafa dönmüştü bile. *Kiera ve Anna mı?* Aklımı kaçırmış gibi hissederek, kız arkadaşım kız kardeşinin karşımda olmasının imkânsızlığıyla yüzleşmek için döndüm. Rüya mı görüyordum? Kiera nedense kasıklarına bakıyordu ama yanakları renklenirken gözleri hemen yüzüme kaydı. Tepkisini merak edemeyecek kadar şaşkındım. *O burada. Lanet olsun, o burada. Rüya görüyor olmalıyım.*

Ama sonra Griffin "İşte bu!" diye bağırdı ve ben de bunun gerçek olduğunu anladım. O *gerçekten* buradaydı. Griffin Anna'yı yakaladı ve ben daha yüzümdeki şoku silemeden dilini onun boğazına soktu. Kiera dönerek Griffin'in Anna'yı sürükleyişini izledi. Güzel yüz hatları bana döndüğünde sonunda gülümsedim. "Burada mısınız?" Bir adım öne çıkarak söyledim. *Rüya görmüyor muyum?*

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. Sonra ela gözleri masaya kaydı ve içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Oh, kahretsin. Bakışlarım Griffin'in yokluğundan habersiz, birbirleriyle öpüşmeye devam eden kızlara kaydı. Kiera beni onlara bakarken görmüştü. *Onları* gerçekten izlemediğimi anlamayacaktı. Ona gerçeği söylersem, sadece zevahiri kurtarmaya çalıştığımı düşünecekti. Bu yüzden tek yapabileceğim özür dilemekti.

Ona dönüp baktığımda yüzümü buruşturdum ve omuz silktim. Elini tutup onu kendime çekerken çok kızgın olmadığını umuyordum. "Bunun için üzgünüm." Elimdeki bira şişesini körü körüne yakındaki birine uzattım, sonra da elimi onun yumuşak, ipeksi saçlarında gezdirdim. Yüzünü daha önce hiç görmediğim gibi inceledim ve kendimi onun mükemmelliğinde kaybolmuş hissettim. Tanrım, onu özlemiştim. O nasıl buradaydı? "Bazı kızlar fark edilmek için her şeyi yapar," diye mırıldandım. *Ama benim tek düşündüğüm sensin.*

Haftalardır hissetmediğim kadar tamamlanmış hissederek yanağını okşadım. "Burada olduğuna inanamıyorum." Bulunduğumuz yere bir bakış attım ve

bunu nasıl başardığını merak ettim. Matt bana daha önce gösterinin biletlerinin tükendiğini söylemişti ve sahne arkası biletleri genellikle normal biletlerden çok önce tükenirdi. "Buraya nasıl geldin?" Bir yarışma falan mı kazanmıştı? Nasıl kazanmıştı? Ne zaman? *Neden?*

Eğlenceli bir acı sesi çıkardı. "Ne yapmak zorunda kaldığıma inanamazsın." Dudaklarını büzdü ve bir kaşını kaldırdı. "Anna'ya hoşça kal dediğinden emin ol... çünkü eve döndüğümüzde onu öldüreceğim."

Yüzündeki ifade beni güldürdü ama merak beni öldürüyordu. O zaman bu bir yarışma mıydı? Çünkü kazananlardan bazılarıyla daha önce konuşmuştum ve yapmak zorunda kaldıkları şeyler... yemek zorunda kalmaları... İnsanların bir rock yıldızıyla tanışmak için bunu yaptıklarına hala inanamıyordum. Gülerek ona "Bu hikayeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum." dedim.

Kiera bana yaklaşırken dudağını ısırdı. Anında nefesim kesildi. "Belki biraz bekleyebilir?" dedi ağzıma bakarak.

Siktir...evet. Anında dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Ağzlarımız birleştğinde kendimi ateşle ıslatmak gibiydi. İlahi, harika, erotik bir ateş. İçimden akan ani, azgın ihtiyacı, neredeyse vahşî arzuyu kontrol etmek zordu. Çok uzun zaman olmuştu... Tadı çok güzeldi, çok iyi hissettiriyordu... Kendimi çok iyi hissettiriyordu. Neden yalnız değildik? Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yanağındaki elim boynuna doğru kaydı, diğer elim beline dolandı ve onu daha da yakınımaya çekti. *Daha fazla.* Elleri göğsümden yukarı kaydı. Bir tanesi saçlarıma dolandı ve kontrolümün kaydığını hissettim. Onu istiyordum. *Şimdi* istiyordum.

Ama karanlığa karışmadan önce omzuma dokunuldu. Kiera'dan uzaklaşmak zor oldu ama kendimi zorladım. Yan tarafıma baktığımda Lana'nın orada durduğunu ve kibarca dikkatimi beklediğini gördüm. İşte o zaman bir şeyler yapıyor olmam gerektiğini hatırladım. Oops.

Lana'nın eğlenen gözleri Kiera'ya kayınca birden kendimi son derece amatör hissettim. Muhtemelen erkekleri toplamak yerine bir hayranla öpüştüğümü düşünmüştü. Griffin'in kızlarının dikkatimi bu kadar dağıtacağını tahmin etmemiştim ve sonra Kiera'yla karşılaşmayı hiç düşünmemiştim bile. Haberlerimle ilgili tüm düşünceler uzun zaman önce aklımdan uçup gitmişti.

"Kellan, senin için hazırım," dedi Lana bana.

Henüz çocuklarla konuşmadığımı itiraf etmek istemediğim için ona kibarca başımı salladım. "Tamam, yine de bir dakikaya ihtiyacım var."

Lana'nın gözleri Kiera'yı bir aşağı bir yukarı taradı. Evet, kesinlikle Kiera'nın sadece başka bir hayran olduğunu düşünüyordu, gidip seks yapmak istediğim bir hayran. Başını eğlenerek sallayan Lana gözlerini bana çevirdi. Herhangi bir şekilde üzülmüş ya da hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu, belki de bu bir rock yıldızından beklenen bir davranıştı. Lana'öyle biri olmadığımı açıklamak istemedim, zaten muhtemelen bana inanmazdı, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Lana elini omzuma koydu, sonra onu daha iyi duyabilmem için öne doğru eğildi. "Hazır olduğunuzda üst kattaki konferans odasında."

Yüzümde kibar bir gülümseme, ona başımı salladım. Lana, Kiera'ya eğlenen bir bakış daha attıktan sonra dönüp gitti.

Kiera'nın ellerinin bedenimden kaydığını hissettim. Bu şekilde yakalandığı için utanmış olmalıydı. Özür dilemek istedim ama birden fark ettim ki... Sonunda hem Kiera'ya hem de çocuklara söyleyebilirdim. Onunla birlikte göğsümdeki ağırlıklardan birini atabilirdim. Onunla her konuştuğumda kısmen daha iyi hissedebilirdim. *Neredeyse* özgür olabilirdim.

Kiera'nın yüzüne döndüğümde kendimi biraz gergin hissettim. Bu benim için çok muazzamdı, çok... beklenmedikti. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ uyanmayı bekliyordum. Kiera'ya albüm anlaşmasından bahsetmek bu fanteziyi benim için patlatacak ve birdenbire sıkışık odama geri dönüp benimle birlikte olmasını dileyecek miydim? Ondan saklayacak bu kadar çok şeyim olmamasını dileyecektim. Tanrım, buna geri dönmek istemiyordum.

Onu incelerken Kiera'nın ifadesi tuhaf bir şekilde boştu. Hiçbir duygu yoktu. Yüz hatlarındaki zoraki eksiklik endişe vericiydi. Üzgün müydü? Neden? Öpüşürken yakalandığımızda genelde kızmazdı. Ona neler olduğundan emin değildim ama artık bu konuda endişelenemezdim. Ona söylemek istiyordum, ona söylemem *gerekiyordu*. Garip bir endişe dalgası bana çarptığında dudağımı ısırdım. *Uyanmama izin verme*.

"Sana bir şey söylemem gerek... Konuşabilir miyiz?"

Kiera gözlerini kapattı, sanki sözlerim onu bir şekilde incitmiş ya da kızdırmıştı. Bana sertçe başını salladı, sonra aniden dönüp uzaklaşmaya başladı. Ne oluyor be? İnsanların arasından zorla geçerken ben de onu takip ettim. Şu anda kesinlikle kızgın görünüyordu. İzlediğim kızlar yüzünden mi? Bunu unuttuğunu sanmıştım... Beni öpüşüne bakılırsa, bunu unutmuş gibi *görünüyordu*.

Biraz daha az kalabalık bir yere geldiğimizde dirseğinden tutup onu durdurdum. Bana direndi ve gitmesine izin verirsem onu bir daha asla göremeyeceğime dair garip bir hisse kapıldım. *Neden bu kadar kızgın?*

Şaşkın ve biraz da kızgın bir şekilde yüzünde ipuçları aradım. Kaskatı kesildi, sanki uzaklaşmak ister gibiydi. Gitmesine izin vermeyecektim. Anlayana kadar olmazdı. "Hey, sen... bana kızgın mısın?"

Çenesini kaldırıp çantasını omzundan yere atarken gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Hayır, neden kızayım ki?"

Tam olarak mı? Neden? Başımı salladım ve ona neden kızgın davrandığını soracaktım ama önce o konuştu. "Haftalardır seni takip eden seksi ünlü benzerin için beni terk etmek üzeresin. Onunla bir ofis masasında seks yapmak üzeresin. Sadece beni bin parçaya ayırmak üzeresin ve tam da seni görmek için göğsümü bir ahmağa gösterdikten sonra!"

Kiera şimdi öfkeyle fokur fokur kaynıyordu ama ben o kadar sersemlemiş, kafam o kadar karışmıştı ki önce ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Ne sikimden ? Lana'yı mı kastetti? O kısa etkileşimin

Bir şekilde onunla seks yapmayı kabul etmem mi? *Oraya* nasıl geldi? "Bekle, sence..." Varsayımımı netleştiremeden, söylediği son şey aniden beynime çarptı ve düşünce trenimi durdurdu. *Neyi* açığa çıkarmıştı? Onu yanlış duymuş olmalıydım. "Beni görmeye gelmek için ne yaptın?"

Bu odaklanılacak yanlış bir şeydi ve Kiera beni iterek yanından ve hışımınla uzaklaşmaya başladı. Etrafındaki sıcak, öfkeli enerjinin cızırdadığını görebiliyordum. Harika. *Onu yolu*. İç çekerek hızla omuzlarından tuttum, onu çevirdim ve benden kaçmasın diye yakındaki bir duvara yasladım. Böylece beni *dinleyecekti*. "Seni terk etmiyorum. Onunla seks yapmayacağım. Ve seni ezmeyeceğim." Öfkeli nefesleri daha normal bir seviyeye inene kadar gözümü kırpmadan ona baktım. Gözlerinde acı, yüzümü aradı. "O zaman ne olacak? ne oldu?"

Onun daha akli başında olduğunu görünce omuzlarını serbest bıraktım ve başımı salladım. "Şey, sen bu çılgın sonuca varmadan önce sana söyleyeceğim şey..." Dudağımı ısırdım, heyecanlıyım, gergindim, endişeliydim. "İmzayı attık." Başımı yukarıyı işaret ettim. "Bu Lana. Plak şirketinden bir temsilci. Turneyi takip ediyor, grupları inceliyor... ve bizi kendi plak şirketine almak istiyor." Bu sırrı açıklamanın ağırlığı beni sersemletti. Hâlâ burada olduğum, çılgın bir rüyadan uyanmadığım gerçeği beni neredeyse çıldırtıyordu. Güldüm, enerjimin ve inançsızlığımın bir kısmını dışarı attım. "Bir rekorumuz olacak Kiera, gerçek, profesyonel bir rekor... Buna inanabiliyor musun?"

Kiera'nın ağzı açık kaldı, gözlerindeki yeşil nemlenirken derinleşti. Şaşkın, mutlu, afallamış... ve hâlâ biraz sinirli görünüyordu. Omuzlarımı geriye iterek beni bir adım geri attırdı. "Neden bana izlendiğini söylemedin, ahmak herif!"

Göğsüme vurmaya başladı, daha önceki öfkesi tamamen geçmemişti. Vuruşlarından irkildim ama bana vurmasını engellemeye çalışmadım.

Hafif bir dayağı hak etmişim; bunu ona söylemeliydim. "Çünkü gerçekten fazla bir şey beklemiyordum. Bizi seçeceğini düşünmemiştim... ve..." *Ve başarısız olduğumu görmeni istemedim. Benim için gerçekten önemli olan tek şey senin fikrin.*

Ben konuşmayı kestim ve Kiera da bana vurmayı kesti. İç çekerek ellerini tuttum ve ona baktım. "Bizimle ilgilenmiyorsa seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Sonuna kadar gideceğimi düşündüğünü biliyorum... Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim..." *Hayır. Seni hayal kırıklığına uğratamazdım. Buna dayanamazdım. Gözlerindeki hayal kırıklığıyla yüzleşmektense hiç bilmemeni tercih ederim.*

Yere baktım; nasıl olsa görebiliyordum. En başta söylemeyerek onu zaten hayal kırıklığına uğratmamış mıydım? Başka neler sakladığımı bilse daha da incinmez miydi...? *Hayır. Bunu düşünme. Bu sadece senin işinle ilgili.*

Ben suçluluk duygum ve acımla boğuşurken, Kiera kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı. "Tanrım, Kellan, beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın... asla." Geri çekilerek yanaklarımı avuçladı ve ona bakmamı sağladı; gözleri daha da parlıyordu. Gözlerindeki duygu içimi parçaladı. "Seninle, yaptığın her şeyle gurur duyuyorum ve her şey burada bitse bile, senin için hayal kırıklığından başka bir şey olmazdı."

Bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum, ondan daha fazlasını sakladığımı bilirse onu *kolayca* hayal kırıklığına uğratabilirdim, ama sözleri -*gururu*- beni derinden etkiledi. Gurur, birinin benim için hissetmesine alışık olduğum bir şey değildi. Acıttı. İyileştirdi. Uzun bir nefes vererek, çektiğim eziyeti unutmaya ve elimdeki konuya odaklanmaya çalıştım. İşime. Lana bekliyordu.

Acımı bastırarak etrafımıza bakındım. "Şey, henüz çocuklara bile söylemedim... Uğursuzluk getirmek istemedim, bu yüzden onları bulmamız ve yasal şeyleri imzalamaları için yukarı çıkarmamız gerekiyor." Kendimi daha iyi hissedince kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Konferans odasındaki masada olacak olan bu... seks değil." Ruh halim daha da değişti ve kendimi şakacı hissederek kalçalarını kavradım ve onu kendime çektim. "Ama eğer istersen, herkes gittikten sonra... Sana asla hayır demem."

Gülmeye başladım ama yüzümü tuttu ve bana sert bir öpücük verdi. pcğn devam etmesine izin vermek istedim, kollarına atılmak ve ateşin tekrar beni ele geçirmesine izin vermek istedim... ama gerçekten işimi yapmam gerekiyordu. İsteksizlikle dolu bir şekilde ondan uzaklaştım ve çantasını yerden aldım. "Hadi, sahneye çıkma sırası bize gelmeden önce bu işi halletmeliyiz." Yüzümdeki sırıtışla ona elimi uzattım. "Bizi kadroya aldılar; artık Justin'in grubunun hemen altında alıyoruz. Çok havalı, değil mi?"

Yanıma doğru eğildi. Kıkırdayarak ve başını sallayarak, "Bu harika Kellan," dedi.

Bu küçük ayrıntıdan ona daha önce bahsetmediğim için zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Son zamanlarda bir inkâr bulutunun zerindeydim. Pek çok şeyi. En azından sırlarımdan biri gitmişti. Neredeyse yeniden nefes alabilecektim.

Bölüm 25

NEDEN ŞİMDİ?

Yürürken çocukları aradım. Matt kendini sosyal hissetmiyorsa, genellikle sessiz bir yerde müzik üzerinde çalışıyordu. Evan da muhtemelen ona katılmıştı. Ve Griffin... Anna'yla bir yerlerde seks yapıyordu. Bundan hiç şüphem yoktu.

İlk kez kendimi tamamen huzurlu hissederek yanımda yürüyen Kiera'ya gülümsedim. Onun burada olması hâlâ aklımı başımdan alıyordu. Tam da onsuz bir saniye daha geçirmeye tahammül edemezken... o gelmişti. Bu isteyebileceğim en iyi hediye idi - plak anlaşmasından bile daha iyi. Bu da bana Kiera'nın Lana'yı nereden bildiğini hatırlattı.

"Hey, haftalardır beni takip ediyor derken ne demek istedin? Bunu nereden biliyorsun?"

Kiera bana bakarken suçlu görünüyordu. "Rachel bu web sitesini kurdu ve hayranlarınız gösterilerinizin videolarını yayınladı. Seni izliyordum..."

Beni mi izliyormuş? Hmmm...Bu hoşuma gitti. Onun evde oturup beni sahnede izlediği düşüncesi bile beni heyecanlandırdı. Keşke canlı yayın olsaydı ve oraya her çıktığımda beni görebileceğini bilseydim, neredeyse yine Pete'inki gibi olurdu. Gözlerinin üzerimde olduğunu bilmeyi gerçekten özlemiştim. Gözlerinin üzerimde olmasını *tercih ederdim*.

Onun yorumuna yanıt olarak, "Sonunda bunu çalıştırdı, ha? Bu Matt'i mutlu etmeli." Gerçi muhtemelen zaten biliyordu. Muhtemelen bir noktada bana söylemişti ve ben de aklımdan uçup gitmesine izin vermiştim. Web siteleri pek bana göre değildi. Başımı hafifçe sallayarak Kiera'nın elini bıraktım ve kolumu omuzlarına attım. "Demek beni kontrol ediyordun?" Alay ettim.

Bana cevap verirken sesi kısıktı. "Hayır..." Gözlerimi onunkilere indirdim. *Yalancı*. İ çekerken yüzünü buruşturdu. "Belki... biraz."

Onu sıktım. "Peki ben iyi miydim?" şakacı bir şekilde sordum. İyi olduğumu zaten biliyordum... Çünkü hiçbir şey yapmıyordum ama Kiera'nın bunu bildiğini bilmek istiyordum. Gerçi... Lana'yla bir şeyler yaptığımı varsaymakta oldukça hızlı davranmıştı. Onun için endişeleniyor muydu?

Kiera ağzını açıp kapatıyor, sesler çıkartıyor ama tek kelime etmiyordu. Kaşlarım atılırken içime tuhaf bir his yerleşmeye başladı. Onun için endişeleniyordu. Lana'yla takıldığımı düşünmüştü... gerçekten de öyle düşünmüştü. Ne kadar zamandır böyle düşünüyordu? Neden bana daha önce bir şey söylememişti? Eğer sorsaydı ona söylerdim. *Bu* konuda yalan söylemezdim.

Ona sormak istedim, benimle neden konuşmadığının öğrenmek istedim ama bunu yapamadan Griffin ve Anna ortaya ıktı. Darmadağınık görünüyorlardı... ve tatmin olmuşlardı. Harika. Bu ziyareti haftalarca duyacaktım. Griffin her ne kadar diğer kızlarla deneyler yapsa da... ve ara sıra, istemeden de olsa bir erkekle... Anna onun tercih ettiği cilveleşmeydi. Bu çok açıktı. Griffin hariç herkes için.

Anna'ya başımla selam verdim; kıyafetlerini düzeltirken bana gülümsemekle yetindi. "Kell," diye mırıldandı Griffin, biraz şaşkın görünüyordu. "Kalkmamıza ne kadar var? Ben... gitmek istiyorum."

Sırıtarak başımı salladım. "zgnm, yapamazsın. Gidip bir şeyler yapmalıyız."

Kafasını eğdi, hem şaşkın hem de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Uzun süre öyle kalmayacaktı. "Ne yapacağım?" diye sızlandı.

vurarak, "Plak anlaşması için bir sözleşme imzala." dedim.

Sanki yabancı bir dil konuşmuşum gibi bana boş boş baktı. Bir kahkaha atarak hızlıca Lana'dan, plak şirketinden, bizim için yaptığı müthiş anlaşmadan ve evrakları imzalamak için yukarı çıkmamız gerektiğinden bahsettim. Sonunda anladığında ağzı açık kaldı. "Şu anda ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Evet. Bu yasal. dostum. Başardık koyayım."

Yukarı aşağı zıplamaya, gülmeye, çığlık atmaya başladı. Yüzündeki sevinç son zamanlarda yaşadığım tüm strese değdi. Anna çığlık atarak onunla birlikte kutlama yaptı, coşkusu onunkiyile eşleşiyordu. İkimizi de tebrik etti ve Griffin onu o kadar sert sıktı ki canını yaktığından emin oldum. Geri çekilerek bana doğru döndü. "Matt'e söyledin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, onu henüz bulamadım. Sanırım Evan'la bir yerlerde müzikle uğraşıyor."

Griffin başını salladı, sonra omzumu sıvazladı. "Gidip onları bulacağım. Seninle orada buluşacağız, dostum!" Ve sonra gitmişti.

Birkaç dakika sonra Kiera, Anna ve ben asansörde üst kata çıkıyorduk. Kiera'nın çantasını bırakarak, kollarımı ona dolamak için yakın yalnızlık anını kullandım. Ağzım onunkini buldu ve o anın heyecanı öpücüğümün içine aktı. Anna'nın izlediğini düşününce biraz fazla yoğun davrandığımın farkındaydım ama Kiera bu tutkulu andan geri adım atmadı. Aralarda mırıldandım, "Bunu sana daha önce söylemediğim için üzgünüm... ama burada olmana sevindim."

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken dudaklarının gülümsediğini hissedebiliyordum. "Ben de burada olduğum için mutluyum."

Asansör durana kadar onun ırzına geçmeme izin verdi. Bu bitirmek için sabırsızlanıyordum... böylece onunla yalnız kalabilecektim. Çantasını ve

şakacı bir şekilde sordum. "Peki, bana söylemeyi ertelediğin bir şey var mı?"
Buraya nasıl döndüğün gibi mi?

O bir şey söyleyemeden kader benimle dalga geçmeye karar verdi. Telefonum cebimde çalmaya ve vızıldamaya başladı, sanki lanet şey Kiera'nın onu duyduğundan kesinlikle emin olmasını istiyormuş gibi her türlü gürültüyü çıkarıyordu. *Lanet olsun... Neden şimdi?* Yemin ederim, Gavin'in zamanlaması çok kötüydü. Ve onun kim olduğunu biliyordum. Adamların beni şu anda aramaları için hiçbir sebep yoktu. Akşamın erken saatlerinde Hailey ile konuşmuştum; sinemaya gitmek için arkadaşlarıyla buluşmaya gidiyordu. Ve tanıdığım neredeyse herkes mesaj atardı. Telefona *cevap veremezdim* -ve veremezdim *de-* ama görmezden gelirim Kiera bunun tuhaf olduğunu düşünür müydü? Belki, ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Lanet olası zil daha fazla dinlemek istemediğim için telefonumu aldım, susturdum ve cebime geri soktum. Bir mesaj bırakabilirdi. *Asla* dinlemeyeceğim bir mesaj.

Kiera'nın meraklı gözlerini üzerimde hissederken, onu bilerek görmezden geldim ve az önce tuhaf bir şey olmamış gibi davrandım. Lanet olsun. Bunu doğru yapmadığımı biliyordum. Onu şüpheyile doldurduğumu, muhtemelen incittiğimi biliyordum ama lanet olsun, bunu kabullenmenin, *onu* kabullenmenin
-Beni incitirdi.

Çok üzgünüm, Kiera. Keşke anlamana izin vermeden anlamanı sağlayabilseydim ama yapamam. Sadece bana güvenmek zorundasın.

Kiera bana baktıkça daha da geriliyordum. Tekrar soracak mıydı? Ona yine yalan söylemek zorunda kalacak mıydım? İstemiyordum; ona son kez açıkça yalan söylediğim için hâlâ midem bulanıyordu. *Sorma. Sadece sorma, o zaman sana açıkça yalan söylemek zorunda kalmam. Lütfen.*

Beni çok rahatlattı ama sormadı. Rahatlama çabucak suçluluğa dönüştü. Ve sonra endişeye. Neden sormadı? Bu ne anlama geliyordu? Lanet olsun. İyi miydik?

Birdenbire tüm günahlarımı itiraf etmek istedim ama artık konferans odasıydık ve Lana beklentiyle bana bakıyordu. Ruhumu Kiera'ya açacak zamanım yoktu. Yapmam gereken bir iş vardı. Ve ayrıca..Hala ona söyleyebilecek durumda değildim. Bunu dileyebilirdim... ama söyleyemezdim.

Lana çocuklara sözleşmenin ayrıntılarını anlatırken Kiera doğal olmayan bir sessizlik içindeydi. Kiera'nın ne düşündüğünü düşünürken kendimi Lana'yı sadece yarı yarıya dinlerken buldum. Onu ne kadar endişelendirmiştim? Lana'nın işi bittiğinde ve çocukların hepsi sözleşmeyi okuduğunda, kendimi yeniden odaklanmaya zorladım. Bu çok önemliydi. Devam edeceksek hepimizin aynı fikirde olması gerekiyordu.

Matt ve Evan'a bakarak, "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordum. Avukat falan değildim ama şartlar bana adil geldi. Duyduğum diğer hikayelerden daha adil. Yeni başlayanlar için, şarkılarımızın kontrolü bizde olacaktı. Bu başlı başına büyük bir şeydi. Ayrıca albümde hangi şarkıların yer alacağı konusunda da söz hakkımız olacaktı. Son söz değil elbette ama en azından bir sesimiz olacaktı.

Matt ve Evan birbirlerine baktılar. Hâlâ biraz şaşkın ve bunalmış görünüyorlardı. Bu bilgiyi onlardan saklayarak, onlara düşünmeleri için fazla zaman vermemiştim. Ama kalplerini ve hayallerini biliyordum. Grup için istedikleri buydu ve bu anlaşmanın alabileceğimizin en iyisi olduğundan oldukça emindim. Griffin'in ne düşündüğü beni endişelendirmiyordu; kapağında kendisinin yer aldığı profesyonel bir albümle sonuçlanacak her şeye evet derdi. Ama Matt ve Evan... Eğer içlerinden biri hayır derse, o zaman iş biterdi. Ya başka bir şey bulacaktık ya da eve gidip Pete'in yerinde çalmaya devam edecektik. Ve bu seçenek benim için sorun değildi.

Matt ve Evan gözlerini bana çevirmeden önce birbirlerine gülümsediler. Matt başını sallayarak, "Evet, biz de ," dedi. Sırıtişıma engel olamadım. Her ne kadar

Eve dönmek kulağa harika geldiği için bunu onlar için istedim. Ve belki... kendim için de. Hay sikeyim. Bunu gerçekten yapacaktık.

Lana bize nereyi imzalayacağımızı gösterdi ve hepimiz kalemi kağıda koymaya başladık. Griffin hariç. Kağıda kaşlarını çatmış, sanki onu ısırması gibi bakıyordu. "Dostum, Kell, bunu okudun mu? Bu saçmalığa inanamıyorum!"

İç çekmek istedim... çünkü neye kızdığı konusunda iyi bir fikrim vardı. Ve bunu burada, Kiera'nın önünde tartışmak istemiyordum.

Matt, Griffin'in yorumuna gülererek, "Senin gerçekten okuyabildiğine inanmıyorum..." diye mırıldandı.

Griffin Matt'e ters ters baktı ve yığından bir kâğıt alıp bana doğru itti. Tam olarak düşündüğüm . *Lanet* olsun, *Griffin... bırak gitsin*. "Evet... okudum," dedim, Kiera'ya bir bakış fırlatarak.

İsteksiz ama sessiz kalamayacak kadar meraklı görünen Kiera ona tam da benim sormamasını umduğum şeyi sordu. "Neyi okumasını?"

Griffin kâğıdı ona doğru uzatırken ben de onun bu konuda daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Sadece kulağa kötü geliyordu.

Yüzünde kızgınlık ifadesi beliren Griffin ona, "Bu, etrafta dolaşan tüm kızlarla seks yapmamamız gerektiğini söylüyor, çünkü piliçler sırf hamile kalmak için bizi becermeye çalışacak! Bu yüzden çocuğu büyütmeleri için onlara para ödemek zorundayız! On sekiz yıl boyunca!"

Yüzündeki şok ve iğrenme ifadesi neredeyse komikti. Griffin çoğu zaman yaptıklarının sonuçlarını düşünmezdi ve bu açıkça daha önce aklının ucundan bile geçmemiş bir şeydi. Henüz birini hamile bırakmamış olması gerçekten de bir mucizeydi. Ama bunu ifade ediş biçimi ve *şimdi* burada bu konuyu açması beni kızdırıyordu. Neden nezaket onun tamamen dışındaydı?

Kiera'nın gözleri yavaşça bana döndü. "Sana hayranlarla yatmakla ilgili bir broşür mü verdiler?" diye sordu, sesi keskin ve sinirliydi.

Lanet olası Griffin. Omuz silkerek gözlerimi kâğıtlarımdan ayırmadım. "Bu sadece bir uyarı..." Genel, her şeyi kapsayan, bana uymayan bir uyarı. Uyuşturucu ve alkolle ilgili bir not da vardı ama tabii ki Griffin bununla ilgilenmiyordu. Sadece seks. Tanrı korusun, biri Griffin'e kiminle yatıp kiminle yatamayacağını söyleyebilirdi. Ahmak.

Ben daha bir şey söyleyemeden Lana araya girdi. "Bu, yükselen tüm ünlülerimize verdiğimiz standart bir önlem. Her türden farklı insanın hedefi olacaklar ve biz de onlara kendilerini manipüle edilmekten en iyi nasıl koruyacaklarına dair yönergeler veriyoruz."

Kiera'ya sıcak bir şekilde gülümsemek için durakladı. Lana, Kiera'yı yanıma getirdiğim anda onun hevesli bir hayrandan daha fazlası olduğunu hemen anlamış ve ona karşı son derece nazik davranmıştı. Bunu Kiera'ya açıklamak için biraz zaman ayırdığı için minnettardım. Bunu Lana'nın söylemesi bana daha ağır geldi. "Bu şirketin mal varlığını koruma yöntemi. Bugünlerde çok yaygın bir uygulama." Güldü ve omuz silkti. "Sporcular bu konuda bir seminere katılmak zorunda. Yine de hiç dinlemiyorlar..."

Bunu içine sindiren Kiera'nın yüzündeki kızgınlığın bir kısmı düştü. Ne yazık ki Griffin hâlâ kızgındı. Kalemimi yere atarak, "Hayranları beceremeyeceksem rock yıldızı olmanın ne anlamı var?" dedi.

Kalemimi ona fırlatmak istedim. Ve belki de bir kova soğuk su. Gerçekten de *bu* yüzden mi imzalamayacaktı? Kiera da kuşkulu görünüyordu, "Bunun müzikle ilgili olması gerektiğini sanıyordum?" diye mırıldandı.

Otomatik olarak irkildim çünkü ne söyleyeceğini biliyordum ve Kiera'nın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. "Hayır, hayır, kuku olduğundan oldukça eminim."

Evet. Siktiğimin Griffin'i.

Kiera arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Grup arkadaşım adına sessizce özür dilemek için kalçasını okşadım ama daha az sinirli görünmüyordu. Griffin'e yorumu için bir tokat atmak istedim ama çok uzaktaydı. Neyse ki Anna benim yerime onu tokatladı.

Griffin başını ovuştururken ona ters ters baktı. "Ne?" diye sordu, gerçekten şaşkındı. Anna gözlerini devirdi ve başını salladı, ama yine de her şeyden çok eğlenmiş görünüyordu.

Matt güldü. "Dostum, seks yapmaman gerektiğini söylemiyor. Her zaman korunman gerektiğini söylüyor." Gözlerini devirdi. "İstersen onlarla yine de yatabilirsin, sadece toparla. Ve lütfen yap. Dünyanın ihtiyacı olan son şey bir sen daha," dedi sırtarak.

Griffin kızgın gözlerini Matt'e çevirirken Evan kısık bir kahkaha attı. "Siktir git, dostum." Yüzü yumuşayan Griffin tekrar bana baktı. "Bu doğru mu? Kızlar bunu gerçekten yapar mı?"

Bana neden sorduğunu bilmiyordum. Bu konuda kişisel bir deneyimim yoktu. Ama Griffin'in bir ikilem yaşadığı nadir durumlarda bana gelmesi alışılmadık bir şey değildi. Nedense benim fikrime değer veriyordu. Yüzündeki ifadeden, bunu reddetmemi istediğini anlayabiliyordum. Sevdiği yaşam tarzı için güvence istiyordu, "Hayır, kızların ilgilendiği tek şey senin vücudunla geçirecekleri birkaç dakika... Bu konuda endişelenme" gibi bir şey söylememi istiyordu. Ama bu konuda endişelenmesi gerekiyordu, bu yüzden ona bunu söylemeyecektim. Bunun yerine, ona büyük olasılıkla gerçek olan şeyi söyledim.

"Biraz," dedim ve Kiera'nın bacağına sıkarak bir başka sessiz özür diledim.

Farklı bir nedenden ötürü sinirlenmiş görünen Griffin sonunda kalemi eline aldı. "Bu çok boktan," dedi ve adını yazarak imzaladı.

Birincisi imzaladığı için, ikincisi de bu uyarıyı gerçekten düşünmüş gibi görüldüğü için rahatlayarak iç çekmek istedim. Belki bundan sonra daha dikkatli olur. Belki de.

Kağıtlarımla işim bittiğinde onları topladım ve Lana'ya uzattım. Onları bana dostça bir gülümseme verdi. Artık her şey bittiği için başım dönüyordu ve sonunda Kiera'yla biraz zaman geçirmeye can atıyordum. Eğilerek yanağını öptüm, sonra dudaklarımı çenesinden kulağına doğru gezdirdim. Sadece bu küçük alay bile vücuduma elektrik göndermeye yetmişti.

Altımızda çalan şarkıya bakarak gösterinin ne kadar kaldığını ölçtüğümde, ona "Hâlâ kırk beş dakikalık boş zamanım var... Daha özel bir yere gitmek ister misin?" dedim.

Başını salladı ve yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Ona etrafla göstereceğim. Sonra görüşürüz çocuklar."

Matt ve Evan bize bilerek gülümseyip başlarını salladılar. Griffin sanki yabancı bir dilde yazılmış gibi sözleşmesini inceliyordu. Oh neyse. Hâlâ endişeleri varsa Lana ve çocuklar ona yardımcı olabilirlerdi ve açıkçası en büyük endişesinin çoktan giderildiğinden emindim.

Kiera'nın çantasını ve elini tutarak onu aşağıya indirdim ve sonra yan kapıdan çıkıp otobüslere götürdüm. Otobüsün kapısını açtığımda enerji doluydum. Sırıtarak ona, "Haydi, sana şimdi nerede yaşadığımı göstereyim" dedim.

Beni içeri kadar takip ederken kıkırdadı ve Griffin'le olan o aptal konuşmayı unuttuğu için çok mutluydum. Hayranlar onun sorunuydu, benim değil. Umarım bunu gerçekten anlamıştır. Çantasını boş bir koltuğa atarak onu otobüsün uyku bölümüne götürdüm. Ayırıcı perde kapalıydı ve tekrar yerine oturduğunda alan oldukça karanlıktı, sadece zemine yerleştirilmiş yumuşak ışıklarla aydınlatılıyordu. Yorgun grup üyelerinin performanslarından sonra otobüse geri dönmeleri alışılmadık bir durum değildi ama bölmelere hızlıca göz attığımda yalnız olduğumuzu anladım. Bizi kendi odamın önünde durdurdum. Belki onu doğrudan yatağıma götürmek biraz ileri gitmek olurdu ama... onu gerçekten özlemiştim.

Kollarımı ona doladım, sıcaklığının ve sessiz odada hafif nefesinin sesinin tadını çıkardım. Alnımı alnına yaslayarak ona usulca "Yatak odama hoş geldin" dedim.

Dudaklarım yavaşça onunkilere doğru inmeye başladığında nefesinin hızlandığını hissedebiliyordum. "Yatak odan mı?" dedi, sesi alçak, baştan çıkarıcı... cehennem kadar seksi.

Beni çoktan ateşlemişti, ihtiyaçtan sertleşmeme neden oluyordu ama bunu aceleye getirmek istemiyordum. Onunla alay etmeyi özlemiştim. Beklentiyi özledim. I

Ağzımı onunkinden uzaklaştırıp dudaklarımı çenesine yapıştırdım ve hafif bir ürperti hissettim. "Benim ve diğerlerinin..." Ona söyledim. Ellerimden biri sırtından aşağı, kıkına doğru kayarken boynuna yumuşak öpücükler kondurdum. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Başını eğerek tenine daha iyi erişmemi sağladı ve içimdeki sızı şiddetlendi. Yavaşça boğazına doğru ilerlerken, "Hepimiz sardalye gibi bu bölmelere tıklandık," dedim. Boğazının dibinde dilimi hafifçe boynundan yukarı doğru gezdirmeye başladım. Kahretsin, tadı çok güzeldi. Başını geriye attığında çıkardığı ses içimde bir arzu dalgası yarattı. *Hay sikeyim. Seni istiyorum.*

Elleri kıkımın üzerinde gezindi ve kot pantolonumu nazikçe çekiştirdi, bilinçaltında beni kendine çekerek onun da beni istediğini söyledi. Yanağını okşadım. "Evdeki yatağın kadar geniş değil ama iki kişiye yetecek kadar yer var..."

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı... ama bilerek ağızlarımızı birbirinden uzak tuttum. Alay neredeyse dayanılmazdı ve yakında rahatlamaya ihtiyacım olacağını biliyordum, ama Tanrım... çok iyi hissettiriyordu. Odaklanıp dolaplara baktığını hissettim ve en alttakini işaret ettim. "O benim. Evimden uzaktaki evim, etrafımda bir sürü horlayan, kokan adam varken uyumaya çalıştığım yer."

Hayatımın acımasız, gösterişsiz gerçekliği beni güldürdü. Sonra hatırladığım günlük yalnızlığımla çarpıldım ve iç çekip yüzüne tekrar dokundum. Ondandır uzaklaşarak, çok özlediğim güzelliği içime çekmek için durakladım. "Seni hayal ettiğim yerde... seni özlediğim yerde..."

Onun sürekli değişen gözlerindeki derin sevgiye bakarken gözlerim buğulandı. Ondandır ayrı olmak çok... zordu. Düşündüğümde daha zordu ve neredeyse aşılamaz olduğunu tahmin etmişim. Belki de bunun nedeni yaşadığım diğer her şeydi. Belki de uğraştığım tek şey memleket hasreti olsaydı bu kadar kötü, bu kadar yıkıcı olmazdı. Bundan asla emin olamayacaktım, çünkü zaten kişisel cehennemimin çok derinlerindeydim.

artık bir çıkış yolu göremiyordum. Bir an için, ağırlık boğucu hale geldiğinde, sadece eski hayatımı geri istedim. *Beni eve götür, Kiera. Beni bu seni özleme ve ondan nefret etme ıstırabından kurtar.*

Kiera'nın gözleri benim acımla eşleşerek parladı. "Ben de seni özlüyorum, Kellan."

Sonra Kiera'nın eli saçlarımın arasından geçti ve beni zorla öne doğru çekerek kendisine doğru itti. Ağızlarımız buluştu ve yalnızlık ve acı anında ateşli bir tutkuya dönüştü. Eğer beni fiziksel olarak eve götüremiyorsa, en azından kendimi onun içinde kaybedebilirdim. Acımı görkemli bir dikkat dağınıklığıyla hafifletebilirdim. Ayrılığımızın acısı bizi boğarken, etrafımızdaki sessiz alan yumuşak, muhtaç inlemelerle doldu. Kiera'yı karyolaya doğru iterek bacağını kalçama doladım, böylece ona tamamen bastırabilecek ve onu ne kadar özlediğimi gösterebilecektim. Tırnakları sırtımı çizdi, neredeyse beni çözüyordu. *Hay sikeyim. Evet.*

Parmakları gömleğimi çekiştirmeye başladı, çıkarmak istiyordu. Ona yardım etmek için geri çekildim ve kumaşı omzumun üzerinden attım. Kiera'nın parmakları göğsümde isminin harflerinin izini sürdü. Bana dokunduğu yerde tenimde elektriklenme hissettim ve bir an durup bu hissin, bu bağlantının tadını çıkardım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Kalçalarımı onunkilere doğru salladım, onu tatmin etmek, bizi tatmin etmek istiyordum. Kolları etrafımı sararak beni kendine doğru çekti. Dudaklarım boynunu, parmaklarım karnını buldu. Sütyeni ortaya çıkana kadar ince tişörtünü kıvırdım. *Bunu. Bunu istiyordum.* Kupayı kenara ittim, sonra meme ucunu ağzıma aldım. Kiera'nın çıkardığı ses, bana doğru eğilmesi... Sanki bunu yaptığım için boşalmak üzereydi. Bu benim zonklamama neden oldu, kendi kurtuluşuma ihtiyaç duyuyordum.

Hayır. Onunkine ihtiyacım vardı.

Ağzımı göğsünden hiç ayırmadan kot pantolonunun düğmelerini açtım. Elimi açıklığın içine kaydırduğımda "Evet" diye inledi. Omuzlarıma yapışmış, ihtiyaçtan nefes nefese kalmış, bunu ona vermem için yanıp tutuşuyordu. Hızlı, çılgın nefeslerim onunkilerle eşleşti. Buna ihtiyacım vardı. *Ona çok ihtiyacım vardı.*

Tam ona dokunmak, beni ne kadar çok istediğini hissetmek üzereydim ki oda birden aydınlandı. Elimi anında kotundan çıkardım, göğüs uçlarını serbest bıraktım ve gömleğini düzelttim. Allah kahretsin. Vücudum bu değişiklikten şikâyetçiydi; Kiera'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa onun vücudu da öyleydi. Kiera'nın görüşünü engelleyerek, burada kimin olduğunu görmek için arkamı döndüm.

Uyku alanını banyodan ayıran perdeyi kimin açtığını gördüğümde midem bulandı. Paul. Lanet olası Paul. Elbette o olacaktı. O pislik, Kiera'yı bu halde görmek istemediğim tek kişiydi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir süredir bizi dinliyordu ve havayı bozmak için uygun anı bekliyordu. Sikik herif.

Paul'ün gözleri Kiera'yı öyle bir süzüyordu ki bu beni cidden kızdırıyordu. Onun kim olduğunu biliyordu; otobüste sürekli onun fotoğrafını inceliyordum. Onun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Ayrıca iyi yerleştirilmiş birkaç kelimeyle bize ciddi zarar verebileceğini de biliyordu. Kiera'nın arkamda kıpır kıpır olduğunu, kıyafetlerinin geri kalanını düzelttiğini hissedebiliyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum, çünkü asıl yapmak istediğim şey onu bilerek utandırdığı için kışına tekmeyi basmaktı. Ama biliyordum... *biliyordum*... Paul bu anı utanç verici olmaktan çok daha kötü bir hale getirebilirdi. Sakin olmalıydım, iyi davranmalıydım. Belki ben öyle olursam, o da öyle olur. *Beni kiskanabilirsin ama zalim olma. Lütfen.*

Hâlâ perdeyi tutuyordu ve bizi diğer odanın ışığıyla yıkıyordu. Şaşırmış gibi görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki zafer parıltısı bunu ele veriyordu. Bu beni de korkuttu. "Hey, özür dilerim Kellan... bölmek istememiştim." Bizimle birlikte odaya girerken sırtı. "Hey, tatlı şey, naber?"

Hay sikeyim. Bunu söyleme şekli, habercisi gibiydi. Bir şeyler başlatacaktı. Ona zarar verecekti. Onu buradan çıkarmalıydım. Paul yaklaştığında Kiera'nın utanç içinde başını omzuma düşürdüğünü hissettim. Onun utanmasından nefret ediyordum.

aslında buradaki *en iyi* sonuç. Paul'ün omzunu iterek onu acele ettirmeye çalıştım. "Evet, olur böyle şeyler, endişelenme."

Paul benim tarafımdan itilmesine izin verirken eğlenerek kıkırdadı. Diğer perdenin açıldığı yere geldiğinde, "Evet, evet, ben gidiyorum" dedi. O perdeyi de açarak daha yumuşak bir ışığın bize ulaşmasını sağladı. Sonra bana kanımı donduran bir gülümseme verdi. Bu gülümseme açıkça "*Boku* yedin" diyordu. "Lanet olsun dostum, her zaman en ateşli hatunla birlikte olmayı nasıl başarıyorsun bilmiyorum." Midem düğümlenmeye başlarken gözleri Kiera'nın üzerinde gezindi. "Ve bir gecede iki tane, kardeşim... Keşke benim de bir dayanıklılığım olsaydı."

Kiera'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama tek yapabildiğim Paul'e şaşkınlıkla bakmaktı. *Bunu bana neden yaptın? Ben sana ne yaptım ki?* Paul bana tatmin olmuş bir dudak büküşü yaptıktan sonra gelecekteki kaderini garantileyen bir şey söyledi. "Hey, tatlım, bir dahaki sefere beni becermek istersen müsaitim. Onunla tekrar yatmak benim için sorun olmaz."

Görünüşe göre Evan'ın cesedini gömmeme yardım etmesi gerekecek. Çünkü seni öldüreceğim.

Paul giderken gülüyordu. Daha sonra ben onu yumruklarken gülmeyecekti. O gittiğinde Kiera'nın elleri bedenimden ayrıldı; onlarla birlikte bizim için umudun da azaldığını hissettim. Ona inanmıştı. Kesinlikle, yüzde yüz ona inanmıştı. *Bunu nasıl düzeltebilirim?*

Gözlerimi kapatarak boğazımdaki ani gerginliği yuttum. *Ne yapacağımı bilmiyorum. Onun yerine bana inanmasını nasıl sağlayabilirim?* Tüm korkularını derli toplu, küçük, sadistçe bir hediyeye dönüştürmüşken. Bana körü körüne güvenmek zorunda kalacaktı. Tekrar.

Gözlerimi yeniden açarak yavaşça ona doğru döndüm. Yüzünde gördüğüm öfke ve acı içimi parçaladı. Bana hiç güvenmiyor... hem de hiç. Tam açıklamaya başlayacaktım ki ağzımı açmama bile izin vermedi. Sağ elini uzatıp yanağıma tüm gücüyle vurdu, söz yüzüğü yanağıma saplandı.

deri. Ani, beklenmedik acı vücuduma şok dalgaları gönderdi ve aniden en çok hissettiğim şey... öfkeydi.

Yine de benimki Kiera'nın öfkesine denk değildi. "Seni orospu çocuğu!" diye bağırarak benden uzaklaştı.

Çenemi ovuşturdum, sert temasın yarattığı yanığın üzerinde yeni bir kesiğin acısını hissettim. "Tanrım, Kiera. Beni azarlamaya başlamadan önce açıklayabilir miyim?"

Ona ters ters bakarken gözlerim kısıldı. Bana saldırmaya başlamadan önce en azından konuşmama izin vereceğini düşünmüştüm. *Sanırım vermedi.* Gözlerindeki sıcaklık benimkinden çok daha fazlaydı. Yüzündeki ihanet çok açıktı; bunu görmek öfkemi yatıştırdı. "En ateşli hatunu tavlamay!' açıklayabilir misin? "Bir gecede iki kişiyi" açıklayabilir misin? Onun 'saniyelerini almasını... yine' açıklayabilir misin?"

Birden kendimi çok bitkin hissettim. *Siktir git, Paul. Çok ama çok sikeyim seni.* Elimi yüzümde gezdirirken yorgun bir iç geçirdim. "Evet, Kiera. Açıklayabilirim." *Eğer izin verirsen.*

Bir parmağını kılıç olmasını istemiş gibi göğsüme soktu. "Beni aldatıyor musun?" diye tersledi.

Elini tuttum. Parmaklarımızı birleştirmeye, onu sakinleştirmeye çalıştım ama bana karşı koydu; sert parmakları beni içeri almadı. "Hayır, değilim," dedim ona, sesim yumuşaktı. Samimiyetimi görebilsin diye gözlerinin içine bakmak için eğildim ama benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Bana onu yalanlama şansı bile vermeyecekse bu işe yaramayacaktı. Tekrar denedim. "Hey, ben değilim, Kiera. Bunu sana daha önce de söyledim... muhtemelen birkaç kez."

Titrek bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi duygusallıkla parıldadı. "O zaman neden bahsediyordu?"

Diğer elini tuttum; sıkıca yumruk yapmıştı. Onu gevşetmeye çalıştım, etrafında oluştuğunu görebildiğim duvarları yıkmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Beni her saniye daha da fazla dışlıyordu. Çaresizlik içinde yanaklarını tuttum ve bana bakmaya zorladım. Onun

Bana bakarken gözleri yaşardı ve acısını görmek kalbimi parçaladı. Aklına çok kolay girmişti. Çok korkuyordu... ama korkuyu anlayabiliyordum. Bunu ben de sık sık hissettim.

"Yalan söylüyor, Kiera. Bunu seni kızdırmak için söyledi. Senin kim olduğunu biliyor, hepsi . O fotoğraf defterini sürekli karıştırıyorum..." Ona yumuşak, güven verici bir gülümseme verdim. "Hepsi senin güzel olduğunu düşünüyor..."

Yine de ona güven vermiyordum ve ellerimi yüzünden itti. Reddedilme acıtmıştı ama anlıyordum. Ona inanmıştı, onu aldattığıma inanmıştı. Sonraki sözleriyle de bunu doğruladı.

"Neden yalan söylesin ki?" "O" kelimesindeki vurgu çok şey anlatıyordu. Ona yalan söyleyenin ben olduğumu tamamen kabullenmişti çünkü ona göre bir yabancının yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Ama Paul'ü tanı mıyordu. Gerçekte neler olup bittiğini anlamıyordu.

Açıkça yalnız kalmak istediği için ondan uzak durdum. Haftalardır hissetmediğim kadar yalnız hissederek başımı salladım. "Çünkü turneye katılacak son grup bizdik ve kadroda ikinciliğe düşürüldük. Çünkü Lana onun grubuyla değil bizim grubumuzla anlaşmak istedi." Omuz silkmek için durakladım. "Çünkü o bana karşı kin besleyen çocuksu, olgunlaşmamış bir pislik Kiera ve benden şüphe etmen bu gece kavga etmemize neden olduysa..." Yorgun bir iç çekişle ellerimi havaya kaldırdım. "Çünkü istediği şey tam da buydu... Grubumuzun onunkinden daha iyi olmasının intikamını almak için kullandığı aptalca yöntem." *Lütfen bana inanın. Yemin ederim size doğruyu söylüyorum.*

Yüz ifadesi yumuşamıştı ama acısını ve şüphesini hâlâ görebiliyordum. "Sana neden inanayım?" diye sordu.

Sorusu ruhuma asit dökülmesi gibiydi; her santimim acıdı. Bunu yapabilir miydik? Birlikte olmamız mümkün müydü? *Kanıtlanamaz olanı sana nasıl kanıtlayabilirim? Nasıl kazanacağız?* Acı, panik, korku dilimi çözdü. Ellerimi tekrar havaya kaldırarak, "Ben yanlış bir şey yapmadım! Neden bana inanmıyorsunuz?"

İşte tam o sırada telefonum bir mesajla çaldı. Kimden geldiğini çok iyi biliyordum. İnanılır gibi değil. *Lanet olsun, Gavin. Neden vazgeçmiyorsun?* Gözlerimi kapadım, evrenin bir kez olsun benim istediğim gibi olmasını diledim. *Bu kadar... Benden bu kadar. Hayat benden nefret ediyor ve ben de ondan nefret ediyorum.* Gözlerimi açıp boş bir ifadeyle Kiera'ya baktım. Tek yapabildiğim buydu. Ona verecek hiçbir açıklamam yoktu ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. *Şimdi sıçmışım.*

Kiera'nın gözlerinde yine öfke kaynıyordu. "Buna ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. *Kesinlikle hayır.*

Onunla ilgili her şey gerildi; çenesi, gözleri... yumrukları. "Nereden biliyorsun? Önemli olabilir mi?"

Neden, neden, neden? Kader neden hayatımı cehenneme çevirmeye bu kadar kararlıydı? Yavaş ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Sen önemlisin... Bu bekleyebilir." *Sonsuza kadar.*

Acı yüzünde parladı ve öfkesini yok etti. "Ne bekleyebilir ki?" diye fısıldadı, cevabımdan çok korkmuş görünüyordu.

Ona sarılmak istedim, onu rahatlatmak istedim, *ona söylemek* istedim... ama ona söylemek bir seçenek değildi. Bundan nefret ediyordum. Tüm bunlardan. Birlikte olmak için çok şey atlatmıştık, bulduğumuz yere gelmek için çok acı çekmiştik ve işte buradaydım, onu tekrar incitiyordum. Onu tekrar incitmeyi hiç istememiştim. Sadece onu sevmek istemiştim. Ama içimdeki işkence paylaşılamayacak kadar acı vericiydi - paylaşmak sadece onu daha da büyüttü. Bencilce davrandığımı biliyordum ama başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Yavaşça yanına yaklaştım ve bana izin vereceğini umarak yanağını okşamak için hamle yaptım. Tenlerimiz birleştiğinde içimi döktüm ve bunun yeterli olması için dua ettim.

"Hiçbir şey yapmıyorum bebeğim. Seni seviyorum. Sana sadık kalıyorum." Ona yüzüğümü, yeminimi gösterdim. "Söz verdim... Söz veriyorum."

Alnımı onunkine koyarak ilişkimiz için yalvardım. Ve akıl sağlığım için. "Birlikte fazla zamanımız yok. Lütfen, bırak gitsin..."

"Neyi bırakayım?" diye fısıldadı, sesinde bir acı vardı.

Göğsümdeki ağrı şiddetlendi ve gözlerimin acıdığını hissettim. *Söyleyemem. Sana söyleyemem. Ve evet, bu beni öldürüyor.* Gergin bir iç çekişten sonra dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm, her ikisini de hak etmediğim halde beni rahatlatmasını ve kabul etmesini istiyordum. "Seni seviyorum, Kiera... lütfen bana inan." *Lütfen beni terk etme.*

Bir şey söylemedi ama o da beni öptü ve ağızlarımız birlikte hareket ederken vücudunun gevşediğini hissettim. Kendini . Bu beni ne kadar rahatlattıysa, bir o kadar da acıttı. Tepeden tırnağa kırbaçlanmış gibi hissediyordum. Belki de yanılıyordum... Belki de bu acı sırrımı açığa çıkarmaktan daha büyüktü. Belki de ona Gavin'den bahsetmeliydim. Ama *nasıl?*

Bölüm 26

MESAFE

Kiera'nın sakinleştiğini hissettiğimde ondan ayrıldım. Sessizce yerden gömleğimi aldım ve tekrar giydim. Ona yatağıma uzanmasını işaret ettim ve o da benim odama girdi. Arkasından ben de tırmandım, zihnim dönerken hâlâ sessizdim. Bakışları etrafımda sakladığım tüm değerli şeyleri, onun ve ailesinin bana verdiği her şeyi aldı. Bana Noel'de hediye ettiği oyuncak arabayı parmakladı ve içimi bir yalnızlık dalgası kapladı. O mükemmel an sadece birkaç ay önceydi ama bana bir ömür gibi gelmişti.

Şu anda aramızda uzun zamandır hissetmediğim bir şey vardı. Mesafe. Bağımızda bir boşluk vardı, birbirimize olan sevgimizden şüphe duyuyordum... ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Suçluluk duygusu dayanılmazdı. *Bizi mahvediyordum.* Ama bizi düzeltmek... bu *beni mahvederdi.*

Tüm seçeneklerimden nefret ederek omzunu öptüm ve ona "Seni seviyorum..." dedim. *Beni hala seviyor musun? Yoksa sonunda seni çok mu zorladım?*

Bakışları yavaşça benimkilerle buluşurken parmakları arabanın üzerinde sıkılaştı. Duygularını teyit etmesini ya da korkularımı doğrulamasını beklerken kalbim daha sert atmaya başladı. Sonunda, "Ben de seni seviyorum..." dedi.

Rahatlama anıktı ve bu kez acı ile kenarlı değildi. Henüz bizi kırmamıştım. Ama kalıcı bir hasara neden olmaya ne kadar yaklaştım? Onunla bu çizgide daha ne kadar yürüyebilirdim? Özellikle de şimdi ondan bir şey sakladığımı biliyorken. Bir tutam saçımı

sonra gitar kolyesini çıkardı ve benim sembolik resmimi okşadı. Bu şimdi onu yiyip bitirecekti, bizi yiyip bitirecekti. *Ona söylemezsem onu kaybedeceğim. Ona söylemek zorundayım.* Lanet olsun.

Söylemek istemediğim kelimeler yüzeye çıkarken gülümsemem soldu. "Kiera... Sana bir şey söylemeliyim..." Bu kadarını söylemek bile beni hasta hissettirdi. *Bunu nasıl atlatabilirim?* Ne yazık ki cevabı zaten biliyordum. Atlatamazdım. Bu konuda tek bir kelime daha edemezdim. Lanet olsun. İşleri daha da mı kötüleştirdim?

Ancak Kiera beceriksizliğimi fark edemedenden beklenmedik bir şey söyledi. "Ben de sana bir şey söylemeliyim..."

Yüzüne baktığımda omurgamdan buzlar fışkırdı. O da mı benden bir şeyler saklıyordu? Benden ne saklıyor olabilirdi ki? Yemeğe gittiği arkadaşını mı? "Bana ne söyleyecekti?"

Kelimeleri kekelemeye başladı, sonra gözleri sulanmaya başladı. Aman Tanrım... Beni aldatıyor *muydu?* Başka birini mi bulmuştu? Ben yokken ona sarılacak rahatlatıcı bir varlık mı? Cevap vermesi için ona bağırmak istedim ama aşırı tepki vermek de istemedim. Ona şüpheyle yaklaşmalıyım. O bana güvenmese bile ben ona güvenmeliydim.

"Şey..."

Biri otobüsün kapısına vurdu, sonra Evan'ın bağırdığını duydum, "Kell? Sen ve Kiera içeride misiniz?"

Zamanlamasına lanet etmek istedim... Zamanlaması için ona teşekkür etmek istedim. Çünkü Kiera'nın benden ne sakladığını bilmek isteyip istemediğimden gerçekten emin değildim. Yüzündeki suçluluk duygusundan kötü bir şey olduğunu zaten biliyordum. Ama bilmemek... Gözlerindeki o bakışı şimdi aklımdan nasıl çıkaracaktım? Bu bizim için sonun başlangıcı mıydı? Acı dolu görünen bir otobüste gergin, sesli, dayanılmaz bir ayrılık daha mı? *Biz değil. Bu bizim geleceğimiz olamaz. Onu yanlış anlıyor olmalıyım. Öyle olmak zorundayım.*

İç çekerek eğildim ve "Evet, buradayız" diye bağırdım.

Evan'ın otobüse girdiğini, sonra da uyku alanını kapatan perdeye doğru adım attığını duydum. Kalın kumaşın diğer tarafında beklerken tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Beceriksizce boğazını temizledi. "Sen... giyinik misin?"

Bu soru kalp ağrımı biraz hafifletti ve gülerken bir düğüm gevşedi. "Evet... Ne oldu?"

Bana inanmamış gibi perdenin diğer tarafında kaldı. "On dakika sonra çıkıyoruz, o yüzden hazırlanmalıyız."

Şaşırmış bir halde dirseklerimin üzerine oturdum. "Şimdiden mi? Kahretsın..." Evan'ın çıktığını duyunca bölmeden kalktım. Kiera'ya dönüp baktığımda yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim... sıra bizde."

Başını salladı, yüzünde az da olsa bir rahatlama vardı. "Biliyorum."

Çekinerek ona elimi uzattım. Aramızda hala çok fazla belirsizlik vardı, kabul edip etmeyeceğinden gerçekten emin değildim. Sanki kendini güçlendiriyormuş gibi yavaşça nefes verdi. Sonra ayağa kalktı... ve parmaklarımı sıkıca kavradı. Hayatımda hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştım. Elini öptüm, tam yüzüğünün üzerinden. *Ben aldatmıyorum ve senin de aldatmadığına inanmak zorundayım. Çünkü bunun doğru olmadığı bir gerçeklikle yüzleşmem.*

Gözleri yüzümü inceledi, küçük bir kesiğin acısını hâlâ hissedebildiğim çenemde durdu. Pişmanlık yüz hatlarını doldurdu, sonra eğildi ve yumuşak bir şekilde hassas noktayı öptü. Pişmanlığını ifade eden bu hareketi beni iyileştirdi ve göğsümdeki buzların bir kısmının eridiğini hissettim. Özrünü kabul ederek sessizce başımı salladım. Sonra başımı çıkışa doğru eğdim. "Hadi... Gösterimizi izlemek ister misin?"

Yüzünde beliren kız gibi sırtış kalbimi daha da aydınlattı. O bizi izlemeye bayılıyordu, ben de onun için sahneye çıkmaya bayılıyordum. Onun seyirciler arasında olmasını, gözlerinin beni süzmesini, zihninin her sesi, her cümleyi, her gizli anlamı özümsemesini gerçekten özlemiştim. Kimse beni Kiera gibi dinlememişti. Onun dikkatle incelemesi başlangıçta canımı acıtmıştı, saklanmak istememe neden olmuştu ama şimdi... bu onu daha da çok sevmeme neden oluyordu. Beni *gördü*, gerçek beni. Ve şükürler olsun ki, gördüklerini sevdi.

Kiera bana evet dedikten sonra Evan'la dışarıda buluştuk. Kiera'ya gülümsedi ve kolunu onun omuzlarına attı. Arkadaşlarımın Kiera'yı sevmesi ve onun da onları sevmesi beni mutlu ediyordu. Çoğunu. Hepimizin iyi geçinmesi içinde bulunduğumuz bu hız trenini daha az stresli hale getiriyordu. Eğer bu değişirse... ne yapacağımı bilmiyordum. Ama hayali sorunlar için endişelenmeden de yeterince güncel sorunum vardı.

Gösteri sırasında normalden daha enerjik hissettim. Belki de artık resmi olarak anlaştığımız için üzerimdeki baskı kalkmıştı. Belki de Kiera burada benimle olduğu ve beni izlediği içindi. Ya da belki ikisinin bir kombinasyonuydu. Her ne sebeple olursa olsun, şimdiye kadar yaptığımız en iyi gösteriydi. Beni heyecanlandırdı.

Çocuklar setimizden sonra dağılırken, ben Kiera'yı kollarıma aldım, burada olduğu için neredeyse sevinçten çıldıracaktım. Avoiding Redemption'ı izlemek için sahneye yakın bir kaldık, ardından sahne arkasına geçtik ve hayranlar için birkaç son dakika imzası attım. Bunu yaparken biraz fazla uzun sürdüm ve Kiera neredeyse güvenlik tarafından dışarı çıkarılıyordu. Onu tahliye edilmekten kurtarmak bana en başta buraya dönmek için gerekli izne sahip olmadığını hatırlattı. Daha önce ne demişti? O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki, gerçekten hatırlayamadım. Bunun için kız kardeşini öldüreceği gerçeği dışında.

Çıkışa doğru ilerlerken elini tutarak gülümsedim ve "Bu küçük olay bana şunu hatırlattı... Sahne arkasına geçmek için tam olarak ne yaptın?" diye sordum.

Elini yüzünde gezdirdi, sanki bunu bile onu utandırıyor. "Bilmek istemezsin," diye mırıldandı.

Bir kahkaha atarak arkamı döndüm ve yüzüm ona dönük bir şekilde geriye doğru yürümeye başladım. "Şimdi kesinlikle bilmek istiyorum." Kaşlarımı kaldırarak bana söylemesini bekledim.

Hâlâ isteksiz görünüyordu ama sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Kapıdaki adama gösterdim."

Bunu söylemesini beklemiyordum, ama şimdi söylediğine göre, göğsünü açmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyor gibiydim. Ne oluyor lan? Öfke ve şok içime doldu ve beni olduğum yerde durdurdu. "Sen ne?" *Başka bir şey demek istemiş olmalı.*

Aniden durmamı beklemeden bana doğru koştu. Bir adım geri çekilerek başını salladı. "Anna ve ben ona göğüslerimizi gösterene kadar geçmemize izin vermedi. Ben sütyenimi çıkarmadım ama... Anna çıkarmadı."

Zehir damarlarımda dolaşırken gerçekten de kırmızı görüyordum. Anlaşılan burada ölmek isteyen tek kişi Paul değildi. Ne cüretle birisi ondan bunu yapmasını isterdi? Tüm vücudum bastırılmış öfkeyle gerilmişti. "Neye benziyordu?" Isırarak söyledim. Koridoru taramaya başlamıştım bile, o pislği arıyordum. Tek ihtiyacım olan tek kelimelik bir tarifti ve o pislği bulmak için yola koyulacaktım.

Kiera'nın yüzümdeki şefkatli parmakları dikkatimi dağıttı. "Hey, sorun yok. Çok utanç verici ve küçük düşürücüydü ama bana zarar falan vermedi. Bana dokunmadı bile."

Sözleri sakinleştirici ve kafa karıştırıcıydı. Bu hiç ona göre değildi. İçimdeki öfkeyi yatıştırmaya çalışarak yavaş ve düzenli bir nefes verdim. "Bunu neden yaptın ki? Beni arayabilirdin... Seni içeri alırdım."

İçini çekti ve sesinde bir şeylerin farkına varmasına neden olan bir şey vardı. Yanağımı okşayarak, "Sana sürpriz yapmak istedim" dedi.

Olabilir. Ama hepsi bu değildi. "Lana'yla yattığımı düşündün. Beni şaşırtmak mı istedin... yoksa yakalamak mı?"

Kiera dudağını ısırды. Başını salladı ve "Bilmiyorum," dedi ama ben gerçek cevabı gözlerinde gördüm. *Evet, evet.* Beni tam da bu yüzden aramadı. Beni iş üstünde yakalayıp şüphelerini doğrulayacağını düşünmüştü.

Öfkem aniden tüm gücüyle geri geldi ve elini bırakarak arkamı döndüm ve hışımla dışarı çıktım. Ne yaptığım ya da yapmadığım önemli değildi, çünkü bana asla güvenmeyecekti. Bana güvenmezse nasıl birlikte kalabilirdik ki?

Otobüslerin etrafındaki cesetlerin vızıltısı öfkemi arttırıyordu. Yalnız kalmak istiyordum. Düşünüp taşınmak ve bu engeli nasıl aştığımızı anlamaya çalışmak istiyordum. Ama ne kadar çok düşünürsem o kadar az öfkeleniyordum. Şüphelerim yok muydu? Onu kaybetmekten sürekli korkmuyor muydum? Merak ettiği için onu gerçekten suçlayabilir miydim, özellikle de Lana ve benim aramda garip, açıklanamayan bir yakınlık gördüğünü bilerek? Doğrusunu söylemek gerekirse, Lana'yı ondan saklıyordum. *Hâlâ* da ondan bir şeyler saklıyordum. Bunların hepsi benim suçum muydu? Evet, benim hatamdı. Öyleydi.

Omzumda bir el hissettim ve beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı. Kafamı kaldırdığımda Evan'ın yüzünde endişeyle beni izlediğini gördüm. "Sorun ne?" diye sordu, gitar kutumu bana uzatırken. Muhtemelen Kiera'yı aramak için kapıya doğru bir bakış attı. Beni takip edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken boğazımdaki düğümü yuttum. Sonunda tek söyleyebildiğim, "İlişkiler... zordur." oldu.

İç çekti, sonra başını salladı. Bir kaşını kaldırarak, "Hayatımız tuhaf. Bu da işleri daha da zorlaştırıyor. Her ne oluyorsa, sadece bunu hatırlamaya çalış. Sorun ikiniz değilsiniz... Sorun durum. Bu herkesin inancını test eder..." Bunu söyledikten sonra kaşlarını çattı ve birdenbire onun ve Jenny'nin zaman zaman kendi şüpheleri ve korkularıyla mücadele edip etmediklerini merak ettim. Garip bir şekilde, yalnız olmadığımı bilmek bana güven veriyordu. Ve o haklıydı. Yaşadığımız hayat berbattı ama bu *bizi de* mahvetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu, tabii ben izin vermezsem. Benden şüphe ettiği için Kiera'yı suçlayamazdım. Burada değildi, görmüyordu. Tek yapabildiğim ona acımasızca güven vermektir. Gerekirse onunla her konuştuğumda.

Evan'a gülümseyerek başımı salladım. "Sağ ol, dostum."

Döndüğümde Kiera'nın tereddütle bana yaklaştığını gördüm. Yüzümde sıcak bir gülümseme, kızgın olmadığımı anlaması için elini uzattım. Evan omzumu sıktı, sonra da otobüse binmek üzere yanımdan ayrıldı. Kiera burada kalmayacağımızı anladığında cesareti kırılmış gibiydi. "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

Ona öyle olduğumuzu ve bir sonraki durağımızın Reno olduğunu söyledim. Matt daha önce bahsetmişti ve Griffin çok heyecanlanmıştı. Kendi deyimiyle küçük Las Vegası ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu. Kiera'yla yollarımızı henüz ayırmak , her şey hâlâ bu kadar hamken, "Benimle gelebilir misin? Oradan eve uçarız?"

Gitarımı omzuma atarak kollarımı ona doladım. O da kendi kollarını bana doladı, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Sonra kaşlarını çattı ve itiraz etmeye başladı, özellikle de gidiş-dönüş uçak biletini kaybetmek istemediğini söyledi. Benim kaynaklarımın onda olmadığını ve benim paramı istemediğini biliyordum, ama gerçekten... bu büyük şemada hangisi daha önemliydi? Zaman mı, para mı? Benim için basit bir cevaptı. Onunla daha uzun süre birlikte olmak için seve seve ona yeni bir bilet alırdım. Geceyi onunla geçirebileceğim anlamına geliyorsa, ona seve seve on bilet daha alırdım. Para hiçbir şeydi. O her şeydi. *Bunu senin için yapmama izin vermen gerekecek.*

Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda olabildiğince açık bir şekilde söylediğimde kabul etti. "Seninle biraz daha zaman geçirmek istiyorum."

Huzurlu bir iç geçirdi. "Tamam ama Anna da giderse olur. Onu burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Buna gülümsemek zorunda kaldım. "Eminim biz konuşurken Griffin'e bağlanmıştır." Yine aklımda hiç şüphe yoktu. Otobüse adım attığımızda ve sevişen insanların tanıdık sesiyle karşılaştığımızda bu gerçek doğrulandı. Hevesli, azgın başıma sırtlamak ve başımı sallamak zorunda kaldım. Bu onu bir süre tatmin edecektir. Umarım.

Kiera ne duyduğunu anladığında yüzünde sevimli ve rahatsız bir ifade belirdi. Çok tatlıydı. Onu daha önce çantasını attığım masaya doğru götürmeye başladım ve bunu yaparken bakışlarım uzanma alanının arka tarafında oturan Paul'ün üzerinde gezindi. Gözlerimi ona diktim ve oraya gidip yüzündeki sırtışı silme isteğine zorla karşı koymak zorunda kaldım. *Daha sonra.*

Bu boktan sıkıntıyı bir kenara iterek gitarımı yere bıraktım ve Kiera'ya, "Eğer onları dinlemek istemiyorsan gidip Discman'imi getirebilirim?" dedim.

Önerim karşısında dehşete kapılmış görünüyordu ve kolumu öyle sert tuttu ki tırnakları derimi ısırdı. "Hayır!"

Bankta onun yanına oturduğumda gülmeye başladım. Onların arkada olduğunu fark etmemiş olmalıydı. Muhtemelen ona otobüsün tamamını göstermediğim içindir. "Sorun değil," dedim ona. "Muhtemelen arkadaki yatak odasındadırlar."

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Arka tarafta bir yatak odası mı var?" Belli ki neden orada soyunmadığımızı merak ediyordu. Olanları düşününce, keşke soyunsaydık diye düşündüm.

Ona iyilik yaptığımı anlaması için yüzümü acıyla buruşturdum. "Evet... Griffin orayı ele geçirmiş gibi, o yüzden orada takılmak istemeyeceğini düşündüm." Orası sadece Griffin'in aşk yuvası da değildi. Bunu *gerçekten* bilmek istemeyeceğinden emindim. Yeterince rahatsız görünüyordu. Ve yine, bu bilgi benden şüphe etmesine neden olabilirdi. Zaten olduğundan daha da fazla.

"Evet, hayır teşekkürler," diye mırıldandı.

Şoför sayım yaptı -yüzünde sıkıntıyla arkada kimin meşgul olduğunu sordu- ve sonra yola çıktık. Otobüs hareket etmeye başladığında başımı eğdim ve Anna ile Griffin'i dinlememek için kendimi zor tuttum ama lanet olsun... bu ikisi hiç sessiz değildi. Odalarından gelen sesler bana birlikte geçirdikleri ilk geceyi hatırlattı. O gece benim için *hiç* de iyi geçmemişti *ama* ertesi sabah Griffin'in yüzündeki ifade... Tanrım. Artık bu anıya üzülüyordum, onunla eğlenebilirdim. Anna onu neredeyse mahvetmişti. İyi anlamda.

Kiera'nın bana ciddi bir soru sormasıyla düşüncelerimden uyandım. "Bana kızgın mısın?"

Ona baktığımda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Başımı sallayarak bir tutam saçı kulağının arkasına ittim. "Hayır, değilim." Onu incelerken iç çektim.

Yine yorgun hissediyordu. "Anlıyorum, Kiera. Neden şüphelerin olduğunu anlıyorum, neden sorguladığını anlıyorum..." Bakışlarım birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza kaydı. "Keşke..." *Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke hikâyemiz farklı olsaydı. Keşke sen bekarken tanışsaydık, tertemiz aşık olsaydık ve birbirimizi hiç incitmeseydik. Keşke birbirimize güvenseseydik. Ama dilemenin bir anlamı yok. Biz neyseki oyuz.*

Tekrar ona bakarak, "Sorun değil, anlıyorum ve kızgın değilim" dedim. *Kızmaya hakkım yok. Çünkü bunların hepsi benim hatam.*

Başıyla onaylarken yavaşça nefes verdi. Kolumu ona doladım ve sıkıca sarıldım. Tek yapabildiğim buydu.

Sonunda Anna ve Griffin geceyi bitirip arka taraftan çıktılar. Otobüsteki erkeklerin çoğu alkışlayıp ıslık çalarak onaylarken gözlerimi deviriyordum. *Onu cesaretlendirme, lütfen.* Kiera'nın kız kardeşini izleyişini izledim, ne düşündüğünü merak ediyordum. Onun adına utanıyor muydu? Yoksa onun gibi olmayı mı diliyordu? Bunu dilememeliydi... O olduğu haliyle mükemmeldi.

Anna ve Griffin masamızda durdular, Griffin Kiera'nın çantasını kenara attıktan sonra oturdular. Griffin kafası güzel görünüyordu. Memnuniyetle sırtarak Kiera ve beni süzdü, sonra başını arkaya doğru eğdi. "Yatak odası bedava, eğer isterseniz?"

Kiera'nın bunu istemeyeceğini biliyordum. *Ben* bile istemedim. *Orada* olmaz. Ben ona cevap verirken Kiera başını sallıyordu. "Böyle iyiyiz, teşekkürler." Griffin bana sırtıttı, sanki seksi reddettiğim için aptal olduğumu düşünüyordu.

Eğlence sona erdiğine göre insanlar koğuşlarına gitmeye başlamıştı. Kiera'nın uykusunun geldiğini biliyordum, gözleri kapalı bir şekilde omzumda dinleniyordu. Ona bakarak sordum: "Biraz uyumak ister misin? Yorgun görünüyorsun."

Griffin kendi kendine güldü ve sorumu kafasında bir şekilde kirli hale getirdiğini biliyordum. Sonra Anna'nın göğsüyle ilgili bir yorum yaptı ve ağzını onun göğüs ucuna indirdi. Kiera anında bana "Evet... lütfen." dedi. *İyi karar.*

Doyumsuz çifte veda ettikten sonra benim "yatak odama" doğru yola çıktık. Yolda karşılaştığımız bazı erkekler de Griffin'le aynı şeyi düşünmüştü; Kiera'yla seks yapmaya gittiğimizi. Isık çaldılar ve hatta omzuma vurdular. Onları görmezden geldim. Ne isterlerse düşünebilirlerdi. Yine de perdenin arkasında kaybolmadan önce Paul'ü gözlerimle kazığa oturttum. *Kıçını tekmelemek için sabırsızlanıyorum.*

Dolaplara vardığımızda birkaç kişi çoktan uyumuştı. Kiera'nın ayakkabıları için bir yer bulmasına yardım ettim, sonra benimkileri de çıkardım. Yatağa tırmandık. Mahremiyet perdesini kapattıktan sonra ceplerimi boşalttım, cüzdanımı ve telefonumu Discman'imin yanına, duvarın içine yerleştirilmiş nişin üzerine koydum, sonra ince battaniyemi üzerimize çektim. Yan yanaydık, birbirimize bakıyorduk ama yine de fazla yer yoktu. Bölmelerde seksin mümkün olduğunu biliyordum, daha önce de olduğunu duymuştum ama bunun biraz zor olacağını da biliyordum... ve Kiera'nın istediği şey bu değildi. Seyircilerden hoşlanan biri değildi ve yalnız da *degildik.*

Yine de bana o kadar yakındı ki, bir yastığı paylaşırken yüzlerimiz birbirine değiyordu ve vücuduma karşı o kadar iyi hissediyordu ki, ona yumuşak bir öpücük vermekten kendimi alamadım. Geri çekildiğimde öne doğru eğildi, beni arıyor, daha fazlasını istiyordu. Ben de ona bunu verdim, aramızdaki bağın tadını çıkarıyordum. Ağzını benimkine doğru yumuşak ve tatlı bir şekilde hareket ettirmesi içimi özlemle doldurdu. Kendimi evimde gibi hissediyordum. "Bunu özledim," dedim ona. "Seni özledim."

Beni incelemek için geri çekildi. "Ben de seni çok özledim... çok."

Birbirimize bakarken aramızda iyi bir gerilim oluştuğunu hissedebiliyordum. Kalbimi hızlandırıyor, kanımın doğru yerlere akmasını sağlıyordu. Ama tabii ki etrafımdaki çocuklar bu anı mahvetmek zorundaydı. "Daha az konuşma... daha çok sevişme."

Hepsi güldü. Üstümdeki ranzaya vurdum. "Kapa çenenin, Mark." Göt herif.

Kiera utanarak başını göğsüme gömdü. Sırtını okşarken yumuşak bir kahkaha attım. Seksin söz konusu olmadığını zaten biliyordum ama belki yine de onu oyalayacak bir şeyler verebilirdim. Bunca yolu gelip de tatmin olmaması onun için utanç verici görünüyordu. Dudaklarımı kulağının yanına koyarak fısıldadım, "Daha önce başladığım şeyi bitirebilirim... eğer istersen-"

Onu utandırmak istemediğim için söylemedim, sadece elimi kalçasında gezdirdim, kıcına doğru. Kalçalarını kendime doğru çekmek, onu ne kadar çok istediğimi hissetmesini sağlamak istedim. Dürüst olmak gerekirse, onu sırtüstü yatırmak ve her tatlı santimini tatmak istiyordum... ama buna razı olmayacağını biliyordum. Yüzünü inceledim, teklif ettiğim azıcıkla yetinip yetinmeyeceğini görmek için bekliyordum.

Gerçekten üzgün görünüyordu ama sonunda dudağını ısırdı ve başını salladı. Çok şaşırmamıştım. Ona gülümseyerek elimi ve parmaklarımın arkasını yanağında gezdirdim. "Başka zaman o zaman?"

Başını salladı, sonra başımı çekerek ağzımı tekrar onunkine götürdü. Cennet gibiydi.

Durgun öpüşmelerimiz sonunda yavaşladı, sonra da durdu. Kiera uzun, memnun bir iç çekti ve onun uykuya daldığını, rahatladığını hissedebiliyordum. Henüz yorulmamıştım, uzun bir süre onu izledim. Onun tekrar yanımda olması inanılmazdı. Bunun bir gecedan daha uzun sürmesini diledim. Uçak bileti hakkında daha önce yaptığımız konuşma aklımdan geçti ve telefonumu ve cüzdanımı almak için dikkatlice ona doğru uzandım. Ona Reno'dan Boise'e dönüş bileti almamı kabul etmişti, böylece gidiş-dönüş biletini kullanmaya devam edebilecekti ama bu bana aptalca gelmişti. Eve direkt uçuşla dönmesini tercih ederdim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek, ayarlamaları yapabilmek için yataktan sıvıştım. Şaşırtıcı bir şekilde, otobüsün önüne geldiğimde Matt hâlâ ayakta idi. Yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle pencereden dışarı bakıyordu. Karşısına oturduğumda bana baktı. "Hey. Nasıl oldu da hâlâ ayaktasın?" diye sordum.

Sırtışı genişledi. "Uyuyamadım. Buna inanamıyorum. İmzayı attık dostum. Bu gerçekten oluyor."

Gülümsemem onunkiyle eşleşti. "Evet, biliyorum... Bu çılgınca."

Başını bana doğru eğdi. "İzlendiğimizi biliyordun, değil mi?" Dudağımı ısırarak başımı salladım. Umarım buna kızmamıştır. Kızmış gibi görünmüyordu. Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. "Peki ne zamandır *onun* üzerinde oturuyordun?"

Düşünürken başımı eğdim. "Ocak mı?" *Ocak başı.*

Matt daha fazla güldü, yüzü inanamıyordu. "Lanet olsun, dostum. Neden bir şey söylemedin?"

İç çekerek pencereden dışarı baktım. "Diğer gruplara ne yaptığını gördüm. Sizin... donup kalmanızı falan istemedim." *Ya da hayır derse bunu öğrenmesini.*

Matt bir an sessiz kaldı. Bakışlarımı tekrar ona yönelttim ve o da bana usulca gülümsedi. "Teşekkürler," dedi. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Hayır. Hayır, değildi. Yine de bunu ona söylemedim, sadece omuz silktim. Matt sırtıttı. "Kendi şarkılarımızı kendimiz seçeceğiz." Bunun ne anlama geldiğini anlayınca gülümsemesi düştü. "Kahretsin... hangilerini kullanacağımıza karar vermek için *hepsini* gözden geçirmemiz gerekecek. Ve sonra onları ileri ve geri bildiğimizden emin olmalıyız. Sözleşmeye bakılırsa, turdan hemen sonra başlamamızı istiyorlar. Çok fazla zamanımız yok..."

Başımı salladım. "Evet... Biliyorum." Çok fazla iş olacaktı... ve Matt'in biraz zorlayıcı olacağını zaten biliyordum. Albümün harika olacağını da biliyordum, özellikle de onun sayesinde.

Matt'in zihninin döndüğünü, şimdiden strese girdiğini söyleyebilirdim. Henüz bu konuda endişelenmesini istemediğim için konuyu değiştirdim. "Hey, bana bir konuda yardım edebilir misin?" Başını salladı ve ben de ona telefonumu gösterdim. "Bir uçak bileti almam gerekiyor. Tekrar arayacaktım ama merak ettim... bununla alabilir miyim?"

Matt bana kıs kıs gülmeye başladı. "Tanrım, Kellan... Bu boku öğrenmeye başlamalısın."

Eğlencesine gülümsedim. "Neden? Sen varken."

Elini uzattı. "Telefonunu ver." Bana nereye gideceğimi gösterdi, ardından ödeme işleminde bana yardımcı oldu; e-postam olmadığı için onunkini kullanmak zorunda kaldım. İşimiz bittiğinde sırtıyordum. Matt gözlerini devirdi. "Sanki yüz beş yaşıdaymışsın gibi."

Yorumuna kaşlarımı çattım, sonra aklıma bir fikir geldi. "Bundan çiçek de sipariş edebilir miyim?" Jenny sayesinde yerel bir dükkânın numarasını almıştım ama istediğim aranjmanı görebilmek güzel olurdu.

Matt bana boş boş baktı. "Dostum... bu internet. Yapabilirsin bir şey yok."

Telefonu ona geri verdim. "Göster bana."

Gözlerini devirdi ama birkaç hafta sonraki yıldönümümüz için Kiera'ya çiçek almama yardım etti. Ondan sonra, "Ben yatmaya gidiyorum. Tek başınasın, teknisyensiz."

O uzaklaşırken gülüyordum ama mutluydum. Bir an telefonuma baktım, sonra isteksiz ama meraklı bir şekilde aramalarımı ve mesajlarımı kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi, Kiera'nın önünde görmezden geldiğim arama ve mesajlar Gavin'den gelmişti. Parmaklarım telefonun etrafında sıkıştı. Beni ne zaman yalnız bırakacaktı? Neden aylarca süren sessizlik onun için yeterli bir ipucu olmamıştı? Onunla hiç konuşmamıştım bile ve şimdiden hayatımı mahvetmeye başlamıştı. Durması gerekiyordu. Şimdi.

Kendimi aceleci hissederek Hailey'e bir mesaj göndermeye başladım. *"Gavin'e beni rahat bırakmasını istediğimi söyle."*

Neredeyse gönder düğmesine basacaktım. Parmağım o kadar yakındı ki altındaki boşluğu bile göremiyordum. Fikrimi değiştirerek mesajı sildim. Hailey'nin Gavin'e mesaj gönderip almasını sağlamak, onunla doğrudan konuşmakla aynı şey olacaktı. Ve onunla konuşmak istemiyordum. İstedğim

onunla *hiçbir* ilgisi yoktu. Telefonumu masaya fırlatıp başımı koltuğa yasladım. Bu kâbus hiç bitmeyecek miydi?

Telefonumu kaptığım gibi yatağıma döndüm. Bu sorunu çözemezdim ama en azından hayatımın aşkıyla uykuya dalabilirdim.

Ertesi sabah Kiera'nın usulca göğsümü öpmesiyle uyandım. Gülümseyerek kollarımı ona doladım. Neden her sabah böyle olamıyordu? "Günaydın" dedim, tamamen huzur içinde.

Kiera başını kaldırıp bana baktı. "Rüya mı görüyorum, yoksa gerçekten seninle mi uyanıyorum?"

Onu daha iyi görebilmek için hareket ettim. "Benimle uyanmayı mı hayal ediyorsun?" Bunu duymak garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Başını salladı, sonra geri çekildi ve vücudumu inceledi. "Rüyalarım da genellikle çıplak oluyorsun, bu yüzden uyanık olmalıyım."

Onun bu yorumu beni güldürdü. Onu tekrar göğsüme çekerek, "Benim rüyalarım da genellikle çıplaksın" dedim. Bu ortak noktamızın olması hoşuma gitmişti.

Boynunu öpmeye başladım ama etrafımızdaki erkeklerden gelen sesler havayı çabucak bozdu. Neden bugün seyahat günü olmak zorundaydı? Onunla bir otel odasında uyanmak için her şeyimi verirdim. Kaşlarımı çatmak için durakladım. "Üzgünüm, kokan bir otobüs dolusu erkek... pek romantik değil."

Özlem dolu bir iç çekişle yanağımı kavradı ve başparmağıyla yüzümü okşadı. "Hiç yoktan iyidir."

Elini tuttum ve birbirimize bakacak şekilde ayarladım. Kiera bir süre bana baktıktan sonra, "Hey, dün gece bana bir şey söylemek istediğini söylemiştin... Neydi o?" dedi.

Gözlerim anında onun yüzünden ayrıldı. Kahretsin. Neden bunu söylemek zorundaydım ki? Şimdi ona ne diyeceğim? "I..." Elimde hiçbir şey yoktu. Dün gece ona söylemeyi düşündüğüm şeyin yanına yaklaşabilecek hiçbir kelime yoktu. Bakışlarım Kiera'nın arkasındaki rafta duran telefonuma kaydı. "I..."

Gavin'i öğrenmek istiyordu ve aramızdaki havayı temizleyip ona söylemem gerektiğini biliyordum ama lanet olsun, düşüncesi bile boğazımda mide bulandırıcı bir asit birikmesine neden oluyordu. *Onu düşünmek, Kiera'nın bizim ne olmamızı isteyeceğini düşünmek istemiyorum.* Benim geleceğim bu değildi. *O* benim geleceğim değildi. O bir hiçti. Ona ondan bahsedemezdim... ama ona *bir şey* söylemek zorundaydım. Yalan söylemek istemiyordum, bir daha olmazdı, bu yüzden ona doğru bir şey söylemeliydim. İşte o zaman aklıma geldi, aslında ona söyleyecek bir şeyim vardı.

Neredeyse rahatlayarak iç çekecektim. *Tanrı'ya şükür, ona söyleyecek gerçek bir şeyim var.* Gülümseyerek omuz silktim. "İmza atmanın kötü yanını sana söylemedim."

Önce şaşırmış, sonra da endişelenmiş görünüyordu. "Ne?" diye sordu, yüzünde garip bir hüzün vardı.

Anında kendimden nefret ettim. Dün gece hiçbir şey söylememeliydim. Ona hemen şimdi gerçeği söylemeliydim. Ama sırlarımı itiraf etmek yerine, onunla paylaşmak istediğim tek gerçeğe bağlı kaldım. "Mayıs ayında turne biter bitmez, albüm kaydı için bizi Los Angeles'a çağırıyorlar. Bu arada, çocuklar ve ben her boş anımızı şarkılarımızı gözden geçirerek, en iyilerini seçerek... onları mükemmelleştirerek geçireceğiz. Oraya gittiğimizde hazır olmalıyız..."

Kederli bir ses çıkardı. "Aslında bana bir süre benimle vakit geçiremeyeceğini söylüyorsun... değil mi?"

Bu gerçek beni çok etkiledi. Tanrım. Onu bir daha ne zaman göreceğim? Bundan şimdiden nefret ettim. Konuşmadan önce boğazımdaki ani üzüntü düğümünü yutmak zorunda kaldım. "Üzgünüm... Bunu yapmamız gerekiyor, bu yüzden umduğum gibi ziyaret edemeyeceğim. Özür dilerim." *Bildiğinden çok daha fazlası için.*

Gözleri öncekinden daha nemli olan Kiera, "Sorun değil... Anlıyorum," dedi. Ben her şeyin farklı olmasını dilerken o bir an için yere baktı. Keşke benimle kalabilseydi. Kiera'nın gözleri aniden benimkilere kaydı. "Haziran'da dönebilir misin?"

Gerçekte ne sorduğunu bildiğim için başımı salladım ve yanağını okşadım. "Mezuniyetini kaçırmayacağım... ne olursa olsun. Bir kayıt seansını terk etmek zorunda kalmam umurumda değil... Bunu kaçırmayacağım, Kiera."

Gülümsedi, iç çekti ve rahatladı. Ama hüzün hâlâ oradaydı ve nedenini anlıyordum; ben de hissediyordum. Ayrı olmak çok zordu. Onu yakınımda tutarak sırtını okşadım. Orada uzanırken, bir önceki gece yaptığımız konuşmayı hatırladım... ve onun da bana bir şey söylemek istediğini söylediğini hatırladım. Cevabını duymak istediğimden emin olmadan fısıldadım, "Ve bana söylemek istediğin bir şey var mıydı?" *Lütfen bunun canını yakmasına izin verme.*

Kollarımda kaskatı kesildi... Bu iyiye işaret değildi. Kalbim daha sert atmaya başladı. Belki de sormamalıydım. Cehalet mutluluktı, değil mi? Belki de öyleydi. Ama cehalet çoktan gitmişti ve aramızda beliren bir bilinmezlik olduğunu bilmek cehennem gibiydi. Uzun, endişeli bir düşünme anından sonra nihayet dirseğinin üzerine oturdu ve başını salladı. "Seni seviyorum Kellan ve benimle ilgili endişelenmeni gerektirecek bir şey yok ama henüz sana söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Şaşkına dönmüştüm. Bana söyleyeceğinden emindim, ya da belki... en azından benim yaptığım gibi doğru olan başka bir şey söyleyecekti. Ama bu... bana söylemeyi tamamen *reddedebileceği* bir kez bile aklıma gelmemiştii. Bu çileden çıkarıcıydı, her türlü anlayışın ötesinde sinir bozucuydu. Benden ne saklıyordu?

Onun duruşuna uyarak dirseğimin üzerinde doğruldum. "Ne? Neden olmasın?" İkiyüzlü davrandığımı biliyordum, ama lanet olsun, bana söylemediği bir şeyi sakladığını bilmek... çok acıtıyordu.

Yüz hatlarında pişmanlık vardı ama yine de başını salladı. "Sadece bana inanmak zorundasın."

Ağzım açık kaldı, itiraz etmeye hazırdım ama sözleri... dün gece Gavin'den o mesajı aldıktan sonra ona söylediklerime çok benziyordu. *Lütfen bana inanın.* Bu işin peşini bırak... Ondan istediğim buydu.

Ondan yalvarmıştım ve şimdi o da benden aynısını istiyordu. Telefonuma tekrar hızlıca bir göz attım ve her şey aniden acı verici bir şekilde netleşince ağzım kapandı. *Sorusundan kaçtığımı biliyordu. O telefon görüşmesinin, o mesajın az önce ona söylediklerimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyor. Bana açılmayı reddediyor çünkü ben ona açılmıyorum. Bana sırrını söylemesini isteyemem, benimle ilgili gerçekte neler olduğunu da söylemeden olmaz. Ve söyleyemem. Yani, sıkıştım kaldım. Bu döngüsel cehennemde kapana kısıldım. Bu işin peşini bırakmalıyım... çünkü sırrımı saklamak zorundayım. Başka türlü hayatta kalamam.*

Kiera'ya baktım, cesaretim kırılmıştı, suçluluk, pişmanlık ve vicdan azabı içinde boğuluyordum. Bana bakarken gözleri yaşardı. Kendimi kaybetmeye başladığımda benimkilerin de dolduğunu hissedebiliyordum. *Çok ama çok üzgünüm.* Ona cevap verebilmek için beni boğan duyguları yuttum ve bunu yaptığım anda aramızdaki her şeyin değişeceğini biliyordum.

"Tamam," diye fısıldadım. Ve kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Qsnpter 3/

SENİ ÖZLÜYORUM

Kiera'nın benimle geçirdiği zamanın geri kalanı hüznle doluydu ama bu kez bu duygunun tekrar ayrılmak üzere olduğumuz için olmadığından emindim. Birbirimizden bir şeyler saklıyorduk. Sırlar. Yalanlar. Bu midemi bulandırıyor ve onun yanındayken böyle hissetmekten nefret ediyordum. Ayrıca o gittikten sonra bir anlığına hissettiğim tek şeyin rahatlama olduğu gerçeğinden de nefret ediyordum.

Havaalanından dönüş yolu boyunca tek düşünebildiğim "Ne yapıyorum ben?" oldu. Sıçıp batırıyorum. Yaptığım şey buydu. Sadece nasıl duracağımı bilmiyordum. İstedğim sonucu nasıl elde edeceğimi bilmiyordum... en iyi çözümü. Önümde gördüğüm tek şey farklı derecelerde boktan şeylerdi.

"Kahretsin, adamım... bu harikaydı."

Arabadaki Griffin'e baktım. Yüzünde hâlâ o memnun gülümseme vardı. Bunu görmek beni sinirlendirmeye başlamıştı. *Onun* gibi biri nasıl olur da tam istediği gibi bir ilişkiye sahip olabilirdi? Ama ben bunun cevabını biliyordum. Anna'dan hiçbir şey istemiyordu. Sadece seks. Bu yüzden tabii ki onunla her şey kolaydı... kolay ve anlamsız. Bunu yaşadım ve yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum ve bazen daha fazlası acı demekti.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Evet...harika."

Bana kaşlarını çattı. "Hiç alamadığın için kızgın mısın?"

Gülümsemem yerini kaş çatmaya bıraktı. "Her şey seksle ilgili değil Griffin."

Homurdandı, sonra başını salladı. "*Doğru*. Hâlâ tek eşliliğin buna değeceğine inanıyor musun?"

Pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdim. "Evet," dedim ona. O buna değerci. Her acıya, her ızdıraba, her sefaletc değerci. Çünkü onsuz hayatım... *bu* bir işkenceydi.

Griffin inanmayan bir ses çıkardı. "Çok tuhafsın," diye mırıldandı.

Mekan göründüğünde onu görmezden geldim. Şoför bizi bırakmak için arkaya yanaştı ve içimi yadsınamaz bir intikam duygusu kapladı. Ödeşmem gereken bir hesap vardı. Griffin yüzümü incelerken kafası karışmış görünüyordu. "Dostum, tuhaf olduğun konusunda şaka yapıyordum. Aslında değil, *tuhafsın* ama bu kadar sinirlenmene gerek yok. Sikin bir hatuna bağlı olması umurumda değil."

Ona bakmadan başımı salladım. "*Sana* kızgın değilim."

"Kime kızgınsın?" diye sordu.

Ona cevap vermeden, bana biraz kan borcu olan kişiyi bulmak için hışımla uzaklaşmaya başladım. Griffin'in beni takip ettiğini hissediyordum ama umurumda değildi... beni durdurmaya çalışmadığı sürece. Otobüsün etrafında dolaşan çocuklar yüzümü gördüklerinde iki kez baktılar. O kadar kızgın mı görünüyordum? O kadar kızgın hissediyordum.

Evan ve Matt beni fark etti ve Evan'ın "Kell?" dediğini duydum. Onu duymazdan geldim ve hedefimi aramaya başladım.

Paul'u Justin'in otobüsünün yanında tek başına dururken buldum. Mükemmeldi. Bana bakmıyordu, geldiğimi hissetmemişti. Tam bir pislik olmadığım için ona kendini savunma şansı verdim. "Paul!"

Ondan üç uzun adım uzaklaştığımda gözleri bana doğru döndü. Sırıttı... ve sonra yüz ifademi gördü. Boyalı gözleri genişledi ve ellerini kaldırdı. Konuşacakmış gibi görünüyordu ama ben burada kelimeler için bulunmuyordum. Toplanan kalabalığı, havadaki cızırtılı gerilimi hissedebiliyordum... Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Paul ölmek üzereydi. Aramızdaki bir adım kolumu geri çekmeme neden oldu. Evan'ın adımı haykırdığını duydum ama artık çok geçti. Kendimi . Savurdum ve hedefim doğruydu. Paul tüm darbeyi aldı.

öfkemin gücünü çenesinde hissetti. Darbe onu yere düşürdü. Onu kaldırmak için hamle yaptım, böylece ona tekrar vurabilecektim, ama eller şimdi üzerimdeydi ve beni geri tutuyordu.

"Haydi!" Ona bağırdım, devam etmeye hevesliydim.

Paul bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Dudağı yarılmıştı, çenesinden aşağı kan damlıyordu. Bu benim için yeterli değildi. Çok ileri gitmişti. Kan tükürdü, gözleri karardı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Beni tutan sayısız insana karşı mücadele ettim ve sonra Evan yüzümdeydi, beni geri itiyordu. "Sakin ol," dedi, koyu renk gözleri benimkileri arıyordu.

"Onun ne yaptığını bilmiyorsun," diye .

Paul ayağa kalktı ve öfke beni tekrar ona doğru hamle yapmaya itti. Onu yakalamak için yeterince uzağa gidemiyordum. Bir parçam beni tutan insanlara saldırmak istiyordu ama bunun sadece öfkemi boşaltma isteği olduğunu biliyordum. Onlar benim öfkemi hak etmiyorlardı. Paul hak ediyordu.

Evan beni inceledi, sonra Paul'e döndü. "Buradan çıkmalısın," dedi ona.

Paul ona ters ters baktı, sonra kalabalığı taradı. Ben de bir an etrafıma bakındım. Matt ve Griffin, yaklaşık üç kişiyle birlikte beni tutuyorlardı. Justin çatık kaşlarla beni izliyordu ve gerçekten hayranlık duyduğum birkaç kişi daha vardı. Onların benim çözülüşümü izlediklerini görmek midemdeki ateşi söndürdü ama sonra beni izlemediklerini fark ettim... Paul'ü izliyorlardı.

Paul'un gözleri hepsinin arasında gidip geliyordu. Ben bile onların yargısının ağırlığını hissedebiliyordum. "Ne?" diye tersledi. "Piç kurusu geldi ve bana vurdu! Ben hiçbir şey yapmadım!"

Bir adım öne çıkan Justin oldu. "Sana sebepsiz yere vurmazdı. Sen ne yaptın?"

Paul bocalamaya başladığında ben de rahatlamaya başladım. "Sen ciddi misin? Bana yumruk attı. Gördün değil mi?"

Justin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet. Bunu hepimiz gördük. Şimdi ona ne yaptın?"

Paul tekrar tükürdü; kanlı balçık tehlikeli bir şekilde botumun yakınına düştü. Öne doğru sarsıldım ve anında zapt edildim. Paul'e doğru eğilerek, "Benimle bir daha konuşursan, kız arkadaşımınla bir daha konuşursan, bu yaptığın son şey olur. Anladın mı?"

Gözlerini devirdi ama yüzü bembeyazdı. "Her neyse, bu saçmalığa ihtiyacım yok." Yürümeye başladı ve gitmesine izin vermek gerçekten zordu. Gözümün önünden ayrıldığı süre boyunca ona ters ters baktım. Kimse onu takip etmedi, kendi grup arkadaşları bile. O gittikten sonra beni sıkıca tutan kollar gevşedi.

Gerginlik dağılmaya başladı ve grup üyeleri tekrar kendi işlerine dönmeye başladı. Sonunda, sadece grup üyelerimle baş başa kalmıştım. Ve Justin'le. Evan endişeyle bana bakıyordu, Matt beni inceliyordu, sanki herhangi bir şekilde yaralanmadığımdan emin olmak ister gibiydi. Justin gülümsüyordu, sanki sonunda birinin Paul'e vurmasına sevinmiş gibiydi. Ve Griffin... gülüyordu.

"Kahretsin dostum... Yatak odası teklifimi kabul etmeliydin. Dün gece birkaç güzel orgazm yaşamış olsaydın bu kadar gergin olmazdın. Benim gibi." Çenesini kaldırırken sırıttı.

Beş saniye boyunca ona baktım... ve sonra gülmeye başladım. "Siktir git," dedim ona.

Sırıtarak çömeldi ve ellerini yumruk yaptı. Benimle kavga ediyormuş gibi yapmaya başladı, sallanıp dururken omzuma hafifçe vurdu. "Hadi Kell, gidelim. Sanırım seni şimdi alt edebilirim."

Matt onun omzuna vurdu. "Dostum, o seni *öldürür*."

Griffin gücenmiş görünüyordu. "Neden her zaman dövüş yeteneklerimden şüphe ediyorsun?"

Bok gibiyim."

Matt başını salladı. "Çünkü dövüşmeyi bir video oyunundan öğrenemezsin."

Dudaklarını büzdü. "Dostum... Ben kung fu filmlerinden öğrendim, video oyunlarından değil. Ben tam bir aptal değilim."

Matt kolunu onun omuzlarına attı ve onu başladı. "Bu *çok* tartıŒmalı, kuzen."

Justin ve Evan gittikten sonra bana baktılar. Sonra Justin bir kaşını kaldırdı. "Paul'ün peşinden tekrar gidecek misin, yoksa işin bitti mi?"

İçimi ve içimdeki öfkenin boşalmasına izin verdim. "Benden bu kadar... bunun için üzgünüm."

Sırıttı. "Olma. Herkesi kızdırdı. Az önce turun kahramanı oldun." Bir kahkaha atarak uzaklaştı... beni Evan'la yalnız bıraktı.

"Ne?" diye sordum. Gözlerini birkaç uzun, sessiz saniye boyunca üzerimde hissettikten sonra sordum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu bana çarpık bir sırıtışla.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme dokundu. "Birazcık. Yine de ona birden fazla kez vurmak isterdim."

Evan başını salladı. "Evet, biliyorum." Sonra omzuma vurdu. ", gidip biraz alkol bulalım, sonra bana o pisliğin ne yaptığını anlatırsın."

Evan'a gülümseyerek başımı salladım... ve içimde kalan öfkenin tamamen kaybolmasına izin verdim. Bir kez olması yeterli olacaktı. Paul'den daha fazla endişelenmem gereken şeyler vardı.

Albüme hazırlanmak gibi.

Artık resmi olarak anlaştığımızı göre, grubun öncelikli odak noktası bu oldu. Günler yıldönümüme yaklaştıkça daha da sinirlenmeye başladım. Kiera'yı ziyaret etmek için planlar yapmaya çalışıyordum ama Matt planlarımı yüzüme gözüme bulaştırıyordu. Matt ve plak şirketi planları bozmaya devam etti. Plak sözleşmeyi revize edip duruyordu ve hepimiz yeni şeyleri imzalamak için Lana'yla buluşmak zorunda kalıyorduk. Sonra albümü kaydetmek için Los Angeles'a gitmeden önce *tüm* şarkıları imzalamak istediler. Boş zamanımızın büyük kısmını bu aldı. Hangi şarkıları söyleyeceğimize karar vermek, sonra Lana'ya onları seslendirirken bizi kaydettirmek, sonra da plak şirketinin duyduklarını onaylamasını ya da reddetmesini beklemek. Bu

yorucuydu. Ve sessizliğime saygı göstermeyi hâlâ reddeden Gavin yüzünden daha da yorucuydu.

"Neden ona bir şans vermiyorsun, Kellan? Çok inatçı davranıyorsun. Sadece beş saniyeliğine onu dinle. Beş küçük, minicik saniye."

İç çekerek başımı arkaya attım ve arkamdaki otobüsün yan tarafına çarptım. "Hailey... Yemin ederim bu konuşmayı üç bin kere yaptık."

"Biliyorum," dedi, iç çekişimi tekrarlayarak. "Ama sen benim gördüğümü görmüyorsun. Onu eziyorsun. Aynı bile görünmüyor..."

Başımı kaldırdığımda gözlerim sertleşti. "Benimle iletişimde kalmaktan bu kadar endişeleniyorsa, belki de en başta gitmemeliydi."

"Kellan... yapmak zorundaydı..."

"Gitmem gerek," dedim hemen. *Bu konuşmanın bitmesini istiyorum.*

"Bekle... Özür dilerim. Bana kızgın olduğun için telefonu kapatma." Uzun bir nefes vermek için durakladı. "Bana albümden bahset. Şarkı seçimi nasıl gidiyor?"

Yüzüm sonunda bir gülümsemeye dönüştü. *Bu konu hakkında konuşabilirdim.* "Bir milyon yılımı alıyor," dedim ona gülerek. Bundan sonra bir süre konuştuk, tüm hassas konulardan kaçınarak ve sonunda kendimi daha iyi hissettim. Yıpranmış ama daha iyi.

Duygusal yorgunluğu bir kenara itmeye çalıştım. Bugün önemli bir gündü ve daha sonra Kiera'yla konuştuğumda üzgün ya da endişeli görünmek istemiyordum. Bu bizim yıldönümümüzdü. Birlikte bir yıl, resmi olarak, temiz bir şekilde.

Günüm ilerlerken aklımda o gecenin düşünceleri vardı. Kalabalıkta Kiera'yı fark etmek, onun bir rüya olduğunu düşünmek, koridordaki acı dolu konuşmamız... sonunda onu tekrar öpmek. Aynı anda hem çözülmüş hem de bütün hissetmek. Yeniden bir araya gelişimiz de ilişkimiz gibi sarhoş edici ve işkence gibiydi. Ama o geceden sonra... dürüstçe bir çift olmaya çalıştığımız zaman, işte o zaman hayatım gerçekten başlamıştı. Tanrım, onu özlemiştim.

Onu aramak için beklemek acı vericiydi. Uyandığım anda onunla konuşmak istemiştim ve ondan sonra her saat başı onu aramak istemiştim. Ama Pete'den çiçeklerini aldıktan sonra onunla konuşmak istediğim için erteledim. Sesindeki şaşkınlığı, mutluluğu, neşeyi... özlemi duymak istedim. Bütün gece saate baktım, doğru zamanı bekledim. Vardiyasının bitmesine kırk beş dakika kala onu aradım. Telefon çaldı, çaldı ve sonra sesli mesaja geçince gülümsemem düştü. *Cumartesi gecesı... Belki de bar çoktan dolmuştur. Lanet olsun. Onu daha önce aramalıydım.*

"Hey, Matt hazır. Bazı şarkıların üzerinden geçmek için onunla odasında buluşmamızı istiyor. Kiera'nın şarkısını gerçekten yapmak istiyor."

Evan bundan mutlu olmuş gibi bana gülümsedi. Kaşlarını çattım. Tüm dünyanın hayatımın en kötü gecesini anlatırken beni dinlemesini isteyip istemediğimden emin değildim. Ama öte yandan, Kiera bu şarkıyı çok severdi... belki de albümde yer almasını isterdi. "Belki... Bilmiyorum. Bu biraz... kişisel."

Başını salladı, sonra başını eğdi. "Kendini hissediyor musun?" Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, tabii ki iyiyim. Neden?"

Başını sallarken yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Bilmiyorum, sen sadece... Bilmiyorum. Kapalı, sanırım."

Ona bakarken midemde bir batma hissi vardı. Kendimde *değildim*. Hem de çok. Gerçi bunu ona söyleyemezdim. "Ben..." Telefonum bir mesajla cıvıldadı ve bakmak için otomatik olarak kaldırdım. Arayan Kiera değildi... lanet olası Gavin'di. Tabii ki Gavin'di. Telefonu indirirken çenem gerildi. "Ben iyiyim."

Sesimdeki sıkıntıyı, yorgunluğu ben bile duyabiliyordum. Evan kesinlikle duydu. Bana kaşlarını çattı. "Belki de bunu es geçmelisin. Yukarı çık, uzan ya da başka bir şey yap. Matt'e hasta olduğunu söyleyeceğim."

Bunu gerçekten düşündüm ama başımı salladım. "Bunun için yıldönümümü kaçıyorum. Bu geceyi Kiera ile geçirmem gerekirken yatakta tek başıma geçirmeyeceğim." Bu düşünceyle öfkem omurgamı parçaladı.

Bu akşamı boşa harcamaktan. İlişkimizin küçük bir parçasını feda edeceksem, buna değse iyi olurdu. Ayrıca, yarın Lana'yla birlikte kaydedebilmek için bir sonraki şarkıyı bu gece tamamlamamız gerekiyordu. Gerçekten başka seçeneğim yoktu.

Evan'ın yüz hatlarında anlayış parladı. "Kahretsin... doğru... yıldönümün. Özür dilerim, dostum. Unutmuşum. Bu berbat... Berbat görünmene şaşmamalı."

Görünüşümü özetlemesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Teşekkürler mi?"

Güldü, sonra barmenin dikkatini çekmek için tezgâha vurdu; otelin barında takılıyor, Matt ve Griffin hazır olana kadar zaman öldürüyorduk. Bu gece bir gösterimiz olmaması beni öldürüyordu ama *yine* de Kiera'yla birlikte olamıyordum. Sorumluluk sahibi olmak gerçekten berbat bir şeydi.

Barmen bize doğru baktığında, Evan ona "Arkadaşım için bir içki daha. Bu onun yıldönümü."

Barmen başıyla onayladı ve bana bir şişe bira daha getirmek için mini buzdolabına döndü. Kaşlarım çatıldı. "Yıldönümümü kutladığıma inanamıyorum... seninle."

Evan'ın yüzü eğlenceli bir kaş çatmaya dönüştü. "En iyisinin ben olduğumu sanıyordum?" Omzumu dürttü, sonra bunu yapmaya devam etti, sonunda gülümsedim ve elini uzaklaştırdım.

"Sen en iyisisin," dedim gülerek. "Ama seninle seks yapamam. *sen.*"

Güldü. "Hayır, yapamazsın... Ben alındım."

Yutmakta olduğum bira yudumunu neredeyse tükürüyordum. Ben öksürüp gülerken Evan sırtımı sıvazladı. Ona başımı sallayarak Kiera'yı tekrar aramayı denedim. Yine çaldı, çaldı, sonra telesekretere düştü. *Lanet olsun.*

Bardan çıkmadan önce tekrar denedim. Sonra Matt'in odasına gittiğimizde tekrar. Sonra yine Matt, Griffin'i otelden ayrılıp sokaklarda ot aramaya çıkarsa öldürüleceğine ikna etmeye çalışırken. Her

Kiera'yı aradığımda çaldı ve sonra telesekretere düştü. Bar gerçekten o kadar meşgul müydü? Belki de telefonunu arka odaya koymuştur. Çalışırken bazen böyle yapardı. Bu gece bir istisna yapabileceğini düşündüm. Sinirlenerek doğrudan barı aradım.

"Pete's Bar, bu Jenny."

"Hey, Jenny... Ben Kellan." Evan onun adını söylediğimi duydu ve eli hemen telefona gitti. Ona başımı salladım. Onunla sonra konuşabilirdi. Bana kaşlarını çattı.

"Hey, Kellan... Nasıl gidiyor?"

İçimi çektim. *Aslında berbat bir şey.* çalışarak ona, "Bu iyi. Kiera orada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

Jenny iç çekti. "Hayır, üzgünüm, burada değil. Eve hasta gitti ve onu suçlamıyorum... kız berbat görünüyordu. Yarın uğrayıp iyi olduğundan emin olacağım."

Kiera hastaydı ve ben sıkışmıştım. Evren bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu, yoksa sadece berbat bir tesadüf müydü? "Oh...tamam, teşekkürler." Evde olduğu halde telefonuna cevap vermiyorsa muhtemelen uyuyordu. Lanet olsun. Şimdi her zamankinden daha fazla orada olmak istiyordum. Yalnız başına hasta olmak zorunda kalmamalıydı.

"Evet, sorun yok." Jenny'nin sesi parlak ve sorunsuzdu ve bir an için ona imrendim. "Hey, onun için çiçeklerini aldık. *Muhteşemler*, Kellan. Onları arka odaya koydum ama yarın ona götüreceğim. Onlara bayılacak."

Hafif bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı. "Teşekkür ederim. Hey, Evan'la konuşmak ister misin... çünkü bana bakmaktan vazgeçmiyor."

Güldü. "Evet, lütfen."

Telefonumu Evan'a uzattım ve kaşları nihayet gülümsemeye dönüştü. "Hey, Jujube," dedi. "Seksi kızım nasılmış bakalım?" Onu anında geldim.

Kiera hastaydı ve onunla konuşmak için o kadar uzun süre beklediğim için muhtemelen yıldönümümüzü unuttuğumu düşündü. Hay sikeyim. Yatağa kızgın mı gitmişti? Yatağa yalnız mı gitmişti?

Hayır. Bunu düşünme bile. Ama bir parçam bunu düşünmek zorundaydı... çünkü benden bir şey sakladığını zaten biliyordum. Onu sorgulayamamak beni öldürüyordu. Ondan şüphe etmem beni öldürdü. Onunla konuşamamak beni öldürdü. *Hepsi* beni öldürdü.

O gece uykuya dalmam çok uzun sürdü ve uyuduğumda da hiç dinlendirici değildi. Kesinlikle perişan haldeydim. Her gün biraz daha içimden bir şeyler gibi hissediyordum. Berbat. Bir şeylerin değişmesine ihtiyacım vardı ama ne olduğunu ve nasıl olacağını bilmiyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar kırılmış hissediyordum ve bu beni suçlu hissettiriyordu. Bunun hayatımın en büyük deneyimi olması gerekiyordu. Ama bunu bile mahvediyordum.

Kaçırdığım yıldönümümünden birkaç gece sonra gördüğüm kâbus beni şaşırtmamalıydı. Ama tabii ki şaşırttı. Otobüse geri dönmüştüm, neredeyse bir topun içine kıvrılmışım, kabin çok küçük geliyordu.

"Bunların bir işe yarayacağını düşünüyor musun?" Karşımdaki ranzada oturan babama baktım, yüzü alaycı bir ifadeyle çarpılmıştı. "İmza almak, bir albüm kaydetmek... Tüm bunlardan elde edilecek tek bir şey var. Ve sen bunu biliyorsun."

Parmağıyla otobüsü işaret etti. Bakmak istemedim ama yine de kendimi durduramadım. Mahremiyet perdesi açıktı ve uzanma alanını net bir şekilde görebiliyordum. Kiera'yı çırılçıplak gördüğümde midem anında tiksintiyle kasıldı, yüzü bir adamın ona sokulmasından duyduğu hazzın resmiydi, bu adam -bir kez daha- Denny'ye çarpıcı bir benzerlik taşıyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Sarsılarak uyandım ve istemeden doğrulduğum için başımı üstümdeki ranzaya çarptım. Lanet olsun. Yastığıma geri dönerek, zonklayan kafatasımdaki acının beni sarmasına izin verdim. Ağrıyı hissetmek rüyamı yavaş yavaş silip süpürüyordu ve o görüntünün beynimden silinmesine çok ihtiyacım vardı. *Lütfen, bunun onun sırrı olmasına izin verme. Tanrım... lütfen.*

Yataktan fırlayıp otobüsün önüne doğru yürüdüm. Kiera'nın orada olmadığına, bunların hiçbirinin gerçekten yaşanmadığına dair kanıta ihtiyacım vardı. Neyse ki direksiyon başındaki şoför dışında otobüsün önü boştu. *Tanrıya şükür.* Burada değildi... ama bu rüyamda gördüklerimin evde yaşanmadığı anlamına gelmiyordu. Hay sikeyim.

Baş ağrım rüyayı yeterince hızlı buharlaştırmadığı için fiziksel bir rahatlama ihtiyacım vardı, yere düştüm ve ince reyonda şınav çekmeye başladım. Kelimenin tam anlamıyla daha fazla yapamayana kadar durmadım. Sonra ters döndüm ve mekik çekmeye başladım. Kusacakmışım gibi hissedene kadar devam ettim ve sonra sadece eve götürmek için birkaç düzine daha yaptım. Ya da kendimi cezalandırmak için. Emin değildim.

Ondan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim ya da en azından umursamayacak kadar bitkin. Herhangi bir şeyi. Ama sonra günün ilk mesajını aldım. Gavin'den gelmişti. Öfke ve acı tekrar içime doldu ve neredeyse yıkılacaktım. Ruh halimi dengeye getirmek için tüm enerjimi harcadım. Ve hepsi boşunaydı, çünkü günün son mesajı da Gavin'den geldiğinde, acı duygularım tekrar içime hücum etti ve neredeyse lanet telefonumu lanet duvara fırlatıyordum. Bir daha asla gerçekten mutlu olamayacakmışım gibi hissetmeye başlamıştım. Zihnim Kiera için endişelenmek, ondan sakladıklarım için suçluluk duymak ve umutsuzca Gavin'i düşünmemeye çalışmaktan oluşan sonsuz bir döngü içindeydi. Bulduğum her rahatlama kısıydı. Solgun. Kaybolmuş hissediyordum. Yalnız hissediyordum. Delirecekmişim gibi hissediyordum.

Ama tek yapabildiğim ilerlemeye devam etmek, her şeyi bir arada tutmaya çalışmak ve her şeyin dağılmasını engelleyecek kadar güçlü olmak için dua etmekte.

"Kell, bizimle geliyor musun? Bugün Aziz Patrick Günü, dostum."

Griffin'in en sevdiği tatil tişörtünü giydiğini görmek için baktım -*Suck Me, I'm Irish*. Tabii ki onu paketlemişti. Başımı sallayarak ona, "Hayır, burada otobüste takılacağım. Ve bugün artık Aziz Patrick Günü değil, Griffin. Saat sabahın üçü, Aziz Patrick Günü'nün *ertesi* günü." Bir sonraki mekâna kısa bir yolculuk yapmıştık ve daha yeni varmıştık. Bu saatte otele gitmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden hepimiz akşamki gösteriye kadar otobüslerde takılacaktık.

Griffin elini bana doğru salladı. "Matt bir parti buldu. Bütün gece devam etmiş, içeride parti yapan insanlar henüz yarın olduğunu bilmiyorlar. Sanki zamanda geriye gidiyoruz."

Sanki bu şimdiye kadarki en harika konseptmiş gibi sırtıttı. Başımı tekrar salladım. "Bittim ben. Ben uyuyacağım... İyi eğlenceler."

Sanki yapmaması imkânsızmış gibi benimle alay etti. Matt ve Evan el sallayarak vedalaştılar ve onu otobüsten inerken takip ettiler. Diğer birkaç grup üyesi de öyle yaptı. Onların gidişini izlerken başımı salladım. Nasıl olur da benim kadar yorgun olmazlardı? Muhtemelen omuzlarında o kadar yük olmadığı için. Yine de... biraz stres atmak için bir dakika ayırdıklarını görmek güzeldi. Son zamanlarda hepimiz çok çalışıyorduk. Belki de çok fazla. Tanrım, çok yorulmuştum.

İç çekerek, daracık odamda uzanmayı düşündüm. Ama yapamadım. Biraz esnemem gerekiyordu, bu yüzden Griffin'in yatağına geri döndüm. Zaten birkaç saat boyunca buna ihtiyacı olmayacaktı. Neredeyse yattığım anda sızmışım, ama yine de lanet olası iç alarmım beni birkaç saat sonra uyandırdı.

Yatakta tek başıma yayılmak Kiera'yı özlememe neden oldu. Onu aramak için çok mu erkendi? O kadar yorgundum ki, bütün kıyafetlerim üzerimdeyken yatmıştım ve telefonum hâlâ cebimdeydi, kalçama batıyordu. Yuvarlanarak telefonu çıkardım ve saate baktım. Kiera için biraz erken sayılırdı ama çok da erken sayılmazdı. Uyanmış olabilirdi.

Bir yalnızlık dalgası üzerime çöktü ve sesini duyma ihtiyacıyla onu uyandırma riskini almaya karar verdim. Telefon birkaç kez çaldı ve içimden bir hayal kırıklığı dalgası geçti. Ama sonra çalmayı kesti ve onun yorgun sesinin "Alo?" dediğini duydum.

Belli ki uyuyordu ve onu için biraz kötü hissettim, ama bundan daha fazlası, kendimi... rahatlamış hissettim. Sesi cennetti, ıstıraptan bir anlık kurtuluştı - çok fazla düşünmeme izin vermediğim sürece. *Lütfen onun sevgisi sadece benim için olsun. Lütfen kabuslarımın gerçek olmasına izin verme.*

Korkularımı bir kenara iterek ona yeni tipik selamımı verdim. "Mutlu Yıldönümleri."

Sesinde bir sıcaklıkla mırıldandı: "Her aradığında bana bunu söylemek zorunda değilsin Kellan."

İç çekerek yatağın üzerinde kaydım. "Biliyorum ama yine de kaçırdığım için, sana gelemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Birlikte bir yıl geçirmek büyük bir olay ve seni gerçekten görmek istedim... ama sürekli bir şeyler çıktı..."

Yoğun programımızı daha önce birkaç kez açıklamıştım ama bu haberin onu hâlâ incittiğini tahmin etmeliydim. Ben incindim. Ona turdan ayrılamayacağımı her söylediğimde kalbimden bir parçanın koptuğunu hissediyordum.

Bana olmadığını, anladığını, zaten hasta olduğunu ve çiçek gönderdiğimi söylediğinde sesi sessiz ve kabul ediciydi, sanki bu bir şekilde yeterliymiş gibi. Ama yeterli değildi. Özellikle de ertesi güne kadar çiçekleri almadığı için. Bunun için tekrar özür diledim ve bana yine sorun olmadığını söyledi. İyi hissettirmedi. Bunların hiçbirisi iyi hissettirmedi.

İçime sızan melankoliyi hissederek ona dedim ki, "Bu şekilde olduğu için gerçekten üzgünüm. Bunu telafi edeceğim... bir gün... söz veriyorum." *Her şeyi telafi edeceğim. Sadece beni terk etme.*

Buna bir şey demedi. Uzun süre bir şey söylemedi. Ben de söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Aramızda büyüyen boşluğu hissettim.

Dehşet vericiydi ve uzun, sessiz saniyeler geçtikçe gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. *Bizi nasıl düzeltebilirim?*

Sonunda Kiera sessizliği bozdu. "Dün gece mektubunu buldum, kanepede olanı."

Şaşkınlık ve endişe içime hücum ederken yatakta doğruldum. Son zamanlarda o kadar çok şeyle uğraşıyordum ki, o mektubu neredeyse unutmuştum. "Oh...ve?" Bunu sorduktan sonra irkildim. Cevabını bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. O mektupla çok mu ileri gitmiştim? Onu hazır olmadığı bir fikre mi itmiştim? Ve lanet olsun... artık aramızda konuşulmayan o kadar çok şey vardı ki... evlilik fikrini nasıl benimseyebilirdi ki? Önümüzde bu kadar duvar varken nasıl evlenebilirdik? *Kendimi kırmadan duvarları nasıl yıkabilirim?*

"Gerçekten bizim için böyle bir gelecek görüyor musun?" diye sordu.

Sesinde az da olsa bir huşu vardı; bunu duymak sinirlerimi yatıştırdı. "Evet, yapıyorum, Kiera... her zaman. Öyle mi... öyle mi?" Şüphe ve korku beynime hücum ederken midem tekrar gerildi. *Ya hayır derse? Bu ilişkimizin bittiği anlamına mı gelir? Bitmemizi istemiyorum.*

Ama o "Evet" dedi ve hissettiğim rahatlama anıktı. Ve kısa sürdü. "Belki," diye çabucak ekledi. "Bir gün."

Bunu nasıl karşılayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Acı tüm sinir uçlarımı yakarken başımı öne eğdim. *Sakin ol. Bu bir hayır değil. Al, kabul et... ve gerisini geride bırak.*

Aramızdaki sessizlik tekrar büyüdü, sağır edici ve acımasız. Kendimi kapana kısılmış, ıssız ve umutsuz hissediyordum. *Onu kaybetmek istemiyorum... ama kaybediyorum. Bunu hissedebiliyorum.* Tam beni bırakmaması için ona yalvaracakken, "Seni özledim" diye fısıldadı.

Boğazımdaki ani hıçkırığı bastırmak zorunda kaldım ve kelimeler bir anda ağzımdan dökülüyordu. "Ben de seni özledim. Birbirimizi birkaç hafta önce gördüğümüzü biliyorum ama bu yeterli değildi, neredeyse yeterli değildi... Seni gerçekten özledim." Durmaksızın devam eden işkencelerin stresi altında gözyaşlarımın biriktiğini hissedebiliyordum.

her lanet günün her saniyesinde bana karşı itti. Kendimi kaybetmek üzere olduğumu biliyordum ve nedenini anlamayacağını da biliyordum. Yutkundum, kontrol etmeye çalıştım, mutsuzluğu derinlere itmeye çalıştım... saklanmaya çalıştım.

Ama artık çok geçti; Kiera duymuştu. "Kellan? Sen... iyi misin?"

İç çekmek istedim, çılgılık atmak istedim ama ikisini de yapamayacak kadar yorgundum. "Evet... sadece yorgunum. Bunun ne kadar yorucu olacağını hiç fark etmemiştim. Her zaman yolda, her zaman evden uzakta, her zaman uğraşmak zorunda..." *Onu*. Ama bunu ona söyleyemezdim, onun yerine "İnsanlar" dedim. Yalan değildi ama gerçek de değildi. Bugünlerde kendimi hep bulduğum o tatsız gri bölgeydi. Bundan çok sıkılmıştım.

Keşke burada olsaydı, keşke dürüst olabilseydim diye düşünerek ona dedim ki, "Senin için erken olduğunu ve muhtemelen uyumak istediğini biliyorum ama biraz hatta kalabilir misin? Kendimi..." *O kadar bunalmıştım ki...* Acıyı yutmak için durakladım. "Sadece bir süre nefes alışı dinlemek istiyorum." *Her şey yolundaymış gibi davranmama izin ver. Lütfen.*

"Burada seninle olmaktan başka gidecek yerim Kellan."

Sesindeki şefkat neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ama kederime, yalnızlığıma odaklanmak yerine sözlerinin beni rahatlatmasına, yatıştırmasına izin verdim. Onun için endişelenmeme gerek olmadığını söylememiş miydi? Söz yüzüğümü alıp karşılığında kendi sözünü vermemiş miydi? Beni değiştirmeden önce her şeyi bitireceğine söz vermemiş miydi? Eğer veda etmediyse... o zaman aramız hala iyiydi. Öyle olmalıydık.

Derin bir nefes aldım ve tekrar uzanırken yavaşça bıraktım. Şu anda o benimdi ve birlikteydi. *Bu* bir gerçektir. "Güzel. Seni seviyorum, Kiera. Sana sarılmayalı, seninle sevişmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor." En son ne zamandı? Noel tatilinde... ailesinin evinde. Sadece birkaç ay önceydi ama sanki yıllar geçmiş gibiydi.

Kiera da aynı fikirde görünüyordu. "Uzun zaman oldu, Kellan." Nasıl yalan söylediğimi düzelttim ve Kiera "Neredesin?" diye sordu.

Gülümseyerek tüm uzuvlarımı uzattım; bunu yapmak çok iyi hissettirdi. Küçük bir erteleme daha. "Otobüste, arka yatak odasında. Bütün çocuklar gitmişti, ben de Griffin'in yatağını kaptım." Gülerek, "O küçük ranzada bir dakika daha geçiremezdim," dedim.

"Yani... yalnız mısın? Tamamen yalnız mı?" Bunu o kadar sessiz sordu ki neredeyse onu duymuyordum.

"Evet... Neden?" Kararsızlık midemi doldururken sordum. Bana neden yalnız kalmam gerektiğini söyleme ihtiyacı duymuştu ki? Ve neden? Canım acıyacak mıydı? Bunu bilmek istiyor muydum...?

Konuşurken sesi tuhaftı, neredeyse gergindi. "Ben istiyorum... Sen...?"

Devam edemedi. *Bana* bir şey söylemek istiyor gibi görünmüyordu... Sanki *onunla* bir şey hakkında konuşmamı istiyor gibiydi. Kahretsin. Bana yine baskı mı yapacaktı? Ondan tekrar bu işin peşini bırakmasını isteyecek gücüm var mıydı? "Ne var, Kiera?" Yavaşça sordum, sormalı mıydım emin değildim.

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Birbirimizden uzaklaştığımızı hissediyorum Kellan ve sadece sana daha yakın hissetmek istiyorum. I-"

Sözleri doğrudan beni kesti ve ben de sözünü kestim. "Özür dilerim, Kiera. Sanki bu benim hatammış gibi hissediyorum." *Hayır, benim hatam. Onu incitiyorum. Onu itip kakıyorum. Durmam gerek. Bunu düzeltmem gerek.* "Ben sadece... Ben... Ben..." *Hay sikeyim. Söyle, seni korkak. Sizi parçalamadan önce ona sırrınızı söyleyin.* "Konuşmalıyız..."

... söyle ona. Çok kolay, sadece söyle: Biyolojik babam beni buldu... beni rahat bırakmıyor... beni öldürüyor... her gün beni öldürüyor.

Söylemek istedim ama kelimeler boğazıma takıldı, sert bir düğüm oldu ve zar zor konuşabildim. "Tanrım, bu çok zor..." Neden bu kadar zordu? Neden lanet olası kelimeler çıkmıyor? *Bunu nasıl atlatabilirim? Bunu nasıl geri sarabilirim?*

Kiera aniden konuştuğunda sesi benimki kadar acı doluydu. "Hayır, yapma Kellan. Şu anda konuşmak istemiyorum. Sadece senden

kendimi iyi hissediyorum..."

Bir an nefes almayı bıraktım. Bana izin mi veriyordu? Yine mi? Ve... istediğini mi söylüyordu...? "Kiera, benden... seninle sevişmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı ve bedenim anında karşılık verdi. Aramızdaki mesafeyi seksle mi kapatmak istiyordu? Bu işe yarar mıydı? Seksi sık sık dikkat dağıtmak için kullanırdım; bunun en iyi ihtimalle geçici bir çözüm olduğunu biliyordum. Ama açılmaktan çok daha tercih edilebilirdi, özellikle de bunu zaten yapamıyor gibi göründüğüm için.

Sonraki sözleri onun nedenlerini umursamama neden oldu; beynimin tamamen kapanmasına neden oldu. "Bana hissettir, Kellan... Beni karın gibi hissettir..."

Kelimeler bedenimi ve ruhumu dağlarken gözlerim kapandı. *Karım*. Hayatım boyunca kulağa daha hoş gelen iki kelime duymamıştım. "Tanrım, Kiera... Seni çok istiyorum..." *Seni çok özledim*.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Kellan."

Sesindeki acı beni inletti, zorladı. Kotumun fermuarını açarak ona tam olarak ne yapmasını istediğimi söyledim. Sorunlarımız bekleyebilirdi... Buna ihtiyacımız vardı.

Bölüm 28

ZİYARETÇİLER

İtiraf etmeliyim ki seksten sonra kendimi daha iyi hissettim. Bizi tekrar birbirimize bağlamaya yardımcı oldu ve aramızda hala çok fazla saçmalık olsa da, boşluk eskisi kadar büyük hissettirmiyordu. Bir köprü inşa edilmişti. Şimdi tek yapmam gereken onu kazara yerle bir etmediğimden emin olmaktı. Onu görmem gerekiyordu. Ama grubun hâlâ yapması gereken çok şey vardı.

"Daha kaç şarkıya ihtiyacımız var Matt?" Bir kez daha iliklerime kadar yorgun hissederek sordum.

Matt başını eğdi. "Altı olabilir mi?"

Sıkıntıyla inleyerek sandalyemde öne doğru yığıldım. "Onları seçebilir misin? Başım ağrıyor..."

Matt, Evan'a bakarken içini çekti. "Hayır. Bunun bir grup kararı olması gerekiyor, Kell."

Yavaşça başımı salladım. "Neden bu kadar çok şarkı yazmak zorundaydım ki...?"

Evan bana gülümsedi. "Bence asıl soru şu: Neden bu kadar çok *harika* şarkı yazmak zorunda kaldın? Bu kadar yetenekli olmayı bırakabilseydin, bu o kadar da zor olmazdı."

Bunun üzerine dudaklarımı büzdüm. "Biraz ara vermem lazım. Otobüse geri dönüyorum."

Matt bir an beni inceledi, sonra başını salladı. "Tamam, ama Lana şarkıyı yarın gece kaydetmek istiyor, o yüzden yarın bir tane seçmeliyiz."

Sabah."

Bir elimi yüzümde gezdirerek başımı salladım. "Evet, tabii..."

Kuliste tek başımıza oturmuş işlerimizi halletmeye çalışıyorduk. Yani üçümüz çalışıyorduk. Griffin'in kucağında bir kız vardı ve bizden çok ona dikkat ediyordu... ama en azından oradaydı. Ayağa kalktığımda kız gözleriyle beni takip etti. Umarım ben ayağa kalktığımda gitmemiştir; şu anda Griffin'in kızgınlığına ihtiyacım yoktu.

"Sonra görüşürüz çocuklar," dedim elimi kaldırarak.

Matt ve Evan güle güle dediler. Griffin " oluyor?" dedi.

Ayrılırken bir şeyler imzalamak için birkaç kez durduruldum. Bu iyiydi. Hayranlarıma birkaç saniyemden çok daha fazlasını borçluydum ama onlara verebileceğim tek şey buydu, bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. Gece neredeyse bitmişti ama Avoiding Redemption hâlâ setini çalışıyordu. Doğal olarak, herkesten daha fazla şarkı çaldılar. Otobüsün sessiz olmasını umuyordum. Her zaman değildi, çünkü birçok kişi çalmayı bitirdiğinde oraya geri dönüyordu. Ve hepsi oraya yalnız gitmiyordu. Şu anda seks yapan insanları dinleyecek havada değildim. Ama her neyse. Kulaklığım vardı.

Otoparkta Paul'ü aradım. Ona vurduğumdan beri hayalet gibiydi. Artık otobüsümüze bile binmiyordu. Beni tehdidim konusunda sınamayacağı için son derece minnettardım. Onun yokluğu bir başka küçük rahatlamaydı.

Otobüse atlayıp, için doğruca kabinlere yöneldim. Belki Kiera'yı ararım. Onunla daha önce, setten önce konuşmuştum ama tekrar konuşmak kulağa harika geliyordu. Yatağıma doğru adım attığımda aklımda bu düşünce vardı... ve battaniyemin içinde baştan çıkarıcı bir şekilde yarı kıvrılmış çıplak bir kadın gördüm. Yarım saniyeliğine onun Kiera olduğunu düşündüm, ta ki kızın yüzünün yabancılığı bu yanılsamayı bozana kadar. Çıplak bir yabancının yatağımda ne işi vardı?

"Merhaba," dedi tatlı bir sesle, tamamen rahat görünüyordu.

Yorgun bir iç geçirdim. *Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yok.* "Hey. Sanırım yanlış yatağa yattın." Sesim sakin, kibar ama aynı zamanda kararlıydı. *Lütfen gidin.*

Yanağındaki gamzeyi göstererek gülümsedi. Gözleri yavaşça bedenimi taradı. "Hayır, sanırım *tam olarak* doğru yerdeyim."

Dolaplara baktım, dolu olanlara. Oradaki çocuklar gülümseyerek davetsiz misafirime bakıyorlardı. Kurt ile göz göze gelince kaşlarımı kaldırdım. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

Daha geniş sırtarak başını salladı. "Hayır. Kendi başına tırmandı."

Tekrar iç çekerek kıza baktım. "Lütfen dışarı çıkar mısınız?"

Bacaklarını birbirine sürterken suratını astı. "Neden ?"

Küçük alanda oturabildiği kadar oturarak elimi tutmak için eğildi. Parmaklarımı çektim, onun yerine elini kot pantolonumda gezdirmeye başladı. Beni okşamasını engellemek için elini tuttum ve o da kazanmış gibi bana gülümsedi.

Yüzündeki ifade beni çileden çıkarıyordu. *Sadece uzanmak istiyorum.* Başımın ağrıdığı konusunda yalan söylemiyordum. Elini bir kenara atarak öfke ve hayal kırıklığının dışarı sızmasına izin verdim. "Siktir git yatağımdan."

Etrafımızdaki birkaç adam kıs kıs güldü. Onları görmezden geldim. Kızın gözleri parlıyordu, sanki öfkemden zevk alıyormuş gibiydi. "Becer beni, becereceğim."

Gözlerimi kapattım. İnanılır gibi değil. Belli ki ne yaparsam yapayım, kız hayır cevabını kabul etmeyecekti. Şu anda onunla uğraşacak ne enerjim ne de sabrım vardı. Ani bir düşünce aklıma geldi ve gözlerimi açarak ona gülümsedim. "Tamam... Bana sadece bir saniye ver."

Dudağını ısırdı, şimdi gerçekten heyecanlı görünüyordu. Kurt'la göz göze geldik, evet dediğime biraz şaşırmış görünüyordu. Ona sırttım, sonra otobüsün önüne doğru yürüdüm. Bir koltuğa oturarak, yatağıma benim için başarıyla boşaltabilecek tek kişiyi aramak için telefonumu çıkardım.

"Hey, Griffin... Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Sesi sinirli geliyordu. "Bir şeyin tam ortasındayım, Kell."

Telefona gülümsedim. "Yatağında çıplak bir kız var. Benim için ondan kurtulmanı istiyorum."

"Hemen geliyorum." Ben daha hoşça kal bile diyemeden telefonu kapattı.

Otobüse tahmin edebileceğimden daha hızlı adım attı. Nefes nefese kalmıştı ve yol boyunca koşacağını biliyordum. Parmak eklemlerimi kaldırdım ve o yanımdan geçerken yumruklarımızı tokuşturduk. Yüzümde bir sırıtış, dinlemek için başımı eğdim.

"Kimsin sen? Ne halt ediyorsun? Buraya senin için gelmedim, pislik! Giysilerini geri giy!" Kızın sesindeki sinirli çılgılık çok tatmin ediciydi.

İtiş kakış sesleri duydum, sonra Griffin'in "Ah! Bana vurmayı kes!" dediğini duydum.

Griffin'in saldırıya uğradığına dair daha fazla ses vardı, sonra birinin yaklaştığını duydum. Döndüğümde artık tamamen giyinmiş olan kızın koridorda hışımla ilerlediğini gördüm. Gözleri bana dikilmişti, yüzü öfkenin resmiydi.

"Pislik," diye mırıldanarak yanımdan çalım ile geçti.

Bu durumda pislik olan ben miydim? Gerçekten mi? Vay be. O gittikten sonra, otobüsün arkasından duyduğum tek şey kahkahalardı. Bir de Griffin'in çılgın kadınlardan yakınması. Bir süre sonra ortaya çıktı, neyse ki giyinikti. Yanımdan geçerken bana . "Bir şey değil," dedi.

Otobüsten ayrılırken başımı salladım, bir an için girişimleri başarılı olmadığı ve onu yatağında becermediği için minnettar oldum. Sonuçtan oldukça emindim ama... asla bilemezsiniz. Bazen Griffin'in açık sözlülüğü işe yarıyordu.

Uyku alanına döndüğümde, orada dinlenen çocuklar hâlâ gülüyorlardı. Kurt yumruğunu uzattı. "Dostum... bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şeydi." O kadar çok gülüyordu ki gözleri yaşarıyordu.

Onunla yumruklaştım, sonra da kızın hiçbir şey bırakmadığından ya da çalmadığından emin oldum. Neyse ki her şey olması gerektiği gibiydi.

Kurt'e gülümseyerek, "Griffin'in de işe yarar yönleri var," dedim.

Botlarımı çıkardıktan sonra yatağıma uzandım ve telefonumu çıkardım. Elimde tutarak gözlerimi kapattım. Kiera'yı aramadan önce biraz dinlenmek için. Gözlerimi açtığımda otobüs hareket ediyordu. Lanet olsun. Uyuyakalmış olmalıydım. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Yıkıma yardım etmemiz gerekiyordu. Birkaç kaytarıcı dışında bunu yapabilecek kadar kalabalıktık ama ben kaytarıcılardan biri olmaktan hoşlanmıyordum - iyi bir nedenim olmadan değil. Sanırım uykuya ihtiyaç duymak iyi bir nedendi. Tuhaf. Eskiden sahne heyecanı beni saatlerce ayakta tutardı. Kayıyordum.

Telefonum hâlâ elimdeydi ve gözlerimi devirdim. Bayılmadan önce Kiera'yla konuşmak istemiştım. Onu aramak için çok erken olduğunu biliyordum, bu yüzden onun yerine mesaj atmaya karar verdim. Hepsı de Gavin'den gelen birkaç cevapsız mesaj fark ettim. Belki de Matt'e insanları nasıl engelleyebileceğimi sormalıydım, bir yolu olmalıydı. Ama Matt nedenini bilmek isteyecektir ve ben de iyi bir yalan düşünemeyecek yorgundum. Sadece... bununla uğraşmaya devam edecektim. Bu noktada zaten pek bir önemi yoktu; gözlerim görmese bile beynim mesajları *hissedecekti*.

Gavin'i görmezden gelerek Kiera'ya mesaj attım. *"Seni seviyorum. Ve geçen geceyi düşünmeden edemiyorum. Harikaydın. Bunu yazmak bile sırtımama neden oldu. Telefonda bile olsa onunla tekrar sevişmek inanılmazdı.*

Cevap vermedi ama şaşırmadım. Saat gerçekten erkendi. Bir mesaj daha gönderdim. *"Umarım çiçeklerin tadını çıkarıyorsundur. Hararetli telefon görüşmemizden sonra birkaç iyilik istemiştım. Tamam, memlekette tanıdığım hemen herkesten bir sürü iyilik istemiştım. Telefon numarasını hatırladığım herkesten. Biraz ikna etmek gerekmişti ama hepsini Kiera'yı bulmaya ve ona tek bir gül vermeye ikna etmiştım.*

"Bunun ürkütücü olduğunu düşünmez mi, Kellan?" Bana söylemişlerdi.

"Hayır, benden geldiğini anlayacaktır," diye cevap verdim. En azından bunu fark etmesini umuyordum. Ve anladı da. Şükürler olsun. Ben sadece onun, bu mektubun

tekrar benden uzaklaştı. Kendimi onun düşüncelerinde tutmaya ihtiyacım vardı. İyi olmama ihtiyacım vardı.

Telefonumu kaldırmadan önce son bir mesaj yazdım. '*Seni özledim. Seni seviyorum.*'

Zaman ilerledi ve Mart'tan Nisan'a geçerken kendimi Hailey ile daha fazla konuşurken buldum. O, kendisinden hiçbir şey saklamak zorunda olmadığı tek kişiydi. Ona karşı açık, dürüst ve karmaşık olmayan biri olabiliyordum. Bu özgürleştiriciydi. Hatta Gavin konusunda başımın etini yemesine daha iyi tahammül etmeye başladım.

"Tamam... saatin kaç olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Benden küçük bir kahkaha kaçtı. "Evet. Konuşmanın bu kısmında bana inatçı bir aptal olduğumu ve Gavin'le konuşmam gerektiğini söylüyorsun, değil mi?"

Kulağıma kıkırdadı. "Ding, ding. Başardım."

İçimi çektim. "Ve ne söyleyeceğimi zaten biliyorsun."

Şimdi iç çekti, sonra beni taklit ederek sesini alçalttı. "O adamla asla konuşmayacağım, bu konuyu açmayı bırak, Hailey."

Güldüm. "Ding, ding. Sen de . Bu işte iyiye gidiyoruz."

Güldü, sonra sesi daha ciddi bir hal aldı. "Hey... Bunun sorun yaratacağını biliyorum ama... Riley seninle gerçekten tanışmak istiyor."

Üzerime bir yorgunluk çöktü. "Ben de onunla tanışmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gavin beni seninle ziyaret etmesine izin verir mi? Bir konserde?" İçim burkularak ekledim. Ben Kiera'ya kim olduklarını açıklamadan eve gelemezlerdi ve bu... yapmaya hazır olduğum bir şey değildi. "Ya da belki beni L.A.'de ziyaret edebilirsin? Turne bittikten sonra bir süre orada olacağım..."

Hailey'nin başını salladığını duyar gibiydim. "O daha çok genç Kellan. Babam Riley'nin onsuz bir yere gitmesine asla izin vermez. Benimle olsa bile. Özür dilerim."

Başımı öne eğdim; Riley ile olan ilişkimin sınırlarını çoktan kabullenmişim. "Sorun değil. Sonsuza kadar genç kalmayacak. Ben sadece... büyüdüğünde ona yetişirim." Tekrar iç çekti ve ben ne düşündüğünü biliyordum: *Sadece Gavin'le konuş ve böylece küçük kardeşinden kaçmak zorunda kalmazsın.* Konuya istemediğim için, "Ona benden selam söyle, tamam mı? Ve selam söyle-"

Sözümü kesti. "Biliyorum. Yalnız olduğundan emin ol. Yapacağım, söz veriyorum." "Teşekkür . Tam olarak anlamadığımı biliyorum ama ." Nefes nefese kaldı. "Kız kardeşler bunun içindir, değil mi?"

Sırıtmama engel olamadım. "Evet."

Vedalaştık ve telefonumu cebime geri koydum, kendimi daha hafif ve biraz daha parlak hissediyordum. O sırada Matt ve Evan otobüsten inerek parlak Teksas güneşinin altında bana katıldılar. İkisinin de yüzünde sevinçli bir ifade vardı. "Ne var ne yok?" Onlara doğru yürüyerek sordum.

Matt bana gülümsedi. "Rachel ve Jenny ziyarete geliyorlar. Bütün bir haftayı bizimle geçirecekler."

Midemi bir heves dalgası kapladı. "Kiera da onlarla mı geliyor?" Neden hiçbir şeyden bahsetmemişti? Ve son zamanlarda sesi neden bu kadar dalgın geliyordu? Aramızdaki mesafenin bir kısmı ilişkimize geri dönüyordu ve nedenini bilmiyordum. Bu beni endişelendiriyordu.

Matt'in yüzü biraz düştü. "Sanmıyorum. Rachel, Jenny'nin ona sorduğunu, ama şu anda yapamayacağını söyledi." Yüzü buruştu. "Kusura bakma, dostum."

Konuşmadan önce boğazımdaki hayal kırıklığı düğümünü yutmak zorunda kaldım. "Sorun değil. Muhtemelen Jenny gibi işten izin alamamıştır."

Evan bana güven verici bir gülümseme verdi. "Evet, muhtemelen bu yüzden. Ne de olsa bahar tatili. Pete's tıklım tıklım olacaktır."

Ona kısa bir gülümseme verdim. Haklısın. Bir süre okuldan uzak kalacak... ama benimle değil. Matt'e bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım bunun anlamı

şarkı seçmeye biraz ara versem?" Belki sonunda kaçabilirim? Tatilde Kiera ile bir iki gün geçirebilirim?

Matt kaşlarını çattı. "Kell... zamanımız tükeniyor ve hâlâ seçmemiz gereken üç şarkı var. Üzgünüm dostum... sana burada ihtiyacımız var."

Gözlerimi kapattığımda üzerime yorgunluk çöktü. "Evet...tamam."

Birinin omzuma vurduğunu hissettim ve gözlerimi yeniden açtığımda Evan'ın bana sırtıttığını gördüm. "Onu yakında göreceksin. Sona yaklaşıyoruz."

Aynen öyle. Ben de bundan korkuyorum, Kiera ve benim sonumuzdan. Konuyu kapatması için gülümsedim. "Evet. Eğlenceli olacak. Gelmelerine sevindim." İkisinin arasına bakarak, "Bu, Griffin ve benim otellerdeyken koridorda uyumak zorunda olduğumuz anlamına mı geliyor?" dedim.

Matt Evan'a baktı, sonra ikisi de bana baktı. Ve başlarını salladılar. "Evet. Bu işe yarayacaktır," dedi Matt parlak bir sesle.

"Siktir," diye mırıldandım. Bu zaten berbattı.

Matt sırtımı sıvazladı. "Şaka yapıyorum, Kell. Eminim diğer çocuklardan biri seni içeri alır. Ama Griffin... Birine ödeme yapmam gerekebilir." İç çekerek gözlerini devirdi.

Sırttım. "Scott ile konuşmalı ve Griffin'i bir süreliğine Paul ile eşleştirmeliyiz..."

Matt'in mavi gözleri sevinçle parlıyordu. "Oh, evet. Tanrım, harikası."

Ondan sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Paul'u benim için cezalandırabilecek biri varsa o da Griffin'di.

İki gün sonra Jenny ve Rachel geldiler. Onlar geldiğinde biz mekandaydık ve otobüslerin etrafında vakit öldürüyorduk. Kavuşmayı görmeden önce duyabiliyordum; Jenny'nin ciyaklaması, Evan'ın onu kucağına alırken attığı kahkaha. Matt, Rachel ağlarken onu kollarının arasına almıştı. Çok tatlıydı. Göğsümü acıttı. Tanrım, Kiera'yı özlemiştim.

Dörtlü bize doğru yürümeye başladığında Griffin kaşlarını çattı. "Seni rahatsız eden ne?" diye sordum.

Kaşları daha da çatıldı. "Anna neden onlarla gelmedi?" Yüzünde gerçek bir şaşkınlıkla bana baktı. "Neden bir hafta boyunca beni becermek istemesin ki?" Yüz ifadesinden, hiçbir insanın bunu geri çevirmeyeceğini düşündüğü belliydi.

Omuz silkerken gülümsedim. "Belki de geride bırakamayacağı sorumlulukları vardı? Bir iş gibi?"

Dudaklarını bana doğru büktü. "Dostum... Bu *Anna*. O da en az benim kadar sorumsuz." Kaşları çatıldı. "Belki de şu anda başka biriyle düzüşüyordur." Anna'nın meşgul olmasından duyduğu rahatsızlık dışında bu konuda gerçek bir fikri olup olmadığını anlayamadım. Ben daha sormadan döndü ve gitti. Bazen... neredeyse onu önemsiyor gibi görünüyordu. Neredeyse.

Bu gizemi bir kenara iterek, uzun zamandır görmediğim arkadaşlarımı selamlamak için döndüm. "Aman Tanrım, Jenny... Rachel." Her birine sırayla sarıldım. Evime sarılmak gibiydi. "Sizi görmek çok güzel." Kahretsin, onları gerçekten özlemişim.

İkisi de erkek arkadaşlarının yanına dönerken bana sırttılar. "Sen de Kellan." Jenny'nin solgun gözleri bir süre beni inceledi ve ben de yüz ifademi yumuşak, rahat ve endişesiz tuttum. Jenny aslında Kiera'nın bir uzantısıydı ve yaşadığım kargaşayı görmesine izin veremezdim.

Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırarak onlara, "Yalnız kalmak isterseniz otobüsü boşaltabilirim. Gerçi sadece bir gerçek yatak var, o yüzden sırayla yatmanız gerekecek. Ya da yapmazsınız," diye omuz silkerek ekledim.

Koyu renk başını Matt'in göğsüne gömerken Rachel'ın yanakları anında kızardı. Jenny karnıma vurdu. "Kellan! İğrençleşme."

Gülümseyerek, ellerimi kaldırıp geri çekildim. "İğrençleşmiyorum. Yardımcı olmaya çalışıyorum... bazı çözümler öneriyorum. Ben bir sorun çözücüyüm."

Evan gülerken, Matt başını sallayıp Rachel'ın sırtını sıvazladı. Jenny iç çekti, sonra Evan'a baktı. "Her gün böyle mi?"

Evan daha sert güldü ve başını salladı. "Hayır, onu iyi bir gününde yakaladın. Genelde huysuz ve sinirli olur." Bunun üzerine sırttım, sonra da onu tersledim. Evan kıkırdayarak Jenny'ye baktı. "Gördün mü? Sinirli."

Gülerek koluna bir şaplak attım. "Siz kendi başınızasınız o zaman." Onları selamladım ve Griffin'i bulmak için oradan ayrıldım. Uzaklaşırken gülüyordum. Kiera onlarla gelememiş olsa bile, onları görmek çok güzeldi.

Sonraki birkaç gün aslında gerçekten huzurluydu. Jenny ve Rachel'ın yanımda olması, gittiğimiz her yerde Pete'lere geri dönmüşüz gibi hissetmemizi sağladı. Bir otelde durduğumuzda Benji ile aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmayı bile umursamadım. Arkadaşlarımı biraz yalnız bırakmak için her şeyi yapardım.

Aklıma takılan tek şey Kiera'nın çok meşgul olmasıydı. Eskiden gün boyunca birçok kez konuştuğumuz Kiera'yla artık sadece gece geç saatlerde konuşuyor gibiydik. Bu beni biraz korkutuyordu ama bunu belli etmemek için kendimi zor tutuyordum. Jenny'nin bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyordum, çünkü Kiera'nın da bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"Benden uzaklaşıyor gibi hissediyorum," dedim, sonunda korkularımı birine itiraf ettim. Otobüste etrafıma bakındım ama kimse benimle gerçekten ilgilenmiyordu. Rachel ve Matt sessiz bir konuşma yapıyordu. Jenny ve Evan kâğıt oynuyor, gülüşüyorlardı.

Hailey kulağıma iç geçirdi. "O zaman neden ona söylemiyorsun?" Geçenlerde Hailey'e Kiera'dan sakladığım sırdan, ona Hailey'den ya da Gavin'den bahsetmediğimden bahsetmiştim. Bu da Hailey'nin beni sürekli rahatsız ettiği başka bir konuydu.

Dudağımı endişelendirdim. "Uzaklaşmasının nedeninin *bu olduğunu* sanmıyorum.

Ona bir şeyler oluyor."

"Bunu ona sordun mu?" dedi. Ses tonundan, kız arkadaşım ile iletişim kurmaya başlamamı istediği çok açıktı. Ve başladım da. Sayılır.

Kiera'ya benden ne sakladığını sorduğum o korkunç konuşmayı hatırlayınca, acı ve şüphe gözlerimi kapatmama neden oldu.

beni parçalamadı. *Sadece bana inanman gerekecek. Tamam.* Başımı sallayarak Hailey'e dedim ki, "Artık bunu düşünmek istemiyorum. Bana iyi bir şey söyle. Komik bir şey."

Bir an için düşündü. "Hmmm...oh, buldum."

Anında gülmeye başladı ve ben de kendimi kıkırdarken buldum, ruh halim hafifledi. "Ne?"

Homurdandı; çok sevimliydi. "Tamam... Arkadaşlarımdan biri sana cidden kafayı takmış durumda. Takıntılı bir müdahale düzenlemem gerekebilir."

Gülmeye başladım. "Ne? Nasıl? Neden? Telefonundaki *bir* resimden mi?"

Hailey kıkırdadı. "Hayır... web sitenizden. Gördünüz mü? Neredeyse her resimde yarı çıplaksın. Cidden Kellan... Tişört diye bir şey duymadın mı?"

O kadar çok güldüm ki gözlerimi kaydırmak zorunda kaldım. Jenny bana bir kaşını kaldırdı ama ben sadece başımı salladım. "Tanrım, hayır... Web sitesini henüz görmedim. Yine de beni şaşırtmadı. Matt her zaman vücuduma takıntılı olmuştur."

Kulağa kötü geldiğini biliyordum ve kötü gelmesine izin verdim. Haklıydı. Matt elinden gelse beni göğsümde spreyci boyalı D-Bag'lerle gömleksiz dolaştırırdı ve web sitemizde bu kadar teşhir edilmemin sebebinin o olduğundan yüzde yüz emindim. Hmmm... Kiera da Hailey ile aynı şeyi fark etmiş olmalıydı ama bundan hiç bahsetmemişti. Benim bu şekilde "satılmamı" sorun etmiyor muydu?

Hailey şok olmuş gibi bir ses çıkardı. "Oh. Seni *istiyor* mu? Grup arkadaşı olduğunuz için bu garip mi?"

Güldüğümde başım masaya düştü. "Hayır... Aman Tanrım... Hayır, yapmaz..." Sözümlü bitiremedim bile, çok gülüyordum. Hailey yanlış anladığını fark edince benimle birlikte gülmeye başladı. Matt'in Rachel'la sohbet ederken benim konuşmamdan haberi olmadığı belliydi, ama Rachel'in şöyle dediğini duysaydı yüzünün alacağı ifadeyi kolayca hayal edebiliyordum

Dudaklarını yarı kızgın, yarı eğlenmiş bir şekilde bükmesi, başını yavaşça sallaması, destansı göz devirmesi. Matt birçok şeydi... ama beni çekici bulması bunlardan biri değildi.

Hailey ve ben bundan sonra başka konulara geçtik, okulu, Riley, ama arada bir kıkırdama krizine giriyordum. *Seni istiyor mu?* Bu beni uzun süre eğlendirecekti.

Jenny ve Rachel'ın ziyaretinin son gecesinde hep birlikte bir kulübe gitmeye karar verdik. Gümbür gümbür müzik Kiera'yı özlememe neden oldu. Canım dans etmek istemiyordu, bu yüzden gecenin büyük bir kısmını barın yanında takılıp içerek geçirdim. Kızlar bana yaklaşp dans etmemi istediler ama hepsini geri çevirdim. Jenny birini reddettiğimi görünce başıyla onayladı. Ona gözlerimi devirdim. *Tabii ki hayır dedim, Jenny. Ben her zaman hayır derim.*

Bir an için Jenny'ye Kiera'ya neler olduğunu bilip bilmediğini sormayı düşündüm. Bana söyler miydi? Jenny'den benim için Kiera'yı gözetlemesini açıkça isteyememiştim ama mesajın ima edildiğini hissediyordum. Ayrıca yanlış da hissediyordum. Kiera ona inanmamı istemişti. Gerçeği öğrenmek için onun arkasından iş çevirmek sadece ona inanmadığımı kanıtlardı... *bize* inanmadığımı. Bunun doğru olmasını istemedim. Aramızın sağlam olmasını istiyordum.

Kiera'ya güvenmekten ve beni incitecek bir şey yapmadığını ummaktan başka çarem yoktu. Belki de benim sırrım gibi, onun sakladığı şeyin de ilişkimizle bir ilgisi yoktu. Bu sırrın ne olabileceği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bu şekilde düşünmek beni rahatlatıyordu. Bu işin peşini bırakabilirdim. Bırakmak zorundaydım.

Ona hiçbir şey sormamaya karar verdikten hemen sonra Jenny kollarını belime doladı. "Kellan," dedi, sarhoş olduğu belliydi. "Kiera'yla birlikte olduğun için çok mutluyum."

"Teşekkürler mi?" Ona kısa bir süre sarılırken kıkırdadım.

Kıkırdarak beni bıraktı. "Ona aşık olmana sevindim. Çünkü onu seviyorum. Ve diğer kızlardan bazılarını,"- tırnak işareti kullanmak için durakladı

- "...tarihli..." Devam ederken bir kaşını kaldırdı. "Çok , Kellan. Sürekli onların etrafında olmak beni deli ederdi."

Kiera öncesi ilişkilerimi değerlendirmesine gülmek zorunda kaldım. , ama yine de kevaşe kelimesini ondan duymak gerçekten komikti. *Dil, Jenny*. Ben gülerken Evan yanımıza geldi. Önce ayakları üzerinde biraz tökezleyen Jenny'ye, sonra da bana baktı. "Bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

Onu işaret ederek, "Az önce eski sevgililerime kevaşe dedi" diye güldüm.

Evan ona bakarken gülümsedi. Jenny omuz silkti. "Ne? Öyleydiler."

Bir kolunu ona dolayan Evan içini çekti ve başını salladı. "Jujube, sanırım seni yatağa götürme zamanı geldi."

Kollarına atlarken yüzü aydınlandı. Neyse ki onu yakaladı. Bir saniye sonra ağzı onunkinin üzerindeydi ve ben başımı salladım. Kahretsin... şimdi Kiera'yı gerçekten özlemiştim. Matt ve Griffin'e Evan'la ayrılacağımızı mesajla bildirdikten sonra dışarı çıktım. Evan çoktan Jenny ile birlikte bir taksiye binmiş, otele dönüyordu. Onların gidişini izledim, sonra otele dönmek için kendi taksime bindim. Henüz yorgun değildim ve Benji ile oda arkadaşını rahatsız etmek istemiyordum, bu yüzden kapanana kadar otelin barında takıldım, sonra da lobide beklemeye başladım.

Kiera'nın işten eve döneceğinden emin olduğumda telefonumu çıkardım ve onu aradım. *Lütfen aç*. Neyse ki açtı. "Selam," dedi.

Gözlerimi kapattım, sesinin tadını çıkarıyordum. "Hey." Sonra sesinin ne kadar yorgun geldiğini fark ettim. "Bu gece çalıştın, değil mi? Yoksa uyuyor muydun? Uyandırdım mı seni?"

"Uyanıktım," dedi. "Sadece uzun bir gün oldu."

Ayrıntıya girmedi, ben de sadece "Oh..." dedim.

Aramıza sessizlik çöktü ve oradaki boşluğu tekrar hissetmekten nefret ettim. "Seni özledim. Keşke yukarı gelebilseydin."

"Evet, ben de. Bunun için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim omuz silkerek. "Anlıyorum." Onun yokluğu üzerinde durmak istemediğimden, bunun yerine, "Jenny ve Rachel'ın etrafta olması güzeldi. Tekrar evimdeymişim gibi hissediyorum. Gerçi tam olarak ev gibi değil..." O tekrar benimle olana kadar burası asla evim gibi olmayacaktı.

Kiera iç çekti ve sesinde özlem dolu bir hasret duydum. Bu beni gülümsetti. "Can sıkıcı olmadan önce seni özlediğimi kaç kez söyleyebilirim?" diye sordum.

Biraz güldü. "Bin," dedi kesin bir ifadeyle. "Günlük mü yoksa toplamda mı?" Ben sordum.

Tekrar güldü. "Hmmm...günlük."

Gülümsemem arttı. "Güzel, o zaman limitime yaklaşmış sayılmam. Seni özledim. Hem de çok. Aslında berbat bir şey... Seni sürekli özlemek."

Bunu şaka yollu söylemişim ama Kiera "Evet, biliyorum..." diye cevap verdiğinde sesinde tuhaf bir ciddiyet vardı.

Bunun ne anlama geldiği konusunda endişelenmek istemediğimden, "Dikkatini dağıtabilir miyim? Seni tekrar iyi hissettirmemi ister misin?" *Karım gibi mi?* Tanrım, bu sözlere bayıldım, bu düşünceye bayıldım. *Lütfen o kadar ileri gitmemize izin ver.*

Kiera kulağıma kıkırdadı. "Bir yanımda evet demek istiyor ama geri kalan yanımda gerçekten yorgun."

"Oh... başka bir zaman," diye mırıldandım.

Konuşurken gülümsemesindeki sıcaklığı duyabiliyordum. "Kesinlikle. Seni seviyorum."

şimdi sesinde sıcaklık olan bendim. "Ben de seni seviyorum. İyi geceler, Kiera." *Umarım yakında görüşürüz.*

Bölüm 29

SÜRPRİZ

Kiera ile işler garipleşmeye başlamıştı. Garip bir kopukluk vardı. oluyor arasında Biz, gergin SESSİZLİK o sürdü çok İkisinin de ne söyleyeceğini bilemediği uzun, rahatsız edici boşluklar. Bu durum Jenny ve Rachel eve döndükten kısa bir süre sonra gerçekten başlamıştı ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona neler olduğunu bilmiyordum ve daha da kötüsü, bu konuda onunla nasıl konuşacağımı da bilmiyordum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum, çünkü sorduğum her şey bana neler olduğuna dair karşılıklı bir soruya yol açacaktı. Ve ben bu konuda konuşmak istemiyordum, onun hakkında. Gavin. O benim için asla tamamen ortadan kaldıramayacağım bir dikendi.

Aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmek artık doğamda vardı ama telefonum her çaldığında irkiliyordum. Ve o lanet olası programlanmamış numarayı her gördüğümde, ruhumun küçük bir parçası buruşuyordu. zaman çok yorgundum. Kendimi yıpranmış hissediyordum. Ve sıkışmış. Sanki bundan sonraki hayatım bu olacakmış gibi hissediyordum; kaçamadığım bir kısır döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. Acı, sefalet ve kafa karışıklığına hapsolmuştum... sonsuza dek.

Her gece uykuya dalarken, umudun içimden kayıp gittiğini hisseder, nasıl devam edebileceğimi düşünerek yorgun bir umutsuzluğa kapılırdım. Ama sonra, her sabah, bir şekilde içimden kalkmak, kaygısız bir gülümseme takınmak ve yoluma devam etmek geliyordu, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Günün nasıl geçti?" Sesimi hafif ve endişesiz çıkarmaya çalışarak sordum.

Kiera ayrıntıya girmeden, "Güzel," diye karşılık verdi. "Seninki?"

"Güzel," diye cevap verdim, başka ne diyeceğimi bilemeden. Aramızdaki sessizlik büyüdü ve Kiera'nın yumuşak bir iç çekişini duyabiliyordum. Bu beni endişelendirdi. "Geçen gece gerçekten çok eğlendim," dedim ona. Telefonda yine sevişmiştik ve bir an için aramızdaki her şey sıcak ve rahat hissettirmişti. Ama ne yazık ki bu his uzun sürmedi. Tekrar birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık bile. *Neden?*

"Ben de öyle," diye mırıldandı.

Sesinde kesin bir mutluluk vardı... ama hüznün de vardı. Beni özlediği için mi? Yoksa daha fazlası mı vardı? *Neler oluyor, Kiera?* Sorun ben miyim? Yokluğum ve kaçışım sonunda ona fazla mı gelmişti? Onu kendimden uzaklaştırıyor muydum? Bu sorunun cevabını zaten biliyordum. Çoktan eve gitmenin bir yolunu bulmalıyım. Yıldönümümüzü kaçırmamalıyım. Onunla konuşmalıyım. *Ama konuşamıyorum.*

"Keşke bu kadar meşgul olmasaydım. Keşke zamanı dondurup seni görmeye gelebilseydim. Keşke sana sarılabilseydim. Keşke..." Anlamsız imkânsızlıklar listemi durdurdum ve uzun bir iç çektim. *Keşke eskiden olduğumuz gibi olsaydık, ben buraya gelmeden önce, sırlar içimize sızmadan önce.*

Kiera da benimle birlikte iç çekti. Tek söylediği "Evet..." oldu. Ona ne dilediğini sormak istedim ama soramadım; bir yanım bunu öğrenemeyecek kadar korkuyordu.

Karnım sıkıştı ve gözlerimin acıdığını hissettim. "Seni seviyorum, Kiera." *Lütfen beni bırakma.*

"Ben de seni seviyorum, Kellan." Sözlerindeki samimiyeti hissettim ve bu, içimdeki acının bir kısmını dindirdi. *En azından o beni gerçekten seviyor. Bu yeterli mi?* "Seni yarın arayacağım" dedim. Bana tamam dedi, sonra da Vedalaşmalar.

Telefonuma bakarken kendimi boşlukta hissettim. *Bunu yapmaya devam edemem. Sadece... yapamam.* Yorgunluğun göz kapaklarımı yaktığını, kaslarımdan enerji çektiğini ve vücudumu asla tam olarak kaçamayacağım bir ağırlıkla doldurduğunu hissedebiliyordum. Artık nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Derinlemesine değil. Sığ nefeslerle hayatta kalıyordum ve bu yeterli değildi. Kiera'ya *ihtiyacım vardı*. Bu artık bir "istek" değildi. Çok daha derin ve çok daha çaresizdi.

Telefonum bir mesajla çınladı ve bir yorgunluk dalgası bana çarptığında gözlerimi kapattım. Mesajı kontrol ettim ve Gavin'den geldiğine emindim. Bu kararımı vermemi sağladı. Eve gidiyordum. Matt beni burada tutmak için zorunda kalacaktı.

Ertesi gün Matt uyanır uyanmaz ona haberimi verdim. Tahmin ettiğim gibi, hiç memnun olmadı.

"Ne dedin? Hayır, şu anda gidemezsin, Kell. Seçmemiz gereken bir yeni şarkı daha var ve plak şirketi son şarkımızı reddetti, bu yüzden onun yerine bir şey bulmamız gerekiyor. Şu an iyi bir zaman değil."

Uzun bir iç geçirdim. Her konuda haklıydı. Son şarkı içlerinde en zoru olduğunu kanıtlıyordu ve plak şirketi daha derin kesimlerimiz konusunda daha seçici olmaya başladıkça, bu daha da zorlaşıyordu. Bundan önceki şarkıyı da değiştirmek zorunda kalmıştık. "Biliyorum Matt. Ama yine de gidiyorum."

"Kell-"

"Hayır! Ben *gidiyorum*. Nokta. İzin istemiyordum. Sana bir gerçeği söylüyordum." Gözleri kısıldı ve ben tekrar iç çektim. "Onu kaybedeceğim Matt. Bunu hissedebiliyorum." Omuz silkerken gözlerim ve sesim yalvarırcasına büyüdü. "Rachel olsaydı, *sen* ne yapardın?"

Düşünürken gözlerini kaçırdı, sonra iç geçirdi ve gözlerini benimkilere çevirerek başını salladı. "Tamam. Bir gece, sonra sana ihtiyacımız var."

Ona gülümsedim, bunu büyük bir kavgaya dönüştürmeyeceği için minnettarım. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

Matt kaşlarını çattı ve konuştuğunda sesi asık suratlıydı. "Bana teşekkür etmene gerek yok, zaten gidiyordun, unuttun mu?"

Yüzündeki ifade gülümsememi artırdı. "Biliyorum. Ama yine de teşekkür ederim." Elimi omzuna koydum. "Anladığını bilerek ayrılmak biraz daha kolay. Bir nebze."

Bana sırtıttı, sonra başını salladı. "Ne zaman gidiyorsun?"

Bunu bir için düşündüm. New Orleans'a gidiyorduk.

-Griffin, Fransız Mahallesi'ni keşfedeceği için çok heyecanlıydı. Daha doğrusu, Fransız Mahallesi'nin altını üstüne getireceği için heyecanlıydı. Şehirde iki gösterimiz vardı ama farklı mekânlarda. Mekânlarla ilgili taahhüt sorunları nedeniyle iki gösteri arasında bir gün vardı. Bu geceki gösteriden sonra ayrılabilir, sabah geri dönebilir ve Matt ile bir şarkı üzerinde çalışmak için bolca zamanım olabilirdi. Şarkı seçiminde her şey yolunda giderse belki Lana için bile kaydedebilirdim. Aslında bu ayrılmak için gerçekten harika bir zamandı. "Bu gece geç saatte uçağa atlayıp eve döneceğim, sonra da sabah geleceğim... böylece izin gecemizde çalışabiliriz."

Matt sonunda memnun olmuş bir şekilde bana gülümsedi. Ben de sırtarak ona telefonumu uzattım. "Biletimi almama yardım eder misin?"

Gülümsemesi hemen kayboldu ve yavaşça başını salladı. O "Yüz beş..." diye mırıldanırken ben güldüm.

O gece uzun zamandır olmadığım kadar enerjiktim ve gösteri özellikle çok iyiydi. Sanırım Matt fark etti. Gösteriden sonra bana gülümsedi ve başını salladı. Bunu, "*Evet, haklısın, biraz ara vermelisin*" algıladım. İşimiz biter bitmez çıktım. Çantamı almadım, kıyafetlerimi değiştirmedim... Sadece çıktım. Kiera'da ihtiyacım olan her şey vardı ve ne yazık ki ziyaretim uzun sürmeyecekti.

Arka tarafta beni bir taksi karşıladı ve yüzümde kocaman bir sırıtışla atladım. Bunun olduğuna neredeyse inanamıyordum. Eve dönüyordum. *Eve*. Tanrım, sadece bu kelime bile beni daha iyi hissettiriyordu. Sonunda Kiera'yı tekrar görecektim, onu kollarıma alacaktım, onu her şeyden çok sevdiğime, bana bir şey olmadığına ikna edecektim... ve umuyor ve dua ediyordum ki

Onunla aramızda hiçbir şey yoktu. Yeniden bağlanabilirdik ve umarım tekrar gittiğimde daha güçlü olurduk. Tekrar bir oluruz.

Uçak yolculuğu uzun ve yorucuydu. Yanımdaki iki adam yol boyunca uyudu ama ben uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Gözlerimi bile kapatamadım. Sadece dizimi zıplattım ve bekledim, bekledim, bekledim. Uçak nihayet alçalmaya başladığında sıırtmaya başladım. *Neredeyse varmıştık.*

Uçak yere indiğinde ve kapımıza doğru ilerlediğimizde Kiera'yı arayıp nerede bildirmeyi düşündüm. Ona ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüzünü ve şaşkınlığını hayal etmek çok kolaydı. Kollarıma atladığını, her yerimi öptüğünü hayal ettim. Sonra onu şaşırtırken yüzündeki ifadeyi hayal ettim. Kapıyı çaldığımı duyduğunu, kapıyı açarken kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını, beni görünce çenesinin düştüğünü, heyecanlı bir çığlık attığını, gözlerinin yaşardığını hayal ettim...

O görüntüyü istiyordum, bu yüzden telefonumu cebimde bıraktım ve onu aramamaya karar verdim.

Taksiye bindiğimde heyecan içindeydim. Ona Kiera'nın adresini verdim, sonra fikrimi değiştirdim ve bir markette durmasını istedim - herhangi bir markette. Kiera'ya çiçek almak istiyordum. Her ne kadar yıldönümümüzde onu özlediğimden beri gül bombardımanına tutmuş olsam da, elim boş gitmek doğru gelmiyordu. Bir bakıma bu bizim 2.0. yıldönümümüzdü. Ve bu seferkini berbat etmeyecektim. Bu gece mükemmel olacaktı.

Taksi Kiera'nın dairesinin önünde durdu ve ben de bir işimi halletmeme yardımcı olduğu için şoföre yüklü bir bahşış verdim. "Teşekkür ederim, minnettarım," dedim ona gül demetimi kaldırarak.

Başını salladı, ya kız arkadaşıma verdiğim hediyeye ya da ona uzattığım bir tomar paraya gülümsüyordu. Muhtemelen ikincisine. Taksi uzaklaşırken Kiera'nın apartmanına baktım ve derin bir temizleyici nefes aldım. *Tanrıya şükür... Sonunda ona tekrar yakındım.* Sonunda tekrar nefes alabildim. Onun katındaki bir pencereye gülümsedim, sonra bir şey hatırladım ve bakışlarım

otoparkı süpürdüm. Arabamı gördüğümde göğsümde gerçek bir sızı hissettim... bebeğimi.

Dudağımı ısırarak Kiera'nın hizasına bir bakış attım, sonra arabama döndüm. Kiera bir süre daha bekleyebilirdi... Önce diğer kızıma merhaba demem gerekiyordu. Chevelle'e doğru yürürken sırtıyordum. Kiera onu bir ışığın yanına park etmişti ve mükemmel görünüyordu; yeni yıkanmış gibi pırıl pırıldı, tüm camları sağlamdı, görünürde hiçbir çizik ya da sıyrık yoktu. Camlardan içeriye baktım. Dışı gibi içi de mükemmeldi; çöp yoktu, leke yoktu, yırtık yoktu. Tıpkı olmasını istediğim gibi tertemizdi.

Bir elimi tavanda gezdirerek memnuniyetle iç çektim. Tanrım, arabamı özlemiştim. "Hey, kızım," diye fısıldadım. "Kiera sana iyi bakıyor mu?"

Yalnız olup olmadığımı anlamak için etrafıma bakındım, sonra başımı tavana koydum ve arabama kısa bir süre sarıldım. Lanet olsun. Belki de Evan haklıydı... Belki de arabama çok bağlıyım. Kendime gülerek doğruldum ve tavanı okşadım. "Yakında senin için döneceğim, kızım."

Chevelle'e son bir kez uzun uzun baktım, sonra apartmana doğru döndüm. Bana sarılabilen kıza ben de sarılmalıyım. Merdivenlerden Kiera'nın katına çıkarken kendi kendime mırıldandım. Kapısına vardığımda yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. İçeriden gelen konuşmaları duyabiliyordum, yani birinin uyanık olduğunu biliyordum. Kiera mıydı yoksa Anna mı? Sesleri bazen ürkütücü bir şekilde birbirine benzeyebiliyordu. Ama diğer ses daha alçak ve erkekti, bu yüzden daha çok Kiera'ya benzese de Anna olmalıydı. Harika. Eğer biriyle çıkıyorsa, Kiera'yı evime götürmek zorunda kalabilirdim. Aslında bu benim için sorun değildi.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama önce kapıyı denemeye karar verdim. Kapı kolu kolayca çevrilince kaşlarımı çattım. Kapıyı kilitlemeden bırakmamalıydılar, özellikle de gecenin bu saatinde. Kapıyı iterek açtım ve konuşan adamın belli belirsiz sesi birden tutarlı kelimelere dönüştü: "Öpücük hakkında konuşalım."

Aksanlı sesin tanıdıklığı içimde buz gibi bir şaşkınlık dalgası yarattı. Ama Kiera'nın dairesinde kimin olduğunu gördüğümde... sanki biri beni şehrin en yüksek binasından aşağı itmiş ve ben de ölüme doğru düşüyormuşum gibi hissettim. Denny. Denny *buradaydı* ve hiç gitmemiş gibi Kiera'konuşuyordu. Ne.. Ne? Ne?

Zihnim gördüklerimin parçalarını tam olarak bir araya getiremiyordu. Kiera, iğrenç turuncu kanepesinde oturuyordu, kolları eski en iyi arkadaşına dolanmıştı... sanki hâlâ ona aitmiş gibi kolları ona sarılmıştı. Kiera gülümsüyor, gülüyordu. Başları birbirine yakındı, sanki öpüşmek üzereydiler... ya da öpüşmeyi yeni bitirmişlerdi.

Öpücük... söylediği buydu. *Hadi öpücük hakkında konuşalım.* Ne öpücüğü? Az önce onu öptü mü? Damarlarım zehirle dolarken midem asitle doldu. Onun burada ne işi vardı ki? Birlikte ne halt ediyorlardı? Tanrım, *bu* onun sırrı mıydı? Denny'nin şehre döndüğünü... ve şimdi onu öptüğünü mü? Onun için mi dönmüştü? Gittiğimi bilerek mi? Ne zamandır buradaydı? Onunla birlikte. Hay sikeyim.

Çift sonunda beni fark etti. Birbirlerinden uzaklaştılar, gülümsemeleri düştü, kollarını indirdiler, gözleri büyüdü. Şaşkın ve suçlu ifadelerine tanık olduğumda midem bulanacak gibi oldu. Midemi kontrol altında tutan tek şey vücudumda dolaşan öfkeydi. Elimden geldiğince sıkıca tuttum - acıyı engellemek için her şeyi yaptım. *Ne haltlar dönüyor burada?*

"Yıldönümümüzü kaçırdığım için kendimi kötü hissettim. Programa kısa bir ara verdik ve Matt izin aldığım için bana kızsın da gelip seni görmem gerekiyordu." Çenem o kadar gergindi ki zar zor konuşabiliyordum ve tüm vücudum bastırılmış öfkeyle titriyordu. Gözlerim öfkeyle kısılmıştı, aralarında bir bakış fırlattım. *O neden buradaydı?* "Sana sürpriz yapmak istedim. Şaşırdın mı? Çünkü ben şaşırdığımı biliyorum."

Kiera anında Denny'den uzaklaştı. Ayağa kalkarak ellerini kaldırdı. "Açıklayabilirim."

Gerçekten mi? Onunla birlikte olmak için bir bahanesi mi vardı? Denny'nin konuşmak istediği öpücük için mi? Çünkü ben araya girdiğimde oldukça samimi görünüyorlardı. *Şahit* olduğum sarılmayı nasıl açıklayabilirdi ki? İçimdeki öfkeye yenik düşerek yaklaşırken kapıyı çarparak kapattım. Elimdeki çiçek demetiyle onları işaret ettim. "Açıklayabilirsin! Tam olarak neyi açıklayabilirim? Binlerce kilometre uzakta değil de sizin oturma odanızda oturuyor olmasını mı, yoksa ellerinizi birbirinizin üzerinde gezdiriyor olmanızı mı!"

Bağırdığımı biliyordum, kendimi kaybettiğimi biliyordum... ama umurumda değildi. *Öpüşmüşlerdi*, bunu biliyordum. Ve küçük bir parçam... şaşırmamıştı. Belki Denny ile birlikte olması şok ediciydi, ama başka bir erkekte rahatlık bulması... hayır, pek değil. Neredeyse bunu bekliyordum.

Çiçekleri yere attım, çünkü artık onlara ihtiyaç kalmamıştı, hışımla oturma odasına girdim. Kiera öne çıktı ve ellerini göğsüme koyarak beni durdurmaya çalıştı. Yüzü solgundu, gözlerinin yeşili keskin ve yoğun. İfadesinde korku vardı ama kendisi için değil... hayır, Denny'ye attığı hızlı bakışlar bana asıl korktuğu şeyin ne olduğunu söylüyordu - *onu* incitmemden. Endişesini görmek kanımı kaydattı. Vücudumu ellerine doğru iterek ona yaklaştım. "Dinliyorum... açıklamaya başla!"

Yutkundu... ve ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. Denny onun sessizliği içinde yavaşça koltuktan kalktı. "Kiera... Sana ona söylemeni söylemiştim..." diye mırıldandı.

Gözlerim bir daha görmeyi hiç beklemediğim arkadaşşıma kaydı, özellikle de kız arkadaşımın oturma odasında. *Benden daha iyi olman gerekiyordu*. "Neyi anlatacaktın? Bana öpücükten mi bahsedeceksin? Öyle mi dediğini duydum?" Odak noktam Kiera'ya döndü. "Bana söylemen gereken bu mu, Kiera... yoksa daha fazlası mı var?" *Tanrım... Onunla yatıyor musun?*

Başını sallarken gözleri yaşlarla doldu. "Hayır, Kellan, beni öpmedi."

Boşlukları doldurarak omuzlarını geriye ittim ve onu kendimden . "Sonra onu öptün mü?"

Yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Çok suçlu görünüyordu. Ama yine de masummuş gibi davranmaya çalıştı. "Hayır, Kellan, ben kimseyi öpmedim..."

Yalancı. Ona doğru yaklaştım ve bacakları kanepeye çarpana kadar vücudumla onu geriye doğru ittim. Nefesi hızlanmıştı ama garip bir şekilde ondan gelen şeyin cazibe olduğunu hissediyordum. Gerçekten mi? Beni mi istiyordu? Daha da tuhafı... Ben de onu istiyordum. Bu kadar yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve içimde, öfkenin hemen altına gömülmüş bir arzu canlanıyordu. Görmezden geldim. Onu istemek istemiyordum. Hele ki beni aldatıyorsa. "Ama biri seni öptü? Kim öptü?" *Bu ifadeyi açıkla... eğer yapabilirsen.*

Tam o sırada kolumda bir el hissettim. "Kellan... rahatla, dostum."

Bu sözler zayıf kontrolümü uçurumun kenarına gönderdi. Denny'ye doğru dönerek onu sertçe ittim. "Bana 'dostum' deme! Neden *benim* kız arkadaşım ile birliktesin?"

Denny itişimin gücüyle tökezledi. Düşmeden önce kendini yakaladı ve yavaşça doğruldu. Kahverengi gözlerindeki sıcaklık, gözlerini bana diktiğinde kayboldu. "Doğru... *senin* kızın."

Denny'nin siyah saçları eskisinden daha uzundu, sakalları daha gürdü, bu onu daha yaşlı, daha olgun, kendine daha hâkim gösteriyordu ama yine de bana dik dik bakarken içinde kaynayan öfkeyi hissedebiliyordum. Yine de benimkine yakın değildi. *Seni mahvettiğimi biliyorum ama bu arkama yaslanıp aynı şeyi senin de bana yapmana izin vereceğim anlamına gelmiyor.* Ona bakarken parmaklarım yumruk şeklinde sıkıldı. *Bir raunt daha yapmak ister misin, Denny? Çünkü bu sefer... Orada öylece durup kabullenmeyeceğim. Onun için savaşacağım.*

Kiera aniden yüzümü tuttu ve ona bakmam için beni çevirdi. "Okuldan bir kız beni öptü! Tamam mı?" dedi telaşla.

Yalvaran gözleri benimkileri aradı ve bir an için söylediklerinin şokuyla öfkemin bir kısmını serbest bıraktım. "Bir kız mı? Gerçekten mi?" Herhangi bir şey aradım

yalan işareti, ama ben bulamadım. Öpücük yorumu bir kız hakkında mıydı? Denny ile bir ilgisi yok muydu?

Kiera içini çekti, yorgun görünüyordu ama artık suçlu değildi. "Evet, bir kız. Denny ve ben yanlış bir şey yapmadık. Sen bağlamından koparılması kolay bir durumun içine girdin." Yüzümü okşamaya başladı ve gözlerindeki şefkat ve sempati öfkemden büyük bir parçanın kaybolmasını sağladı. "Ama ben de onu öpmedim. Senden başka kimseyi öpmedim."

Bu doğru mu? Yüzünde, sesinde herhangi bir aldatma izi bulmaya çalıştım ama ondan gelen tek his dürüstlüktü. Yine de bu gerçekten doğru muydu? Yoksa daha iyi bir yalancı mı olmuştu? Ama neden şimdi bana yalan söylesin? Onları yakalamıştım, iş üstünde yakalamıştım... Neden bana neler olup bittiğini söylemedi? Neden gereksiz yere bir sırrı saklamaya devam edeyim? Bu çok acımasızca görünüyordu ve Kiera'nın kasıtlı olarak, açıkça acımasız olduğunu hiç bilmiyordum. Kafası karışıkta elbette ama zalim değildi. Yani belki... belki dürüst davranıyordu. Belki de beni aldatmıyordu. *Lütfen bu doğru olsun.*

Aşırı tepki vermiş olabileceğim gerçeğini düşündükçe içimde kalan öfke yerini kızgınlığa bıraktı. Ona çarpık bir gülümseme vererek yumuşatmaya çalıştım. "Bir kız tarafından öpüldün ve ben bunu kaçırdım mı?" Şimdi öfkem azaldığı için bu düşünce biraz ilgi çekiciydi. *Bunu görmek isterdim.*

Kiera göğsüme hafifçe vururken gülümsedi. Yanımdan Denny'nin boğazını temizlediğini ve "Bırakayım da bunu siz çözün," dediğini duydum.

Dikkatimi tekrar Denny'ye çevirdim. Belki onu öpmemiş, becermemişti ama hâlâ burada olduğundan bahsetmemişti. Ne zamandır buradaydı? Neden buradaydı? "Burada ne işin var?" dediğimde sesime biraz sıcaklık geri geldi. Benim yerimdeyken ona gerçeği söylemiştim... Şimdi sıra ondaydı.

Denny içini çekti, sonra başını salladı. "Bakın, bu işe karışmak istemiyorum. İş için buradayım, başka bir şey için değil. Şubat ayında ona burada olduğumu sana söylemesini söyledim ama o korktu..." O tekrar iç çekti, ben ise

onun sözlerini düşündüm. *Şubat mı? Hay sikeyim.* "Ama bu arasında ve ben burada bunu tartışmanızı izlemek istemiyorum."

Sözlerini düşündüm... ve ona inandım. Kiera'nın hâlâ yalan söylemek için bir nedeni olabilirdi -eğer gerçeğin bizi bitireceğini düşünüyorsa- ama Denny'nin... bana yalan söylemek için tek bir nedeni bile yoktu. Eğer Kiera'yı geri istiyorsa bana söylerdi, özellikle de bana söylemek onunla tekrar bir araya gelme şansını artıracaksa. Bana sadece iş için burada olduğunu söylemek için hiçbir nedeni yoktu, bir gerçeği belirtmek dışında. Dürüst olmak gerekirse, bu oturma odasından başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Onun için benimle savaşmak istiyor gibi görünmüyordu, sadece gitmek istiyordu. Cevabını kabul ederek başımı salladım.

Karanlık gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan yanımdan geçti. Benden iyice uzaklaştıktan sonra bakışları Kiera'ya kaydı. "Dinlediğin için teşekkürler, Kiera. Seni yarın ararım."

Bu sözler içimde karanlık, acı verici ve kin dolu bir sızı yarattı. *Seni yarın mı arayayım? Cidden mi?* Denny ceketini kapıp gitmeden önce bana son bir kez baktı. Tüm bu süre boyunca ona ters ters baktım. Dürüstlüğünü takdir etsem de, bu yorum sinir uçlarıma dokunuyordu. Burada ne haltlar dönüyordu? Neden ikisi de bana bundan bahsetmemişti?

Kiera'yla yüzleşmek için arkamı döndüğümde öfkem yeniden alevlendi. "Seni yarın arayacak mı? Ne yani? Siz şimdi... kanka mı oldunuz?" Telefon arkadaşlıklarını halletmiştim. Bu nispeten güvenli görünüyordu ama bu...

Başını sallarken Kiera'nın yüzü yumuşak ve sakindi. Eli göğsümdeydi ve parmakları karnımda geziniyordu. Eli aşağıya doğru inerken kaslarım gerildi. Bana dokunmasının verdiği elektrik hissini geri itmeye çalıştım, yeniden ortaya çıkan arzuyu engellemeye çalıştım. Ondtan tahrik olmamak neredeyse imkânsızdı; kızgın bile olsam bir parçam her zaman onu istiyordu.

"Evet, öyleyiz," dedi. "Ve onun burada olduğunu sana söylemediğim için özür dilerim. Nasıl tepki vereceğini bilemedim."

Artık *arkadaş* mıydılar? Yüz yüze, hadi takılalım *arkadaşları* mı? Bu sözcük Kiera'yla birlikte düşünüldüğünde bana yabancı geliyordu. Onunla sadece arkadaş olabileceğimi hiç sanmıyordum. Hayır, olamayacağımı biliyordum. Arkadaşken onunla asla sadece arkadaş olamamıştım; başlangıçtaki sorunumuzun büyük kısmı buydu. Yine de onlar için mümkün müydü? Yüz yüze sadece arkadaş olmak? Emin değildim. Kiera için onu terk etmenin ne kadar zor olduğunu çok net hatırlıyordum.

Gözlerimi ona çenem gerildi. "Nasıl tepki vereceğimi ya da senin nasıl tepki vereceğini bilmiyor muydun?" Göğsüne dokundum ve dokunduğumda içimden öfke -ve ahlaksız bir ihtiyaç- fıskırdı. "Belki de yeniden başlayacağını düşündün." Ona doğru eğildim, öfkeliydim ama açlıktan ağrıyordum. Dudaklarımız yakındı ama hâlâ çok uzaktaydı, en karanlık korkumu ona döktüm. "Belki de tekrar başlamasını umuyordun?"

Beni geri çekmeye çalışarak göğsümü itti ama vücudum o kadar sertti ki kendini kanepeye doğru itti. Onu izlerken gözlerim kısıldı, öfke ve arzu içimde savaşıırken nefesim hızlandı, her biri kontrol için savaşıyordu. Kiera bana baktı ve tepkimi incelerken gözlerinde şehveti gördüm. Bu beni heyecanlandırdı ve ona bakarken sertleştiğimi hissettim.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek, "Hiçbir şey olmadı Kellan, ben de bir şey olmasını istemedim. Denny ve ben sadece arkadaşız... Söz veriyorum."

Tanrım, ona inanmak istiyordum. Tüm bunları unutmak ve onunla sevişmek istiyordum ama kahretsin... onu kaybetme korkumdan kaynaklanan acı içime sızmaya başlamıştı. Öfkeye tutundum... öfke acıyı uzak tutuyordu. Kiera kapüşonlu gözlerle bana bakıyordu. Arzu da acıyı engellemeye yardımcı oluyordu. Onu istemenin acısının beni doldurmasına izin verdim, ona bir cankurtaran halatı gibi tutundum. Eğilerek onu ayağa kaldırdım. Vücutlarımız içgüdüsel olarak birbirine karıştı, ön tarafının her bölümü benimkine değdi. İçimde şimşekler çaktırdı, kalp atışlarımı hızlandırdı, bedenimin beyaz bir ateşle dolmasına neden oldu.

İhtiyacım var. Ellerimden biri kıçını kavrayarak onu içime çekti. Daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Ama doğruyu söylemiyorsa oraya nasıl gidebilirdim?

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinmek için alçaldı. Onu öpmemek için kendimi zor tuttum ama beni engelleyen kelimeleri söylemeye kendimi zorladım. "Bana yalan söyleme, Kiera." Yalan söylüyorsa mağaraya giremezdim. Böyle bir ihanetten asla kurtulamazdım. *Söz vermiştin.*

Başını salladı, nefesi bana karşı hızlıydı. "Değilim, Kellan... Yemin ederim. Ona hiç öyle dokunmadım. Ona sarıldım çünkü kız arkadaşı Avustralya'da mahsur kaldığı için üzgündü ama sen yokken aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olmadı... Söz veriyorum."

Sözleri duymak istediğim her şeydi, ama yine de korku beni tereddüt ettirdi, şüpheye düşürdü. Onları birlikte hayal etmek çok kolaydı. Hatırlamak çok kolaydı. Kiera bana daha sert bastırdı. Elleri göğsüme doğru kalktı ve içimi ateşle doldurdu. Ve acıyla. Alnımı onunkine indirdim, parçalanmış, kafam karışmış, kızgın... muhtaç. "Kiera... yapma, bana yalan söyleme... lütfen." Çaresizlik içimi doldururken sesimdeki garip sızıyı duyabiliyordum. Bu yarı ıstırap, yarı şehvetti. Ona ihtiyacım vardı... ama sözlerinin doğru olmasına da ihtiyacım vardı. Beni aldatmasını kaldıramazdım. Ne şimdi, ne de birbirimize sadık kalacağımıza söz verdikten sonra. *Doğru olsun, Kiera... ve eğer değilse... öldür beni.*

Bir elimi beline koyduğumda Kiera gırtlaktan bir inilti çıkardı. Onu istemenin verdiği açlık yoğunlaştıkça parmaklarım içgüdüsel olarak kıçını sıktı. Ona direnmek acı vericiydi... ama onu almak da öyle olabilirdi.

"Değilim, Kellan..." Elleri göğsümde gezindi, parmakları saçlarıma dolanmadan önce boynumu okşadı. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir iniltiyi bastırdım. Tekrar konuştuğunda Kiera'nın sesi eşleşen bir ihtiyaçla doluydu. "Lütfen... inan bana..."

Tanrım, ona inanmak istedim. Tanrım, onu *istiyordum*. Hızlı nefesi beni çıldırtıyordu. Ağzının benimkine bu kadar yakın olması dayanılmaz bir işkenceydi. Vücudum zonkluyordu, kalbim ağrıyordu. *Sadakat yemini ediyordu,*

Ona inanmamı istiyor. Bu doğru olmalı. Doğru olmak zorunda. Yan tarafındaki elim göğsüne, göğsünün üzerine kaydı. Bu sefer iniltimi tutamadım.

Kiera keskin bir nefes çekti; kollarıyla beni sıkıca kavradı. "Kellan, lütfen... al beni..."

Onun yalvarması benim felaketim oldu. Artık ona karşı koyamıyordum. Ben daha ne yaptığımın farkına bile varmadan ağzım onunkini buldu. Duygu, tatmin, tüm beklentilerin ötesindeydi. Ağızlarımızın birlikte hareket etmesinde, birbirimize saldırmamızda çılgınca bir çaresizlik vardı. Ona doyamıyordum. Daha nazik, daha yumuşak, daha romantik olmam gerektiğini biliyordum... ama sakinleşemiyordum. Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Ve Kiera'nın da bana ihtiyacı var gibiydi. Her güçlü öpücüğe karşılık veriyor, vücudu etrafımda kenetleniyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyordu.

Hafifçe eğilerek ellerimi kalçalarında gezdirdim ve onu kaldırdım. Bacakları anında etrafımda kenetlendi. Yatak odasına gitmeye çalışarak etrafımızda döndüm. Zor oldu. Zihnim dairesinin planını hatırlayamayacak kadar bulanıktı ve doğru düzgün bakmak için onu öpmeyi bırakamıyordum. Kiera bana sürtünmeye başlayıp içime zevk dalgaları gönderdiğinde, tökezleyerek duvara yaslandım. Hay sikeyim. Onu buraya götürebilir miyim? "Tanrım, seni çok istiyorum..." İnledim.

"Ben de seni istiyorum," diye inledi.

Odasını buldum, onu yere bıraktım ve kapıyı iterek kapattım. Kapı kapanır kapanmaz, o benimkileri çekiştirirken ben de onun giysilerini çekiştirmeye başladım. Onun teni daha fazla açığa çıktıkça, benimki daha fazla serbest kaldıkça ihtiyaç acı verici hale geldi. Kendimi tutarsız hissediyordum, onun yakınlığıyla sarhoş olmuştum. Giysilerimizin son parçaları da nihayet gittiğinde, onu yatağa ittim ve arkasına yaslanırken üzerine çıktım. Yavaşlamaya çalışarak bir an durakladım ama Kiera altımda inledi. "Evet, al beni..."

Çılgınlığın beni tamamen ele geçirmesine izin verdim ve sertçe, ona sahip olarak içine daldım. Bana karşı aynı yoğunlukta hareket etti, çılgınlıkları sadece onu doldurdu

coşkuyla. O kadar sert, derin ve hızlıydı ki... biriken hazzın zirveye ulaştığını hissetmem uzun sürmedi. Karşı koymaya çalışmadım. Bunu çok fazla istiyordum, onu çok istiyordum. Yüksek sesli bir inilti onu terk ederken Kiera'nın etrafımdaki bacakları sıkılaştı. Onun doruğa ulaştığını hissetmek beni uçuruma sürükledi. Öfori içimde patlarken vücudum kasıldı. Bu hissi Kiera'yla birlikte yaşadım... sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Yıprandım, mutluluk azaldığında Kiera'ya doğru sarktım. Nefesim hâlâ hızlıydı, kalbim hâlâ çarpıyordu ve hafifçe terlemiştim. Kiera da öyle. Kulağımın dibinde nefes nefese kalırken beni sıkıca tuttu. İçimden bir suçluluk duygusu geçti. Ona vermek istediğim yıldönümü kutlaması bu değildi. Bu sevişmek bile değildi. Bu düpedüz, şehvet dolu bir sevişmeydi. Ama aynı zamanda aşk doluydu. Belki de bu onu sevişmeden bir adım yukarı, şefkatli sevişmeden bir adım aşağı taşıyordu. Tutkulu, ateşli, çok ihtiyaç duyulan bir ara. Kiera'nın da aynı şeyi hissettiğini umuyordum, ama yine de Özür dilerim.

Yanına doğru kaydım. Normal nefes almak için mücadele ederken elleri gözlerinin üzerindeydi. "Özür dilerim," dedim ona. "Uzun zaman sonra ilk seferimizin böyle olmasını istemezdim..." Romantizm, nezaket, saatlerce süren alay ve tadım hayal etmişim, bunu değil... Sırt üstü uzandım ve tavana baktım, kendimle ilgili hayal kırıklığına uğramışım. Ve durumdan. Bu gece hiç de beklediğim gibi geçmemişti ve şu anda ne hissedeceğimden emin değildim. Biraz öfke, birazdan fazla üzüntü, yüksek dozda mutluluk ve hatta biraz rahatlama. *En azından artık ne sakladığını biliyorum. Keşke bana daha önce söyleseydi. Keşke bu şekilde öğrenmeseydim.*

Kiera bana doğru döndü. Uzun, sessiz bir andan sonra sordu, "Bana inanıyor musun? Denny hakkında?"

Asıl soru buydu, değil mi? Ona inandım mı? Onu artık istemediğine inanıyor muydum? Bunca zaman aralarında hiçbir şey olmadığına? Daha önce sadece bir arkadaşını teselli ettiğine? Denny ile olan ilişkisinde, romantik aşktan çok arkadaşlık aşkı olduğuna yemin edebileceğim birkaç zaman vardı. Hatta

Kiera'nın sonunda onu bırakmak istememesi... şimdi zamanın ve deneyimin merceğinden baktığımda, bu seçim de arkadaşlıktan kaynaklanıyor gibi görünüyordu. Korkuyla değil de mantıklı düşününce, ikisini arkadaş olarak hayal etmek kolaydı. Hoşuma gitmemiştii... ama görebiliyordum.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Evet, sana inanıyorum."

Başıyla onaylarken bana yumuşak bir gülümseme verdi, sonra eğilip beni nazikçe öptü. "Burada olmana sevindim. Seni çok özledim..."

Yüzüme içten bir gülümseme yayıldı; ruh halimi önemli ölçüde düzeltti. "Ben de seni özledim... eğer anlayamadıysan." Küçük bir kahkaha atarak bitkin bedenimi gösterdim. Sanırım bu kadar uzun süre ondan ayrı kaldığım için hevesimi kısmen suçlayabilirdim.

Kiera çıplak tenimi incelerken sevimli bir şekilde dudağını ısırdı. Yüzündeki sevimli ifade kalbimin kabarmasına neden oldu. Tanrım, onu özlemiştim. Tanrı'ya şükür, beni aldatmamıştı. Artık onun sırrını bildiğime göre... ve gafil avlanmanın ne kadar acı verdiğini bildiğime göre... belki de ona kendi sırrımı söylemenin zamanı gelmişti. Çünkü bu bizi ayırıyordu. Bunu biliyordum. Ve onunla tekrar böyle bir öfke ve acı yaşamak istemiyordum. Bir şekilde... Ona Gavin'den bahsedecek cesareti bulmalıydım. Sessiz kalmak artık bir seçenek değildi. Umarım bana çok kızmazdı. Ve umarım onu hayatıma *asla* kabul etmeme isteğime saygı gösterirdi.

Öne doğru eğilen Kiera bana hızlı bir öpücük verdi. "Dişlerimi fırçalayacağım ve yatmak için hazırlanacağım. Hemen dönerim." Yüzünde hafif bir kaş çatmayla doğrulup oturdu. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

Hâlâ kızgın olduğum için endişelendiğini bildiğimden gülümsedim ve başımı salladım. "Burada olacağım, Kiera." *Sonunda sana neler yaşadığımı anlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.*

Sırıttı, sonra ayağa kalktı ve pijamalarını giydi. Hazırlandığı ve gittiği süre boyunca onu izledim ama aklım başımdan gidiyor, midem bulanıyordu. Ona söylemek istemedim. İstiyordum ki

bu sırrı mezara götürmek için. Ama onu kaybetmek istemiyordum, bu yüzden erkek gibi davranmamın zamanı gelmişti.

İç çekerek doğruldum. Yerde savrulan kıyafetlere göz attım. Önemli bir konuşma olduğu için bunun için giyinmek istedim - lanet olası muazzam bir konuşma - ama gerçekten kirli konser / seyahat kıyafetlerimi giymek istemiyordum. Sonra buradaki çekmecemi hatırladım ve tekrar sıırıttım. Yeni kıyafetler. Bu konuşmayı zar zor atlatmak için ihtiyacım olan şey buydu.

Gözlerimi kendime çevirerek şifonyerine doğru yürüdüm. *Bu kadar melodramatik olmayı bırak. Ona hata yaptığını ve onu aldattığını söyleyecek değilsin ya.* Bu onu bile incitmez, sadece beni incitir. Bu kadar zor olmamalı. Olmamalıydı, ama lanet olsun... öyleydi. Midem tehlikeli bir şekilde boşalmaya yakındı.

Kendime kızarak şifonyerimin çekmecesini çektim ve açtım. İçindeki ait olmayan bir şeye bakarken elim açıklığın üzerinde durakladı. Kahverengi bir kâğıt torba. Tuhaftı. Kiera bana bir sürpriz mi bırakmıştı? Benim ona bıraktıklarım gibi mi? Açık kapıya doğru baktım, yüzümde küçük bir sırıtış vardı. Kiera'nın banyoda olduğunu, suyun aktığını duyabiliyordum; muhtemelen dişlerini fırçalıyordu. Daha geniş gülümseyerek çantayı aldım. *Acaba benim için ne bırakmıştı?* Çantayı açıp içine baktım, sonra kaşlarımı çattım. *Bunlar ne?* İçine uzanıp plastik çubuk görünümlü bir şey çıkardım. Koridordan gelen ışığa tutulduğunda ne olduğunu anlamak kolaydı. Bana bakan dev kelime de onu ele veriyordu: *Hamile*. Bu bir hamilelik testiydi ve sonuç ekranı evet diyordu.

Çalkalanan midem yatışırken ağzım açık kaldı. Birkaç çubuk daha çıkardım ve öyle ya da böyle hepsi aynı şeyi söylüyordu... *Hamile*. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. *Aman Tanrım... Kiera hamile. Bir bebeğimiz olacak.* Tam banyoya koşup onu kollarıma almak ve her santimini öpmek üzereydim ki birden aklıma geldi... eğer hamileydiyse... benim değildi.

Öfke ve inançsızlık vücudumdaki her hücreyi sular altında bırakırken elim çantayı sıkıca kavradı. Bu geceden önce, Aralık ayından beri Kiera ile seks yapmamıştım. Onu sadece çıplak görmüştüm. Vücudu dümdüzdü, mükemmeldi... O kadar ilerlemiş olamazdı. Benim değildi. Benim değildi. Bana yalan mı söyledi? Bana yalan mı söyledi?

Tüm dünyanın paramparça olduğunu hissettiğimde gözlerim yaşardı. Sahip olduğumuz her şey, paylaştığımız her şey, istediğim her hayal... gitmişti. Bir düzine farklı testle doğrulandı. Onu becermişti. Ve Denny sonunda hep istediği şeyi elde etmişti: Kiera, onun çocuğuna hamileydi. İkisi de bana yalan söylemişti... ve ben de onlara inanmıştım. Tanrım... İçinde onun çocuğu vardı. Hasta olacaktım. Buradan gitmem gerekiyordu. Kalmak için hiçbir sebep yoktu.

Bölüm 30

BİTTİ

Çantayı çekmeceye geri iterek yere saçılmış kirli kıyafetlerimi giydim. Temiz olmak istemiyordum. Temiz olmaya ihtiyacım yoktu. Gitmiş olmam gerekiyordu. Koridora çıktığımda Kiera hâlâ banyodaydı. Kapı kapalıydı ama yine de ona doğru bakmadım. Ona bir daha bakabileceğimi hiç sanmıyordum. Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Nasıl bakabilirdi ki?

Öfkemi dışa vurma ihtiyacı duyarak yatak odasının kapısını çekip kapattım ve çerçeveye sertçe vurdum. Çıkan ses tatmin ediciydi ama öfkemi azaltacak hiçbir şey yapmadı. Kiera'dan, birlikte yaşadığımız hayattan uzaklaşarak koridorda hışım ile ilerledim. Anahtarlarımı ihtiyacım vardı. Kapıya ulaşmam gerekiyordu. Gittikten sonra dağılabilirdim. Ya da bir şeyleri parçalamaya başlayabilirdim. Duygularımın beni hangi yöne götüreceğinden emin değildim. Ve umurumda da değildi.

Kiera'nın sesini duyduğumda yatak odasından iki adım uzaklaşmamıştım. "Kellan? Ne yapıyorsun?"

Gerçekten şaşırılmış görünüyordu. Siktiğimin kaltağı. *Sanki kalacakmışım gibi? Burada ne olacağını sanıyordun?* İçimdeki kaynayan ateş serbest bırakılmak için yalvarırken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Öfkemi bastırdım ve sorusunu duymazdan gelerek koridorda yürümeye devam ettim; ona bir açıklama borçlu değildim. Artık ona hiçbir şey borçlu değildim. *Nasıl yapabildin?*

Kart masasının üzerinde duran okul çantasını gördüm ve anahtarlarımın içinde olması için dua ederek ona doğru yöneldim. Parmaklarım soğuk metali buldu ve elimle sıkarak ceketimin cebine soktum. Bunları ona asla vermemeliydim. Ona *kendimi* asla vermemeliydim. Kaçmalıyım, hayatım buna bağılmış gibi ondan kaçmalıyım... çünkü öyle hissetmeye başlamıştım. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Kapıya doğru kayarken içimde biriken öfke ruhumda dönüp duruyordu. Bir şeye vurmam gerekiyordu. Çıglık atmam gerekiyordu. Kusmam gerekiyordu. *Bebeği onun içinde büyüyor*. Lanet olsun. Benim içimde.

Kiera kapıya benden önce geldi. Kapının önünde durdu ve vücuduyla kapıyı kapattı. "Gidiyor musun?"

Ona bakamıyordum, vücuduna odaklanamıyordum. Gitmesini istedim. Yolumdan çekilmesini istedim. Ama yine de... Onu incitmek istemiyordum, bu yüzden ona dokunamayacağımı biliyordum. Şu anda ona dokunamayacak kadar öfkeliydim. Nazik olmayacaktım ve babam gibi olmama izin vermeyecektim. Beni ne kadar zorlarsa zorlasın o canavar olmayacaktım. Bu yüzden orada öylece durdum, vücuduna baktım, onu görmezden geldim, hareket etmesini ve beni yalnız bırakmasını istedim. *Bırakın gideyim*.

Kiera sessiz ricamı yerine getirmek yerine kendini kapıya doğru itti. "Neden? Denny yüzünden mi? Sana zaten hiçbir şey söylemedim-"

Bir ret daha dayanılamayacak kadar fazlaydı ve gözlerim istemsizce onunkilere kayd. Bakışlarımdaki öfkenin tüm gücünü hissedince konuşmayı kesti. "Hiçbir şey mi? Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın." Kendimi kesinlikle öyle hissediyordum. *Ona nasıl inanmıştım ki?* "Denny kadar 'zeki' olmayabilirim ama aptal değilim, Kiera." *Basit matematik yapabilirim. Bebeğin benden olmadığını biliyorum. Onu becerdiğini biliyorum. Bana kanıtını bıraktın, seni lanet sürtük. İnkâr etmeyi bırak ve gitmeme izin ver.*

Rahatlamaya, kaçmaya ihtiyacım olduğu için onu zorla yolumdan çekmem gerektiği gerçeğini kabul ettim. Onu incitmemeye dikkat ederek kolundan tuttum ve çekiştirdim. "Şimdi yolumdan çekil!"

Çekişime direndi. Başını sallayarak, "Benimle konuşana kadar olmaz. Neden bu kadar kızgınsın?"

Sanki bana vurmuş gibi çenem düştü. Cidden mi? Hâlâ masum kartını mı oynayacaktı? "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Geri adım atarak ellerimi hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdirdim; hayal kırıklığıyla saçlarımı yolmak istiyordum. *Bırak gideyim. Neden gitmeme hiç izin vermiyorsun?* Kalbimi zevk mi alıyordu? Belki de onun zalim olmadığı konusunda yanılmıştım. Bu bana oldukça zalimce geldi.

Kapıdan uzaklaşmak için bir adım öne çıktı. "Tamam, sana Denny'den bahsetmeliydim, bunu biliyorum ama biz hiçbir şey yapmadık!"

Sözleri beynimi cızırdatırken gözlerim kapandı. Hiçbir şey yapmadılar mı? Hiçbir şey yapmadılar mı? Lanet bir bebek yaptılar! Beni sikip attılar. İkisi de yalan söyledi. *Her şeyi yaptılar.*

Titrediğimi, kontrolümün elimden kaydığını hissettim. Burada daha fazla kalamazdım, bunu istemediğim bir şekilde tırmandırmadan olmazdı. *Bırak gideyim, kaltak!* Öfkemin dizginlerini zar zor tutarak gözlerimi kapattım ve sakın, mantıklı konuşmaya çalıştım. "Senden uzaklaşmam lazım. Lütfen çekil de aptalca bir şey yapmayayım."

İsteklerime saygı duymak yerine... tam tersini yaptı. Yüzümü tuttu ve gözlerimi açıp ona bakmam için beni şok etti. Anında ellerini savuşturdu ve onu kapıya doğru ittim. Nefesim ağırlaşmıştı ve ona bakarken parmaklarım tenine batıyordu. *Sakin ol. Buradan çık, sonra da kendini kaybet.*

Kiera başını salladı. "Hayır, konuş benimle!"

Onunla konuşmak mı? Neden? Artık bir anlamı yoktu. Zarar çoktan verilmişti. Kendimi geri adım atmaya zorlayarak başımı salladım ve ondan bir adım uzaklaştım. Belki burada yeterince uzun süre durup sessizce söylenirsem sonunda pes edecek ve beni rahat bırakacaktı. Ama tabii ki bırakmadı.

Ellerini göğsüme bastırdı ve bana bağırdı. "Seni orospu çocuğu! Hayır, benden kaçamazsın. Her zaman benden kaçmaya çalışıyorsun!" Beni tekrar itti, ani öfkesi beni şaşırttığı için beni bir adım geriye itti. "Ama bu sefer değil. Bu sefer... benimle konuşacaksın! Her şeyi konuşarak hallederiz, unutma!"

Hayır, artık yapmıyoruz. Bir fırsat görerek ellerini üzerimden ittim ve kapı koluna doğru hamle yaptım. Kapı tokmağını çevirmiştim, kapı kısmen açılmıştı, kaçış nihayet kendini gösteriyordu, ama sonra Kiera lanet olası omzuyla kapıyı çarparak kapattı. Siktiğimin orospusu. Ona ters ters bakarak, "Sana söyleyecek bir şeyim yok. Çekil yolumdan!"

Gözleri yaşlarla parlıyordu. Ona öfkeyle bakarken bile içimde bir şeyler koptu. "Söyleyecek bir şey yok mu? Bana yaptığın onca şeyden sonra?"

Bir an için tüm öfkem yerini tam bir şok ve inançsızlığa bıraktı. *Ona yaptığım her şey mi?* Ne sikimden bahsediyordu? Tek yaptığım onu sevmekti. Tamamen. Tamamen. *Sadakatle.* "Beni mi? Sana yaptıklarımı mı?" Öfke tekrar içime çökerken çenem gerildi. Bunu benimle ilgili hale getirmeye nasıl cüret ederdi? Ben ona asla ihanet etmedim. Asla. Vücuduna girdim ve onu kapıya doğru bastırdım. "Sen eski sevgilini beceriyorsun ve ben kötü adam mı oluyorum? Bu oyunu böyle mi oynamak istiyorsun, Kiera?"

Beni yine hazırlıksız yakalayarak tüm gücüyle kendisinden uzaklaştırdı. Tökezleyerek geri çekildiğimde elim kapı kolundan kaydı ve o da elimi engellemek için hemen yana kaydı. Yumrukları sıkılı, gözlerinde öfke, başını salladı. "Ben Denny ile yatmıyorum! Ve evet, sen-"

İnkâr etmesinden bıkmıştım. *Gördüm, Kiera. Gördüm!* Yalanlarını bitirmesine izin vermeden uzandım, belinden tuttum, onu kendime doğru çektim, kapıdan uzaklaştırdım, sonra onu kaldırdım ve fiziksel olarak çıkışımdan uzaklaştırdım. Kaçışımdan uzaklaştığında, nihayet kapıyı tekrar araladım. Anında iki eliyle kollarımdan birini kavradı ve çekiştirerek beni durdurdu. *Lanet olsun, bırak gideyim.*

Kendimi zorlukla tutarak gözlerimi onunkilere diktim. "Bırak beni, Kiera. Benden bu kadar. Artık burada olmak istemiyorum." *Artık sana bakamıyorum.*

Gözlerinde ağır yaşlarla, "On dakika önce beynimi dağıtırken benimle işin bitmemişti!" diye tükürdü.

Bana tekrar vurmuş gibi hissettim ve acı içimi parçaladığında irkildim. Bunu yapmama nasıl izin verirdi? Bunu nasıl isteyebilirdi? Bunun için yalvarır? Beni nasıl böyle öldürebilirdi? Neden hâlâ bu kadar masum davranıyordu? "Bu... bir hataydı." Tüm bunlar bir hataydı. Lanet olsun. Tüm hayatım bir hataydı. Neden bunun farklı olmasını bekliyordum ki? Bunu bana nasıl yapabildi?

Konuşmadan önce birkaç kez yutkundü. Gitmem gerekiyordu. Öfkenin umutsuzluğa dönüştüğünü hissedebiliyordum. Umutsuzluk hissetmek istemiyordum. "Bana inandığını söylemiştin," diye fısıldadı sonunda.

Haklısın. *Çünkü sana inandım, Kiera. Beni kandırdın. Beni gerçekten kandırdın.* Gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissedebiliyordum, başımı sallarken onları burnumla geri çektim. "Ve sen bana yalan söylemeyeceğini söylemiştin. Güle güle, Kiera."

Ağzı açık kaldı ve parmakları kolumu bırakarak beni serbest bıraktı. Gözyaşları gözlerinden yanaklarına döküldü ve içimdeki umutsuzluk yarıldı. Acı vücudumda parladı, öfkeyle karıştı... umutsuzlukla. *Ben bunu istemiyorum. Tek istediğim sendin.*

"Aramızda hiç veda olmadığını söylemiştin..." diye mırıldandı, sersemlemiş görünüyordu.

Nasıl hala sersemlemiş olabilir? Beni nasıl aldatabilir? Bizi nasıl mahvedebildi? Başım öne düşerken gözlerim kapandı. Tüm hayallerim gitmişti, aptalca istememe izin verdiğim her şey bitmişti. Şimdi ne anlamı vardı ki? Doğru, aramızda hiç veda olmaması gerekiyordu. Çünkü sonsuza dek birlikte olmalıydık. Benim karım olması gerekiyordu. *Benim* çocuğumu doğurması gerekiyordu. Onun çocuğunu değil.

Başımı kaldırıp son bir kez onunla yüzleşirken, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü; asit gibi yanışını ruhumun derinliklerine kadar hissettim. "Doğru olmayan pek çok şey söyledim..." *Kendime beni sevdiğini söyledim. Bana sadık kalacağını söyledim. Kendime sonsuza dek birlikte olacağımızı söyledim.* Çok yanılmışım.

Nefesi sanki hiperventilasyon geçiriyormuş gibi çılgınca çıkmaya başladı. "Benden ayrılıyor musun?" diye fısıldadı.

Sorusu beni parçaladı. *Hayır... Onu becerdiğin anda benden ayrıldın. Bu... bu sadece bir formalite.* Yüzüne bakıp bu cehennemden bir çıkış yolu ararken bir damla gözyaşı daha döküldü. Ama yoktu. Onun bebeğini taşıyordu. Kapıyı yüzümüze kapatmıştı ve ben hala bana neden söylemediğini bilmiyordum. *Gerçeği hak etmiyor muydum?* Şu anda bana karşı dürüst olmaması beni öldürüyordu. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim? İnanması çok zor görünüyordu. Ona hiç yakışmıyordu. Belki de yanılmışımdır. Belki o...

Gözlerim vücudundan aşağı, karnına doğru kaydı. Düz, mükemmel karnına. Hamilelik testleri gözümün önünde yüzüyor, beni acı gerçekle boğuyordu. Hayır. Yanılmamıştım. Sadece beni hayal kırıklığına uğrattığını kabul etmek istemiyordu. Doğru olması için kabul etmesi gerekmiyordu. Biz bitmiştik. Artık bizi kurtaracak bir şey yoktu.

Gözlerimi onunkilere diktim, derin, sakinleştirici bir nefes aldım... ve sonra kendi kalbimi söktüm. "Evet, öyleyim." Kelimeleri zar zor söyleyebildim ve söyledikten sonra başka bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Kiera bana bakarken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, hâlâ tamamen şok olmuş görünüyordu. Dayanamıyordum, onun acısına tanık olmaya dayanamıyordum. Tüm bunlar onun suçuyken olmazdı. *Bizi ben ayırmadım... sen . Şimdi benim için ağlama... Artık çok geç.* Ondan uzaklaşarak kaçtım. Arabama binene kadar hareket etmeyi , arabamı çalıştırana kadar düşünmeme ya da izin vermedim. Caddeye çıkana kadar aklıma gelmedi. Ve vurduğunda, bir yıkım topuyla vurulmuş gibiydim - benden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Arabamı kaldırıma çekmeyi ve park etmeyi başardım. Ve sonra içimde tuttuğum tüm öfke ve acıyı dışarı çıkardım. Boğazım ağrıyana kadar bağırdım, gözlerim kuruyana kadar hıçkırdım, direksiyonu öyle sert çarptım ki neredeyse kırıyordum. Kapıyı fırlatıp açarak sokakta volta atmaya başladım. Ellerim saçlarımdaydı, çekiştiriyordum. Nefeslerim hızlıydı, kalbim çarpıyordu... ve midem yükseliyordu. Bunu bana nasıl yapabilirdi? Bunu bana nasıl yapabilirdi? *Onun bebeğini taşıyor.*

Kendimi kaybetmek üzere olduğumu anlayınca kaldırıma doğru tökezledim, dizlerimin üzerine çöktüm ve boş midemdeki safrayı yakındaki bir bankete kusmaya başladım. *Hamileydi. Hamile amına koyayım. Tanrım... Bunu yapamam. Bununla başa çıkamam. Bir ömür boyu yeterince acı çekmedim mi?* Neden evren benden bu kadar nefret ediyordu? Neden bu kadar sevilmiyordum?

Ağzımı silerek topuklarımın üzerine oturdum. *Şimdi ne yapacağım? Nasıl devam edeceğim? Nereye gideceğim?*

Eve. Düşünebildiğim tek yer orasıydı.

Kendimi ayağa kaldırarak arabaya geri dönmeye zorladım... ve onun gibi koktuğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Lanet . Her şey bana yine onu hatırlatacaktı ve bu sefer çok daha fazla acıtacaktı, çünkü bu sefer... çok fazla geçmişim vardı. Birlikte bir yıl geçirmiştik ve bu gerçekten çok iyiydi. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. *Sanırım o aynı fikirde değildi. Sanırım daha fazlasına ihtiyacı vardı.* Neden ben ona hiç yetmiyordum?

Başımı arkaya yaslayarak derin, sakinleştirici nefesler almaya çalıştım. Düşüncelerimi yeniden yönlendirmeye, onu kaybetmenin acısı dışında bir şeye odaklanmaya ihtiyacım vardı. Ve işte o zaman onu buldum... zırhımı. Kendimi son derece rahat hissettiğim duygularla sararken başımı kaldırdım: öfke, nefret, hiddet. O lanet, ihanet eden kaltak. Onsuz daha iyiydim. Öfkeme sınımsız sarılarak eve doğru hızlandım. Arabamın homurtusu ruh halime uyuyordu ve garaj yoluma geldiğimde motoru kapatmaya isteksizdim. Burada birkaç saat takılacak, sonra havaalanına gidecek ve

ve bu lanet şehre bir daha asla geri dönmeyecektim. Çocuklarla birlikte albümü kaydetmek için Los Angeles'a giderdik ve ben orada kalırdım. L.A.'de kalırdım, işime odaklanırdım ve o iki zamanlı sürtüğü tamamen unuturdum. *Onu alabilirsin, Denny. Hay sikeyim. Sen de bana yalan söyledin... Birbirinizi hak ediyorsunuz.*

Arabayı kapattıktan sonra anahtarlarımı kontaktan çıkardım. Birinin arabamı bana getirmesi gerekiyordu. Birini kiralamalıydım. Ya da belki Evan bunu benim için yapardı. Her neyse. Bana ulaştığı sürece nasıl olduğu önemli değildi. Arabam, bebeğim... güvenilebileceğim tek "kız".

Direksiyonu okşadım, onu tekrar dövdüğüm için sessizce özür diledim, sonra kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Evime doğru adım attığımda evim benimle alay ediyor gibiydi ve neredeyse babamın kapıda bana sırıttığını görebiliyordum. "Uzun sürmeyeceğini söylemiştim." Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. O aslında burada değildi. Sorunlar listeme deliliği eklememe gerek yoktu.

Ön kapımın kilidini açtım ve çıkarken evi ateşe vermeyi düşündüm. Bu kulağa gerçekten katartik geliyordu. Ve çok yakın komşularım için tehlikeli. Onun yerine satardım... sonra da parayı yakardım. Bu da işe yarardı. *Hepinizin canı cehenneme.*

İçeri girdiğimde kapımı çarptım, sonra tekrar yapmayı düşündüm. Bir şeye vurmak, içimdeki öfkeyi serbest bırakmak istiyordum ama bunu serbest bırakmanın diğer tüm duyguların içeri kaymasına izin vereceğini biliyordum ve onları hissetmek istemiyordum. Bu öfkenin kaynamasına, iltihaplanmasına, kaynamasına izin vermeliydim. Bunu içerek bile sanmıyordum ama yine de mutfağa yöneldim. Buzdolabımın önünde volta atıyor, içkilerimin bulunduğu dolaba göz gezdiriyordum. Kendimi kayıtsızlığa boğabilirdim ya da kazara zırhımı köreltip umutsuzluğa kapılmama izin verebilirdim. Her iki şekilde de olabilirdi ve bu korku beni denemekten alıkoyuyordu. Tek hissetmek istediğim nefretti.

Girişe geri dönerek anahtarlarımı yarım ay masanın üzerine attım ve ceketimi astım. cebine, içinde duran telefonuma baktım. Belki de birini aramalıydım. Evan mı? Yardım edemeyecek kadar uzaktaydı.

Ben. Jenny mi? Kiera'ya çok yakındı, sonunda ona bağırdım ve bunu hak etmiyordu. Denny mi? Denny'ye bağarmayı umursamazdım. Neden bana söylemedi ki? Neden geri döndüğünden hiç bahsetmedi? Gerçekten düşünmüştüm... Biliyorum ona kazık attım ve bana bok gibi davranmaya hakkı vardı ama gerçekten bundan daha iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm. Benden daha iyi olduğunu düşünmüştüm. *Sanırım değilmiş.*

Telefonumdan uzaklaşarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu; ama ne yapacağımı bilmiyordum. Gitmeliydim. Uçağımı değiştirmeli ve hemen geri dönmeliydim. Yani uçakta sinirlenebilir miydim? Bu saatte bir uçak bulabileceğimi mi varsayıyordun? Hayır, dünya yeniden açılana kadar burada, bu lanet cehennemde sıkışıp kalmıştım. Neden eve geldim ki?

Tam o sırada kapım hafifçe çalındı. Bu saatte burada kim vardı ki? Kapıya doğru bir adım atıp açtım... ve Kiera'nın lanet olası yüzüyle karşılaştım. Lanet olsun. Beni asla yalnız bırakamazdı. *Benden daha ne istiyorsun? Sana zaten her şeyi verdim.* Gözlerimi devirerek kapıyı suratına kapattım. *Artık senin kurallarına göre oynamayacağım. Burası benim evim ve artık hoş karşılanmıyorsun.*

Kapıdan uzaklaşırken, kapıyı kilitlemem gerektiğini hemen fark ettim. Kiera kapıyı arkasından çarparak içeri girdi. Beklenmedik ses karşısında irkildim, sonra yüzümü ona döndüm. *Kaltak. Burada olmaya hakkın yok. Hiç hakkın yok.*

Sinirli bir iç çekişle elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Bunu yapmayacağım, Kiera. Bu konuşmayı tekrar yapmayacağım... Bitti." O kadar kızmıştım ki bu sözler artık beni korkutmuyordu bile. Neredeyse.

Karnımdaki sığa tutunarak ondan uzaklaştım. Kolumu tuttu. "Hayır, yapmayacağız Kellan! Bana gerçeği söyleyene kadar olmaz."

Gerçek mi? Bu kelimeyle ilgili her şey beni kızdırdı. "Önce sen!" Yüzümü ona dönerek tersledim.

İç çekerek kolumu bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Söyledim! Sana Denny hakkındaki gerçeği söyledim. Hiçbir şey olmadı! Lanet olsun, neden artık buna inanmıyorsun? Yoksa bana gerçekten inandın mı? Benimle son bir kez seks yapmak için bir yalan mıydı bu?"

Şok ve tiksinti içime doldu. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünmüştü? "Seninle yatmadan önce senden ayrılacağımı bildiğimi mi sanıyorsun? Şimdi bildiklerimi bilseydim sana dokunur muydum sanıyorsun!" İçimde öfke kaynarken gözlerim karnına kaydı. Yaptıklarından sonra beni nasıl böyle bir şeyle suçlayabilirdi?

Yanakları utançtan kızarmıştı... ya da öfkeden. "Peki sen ne bildiğini sanıyorsun!"

Bana gerçek sırrını söylemeyi kesinlikle reddetmesine inanmayarak ondan uzaklaştım. "Hâlâ dürüst olamıyorsun, değil mi?" *İyi o zaman. O zaman ben de senin için dürüst olacağım... sürtük.* "Gördüm, Kiera. Testleri gördüm... pozitif testleri." Acı, çatlaklarımdan bir yol bulmaya çalıştı; ona doğru bir adım atarken onu zorladım. "Onları çekmeceme, kıyafetlerimin yanına koydun, sırf bulayım diye! Bulduğumda gerçekten burada kalacağımı mı düşündün?"

Çenesi düştü ve yüzü soldu. *Evet... seni yakaladım. Testler yalan söylemez... sadece sen.* Bir adım geri çekildi. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Aman Tanrım. Hâlâ mı? Hâlâ, bunu kabul etmeyi reddedecekti... "Hamile olduğunu biliyorum Kiera, o yüzden masummuşsun gibi davranmayı bırak!"

Bana baktı, bir saniye boyunca sersemlemiş bir sessizlikle, sonra başını sallamaya başladı. Sonuna kadar meydan okudu. Konuşmasına izin vermedim. "Şimdi inkar etmeye bile kalkma. Şimdi olmaz, artık bildiğimi biliyorsun. Kabul et, Kiera. Gerçeği kabul et... hayatında bir kez olsun."

Bana karşı dürüst olması, beni sevdiğini itiraf etmesi çok uzun zaman almıştı ve şimdi... şimdi *bunun* doğru olup olmadığından bile emin değildim. Eğer beni seviyorsa, bunu bana nasıl yapabilirdi? Denny'nin şehirde olduğu konusunda yalan söylemişti ve bu konuda yalan söylüyordu. Onu sikmişti... ve şimdi ben de sikilmiştim. Çatlaklar

Zırhımdaki yarık genişlemeye başladı, gittikçe daha fazla asitli acının içeri sızmasına izin verdi ve yüz ifademini öfkeden kedere dönüştüğünü hissettim. O burada kalıp bana eziyet ettikçe öfkeye tutunmak daha da zorlaşıyordu.

Yine de Kiera kızgın ateşin yeniden alevlenmesine yardımcı oldu. Başını salladı, hâlâ inkâr ediyordu. "Kellan, hayır, Denny ve ben-"

Elleri bana uzandı, sanki beni tutmak istiyormuş gibi, ama ben onu ittim. Artık bana dokunamazdı. Ona izin verdikten sonra olmaz... Gerçeği defalarca inkâr ettikten sonra olmaz. Şu anda bana satacağını düşündüğü yalan her neyse, işe yaramayacaktı. Çünkü bu gece onu çoktan bir yalanın içinde yakalamıştım. O da biliyordu, ben de biliyordum. Ve *bunu* inkar edemezdi... çünkü daha önce dairesinden ayrıldığında ben de oradaydım.

"Yapma, Kiera. Bana başka bir yarı doğru söyleme. Denny'nin burada olduğu konusunda yalan söyledin!" Başını sallamaya başladı ve ben de tükürdüm, "Hayır, Kiera, ihmal yalanı yine de yalandır!" Öne doğru eğilerek, "Bunu herkesten iyi bilmen gerekir," diye fısıldadım. Yalanımız, sırrımız... çoğu zaman, özellikle de başlangıçta, Denny'ye, arkadaşlarımıza doğrudan, cesurca bir inkâr olmamıştı. Basitçe... bundan hiç bahsetmemiştik.

Yüzü düştü. Tamamen yenilmiş görünüyordu ama yine de yalan söylemeye çalıştı. "Sadece seninle birlikte oldum..."

İnanılır gibi değil. İnanılır gibi değil. "Bugüne kadar, Aralık'tan beri seks yapmadık..." Gözlerim kasıtlı olarak karnına indi - aldatmacasının kanıtı. "Ve henüz göstermediğini, yani dört ya da beş aylık olmadığını yakından biliyorum." Gözlerim onunkilere dikildi, içimdeki nefret kabuğumu yeniden sertleştirdi. "Ben aptal değilim Kiera... Çocuğun benden olmadığını biliyorum." *Yalan söylemeyi bırak. Lütfen... sadece dur.*

Sert bir yutkunmadan sonra ağzını açtı. Başka bir inkâr beklerken, öfkem onun üzerinde buharlaştı. Yüzüne baktım ve içimdeki nefretin beklenmedik bir şekilde dışarı dökülmesine izin verdim. "Eğer hala deneyeceksen

Denny ile yattığını inkar ediyorsan, devam et Kiera... Bana söyleyebileceğin tek şeyi söyle. Bana tecavüze uğradığını söyle. Sana meydan okuyorum."

Bunu söylediğime neredeyse inanamıyordum ve bir parçam bunu geri almak istiyordu ama... lanet olsun... ne zaman bana karşı dürüst olacaktı? Ve gerçekten, eğer hâlâ gerçeği inkâr edecekse, hamile olduğunu açıklamak için başka ne söyleyebilirdi ki? O anda içimde garip bir anlayış duygusu parladı. Babam annemle yüzleştğinde böyle mi hissetmişti? Bana karşı duyduğu amansız nefret onu asla affedebileceğim bir şey değildi, ama şu anda hissettiklerimle, şimdi onun yerinde olduğumla... Neredeyse ona sempati duyuyordum. Neredeyse.

Kiera'nın annemle ortak bir yönü olacağı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Annemin babama yaptığını onun da bana yapacağını. Bu beni hasta etti. *Bununla başa çıkamam.*

Ben gözümü kırpmadan ona bakarken Kiera'nın çenesi düştü. Gözlerinde biriken öfkeyi gördüm ve ifadesinden ne yapacağını anladım. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım, kendimi savunmak için hiçbir şey yapmadım. Acıyı memnuniyetle karşıladım. *Devam et... vur bana. Sadece onlara ne kadar benzediğini kanıtlayacaksın.* Eli yüzüme doğru hareket etmeye başladı, ama sonra... kendini durdurdu. Parmakları havadan düştü. Yenilgiyle. Çünkü Denny hakkında yalan söylüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Dudaklarım seğirerek sıırttı. Ondan alabileceğim en yakın itiraf buydu ve bunu kabul edecektim. Başımı sallayarak ona "Artık gidebilirsin" dedim.

Gözlerinde yine yaşlar yandı. "Çok yanılıyorsun..."

Acısını tekrar izlemek, yalanlarını tekrar duymak istemediğim için arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım. Yine de elimde olmadan alaycı bir şekilde "Öyle miyim?" diye sordum.

Kaltak beni takip etmeye başladı ve onu kışkırttığım için kendime lanet ettim. Onu bırakmalıydım. "Evet, bu tamamen yanılıyorsun,"

diye kestirip attı. "Denny ile yatmadım. Ben kimseyle yatmadım. Yatan ben değilim-"

Ceketimin cebinden, ceketimin cebindeki telefonda gelen sinir bozucu, sinir bozucu, kötü zamanlamalı bir cıvıltı duyunca konuşmayı kesti. Gözlerini öfkeyle bana dikti, sonra telefona doğru koştu.

Ne yapacağını anladığım anda konuşmamız aklımdan çıktı. Tanrım... Hayır. Eğer ona cevap verirse, onunla nişanlanırsa, beni asla yalnız bırakmazdı. Bu gelecekle başa çıkamazdım. Şu anla bile zar zor başa çıkabiliyordum. "Kiera, hayır!" Ona bağırırken hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Yine de umursamadı ve durmadı. Cebimden telefonu aldı ve ben daha yanına yaklaşmadan mesajı okumaya başladı. Gavin'in sözlerini yüksek sesle söylediğini duymak mideme iki darbe gibi indi. "Ara beni. Seni görmem gerek."

Sesi öfke doluydu ama bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuş, afallamış ve midem bulanmış durumdaydım. *Ara beni... Seni görmem gerek.* Onun sözlerini asla görmemek, mesajlarını gözlerimin okumasına izin vermemek için çok şey yapmıştım ve işte buradaydı, tüm bunları mahvediyor, kalbimi parçaladığı gibi duvarlarımı da yıkıyordu. Lanet olsun. Neden bu kadar acımasız davranıyordu ki? O haklıydı. Ben hatalıydım... *onun* hakkında.

Beni incitmekten vazgeçmesini, ona cevap vermemesini umarak elimi telefona uzattım; parmaklarım titriyordu. "Lütfen, geri ver, Kiera." *Lütfen. Bu bizimle ilgili değil.*

Parmakları telefonun etrafında kenetlendi ve onu vücuduna sıkıca tuttu. Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle başını salladı. "Hayır, hayır, sanırım o şıfıntıya mesaj atacağım."

Siktir...hayır. Yere baktı ve bir şeyler yazmaya başladı ve vücudum saf, korkuya dayalı, hayatta kalma modu içgüdüleriyle tepki verdi. Ona doğru koşarken aynı anda bir elimle telefonu tuttum ve diğer elimle onu ittim. Sonunda onu duvardaki palto askılarına doğru ittim ve

Yüzü acıyla parladı. Onu incitmek istememiştim ve içimden bir suçluluk duygusu geçti. Hemen yerini bir rahatlama dalgasına bıraktı. Mesajı tamamlamamıştı. Gavin fazla umutlanmayacaktı. Ve belki bir gün beni gerçekten rahat bırakırdı.

Yüzünde ihanet, gözlerinde yaşlar, Kiera başını salladı. "Şimdi yalancı kim, Kellan?"

Neye benzediğini biliyordum, ne düşündüğünü de biliyordum ama yanılıyordu ve yalanlarımız birbiriyle kıyaslanamazdı. Ona başımı salladım. "Bu farklı. Bu sen ve benle ilgili değil."

Elleri kalçalarına gitti, duruşu talepkârdı. "O zaman bana gerçeği söyle. Ne saklıyorsun?"

Ona nasıl söyleyeceğimi düşünürken kısa bir an paniğe kapıldım. Ama sonra gözlerim karnına kayınca hatırladım... Ona hiçbir şey söylemek zorunda değildim. Artık söylemek zorunda değildim. Artık birlikte değildik ve o hâlâ bana yalan söylüyordu. Çenem gerilerek, "Bu seni ilgilendirmiyor ve artık sana bir şey söylemek zorunda değilim" diye çıkıştım.

Gözyaşları artık yanaklarından aşağı ve onları hâlâ görmek içimde bir acı hissi uyandırıyor. Vazgeçiyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "İyi, lanet sırlarını sakla Kellan." Onun ağzından çıkan küfür sarsıcıydı ama bunun ya da gözyaşlarının kararlılığımı zayıflatmasına izin vermedim. Gavin'i bilmesine gerek yoktu. Artık bilmeyecekti. Artık benim hakkımda *hiçbir şey bilmeyecekti*.

Kiera ön kapıya doğru döndü, sonunda lanet olasıca gidiyordu. Kapıyı açtı, sonra durakladı. Başını yarım yamalak bana çevirerek, "Bil diye söylüyorum, ben hamile değilim, göt herif. Anna hamile. Griffin onu Boise'de hamile bıraktı ve konuda çıldırıyor." Sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Tüm hava bir anda beni terk etti ve nefes alamıyordum. Anna hamile miydi? *Anna* mı? Bu düşünce daha önce hiç aklıma gelmemişti ama çok mantıklıydı. Kiera'nın tüm itirazlarına ve zaman çizelgesine uyuyordu,

Kiera'dan gelen anlaşılmaz gibi görünen tüm zalimliği tamamen buharlaştırdı. Kavgamızı tamamen değiştirdi, hikayeyi tamamen değiştirdi. Beni tamamen...

Aman Tanrım... Yanılmışım. Yanılmışım ve *her şeyi* mahvettim.

Telefonum parmaklarımın arasından düştü ve gerçek beni paramparça ederken neredeyse dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Hamile değildi, yalan söylememişti, Denny de yalan söylememişti. Başından beri bana gerçeği söylüyordu ama ben dinlemeyi reddettim. Onu kendimden uzaklaştırmıştım ve şimdi...

Panikle kapıyı açtım. Henüz gitmemişti. Bunu düzeltebilirdim. Bir şekilde bunu düzeltebilirdim. Dışarı koşarken, onu caddenin karşısında yürürken gördüm. Yürüyor muydu? Ne sikime yürüyordu ki? Buraya nasıl gelmişti ki? Bunun için endişelenecek vaktim yoktu. Gidiyordu. Gitmesine izin veremezdim. Biz böyle kırılmışken olmaz.

"Kiera, bekle! Dur!" Beni dinlemedi, hışımla benden uzaklaşmaya devam etti. Onu suçlamadım. Tam bir pisliktim. Ona yetişmek için koştum. Kaldırımında, caddenin diğer tarafındaydı. Kolundan tutup durmasını ve bana bakmasını sağladım.

Şaşkın ifademe bakarken gözlerinde saf bir öfke vardı. "Anna? Anna hamile mi?"

Kolunu benden ayırdı ve çenesini kaldırdı. İfadesindeki sıcaklık, havanın tüm soğukluğunu anında alıp götürdü. "Evet," diye ısırdı.

Kırılmış bir kelime grev gibi hissettirdi. Allah kahretsin. Lanet olsun. Bize ne yaptım ben? Tekrar koluna dokunmaya, onu kendime çekmeye çalıştım ama o uzaklaştı. "Neden bana söylemedin?" Fısıldadım, bizim için çok üzölmüştü. Bir süredir biliyor olmalıydı. Neden bunu benden bir sır olarak saklasın ki?

İçini çekti ve öfkesinin bir kısmının çatışmaya, kafa karışıklığına dönüştüğünü gördüm. "Anna bana hiçbir şey söylememem için söz verirdi." Sesi ile birlikte başı da düştü. "Sözünü tutup tutmayacağından emin değil."

Saklamayacak mısın? Yani...? Anna şey mi yapacaktı? Sikeyim. Bu onun seçimiydi elbette, ne yapması gerektiğini hissediyorsa onu yapabilirdi ama bebek Griffin'in bir parçasıydı... Anna ve Griffin, ikisi de benim için çok önemliydi. Onlar ailemdi. Bu bebeğin olmasını istedim. İkisi için... ve kendim için. Belki bunu istemem bencillikti ama istiyordum. Belki de durum eve çok yakın olduğu içindi. Annem benimle ilgili bu seçimi kolaylıkla yapabilirdi. Aslında, yapmadığı için şok olduğum günler oldu. Sanırım beni yanında tutmasının tek nedeni, Gavin'in fikrini değiştirip ona geri döneceğine dair belli belirsiz bir umut beslemesiydi. Ama dönmedi ve bunun bedelini ben ödedim. Her gün.

Anna'nın niyetini bilmeye ihtiyaç duyarak ihtiyatla sordum: "O... o... yapmayacak mı?"

Söyleyemedim bile ama Kiera sorumu anladı. Başını iki yana salladı. "Hayır, hamileliği devam ettirecek, sadece... evlat edinme konusunda emin değil." Kiera iç çekti, içindeki acıyı ve üzüntüyü gördüm. Bu bebeği o da istiyordu. Anna'nın bu durumla tek başına başa çıkmasına yardım ediyordu ve belli ki bu onu yiyip bitiriyordu. Ona sarılmak istedim ama henüz izin vermeyeceğini biliyordum. Bizi ne kadar etmişim? *Ondan ayrıldın, sık kafalı. Bu oldukça kötü.*

Kiera'nın cevabını içime sindirirken uzun bir nefes verdim. "Oh, güzel, hiç istemezdim..."

Hâlâ söyleyemiyordum. Annemi, babamı, Gavin'i, kendimi ve varlığımın tüm o berbat halini hayal edip duruyordum. Ama annem beni tutmuştu ve Anna da bebeğini tutuyordu ve bu iyiydi. En azından çocuğun da benim gibi bir şansı olacaktı. Belki benden daha iyi bir şansı. Ama evlat edinmeyle değil. Elbette, bu benim durumumda bir gelişme olurdu, ama Anna ve Griffin... onlar benim ailem değildi. Yapabilirlerdi.

Bu. Hepimiz onlara yardım ederdik. Yalnız olmazlardı. Hepimiz o bebeği çok severdik.

Hay sikeyim. Birimizin baba olacağına neredeyse inanamıyordum. Ve tabii ki aramızdaki en sorumsuz kişi olacaktı. Gözlerimi devirerek, "Lanet olsun Griffin... Onu öldüreceğim..." diye mırıldandım.

Kiera, konuşmanın kendi bölümünü bitirip benden başladı. İleri atıldım ve kolundan tutarak onu tekrar durdurdum. "Bekle... lütfen." Bana dönüp bakmakta yavaş davranıyordu. *Bunu nasıl düzeltebilirim?* Basit, dürüst bir pişmanlık duymayı denedim. "Özür dilerim, Kiera... Lütfen çekip gitme."

Gözlerindeki sıcaklıkla elimi kolundan çekti. "Bana resmen fahişe dedin ve beni bir daha asla görmek istemediğini söyledin. Neden çekip gitmeyeyim?"

Utancımдан başımı öne eğdim. En azından onu dinlemeye *çalışmalıyım*. "Bilmiyordum." Bunun soluk bir bahane olduğunu bildiğim için ona baktım. "Düşündüm ki... Denny'yi burada görmek... ve sonra... o testler..." Onun hakkında yanıldığımı bilmeme rağmen ihanetin acısı hâlâ içimdeydi. Gözlerimi kapattım. "Sadece düşündüm ki... Babamın başına gelenlerin benim de başıma geldiğini düşündüm. başka bir adamın bebeği olduğunu düşündüm. Ben sadece... kızgındım. Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim..." Kendimi gözlerimi açmaya ve ona bakmaya zorladım. "Sana inanmadığım için çok özür dilerim."

Başını salladı, yüzü kabullenmiş, anlamış gibi görünüyordu ve ben neredeyse rahatlayarak buruşuyordum. Belki de bizim için hâlâ umut vardı. Tanrım, bunun doğru olmasını istiyordum. Ona sarılmak için hamle yaptım... ama o beni itti. Ona sorgulayan bir bakış attığımda umudumun bir kısmı yok oldu. Gözlerini bana dikti; gözlerinde hâlâ büyük bir öfke vardı. Sağ elini kaldırarak bana parmağındaki yüzüğü gösterdi.

"Sözümü tuttum... Sadık kaldım." Başparmağını evime doğru salladı... telefonuma doğru. "Öyle miydin?"

Hay sikeyim. Eve dönüp bakarken dudağımı çiğnedim. Açıklamadan nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ve hala, şimdi bile, açıklamak istemiyordum.

söyle ona. Tam olarak değil. Bir parçam umutsuzca saklanmak istiyordu. Ona dönüp baktığımda gözlerim önce yüzüğüne, sonra da benimkine takıldı. Az önce onu suçladığım onca şeyden sonra ona nasıl söylemezdim? Lanet olsun. "Kiera... düşündüğün gibi değil." *Bunu burada bırakabilir miyiz?*

Ama tabii ki artık cevapsız kalmayı kabul etmeyecekti. Benden de artık yarı gerçekler duymayacaktı. Yanağımı tutarak bakışlarımı kaldırmamı sağladı. "Benimle konuşmadığın için ne düşüneceğimi bilemiyorum. O mesaj ne anlama geliyor?" Sesinde hâlâ sıcaklık vardı. Ve acı. Çok fazla acı. *Bir ilişkin olduğunu düşünüyor... Söyle ona.*

Nasıl?

Duvarların üzerime kapandığını hissettiğimde paniklemeye başladım. Kaçacak, saklanacak hiçbir yer kalmamıştı ve tek yapmak istediğim de buydu. *Bununla uğraşmak istemiyorum. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey yapmadığımı kabul et. Bunu yine halının altına süpürmeme izin ver.* "Yapamam... Yapabileceğimi sanmıyorum..." Ona bu konuda konuşamayacağımı bile söyleyemedim. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Tek yapmak istediğim kaçmakken kelimeleri çıkarmamı nasıl bekliyordu? *Bırak beni de kaçayım.*

Başını salladı, gözlerinde öfke vardı. "Bana şimdi söylemelisin Kellan, çünkü bu bizi ayırıyor."

Biliyorum. Özür dilerim.

Kiera sokağın sonundaki dur işaretini gösterdi. "Bana şimdi söyle... yoksa yürümeye devam ederim ve bu işi gerçekten bitiririz."

Onun düşününce panik ve korku yerini ıssızlığa bıraktı. *Sensiz devam edemem.* İçimdeki ıstırap kabardıkça gözlerim doldu. Başımı sallayarak kalması için ona yalvardım. "Lütfen, beni bırakma." *Ama beni konuşturma da.*

Kaşlarını kaldırdı, bekledi. Pes etmeyecekti ve blöf yapmıyordu. Eğer şu anda ona açılmazsam, beni terk edecekti. Onu kaybedecektim. *Onu kaybetmek istemiyorum.* Gavin onu kaybetmeye değmezdi. Cesaretimi toplamalıydım. Yara bandını yırtmalıydım.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım, gözlerimdeki acıyı yok etmeye çalıştım. İşe yaramıyordu. Parçalanıyormuş gibi hissediyordum. "Ah. Lanet olsun..." Neden her şey bu kadar zordu? Gözlerimi kapatarak birkaç derin nefes aldım. Bu artık isteğe bağlı değildi. Sadece... öyleydi. Direnmek beni hiçbir yere götürmüyordu; sadece daha derin bir çukur kazıyordu. Gözlerimi açıp ona baktığımda içimin boşaldığını hissettim. Yüzünde endişe vardı. Ve korku.

"Tamam, anlatacağım." Sokağa bir göz attım; açıklık boğucuydu. "Ama burada değil, tamam... Hadi içeri dönelim..."

Gerilim dolu bir nefes verdi ve ben de elini tuttum. Elini tutmama izin verdi, onu eve götürmeme izin verdi. Kendimi tamamen açmak üzere olduğum yere.

Bölüm 31

ACI ZAMANI

Eve döndüğümüzde Kiera'ya oturmasını işaret ettim. Dediğimi yaptı ve sessizce oturma odasındaki kanepeye oturdu. Ona katılamayacağımı biliyordum. Bunu yaparken onun yanında sakince oturamazdım. İçimde çok fazla enerji vardı. Çok fazla endişe. Terli ve hasta hissediyordum ve burada olmamak için her şeyimi verebilirdim. Ama artık başka seçeneğim yoktu. Kiera'yı kaybetmek bir seçenek değildi. Eğer bunu durdurmak için bir şey yapabilirsem. Bu şey son derece zor olsa bile.

Önünde volta atıyor, kalbim göğsümün içinde hızla çarparken ara sıra nemli avuçlarımı kotuma siliyordum. Beni izlerken Kiera'nın sinirlerinin arttığını görebiliyordum ve bunu onun için daha da zorlaştırdığımı biliyordum. Yalan söylediğimi, bir ilişki sakladığımı düşünmek zorundaydı. Onun iyiliği için sakinleşebilmeyi diledim ama lanet olsun... bu beni öldürüyordu.

Ağzım yapış yapıştı ve konuşmaya nasıl başlayacağımı bilemedim. *Bu yüzden, şimdi beni her gün takip eden babama tüm bilgilerimi veren kız kardeşime rastladım.* Söylemesi çok kolaydı... ama değildi.

Kiera bu konuşmaya başlayamayacağımı hissetmiş gibiydi. "Telefondaki kimdi?" diye usulca sordu.

Sözleri beni durdurdu. Başımın ağrıyacağını hissederek burnumun kenarını sıktım. "Ah, ben... oradan başlayamam, Kiera." Bu işi kolaylaştırmam gerekiyordu. Anlık cevaplardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Kiera başını salladı ve bekledi. Bir an onun önünde durdum ve yorgunluğun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim. Tanrım, artık böyle hissetmeye o kadar alışmıştım ki... iliklerime kadar tükenmiştim. Elimi yüzümde gezdirdim, keşke yüksüz olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlasaydım diye düşündüm. Başımı sallayarak en baştan başladım. "Aralık ayında kuliste bir kız yanıma geldi."

Kiera'nın yüzündeki tüm kan çekildi. Ne düşündüğünü biliyordum ve bunu bu şekilde söylememem gerektiğini de biliyordum ama başlayabilmemin tek yolu buydu. Nazikçe. Yumuşakça. Kiera'nın acısını görmekten nefret ediyordum, bu yüzden kendimi devam etmeye zorladım. Uzun süre acımayacaktı. Ama ben yapardım. "Bana dedi ki..."

Boğazım kurudu ve ağrıyı dindirmek için yutkundum. Duraksadığım sırada Kiera'nın ifadesi değişti, sanki gerçeği yeni fark etmiş gibiydi. Bunu görmek içimi umutla doldurdu. Belki de söylememe gerek , belki de sadece bilecekti. Ama sonra dedi ki, "Sana bir çocuğun olduğunu söyledi, değil mi? Hayatının bir döneminde güvende değildin... ve şimdi, oralarda bir yerde, bir çocuğun var."

Yanlış anladığı için umudum kayboldu. Hâlâ bunun seksle ilgili olduğunu düşünüyordu. Geçmişte ya da şu anda birlikte olduğum bir kadın hakkında. Ama öyle değildi. Hiç de değildi. Çok daha kötüydü. En azından benim için. Bunun bir çocukla ilgili olmasını neredeyse tercih ederdim. Ama sonra Kiera'nın yüzündeki hüznü gördüm, yanağından bir damla yaş süzülürken gözlerindeki umutsuzluğu. Onun için başka bir kadından çocuk sahibi olmak bir kâbustu. Çocuğumu doğuran ilk kişi mi olmak istiyordu? Benim çocuğuma sahip olacak tek kişi mi? Ben de bunu istiyordum ve o hâlâ buna sahip olabilirdi... tabii beni terk etmezse.

Önünde çömelerek yanağını avuçladım ve korkularını yatıştırdım. "Hayır, Kiera... hiç de öyle değil." İç çekerek başımı onunkine yasladım. "Dışarıda bir yerlerde benim minyatür bir versiyonum yok, Kiera... tamam mı?"

Parmaklarını gözlerinin altına götürdü, her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. "O zaman ne var Kellan? Çünkü gerçekten anlamıyorum."

Bundan nefret ediyordum, ona verdiğim acıdan nefret ediyordum, kendime verdiğim acıdan nefret ediyordum. Başımı öne eğerek topuklarımın üzerine oturdum. "Biliyorum

Yapma. Ve bir ilişki saklıyormuşum gibi göründüğünü biliyorum..." Ona baktım, her şeye rağmen cevabı, *doğru* cevabı görebilmesini umuyordum. *Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Lütfen. Gerçeği gör.* "Benim hakkımda bildiklerini bildiğin halde, sana yalan söylememe neyin sebep olabileceğini gerçekten göremiyor musun?"

Yalan söylediğimi itiraf ettiğimi duyunca irkildi. Yüzünden daha fazla gözyaşı aktı ve içimdeki suçluluk duygusu katlanarak büyüdü. Ona yalan söylediğim için özür dilemek istedim ama onun duymak istediği şey bir özür değildi. Bir açıklama istiyordu. Gerçeği istiyordu.

Bana başını salladı, hala bir fikri yoktu ve ben de derin bir iç çektim. Benim için kolay bir çıkış yolu yoktu. Ona söylemek zorunda kalacaktım. Gözlerimi kapattım ve güç için dua ettim. "Bana babasıyla tanışmamı istediğini söyledi."

Bunu söylemek bile içimi parçaladı ve Kiera'ya bakarken gözyaşlarımın canlandığını hissedebiliyordum. Hâlâ kafası karışmış görünüyordu. "Baba mı? Bu... garip."

Hayır. İfade ediş şeklim tuhaftı. Yine korkakça davranıyor, aslında ona söylemeden anlatmaya çalışıyordum. Kendime kızarak ona üzgün, alaycı bir gülümseme verdim. "Evet, öyle görünüyor ... onun benim de babam olabileceğini düşünüyor." *Ve öyle. Siktir et... Öyle.*

Kiera'nın şaşkınlığının yavaş yavaş farkına vardığını görebiliyordum. Ama bunu çok garip bir şekilde söylediğim için anlaması birkaç saniye sürdü. "Senin baban da mı? Yani o senin...? Bekle, baban mı? Biyolojik baban mı? O mu? O senin kız kardeşin mi?"

Her kelime, her soru... içime saplanan bir kılıç gibiydi. Uzaklaşmak istedim, hayır, *kaçmak* istedim, bu konu hakkında konuşmayı kesmek için her şeyi yaptım ama kalmam gerektiğini biliyordum. Beni terk etmemesi için anlaması gerekiyordu. "Evet, bana onun eski bir resmini gösterdi ve benzerlik acı verecek kadar belirgin olmasa bile... Aynı resmi daha önce de görmüştüm. Annem bana bir kez göstermişti..."

O anın hatırası beni yakıp kavururken gözlerim doldu. Annem sarhoş, fotoğrafı yüzümden bir santim uzakta tutarken bana bağırıyordu,

Bana onun kim olduğunu ve gebe kalma cüretini göstererek ilişkilerini nasıl mahvettiğini anlattı. "Her şeyi mahvediyorsun!" diye bağırıyordu bana. Ve haklıydı da. Her şeyi mahvettim. Ama yalnız değildim. Bunu Gavin başlattı. Gavin onu benim yüzümden terk etti. Gavin *beni* terk etti.

Kiera'nın bakışlarını tutarken acımı yutkunarak bastırdım. "Ve yapamam, Kiera, onu göremiyorum... Yapamam." Bunu *yapmayacağım*.

Kiera bir an şok olmuş bir şekilde bana baktı ama sonra öne doğru eğilip yanaklarımı avuçladı. Ona bakarken kendimi kapana kısılmış gibi hissettim ve ondan kaçma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Bunun nereye varacağını biliyordum, benden ne isteyeceğini biliyordum. En başta ona söylemememin tek nedeni buydu.

"Neden bana hiç bir şey söylemedin?" diye sordu, incinmiş görünüyordu. Ve kafam karıştı.

Onun acısından nefret ediyordum ama benimkinin yanında *hiçbir şeydi*. Başımı salladım. "Seni tanıyorum. Onunla buluşmamı isterdin. Onunla bir aile bağı kurmamı isterdin... ama ben... yapamam, Kiera."

Yanağımı okşarken iç çekti ve isteğin geldiğini hissettim. Kalbimi hızlandırdı. "O senin ailen, Kellan..."

Ayağa fırladım, sonunda ondan uzaklaştım. *Aile* mi? Saçmalık. "Hayır, hayır, o benim için hiçbir şey!" Etrafıma bakınırken ellerimi saçlarımda gezdirdim, kaçacak bir yer aradım. Hiçbiri yoktu. Nereye dönsem ailemi görüyordum. Ve Gavin'i. Ve bir ömür boyu acı. "Beni terk etti. Gitti ve beni terk etti. *O* insanlarla büyümeme izin verdi."

Her vuruş zihnimde tekrarlanmaya başladı. Her alay kelimesi. Her aşağılama bakışı. Her acı, kindar yorum, beni kendilerinden uzaklaştırdıkları her an, aptalca beni sevmelerini çalıştığım her an... ve sefilce başarısız olduğum her an. Ve Tanrı aşkına... *Hâlâ* beni sevmelerini istiyordum. Bu ne kadar berbat bir şeydi? Her şeyden sonra, hala bunu mu diliyordum? Ve hepsi Gavin'in suçuydu. "O benimle hiçbir şey yapmak istemedi... ben de onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum..."

Sesim çatallaştı. Tüm vücudum titriyordu ve bunu durduramıyordum. Titreyerek parçalandığımı, tekrar tekrar küçük parçalara ayrıldığımı hissediyordum. Burada olmak istemiyordum ama gidebileceğim hiçbir yer yoktu, acımı dindirecek hiçbir şey yoktu.

Kiera ayağa kalktı. Bedenime doğru adım attı, elini göğsümde, çenemin gerginliğinde gezdirdi. Ona bakamıyordum, hiçbir yere bakamıyordum. Geçmiş beni terk etmiyordu; içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Kiera konuştuğunda sesi yumuşaktı, yatıştırıcı olmak ister gibiydi ama söyledikleri yatıştırıcı olmaktan çok uzaktı. "Seni nasıl bir durumda bıraktığını bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Belki de uzaklaşarak, zaten... zarar verdiği aileyi kalıcı olarak parçalamayarak sana iyilik yaptığını düşündü."

Kullandığı bir kelime acı dolu sisi yakıp geçti. Gözlerim onunkilere kilitlendi. "İyilik mi? Babam sinirlendiğinde beni kemeriyle kırbaçlardı. O kadar sert vururdu ki günlerce yüzüstü yatmak zorunda kalırdım. Ondan kaçmanın, beni yakaladığında durumu daha da kötüleştireceğini erken yaşta öğrendim. Bu yüzden, bir köpek gibi orada durup beni dövmesine izin vermek zorunda kaldım. Bu nasıl bir iyilik?"

Bunu itiraf etmek istememiştim ve Kiera'nın dehşete düşmüş yüz ifadesini gördüğümde gözlerimdeki yaşlar ağırlaştı. Konuşabilmek için duygularını bastırdı ve konuşmaya başladığında, keşke konuşmasaydı diye hayıflandım. "Bilmiyordu... Belki de onu görmelisin, böylece ona anlatabilirsin, sonunda bu konuyu biriyle konuşabilirsin."

Tekrar kırıldığımı ima etmesine ihtiyacım yoktu. Kırılmamıştım. Hareket etmeye ihtiyacım vardı, yanından geçip gittim. "Bunun hakkında konuşmama gerek yok, Kiera. Ben iyiyim." Volta atmaya başladım, içimde biriken öfkeyi kucaklamaya başladım. "Ve onu görmeye ihtiyacım yok... asla. Ayrıca, benim bir ailem var. Beni en az annem kadar hor gören bir teyzem var Ama umurumda değil. Onlara ihtiyacım yok. Kendi başıma iyiyim." Annemin kız kardeşine, onun tecavüze uğramasının sonucu olduğum yalanını söylediğinden ve teyzemin bu yüzden benden nefret ettiğinden şüpheleniyordum.

Emin değildim... Ona hiç sormamıştım ve sormayacaktım da. Çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Kiera önüme geçerek hareketimi durdurdu ve blöfümü gördü. "İşte bu kadar, artık tek başına değilsin. Dışarıda seni tanımak isteyen aile üyelerin var." Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama o beni takip ederek yeniden göz hizama girdi. "Senin bir kız kardeşin var Kellan... Onu tanımak istemiyor musun?"

Bu öfkemi biraz dindirdi. Evet, onu tanımak istiyordum. Ve Riley'i. Kiera'nın omzunun üzerinden bakarak ona ailemin onun bildiğinden daha büyük olduğunu söyledim. "Hailey bana bir de erkek kardeşim olduğunu söyledi..." Henüz doğrudan konuşmadığım bir kardeş. Konuşmadığım için nefret ediyordum.

"Hailey?" dediğinde Kiera'nın sesinde mutluluk vardı. Bu senin kız kardeşin mi?"

Başımı salladım, sonra ona baktım. "Bana kim olduğunu söylediğinde ona cep numaramı verdim ve iletişim halinde kaldık." Konuşmalarımızı hatırlamak beni gülümsetti, biraz güldürdü. "Oldukça komik biri. Oldukça da zeki. Son zamanlarda çok konuşuyoruz... İyi bir çocuk."

Kiera'nın gözleri büyüdü. "Jenny'nin Evan'ı ziyaret ederken seni telefonda konuşurken gördüğü kişi bu mu? Kız kardeşin, değil mi?"

Kafam karışmıştı, başımı salladım. "Jenny mi? Teksas'ta mı?" Gözlerimi kaçırarak Jenny'nin ziyaretini hatırlamaya çalıştım. Hailey oradayken onunla birkaç kez telefonda konuştuğumu sanıyordum ama Kiera neden Jenny'ye bunu sorsun ki? Neden telefonda konuşmam ona garip gelsin ki? Tabii...

Gözlerim Kiera'ya döndü. "Bu yüzden mi seni aldattığımı düşündün? Jenny beni telefonda başka biriyle gülerken gördüğü için mi?"

Pişman görünüyordu ama başını salladı. Telefonumu yerden aldıktan sonra geri verdiğim ceketimi işaret ederek kaşlarını çattı ve "Ayrıca görmeme izin vermediğin tüm o gizemli mesajlar. Bunun biraz şüpheli olduğunu kabul etmelisin."

Yüzündeki acı ifadesini gördüm, sesinde duydum. Onu bilerek dışlamıştım ve o da bunu biliyordu. Bir süredir biliyordu ama nedenini bilmiyordu. En kötüsünü düşünmüştü ve onu suçlayamazdım. Ben de onun hakkında en kötüsünü düşünmüştüm. Yavaşça yanaklarını tuttum. "Özür dilerim... Bunların hiçbirinin seni incitmesini istememiştim. Sadece hazır değildim..." O lanet suçluluk duygusu geri döndüğünde bakışlarımı kaçırdım. "Sana birçok kez söylemek istedim... ama kendime kelimeleri söyletmedim." Gözlerimi onunkilere kaldırdım ve omuz silktim. "Sanki sana söylersem... gerçek olacaktı... ve ben gerçek değilmiş gibi davranmak istiyordum." Keder içime işledi ve gözlerimi kapattım. "Sadece görmezden gelmek istedim - onu görmezden gelmek - ama Hailey ona numaramı verdi ve bana her gün mesaj atıyor... her lanet olası gün..." O kadar acımasızdı ki. Dayanamadım.

Yüzünü serbest bırakarak, geri döndüğünü hissettiğim baş ağrısını engellemeye çalıştım. "Her gün bana mesaj gönderiyor ve ben her gün onu görmezden geliyorum." Başımı tavana doğru kaldırdım, her zamankinden daha bitkin hissediyordum. "Ve tüm bunlardan o kadar yorulduğum ki... Sadece beni yalnız bırakmasını istiyorum."

Ona tekrar bakarak iç çektim. "Numaramı değiştirmeyi bile düşündüm, böylece artık onda olmayacaktı, ama... seninle hala konuşabilmek istedim. Ve sana neden değiştirmek istediğimi... neden değiştirmek istediğimi söylemeden sana tam olarak söyleyemezdim. Bu yüzden her gün unutmaya çalıştığım acı dolu mesajlar alıyorum." *Ve unutmayı başaramadım.*

Duyguların yükseldiğini, beni tekrar boğmaya başladığını hissedebiliyordum ve acıdan kurtulmaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. Kiera hafifçe omzumu ovdu. "Bu seni öldürüyor Kellan, bunu görmüyor musun?"

Ona karanlık ve eğlenceli bir gülümseme verdim. Bunun yüzünden gerçekten öleceğimden şüpheliydim. Sadece duygusal olarak ölüyordum... ama bu farklıydı. O atlatılabilirdi. Bu sadece... berbattı. Kiera beni incelerken başını salladı. "Hayır, öyle. Seni yiyip bitiriyor... Bunu şimdi görebiliyorum. Bu konuda kimseyle konuştun mu? Çocuklarla? Evan'la? Bunca zamandır bununla tek başına mı uğraşıyordun?"

Tabii ki, bununla tek başıma uğraşıyorum. Yalnızlık benim varsayılan ayarım. Ayakta duramayacak kadar yorgun bir halde kanepeye yığıldım. "Kime söyleyeceğim, Kiera? Herkes babamın annemle birlikte öldüğünü sanıyor." Ona baktım ve omuz silktim. "Babamın gerçek babam olmadığını söyleyebildiğim tek kişi sensin. Diğer insanların yanında kelimeleri çıkaramıyorum. Sadece sen..." Hailey'nin bu kadarını bildiğini sanıyordum, ama istismar hakkında hiçbir şey bilmiyordu - ona Gavin'i neden görmek istemediğime dair gerçek bir neden vermemiştim. Tüm karanlık köşelerimi bilen tek kişi Kiera'ydı. Ve yine de sessiz kaldım. Bu çok acı veriyordu.

Kiera kanepede yanıma oturdu. Elini dizime koyarak az önce aklımdan geçen düşüncüyü bana açıkladı. "Ama gerçek baban seninle iletişime geçti...? Bunu benden saklamak zorunda mıydın?"

Sesindeki hüznü duyabiliyordum ve gözlerimi ondan kaçırdım. "İstemedim ve sana birkaç kez söylemeye çalıştım..." Gözlerim onunkilere döndü. "Çok zordu... çok tazeydi." Bakışlarım yere kaydı. "Seni incittiysem özür dilerim..."

Başımı tuttu ve beni vücuduna çekti. Hak etmediğim sıcaklığın tadını çıkardım. *Ona söylemeliydim.* "Sorun yok," diye fısıldadı. "Anlıyorum."

Rahatlamış bir nefes vererek kollarımı ona doladım. Yumuşak bir sesle, "Noel günü... o mesaj gerçekten Griffin'den miydi?" diye sordu.

Yalan söylediğimi bildiğini fark ettiğimde kaskatı kesildim. Hay sikeyim. Geri çekildim, kalbimde suçluluk, gözlerimde acı, başımı salladım. "Hayır... Bu ondan geldi." Beni bunun için de affedebileceğini umarak yanağını okşadım. "Yalan söylediğim için çok özür dilerim... Sadece sormanı istemedim... Hazır değildim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, beni öldürdü ama başını salladı. "Tüm o mesajlar...?"

Ne sorduğunu bildiğim için hemen "Ondan, söz veriyorum" dedim. Ona ihtiyacım vardı, ona nazik bir öpücük verdim. Dudakları kalbimin etrafındaki acıyı yumuşattı, itirafımı daha kolay katlanılır hale getirdi. "Hepsi de

onu. İstersen bakmana izin veririm, eğer bana inanmıyorsan, ama sakladığım tek şey bu... Söz veriyorum." Onu tekrar öptüm. "Söz veriyorum..."

O da beni öptü, sonra fısıldadı, "Sana inanıyorum."

Ağzlarımız birlikte hareket ederken parmaklarım boynuna doğru kaydı. Ona tekrar dokunmanın verdiği sarhoşluk acıyı azaltıyordu. Ama yeterince hızlı değildi. Hâlâ çiğnenmiş hissediyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Düşünmeyi, hissetmeyi bırakmalıyım. Dikkatimi dağıtması için ona ihtiyacım vardı. Bunu benim için yapar mıydı? Bunun için yeterince iyi miydik? Şu anda ona çok ihtiyacım vardı, benimle aynı sayfada olup olamayacağını bilmeye ihtiyacım vardı. Bağışlayıcılığını deneyerek öpücüğü derinleştirdim.

Geri çekildi ama gözlerinde reddetme değil tutku gördüm. Yine de yüzümü arama şekli... Ne gördüğünden emin değildim ama bu onu endişelendirmeye yetmişti. "Onu görmen gerek Kellan. İlerleyebilmek için bu bölümü geride bırakmalısın."

Kızgınlık omurgamdan yukarı fırladı. Başımı sallayarak tekrar dudaklarını bulmaya çalıştım. İhtiyacım olan tek şey bu konuda konuşmayı bırakmamızdı. Her şeyi biliyordu, tüm sırlarımı biliyordu... Geçmişi bu şekilde geride bırakıyordum.

Neredeyse dudaklarıyla yeniden birleşecektim ama beni sıkıca geri çekti. "Yapmalısın," dedi tekrar.

Kızgınlık öfkeye dönüştü ve bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca bastırdım. Derin bir nefes aldım ama bu beni sakinleştirmede. Başımı tekrar sallayarak ona "İşte tam da bu yüzden sana söylemek dedim. Diğer tüm nedenler de geçerliydi ama kendimi tutmamın en büyük nedeni *buydu*. Bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben yine başımı sallayarak sözünü kestim. "Hayır, tüm mantıksal nedenlerinizi ve felsefi bakış açılarınızı saklayabilirsiniz. O adamı asla görmeyeceğim. mı?" *Senin için bir anlam ifade umurumda değil. Benim istediğim bu.*

Fikri önemsiz olduğu için benimle tartışmaya çalışmasına zaman tanımadan koltuktan kalktım ve merdivenlere yöneldim. Eğer bunu kabul etmezse... bunun bizim için ne anlama geldiğinden emin değildim. *Sadece bunu almama izin ver, lütfen.*

Odama doğru ilerlerken Kiera beni takip etmedi ve bu boşluk için minnettardım. Sakinleşmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Yatağımın yanında volta atıyor, ellerimi sıkıp sıkıp açıyordum. Gerçekten bir şeye vurmak istiyordum ama gerçekten vurmak istediğim şey - gerçekten vurmak istediğim kişi - burada değildi. Kiera yanıliyordu. Onu görmeme gerek yoktu. İhtiyacım olan şey onu *hiç* görmemektir. Ya da ondan haber almamak. Nerede olduğu ya da hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı o zamana geri dönmem gerekiyordu. Cehalet mutluluk vericiydi. Ben onu düşünmüyordum, o da beni düşünmüyordu. Bu karşılıklı bir anlaşmaydı ve ben de bu anlaşmaya uymaya devam etmekten mutluluk duyuyordum ama nedense o şerefsiz ona bir borcum olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama ona hiçbir şey borçlu değildim. Olsa olsa o bana borçluydu ama ondan tek istediğim gitmesiydi.

Yatağıma çökerek başımı ellerimin arasına aldım. Neden beni rahat bırakmıyordu ki? Onun için ne değişmişti? Hayır. Neyin değiştiğinin bir önemi yoktu. Beni terk ettiği anda beni tanıma hakkından vazgeçmişti.

Beni terk etti. Doğmamı bile beklemedi, beni öylece bıraktı. Yıllarca bana vurmalarına, beni parçalamalarına, bana işkence etmelerine izin verdi. Beni kurtarabilirdi ama yapmadı. Denemedi bile. Sadece... beni düşünmeyi bıraktı. Önemsemeyi bıraktı. Ya da daha doğrusu, hiç umursamaya *başlamadı*. Ben onun gözünde bir hiçtim. Bir hiç olmama izin verdi.

Başımı kaldırıp duvarımdaki yamalı deliğe baktım - burayı ilk gördüğümde, ailemin beni nasıl silmeye çalıştığını gördüğümde öfkem için bir çıkış noktası. Onlar da hiç umursamamıştı. sonra onları aradığım günü hatırladım, evden ayrıldıktan aylar sonra hala hayatta olduğumu onlara bildirdiğim günü.

Telefonu babam açtı. "Evet?"

"Hey... benim." Kulağımı sessizlik karşıladı. "Kellan," diye ekledim, açıklamam gerektiğini hissediyordum.

"Evet," dedi, sesi kayıtsızdı. "Ne istiyorsun?" "Ben sadece... iyi olduğumu bilmeni istedim."

"Pekâlâ," diye cevap verdi, sesi hâlâ neredeyse sıkılmış gibiydi. Bana bağırmasını, isimler takmasını diledim... Bu onun ilgisizliğinden çok daha az acı verirdi.

Boğazım düğümlendi ama ona "Los Angeles'ta yaşıyorum, bana ulaşmak istersen numaram bu..." diyebildim. Numarayı söyledikten sonra sustu ve yazmadığına hiçbir fikrim yoktu. "Annem orada mı?" Sesim de kalbim gibi çatlayarak sordum.

"O meşgul."

"Onunla konuşabilir miyim?" Yalvarıyor olmaktan nefret ediyordum. Yalvarmamın umurunda olmamasından gerçekten nefret ediyordum.

Sinirli bir şekilde iç geçirdiğini duydum, sonra ona, "Kellan seninle konuşmak istiyor," dediğini duydum. Kısa bir duraklama oldu, sonra sesi bana döndü. "Meşgul olduğunu söylüyor... tıpkı sana söylediğim gibi."

Reddedilme acıtmıştı. Hâlâ da acıtıyor. "Sadece... ona iyi olduğumu söyle."

"Evet. Geri dönecek misin?" Her halükarda umurundaymış gibi gelmedi.

Bu

daha çok nasıl plan yapacağını bilmek için sorması gerekiyormuş gibiydi.

"Hayır." Bu kelime ağızımda acı bir his uyandırdı. Soğuk ve duygusuz, tıpkı onlar gibi. Babamın da umurunda değildi.

"Tamam," dedi.

Hatırladığım o kelime beynimde yankılanırken Kiera'nın kapı aralığındaki varlığını hissettim. Tamam. Gitmiş olmam sorun değildi ve asla geri dönmeyecek olmam da sorun değildi. Her şey yolundaydı. Bu onlarla yaptığım son konuşmaydı. Sekiz ay sonra ikisi de ölmüştü ve ben yapmayacağımı söylediğim şeyi yapmıştım, geri dönmüştüm. Nedenini hâlâ tam olarak bilmiyordum.

"İçeri girebilir miyim?" Kiera usulca sordu.

Kendimi geçmişten kopararak derin bir nefes aldım ve onun kapı çerçevesine yaslandığını görmek için ona doğru baktım. Ona başımı salladım, sonra gözlerimi hasarlı duvara çevirdim. Kendi içime bakıyormuşum gibi hissettim. Elbette yama yapılmış, elimden geldiğince onarılmıştı ama asla eskisi gibi görünmeyecekti. Yara izi hep orada kalacaktı.

Kiera yatakta yanıma oturdu, sonra başını nazikçe omzuma koydu. Bir an orada öylece oturdum, pişmanlık ve terk edilmişliğin acısı içinde debelendim. Sonra bıraktım. Yorgun bir iç çekişle başımı Kiera'nınkine yasladım ve acım yerine onun sıcaklığını içime çekmeyi tercih ettim.

"Sert olduysa özür dilerim, Kiera. Ben sadece... beni bu zorlama, tamam mı?" *Lütfen.*

Midemin sıkıştığını, istemediğim bir kavgaya daha hazırlandığımı hissettim ama Kiera beni şaşırttı. Omzuma doğru başını sallayarak, "Pekâlâ Kellan," dedi. Neredeyse rahatlamıştım. *Tanrıya şükür... bu işin peşini bırakacak.*

Orada uzun bir süre sessizce oturduk, birbirimize yaslandık, duygusal saldırıdan kurtulmaya çalıştık. Sonunda Kiera elini kalbimin üzerine koydu ve sessizce sordu: "Ne kadar zamanın var? Geri dönmek zorunda kalana kadar mı?"

Bitkin bir iç geçirdim. *Yeterince uzun değil.* "Sabah uçağım var, yani birkaç saat içinde."

Parmaklarıyla gömleğimi kavradı, sanki beni burada tutmak istiyordu. "Keşke gitmek zorunda olmasaydın..."

Sözlerinin bana verdiği umut çok canımı yaktı. Onu kaybettiğime emindim, sonunda onu kendimden uzaklaştırdığıma emindim ve bana bir ultimatoma vermesine ve sırrım yerine onu seçmeme rağmen, hala bunu isteyip istemediğinden emin değildim. Başımı onunkinden kaldırdım ve bana baktı. İfademden korkuyu uzak tutamadım, damarlarıma dolan buzu durduramadım. İyi miydik? Başımı sallayarak beni mahvedebilecek soruyu fısıldadım. "Hâlâ benimle olmak istiyor musun?"

Bunu sormama şaşırmış gibiydi. Şaşırmamalıydı. Ne de olsa ondan ayrılmıştım. Bizim hakkımızda bir şey varsaymam doğru olmazdı. Biraz daha geri çekilerek yüzümü inceledi. "Elbette," dedi bana. Korkum buharlaşmaya başladığında eli yanağıma gitti. "Ben sana aşığım. Elbette hâlâ seninle birlikte olmak istiyorum."

Rahatlama ezici ve yorucuydu. *Tanrı'ya şükürler* olsun. Ona söylediğim tüm o korkunç şeyleri hatırlarken yere baktım. Benden çok daha iyisini hak ediyordu. Bazen onu engellediğimi hissediyordum. Denny ile kalmalıydı. Onun hakkında asla en kötüsünü düşünmez ve açıklamasına izin vermezdi. Tecavüze uğradığımı söylemesi için onu asla cesaretlendirmezdi. O iyi bir adamdı, geçinmesi kolaydı. Ben o kadar kolay değildim. Zorlayıcı olabilirdim. Bunu biliyordum.

"Sevilmesi en kolay insan olmadığımı biliyorum," dedim ona. "Belki de yeterince yaşadığını düşündüm..." *Ve şu anda fikrini değiştirirsen seni suçlamayacağım. Gitmelisin. Bensiz daha iyi olursun.*

Kiera çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı. Gülümsemesi sıcak ve sevgi doluydu ama beni etkileyen gözlerindeki şefkatti. "Seni sevmek Kellan, çok kolay, zahmetsiz." Duygularına gülümsedim. *Umarım bu doğrudur.* Bana bakarken gülümsemesi düştü. İç çekti, sonra "Sana güvenmek... işin zor kısmı bu" dedi.

Tanrım. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. Bakışlarım yere kaydı. Bizim için hiç umut var mıydı? Kırılmış hissederek ona, "Her şeyi berbat ettik, değil mi?" dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ona baktım; yüzünde korku vardı. Benim hissettiklerimle örtüşüyordu. Omuz silktim. "Nasıl bir araya geldik, yalanlar, ihanetler... Daha başlamadan kendimizi mahvettik." Başımı sallarken içimdeki umutsuzluğun kabardığını hissettim. "Birbirimizi çok seviyoruz... ve birbirimize hiç güvenmiyoruz." İş başa düştü, ikimiz de birbirimiz hakkında en kötüsünden korktuk, ikimiz de birbirimiz hakkında en kötüsüne *inandık*. O kadar mümkündü ki

Birbirimizi incitebileceğimizi düşünmek, birlikte kalmamızın imkânsız olduğunu düşündürüyordu. *Buradan nereye gideceğiz?*

Kiera ifademe itiraz etmedi. Edemezdi. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Bana bakarken, geleceğimizin umutsuzluğunu düşünürken gözleri yaşardı. Nefesi o kadar hızlandı ki düzensizleşti. Kollarını bana doladı ve içindeki her şeyle beni sıktı. Sesindeki panikle, "Beni bırakma" diye bağırdı.

Kollarımı ona doladım, onun stresi ve benim acım beni sımsıkı sardı. *Seni bırakamam. Bir daha olmaz. Yeterince güçlü değilim.* "Bırakmayacağım," dedim ona. "Beni istediğin sürece seninim Kiera." Onunla ilişkiyi bir daha asla bitirmeyecektim. Beni aldatırsa bile... aldatırsa bile. Bir dahaki sefere, eğer bir dahaki sefer olacaksa, bu ilişkiyi bitirmek onun seçimi olacaktı.

Uzaklaşarak yanağımı avuçladı ve çılgınca gözlerimi aradı; gözyaşlarıyla ağırlaştıklarını hissedebiliyordum. "Sonsuza kadar, seni sonsuza kadar istiyorum," dedi.

Ona bakarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Ben de bunu istiyorum, Kiera."

Tek istediğim buydu.

Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu, beni istiyordu, bana ihtiyacı vardı. Ona olan aşkımın beni tüketmesine izin verirken ıssızlığı dışarı itmeye çalıştım. O bana ihanet etmemişti. Ben de ona ihanet etmemiştim. İncitme korkumuz, acı çekme korkumuz, bizi şüpheye düşüren şeydi ve şüphe de birbirimize güvenmememize neden oluyordu. Ama bunun üzerinde çalışabiliriz. *Tanrım, lütfen bunun üzerinde çalışabilmemize izin ver.* Ona ihtiyacım vardı.

Kiera'nın parmakları gömleğimin eteklerini çekiştirerek kaldırdı. Dudaklarından çekip çıkarmak için durakladım. Elleri karnımdan aşağıya, kot pantolonuma doğru kaydılar. Ben ağzımı usulca onunkine yaklaştırmaya çalışırken o da kotumun düğmelerini açtı, sonra dikkatlice fermuarını açtı. Botlarımı tekmeledim, sonra biraz doğruldum, böylece giysilerimin geri kalanını çıkarabilecektim. Kiera'nın parmakları çıplak tenimi keşfederken ben de onun gömleğini, pantolonunu ve aramızdaki her engeli kaldırdım.

Benim kadar çıplak kaldığında, onu yatağıma yatırdım ve her dokunuşuna değer verdim. Bunun bir daha asla olmayacağından, olamayacağından o kadar emindim ki. Bakışlarım vücudunda gezindi, düz, boş karnında durdu. Onu doldurmak istiyordum, ona çocuğumu vermek istiyordum ama henüz o noktada değildik. Henüz o noktaya gelmemiştik.

Kiera'nın eli yanağıma gitti ve bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdi. Gözlerinde o kadar çok sevgi vardı ki, içim parçalandı. Gözlerinde o kadar çok şefkat vardı ki, bu beni paramparça etti. Benim için ne istediğini görebiliyordum, bizim için ne istediğini... ve bu umudumu tazeledi. İnancımı. Bunu böyle atlatacaktık.

Diğer eli kalçamı hafifçe iterek beni üstüne çıkmaya zorladı. Gözlerimiz diğerininkinden hiç ayrılmadı, üzerine yerleştim, sonra yavaşça içine kaydım. Coşku nefesimi kesmişti ama onunla hissettiğim bağın yanında soluk kalıyordu. Hayatım boyunca *bunu* aramıştım. Bu ait olma, istenme, ihtiyaç duyulma... sevilme hissini. Ve şu anda bana bu hissi o kadar yoğun bir şekilde veriyordu ki, canımı yakıyordu... hem de en iyi şekilde.

Birlikte hareket etmeye başladığımızda bu his daha da arttı. Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı ama bundan çekinmedim. Beni ezmesine izin verdim. Onu kucakladım, bana olan sevgisini kucakladım... kabul ettim. Yüzüne baktım, muhteşem gözleri benim için sevgi gözyaşlarıyla doluydu. "Seni seviyorum, Kellan... sadece seni."

Gözlerimi kapattım, kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Gözlerimi açarak ona "Ve sadece seni seviyorum... Sadece seni seveceğim" dedim.

Ağzımı onunkine doğru indirdim, içinde hareket ederken onu yavaşça öpüyordum. Kendimi dizginlemek zordu ama kendimi onunla çok uyumlu hissetmemi sağlıyordu, sanki bir bütünmüşüz gibi. Aramızdaki bağ çok uzun sürdü, çok iyi hissettirdi; onunla sevişmeyi asla bırakmak istemedim. İstedğim şey buydu. Bu gecenin böyle geçmesi gerekiyordu... her şey dağılmadan önce. Her şeyi tekrar bir araya getirmeden önce.

Kiera elimi tuttu, beni sıkıca kavradı ve yaklaştığını anlayabiliyordum. Ben de öyleydim; rahatlama ihtiyacının arttığını, baskıyı hafifletme, acıyı dindirme dürtüsünü hissedebiliyordum. Hızlanmak yerine ... ve *her şey* daha da güçlendi. Duygu, bağlantı, aşk... her şey. Kiera altımda titremeye başladı. Zamanı tükeniyordu. Benim de. Yanağını tuttum. Hızlı bir nefes çekerek onu öptüm, sonra aceleyle "Seni seviyorum. Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki..."

Tüm söyleyebileceğim buydu. Vücudum doruk noktamın yoğunluğuyla titredi. Kiera benden bir saniye sonra boşaldı, vücudu etrafımda , dudaklarından kaçan her şeyden çok beni sevdiğine dair mırıldandı.

Bir parçam bitmiş olmasına rağmen devam etmek istiyordu ama o kadar yorgundum ki, o kadar tamamen ve tamamen tükenmiştim ki, yapamadım. Bir an için onun bedenine yaslandım, nefesimi tuttum, sonra onun tarafına geçtim ve onu bedenime çektim. Onu bir daha asla bırakmak istemiyordum.

Saçlarını öptüm, o an için minnettarım, bu an için minnettarım, gelecekte paylaşabileceğimiz tüm anlar için minnettarım. Eğer birbirimize karşı dürüst olmaya başlayabilirsek. Acımasızca dürüst. "Bir daha senden hiçbir şey saklamayacağıma söz veriyorum," diye söz verdim.

Bir saniye bana baktı, bakışları sıcak ve huzurluydu, gözleri parlıyordu, sonra başını salladı ve beni usulca öptü. "Senden hiçbir şey saklamayacağıma da söz veriyorum."

Başımı salladım, sözünü kabul ettim, sonra onu sıkıca kavradım. *Bir daha asla.*

Bölüm 32

TEKRAR DENİYORUZ

Kiera uykuya daldı ama ben uyanık kaldım, ona sarıldım, yumuşak tenini okşadım. Onunla fazla zamanım yoktu ve bir saniyesini bile uyuyarak harcamak istemiyordum. Ama o kadar kısa sürede o kadar çok şey olmuştu ki kesinlikle bitkin düşmüştüm. Adamlara dönmek üzere uçağa anda kendimden geçeceğimden emindim. Ama şimdilik bununla savaşıyordum. Onunla kalmak için her şeyi yapardım.

Ama zaman aleyhime işliyordu ve sonunda komodinin üzerindeki saat kalkmam gerektiğini, hazırlanmaya başlamam gerektiğini söyledi. İstemiyordum... ama Matt'e borçluydum. Kiera ve ben iyiydik. Geri dönüp endişelenmeyi, stres yapmayı ve kendime acı çektirmeyi bırakabilirdim. Artık her şey daha iyi olacaktı ve bu da gitmemi biraz daha kolaylaştırıyordu.

Ve ayrıca, geri dönecektim. Belki tur bittikten sonra. Kesinlikle mezuniyeti için. Ve mezun olduktan sonra... dünya onun için ardına kadar açılacaktı. Belki o zaman bana gelebilirdi. Gelmemesi için tek bir neden bile düşünemiyordum.

Aklımda bu harika düşünceyle dikkatlice yataktan çıktım. Güzel, uzun bir duş aldım ve son birkaç saatin duygusal yorgunluğunun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. İşim bittiğinde Kiera hala kendinden geçmişti, çıplak vücudu yatağımın üzerine, çarşafLARımın altına yayılmıştı. Yatağımın üzerine serilmiş görüntüsü çok hoşuma gitmişti ama uyumasına izin verdim ve üzerime bir şeyler giydim.

yeni kıyafetler. Ve sonra, onu sevdiğim ve özleyeceğim için, kot pantolonlarından birinin cebine son bir not sıkıştırdım. *Bugün seni sevdiğimi unutma.*

Aşağıya indiğimde sıçrayacak gibi hissettim. Her şey daha iyi görünüyordu. Ev daha aydınlık, hava daha berrak, gün daha umutluydu. Sanki kendimi yeniden başlatmışım ve artık her şey biraz daha düzgün işliyordu. Buna bayılmışım.

Kendi kendime mırıldanarak bir fincan kahve yaptım. Tanrım, her gün bir fincan iyi kahve içmeyi özlemişim. Otobüs kahvesi ve lokanta kahvesi beni kesmiyordu. Demlik bittiğinde Kiera hâlâ uyuyordu. Genelde koku onu uyandırırđı. Ama bugün değıl. O da en az benim kadar bitkin düşmüştü. Hızlıca bir fincan içtim, sonra ceketimi kaptım. Buradaki zamanım neredeyse bitmek üzereydi ve Kiera'ya veda etmem gerekiyordu. Şimdilik.

Kiera için bir fincan kahve hazırladım, çünkü en azından onu bir ikramla bırakabilirdim. Dökmemeye dikkat ederek üst kata çıktım. Kokunun onu uyandırıp uyandırmayacağını merak ederek yatağıın yanına çömelip fincanı ona doğru tuttum. Kıpırdanmaya başlayınca sıırttım. Hâlâ işe yarıyordu.

Gözleri yavaşça açıldı ve beni buldu. Elimdeki kahveyi görmezden gelerek bana doğru uzandı. "Hey," dedi, dirseğinin üzerinde doğrulup bana doğru eğildi ve beni öptü.

"Günaydın," dedim ona.

Selamıma kıkırdadı, sonra hâlâ uzattığıım kahve fincanını kaptı. "Sen bir nimetsin," dedi ve bir yudum aldı.

Bir elimi saçlarında gezdirirken usulca güldüm. "Sen ve kahve..."

Teninde sarhoş edici pembe bir kızarıklık vardı. Tanrım, bunu da özlemiştim. "Uçağıın saat kaçta?" diye sordu saate bakarak.

Bugün yeşilden çok kahverengi olan sakın gözleri bana döndü ve gülümsemem genişledi. O kadar güzeldi ki. Ve hâlâ benim. "Yakında gitmem gerekiyor."

Gözleri telaşla açıldı ve içkisini dökerek oturdu. "Peki, ben hazırlanayım. Ben de seninle geleceğim."

Kendini yakmadan önce kahvesini alıp komodinin üzerine koydum. Başımı sallayarak ona "Hayır, burada kalıp rahatlamamı istiyorum" dedim. Kaşlarını çattı ama ben gülümsedim. "Aramızdaki her ayrılık uzun ve dramatik oluyor, sanki birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi." Parmak eklemimi yanağında gezdirmek için durakladım. "Sanki... her anın tadını çıkarıyoruz çünkü ikimiz de bunun son olabileceğini düşünüyoruz."

Alt dudağını sıktı ve sanki o da aynı şeyi düşünmüş gibi başını salladı. Gülümsemem arttı. "Öyleyse bu döngüden kurtulalım." Derin bir nefes aldım. "Hoşça kal tatlım. İşe gitmem gerekiyor." Normal insanlar böyle vedalaşırdı, değil mi?

Kiera sıırttı. Küçük bir omuz silkme hareketiyle, "Görüşürüz," dedi.

Onun bu son derece sıradan tepkisine güldüm, sonra da ne kadar sevimli olduğunu düşünerek başımı salladım. Öne doğru eğilerek ona bir öpücük verdim. "Yatağı benim için sıcak tut," diye mırıldandım. Ben uzaklaşırken güldü. "İndiğimde seni ararım," dedim ona.

Telefonum cebimde aniden çaldığında başını sallıyordu. Artık onun duyması konusunda endişelenmeme gerek kalmaması beni rahatlatmıştı ama yine de duymak zorunda olmak can sıkıcıydı. Gavin asla pes etmeyecekti. Kiera cebime bakarken sorgulayan bir kaşını kaldırdı. Gözlerimi devirdim ve iç çektim. Telefonumu çıkarıp ekrana baktım ve tahminimin doğru olduğunu gördüm. Arayan Gavin'di. "Bu babamın sabah mesajı olmalı." Ona bir kaşımı kaldırdım. "Eminim bir öğleden sonra ve bir de akşam mesajı olacaktır." Muhtemelen daha fazla. Ve birkaç telefon görüşmesi.

Hemen ekranı karartan düğmeye bastım. Kiera beni izlerken kaşlarını çattı. "Onları okumuyor musun bile?"

Burnumu çekerek telefonu cebime geri soktum. "Hayır. Onları hiç okumadım ve asla cevap vermedim." Suçluluk duygusu yeniden ortaya çıkınca başımı öne eğdim. Dün gece paniklediğimde onu yanlışlıkla incittiğimi neredeyse unutmuştum. "İşte bu yüzden sen yapacağın zaman korktum. Onun cesaretlenmesini istemiyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Durmasını istiyorum."

Yine itiraz edeceğini düşünmüştüm ama beni bir kez daha şaşırtarak başını sallayıp kabul etti. "Kız kardeşin onu görmezden gelmen hakkında ne düşünüyor?" diye sordu, sonra bunu sormak istememiş gibi yüzünü buruşturdu.

İç çekerek yatakta onun yanına oturmak için hareket ettim. "İnatçı olduğumu düşünüyor. Reddederek neden ona zarar verdiğimi anlamıyor..." Telefonumu tekrar elime aldığımda düşüncelerim dağıldı. "Onunla her konuştuğumda benden ona bir şans vermemi istiyor." Bu inanılmaz derecede sinir bozucu bir gerçektir. O da beni rahat bırakmayacaktı. Hailey'nin bana inatçılığın aileden geldiğini söylemesi görünüşe göre yetersiz bir ifadeydi.

Ben bunları düşünürken Kiera'nın "Akıllı kız" diye mırıldandığını duydum.

Kızgınlıkla bir kaşımı kaldırdım ama Kiera konuyu uzatmadı. Onun yerine elini uzattı. "Okuyabilir miyim?" diye sordu. İçimde karanlık bir şeyler kıpırdanırken gözlerim istemsizce kısıldı. Yüz ifademi gören Kiera hemen ekledi: "Cevap vermeyeceğim. Ama en azından birinin bunları okuması gerektiğini düşünüyorum."

Olabilir. Belki de değil. Gavin'e bir şey borçlu emin değildim ama... Kiera'ya bir şey borçluydum. Ve ona cevap vermeyeceğine söz verdiği sürece, bunları okumasına izin vermemde bir sakınca görmüyordum. Bu, onları okumayacağım gerçeğini değiştirmeyecekti. Yine de telefonu yavaşça ona uzatırken midem hala düğüm düğümdü.

Alırken gülümsedi. Sonra avucunun içinde tuttu ve hiçbir şey yazmayacağı gerçeğini abarttı. Bunu takdir ettim. Yanlılıkla ne okuduğunu görmemek için, o benim telefonumu incelerken ben de onun yüzünü inceledim. Orada gördüğüm duygular neredeyse mesajları okumak kadar kötüydü. Yüzü acıyla buruştu, gözleri sulandı ve hıçkırığını tutmaya çalışır gibi dudağını ısırды. Onu bu hale getirecek ne söylemiş olabilirdi ki?

Sonunda bir damla gözyaşı yanağına düştüğünde, merakıma daha fazla dayanamadım. "Ne... ne dedi?" Ben sordum. Sonra bir anda keşke

yoktu. *Önemli değil. Umurumda değil.* Ama umurumdaydı. Çok fazla. Hem de çok fazla. Belki de mesajlarının devam etmesine izin vermemin gerçek nedeni buydu. Neden onları hiç silmediğimin.

Kiera içini çekti, başını salladı ve telefonu bana uzattı. Bakmadan kaldırdım ve Kiera'nın hüzünlü gözleri yüzüme dikildi. "Sadece açıklamak için bir şans istiyor. Seni tanımak istiyor." Elini hafifçe yanağıma koydu. "Seni terk ettiği için pişman, Kellan."

Kalbime yapılan ani saldırı çok fazlaydı. Gözlerim yanmaya başlarken başımı salladım. Sözleri beynimde tekrarlanıp duruyordu. *Açıklamak istiyor, seni tanımak istiyor... Seni terk ettiği için pişman.* Hepimizin pişmanlıkları vardı. Bu sadece hayattı. Hiçbir anlamı yoktu. Acıyı yutmaya çalıştım ama beni terk etmedi. Birkaç kez yutkundum, sonra nihayet ayağa kalktım, hareket etmeye ihtiyacım vardı. "Gitmeliyim." Düşünmeyi bırakmalı, hissetmeyi bırakmalı... direnmeyi bırakmalı mıydım? Bunu yapabilir miydim?

Kiera'nın adımı seslendiğini duyduğumda bu düşüncede -Gavin'le gerçekten konuşma düşüncesinde- kaybolmuştum. "Kellan." Kapı aralığında durup ona baktım. Yine yatağıma uzanmış, çarşaflarıma sarınmış, son derece rahat görünüyordu. Mükemmel güzelliğine bakarak gülümsedim.

"Sadece turunuzun sonunda size şans dilemek ve şunu söylemek istedim..." Dudağını çiğnemek için durakladı. Çok sevimli, şehvetli, şakacıydı ve bunu görmek gülümsememi artırdı. Tanrım, çok şanslıydım. Kıkırdayarak, "Döndüğünde burada olacağım," diye bitirdi.

Gözleriyle odayı işaret etti ve benim küçük sırtışıma kocaman bir sırtışa dönüştü. Odaya geri dönüp ona doğru bir adım attım. "Benim yanıma mı taşıyorsun?"

Daha fazla kıkırdayarak başını salladı ve kollarını dizlerine dolayarak doğrulup oturdu. Çok güzel görünüyordu ve az önce söylediği şey... lanet olsun... benim için *her şeydi*. Ama gitmem gerekmeden hemen önce bunu bana nasıl söyleyebildi? *Sanki şimdi gidebilirmişim gibi*. Hayır, bu ifadenin kutlanması gerekiyordu.

Ona başımı sallayarak ceketimi yırttım. Gömleğimi  ıkarışımı ve kot pantolonumun düğmelerini a ışımı izlerken birden kafası karışmış gibi göründü. "Ne yapıyorsun? Gitmen gerektiğini sanıyordum?"

Ona gülümseyerek yatağın üzerinde s r nd m ve tekrar yatmasını sağladım. "Beş dakikam var," dedim. Ve bunu söylediğini duyduktan sonra onunla sevişmeye  alışmamamın hiçbir yolu *yoktu*. Beni vazgeçirmek için tam anlamıyla beni hortumla yıkaması gerekirdi. Ve bunu yapmayacağına dair içimde bir his vardı.

Onu  pt ğ mde kıkırdadı. Elim kalçasında gezinirken "Beş mi?" diye mırıldandı.

Botlarımı tekmeleyerek ona "Tamam, on beş o zaman." dedim. Ayağa kalktım, sinir bozucu kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım, sonra onunla birlikte çarşafın altına daldım.  arpıştığımızda kıkırdadı ama a  ağzım onunkini bulunca durdu.

 nemli haberini kutlamak on beş dakikadan çok daha uzun sürdü... ve umurumda bile değildi. Bunun için lanet uçağı ka ırabilirdim. Onun için. *Bizim* için. Sonunda... Tekrar eve, onun yanına gelebilecektim. Sabırsızlanıyordum.

Bir taksi çağırdıktan sonra Kiera'ya son ve uzun bir veda öpücüğü verdim. Ayrılırken ikimiz de sırtıyıorduk ve ben bunu gerçekten iyiye işaret olarak aldım. Az kalsın uçağı kaçırıyordum ama kapıdaki kız mümkün olan son saniyede geçmeme izin verdi. Bana bakışından, kapıdan ge memi sağlayanın yüzüm olduğunu hissediyordum, ama sorun değildi. Matt'i sırtımdan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Tahmin ettiğim gibi, uçakta uyuyakalmışım. Sanırım uçak daha hareket etmeye başlamadan uyuyakalmıştım. Güvenlik konuşmasını yaptıklarını hatırlar gibiydim ama hepsi bu kadardı. Bir de baktım ki yanımdaki yaşlı bir kadın hafifçe omzuma dokunuyor. "Geldik," dedi, koyu renk gözleri bana bakarken sıvacıktı.

Başımı kaldırıp baktığımda insanların ayağa kalktığını ve çıkmaya başladığını gördüm. "Ah... teşekkürler," dedim ona. "Sanırım düşündüğümünden daha yorgundum. Umarım horlamamışımdır."

Beni içine çekerken dudağını ısırdı. "Hayır... hiç de değil." Bir saniye daha beni inceledi, sonra başını salladı ve "On yaş daha genç olsaydım..." gibi bir şey mırıldandı.

Yorumuna kendi kendime gülümsedim, sonra telefonumu çıkardım. Cevapsız bir arama ve Kiera'dan gelen bir sesli mesaj görünce sırtışımdı arttı. Kadını uçaktan inerken takip ederken mesajı dinledim. Kiera, Griffin'e baba olmak üzere olduğunu söylemem konusunda endişeliydi. Daha doğrusu, bu konuda endişelenen *Anna*'ydı. Havaalanına adımımı attığımda bu durum kaşlarımı çatmama neden oldu. Griffin'in baba olması. Tanrım. Ama bu, Anna'nın bebeği doğurduğunu ve Griffin'in bebeğe yaklaşmasına izin verdiğini varsayarsak geçerliydi.

Neredeyse doğrudan Anna'yı aramak, Griffin'in davasını onun adına savunmaya çalışmak istiyordum ama bu benim haddim değildi. Anna'nın zaten bilmediği bir şey de söyleyemezdim. Griffin'in kim olduğunu ve bir çocukla nasıl olacağını çok iyi biliyordu. Hayal etmesi zordu. O kadar sorumsuzdu ki. Ve bağlılıktan nefret ederdi. Grup, bir gram bile çaba sarf ettiği tek şeydi ve bazen o bile... sanki bundan bıacak ve bir gün çekip gidecekmiş gibi geliyordu. Ama bir bebek... Bundan kaçış yoktu. Ya da en azından bundan vazgeçmemeliydi. Anna'nın ne yapmasını istediğimi biliyordum ama aslında ne yapması *gerektiği* konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kiera'yı aramak için düğmeye basarak telefonu kulağıma götürdüm. Cevap verdiğinde biraz güldüm. "Hey, daha yeni indim. Beni şimdiden özledin mi?"

Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, "Her zaman" dedi.

Bu duyguya gülümsedim, içim sıcaklık ve huzurla doldu, sonra da mesajını sordum. "Kız kardeşinin çıldırdığını mı söylemiştin?"

Kiera iç çekti. "Evet, sadece Griffin'in öğrenmesinden korkuyor... ona söylemeye hazır olmadan önce."

Yorgun bir iç geçirdim. Lanet olası Griffin. "Yapmazdım... bu benim paylaşacak sırrım değil." Ve bunun mezara kadar taşımak zorunda kalacağım bir sır olmamasını umuyordum. *Ona söylemeli. Her halükarda Anna ona söylemeliydi.*

Kiera'nın yanıtı bana biraz umut verdi. "Sanırım ona söyleyecek ve bence bunu saklayacak... ya da Anna bir kızı olacağına ikna olduğu için ona söylemeli."

Bu beni sırttırdı. Yumuşak bir kahkaha atarak ona, "Umalım da öyle olsun. Bence üzerine titreyeceği bir kız bebek tam da Griffin'in ihtiyacı olan şey." Belki de bir iki şey öğrenir, kadınları aleti için bir kaptan daha fazlası olarak görmeye başladır. Belki.

Kiera aniden beni şaşırtan bir soru sordu. "Bir gün bir kız bebek ister misin?"

Bunu düşünürken tekrar gülümsedim. Tanrım, Kiera benim çocuğuma hamile... kollarımda onun minyatür bir versiyonunu tutuyorum... ne harika bir görüntü. "Evet... bir kız ya da bir oğlan iyi olurdu, ama... evet, çocuk istiyorum." *Seninle. Ve sadece senden.*

Biraz güldü, sonra fısıldadı, "Ben de." Sesi özlem doluydu ve bunu duymak gülümsememin genişlemesine neden oldu. Tekrar aynı sayfada olmak çok güzeldi.

Aramıza sıcak bir sessizlik çöktü, sonra Kiera iç çekti. "Gitmeliyim... iyi miyiz?"

Onun yorumu beni güldürdü. "Gitmeden önce seni bu konuda ikna edemedim mi? Gerçekten mi? İkna olmuş gibiydin." Duraksadım, kızarmış yüzünü hayal ederken gülümsedim, sonra "Evet, Kiera... Bence hiç olmadığımız kadar iyiyiz, aslında." dedim.

"Denny şehre dönmüş olsa bile mi?"

Hâlâ onun için endişelenen bir yanıma bulmaya çalıştım ama o yanım orada değildi. Onu aldattığımdan emin olduğu en karanlık anımızda onunla hiçbir şey yapmadıysa, o zaman ben sadece

onunla bir şey yaptığını hayal bile *edemezdi*. Biz çok... Evan'ın bir zamanlar söylediği gibi çok sağlamdık.

Yumuşak, hoşnut bir iç geçirdim. "Evet, Denny şehirde olsa bile. Bilmiyorum Kiera, ama Denny artık beni endişelendirmiyor. Belki... belki de sana gerçekten güveniyorumdur."

Kadın rahatlayarak nefes verdi. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim Kellan, çünkü gerçekten de öyle bir şey yok. Hiç kimse... hiç kimse seninle kıyaslanamaz, Kellan. Kimse yanına bile yaklaşamaz."

İçimden bir arzu ve aşk dalgası geçerken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Tanrım, böyle şeyler söylediğinde keşke tekrar yatağında olsaydık dedirtiyorsun." Kiera sevimli bir kıkırdama çıkardı ve ben de usulca güldüm. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, Kiera. Benim gözümde hiç kimse sana yaklaşamaz... hiç kimse."

"Seni seviyorum. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Onu tekrar göreceğim için heyecanlı ve sabırsız bir şekilde gülümsedim. "Tamam, ben de seni seviyorum."

Telefonumu cebime geri iterek, içimdeki mutluluğu beslemek, Kiera ve benim için artık mümkün olan birden fazla harika geleceğe sarılmak için bir dakikamı ayırdım. Onunla tekrar yaşamak, onunla evlenmek, ondan çocuk sahibi olmak... Yanımda o varken her şeyi yapabileceğimi hissediyordum ve telefonumun başka bir mesajla cıvıldadığını duyduğumda

-Gavin'den geldiğini bildiğim bir mesaj beni neredeyse hiç etkilememişti. Kiera bu sırrın içindeyken, acı çekerken bana destek olurken, onu görmezden gelmek çok daha kolaydı. *Ona en başından söylemeliydim.*

Pişmanlığa takılıp kalmanın beni hiçbir yere götürmeyeceğini bildiğimden, adamların yanına dönebilmek için taksi kuyruğuna doğru ilerlemeye başladım... Pişmanlığı bilinmeyen bir başka adam da kayıtsız bir mutluluk içinde bekliyordu. Griffin konusunda ne halt edecektim? Onun yanında ne söyleyecektim? Bundan bahsetmemek sandığımdan daha zor olacaktı çünkü ona gerçekten bağırarak istiyordum. Sonra da Matt'in ona bağırmasını. Ama yapamadım. Bu Anna'yla onun arasındaydı ve ben onların işine karışmamalıydım.

şekilde. Ama bu, ara sıra Griffin'in kafasına sebepsiz yere vuramayacağım anlamına gelmiyordu.

Matt'e burada olduğumu mesajla bildirdim ve taksi şoförüne verebilmem için otelin adını bana hatırlatmasını istedim. Matt'in yanıtı anında geldi. Telefonumu elime aldığımda Denny'yi aramayı düşündüm. Muhtemelen ona bir özür borçluydum. Yoksa borçlu muydum? Bana şehirde olduğunu söyleme ihtiyacı hissetmemişti. Bunun nedeni Kiera'nın bana söylememesini istemesi miydi? Ya da benim bilmemi istemediği için mi? Ya da belki de ben ayrıldığımdan beri pek konuşmadığımız içindi. Turne, Gavin, albüm anlaşması ve Kiera'yla olan tuhaflıklar... Denny'ye ayıracak zamanım olmamıştı. Bu konuda biraz kötü hissettim.

Başımı sallayarak ona kısa bir mesaj yazdım. *"Sana bağırdığım için özür dilerim."*

Cevabı şaşırtıcı derecede hızlı oldu. *"Sana burada olduğumu söylemediğim için özür dilerim. Senden bir şey saklamaya çalışmıyordum."*

Bunun doğru olup olmadığını merak ederek dudağımı ısırdım. Ama bu Denny'ydi... Doğru olmalıydı. *"Kiera bana söylememeni istedi, değil mi?"*

Cevabı basitti. *"Evet. Sonra ekledi, "Turu bırakacağından endişeleniyordu."*

Bunu tartışırken kaşlarımı çattım. Ayrılır mıydım? Bana en başında söyleseydi? Kahretsin... belki. Başımı sallayarak ona *"Haklı olabilirdi"* dedim.

Denny bir süre cevap vermedi. Sonunda cevap verdiğinde telefonumu cebime geri koymaya başlamıştım. *"Benim için endişelenmene gerek yok. Onu istemiyorum."*

Acımasız dürüstlüğü şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı. *"Biliyorum. Mutlu olmana sevindim."*

Cevabı yine biraz zaman aldı. *"Teşekkürler. Ama sanırım benim ifadem bariz devamını kaçırdınız."*

Kafam karışmış bir şekilde başımı eğdim. *"Peki bu ne?"*

O da beni istemiyor, dostum. O seni seviyor. Sanırım hep sevdi.'

Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Yüce İsa. İşte bu yüzden Denny ile asla boy ölçüşmezdim. O sadece... benden bin kat daha iyi bir insandı. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Denny suskun olduğumu anlamış gibiydi. Bir sonraki mesajı konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. *'Umarım turunun geri kalanı iyi geçer. Görüşürüz, dostum.'*

'Teşekkürler. Görüşürüz.'

Telefonu cebime sokarken, inanamayarak başımı salladım. Neden bana karşı bu kadar iyiydi? Otele giden araba yolculuğu boyunca bunu düşündüm ve oraya vardığımda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Denny sadece... olağanüstü bir insandı.

İçeri girdiğimde arkadaşlarım otelin barında takılıyorlardı; onları lobiden duyabiliyordum. Justin ve Avoiding Redemption'ın geri kalanı da onlarla birlikteydi. Beni ilk Evan fark etti ve selamlamak için elini kaldırdı. Onların gürültülü bölümüne yaklaşırken ona başımı salladım. Herkes dönüp bana baktı ve bir şekilde merhaba dedi. Griffin hariç. Başını masaya dayamıştı ve biraz yeşil görünüyordu. Bana bakıyordu ama hiçbir şey söylemiyordu ve hareket etmiyordu; beni tararken ara sıra gözlerini hareket ettirmese öldüğünü düşünebilirdim. Sadece dün gece dışarı çıktığını ve iyice abarttığını varsayabilirdim.

Keyfim yerinde olduğu için, onunla dalga geçmeden duramadığım için ve Griffin birkaç sonucu hak ettiği için önündeki masaya sert bir tokat attım. "Nasıl gidiyor, Griffin?" Yüksek sesle, parlak bir şekilde söyledim.

Sızlandı ve inledi. "Siktir...git," diye mırıldandı. Griffin başını güçsüzce kaldırırken etrafımdaki çocuklar kıs kıs güldü. "New Orleans'tan nefret ediyorum," diye somurttu.

Matt onun sırtını sıvazladı. "Dün gece öyle demedin. Buraya taşınacağınızı söylediğinize eminim."

Evan başını salladı. "Evet. Anna'yı alacağını ve ikinizin burada, bir barın hemen üstünde birlikte yaşayacağınızı söylemiştin." Bunu duyunca bir kaşımı kaldırdım ve Evan bana açıkça şunu söyleyen küçük bir baş selamı verdi: *Biliyorum, değil mi?*

Griffin homurdandı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu söylememin imkanı yok. Bir hatunla *hiçbir yerde* yaşamıyorum."

Ona bildiklerimi anlatmak için çaresizce ağzımı açtım, sonra sessizce dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu söylemek bana düşmezdi. Ve zaten hiçbir şeyi değiştirmeyebilirdi. Matt ona sırtıttı. "Mesele *senin* bir hatunla yaGamaman değil, Griffin, mesele bir hatunun *seninle* yaGamaması. Ve oda arkadaşın olarak bunun nedenini çok iyi anlıyorum."

Griffin yavaşça dönüp ona baktı. "Matty, benimle yaşamaktan nefret ediyormuş gibi davranıyorsun ama sonra hiç . Sanırım söylediğin kadar kötü biri değilim."

Matt gözlerini devirdi. "Sensiz yaGamayı göze alamıyorum. Bu bir seçim değil, sana mahkûmum... arada fark var."

Griffin sinirlenerek, "Belki de bir hatunun yanına taşınması gereken kişi sensindir," diye mırıldandı.

Bir fırsat olduğunu düşünerek omuz silktim ve "Bir şeylerin peşinde olabilir Matt. Kiera az önce benim yanıma taşınmaya karar verdi. Anna'yla yaşayabilir misin?"

Evan haberime sevinerek bana gülümsedi. Matt sırtıttı. Onun için hazırladığım ekmek kırıntılarını görünce Griffin'e baktı ve imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Harika fikir, Kellan. Anna'yla yaşayacağım."

Kusacakmış gibi görünse de Griffin'in yanaklarına renk gelmişti. "Ona dokunursan seni öldürürüm."

Vay be. Bu onun tipik rekabetçi kıskançlığına değil, gerçek bir tehdide benziyordu. Griffin'in yüzünde garip bir ifade vardı.

Bunu neden söylediğinden, daha doğrusu neden *kastettiğinden* emin değildim. Matt bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı, sonra başını Griffin'e doğru eğdi. "Neden? Anna ve benim birlikte olmamızla ilgili bir sorunun mu var?"

Griffin'in çenesi düştü. "Şey, evet," dedi omuz silkerek.

Matt bir kaşını kaldırdı. "Neden? Sen özel değilsin ki. Ne eder ki?"

Hepimiz biraz öne doğru eğildik, Matt'in bunu söylemesini bekliyorduk; sonunda ona karşı şehvetten öte bir şeyler hissettiğini itiraf etmesini bekliyorduk. Ama Griffin Matt'in sorusuyla şaşkına dönmüş gibiydi. Ayrıca midesi bulanmış gibiydi ve artık akşamdan kalmanın onu öyle gösterdiğini düşünmüyordum. "Dostum..." Geçerli bir neden bulamamış gibiydi, birden aklına bir neden geldi ve gülümsedi. "Çünkü Rachel'ı aldatmış olursun. Ve ben ve Rach sıkıdır. Sen onu becer, ben de seni becereyim."

Sırıttı, sanki bunun tartışmayı tamamen bitirdiğinden emin gibiydi. Gözlerimi devirdim. Gerçekten mi? Bunu *Rachel'la* mı ilgili yapacaktı? Griffin'in bize daha önce söylediği gibi, sağda solda hayranlarıyla yatan "gerçek" rock yıldızları olmadığımızdan yakındığı zamanlarda, kız arkadaşlarımızı aldatmamız umurunda değildi. Tek eşliliğin ezikçe olduğunu düşünüyordu.

Matt bir an ona baktı, seçtiği cevap karşısında , sonra gülmeye başladı. "Sen ve Rachel... *sıkı fıkı* mısınız? Ne zamandan beri?"

Griffin kaşlarını çattı. "Her zamandan beri. O aileden sayılır, değil mi? Yani, sen benim ailem olduğuna ve Rachel'ı becerdiğine göre, o da benim... ailem gibi." Bunu söyledikten sonra başını salladı. "Ve bu kutsal bir bağıdır. Sikiş ailesine bulaşamazsın... Bu da Anna'ya bulaşamayacağın anlamına gelir." Sırıttı, kendinden çok memnun görünüyordu.

Dinleyenlerin hepsi gülmeye başladı. Tanrım... lanet olası Griffin. Matt sadece Griffin'e bakıyor ve yavaşça başını sallıyordu. Bana bakarak, "*Sık ailesi* mi?" diye mırıldandı. Yüzündeki ifadeye güldüm ve Griffin'in Anna'yı önemseydiğini kabul etmeyi kesinlikle reddetmesine güldüm. Tanrım, kız ona hamile olduğunu söylediğinde ne yapacaktı? Bu düşünce beni ayılttı.

biraz. Eğer onu elinde tutmak, bebeği onunla birlikte büyütmek isterse ve o da onu iterse... Bununla nasıl baŗa  ıkacağımdan gerçekten emin değildim.

Ama bu daha sonraki bir günün sorunuydu. Şu anda yapmamız gereken iŗler vardı.

Matt hâlâ Griffin'in çarpık ama neredeyse mantıklı mantığına gülüyordu. Omzuna vurdum. "Bunu bitirmeye hazır mısın, Matt?"

Bana baktı ve ne demek istediğimi tam olarak anladığını söyleyebilirim. "Kesinlikle," dedi yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

 nce ona, sonra Evan'a, sonra da Griffin'e baŗımı salladım. "... Hadi iŗe koyulalım."

Bölüm 33

TEKRAR EV

İki hafta daha sürdü ama sonunda tüm şarkıları seçtik ve onayladık. İşin bu kısmını hallettiğimiz için herkes çok rahatlamıştı; yemin ederim, tüm bunları yapmak albümü yapmaktan daha zor olacaktı. Lana seçimlerimizden dolayı çok heyecanlıydı. Şirketin turneden hemen sonra eve dönmemize izin vermesi ve Kiera'nın doğum gününden birkaç gün sonrasına kadar albüme başlamayacak olmamız beni çok heyecanlandırmıştı. Doğum gününü onunla geçirebileceğim için neredeyse başım dönüyordu.

Beni şaşırtarak, Avoiding Redemption'ın tamamı eve döndüğümüzde Seattle'da bize katılmaya karar verdi. Pete's'i görmek istediklerini söylediler.

"Bu sadece bir bar, dostum. Sadece görmek için neden oraya kadar gitmek istediğinizi gerçekten anlamıyorum."

Justin sahne arkasında toplandığımız grubuna baktı. Gülümseyerek tüylü başını salladı. "Burası sadece bir bar değil, D-Bags'in başladığı yer. Bu da bir gün önemli olacağı anlamına geliyor. Turistik hale gelmeden önce görmek istiyorum."

Dudaklarımı büzdüm ve ona baktım. Cidden, neden tanıştığım herkes D-Bags'in Beatles'tan daha büyük olacağı konusunda bu kadar ısrarcıydı? Hayat böyle işlemiyordu. Benim için öyle değildi. Şanslıysak, radyoda *bir* şarkımızı yayınlanırdı. Umarım insanların bizden nefret etmesine neden olacak kadar çok çalınmazdı. Bunu biraz daha uzun süre yapabilmek isterdim.

Gözlerimi devirerek ona başımı salladım. Justin yüzümdeki ifadeye güldü, ama ifadesinden haklı olduğunu ve benim saçmaladığımı düşündüğü belliydi. Bir rock yıldızına göre, kesinlikle hayalperestti.

Daha sonra Kiera'yı arayıp Justin'in gelip bizimle biraz vakit geçirme planından bahsettiğimde o da benim kadar şaşırdı. Ama her neyse, Justin istediğini yapabiliirdi ve ona ve diğerlerine Pete'i göstermek kulağa çok eğlenceli geliyordu. Turun bitmesine hazırdım.

Ancak son gösteri benim için şaşırtıcı derecede duygusaldı. Miami'deydik ve çığlık kalabalığa bakarken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bu turne duygusal ve fiziksel olarak çok yorucuydu ama garip bir şekilde bunu özleyecektim.

"Hey, Miami! Nasıl gidiyor?" Çığlıkların dinmesi için durakladım. Gülümseyerek ön taraftaki bazı taraftarlarla göz göze geldim. Birkaç kız kendilerini yelpazelemeye başladı, bu da beni biraz güldürdü. "Bu son durağımız olduğu için şunu söylemek istiyorum... Bu hayatımızın en harika deneyimiydi." Arkamdaki çocukları işaret ettim. Arkama baktığımda gülümsediklerini ve başlarını salladıklarını gördüm. Matt bile büyük kalabalığı tararken sırtıyordu. Şimdi başlangıçta olduğundan çok daha sakın görünüyordu; bunu görmek harikaydı.

Hayranlara dönerek, "Bu gecenin bir parçası olduğunuz ve tüm bu harika grupları desteklediğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Herkes adına, hepimiz bunu gerçekten takdir ediyoruz." Gülererek seyircileri işaret ettim ve ekledim: "Ve hepinizi bir sonraki konserimizde görmeyi umuyorum." *Ne zaman olursa olsun.*

Kalabalık tekrar çığlık atmaya başladı, sanki her biri bu fikri destekliyordu. Evan'a şarkıyı başlatmasını işaret ederken yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. Kim bilir, belki de buradaki bazı insanlar beni gerçekten dinler ve bizi takip etmeye başlar. Bu bir kazan-kazan olurdu. Hayranlar ve gruplar arasındaki simbiyotik ilişkide gerçekten tatmin edici bir şey vardı. Bu benim her parçama hitap ediyordu.

Şovu başardık ve sahneden enfes bir şekilde ayrıldım. Turnenin bitmiş olması bile beni yıkamadı. Konser tamamen bittikten sonra, hepimiz gösterinin dağılmasına yardım ettik ve sonra dışarıda otobüslerin yanında toplandık. Gidecek başka bir konserimin olmaması garipti ve son birkaç aydır bağ kurduğum bu gruba bakarken bir an için kendimi kaybolmuş hissettim.

Arkadaşlarım ve ben vedalaşmaya başladık. Süper uzun turne boyunca tanıdığım herkese veda ederken biraz tıkanmıştım: Kurt, Benji, yatak arkadaşım Mark ve diğerleri. Çoğumuz turne sırasında telefon numaralarımızı değiştirmiştik, bu yüzden onlarla tekrar konuşacağımı biliyordum, ama yine de... veda etmek garip bir şekilde zordu. Birlikte çok şey yaşamıştık, inişler ve çıkışlar.

Sonra geride bıraktığım için gerçekten mutlu olduğum tek kişiyi fark ettim: Paul. Onu tehdit ettikten sonra hayatımda şok edici bir şekilde yer almamıştı ama yine de beni kendi tarafına bakarken yakaladığında bana dudak büküyordu. Başımı sallayarak ondan uzaklaştım; asla bu kadar bıkkın olmamayı umuyordum.

Uzun vedalaşmalarımızın ardından çocuklar otobüslere doluşmaya başladı. Biz ve Avoiding Redemption üyeleri hariç herkes. En azından bir geceliğine Miami'de kalacaktık. Matt grubumuza yarınki eve dönüş uçağı için yer ayırtmıştı. Justin adamlarından birinin de benzer bir uçuş için yer ayırttığını söyledi. Otobüsler Seattle'a, yolculuğa başladıkları yere, rock yıldızlarını ve tüm ekipmanlarını bırakmak üzere geri dönüyordu. Onlarda kalabilirdik elbette ama eve dönüş yolu bu şekilde sonsuza kadar sürerdi ve bizim o kadar vaktimiz yoktu.

Pazartesi günü Los Angeles'ta olacaktık ve tüm eşyalarımız bizi orada bekliyor olacaktı. Lana setten hemen sonra ekipmanlarımızı almıştı ve tüm kişisel eşyalarımız, hatta Matt'in güvenlik kovası bile bizimle gelmek üzere toplanmıştı. Matt eşyalarımızın gruptan biri tarafından gözetimsiz olarak alınmasına izin verme konusunda biraz temkinli davranmıştı. Ben de iyi niyetimin bir göstergesi olarak değerli gitarımı almalarına izin verdim. Benim için sorun olmadığını görmek

Matt için de sorun yoktu. Ve şimdi her şeyin oraya sağ salim ulaşmasını umuyordum; yanımda tuttuğum, kaybetme riskini göze almadığım tek şey Kiera'nın Noel'de bana hediye ettiği Hot Wheels arabaydı. Cebimde güvenle duruyordu.

Ama her şeyin yolunda gideceğinden emindim-Lana ne yaptığını biliyordu. Ve bize ekipmanlarımızın Los Angeles'a, plak şirketinin ziyaretçi sanatçılar için tahsis ettiği büyük bir eve doğru yol alırken ilerleyişini yakından izleyeceğine dair güvence verdi. Bize söylediğine göre ev *son derece* güzelmış. Griffin sabırsızlanıyordu. Pete'e tekrar girmek için sabırsızlanıyordum. Ve sevgilimi tekrar görmek için.

Seattle'a dönmek sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ve indiğimizde akşamın erken saatleriydi. Pete'in yerine doğru ilerlerken takside huzursuz bir heyecan havası vardı. Kiera ve Jenny zaten oradaydı, çalışıyorlardı. Rachel da işten çıkınca bize katılacaktı. Anna... Orada olup olmayacağı, Griffin'e baba olduğunu nihayet bu gece söyleyip söylemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Takside ona bakıp duruyordum. Bu onun hayatının tamamen değiştiği an mıydı? Sanırım çoktan değişmişti, sadece o henüz bunun farkında değildi.

Bara vardığımızda taksiden ilk inen o oldu. Matt Griffin'i takip ederken ben şoföre ödeme yaptım. Evan beni bekliyordu ve arkamı dönüp barın önüne baktığımda sırtımdan kendimi alamadım. Evan da gülümseyerek bana baktı. "Kahretsin, burayı gerçekten özlemişim," dedi.

Kapıya doğru yürümeye başladığımızda başımı salladım. "Evet, ben de. Tur ne kadar eğlenceli olsa da, sanırım *bu* en sevdiğim bölüm olabilir."

Evan başını bana doğru eğdi ve yeni deldirdiği kaşını kaldırdı. "Griffin'in otel asansöründe mahsur kaldığı ama kapıyı açıp ona rastgele bir çocuğun meyve suyu kutusunu sıkabildiğimiz zamandan daha mı iyi?"

Evan kapanan bar kapısını yakaladı ve o günü hatırladıkça gülerek içeri girdik. Griffin çok sinirlenmişti, özellikle de Matt otelin kafesine koşup meyve suyu kutularından birkaç tane daha aldığıında. Ah... ne güzel günlerdi.

Şimdiki zaman bana saldırırken geçmişin üzerimden kayıp gitmesine izin verdim. Bardaki herkes tezahürat yapıyor, alkışlıyor, ıslık çalıyordu... çok tuhaftı. Küçük bir baş hareketiyle ve elimi kaldırarak sevgiyi onayladım. Bakışlarım odayı taradıktan sonra barın en ucunda Kate'le birlikte duran Kiera'ya takıldı; Jenny çoktan Evan'ın kollarına atlamıştı. Yüzümde parlak bir sırıtişla kız arkadaşına doğru yürümeye başladım. Beni yarı yolda karşıladı ve sonra yüzünü tutup ağzını kendime çektim.

Onu hissederek, tadına bakarak öpücüğün tadını çıkardım. Kiera genellikle böyle halka açık bir yerde bu kadar tutkulu olmama izin vermezdi, ama ellerini saçlarımda dolaştırdığında, şu anda bu konuda gerçekten endişelenmediğini anladım. Ağızlarımız birlikte hareket ederken kendimi anın içinde kaybolmaya bıraktım ama sonunda çok daha fazlasını istedim ve parmaklarım vücudundan aşağı kayarak kığını sıktı.

İşte o zaman benden uzaklaştı. Daha ağır nefes alarak bana sitemkâr bir bakış attı. Özür dilemek için omuz silktim. *Bana bir santim ver Kiera, ben de alayım. Her seferinde.* Dolaşan ellerimi affederek güldü ve bana yumuşak, masum bir öpücük verdi.

"Buradasın," diye iç geçirdi.

"Olmak istediğim başka bir yer yoktu," dedim ona.

Başını salladı ve gülümsedi. Ayrıldığımızda, bardan beni tebrik etmek isteyen arkadaşlarımla akınına uğradım. İnsanlar yolda nasıl olduğunu bilmek, komik hikâyeler duymak istiyordu. Onlara aklıma gelen birkaç tanesini anlattım, onlar da güldüler, beni güldürdüler ve birden sanki hiç gitmemişim gibi hissettim. Ta ki Sam beni öldürmeye çalışana kadar.

"Kahretsin dostum, seni görmek çok güzel," dedi, devasa kollarını bana doladı ve öyle sert sıktı ki yemin ederim bir şeyim patladı.

"Tanrım, Sam," dedim nefes alabildiğimde. "Beni kırma." Bana sırtıttı ve ben de çarpık bir sırtıttı attım. "Beni ne kadar çok sevdiğini fark etseydim asla gitmezdim."

Kafamın arkasına bir şaplak attı. "Ahmak," diye mırıldandı.

Yüzündeki ifadeye güldüm, sonra Justin ve grubunun geldiğini fark ettim. Sırtarak ona doğru ilerledim. "Selam dostum," dedim elimi uzatarak. "İyi zamanlama, biz de yeni geldik."

Justin kısa bir süre elimi sıktıktan sonra eski mekânıma baktı. "Burası harika bir yer... Beğendim."

"Evet, burası harika bir yer." Harikadan da öte. Burası *evimizdi*.

Grubun her zamanki masasını gösterdim ve ikimiz de insanları izlemeye başlamak için oturduk. Buradaki her şey o kadar tanıdıktı ki -sahnenin arkasındaki gitar duvarı, pencerelerdeki parlayan neon tabelalar, yıpranmış zemin, Griffin'in zarar verdiği masadaki çentik, arkadaşlarımin etrafta uzanması, dinlenmesi, konuşması, gülmesi, Jenny'nin Evan'a kıkırdaması, bardaki Kiera'nın bana içki uzatırken gülümsemesi... Rita'nın beni gözleriyle soyması. Alışkın olduğum her şeyi görmek içimi huzurla doldurdu. Burada biraz farklı olan tek bir şey vardı... ve bu içimde garip bir hüznü yarattı. Sahnede duran enstrümanlar. Bizim eşyalarımızı orada görmeye çok alışmıştım ama davul setinin üzerindeki parlak Poetic Bliss logosu ve elektrik mavisi, neon pembe ve koyu mor gitarlar sahnenin başkasına ait olduğunu yüksek sesle ilan ediyordu. Bir zamanlar turne bittikten sonra buraya geri döneceğimizi, haftalık konserimizi geri alacağımızı düşünmüştüm ama şimdi... o kadar da emin değildim. Beğenin ya da beğenmeyin, işler değişmişti.

Ama tamamen farklı değil.

Kiera masada durdu, yanında Kate vardı. Kate bariz bir şekilde Justin'e bakıyordu. Ben merhaba dediğimde bana üstünkörü bir bakış fırlattı. Kiera göz kırparak bana bir şişe bira uzattı. Kate sinirli bir şekilde, içinde bira sürahisi ve tüm çocuklar için bardaklar bulunan tepsiyi tutarken ona sırtıttım. Justin

Kiera'ya baktı, ona bir gülümseme verdi, sonra gözlerini Kate'e kaydırđı; Kate'de kaldılar. İlginçti.

Kiera arkadaşı ve iş arkadaşına doğru bir el kaldırdı. "Selam Justin. Bu Kate. Bu gece bana yardım ediyor." Kiera'nın Justin'le etkileşimini izlerken kaşlarımı kaldırdım. Tıpkı benimle ya da diğer D-Bag'lerle olduğu gibi onunla da rahatça konuşuyordu. Onu kendi teninde daha rahat görmek güzeldi. Çünkü bu gerçekten olağanüstü bir deriydi ve içinde rahat olmalıydı.

Kate tepsiyi beceriksizce yere bıraktı ve elini kaldırarak küçük bir el salladı. "Merhaba... Ben sadece... müziğinizi seviyorum."

Yanaklarının rengi kızarmıştı ve ben eğlenerek başımı salladım. Justin ona teşekkür etmeye devam etti ama Kiera kucağıma oturunca onları duymazdan geldim. Ah... cennet. Kollarımı ona dolayarak gülümsedim ve "Bira için teşekkürler" dedim.

Bana yumuşak bir öpücük verdi. "Sadece işimi yapıyorum."

Kalçalarını tutarak onu kendime çektim ve bana sürtünmesini sağladım. "Bu senin işin mi?" Müstehzi bir şekilde sordum.

Güldü ve koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Öne doğru eğilerek sessizce, "Sadece müşteri *siz olduğunuzda*" dedi.

Cevabına kıkırdadım ve sonra boynunu öptüm. "Hoşuma gitti, bundan sonra *tek* müşterinin ben olduğumdan emin olmam gerekecek."

Geri çekildiğinde yüzündeki ifade hayranlık vericiydi. "Sen... benim tekimsin."

Lanet olsun. Kalbim şişti, sıkıştı ve garip bir şekilde çırpınmaya başladı.

Yüzümde yumuşak bir gülümseme, memnuniyet duygusunun beni ele geçirmesine izin verirken aşağıya baktım. Kiera yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra aslında sahip olduğu diğer müşterilerle ilgilenmek üzere ayağa kalktı ama sözleri aklımdan çıkmadı. *Sadece benim.*

Justin ve çocuklarla takılmak ne kadar eğlenceli olsa da, Kiera'yla birlikte eve gitmeye hazırdım... evimize. Düşüncesi bile beni sırttırdı. Ama o henüz gidemezdi, bu yüzden zamanımın çoğunu gülmek ve içmekle geçirdim,

ve sonunda, dans. Dans etmek istediğim tek kişi Kiera olduğu için, müşteriler arasında mola verdiğinde onu kalabalığın kenarında döndürdüm.

Griffin aniden bize yaklaştığında onu kendime doğru çekiordum. Kederli bir ifadeyle Kiera'nın omzuna dokundu. Kiera'nın ona bakarkenki ifadesi paha biçilemezdi; sanki onun sırasını isteyeceğini düşünmüş gibiydi. Yine de öyle olduğunu düşünmemiştim.

"Hey, kız kardeşin nerede?" diye sordu.

Ben kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutarken Kiera dudağını ısırdı. Anna burada değildi ve Kiera'ya sormamıştım ama Anna'nın gelmeyeceğini hissediyordum. Hâlâ Griffin'den kaçıyor, onunla yapmak istemediği belli olan zor konuşmadan kaçınıyordu. Saklanmak istemesini anlayabilirdim ama sonsuza kadar saklanamayacağını da tecrübelerimden biliyordum - gerçek ortaya çıkacaktı.

Kiera'yı dikkatle izledim, ona ne söyleyeceğini merak ediyordum... ve söylemeyeceğini. Kiera yüz ifademi gördü, kaşımı soru sorar gibi kaldırdığını gördü. görünüyordu ama sonunda omuz silkti ve "Üzgünüm, ailemizi görmek için birkaç günlüğüne doğuya dönmesi gerekti" dedi.

Griffin kaşlarını çatı, gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Gerçekten mi? Şimdi mi?" Başını salladı ve onun için biraz üzülmeinden kendimi alamadım; böyle hissetmek tuhaftı. "Ona bu hafta sonu geleceğimizi söyledim. Bekleyemedi mi?"

Kiera iç çekti ve bundan ne kadar nefret ettiğini görebiliyordum. Griffin en sevdiği kişi olmasa da, yine de onun bilmesini istiyordu. Ben de istiyordum. Ahmak ya da değil, gerçeği bilmeyi hak ediyordu. "Üzgünüm, aile meselesi."

Griffin sinirli bir şekilde gözlerini devirdi ve Kiera kaşlarını çatı. "Eminim bu hafta sonu takılacak başka birini bulabilirsin."

Kiera'yı izlerken dudaklarımı büzdüm. Anna ve Griffin'in ilişkisi ona garip geliyordu. Sanırım Kiera, Griffin'in Anna'yı hepimizin kız arkadaşlarımızı sevdiği gibi sevmesini istiyordu - kalpten ve ruhtan, tamamen ve bütünüyle... sadakatle. Ama sahip oldukları şey bu değildi ve hiç böyle bir şey yaşadılar mı emin değildim.

böyle bir ilişki yaşayacaklarını sanmıyorlardı. İlgilerini çekmiyor gibiydi. İkisini de. Yine de Griffin'de ara sıra *bir şeyler* görüyordum, bu yüzden henüz tamamen havlu atmamıştım.

Griffin'in yüzünde hâlâ o hayal kırıklığına uğramış, hoşnutsuz ifade vardı. Omuz silkti. "Evet, tabii... ama Anna en iyisi. Tam olarak neyi sevdiğimi biliyor." Gözleri barı taradı, kaşları çatıldı. "Bu kızların hepsi çok hoppa. Bazen sinir bozucu olabiliyor."

Neredeyse çenem düşecekti. Hoppa, Griffin'in en sevdiği kız tipiydi. Ya da en azından öyleydi. Kiera'nın az önce söylediklerinin önemini anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Ama sonra Kiera aklımı başımdan alan bir şey söyledi. "Kellan ve benimle takılabilir misin?"

Gözlerim anında onunkilere kaydı. *Neden ondan bizimle takılmasını istedin ki? Onunla daha yeni altı ay geçirdim. Bir molaya ihtiyacım var.* Kiera dudağını ısırırken üzgün görünüyordu ve bunu söylemek istemediğini hemen anladım. Sık sık, arkasında hiçbir şey düşünmeden ağzından bir şeyler çıkıverirdi. Bu ortak bir noktamızdı çünkü benim de bazen dilim çözülürdü. Genellikle sadece kızgın olduğumda. Kiera bunu bir hevesle yapabiliyordu.

Griffin'in "Hayır, teşekkürler." dediğini duyduğumda hâlâ Kiera'ya sorgulayıcı ve uyarıcı bir bakış atıyordum. Sonra aniden göğsüme bir şaplak attı. "Bu ahmakla takılmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim."

Gerçekten kafam karışmıştı, Griffin'e baktım. "Ben sana ne yaptım?" Sürekli sinir bozucu davranan oydu. Sanırım turdaki herkes tarafından noktada tokatlanmıştı. Ve ona sataşmak da... bu tipik olarak Matt'in işiydi, benim değil. Ben masum bir seyirciydim. Genellikle.

Griffin gözlerini bana dikti, ilişkimiz hakkındaki değerlendirmeme katılmadığı belliydi. "Jersey... şu iki seksi kız mı?"

Aman Tanrım... Şimdi neden bahsettiğini tam olarak biliyordum. *Tanrım, Griffin...* Hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ve hala unutmamıştı. Bu

çok uzun zaman önceydi. Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırđım. "Griff... Sana bir iyilik yapıyordum." *Sadece farkında değilsin.*

" sakla, dostum." Beni göğsümden dürttü. "Sen sadece tek eşli olduğün için kıskanıyordun. Her neyse. Beni engellemene gerek yoktu! Tam da işler ilginçleşmeye başlamışken!"

Artık kahkahalarımı zar zor zapt edebiliyordum; küçük bir kıkırdama kaçtı içimden. "Griffin..."

Griffin başını salladı ve uzaklaştı. En azından artık gerçekten öfkeli değildi ama de... Tanrım... aptal herif. İçimdeki kahkahanın kabarmasına izin vererek sonunda ona başından beri fark etmesi gereken şeyi söyledim. "Sana anlatmaya çalıştım... onlar kız değildi, dostum."

Bana bakmadan orta parmağını havaya kaldırdı. Tanrım... Bana inanmadı. Asla inanmayacağına dair bir his vardı içimde. Daha sert güldüm, sonra Kiera'ya baktım; o da gülümsüyor ve kahkaha atıyordu. "Belki de bunu kendi başına çözmesine izin vermeliydim?" Ona söyledim. *Bir dahaki sefere yaparım.*

Kiera bir an benimle birlikte güldü. Ben kollarımı onun beline doladım, o da kollarını boynuma doladı. "Tek eşlilik olayı mı?" dedi başını eğerek.

Sırtarak başımı onunkine yasladım. "Evet, gördün mü, sana iyi davrandığımı söylemişim."

Kıkırdadı, sonra bana yumuşak bir öpücük verdi. "Öyle olduğunu biliyorum." Eğlenmiş ve şaşırmış görünerek başını salladı. "Griffin'le konuşmayı rahatlatıcı bulacağımı kim bilebilirdi ki?"

"Hayatın küçük gizemleri," dedim ona.

Kiera parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, ben ona bakarken o da gözlerindeki sevgiyle bana baktı. Sonra ifadesi değişti ve aniden biraz... gergin göründü. Garip tepkisini incelerken kaşlarımı şaşkınlıkla çatmıştım. Boğazını temizledikten sonra bara bir göz attı ve "Kellan, madem her ne pahasına olursa olsun dürüstlük politikasını uyguluyoruz, itiraf etmem gereken bir şey var" dedi.

Neden bu kadar endişeli görüldüğünden emin değildim ama bana onu kızdırmam için bir fırsat veriyordu ve ben de bunu değerlendirecektim. "Ben yokken banka mı soydun?"

Sırıttı, sonra başını salladı. "Hayır."

Aklıma daha iyi bir fikir geldi ve kaşlarımı kaldırarak ona doğru eğildim. "Seks dükkânı mı?"

Uzaklara bakarken yanakları kızardı ve "Hayır, kimseyi soymadım" diye . Bana dönüp bakarken güldü. Hâlâ sıırıtyordum, çünkü onu hâlâ erotik oyuncaklarla dolu bir denizde yüzerken hayal ediyordum. O da bunu biliyordu. Göğsüme vururken yanakları kıpkırmızıydı. "Beni hayal etmeyi bırak... beni hayal ettiğin yerde."

Güldüm, sonra yanağından öptüm. Çok sevimliydi. "Tamam, ne ?"

Yüzündeki ifade tekrar değişti, olması gerekenden çok daha ciddi bir hal aldı. Dudağını ısırды, yine gergindi. "Tamam, bu seni kızdıracak ama bağırmaya başlamadan önce beni dinle."

Yarım saniye kafam karıştı. *Neden sana bağırayım ki?* Beni aldatmadığından ve aldatmayacağından emindim, bu yüzden artık ona bağırmamı gerektirecek bir şey düşünemiyordum. Ve sonra buz gibi bir farkındalıkla sarsıldım. Kahretsin. Hayır, aslında yapabileceği ve beni kesinlikle kızdıracak bir şey *vardı*. Yapamazdı. Başka bir şey olmalıydı. "Ne yaptın sen?" Çekinerek sordum.

Yutkundu, sonra dövmemi izlemeye başladı. Normalde bu hoşuma giderdi ama şu anda bir uyarı gibi hissettiriyordu: *Beni sevdiğini unutma*. "Babanı ve ailesini Pete'in evindeki mezuniyet partime davet ettim."

Lanet olsun. Biliyordum. Öfke, iyi bir korku dozu ve bir dilim ihanetle birlikte beni sular altında bıraktı. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Kendimi durduramadan onu kendimden uzaklaştırdım. "Ne yaptın? Kiera, sana onunla temas kurmak istemediğimi söylemiştim. Bunu neden yaptın?" Başından beri ona söylemememin tek nedeni buydu. Gerçi, benim orijinal

onunla iletişime geçmem için beni rahatsız etmesinden endişeleniyordu. Onunla iletişime geçmesi *doğrudan* bile gelmemiştir.

Kiera bana doğru yaklaşırken içini çekti. "Çünkü onlara ihtiyacın var, Kellan."

Saçmalık. Onlardan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Ya da en azından *ondan* bir şeye. Başımı sallayarak ona bunu söylemeye başladım ama sözümü kesti. "Hayır, buna inanmıyorsun... ama inanıyorsun, Kellan." Elini göğsüme koydu; bu beni biraz sakinleştirdi. Sözleri de öyle. "Kız kardeşin hakkında konuştuğunu duydum. Onu önemsiyorsun. Peki ya kardeşin? Onunla hiç tanışmadın bile... Tanışmak istemiyor musun?"

Evet. Durumla ilgili tek pişmanlığım buydu. Riley ile tanışmak için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalacaktım. Ya da Kiera bunu yapmasaydı bekleyecektim. Ona hafifçe başımı sallayarak hak verdim. Bana gülümsedi ve sonra, "Peki ya baban... Ona hiç şans vermezsen ona karşı ne hissedeceğini nereden biliyorsun?" dedi. Diğer elini yanağıma götürdü ve başparmağıyla tenimi okşadı. "Gerçekten iyi bir şeyi kaçırıyor olabilirsin... çünkü korkuyorsun."

Ya da gerçekten kötü bir şeyden kaçınmak... Hayatımda daha fazla acıya ihtiyacım yoktu. Sadece *ona* ihtiyacım vardı. Yere baktım. "Kiera..." *Bana bunu yaptırma.*

Başımı kaldırdı ve bakışlarımı kendi bakışlarına çevirdi. "Seni Noel sabahı gördüm Kellan. O bağı, o aile bağını istiyordun... ve buna sahip olabilirsin. Sadece cesur olmalısın." Beni incelerken gülümsemesi daha da genişledi. "Sen akıllı, yakışıklı, sana tapan bir kız arkadaşı olan bir rock yıldızısın. Korkacak hiçbir şeyin yok... asla."

Bana cesaret verici sözlerimi tekrarlıyordu ve ben de ona sırtımdan kendimi alamıyordum. Belki de haklıydı. Belki de korkum yüzünden öfkeme bu kadar sıkı tutunuyordum. Belki de kendime ait bir ailem olması o kadar da kötü olmazdı. Beni isteyen bir aile. Gavin'in beni istediğinden emin değildim, neden ortadan kaybolduğundan da tam olarak emin değildim ama Hailey ve Riley... Onları hayatıma alabilirdim ve bunu *gerçekten* istiyordum.

Ona olan kızgınlığımı bir kenara bırakarak başımı salladım. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?" diye sordum.

Yüzünde sevimli bir sırıtışla omuz silkti. "Ben üniversite mezunuyum, biliyorsun."

Ben de ona doğru baktım. "Henüz değil."

Gülerek kollarını tekrar bana doladı. "Yeterince yakın."

Merak edip Gavin'in numarasını nereden bulduğunu sordum. Bana boş bir bakış attı, sanki bunu sorduğuma şaşırılmış gibiydi. "Şaka mı yapıyorsun, o numara Aralık'tan beri beynime kazındı."

Ürpererek yere baktım. Doğru ya. Ona düpedüz yalan söylediğim zaman. "Evet, bunun için üzgünüm."

Bana yumuşak, bağışlayıcı bir öpücük verdi. "Sorun değil... Şimdi anlıyorum." Anladığı için çok minnettardım.

Kiera sonunda işe dönmek zorunda kaldı. Yine de benden çok uzakta olmak istemiyormuş gibi beni de bara çekti. hissetmesi hoşuma gitmişti; ben de ondan uzak kalmak istemiyordum. Bara Kiera kaşlarını çattı ve dans pistine baktı. Rita yıllar önce yerini terk etmişti ve şu anda Justin'le kirli dans ediyordu. Ya da etmeye çalışıyordu. Justin onu itip duruyordu ama Rita ona dönmeye devam ediyordu. Adam için üzüldüm; Rita'nın ne kadar ısrarcı olabileceğini tecrübelerimden biliyordum. Yine de onu kurtarmaya niyetim yoktu. Sonunda onun yerini alırdım.

Kiera dudaklarında bir sırıtışla bana baktı. "Rita'nın yerini doldurmak ister misin?"

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Bir süredir burada içki dağıtmak istiyordum ama Rita hep orada olduğu için bu pek mümkün olmamıştı... ta ki şimdiye kadar. Kiera bana sadece şaka yaptığını söyleyemeden barın üzerine zıpladım ve bacaklarımı diğer tarafa doğru salladım. Oraya vardığımda belime bir önlük bağladım ve bildiğim tüm içkileri düşünmeye başladım; bilgi tabanım o kadar geniş değildi, çünkü genellikle sadece

Bira sipariş ettim. Her neyse. Bilmeseydim uydururdum. Beni bekleyen hevesli kadın kalabalığına bakınca, aldırmayacaklarını hissettim.

Kiera görevine dönerken bana hayran bir gülümseme verdi. Ben de kendi işime başlarken sııttım. "Hanımlar, sizin için ne getirebilirim?"

Bana kitaptaki tüm müstehcen içki isimlerini vermeye başladılar: Sex on the Beach, Slippery Nipple, Screaming Orgasm, Fuck Me Hard. Başımı sallayarak güldüm, sonra onlar için bir şeyler yapmaya başladım.

İyice eğleniyordum ki bara birinin girdiğini fark ettim. Denny. Onu görmek midemi biraz bulandırdı. Tanrım, ona tam bir pislik gibi davranmıştım. Yine. Doğru, ondan çoktan özür dilemiştim ama yine de canımı sıkıyordu. Onu şahsen görmek tekrar özür dilemek istememe neden oldu. Gece bitmeden onunla konuşmalıydım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Denny bara yalnız girmemişti. Sevimli bir sarışın onun elini tutuyordu. Onun hakkında bildiklerimi bildiğimden, kız arkadaşının Abby olduğunu varsaymak zorundaydım. Kiera'nın onun Avustralya'da sıkışıp kaldığına dair bir şeyler söylediğini hatırlar gibiydim. Sanırım sonunda buraya gelebilmişti. İyi olmuş. Denny sevdiği kadınla birlikte olmayı hak ediyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu onun burada, Seattle'da olması konusunda kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı. Sonunda Kiera ve Denny'ye güvenmiştim ama bu birdenbire hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Sadece... neyse oydu.

Kiera da Denny'yi fark etmişti ve ona kendi bölümüne oturmasını işaret etti. Onunla konuşmak için ne kadar beklemem gerektiğini düşünerek ilerleyişini izledim. Belki de önce bir içki içmeliydi. Belki de önce *ben* bir içki daha içmeliydim. Göz ucuyla Kiera'nın bara yaklaştığını gördüm. Gözlerimi Denny'den ayırıp ona baktım. Yüzünde sevimli bir gülümsemeyle barın üzerinden bana doğru eğildi. Çarpık bir şekilde sırtarak ona doğru eğildim. Gözleri vücudumu taramaya başladı ve ben gülümseyerek tekrar yüzüme ulaşmasını bekledim. Beni içime çekmesini gerçekten özlemiştim.

Gözlerimiz buluştuğunda omzunun üzerinden Denny'ye başımı salladım. "Gidip merhaba demeliyim. Birbirimizi son gördüğümüzde pek de iyi değildim."

İkimiz de ona bağırdığımı hatırladığımızda Kiera'nın yüzü bir an için benimkiyle eşleşti. En azından ona yumruk atmamıştım. Kiera tekrar Denny'ye baktı. "Evet, onunla ben de konuşmalıyım. Abby'yle henüz tanışma fırsatım olmadı."

Kendisinden bahsettiğimizi anlamış gibi Denny bize baktı ve kaşlarını çattı. Sanki o da bizimle konuşmak istiyormuş gibi kısmen ayağa kalktı. Tam oraya gitmek üzereydim ki biri kıcıımı çimdikledi. İrkilerek saldırgan Rita'dan bir adım uzaklaştım. Anında ilerledi ve kollarını belime doladı. "Seni tekrar bu barın arkasına getireceğimi biliyordum, tatlım," diye mırıldandı.

Kızgınlık omurgamdan yukarı doğru aktı. Çalışırken onu daha dikkatli izlemeliydim. Rita bana olan ilgisini hiç belli etmezdi. Onunla hiç seks yapmamalıyım. İstese de istemese de evliydi ve buna saygı duymalıyım. Ben de *kendime* saygı duymalıyım.

Ondan ayrılmaya çalıştım ama ne zaman elimi çeksem, diğer elimi tuttuğumda geri çekiyordu. Kiera benim nafile özgürlük çabamı izlerken kıkırdıyordu. Üzülmemiş olması beni rahatlattı ama prensip gereği kaşlarımı çattım. *Hiç komik değil.* Rita başını göğsüme yasladı, vücuduma kıvrılmış bir şekilde evinde gibiydi ve ben uzun bir iç geçirdim. Lanet olsun. *Şimdi ne yapacağım?*

Kiera bana çok şey ifade eden bir bakış attı -*Sadece kendini suçlayabilirsin. Biliyorum, Kiera... Biliyorum.* Kiera'nın yüzündeki ifadeye gülümsedim, kıskanmadığı için minnettardım. Ya da gereksiz yere endişelenmediği için. Belki o da bana gerçekten güvenmeye başlamıştı. Güvenmeliydi de. Özellikle de Rita'ya. Ama diğer herkese karşı da. Kiera benim için her şeydi. Bedenim, ruhum onundu. Ve Rita'nın sonunda bunu anlaması gerekiyordu.

Şu anda olduğumdan biraz daha güçlü olmam gerektiğini bilerek Rita'nın omuzlarından tuttum ve onu kendimden uzaklaştırdım. Gözleri parladı.

Şaşkınlıkla açıldı; genellikle ona karşı kaba ya da küçümseyici değildim. Dürüst olmak gerekirse, amansız flörtlerine çok uzun süre tahammül etmiştim ve bu tamamen onun hatası değildi. Sesimi nazik ama kararlı bir şekilde yükselttim. "Bir zamanlar bir şeyler yaşadığımızı biliyorum ama bu yıllar önceydi ve ben hayatıma devam ettim. İkimiz de hayatımıza devam ettik." Evlilik yüzüğüne dikkatle baktım. Artık birlikte olduğumuz zamankinden farklı bir kocası vardı, bu da onun sadık kalması için yeni bir fırsat anlamına geliyordu. Ve sadık olmalıydı... ya da evli olmamalıydı. "Ama artık Kiera'yla birlikteyim ve senin sürekli flört etmen uygun değil. Birlikte yaptığımız şeyler hakkında dedikodu yapman da öyle. Gelecekte bunların ikisine de bir son verirsen çok memnun olurum... lütfen."

Bana sadece şaşkın şaşkın baktı ve birden bu konuşmayı yıllar önce yapmamız gerektiğini fark ettim. Barın üzerinden atladım, sonra önlüğümü çözdüm ve ona uzattım. "Teşekkürler Rita, eğlenceliydi." *Ama kesinlikle bitti.* Önlüğümü alırken suratını astı ama itiraz etmedi. Tanrı'ya şükür.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme beliren Kiera elimi tuttu ve bizi Denny'ye doğru götürmeye başladı. Ancak Denny çoktan bize yaklaşmaya karar vermişti ve ikisi neredeyse çarpışıyordu. Denny ve Kiera benzer, dostça bir şekilde güldüler. Kıskançlığın beni vurmasını bekledim... ama vurmadı ve yokluğu beni gülümsetti.

Denny parlak bir şekilde sırtarak bir kolunu kız arkadaşının beline doladı ve "Kiera, Kellan, bu benim kız arkadaşım Abby," dedi.

Abby elini önce Kiera'ya uzattı; Kiera'nın bir zamanlar erkek arkadaşı için çok önemli olduğu gerçeğinden hiç etkilenmiş görünmüyordu. Denny'nin ilişkilerine bu kadar güvenen birini bulmuş olması beni sevindirmişti. Abby'nin onu aldatacağından şüpheliydim. Ve bunu düşünmek beni daha da kötü hissettirdi. Kiera onu benim yüzümden aldatmıştı. Çünkü ben sözümü yerine getirememiştim. Çünkü insan olarak berbat biriydim.

Abby hoş, aksanlı bir sesle, "Merhaba Kiera, sonunda seninle tanışmak güzel," dedi. Söyleyebildiğim kadarıyla, içtenlikten başka bir şey yoktu.

Duygusallığın ardındaki sıcaklık. Tanrım... O da en az Denny kadar bağışlayıcıydı.

Kiera da Denny'nin kız arkadaşını inceden inceye incelerken buna şaşırılmış görünüyordu. Denny'nin şimdiki sevgilisinin görünüş olarak eski sevgilisinden çok farklı olmasını eğlenceli buluyordum: uzun sarı saçlar, soluk gri gözler ve çok daha fazla özgüven. Ayrıca onu hep bir sarışınla hayal etmiştim ve işte sonunda bir sarışınla çıkıyordu.

"Sen de Abby. Denny sürekli senden bahsediyor," dedi Kiera ona gülümseyerek. Bu ifade beni olması gerekenden daha fazla mutlu etti ve sırtımama engel olamadım.

İki kız birbirinden ayrıldığında Abby'ye elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Abby." Beni tam olarak değerlendirmek için döndüğünde biraz gerildiğimi hissettim. Bana aval aval bakmasını, benden ürkmelerini ya da Denny'yle olan ilişkisini gölgeleyecek herhangi bir tepki vermesini istemiyordum. Ama gözleri sadece kısa bir süre yüzümü taradı. İlgisizliğini görmek beni rahatlatı. İyi oldu. *Denny nasıl göründüğümü umursamayan birini hak ediyor.*

Nazikçe elimi tuttu, bunu yaparken Denny'ye baktı, sanki bana dokunmanın onu incitmeyeceğinden emin olmak ister gibiydi. Bunu yapması hoşuma gitmişti. Kalbinde ilk sırada o vardı. Birbirlerine bağlıydılar. Denny ona gülümserken başıyla küçük bir selam verdi, tamamen endişesizdi ve bu da hoşuma gitti. Belki Denny sonunda bana da güvenmişti. Hayır... onun güvendiği Abby'ydi. Ve bu sorun değildi. Bana bir daha asla güvenmezse onu suçlamazdım.

Abby'nin gözleri bana döndü ve gülümsemesi genişleyerek ikiz gamzelerini gösterdi. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum Kellan. Denny senin hakkında... iyi şeyler söylüyor."

Ne yaptı? Bana tokat atabilirdi ve ben daha az şaşırdım. Tamamen dönmüş bir halde Denny'ye baktım. "Öyle mi? Neden? Sana tam bir pislik gibi davrandım..."

Denny'nin bakışları yere kaydı ve yemin ederim yüzünde suçluluk duygusu gördüm. Bana dönüp baktığında suçluluk gördüğüme emindim. Neden *bana* karşı suçluluk hissetsin ki? "Ve neredeyse seni öldürüyordum." İç çekip bir elini saçlarında gezdirmek için durakladı. "Sonunda... kimin suçu daha büyüktü?"

Benimkini. Çok az farkla. En başta çözülmesinin tek nedeni bendim. *Benim* ona yaptığım bir şey için kendini nasıl suçlayabilirdi? O kadar sinirlenmişim ki gözümü ondan kaçırmak zorunda kaldım. Sadece acı çekmesine değil, pişmanlık duymasına da neden olmuşum. Onun bir parçasını, masumiyetinin bir parçasını yok etmişim. Onu... değiştirmişim... ve bunun için kendimi asla affetmeyecektim.

Kiera'nın elini karnımda hissettim, bana rahatlık ve güç veriyordu. Yüzüne baktım, gözlerinde aynı suçluluk duygusunu gördüm, sonra dikkatimi Denny'ye verdim. "Yine de bana ait olmayan bir şeyi aldım. Kavga için kendini suçlu hissetsen bile..." ve hissetmemelisin, "...benimle bir daha asla konuşmamalısın."

İçimi değersizlik kaplarken bakışlarım yere düştü. *Ondan özür dilemek istediğim şey bu bile değildi.* Ondan özür dilemem gereken o kadar çok şey vardı ki... bunaltıcıydı. Birini nasıl bu kadar kötü kandırmıştım?

Garip bir ses gözlerimi kaldırmama neden oldu. Denny gülüyordu. Ve gülümsüyordu. Abby'yi sıkıca tutarak başını salladı ve "Şu anda yüzlerinizdeki ifadeyi görmelisiniz" dedi.

Kiera'ya baktım; onun yüzünde de aynı suçlu ve şaşkın ifade vardı. Denny biraz daha sert güldü ve gözlerimizi ona çevirdik. Omzuma vurdu ve başını sallayarak, "Bak, hayatının zor olduğunu biliyorum ve Kiera'nın senin için bir... merhem... olduğunun farkındayım," dedi. Kaşlarını işaret edercesine kaldırdı. "Anlıyorum. Hoşuma gitmedi ama anlıyorum."

Salve mi? Evet...öyleydi. Her şekilde beni açtı, temizledi, iyileştirdi. Bu tür bir sevgiye direnmek benim için mümkün değildi. Tüm hayatımı onsuz geçirmişken olmazdı. Ona bakarken küçük bir gülümseme dudaklarımı süsledi. En azından ona neden ihanet ettiğimi anlamıştı.

Denny bakışlarını Kiera'ya çevirdi. "Ve sen..." Durakladı, dudağını ısırđı, sonra iç çekti. "İşime öncelik verdiğimi biliyorum." Kiera başını salladı ama Denny onun konuşmasına izin vermedi. "Hayır, öyle yaptım, Kiera. Seattle'a gelecektim, seninle ya da sensiz. Seninle ya da sensiz Tucson'a gidecektim. Ve seni kaybettiğimi düşündüğümde paniğe kapılıp Seattle'a geri dönmüş olabilirim ama... aklım hâlâ işimdeydi... sende değil. Ve bunun için çok üzgünüm. Ve sana istediğın ilgiyi, hak ettiğın ilgiyi veren birine aşık olduğun için artık seni suçlamıyorum."

Gözlerim Kiera'ya kaydı. Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim. Suçu hep benim onu yalnız bırakamamama ya da onun yalnız kalamamasına yüklemiştim. Denny'yi suçlamama hiç izin vermemiştim. Onu suçlayabileceğimden de emin değildim ama bu olayda küçük bir payı olduğunu itiraf ettiğini duymak suçluluk duygumun acısını biraz olsun hafıfletti. Çok değil -hâlâ onun hatası değildi- ama biraz.

Gözleri yaşaran Kiera başıyla onu onayladı ve özrünü kabul etti. Geçmiş etrafımızı sararken grubumuz sessizleşti. Sessizliğı bozan Abby oldu. "Aman Tanrım, üçünüz artık kucaklaşacak mısınız?"

Ve yaptık da. Ve bu son derece iyileştiriciydi.

Bölüm 34

MUTLU DOĞUM GÜNLERİ

Bazı çocuklar Denny ve Abby'nin yerlerini çalmıştı, ben onları bizimle birlikte grubun masasına oturmaya davet ettim. Yolda Denny'den, onu Kiera'yla yakaladığımda yaptığım eşeklik için bir kez daha özür diledim. Zaten özür dilediğim için, benim eşekliğime alışkın olduğuna dair bir şakayla geçiştirdi. Buna gülmek zorunda kaldım. Evet, sanırım benim pislik olmama alışmıştı. Umarım onu terslediğim günler geride kalmıştır.

Denny ve Abby benden çok önce bardan ayrıldılar ve gecenin sonunda arkadaşlarım da ayrıldılar. Kiera olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim için onun vardiyası bitene kadar kaldım ve Pete's'ten el ele çıktık. Onunla eve gideceğim için o kadar mutluydum ki arabama giderken yol boyunca bir D-Bags şarkısı mırıldandım.

Arabam... Kiera'yla yeniden bağ kurmanın sevinciyle, diğer bebeğimle de yeniden bağ kuracağımı neredeyse unutmuştum. Elimi kaputun üzerinde gezdirince sııttım; üzerinde yeni bir cila tabakası vardı. Kiera'ya dönerek, "Onu mahvetmediğin için teşekkürler" dedim.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme, çenemi öptü. "Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum... Ona karşı iyiydim." Arabanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. "Onu sadece bir kez yüzün üzerine çıkardım."

Gözlerim bebeğimin üzerinde gezinirken içimi buz gibi bir korku kapladı. Şaka yapıyordu, değil mi? Başımı kaldırdığımda Kiera'nın bana eğlenerek başını salladığını gördüm.

arabaya bindi. Onun yorumuna kaşlarını çatarak direksiyona geçtim. "Komik değil," dedim ona.

Bana sırtıttı, sonra beni öpmek için eğildi. O öpmeden ben geri çektim, o da suratını astı. Gülümseyerek ona "Mutlu yıllar Kiera" dedim.

Vardiyası sırasında tarihin değiştiğini unutmuş gibi bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra bana güzel bir sırıtış attı. "Teşekkür ederim, bunu söyleyen ilk kişi sensin."

Öne doğru eğilirken ona sırtıttım. "Biliyorum, bu şekilde planlamıştım." Ağzım onunkiyle buluştu, yumuşak, alaycı. Dilimi dudağı boyunca kaydurdım, sonra onu daha fazla hissedebilmek için bağlantımızı açılı hale getirdim. Ona doyabileceğimi hiç sanmıyordum. Ağızlarımız birlikte hareket ettikçe, dili benimkine dokundukça ihtiyaç içimde kabardı. Kiera inleyerek içime bir sızı gönderdi. Son sevişmemizden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Ona *ihtiyacım vardı*.

Tam onu koltuğa yatırmayı düşünürken Kiera geri çekildi. Yüzümü incelerken gözleri arzuyla kaplanmıştı. "Beni eve götür, Kellan." Öne doğru eğilerek kulağıma yumuşak, harika sözler üfledi. "Beni evimize götür."

Sözleri beni neredeyse çözüyordu ve içimden muhtaç bir inilti kaçtı. Evimiz. Tanrım... Gözlerimi kapadım ve alt dudağımı çiğnedim, arzu ve mutluluk içime işledi. O kadar bunaltıcıydı ki nefes almayı bıraktım.

Kiera'nın "Kellan?" dediğini duydum. Sen... iyi misin?" Ona bakmak için bir gözümü araladım.

Sırıtarak, dudağım hâlâ dişlerimin arasındayken başımı salladım. "Evet, sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı." Ya da bir ömre. Bu sözler benim için *her şeydi*. O benim her şeyimdi.

Onu rekor sürede eve getirdim. Arabadan iner inmez ağzı benimkinin üzerindeydi. Ön kapının kilidini açtım ve körlemesine açtım. Onu içeri çektim ve ceketimi çıkardım. Ceket askıların olduğu yöne doğru fırlattım ve yere düştüğünü duydum. Her neyse. Umurumda bile değildi. Kapıyı tekmeleyerek kapattım, sonra Kiera'nın kalçalarını kavradım ve onu

Kollarını. Boynunu öperken, "Hmmm, önce hangi odayı vaftiz edelim?" diye sordum.

Bana kıkırdadı ve verdiği cevap espriliydi. "Çamaşır odasında hiç fazla bir şey yapmadık mı?"

Bana uyar. Hemen o tarafa doğru yürümeye başladım, o da güldü ve bana doğru kıvrıldı. "Şaka yapıyordum! Yat, Kellan..." Beni tekrar öpmeden önce yanağımı okşamak için durakladı. "Seni bir yatakta keşfetmek istiyorum."

Ona bakarken hayranlık duygusu içimi kapladı. Ve onun benim olduğuna, ona sahip olacağıma, onunla yaşayacağıma, bir hayatım olacağına dair biraz da inançsızlık. Aklımı başımdan aldı. Yönümüzü değiştirerek onu yukarı taşıdım. Onu yatak odamızın yanına bıraktığımda tuhaf bir şey fark ettim: Denny ile birlikte kaldığı eski yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Çok uzun zaman önce o odanın kapısını kapattıktan sonra bir daha açmamıştım. Açamazdım. O hayaletlerin kesilmesine ihtiyacım vardı. Şimdi açık olduğunu görmek sarsıcı ve biraz da acı vericiydi.

Kiera sanki bana göstermek istiyormuş gibi beni o odaya doğru çekmeye başladı. Görmek istemedim; bir ömür boyu yeterince görmüştüm. Ama bunun onun için önemli olduğu belliydi, bu yüzden beni yönlendirmesine izin verdim. Belki de bu iblisle yüzleşmek ikimizin de ihtiyacı olan bir şeydi. Ama sonra odayı gördüm, odaya ne yaptığımı gördüm ve bir kez daha şaşkına döndüm.

Joey'e ait her şey gitmişti -yatak, şifonyer, komodin- her şey. Yerine, odayı bir yatak odasına değil, bir yaşam alanına dönüştüren şeyler konmuştu. Kiera'nın eski şiltesi katlanarak kanepeye dönüştürülmüştü, tüm defterlerimle dolu bir kitaplık vardı, eski gitarım duvarda asılıydı... İşim için bir mabet gibiydi, çalışmam, yaratmam için özel bir alan. Bu odayı üretken bir şeye dönüştürmeyi hiç hayal etmemiştim. Acıyı, suçluluk duygusunu atlatamamıştım. Bunlara çok sıkı tutunmuştum. Bir kısmının gitmesine izin vermek kulağa gerçekten ferahlatıcı geliyordu.

"Bu benim için mi?" Benim için böyle bir şey yapmasından kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkilenerек sordum.

Onu tutmak için döndüğümde ellerini göğsüme koydu. Başını sallayarak, "Evet, artık bir oda arkadaşına ihtiyacın olmadığına göre, boş odayı daha iyi kullanabileceğini düşündüm" dedi. Öne doğru eğilerek çenemi öptü. "Hepsi senin için, sanatın için."

Bu duygunun kesinlikle sevmediğim tek bir parçası bile yoktu ve o haklıydı, o yanımdayken bir daha asla bir oda arkadaşına ihtiyacım olmayacaktı. Tam ona ne kadar sevdiğimi söyleyecekken Kiera kaşlarını çattı ve başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Dolap hariç. Kıyafetlerimi koyacak bir yere ihtiyacım vardı."

Yorumuna güldüm, sonra onu sıkıca kavradım. "Mükemmel, teşekkür ederim." Çok düşünceli bir hediye idi... ama bana hediye alma sırasının onda olmadığını hatırlattı. Ayrıca eve gelmeden önce alışveriş yapmaya vaktim olmadığını da hatırlattı. Doğum gününde eli boş olmaktan gerçekten nefret ediyordum. Ondan uzaklaşırken kaşlarını çattım. "Bekle, bugün senin doğum günün. Senin için bir şey yapmam gerekmiyor mu?"

Ona bir hediye almadığım için üzülmemesini umuyordum ama bana sadece gülümsedi. "Geçen ay doğum gününü kutlamayı kaçırdık, o yüzden bunu gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak düşünebilirsin." Tam itiraz edecektim ki dudağını ısırды ve başıyla yatak odamızın kapısını işaret etti. "Ama benim için yapabileceğin bir şey var."

Beni odamıza doğru çekmeye başladı ve yüzümdeki gülümseme durdurulamazdı. Cidden hediye olarak seks mi istiyordu? Bu biraz haksızlık gibi görünüyordu, çünkü bu benim için de bir hediye olacaktı, ama hayır diyecek değildim. Sadece şimdiye kadar yaptığı en iyi seks olduğundan emin olmalıydım. Gözlerimi yavaşça vücudunda gezdirerek, imalı bir şekilde, "Öyle mi? Peki bu...?"

Bana cevap vermek yerine kapıyı arkamızdan kapattı, sonra beni kapının içine doğru itti ve vücuduyla beni oraya hapsetti. Hareketin duygusallığı, kıvrımlarının bana baskı yapma şekli beni anında ateşledi. Nefesim kesildi ve arzularım beni ele geçirirken çenem düştü. Tanrım, öyle hissediyordu ki

Çok iyiydi. Burnunu çenemde gezdirerek içime elektrik akımları gönderdi. Kalçalarını kavradım ve onu kendime çektim. Ona duyduğum acı şimdiden canımı yakmaya başlamıştı. Benimle alay etmeye devam ederse, ona hayatının en güzel gecesini yaşatamayacaktım... ya da en azından çok uzun bir gece olmayacaktı. Ama lanet olsun, durmasını istemiyordum.

Dili üst dudağımlı okşarken, dudakları çenemde gezinirken, kulağımlı iç kıvrımını hafifçe yalarken, ona nasıl alay edileceğini asla öğretmemem gerektiğini hemen anladım. Bu işte fazlasıyla iyiydi. Onunla alay etmeyi sevsem de, alay edilmek dayanılmaz bir işkenceydi; parçalanmak üzereymişim gibi hissediyordum. Sonra bir şey fısıldadı... neredeyse boşalacaktım.

"Yastığının altına kelepçe koydum... Eğer bana karşı kullanmak istersen."

Bana bakmak için geri çekildi, ifadesi masumiyet ve arzusun bir karışımıydı ve zihinsel olarak bedenimi sakinleşmeye zorlamak zorunda kaldım. Tanrım. Çok ateşliydi. Ama bundan daha fazlası vardı. Bana teklif ettiği şey onun konfor alanının çok dışındaydı. Bunu biliyordum. Ama bunu ona vereceğime, bunu sevgiyle anacağı bir deneyim haline getireceğime güveniyordu ve bu içimi ısıttı. Onun güveni benim için kesinlikle her şey demektir. Ona asla ihanet etmezdim ve umarım o da bunu biliyordur.

Ona karşı hissettiğim bağdan neredeyse bunalmışım. Bir zamanlar böyle hissetmek için sekse ihtiyaç duymam bana çok garip geliyordu ama şimdi... sadece ona bakmak, sadece onu düşünmek bile yeterliydi. Ona yumuşak bir öpücük vererek, sevgimi mırıldandım. "Seni seviyorum, Kiera. Doğum günün kutlu olsun."

Başını salladı, sonra hevesli ağzı dudaklarımı buldu. Birbirimizi soyduk, ağızlarımız neredeyse hiç durmadı. İkimiz de çıplak olduğumuzda, Kiera beni yatağa çekti, sonra elini yastığın altına soktu ve bana yukarıda bahsedilen kelepçeleri gösterdi. Bunların çok ucuz, yeni olduğunu görünce gülümsedim. Klik sesiyle kapanıyorlardı ama güvenli bir şekilde kilitlenmiyorlardı;

istediği zaman kaçabilecekti. Sadece istemediğinden emin olmalıydım.

Ellerini ondan alırken yumuşak bir kıkırdama duydum. "Emin misin?" diye sordum.

Yanakları kızarmıştı ama dudağını ısırđı ve başını salladı. Parmaklarımı kolunda gezdirirken gözlerim yüzünde dolaştı; dokunuşumla ürperdi. Gözleri benimkilere kilitlenirken dudakları aralandı. Dikkatle ona bakarken bir kelepçeyi bileğine geçirdim ve yavaşça kapattım. Ondan yumuşak bir nefes kaçtı ve bedenim ihtiyaçla doldu. Kahretsin... Hâlâ dikkatle yüzünü izlerken, diğer kelepçeyi aldım... ve kendi bileğimin etrafına kapattım.

Az önce yaptığım şeye bakarken kaşları çatıldı. "Uzman değilim ama böyle olması gerektiğini sanmıyorum," dedi biraz nefessiz kalarak.

Onu incelerken sırtışıım genişledi. "Eğer bir şeye kilitleneceksen, o şeyin ben olmasını istiyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi, sonra boştaki kolunu boynuma dolayarak başını salladı. "Kesinlikle saçmalıyorsun," dedi bana, kilitli ellerimizin parmaklarını birbirine geçirerek.

Dudaklarını bulmak için eğilirken başımı salladım. "Biliyorum."

Yatağa otururken güldü. Onu takip etmekten başka çarem olmadığı için ben de güldüm. Vücutlarımız çarpıştı ve yatağımda, *yatağımızda* uzandık. Bir çift elim birbirine kilitliyken, onu sadece diğer elimle keşfedebiliyordum. Bu eğlenceli bir meydan okumaydı ve sonunda onu almam için bana yalvarmasına neden oldu. İçine bastırırken onu öptüm ve ağzımda inledi. Kilitli eli sanki beni tutmak istiyormuş gibi benden uzaklaştı ve ben de o aptal şeyi kopardım, böylece o da tutabildi. Hızımız arttıkça kolları bana sarıldı. Nefesi kulağıma hızla geliyordu ve yakın olduğunu biliyordum. Sonra sertleştiiğini hissettim ve parmakları sırtımda gezindi. Kahretsin, ben

bayıldım. Ondan bir saniye sonra boşalıyordum, mutluluk dalgaları üzerimden geçerken inliyordum.

Kiera kolları ve bacakları sıkıca bana sarılmıştı. "Sanırım hile yaptık," diye mırıldandı, serbest kalan bileğini kısa bir süreliğine kaldırarak.

Köprücük kemiğini öperken yumuşak bir kahkaha attım. "Umurumda değil," diye mırıldandım.

Bana sırttı, sonra sırttı ve başını salladı. "Seni seviyorum," dedi bana.

Yanına giderek onu göğsüme çektim. "Ben de seni seviyorum," dedim sıcak, harika tenine sokularak.

Uzun bir süre ona sarıldım, sırtımı okşarken, parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken bana olan sevgisini içime çektim. Mutluluktan uçuyordum. Ama sonra beni öpmeye başladı, önce omzumu, sonra boynumu ve ateşim geri döndü. Dudakları benimkilerle buluştu, daha fazlası için açtı. Öpüşme hararetlenene, nefeslerimiz ağırlaşana, parmakları tekrar tekrar tenimi sıkana, benimkiler onun kalçalarını sıkana kadar onu öptüm. Sonra uzandım ve atılmış kelepçeleri aldım. "Tamam, şimdi seni bir şeye bağlamak istiyorum," dedim.

Bileklerinden birini yeniden kelepçelediğimde kıkırdadı. "Kellan...?"

Diğer ucunu yatak başlığımın bir direğine doladım, sonra diğer bileğini nazikçe yukarı kaldırdım ve onu kısıtardım. Bana gülümsedi, hâlâ kıkırdıyordu. "Kellan?" dedi tekrar.

Sırıtarak ona başımı salladım. "Ne?" dedim. Boynunu öperek söyledim. Dudaklarım göğsüne doğru indi, dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra ağzımın içine çektim. Yukarı bakarken gözlerini kapattığını gördüm. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bu senin doğum günü isteğindi."

Direği hafifçe çekerken dudağını ısırды ve sırtışım büyüdü.

Oh evet... bu çok eğlenceli olacaktı.

Dudaklarımı boğazının dibine kadar götürdüm, sonra çok nazikçe dilimin ucuyla boğazında gezindim. Ben ona ulaşmadan çok önce nefes nefese kalmıştı.

Çenesini. Gülümseyerek, kulağına varana kadar çenesi boyunca öptüm. Kulak memesini emdiğimde kıvrandı ve direğe doğru daha sert çekti. "Dikkat et," diye fısıldadım kulağına. "Onları kıracaksın."

"değil," diye mırıldandı.

"İstiyorum," dedim alt dudağını ağzıma alarak. "Onları kırarsan uygun bir hediye olmaz."

Bana gülümsemeye başladı, ama ellerimi vücudunda gezdirdim ve gülümsemesi hızla adımı inletmesine dönüştü. Tekrar güneye doğru ilerlerken gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, nefesi hızlıydı. Tanrım, çok güzeldi. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla tam olarak anlayabileceğimi sanmıyordum. Ağzım karnında geziniyor, ellerim kalçalarından aşağı kayıyordu. Kalçasının kıvrımı boyunca yumuşak öpücükler bırakmaya başladığımda nefesinin kesildiğini duydum. İç uyluğuna ulaştığımda tekrar başladı ve öncekinden çok daha hızlıydı.

Onu tadabilmek için bacağını kaydırdım ama bunu yapmadan önce durup ona baktım. Beni yakalayabilmek için kendini serbest bırakmamak için açıkça mücadele ediyordu. Zoraki kısıtlamayı izlemek sarhoş ediciydi. Dilimi üzerinde gezdirdim, nazikçe, alaycı bir şekilde ve neredeyse çözülecekti, ağladı, bana doğru eğildi. Bu beni o kadar tahrik etti ki, sataşmaya karşı sataşma konusundaki duruşumu yeniden gözden geçirdim - ikisi de enfes bir işkenceydi. Ve ben buna bayıldım.

Kırk dakika sonra tekrar tamamen içine girmeme izin verdim, sadece kısa bir süreliğine içeri kaymak yerine odaklanmış bir amaçla ona doğru sürdüm. Artık kendimi tutmadığım için uzun süre dayanamadı ve dürüst olmak gerekirse ben de dayanamadım. Neredeyse aynı anda bitirdik, çok ihtiyaç duyduğumuz salıverilmelerimizin sesi odada yankılanıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," diye mırıldandım, nefes nefese onun yanına kayarken.

Bana bitkin bir kıkırdama verdi, sonra kelepçeleri çekti. "Şimdi bunları çıkarabilir miyim?"

usulca boynunu öptüm. "Hayır," diye mırıldandım.

Bana eğlenen bir kaşını kaldırdı, sonra kendini bıraktı. Ona başımı salladım. "Hayır demedim mi?"

Parmaklarını esnetti, bu da biraz hissizleşip hissizleşmediğini merak etmeme neden oldu. Oops. Belki de onunla bu kadar uzun süre dalga geçmemeliydim. Yine de üzgün görünmüyordu. Bana çarpık bir şekilde sırtarak dirseğinin üzerine oturdu ve bana doğru eğildi. "Yaptın ama bugün benim doğum günüm, kuralları ben koyarım."

Ona gülümseyerek elimi boynunun arkasına koydum ve kendime doğru çektim. Dudaklarımız buluşmadan önce "Evet, hanımefendi," diye mırıldandım. *Ne istersen... senindir. Ben seninim. Sonsuza kadar.*

Ertesi sabah Kiera'nın yüzü gülüyordu. Ben de öyleydim. Onunla dalga geçmek tüm zamanların en sevdiğim eğlencesi olmalıydı. Onu tatmin etmek ise ikinci sıradaydı. Kahve demlenirken kollarımı beline doladım. "Doğum günün için ne yapmak istersin?"

Başını eğerek dudağını çiğnedi, sonra yatak odamıza baktı. Dileğini anladığımda gülümsemem genişledi. "Gerçekten mi? Yine mi?" Başımı sallayarak, "Seni gerçekten bozdum," dedim.

Kıkırdadı, sonra bana yumuşak bir öpücük verdi. "Ne yapacağımız umurunda değil. Sadece seninle olmak istiyorum." Dudakları kaşlarını çattı. "Tekrar gitmek zorunda kalmadan önce."

Onu sıkarken iç çektim. "Evet... ama bu bugün değil. Biraz zamanımız var."

Ve eğer isterse her saniyesini ona kilitli olarak geçirirdim. Aslında, eğer isterse hayatımın geri kalanını ona kilitli olarak geçirirdim. Bu da beni düşündürdü... Onun benimle evlenmesini istiyordum. Uzak bir gelecekte değil, şimdi. Bunu ertelememiz için bir neden göremiyordum. Ona karşı olan hislerim değişmeyecekti ve onun da bana karşı olan hislerinin değişmeyeceğinden oldukça emindim. Bunu yapmamamız için hiçbir neden yoktu ama yine de ona sorma düşüncesi beni geriyor, endişelendiriyordu.

Tüm hafta sonu boyunca ona nasıl soracağımı düşündüm. Sonunda sadece doğum gününü değil, ben yokken kaçırdığımız tüm küçük günleri kutladık. Yıldönümümüz için şampanya ve çilek, Sevgililer Günü için bir kutu çikolata, Aziz Patrick Günü için yeşil bira, onun doğum günü için pasta, benimki için turta, Paskalya için haşlanmış yumurta yedik ve hatta Şükran Günü'nü bile kutladık... bir tüyle. Hepsi çok saçmaydı... ve her saniyesine bayıldım. Ama bu beni bir çözüme yaklaştırmadı ve Pazartesi günü gelip gitmem gerektiğinde hala ona sormamıştım.

Lana bizi bardan almak için bir limuzinle geldi ve herkesle vedalaştıktan sonra arkadaşlarımla birlikte limuzine doluşup havaalanına doğru yola çıktık.

Ben dudağımı çiğnerken Griffin bedava şampanyayı fondip yaptı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var, Kell?" Başımı çevirdiğimde Evan'ın beni incelediğini gördüm. Delikli kaşını kaldırdı. "Onu yakında göreceksin, biliyorsun değil mi? Mezuniyetine çok az kaldı."

Arkadaşlarımın Kiera'yla her vedalaşmamızda bir köşeye büzülüp hıçkırığa ağlayacağımı düşündükleri noktaya geldiğim için gözlerimi deviriyordum. "Hayır, öyle değil. Gitmeden önce bir şey yapmak istedim ve nasıl yapacağımı bir türlü bulamadım."

Griffin ağzındaki şampanyayı tükürdü. "Aman Tanrım... Nasıl yapılacağını çözemediğin bir seks olayı mı vardı? Neydi o?"

Öne doğru eğildi, gerçekten meraklanmıştı. Ona boş bir bakış attım. "Bunu sana daha önce de söylediğimi biliyorum ama her şey seks etrafında dönmüyor."

Bana sırtıttı, sonra bakışlarını kasıklarımın altına indirdi ve "Oh... Anladım. Bu berbat bir şey."

Gözlerimi ona diktim. Pişman olacağımı biliyordum ama sormak zorundaydım. "Berbat olan ne?"

Omuz silkti. "Belli ki kaldıramamışsın. Bu senin için berbat bir durum. Ve sanırım Kiera için de. Yaşlandıkça bunun olabileceğini duymuştum."

Belki de sadece susuz kalmışsındır." Bana bir şişe şampanya uzattı. "Daha fazla içmelisin."

Az önce söylediği her şeyde çok fazla yanlış vardı ve milyonuncu kez baba olmak üzere olduğuna inanamıyordum. Gözlerimi kapattım ve derin, temizleyici bir nefes aldım. Birinin Griffin'e tokat attığını duydum ve son derece minnettar oldum. Gözlerimi açtığında onun kolunu ovuşturduğunu ve Matt'e ters ters baktığını gördüm. "Ne? Tavsiye veremez miyim? Adamın açıkça yardıma ihtiyacı var. Ne arkadaşsın sen, Matty."

Başımı sallayarak Evan'a baktım. Özür dileyerek yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim," dedim ona ve konuşmamızın kapısını kapattım. Bakışlarımı Griffin'e çevirdim. "Ve her şey *gayet* iyi çalışıyor. Ama tavsiye için teşekkürler... salak."

Griffin sırtıttı, başını salladı ve bana "Ben bunun için buradayım, dostum" dedi. Ancak o zaman Lana'nın da bizimle birlikte arabada olduğunu hatırladım. Dudağını ısıırıyor, pencereden dışarı bakıyor ve belli ki gülmemek için kendini zor tutuyordu. Profesyoneller gibi konuşmak buraya kadarmış. İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. Tanrım!

Lanet olsun. Neden ben?

Matt sempatik bir şekilde dizimi okşadı. "Biliyorum," dedi. "Güven bana... Biliyorum."

Bu beni güldürdü ve sonra gülmeden duramadım. Sonra herkes gülmeye başladı. Oh neyse. Griffin'in benim yüzümden her şeyi yanlış anladığı son sefer olmayacağından emindim.

Los Angeles'a vardığımızda, Lana bizi albüm kaydı sırasında kalacağımız eve götürmek için başka bir limuzin bekliyordu. Her şey çok gerçeküstüydü. Neredeyse olanları aklım almıyordu. Şüphesiz, bu sadece uzun, ayrıntılı bir rüyaydı ve her an uyanabilirdim. Çünkü bunun gerçekten benim hayatım olmasına imkan yoktu.

Dışarıda palmiye ağaçlarına ve güneş ışığına bakmak bana burada yaşadığım zamanları hatırlattı. Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi ama aslında beş yıldan az bir süre önceydi. Her şeyi hatırlıyordum; Los Angeles'a gelişimi ve berbat bir daire tutuşumu.

Evan'la birlikte bir kafede iş bulmak, böylece Evan'la birlikte berbat daireyi bir şekilde karşılayabilmek, Matt ve Griffin'le tanışmak, onları gruba davet etmek, Matt'in arkadaşının garajında pratik yapmak, ilk konserimizi almak, birden fazla konser almak, aslında bu işten para kazanmak...

Ve şimdi bize bak... tepelerdeki bir malikaneye giderken lanet bir limuzinde gidiyoruz. Ne oluyor lan?

Evan ve Matt'in yüzünde de aynı şaşkın ifade vardı. Griffin şeyi şehrin sahibiymiş gibi görüyordu ve sadece bölgesini inceliyordu. Lana beni izlerken gülümsedi. "Buna alışsan iyi olur," dedi. "Çünkü bu senin için sadece bir başlangıç."

Onun da bizim çok büyük olacağımızı düşündüğünü bilmek beni gülümsetti ve başımı salladım. Herkes hayal görüyordu. Yine de onunla tartışmaya zahmet etmedim; hangimizin haklı olduğunu sadece zaman gösterecekti. Bizi mahalleye sokmak zorunda olan gerçek bir bekçinin bulunduğu bir kapıya yaklaştık. Yanından geçtiğimiz evleri incelerken sanki başka bir dünyadaymışız gibi hissediyordum. Tanrım. Batı Seattle'daki çocukluk evim oldukça güzeldi ama bu evlerin yanında hiçbir şeydi. Yoksa saraylar mı demek daha doğru olur?

Evan etrafına bakınırken ıslık çaldı. "Kahretsin... Sence burada yaşayan ünlü var mıdır?"

Lana ona gülümsedi. "Birkaç tane," diye cevap verdi.

Hepimiz birbirimize baktık, sonra Evan, Matt ve ben hep birlikte Griffin'e bakmak için döndük. Matt onu işaret etti. "Çizgi film izlemek yok, kapı zili çalmak yok, yanan çuvallar yok-"

Griffin, Matt'in sözünü keserken iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Beni ne kadar çocuksu sanıyorsun?" Matt ona dudaklarını büzdü ve Griffin gözlerini devirdi. "Peki. Mükemmel, sıkıcı bir komÇu olacağım. Burada olduğumu bile bilmeyecekler."

Sırıtarak pencereden dışarı bakana kadar neredeyse ona inanıyordum. Harika.

Sonunda şirketin sahibi olduğu eve vardık ve limuzinden indiğimde ağzım açık kaldı. Gördüğümüz diğer tüm evler gibi devasaydı. Ayrıca insan kaynıyordu. Bunu beklemiyordum ama evi şu anda sadece bizim kullanmıyor olmamızın mantıklı olduğunu düşündüm. Lana, plak şirketiyle anlaşması olan tüm sanatçıların evi kullanmakta ve misafir davet etmekte özgür açıkladı. Bu beni delicesine mutlu etti. *Bu Kiera'nın burada olabileceği anlamına geliyor.*

Lana bizi mayolu ve bikinili insanların yanından geçirdi. Tangalı bir kız ona göz kırparken Griffin parmak eklemine ısırıldı; sanki burası onun kişisel cennetiymiş. Evin içinde daha da fazla insan vardı ve içimi bir batma hissi kaplamaya başladı. Burada *hiç* mahremiyet olacak mıydı? Doğru, yalnız kalmaktan hoşlanmıyordum ve biraz arkadaşlığı tercih ediyordum, ama zaman zaman yeniden şarj olabilmeyi de seviyordum. Lana bizi merdivenlerden yukarı çıkardı, pencerelerden arkadaki havuzun etkileyici manzarası görünüyordu. Yürürken evin tarihini anlattı ama kimse onu gerçekten dinlemiyordu; hepimiz zenginliği özümsemekle meşguldük.

İkinci kata çıktığımızda Lana bizi büyük bir televizyonun ve güverteye açılan bir sürgünün bulunduğu ortak bir alana götürdü. Alanı gördükten sonra biraz rahatlardım; burası aşağıdan çok daha sessizdi. Aslında burada kimse yoktu bile ve bu bana mahremiyetin gerçekten mümkün olabileceği konusunda umut verdi.

Lana arkasındaki birkaç kapıyı işaret etti. "Bunlar yatak odalarınız; eşyalarınız çoktan içeriye yerleştirildi."

Bu beni şaşırttı. Kendi yatak odalarımızın olmasını beklemiyordum. Hepimiz ona teşekkür ettikten sonra kapıları açmaya başladık. Bana en yakın olan, duvar boyunca uzanan ilk kapıyı seçerek açtım ve içeri girdim. Yatağın üzerinde çantamı ve gitar kılıfımı görünce sııttım. Elimi çantanın üzerinde gezdirdim, sonra gitarımın iyi durumda olduğundan emin olmak için çantayı açtım. Neyse ki tam olarak bıraktığım gibiydi; Kiera ve benim fotoğrafım bile hâlâ oradaydı.

Lüks yatak odasını incelediğimde gülümsemem daha da arttı. Çok büyüktü, neredeyse küçük bir apartman dairesi gibiydi, kendi banyosu ve kendine ait

Duş. Pahalı görünümlü parçalarla döşenmişti: büyük bir yatak, görkemli bir şifonyer, ikiz komodinler, uzanmak için bir sandalye, duvara cıvatalanmış dev bir televizyon ve tavandan sarkan acayip bir avize. Benim zevkime göre biraz lüks bir yerdı ama sessizdi ve özeldi. Burası Kiera ve benim için mükemmel olacaktı. şimdi tek yapmam gereken onu buraya getirmektı.

Bölüm 35

KORKU VE UMUT

Birkaç hafta sonra hepimiz Kiera'nın mezuniyeti için Seattle'a dönmüştük. O tören için hazırlanıyordu, ben de albüm kayıtlarının nasıl gittiğini anlatıyordum ama aklım bir milyon mil ötedeydi. Bunu düşünmekten bile kaçınıyordum, ama şimdi o an geldiğine göre - şimdi *bugün* olduğuna göre - düşünebildiğim tek şey buydu.

Gavin, Kiera'nın partisinde olacaktı. Sonunda onunla tanışacaktım. Aynı zamanda hasta olacaktım. Partiyi ekip eve gitsem Kiera anlayışla karşılar mıydı? Muhtemelen. Ama onu tanıyorsam, tekrar denerdi. Belki de *beni* yatağa kelepçeler ve ben sıkışmışken onu davet ederdi; bunun işe yaraması için çok daha sağlam kelepçelere ihtiyacı vardı.

Lanet olsun. Cesur olmamı, bununla yüzleşmemi istiyordu. Onunla birlikte ilerleyebilmek için bu işi bitirsem iyi olacaktı. Ayrıca Hailey de orada olacaktı ve sonunda Riley ile tanışacaktım. Bu neredeyse buna degecekti.

Kiera kıyafetini tartışıyor ve çok mantıklı bir seçim yapıyordu: siyah pantolon ve gri düğmeli bluz. Anna hemen kapı aralığından fikrini dile getirdi. "Hayır, o olmaz." Yatak odamıza girerek Kiera'ya bir şey uzattı. "Al, bunu giy. Tanrı biliyor ya, bir süre giymeyeceğim."

Sözleri bakışlarımın onun çıkık karnına kaymasına neden oldu. Giydiği kıyafet her nasılsa hâlâ dar ve kışkırtıcıydı, büyüyen bebeği kadar göğsünü de gösteriyordu. Anna'yı hamile görmek hâlâ şok ediciydi; onu her gördüğümde iki kez bakıyormuşum gibi hissediyordum. Ama bu fikre hâlâ alışmaya çalıştığını bildiğim için ona sadece cesaret verici gülümsemeler atıyordum. Bunu başarabilirdi. Yapabileceğinden emindim. Öte yandan Griffin.

Grup arkadaşımı düşünmek neredeyse gülümsememi azaltıyordu. Bugün Kiera'nın partisi için uçmayı düşünüyordu. Elbette, neredeyse çıplak kadınlarla dolu hayalindeki malikanede kalabilmek için partiye gitmemeyi de düşünüyordu. Açıkçası libidosunun onu hangi yöne götüreceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Geri kalanımız dün Los Angeles'tan ayrılmıştı ve Griffin'e *neredeyse* -neredeyse- bizimle gelmesi gerektiğini söyleyecektim. Ama nedenini bilmek isterdi ve ben de ona nedenini söyleyemezdim... Bu yüzden ona hiçbir şey söylememiştim. Ortaya çıksa iyi olur. Bilmemesinden bıkmıştım.

Gelip gelmeyeceğinden emin olmadığım için Kiera'ya hiçbir şeyden bahsetmemiştim. Ona Evan ve Matt'in şehirde olduğundan da bahsetmemiştim. Birincisi, Gavin'in yaklaşan gelişi yüzünden son zamanlarda düşüncelerim tamamen dağılmıştı, ikincisi ise erkeklerin kız arkadaşlarıyla meşgul olup Kiera'nın partisini unutmaları tamamen mümkündü. Rollerimiz tersine dönseydi ve Kiera'nın çıplak vücudu benimkine sarılmış olsaydı... kız arkadaşlarından birinin partisini unuturdum. Kahretsin... Kiera'nın kollarına sarıldığımda *her şeyi* unuturdum; eğer gelmezlerse onları zerre kadar suçlamazdım.

Kiera, Anna'nın ona uzattığı şeyi açtı ve ne olduğunu görünce gülümsedim: son derece kısa, son derece dar, küçük siyah bir elbise. Kiera elbiseyi kendine doğru tuttuğunda sırtışımda daha da arttı. Yakası da son derece düşüktü. Eğer Kiera bugün gerçekten bunu giyseydi, etrafta biraz rahatsız dolaşıyor olabilirdim. Bu benim için sorun değildi... çünkü onu bunun içinde görmeyi *gerçekten* istiyordum.

"Bu... mükemmel," dedim ona, gözlerim göğsüne kilitlenmişti. Bununla sütyen giyemeyeceğinden oldukça emindim. Ayrıca kolayca aşağı çekip meme ucunu ağızıma alabileceğimden de emindim. Daha sonra. Belli oluyor.

Anna kız kardeşine çok güzel olacağını söyledi ve ben de aynı fikirdeydim. Elbiseyle ya da elbisesiz, kesinlikle büyüleyici olacaktı. Elinde değildi.

Kiera'nın babası Anna'nın yanına geldi. Kiera'nın ailesine evimi açmıştım ve onlar da boş odada kalıyor, Kiera'nın süper rahatsız şiltesinde uyuyorlardı.

Bu konuda kendimi kötü hissediyordum -belki de onlara bir otel odası tutmalıydım. Ama Kiera burada bizimle olmaları fikrinden gerçekten hoşlanmış görünüyordu; aşırı korumacı olsun ya da olmasın, onları özlemişti.

Martin, Kiera'nın elindeki elbiseye bakarak hafifçe kaşlarını çattı ama sonra bunu bir gülümsemeye çevirmeyi başardı. Ona çok güzel olduğunu ve onunla gurur duyduğunu söyledi ve gözlerindeki sıcaklığı görmek hoşuma gitti.

Benden hoşlanmıyor olabilirdi ama Kiera'yı şüphesiz seviyordu ve bu yüzden ona büyük saygı duyuyordum. *O bir ebeveynin olması gerektiği gibiydi.* Ve tabii ki bu düşünce bana yine Gavin'i düşündürdü. Lanet olsun. *Onu görmek istemiyorum.* Hâlâ kaçıyordum ama Kiera ona davetiye verdikten sonra mesajlar oldukça azalmıştı. Hayır... Artık beni rahatsız etmeye devam etmesine gerek yoktu.

istediğini elde edeceğini ve buluşacağımızı biliyordu. Sikeyim.

Kafamı bu düşüncelerden uzaklaştırarak Kiera'nın babasına nazik sözleri için teşekkür etmesine odaklandım. Kiera'nın ailesi de dün uçakla gelmişti ama benden birkaç saat sonra inmişlerdi. Ne zaman geleceklerini bildiğimden -biletlerini ben aldığımdan- baş başa geçirdiğimiz kısa zamandan sonuna kadar yararlanmıştım. Lanet olsun. O elbiseyi dün giymiş olmalıydı. Neyse... Gerektiğinde sessiz olmakta oldukça iyiydik.

Kiera bir an için rahatsız görünüyordu, sonra güldü. "Artık... üstümü değiştirebilir miyim?" Sorusu açıkça sadece Martin ve Anna'ya yönelikti. İşten çıkarma kararına beni dahil etmemiş olması beni mutlu etti. İyi oldu. Bunca zaman sonra, benim önümde hiç tereddüt etmeden ya da örtünme ihtiyacı duymadan üstünü değiştirebilmeliydi. Vücuduna pervasızca bakıyor *olsam* bile...

ona yapabileceğim her şeyi hayal ediyordum. Ve yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki.

Bu lezzetli düşünceler içinde kaybolmuşken, Anna'nın yemek hakkında bir şeyler söylediğini hayal meyal duydum. *Hmmm... yemek... Acaba hala Hershey şurubu şişemiz var mı?* Adımın söylendiğini duymak küçük kirli fantezimi yarıda kesti.

"Kellan, oğlum, bana bir konuda yardım etmek ister misin?"

Martin'in beni odadan çıkararak kızının namusunu korumaya yönelik beceriksiz girişimine sırtımdan zorunda kaldım. O geminin uzun zaman önce kalkmış olduğunu biliyor olmalıydı. Ah, inkâr. Bu anlayabileceğim bir şeydi. Ve... az önce bana oğlum mu dedi? Vay be. Bu onun için oldukça büyük bir şeydi, bu yüzden elbette saygılı olmam ve itaat etmem gerekiyordu.

Ayağa kalkarken gülümsemem parlaktı. Belki benden hoşlanması için hâlâ bir şans vardı. "Elbette, sorun değil," dedim ona şevkatle.

Ayrılmadan önce Kiera'nın başını öptüm, o da babasına iyi davrandığım için bana teşekkür etti. Ayrılrken Martin omzuma vurdu ve lanet olsun ki bu bir kabullenme gibi hissettirmede. Sonra beyzbol hakkında konuşmaya başladı. Kahretsin. Bu konuyu en son konuştuğumuzda zaten tüm bilgilerimi tüketmiştim. İçimde bir his vardı, eğer adamla gerçekten bağ kuracaksam, beyzbol izlemeye başlamam gerekecekti. Kiera için bu fedakârlığı seve seve yapardım.

Anna bir şeyler atıştırırken ve Kiera hazırlanırken ben Martin ve Caroline ile havadan sudan konuştum. Caroline'la Los Angeles'taki evimiz hakkında konuşurken Kiera'nın oturma odasına girdiğini fark ettim. "Gerçekten çok güzel, tıpkı bir filmde görebileceğin evler gibi..." Kiera'ya bakarken sesim cümlemin ortasında kesildi. Çenem düştü ve bir türlü kapatamadım. Elbise üzerine tam oturmuş, vücudunu içimi sızlatacak şekilde ortaya çıkarmıştı. Koyu kahverengi saçlarını kıvrıp omuzlarına dökmüştü; köprücük kemiğine yakın bir yerde mükemmel bir şekilde bükülmüş bir tutam vardı ki parmağıma dolamak için can atıyordum. Sürekli değişen gözleri bugün koyu yeşil renkteydi ve elbisenin karanlığıyla daha da çarpıcı hale gelmişti.

onlarda gördüm. Tanrım, o çok güzeldi. Çarpıcıydı. Nefes kesici. Muhteşem. *Ve benim.*

Kiera bana gülümsedi, yüz ifademi anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı. Şaşkınlığımdan gözümü kırıştıtararak gülümsedim ve ayağa kalktım. "Harika görünüyorsun," dedim ona.

Kollarımı Kiera'ya doladığımda annesinin beni değerlendirdiğini fark ettim. Yüzü düşünceliydi ama aynı zamanda... onaylıyordu, sanki kızının bana yaptıklarını görmek onun için bir şeyi onaylıyordu. Martin'in fark etmemiş olmasını umuyordum. Kızına neredeyse ağzımın suyunu akıtmamdan hoşlanmayabilirdi.

Kiera benden bir adım geri çekildi, ifadesinden emin değildim. "Sence de çok kısa değil mi?" diye sordu, alt kısmını aşağı çekerek.

Alt kısmını çekiştirdikçe dekolte çizgisi daha da aşağı iniyordu. Kazara kendini teşhir etmemesi için ellerini durdurdum ve ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Hayır, hiç de değil." Harika görünüyordu ve bunu giymekle ilgili endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Elbette, biraz fazla kısaydı ama bacaklarını kilitleyerek alenen eğilmediği sürece sorun olmazdı. Hmmm, ne harika bir görsel ama.

Arkamdan babasının "Şey, aslında..." dediğini duydum.

Anna odaya adımını atar atmaz onu ezip geçti. "Sus baba, harika görünüyor!" Anna kız kardeşine gülümsedi, sonra elbiseyi gösterdi. "Umarım komando olmuşsundur ve eğer olduysan, bir şeyleri almak için çömelmeyi unutma, eğilmeyi değil. Bu çok önemli." Bunu söyledikten sonra göz kırptı.

Kiera kıpkırmızı oldu ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım... ya da onu iç çamaşırı olmadan hayal etmek zorunda kaldım. Gülmemeyi başardım. Erotik görüntüye engel olamadım. *Tanrım, Anna... Neden bunu beynime sokmak zorundaydın ki? Ve tam da ailesiyle aramı düzeltmeye başlamıştım. Umarım bu fikri ne kadar sevdiğimi fark etmemişlerdir.*

Odadaki herkes aynı anda Anna'yı azarladı. Ben hariç herkes. Ona ihtiyatlı ve minnettar bir gülümseme verdim... çünkü

bana verdiği yeni ve geliştirilmiş görselin tadını ıkartıyordum. Tanrım. Şimdi gerçekten bu partiyi atlamak istiyordum. *Lanet olsun, Anna. Bugün iyi olmaya çalışıyorum.*

Onu okula bırakırken Kiera'nın sinirleri gergindi, bir an için bile olsa ilgi odağı olmaktan endişe ediyordu. Mümkün olduğuunca uzun süre sakın kalmasını isteyerek, onunla birlikte gitmesi gereken yere kadar yürüdüm. Minnettar bir ifadeyle yanıma yaslandı. "Benimle ilgilenmene bayılıyorum," dedi.

Ona bakarak sordum, "Sence ben... yapışkan değil miyim? Her zaman yanında olmak istemiyor muyum?" Ben bile bazen yapışkan hissediyordum. Elimde değildi. O benim mutlu olduğuum yerdi.

Kiera başını kaldırıp bana bakarken yumuşak bir kahkaha attı. "Hayır... Sanırım o kısmı doğru anladın."

Bu beni gülümsetti. Aynı zamanda bana onunla istediğim kadar ya da istediğim kadar uzun süre bu şekilde olamayacağımı hatırlattı. Bu ziyaret kısa sürecekti. Hem de çok kısa. Pazartesi günü Los Angeles'a dönüyordum.

Koridorda dolaşan bir grup insan beni durdurdu. Candy ve arkadaşları. Bir zamanlar Candy'nin adını bile zar zor hatırlıyordum, ama o ve arkadaşları Kiera'yı onu aldattığıma ikna etmeye çalıştıktan sonra - saçma sapan bir hikaye uydurup dvmemi kanıt olarak kullanarak - Candy ile ilgili her şey beynime kazınmıştı. Ve iyi bir şekilde değil. Çok ileri gitmişti.

Tura çıkmadan önce Candy'yle yalan konusunda yzleşmiştim, yıllar önce. Ona kesin bir dille geri çekilmesini ve Kiera'yı rahat bırakmasını söylemiştim. Ayrıca dvmemi nerede gördüklerini de öğrenmiştim. İçlerinden biri beni parkta egzersiz yaparken görmüştü. Kiera'yı incitmek için bu az bilinen bilgiyi sahte bir hikayeye dönüştürmeleri beni hala kızdırıyordu. Ama Kiera bir daha Candy'den bahsetmedi, bu yüzden uyarımı dikkate aldığını hissettim. Yoğunluğuumla onu biraz korkutmuş olabilirim. Şimdi korkutmak ya da cesaretlendirmek istemiyordum, bu yüzden yüz ifademi olabildiğince boş tuttum.

yüzünü bize döndüğünde mümkün. Hamile olduğunu gördüğümde bu biraz daha zorlaştı. Benim olmadığı için dünyadaki tüm lanet yıldızlara şükürler olsun.

Candy bizi gördüğünde gerçekten şaşırmış görünüyordu. Arkadaşlarına bir şeyler söyledi ve sonra bize yürümeye başladı. Kiera iç , onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu. Endişelenmesine gerek yoktu; gerekirse Candy'ye haddini bildirirdim. Umarım buna gerek kalmazdı.

Önümüzde durduğunda Candy'nin yüzünde karıştırıcı bir ciddiyet vardı. Gözlerini yere indirdi, neredeyse pişmanlık duyuyordu. "Hey, sadece özür dilemek istedim... Kellan hakkında sana söylediğim tüm o saçmalıklar için."

Bunu söylediğini duyunca afalladım. Candy bana hiç özür dileyecek bir tip gibi görünmemiştii. Ya da benimle gerçekten ilgilenen. O sadece... Joey gibi sahipleniciydi. Önce Kiera'ya, sonra bana baktı. "Sanırım ilgi çekmek istedim." Bakışları tekrar ayakkabılarına kaydı. "Lisede oldukça göz ardı edilirdim ve seninle birlikte olmak bana burada belli bir... nüfuz kazandırdı." Tekrar bana baktı. "Özür dilerim. Bu benim için oldukça sığdı."

Özrünü duyduğumda, yüzündeki üzüntüyü ve suçluluk duygusunu gördüğümde ona karşı duyduğum öfke kayboldu. Onun için üzölmüştüm. Yine de ilişkimi mahvetmeye çalışmamalıydı ama... fark edilmek istemesini, insanlara bağılı hissetmek istemesini anlayabiliyordum. Bu benim yaptığıma oldukça benziyordu. Kendimi ait hissetmek için kimle olursa olsun seks yapmıştım. Candy de kendini ait hissetmek için *benimle* seks yapmıştı, daha doğrusu kendini ait hissetmek için *benim şöhretimle* seks yapmıştı. Bir insan olarak benimle pek ilgisi yoktu. *Bu döngünün sona ermesi ikimiz için de iyi bir şeydi. Sağlıklı değildi.*

Beni kullandığı için suçluluk duymasını istemediğimden gülümsedim ve ona "Önemli değil" dedim. Gözlerim önce karnına, sonra Kiera'ya kaydı. *İkimiz de*

devam etti. "Biz artık o insanlar değiliz Candy. Bu konuda endişelenme," diye bitirdim sözümü, ona dönüp bakarak.

Candy bir an düşünceli göründü, sonra başını salladı ve uzaklaştı. Giderken, bebeğinin babası her kimse onu gerçekten önemsediyini umdum. Şimdi onu biraz daha iyi anladığımı hissediyordum ve gerçekten mutlu olmasını umuyordum.

Bu buluşmadan kısa bir süre sonra, Kiera şımarık bir sarışın tarafından neredeyse yakalanmıştı. Kız onu öyle bir çekti ki, eli benim elimden çekildi. Kiera'ya hayran olduğu belli olan birini görmek beni sırttırdı. En azından buradaki her kız ona Candy gibi davranmıyordu. Hepsi öyle davranacak değildi ya... Okuldaki *herkesle* yatmış değildim ya.

"Kiera, inanabiliyor musun! Başardık!" Sevimli bir Güneyli aksanı vardı ve Kiera'ya gülümsedi. Sonra parlak mavi gözleri bana kaydı. Bir saniye beni inceledi, sonra kibarca gülümsedi. "Sen erkek arkadaşı olmalısın?"

Başımı sallayarak elimi uzattım. "Kellan."

El sıkışırken başını Kiera'ya doğru eğdi. "Şimdi neden heteroseksüel olduğunu anlayabiliyorum. Bence o herkesin yönelimini yeniden gözden geçirmesini sağlayabilir."

Bunu söylediğini duymak benim için bulmacanın pek çok parçasını doldurdu. Kiera'yı öpen kız bu olmalıydı. Daha sonraki bir konuşmamızda bana adını söylemişti... Cheyenne. Aynı sınıftaydılar, sonra çalışma arkadaşı olmuşlardı ve Cheyenne şansını deneyip onu öpmüştü. Bunun beni kızdırması gerektiğini biliyordum -birinin kız arkadaşımı öpmesi en azından bir azarı hak ediyordu- ama lanet olsun ki bu görüntü beni tahrik etmemişti.

Kiera yüzümdeki ifadeden anladığımı anlayabilirdi. Bana gözlerini devirdi, sonra omzumu itti. "Neden gidip ailemin yanına oturmuyorsun?"

Ona takılmadan edemedim. "Emin misin? Burada... iyi misin?"

Çünkü bir sorun varsa, kalabilirim. Ve izleyebilirim.

Bunu sorun etmeyecekmişim gibi görünsem de, etmeyeceğimi zaten biliyordum - artık paylaşmıyordum, kızlarla bile. Yine de iki kızın öpüşmesinde ilkel ve çekici bir şeyler vardı ve bunu hayal etmekten kendimi *alamıyordum*. Ve tüm potansiyel kıskançlıkları bir kenara bırakırsak... oldukça ateşliydi.

Kiera beni zorla geri çevirdi ve itti. Oradan ayrıldım... ama uzaklaştığım süre boyunca bunu düşündüm ve köşede kaybolmadan önce Kiera'ya kasıtlı olarak şeytani bir sırıtış attım. Sonra başımı kendime doğru salladım ve erotik imgelerin gitmesine izin verdim. Zaten Kiera'nın dudaklarının *sadece* benimkilerde olmasını istiyordum. Onun beni öpmesi benim en sevdiğim fantezimdi... tek fantezim.

Tören bittiğinde Kiera çok daha rahatlamıştı. Ancak ben çok daha fazla . Hepimizi bara götürürken hiperventilasyon geçirecek gibi hissettim. *Hazır değildim. Bunu yapamam*. Arabayı park edip anahtarı kontaktan çıkardığımda, yaklaşmakta olan bir kıyamet duygusunun üzerime çöktüğünü hissettim. Acı vericiydi, göğsümün etrafındaki bir mengene gibi, yavaşça içimdeki yaşamı sıkıyordu. *Bunu gerçekten yapamam*.

Anna ve ailesi arabadan indiler, partiye gelen diğer insanları selamlarken yüzlerinde esintili bir gülümseme vardı. Gözlerim dikiz aynamdaki barın yansımasına kilitlendi ve başka tarafa bakamadım. Kendimi kapana kısılmış, köşeye sıkışmış hissediyordum ve kaçma isteğim her geçen saniye artıyordu. Kendimi gerçekten, fiziksel olarak bara girmeye zorlayıp zorlayamayacağımdan emin değildim. O burada mıydı? Bekliyor muydu? Lanet olsun.

Kiera hâlâ arabadaydı, hareket etmediğim için benimle oyalanıyordu. Kemerini çözdüğünü ve kapıyı açtığını duydum. "Geliyor musun?" diye sordu.

Sikeyim. *Hayır, yapamam*. "Bir saniye içinde orada olacağım." Gidersem beni anlar mı? Kızarmı? İncinir mi? Onun iyiliği için içeri girmeliydim ama lanet olsun... olmak istediğim son yer bardı. Kendimi terk edilmiş gibi hissediyordum.

Beton havuzu etrafında yavaş yavaş sertleşiyor, beni donduruyor, boğuyordu. Hareket etmem gerekiyordu ama kalmaktan başka seçeneğim yoktu.

Kiera kapısını kapattı ve bana yaklaştı. "Hey, iyi misin?" diye şefkatle sordu.

Kendimi ona bakmaya zorladım ve yaparken paniğimin yükseldiğini hissettim. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Kiera." Şimdi... ya da hiçbir zaman.

Yüzü o kadar şefkatle doluydu ki göğsüm acıdı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan elini yanağıma koydu ve kendinden emin bir şekilde "Evet, yapabilirsin. Her şeyi yapabilirsin."

Ciddi olduğunu söyleyebilirdim. Buna gerçekten inandığını söyleyebilirdim... ama bu doğru değildi. Düşündüğü kadar mükemmel değildim. Ve yapamayacağım pek çok şey vardı. Bu da onlardan biriydi.

İtiraz etmek için başımı salladım ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Tepki veremiyordum, panik ve korku beni rehin almıştı. Vücudumda o kadar çok gerilim vardı ki, bir şey yapmazsam patlayacağımı düşündüm. Kendimi iki seçenekten birini yapmaya zorlayamıyordum -kalmak ya da gitmek, ikisi de imkânsız görünüyordu.

Ama sonra Kiera dilini hafifçe dudağımda gezdirdi ve içimdeki çatışmayı başka bir şey kırmaya başladı. Bir arzu damlası buzları eritmeye başladı. Çenem düştü, ağzım gevşedi ve Kiera alt dudağımı emdi. Duyguyu, beyaz-sıcak ihtiyacın parıltısını özümserken gözlerim dalgalanarak kapandı. Dilini ağzımın içine daldırdı ve ben dudaklarını bulmak için yer değiştirirken ürperdim. *Daha fazlası.*

Dudaklarımız birbirine değdi ve içimdeki tüm endişe ani sıcaklıkla buharlaştı. Ne için endişelendiğimi bile hatırlayamıyordum. Tek düşüncem oydu. Elim yanağına gitti, onu kendime çekerek aramızdaki bağı derinleştirdi. Eli göğsüme gitti ve beni nazıkçe ama sertçe kendisinden uzaklaştırdı. Arzu dolu bir sisin içinden ona baktım ve o da yüzümü incelerken dudağını ısırdı. *Seni istiyorum.*

Başını dışarıda bir yere doğru eğdi. "Hadi, insanlar bizi bekliyor. Gidip merhaba diyelim."

İçimdeki azgın arzuyu serbest bırakmam bir saniye sürdü. Kafam netleştiğinde, bana yaptığı şey karşısında şaşkına dönmüştüm. Ve biraz da gururluydum. Dikkatimi başarılı bir şekilde dağıttığı için ona sırtıtmak istesem de, kaşlarımı şakacı bir şekilde çattım. "Beni tahrik ettin... Bu hile yapmaktır."

Arabadan inerken güldü. Ben de indiğimde başını bana doğru salladı. "Seni ne zaman tahrik etmedim ki?"

Gülümsemem serbest kaldı. *Kesinlikle, Kiera. Bu gerçeği kabullenmenin zamanı geldi.* Kapımı kapatarak ona, "Sonunda, ilk günden beri beni rahatsız eden sorunu anladın," dedim.

Bana elini uzattı ve ben de hevesle ona katıldım. "Evet, istiyorum," diye mırıldandı. Sonra eğildi ve kulağımı ısırdı. Tanrım. Oraya girdiğimde taş gibi sert olmamı mı istiyordu? Sanırım istiyordu, çünkü hemen ardından ekledi, "Ve küçük sorununu daha sonra çözeceğim, söz veriyorum."

Lanet olsun. Bu kız benim sonum olacaktı. Ve gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyordum.

Onu eve götürmekten başka hiçbir şeyi umursamadan sırttım ve onu bara doğru çektim. "Hadi şu işi bitirelim o zaman."

Kendimi çok daha iyi hissediyordum ama yine de kapıdan içeri adım atarken nefesimi tuttum. Beklenmedik biriyle karşılaşmamak içimde bir rahatlama dalgası yarattı. *O burada değil. Tanrı'ya şükür.* Kiera onu tebrik etmek isteyen arkadaşlarının bombardımanına uğradı. Yanakları kızarmıştı, ama övgülere aldırmadı. Onun gelişimini görmek, bensiz kurduğu bağlantıları görmek içimi garip bir gurur ve mutluluk duygusuyla doldurdu. Çok yönlü bir insan olmak istiyordu, sadece bana, benim varlığıma bağlı olmayan zevkleri ve ilgi alanları vardı... ve ben de bunu onun için istiyordum. Bağımlılık eğilimimiz sağlıklı değildi. Birlikte olduğumuz kadar ayrı olduğumuzda da güçlü olmalıydık.

Yine de bana katılmasını istedim. Ayrı yaşayabilirdik -şimdi yaşayabileceğimizi *biliyordum*- ama o benim en iyi arkadaşım, sevgilim, ruh eşimdi. Beni zenginleştiriyordu ve gelecekteki her anımı onunla paylaşmak istiyordum. Onu yanımda istedim. Karım olmasını istiyordum. Artık beklemek istemiyordum.

Barda Troy'la konuşurken Kiera'yla evlenmeyi hayal ettim. Kirli sarışın başını çapkınca eğip bana hayranlıkla bakarken hafifçe gülümsediğinde, belki de onunla konuşurken Kiera hakkında hayal kurmamam gerektiğini düşündüm. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ve onu yönlendirmek istemiyordum. Benim için bir tepsi soda hazırlarken Jenny yanıma geldi.

"Hey," dedim ona. "Evan nerede? İkinizin birlikte geleceğini düşünmüştüm." Sırıtarak ekledim: "Tabii yataktan kalkıp bize katılmaya zahmet ettiysen."

Troy imalı sözlerime gülümsedi, açık kahverengi gözleri eğleniyordu. Jenny gözlerini devirdi ve göğsüme vurdu. "Sen de bazen Griffin kadar kötüsün, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona alaycı bir öfkeyle baktım ve Troy'un güldüğünü duydum... sonra iç geçirdi.

Jenny de güldü ve sonra, "Evan birazdan burada olur. O ve Matt havaalanına gittiler... kimi aldıklarını biliyorsunuz."

Çenem düştü. "Geliyor mu?" Gerçekten bikinileri seçebileceğini düşünmüştüm.

Jenny dudaklarını büzdü ve başını salladı. Hep birlikte Anna'ya baktık. Griffin bugün baba adayı olduğunu öğrenecekti. Rahatlamıştım ama gergindim de. Derin bir nefes aldım ve sonra mırıldandım, "Umarım Griffin bana onu öldürtmez."

"Sen de ben de, Kellan," dedi Jenny. İç çekti, sonra neşesi yerine geldi. "Hey, Kiera sana senin hakkında yazdığı kitaptan bahsetti mi?"

Ailesi ile konuşan Kiera'ya bir bakış atarken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Benim hakkımda mı?" Neden benim hakkımda bir kitap yazsın ki?

Jenny'ye döndüğümde başını sallıyor ve gülümsüyordu. "İkinizin nasıl bir araya geldiği hakkında. Yazmaktan gerçekten keyif alıyor. Yapması gereken şey bu... Bunu söyleyebilirim." Beni incelerken yüzü buruştu. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Kiera'ya bakarken dudağımı ısırđım. *Bizim hakkımızda* bir kitap. İlişkimiz hakkında... Siktir. Bu acı verici olurdu. Ama belki katartik de olabilirdi. O karmaşa sırasında onun ne düşündüğünü merak ettiğim pek çok an olmuştu. Her şey hakkındaki düşüncelerini okumaya dayanabilir miydim emin değildim ama biliyordum ki... ne olursa olsun... eğer istediğı buysa, ona destek olacaktım.

Sırıtarak Jenny'ye baktım. "Onunla daha fazla gurur duyamazdım."

Jenny gülümseyerek başını yavaşça bana doğru salladı. "Biliyor musun... eğer sen sana gerçekten evet diyebilirdim."

Yorumuna güldüm. "Evet. Mesele şu ki..." Gözlerim tekrar Kiera'ya kaydı. "O olmasaydı... asla bu adam olamazdım." Ve *bu kadar* mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemezdim.

Jenny uzun bir iç çekiş yaptı ve açıkça şunu söyledi: *Bu çok romantik*. Troy da aynı şekilde iç çekti. Mide bulandırıcı olduğumu bilerek gözlerimi devirdim ve Troy'un elinden tepsiyi aldım. "İkiniz de gülünçsünüz," dedim aralarında bakışarak.

Ben uzaklaşırken Jenny sadece güldü. Troy yine iç çekti.

Arkadaşlarım çok geçmeden bara geldiler. Griffin olabildiğince gürültülü bir şekilde içeri girdi, herkesin ona bakması için iki kapıyı da çarparak açtı. Sırada Evan vardı. Jenny'yi hemen fark etti ve sanki yıllardır birbirlerini görmemişler gibi neşeyle yeniden bir araya geldiler. Matt bu hevesli çifte benimle aynı şekilde eğlenerek başını salladı. *Evan da dramatik bir yetenek geliştirdiğimi söylüyor. Tek değilsin dostum.*

Matt ve Rachel el ele tutuşarak içeri girerken, Griffin muhtemelen Anna'yı bulmak için barı taradı. Anna'ya kendini toparlaması için bir an vererek yanlarına gittim; olmalıydı. "Hey, ocuklar... geldiğiniz için teşekkürler," dedim, gülümsemem mstehcendi. Jenny ne demek istediğimi anladığı için bana sırtıttı. Çocuklar sadece omuz silkti.

Matt omzuma vurarak, "Tabii ki, bunu kaırmazdım," dedi.

Anna'nın hazır olduğunu umarak masamıza doğru işaret ettim. Dönüp baktığımda Anna'nın hâlâ orada olduğunu gördüm ama bunun kendi tercihi olup olmadığından emin değildim. Sert bir şekilde masanın yanında duruyordu ve Kiera onu fiziksel olarak yerinde tutuyordu. Biz yaklaşırken Anna o kadar solgundu ki bayılmasından korktum.

Griffin Anna'yı gördüğünde sırtıttı ve yüzündeki ifadeden anladım ki... Anna'nın hamile olduğunu henüz fark etmemişti. Siktiğimin salağı. Daha açık olamazdı. Belki de henüz vücuduna bakmamıştı. Griffin ona doğru yaklaşırken Kiera Anna'yı bıraktı. Anna titremeye başladı ama gitmedi.

Griffin'i hiç bu kadar bilgisiz görmemiştim. Bir şey söylemek yerine, ona bir şey sormak yerine, sadece yüzünü tuttu ve onu öpmeye başladı. Anna hafifçe inledi ve ben de dikkatimin dağıldığı o anda biraz önümde duran Evan ve Matt'e baktım. Her ikisi de Anna'nın karnına bakarken gözlerini kocaman açmışlardı. Biliyorlardı. Ama elbette, bir kez daha, son derece açıktı.

Bakışları kendisine döndüğünde Kiera onlara el sallayarak selam verdi, sonra gözlerini devirdi ve başını sallayarak sorulmamış soruları yanıtladı: *Evet, Anna hamile... Evet, Griffin baba olmak üzere.* Arkadaşlarımı hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. İnansızlıktan ağızları bir karış açık kalmıştı. Bu duyguyu biliyordum. Yine de beni şok etti.

Griffin sonunda Anna'ya sarıldığında onda farklı bir şeyler olduğunu fark etti. Ama o zaman bile... anlamamış gibiydi. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Uh, Anna?" Bir adım geri çekildi ve onu drtt

mide. "Ne oldu sana böyle?" Gözlerimi devirmek istedim. *Tanrım, Griffin. Gerçekten mi?*

Anna da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Adamın elini itti ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Başıma sen geldin... göt şapka."

Hâlâ kafası karışmıŖ gibiydi. Matt Griffin'in kafasına vurdu, yüzündeki kızgınlık açıkça belli oluyordu. "Dostum, sana söyledim! Beni hiç dinlemez misin sen?" diye tersledi.

Griffin dönerek onu küçümsedi. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Aman Tanrım, nasıl hâlâ anlamadı? Bir şey söyleyecektim ama Kiera'nın babası benden önce davrandı. Griffin'e doğru adım atarak omzunu dürttü. Griffin'in kaşları çatıldı ve Martin ona sakın ama kararlı bir şekilde, "Kızımın yanında konuşmana dikkat edeceksin, özellikle de senin çocuğunu taşıırken." dedi.

Griffin'e kaşlarını kaldırarak işaret etti. Griffin hâlâ anlamamış gibi görünüyordu ama *sonunda* parçalar yerine oturdu. Ve birleştiklerinde, kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. Gözleri Anna'nın karnına kaydı. "Hamile misin?" Söyleyiş tarzına bakılırsa Anna'nın karnına bomba bağlanmış sanırdınız. İçimi çektim. Bu şekilde tepki vereceğini biliyordum. Anna da biliyordu... Bu yüzden ona söylememişti.

Anna onun yorumuna sadece sırtıtmakla yetindi. Gözlerini devirerek, "Tanrım, umarım kızımız bir şekilde Kiera'nın zekâsına sahip olur... yoksa mahvolur," dedi.

Üç saniye içinde Griffin'de *hiç* beklemediğim bir şey oldu. Yüzü daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeye büründü. Yumuşak, sıcak, neredeyse... sevecendi. "Kızın mı? Bir kızımız mı olacak?" diye sordu, gözleri Anna'nın yüzüne kaydı, dudaklarında küçük, kabullenici bir gülümseme vardı.

Anna'nın gözleri de gerçek şefkatli duyguyu görünce yaşardı. Başını iki yana salladı. "Henüz bilmiyorum. Sanki... Sanki bir kız yapmışız gibi hissediyorum."

Griffin elini karnına götürdü. Başparmağını çocuğunun yattığı yerde gezdirirken sanki aniden bambaşka bir insana dönüşmüştü ve o anda... bunu görebiliyordum. Onu bir baba olarak görebiliyordum. Kendinden başka biriyle ilgilendiğini görebiliyordum. Ve daha da tuhafı... Bu konuda *gerçekten* iyi olduğunu görebiliyordum. Bunu görmek bana umut verdi. Ve lanet olsun ki bu onu sevmeme neden olmadı.

Bana yanıldığımı gösterdiğin için teşekkür ederim Griffin. Dangalak için teşekkür ederim. Belki artık seni öldürmek zorunda kalmam.

Griffin'in "Bir kız... Küçük bir kızım mı olacak?" diye mırıldandığını duyduğumda gülümsedim.

Anna'nın yanıtı gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. "Onu tutup tutmayacağımı bilmiyorum." Gerçekten mi? Hâlâ evlat edinmeyi mi düşünüyordu? Bunu ne kadar çok istediğini göremiyor muydu? Gerçekten kabul etmesinin fikrini değiştireceğini düşünmüştüm.

Kiera'nın annesi bir adım öne çıktı ama Martin onu geri çekti. Kiera dışında herkes Anna'nın açıklaması karşısında afallamış görünüyordu ama kimse Griffin kadar afallamamıştı. Bakışları anında Anna'nın gözyaşları içindeki yüzüne döndü. "Ne? Çocuğumu veremezsin," dedi, sesinde şaşırtıcı bir öfke vardı.

Barda bir şey aramaya başlayan Griffin'in yüzünde panik vardı... benim için. Gözleri benimkilere kilitlendi ve korkudan irileştiler; onu daha önce hiç böyle görmemiştim, sanki değer verdiği bir şey ondan çalınmak üzereymiş gibi. "Bunu yapamaz, değil mi Kell? Benim söz hakkım yok mu?"

Ona bir cevap vermeyi hiç bu kadar umutsuzca istememiştim ama hiçbir fikrim yoktu. Bu konuda hiç deneyimim yoktu. Teselli istediğini anlayabiliyordum ama ona verebilecek hiçbir şeyim yoktu. Söyleyecek bir şey aradım ama neyse ki konuşacak zamanım yoktu. Anna onun yanağına dokunarak gözlerini gözlerine çevirdi. Griffin titreyerek şöyle dedi: "Ben

yapmayacağım... eğer onu tutmak istiyorsan... eğer bunu benimle yapmak istiyorsan... ondan vazgeçmeyeceğim."

Kiera'nın nefesini tuttuğunu, anne babasının ellerini birbirine kenetlediğini fark ettim ama anında rahatlardım. Griffin'in en gerçek, en derin arzusunu zaten görmüştüm; yüzünün her yerinde yazıyordu. Kararının ne olacağını zaten biliyordum ve o söylemeden çok önce gülümsüyordum. "Ona büyükannemin adını verebilir miyiz?"

Anna hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı ve ona sarılırken yüzündeki rahatlamayı gördüm. O da bu bebeği istiyordu. Sadece bunu itiraf edemeyecek kadar korkmuş, endişelenmişti. Ama şimdi, Tanrım, onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Evan ve Matt de bana baktılar, onlar da gülümsüyorlardı ve rahatlamış görünüyorlardı. Ve heyecanlıydılar. Ben de heyecanlıydım, ama ne kadar mutlu olsam da *Griffin'in* aramızdan ilk çocuk sahibi olacak kişi olduğuna hâlâ inanamıyordum. Belki de bu beni gerçekten şaşırtmamalıydı. Aramızda en pervasız olan *oydu*. Bu süreçte bizim yardımımıza ihtiyacı olacaktı.

Matt, Rachel'a eğilip, "Birimiz ona büyükannesinin adının Myrtle olduğunu söylemeli," dediğini duyduğumda bunu benim için doğruladı.

Evet, iyi bir baba olabilirdi ama Griffin'in iyi bir ebeveyn olmak için tonla yardıma ihtiyacı olacaktı. Tanrı hepimize yardım etsin.

Bölüm 36

İLERİ HAREKET

Matt'in yorumuna ve Griffin'in isim seçimine güldüm. Evan dönüp bana baktı. Başını sallayarak, "Griffin ciddi baba mı olacak? Bu kıyamet alametlerinden biri, değil mi?"

Yanındaki Jenny güldü ve ben de başımı sallayarak onayladım. "Evet. Kaderimiz mühürlendi."

Anna ve Griffin'in öpüşmesine bakarken Evan güldü. Mutlu görünüyorlardı ve bunun uzun sürmesini umuyordum. Ama bunun onlar için bir çift olarak ne anlama geldiğini merak ediyordum. Artık *birlikte* miydiler?

Gözlerimi Evan'a çevirerek, "Griffin'in çocuk yetiştirmesinin *hepimizin* çocuk yetiştireceği anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? Arada sırada müdahale etmemiz gerekebilir."

Evan, Anna ve Griffin'e bakarken başını salladı. "Evet... Matt'e bir program hazırlatırız, böylece birimiz her zaman kulak mesafesinde olabilir."

Yorumuna güldüm. "Bu mükemmel bir plan."

Matt ve Rachel, Anna ve Griffin'i tebrik etmek için yanlarına gitmişlerdi. Evan omzumu alkışladı, sonra o ve Jenny de onlarla birlikte yanlarına gitti. Birinin bana baktığını hissedebiliyordum ve gözlerim Kiera'ya kaydı. Yüzündeki ifade çok tuhaftı. Solgundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şaşkınlıktan çenesi düşmüştü. İfadesini incelerken kaşlarım çatıldı. Neden az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyordu?

İşte o zaman bugün neler olduğunu hatırladım. olmadığım o muazzam anı. Yüzümdeki tüm kan çekildi; sanki tüm vücudumdaki kan çekiliyordu ve başka bir şey beni hayatta tutuyordu. Zar zor. Sırtımdaki gözlerin ağırlığını hissedebiliyordum, bakışlar içimi yakıyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. *Hayır. Fikrimi değiştirdim. Bunu yapmak istemiyorum.*

Gözlerimi kapattım, gitmelerini diledim... kendime bakmamamı emrettim. *Eğer bakmazsam, o da gidecek. Bu hiç olmamış gibi olacak.*

Birinin yanaklarımı avuçladığını hissettim. Kiera. "Kellan... zamanı geldi." Sesi yumuşak ve cesaret vericiydi ama yardımcı olmuyordu. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Kendimi baygın hissettim.

Gözlerimi sıkıca kapatarak başımı salladım. "Yapamam, Kiera." Ne kadar zayıf olduğumdan nefret ederek yüzümü buruşturdum ve bir gözümü kırarak açtım. "Onlara daha sonra gelmelerini söyle... Şu anda yapamam."

Kiera başını salladı ve yatıştırıcı bir şekilde yanaklarımı okşadı. "Bunu yapabilirsin Kellan... Yapabileceğini biliyorum."

Güçlü olmamı istiyor. Cesur olmamı. Cesur olabilirim. Uzun, titrek bir nefes verdim. Cesur olmaktan başka bir şey hissetmediğim için yavaşça başımı çevirdim. Gavin'i şahsen görmek mideme inen bir çorap gibiydi; beni fiziksel olarak bir adım geriye itti, vücudumda titremeler yarattı. Aşağı uzanarak Kiera'nın elini bir can simidi gibi sıktım. Gavin fotoğraftakinden daha yaşlıydı ama yine de tıpatıp aynıydı. Uzun boylu, zayıf ama kaslıydı; gür kumral saçları, güçlü bir çenesi ve o tanıdık, neredeyse gerçek dışı masmavi gözleri vardı. Ona bakmak geleceğime bakmak gibiydi... ve bundan nefret ediyordum. Çünkü ona benzemek çocukken yaşadığım sorunların çoğunun kaynağıydı. Çünkü o beni *terk etti*.

Bana el sallamak için elini kaldırdı. Arkadaşmışsınız gibi. Sanki arkadaşmışsınız gibi.

Aile.

Biz değiliz. O beni istemedi.

Onu tanımak istemiyorum. Ona ihtiyacım olsun istemiyorum. Bu çok acı veriyor... Yapamam...

Korku ve panik bana öyle bir çarptı ki, sanki donuyormuşum ve ısınamıyormuşum gibi şiddetli bir şekilde titremeye başladım. Bakışlarım Kiera'ya kaydı ve akıl sağlığım için yalvarmaya başladım. "Yapamam... Bunu yapamam... Lütfen, gidelim." *Bana bunu yaptırma.* Çaresizce kaçmak için kollarından tuttum. "Gitmek istediğin her yere giderim. Arkadan gizlice çıkalım ve yapmak istediğin her şeyi yapabiliriz..."

Ağzımdan daha fazla kelime çıktı ama beynim için tutarsızdı. Tek düşünebildiğim bana baktığı gerçeği idi. O buradaydı. Ve bana bakıyordu.

I. Yapabilirim. Yapamam. Yapamam. Yapamam.

Kiera derin bir nefes aldı ve sabırla kelimelerimin tükenmesini bekledi. Onlar bittiğinde kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Her parçam tükenmişti. Her yanım ağrıyordu. Onun sakın gözlerindeki sevgiyi özümseyerek nefesimi sakinleştirmeye, korkularımı bastırmaya çalıştım. Ancak kısmen başarılı olabildim. Sonunda "Korkuyorum," diye fısıldadım ve bu itirafla küçük bir rahatlama hissettim.

Kiera başını salladı, gözleri sempatiyle nemlenmişti. "Biliyorum... ama ben buradayım ve sana yardım edeceğim. Ayrıca, olabilecek en kötü şey nedir ki?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "*Umursayabilirim.*" Bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin değildim. Söylediysem bile Kiera'nın yüz ifadesi değişmemişti. Gözlerimi kapadım, güç topladım ve sonra başımı salladım.

Eğer bunu atlatacaksam, korku ve paniğin itici gücüm olmasına izin veremezdim. Bu beni kapıdan kaçmaya iterdi, onunla yüzleşmeye değil. Onunla yüzleşmeme yardımcı olacak tek bir şey vardı ve belki de Kiera haklıydı... belki de tam olarak bunu yapmamın zamanı gelmişti: o orospu çocuğuyla yüzleşmek.

Çekirdeğimi sertleştirerek, hayatım boyunca yaşadığım kötü muamelenin öfkemi, zırhımı körüklemesine izin verdim. Onunla yüzleşmek için döndüğümde Kiera'yı sıkıca kavradım. Onun parmakları bana

Güçsüzlükten ölüyormuşum gibi içime çektim. Öfkemin alevlenmesine izin vererek Gavin'e doğru yürümeye başladım. Her adımda daha da öfkeleniyordum, ta ki gözlerim zar zor görecektik kadar öfkelenene kadar.

Sonunda durduğumda neredeyse yüzüne bakıyordum. Bana usulca gülümsemek dışında yakınlığıma tepki vermedi. "Merhaba oğlum," diye fısıldadı.

Oğlum mu? Bunu söylediği için neredeyse onu dövecektim. Eğer Kiera elimi tutmasaydı sanırım yapardım. Parmaklarını sıktım, sertçe. Gavin'e başımla onay verdim, çünkü henüz konuşamıyordum, boğazım sıkılmıştı. Sonra da onun konuşmaya başlamasını bekledim. *Altı ay boyunca her gün peşime düşmeni gerektirecek kadar önemli olan neydi?* Beklerken ters ters baktım ama hiçbir şey söylemedi, sadece bana bakmaya devam etti. *Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu? Gerçekten mi?* Lanet olası pislik.

Tam o sırada kolumda bir el hissettim. Aşağı baktığımda Hailey'nin bana temkinli bir yarım gülümseme verdiğini gördüm ve içimdeki öfke azalmaya başladı. Gavin'e o kadar odaklanmışım ki Hailey ve Riley'yi henüz fark etmemiştim bile. Birden Kiera'nın elini ne kadar sıkı tuttuğumu fark ederek kendimi rahatlattım ve bir adım geri çekildim.

Hailey elini küçük kardeşimizin omzuna koydu. Ona baktığımda içimdeki gerginlik dağıldı. Saçları benimkinden biraz daha koyuydu, ama benimkini oldukça iyi taklit eden dağınık bir dağınıklığa sahipti. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Gözleri daha açık renkliydi, derin göl mavisinden çok bahar günü mavisini gibiydi. Ama yüzü...

Geçmişe bakmak gibiydi ve anında onun yaşlarındaki halimi hatırladım... eğer kendimi etrafımda dolaşan duygusal yaralar olmadan görebilseydim. Çünkü Riley'nin ifadesinin açıklığında herhangi bir travma görmedim, gözlerinin masumiyetinde kurtarılmaya ihtiyaç duyduğuna dair bir işaret görmedim. Ona bakmak beni boğuyordu. O benim olabileceğim kişiydi... eğer hayat bana bir şans verseydi.

Hailey bizi tanıştırdı ve Riley şaşkın bir ifadeyle elini bana uzattı. "Vay canına, internetten bazı şovlarınızı izledim. Sen... gerçekten

İyi. Gitar çalmaya yeni başladım ama umarım bir gün ben de senin kadar iyi olurum." Tanrım, onun sesi bile benimkine benziyordu ama onda alaycılık, üzüntü ve korku yoktu.

Riley bana sesindeki hayranlıkla eşleşen bir gülümseme verdi ve ben de biraz güldüm. Beni idol olarak görmemeliydi... ama görmesi çok hoştu. Dağınık saçlarını karıştırarak ona, "Belki bir gün sana bir iki şey öğretebilirim," dedim.

Gavin'in boğazını temizlerken duygusal bir ses çıkardığını duydum ve ona baktım. Yüzündeki ifade rahatlama ve pişmanlıkla doluydu. Yüz ifadesiyle kapana kısılmış gibi hissettim ve gözümü ondan alamadım. Artık öfke gitmiş, acı geri gelmeye başlamıştı. Kaçma arzusu da öyle.

Hailey Riley'ye bize bir dakika vermesiyle ilgili bir şeyler söyledi, sonra onu çekti. Kiera'nın elinin kaydığını hissettim, sanki o da gidecekmiş gibi ve hemen ona sıkıca sarıldım; ona burada ihtiyacım vardı, onun gücüne ihtiyacım vardı. Benimki beni tamamen terk etmiş gibi hissediyordum.

Kiera elini koluma koyarak sessizce bana hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. Gavin konuşmaya başlarken acı çekmiş görünüyordu. "Bak, seni terk ettiğim için bana kızgın olduğumu biliyorum ve seni suçlamıyorum ama genç ve aptaldım ve umarım bana bir şans verebilirsin..."

Ağzından çıkan her kelime içimdeki öfkeyi yeniden alevlendiriyordu. Ve Riley gibi onun da sesinin benimkine benzediği gerçeğini. Midemdeki yangına tutunarak bir soruyla sözünü kestim. "Bana ne yaptıklarını biliyor musun?"

Kaşlarını çatarken gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Kim? Ailen mi?"

Ondan duyduğum *ebeveyn* kelimesi içimde bir öfke patlamasına neden oldu. Pislikler daha uygun olurdu. Ona cevap olarak sert bir şekilde başımı salladım ve ardından benim için gerçekten önemli olan tek soruyu sordum. "Sen gittiğinde ne yapacaklarını... beni nasıl yetiştireceklerini... biliyor muydun? Ne olduğunu biliyor muydun?"

nasıl ?" *Eğer yaptıysan... şimdi git. Çünkü orada asla aramızda bir şey olmayacak.*

Hâlâ kafası karışmış görünüyordu. "John ve Susan mı? Sen neden bahsediyorsun?" Beni incelerken gözleri kısıldı ve gerçekten şaşırmış mıydı, yoksa beni nasıl bir cehennemin içinde bıraktığını tam olarak bildiğini itiraf etmek mi istemiyordu, anlayamadım.

Ailemin adını onun dudaklarından duymak yüzüme inen bir tokat gibiydi ve içgüdüsel olarak ırkıldım. Bir cevaba ihtiyaç duyarak tekrar ona doğru adım attım ve tekrar yüzüne baktım. Ona sorumu açıklarken bedenim gerginlikle kıvrıldı. "Beni her gün acımasızca taciz eden insanların yanına bıraktığını biliyor muydun?" Riley'nin masumiyeti zihnimde parladı. *O ben olabilirdim. Bunu benden çaldın. Ama bunu bilerek mi yaptın?* Acıdan titreyen sesimle, "Biliyor... muydun?" diye tükürdüm.

Yüzündeki tüm kan çekildi ve aniden mide bulandırıcı bir şekilde solgunlaştı. Beni incelerken koyu mavi gözleri yaşlarla doldu, şaka yapmadığım, abartmadığım gerçeğini özümsemişti. Hayatım bok gibiydi. Tamamen ve tamamen boktandı.

"Kellan... hayır... hiçbir fikrim yoktu. Düşündüm ki..." Yutkunmak için durakladı ve yemin ederim hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bu tepkiyi görmek beni sözlerinden daha çok yumuşattı. Gerçekten bilmiyormuş gibi görünüyordu. "Seni mutlu bir yuvaya bıraktığımı sanıyordum, o zamanlar sana verebileceğimden daha mutlu bir yuvaya."

Koluma dokunmak için uzandı ve ancak o zaman titrediğimi fark ettim. "Anlamayacağını biliyorum ama o zamanlar berbat durumdaydım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Annenle bir şeye bulaştım ve bu... korkunç bir hataydı," dedi iç çekerek. Gözleri genişledi ve hemen ekledi, "Senin bir hata olduğundan değil, sadece durum..."

Yüzündeki suçluluk duygusu, çocukluğumun nasıl geçtiğini anladığında ifadesinde beliren tiksinti beni eritti. İç çekerek Kiera'ya baktım. Ona hep hikayelerimizin benzer olduğunu söyledim. Eğer silebilseydim

Ailem hakkında bildiklerim, kendimi Gavin'in yerine koyabilseydim... Kiera'yı hamile bırakmış olsaydım... Denny ile birlikte kalıp bebeği huzur içinde büyütebilsinler diye gider miydim? Açıkçası ne yapardım emin değildim ama Kiera'yı kaç kez terk etmeye çalıştığımı düşününce... Kendimi çekip giderken görebiliyordum. İlişkilerini kurtarmak için, çocuğuma en iyi yaşam şansını vermek için, Denny benden çok daha iyi bir insan olduğu için...

Bana ne kadara mal olursa olsun, beni öldürürse öldürsün... Ben de aynı seçimi yapıp çekip gidebilirdim. Peki ya Gavin arkadaşını yanlış değerlendirdiyse, John Kyle hakkında benim Denny hakkında hissettiklerimi hissettiyse? Eğer onun geçmişi de benimkine tamamen benziyorsa... o zaman gittiği için onu suçlayamazdım. Eğer gerçekten bilgisizse, o zaman belki de suçsuzdu.

Hâlâ Kiera'ya bakarak Gavin'e, "Evet, sanırım o kısmı anladım," dedim. Kiera'nın gözleri bana bakarken nemlendi ve gözlerimdeki gerçeği görebildiğini biliyordum. Yaptıklarımızı hatırladıkça, çocuğumu terk etmeyi düşündükçe duyduğum suçluluk duygusunu. Bu seçimi yapmak zorunda kalmadığım, Gavin'in pişmanlıklarıyla yaşamak zorunda olmadığım için çok minnettardım.

Hissettiğim empati bedenimdeki tüm öfkeyi emdi, onu kabullenmeyle doldurdu. Geri çekilirken Gavin'e başımı salladım ve onu anladığımı belirttim. Bana gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. Sonra aklımı başımdan alan bir şey söyledi.

"Bir keresinde seni görmeye çalışmıştım, biliyorsun. Sen Riley'nin yaşlarındayken."

Ona bakarken çenem düştü. *Bahsetti* mi? "Hayır, annem senden hiç bahsetmedi..." *Neden yapmadı?*

Gavin'in gözleri kısıldı. "Evet, bana benden haberin olmadığını, John'un baban olduğuna inandığını söyledi." Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdı. "Bu doğru muydu?"

Lanet olası kaltak. Tabii ki babamla tanışmama izin vermeyecekti. Tabii ki beni düşündüğünü bilmeme izin vermeyecekti.

Ben. Tabii ki *bana* zarar vererek Gavin'i incitecekti. Başımı salladım. "Hayır, ben her zaman piç bir çocuk olduğumu biliyordum."

Gavin irkildi ve yüzü öfkeyle doldu. "Hayatına girerek seni inciteceğime beni ikna etti. Uzak durmamın daha iyi olacağını söyledi... Ben de öyle yaptım."

Başını sallarken kendini dövüyormuş gibi görünüyordu. Çalkantısı da sözleri kadar acı vericiydi. "Beni manipüle ediyordu çünkü onu incitmiştim. Onu asla dinlememeliydim. Seni görmek için daha çok çabalamalıydim... Çok üzgünüm."

Bunu söyleme şeklinden her şey için üzgün olduğunu anladım; onları yanlış değerlendirdiği için, beni onlarla bıraktığı için, beni kurtarmadığı için. Acı dalgaları üzerime çökerken arkamı dönüp gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Hayatım çok farklı olabilirdi. Bunca zaman ondan da en az ailem kadar nefret etmişim, nadiren de olsa onu düşünmeme izin vermişim. Çoğu zaman onun var olduğu gerçeğini görmezden geldim. Çünkü kendimi onun için görünmez hissediyordum. Ama görünmez değildim.

"Beni düşündüğünü bile bilmiyordum," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Elini tekrar koluma koydu. "Elbette unuttum. Hangi baba oğlunu, ilk çocuğunu unutabilir ki?"

Ona baktım, umutluydum ama hâlâ inançsızdım. İstenmek çok gerçeküstü bir şeydi... vereceğim tepki bu duyguyu reddetmek olacaktı. Gavin bana bakarken iç çekti. "Yanlış nedenlerle uzak durdum, ölümlerinden sonra bile yalana inanmana izin vererek seni koruduğumu düşündüm." Sesi zayıfladı ve onun çırpınışını görmek içimdeki bir şeyi, onu geride tutan son duvarı da yıktı. Boğazını temizleyerek, "Ama şimdi buradayım ve seni tanımak istiyorum" dedi.

Gavin kaygısız bir gülümseme takındı. Bana elini uzattı ve kayıtsızca, "Merhaba. Benim adım Gavin Carter ve ben senin babanım."

Bunu söyleme şekli beni eğlendirdi. Sırtarak Kiera'nın elini bırakıp onun elini tuttum. "Ben Kellan Kyle... ve sanırım senin oğlunum."

El sıkışırken Gavin güldü; sıcak ses içimde uzun zamandır gömülü olan bir sızıyı dindirdi ve bir şeylerin... onarıldığını hissettim. "Sonunda seninle tanışmak güzel, Kellan."

Başımı salladım. "Evet... sen de." Ve şaşırtıcı bir şekilde... bunu kastetmişim.

Gavin sıcak bir jestle diğer elini bizimkinin üzerine koydu. "Seni zorlamak istemem ama Pennsylvania'da bizimle birlikte bir evin var Kellan. Ne zaman hazır olursan, kapımız sana her zaman açık."

Hoş geldiniz... Bu benim için çok yabancı bir kavramdı, içimdeki çocuğun özlemine çektiği bir şeydi. İlk içgüdüm bunu reddetmek, kendimi saklamak ve korumaktı. Yine de bunu yapmaya devam edemeyeceğimi biliyordum. Eğer onu içeri almasaydım Kiera'yı tamamen kaybedebilirdim. Bana hayattan *daha fazlasını* istiyorsam kendimi savunmasız bırakmam gerektiğini öğretmişti. Ve ben de istedim. Umutsuzca. Ben de ona başımı salladım. *Hazır olduğumda.*

Gavin omzuma vurdu. "Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

Kiera'ya baktım, bir süreliğine kendimi partisinden ayırmamın onun için sorun olup olmayacağını merak ediyordum. Bana gülümsedi, yanaklarında ıslaklık ve yüzünde umut vardı. Başını sallamadan önce cevabını biliyordum. Bunu benim için istiyordu. Bunu benim için istediğini başından beri biliyordum. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve bizi birbirimize bağlamak üzere yanımızdan ayrıldı.

Gavin'le birlikte bara kadar olan kısa mesafeyi yürüdük. Gavin, artık iki kişi olduğumuza inanamıyormuş gibi bize ağzı açık bakan Troy'a bira ısmarladı. Her birimize birer şişe uzatırken gülümsememi bastırdım. Troy aile benzerliğini görmek zorundaydı. Bardaki diğer insanların da bunu fark edip etmediğini merak ediyordum ama garip bir şekilde... umurumda değildi. Gavin'le yaşadığım o iç burkucu deneyimden sonra, dünyaya onun öz babam olduğunu söylemek birdenbire... kolay gelmişti.

Gavin bir bar taburesine otururken bana gülümsedi. Başını Kiera'nın kaybolduğu yere doğru eğdi. "Kız arkadaşın çok hoş. O oldukça

Bana karşı nazikti. Umarım yaptığı şey yüzünden kızgın değilsinizdir."

Tekrar ona baktım; ailesinin yanında Denny ile konuşuyordu. "Dürüst olmak gerekirse... Başta çok öfkeliydim." Ona baktım ve omuz silktim. "Seni görmezden gelmek için o kadar uğraşmışım ki, o gitti ve... her şeyi mahvetti." Başımı sallarken sııttım. "Beni her zaman mahvedebilmiştir."

Gavin kıkırdadı. "İyi olanlar hep öyle yapar."

Bir an için annemi "iyilerden" biri olarak görüp görmediğini merak ettim, ama onun hakkında bildiklerimi bildiğinden, muhtemelen görmediğini düşündüm. *Hailey ve Riley'nin annesini kastediyor olmalıydı.* Hailey bana annesinin birkaç yıl önce, Riley henüz küçük bir çocukken öldüğünü söylemişti. Henüz Gavin'e bunu sormak doğru gelmemiştir, onun yerine kendimi gerçekten kötü hissettiğim bir şey için özür diledim.

"Hey... Seni bu kadar uzun süre görmezden geldiğim için özür dilerim. Yapmalıydım... eğer sadece... cevap verseydim... belki de bu kadar zor olmazdı."

Gavin bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Ben de senin peşini bırakmadığım için özür dilerim. Muhtemelen ilk aydan sonra durmalıydım."

Onun acımasızlığını hatırlayınca güldüm. "Hailey inatçılığın aileden geldiğini söylemişti, yani..."

Gavin buna güldü, sonra bira şişesini benimkine doğru uzattı. "İnatçı olmaya," dedi.

Gülerken onun şişesini kendiminkiyle tokuşturdum. Ve bu harika hissettirdi.

Kahkahalar dindikten sonra bir içki içtik, sonra Gavin içini çekti. "Kellan... Başına gelenler için, sana yaptıkları için çok üzgünüm. Bana inanmalısın, bilmiyordum. Eğer bilseydim, ne yaptıklarından şüphelenmiş olsaydım bile... seni oradan hemen çıkarırdım. Seni çalmak zorunda kalsam bile, seni oradan çıkarırdım. Çok üzgünüm..."

Gözleri yine dolmuştu ve ben bakmaya dayanamıyordum. Boğazım sıkıca kapanmıştı; yutkunamıyordum bile. Bara bakarak başımı salladım. Bir fark yaratması için artık çok geçti elbette ama lanet olsun... Beni kurtaracağını duymak çok güzeldi.

Sırtımı sıvazladı ve sonunda başımı kaldırıp ona baktım. "Ne olursa olsun," dedi, "hayatını son derece iyi idare ettin. Senden çok etkilendim."

Tanrım. Tekrar başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Beni öldürmeye mi çalışıyordu? Kendimi başımı sallarken buldum ve mırıldandım: "Beni tanımıyorsun bile. Benden nasıl etkilenebilirsin?"

Yumuşak bir şekilde iç çekti ve ben de gülümsediğini görmek için ona baktım. "Riley seninle ilgili bulabildiği her şeyi bana gösteriyor. Yeteneğin, sahnedeki duruşun, başarın... Kendini bir şekilde topraklamayı başardığın çok açık. Sadece performansını izlerken bile etkilenmişim ama şimdi bulunduğun yere gelmek için neler yaşadığını *bildiğim* için... bu, yolculuğunu daha da... ilham verici kılıyor."

Ağzım açık kaldı. *İlham verici* mi? Bu kulağa hiç de doğru gelmiyordu. Dünyanın yeniden anlam kazanmaya başlamasına ihtiyaç duyarak başımı salladım ve ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Sesin Kiera kadar saçma geliyor."

Sırıttı. "Belki de akıllıca demek daha doğru olur."

Buna güldüm, sonra gözlerimi devirdim. "Belki," diye mırıldandım.

Gecenin geri kalanını Gavin, Hailey ve Riley ile konuşarak geçirdim. Kiera'nın ailesiyle daha fazla vakit geçiremediğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama Kiera gruplar arasında gidip gelirken, kendisiyle kutlama yapan herkesle vakit geçirirken bir kez olsun bana kızmış gibi görünmedi.

Sonunda, bar gürültülü, kabadayı bir yere dönüştü. Poetic Bliss'in bu gece bir gösterisi vardı ve setlerinde birkaç şarkı çalmışlardı bile. Konuşmalar artık çok daha zordu. Sam'i Riley'nin reşit olmamasına rağmen barda takılmasına izin vermeye ikna etmişim ve o da Hailey de mekânı kapatmak istiyor gibi görünüyorlardı. Gavin ise bitkin görünüyordu. Doğu Yakası saatindeydi ve saat onun için benden çok daha geç olmuştu. Ayrıca bugün çok yorucu geçmişti.

Çocuklarını topladıktan sonra bana "Sonunda seninle tanışmak çok güzeldi Kellan. Umarım yakında tekrar görüşebiliriz?" Bu arada o

kaşını kaldırdı, bir davetiye istediğini anlayabiliyordum. Ve ben de ona bir tane vermek istedim.

"Yarın... kahvaltı ister misin?"

Aslında cevabını beklerken biraz gergindim... Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anında sırtı ve başını salladı. "Bu harika olur."

Sonra uzanıp bana sarıldı ve ben de içgüdüsel olarak kaskatı kesildim. Bana sarılması çok garipti. Bu his kayboldu ve ben ona sarılmak istedim ama o çoktan gitmişti. Onun yerine Hailey'e sarılmakla yetindim. Sonra Riley'yi tek kolumla sıktım. Onlar bardan ayrılırken kontrolsüzce sırttım.

Bir saniye sonra Kiera yanıma geldi. "Baban az önce gitti mi?"

Kollarımı ona dolayarak başımı salladım. "Evet, ama yarın kahvaltıda buluşacağız."

Kollarını boynuma dolayarak sırtı. "Güzel, sevindim." Başını eğerek bir süre dudağını ısırdı. "Nasılsın?" diye sordu sonunda.

Derin bir nefes aldım ve duygularımı gözden geçirdim. Tek hissettiğim... rahatlamaydı. Ve mutluluk. Çok fazla mutluluk. "Ben harikayım, Kiera. Harikadan da öte." Ona bakarken gülümsemem soldu. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu asla yapamazdım. Kendime asla izin vermezdim..." Boğazımdaki ani yumruyu yutmak için durakladım. "Haklıydın... Buna ihtiyacım vardı."

Başını sallarken görkemli ela gözleri parladı. "Yine de... Seni incittiğim için üzgünüm."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Bazen iyileşmek acı verir."

Tekrar başını sallarken yüzü sevgi ve şefkatle doldu. Başını sallayarak beni öpmek için eğildi. Bana sarılırken kulağıma "Tanrım, seni seviyorum" diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatarak ona tekrar sarıldım. "Ben de seni seviyorum." *Daima ve sonsuza dek.*

Kiera ve ben Poetic Bliss'in setinin geri kalanını dinledik, onlar ayrılırken arkadaşlarımıza ve ailemize veda ettik. Sonunda gösteri bitmiş ve Kiera'nın partisi için gelenlerin çoğu barı terk etmişti. Müzik durmuş olmasına rağmen Kiera ve ben sahnenin yanında yavaşça dans ediyorduk. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum, ona hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Onsuz ben ne olurdum? Hayal etmek bile istemiyordum.

Çünkü artık onsuz olmak istemiyordum. Ne tek bir gün, ne de aylarca yollarda kalmak. Ve hayatım bu yönde ilerliyordu. Kayda başladığımızda Lana bunu benim için çoktan onaylamıştı. Albüm hazır olduğunda, plak şirketi yeni bir turneye çıkmamızı istiyordu. Burada kalırsa ne bizim için ne de Kiera ve benim için fazla zaman kalacaktı.

Başımı eğerek, hayatlarımızın tamamen değişmesiyle sonuçlanacağını umduğum konuşmaya başladım. "Peki, mezun oldum... sırada ne var?"

Derin, temizleyici bir nefes aldı ve sonra bana ışıltılı bir gülümseme verdi. "Her şey... her şey."

Her şeyi. Bu sese bayıldım. Onu öpmek için eğildim. Elim boynuna dolandı ve çekilmeden önce bir dakika boyunca o anın tadını . Başımı onunkine yaslayarak, "Albümü bitirmek için yakında geri dönmem gerekiyor," dedim.

Bu gerçeği hatırlattığım için üzgün görünüyordu. İç çekerken eli yanağımı okşamak için kaydı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ve ondan sonra... albümün tanıtımı için bir tur daha olacak." Gülümsemem bana hüzünlü geldi; yine onsuz gitmek istemiyordum.

Kiera ağzımın kenarını öperek gülümsememi aydınlattı. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Son birkaç haftadır olduğu gibi yakın kalmanın bir yolunu bulacağız."

Başımı salladım. Eskisi gibi devam edebileceğimizi ve iyi olbiliyordum - güçlü ve güvenli- ama onu özlüyordum. Daha fazlasını istedim. Kiera yataarken

Başını göğsüme yasladı, istediğimi nasıl isteyeceğimi düşündüm. Başını öptükten sonra sadece söylemeye karar verdim. "Benimle gel."

Kiera geri çekilirken kafası karışmış görünüyordu. "Ne? Seninle nereye gideceğim?" Ön kapıya baktı, sanki onu şu anda bir yere götürmek istediğimi düşünüyordu.

Benden yumuşak bir kıkırdama kaçtı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Çok tatlı..." diye mırıldandım.

Bana bakarken kaşlarını çattı. Yüzündeki kızgınlık beni daha da eğlendirdi. "Benimle turneye gel. Benimle Los Angeles'a gel." *Şu anda, gideceğim gün, sadece benimle gel.*

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sanki orada benimle birlikte yaşayabileceğini fark etmemiş gibiydi. Ama sonra üzgün görünüyordu, sanki istiyordu ama bir şey onu engelliyordu. Başını iki yana salladı. "Ama benim..." Konuşmayı kesti ve yüz ifadesi yeniden şaşkınlığa dönüştü, sanki buradaki en önemli yükümlülüğünün sona erdiğini aniden hatırlamış gibiydi.

Yeni keşfettiği özgürlüğünü kavradığını görmek beni gülümsetti. "Artık okulla işin bitti. Ne istersen yapabilirsin."

Kaşlarını çattı. "Hayran olmaktan daha büyük hedeflerim olması gerekmez mi?"

Kelime seçimine güldüm. "Seni bizimle gelmeye davet edersem grupçu olmazsın." Eğilerek onunla göz göze geldim. "Böyle bir şansı bir daha ne zaman yakalayacaksın, Kiera? Hayatının geri kalanında bir iş bulabilirsin... ya da hiç bulamazsın. Bu benim için sorun olmaz."

Dudaklarını büzdü. "Ailem çok gurur duyacak."

Doğru. Muhtemelen önerdiğim hayattan nefret ederlerdi. Yine de bunu aşacaklarından neredeyse emindim. Eninde sonunda. Omuz silktim. "Suçu bana at. Zaten benden nefret ediyorlar."

Sırıtarak başını salladı. "Senden o kadar da nefret etmiyorlar."

Belki nefret etmiyorlardı ama kesinlikle bana güvenmiyorlardı. Zamanla kazanabilirim. Belki. Kiera'ya bir öpücük verdim, sonra iç çektim. "Ne olduğu umurunda değil."

Kiera, ben sadece seni yanımda istiyorum." Jenny'nin bana daha önce söylediklerini hatırlayarak, kullanabileceğim ikna edici bir argüman gördüm. "Hem sen yazar olmak istemiyor musun? Bizim hakkımızda, birlikte yaşadığımız hayat hakkında bir kitap yazmıyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı, bunu bilmeme şaşırmıştı. Sırıtarak tekrar omuz silktim. "Jenny bahsetmişti... ve bitirdiğinde okumak isterim."

Durakladı, dudağını ısırды ve burnunu kırıştırdı. Neden öyle baktığını biliyordum. Kitabının beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordum. Yine de okumak istedim. Ne kadar acı verse de beni nasıl gördüğünü görmek istiyordum. Sonunda başını salladı. "Hazır olduğunda."

Kabul ettiği için mutluydum, onu daldırdım. Onu tekrar yukarı çektiğimde güldü. "Yazmak her yerde yapılabilecek bir şey ve olabileceğin en iyi yazar olmak için çok fazla araştırma yapman gerekecek. Benimle ve Griffin'le tüm ülkeyi dolaşmaktan daha iyi bir araştırma olabilir mi?"

Bu düşünce karşısında irkildi ama sonra güldü. Onu sıkarak başımı tekrar onunkine yasladım. "Anna'yı ziyaret etmek için istediğin kadar sık gelebilirsin Kiera... arkadaşlarını, ama bu sefer bunu birlikte yapmamızı istiyorum." *Bunu gerçekten istiyorum. Lütfen evet de.*

Kollarını boynuma doladı. Bana yumuşak bir öpücük vererek, "Tamam, hadi yapalım" dedi.

Gülümsemem coşkuluydu. Benimle birlikte olacaktı. Daha iyi bir şey düşünemezdim. Ancak... bu tam olarak doğru değildi. Doğum gününden beri ona sormak istediğim şey birden aklıma geldi. Bunu yapmak için henüz akıllıca bir yol düşünmemiştim ama şimdi... Eğlenceli, sinsi ve eğlenceli bir fırsat gördüm. Ama tatlı da. Umarım onu yanlış yönlendirdiğim için beni affeder.

"Yine de tek bir sorun var." Sırıtişımı kaş çatmaya dönüştürerek söyledim.

Anında benim yüz ifademi taklit etti. "Bu da ne?"

Başımı eğerken abartılı bir şekilde iç çektim. "Artık kız arkadaşların grupta otobüste turlamasına izin vermiyorlar..." *"Onlar" derken kendimi kastediyorum. Karımın da bana katılmasını istiyorum.*

"Ah..." dedi. Hayal kırıklığı onu doldururken vücudu sarktı. Gerçekten de benimle gelmek istiyordu. Bunu yapması beni heyecanlandırdı.

Söyleyeceklerim karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı ve gerçekten gergin olduğum için biraz şaşırdım. Bir gün evleneceğimizi konuşmuştuk. Bana bunu istediğini söylemişti. Sadece ne zaman olacağını konuşmamıştık. *Şimdi* hakkında konuşmamıştık. Ve bu benim her şeyden çok istediğim şeydi. Bu bardan onunla evlenmiş olarak ayrılmak istiyordum. Tek dileğim buydu. Sinirlerim yumuşak kıkırdamalara dönüştü ve Kiera anında şüpheli göründü; muhtemelen yaramaz sırtışıma buna yardımcı olmadı.

Ona rahat bir omuz silkme hareketi yaparak, "Sadece eşlerin izin veriyorlar" dedim.

Yani, evlen benimle?

Çenesi gerçekten tatmin edici bir şekilde açıldı. Çok sevimliydi. Sırtarak ağzını kapattım. "Karın mı?" diye fısıldadı ve ona gizlice evlenme teklif edip etmediğimi merak ettiğini anlayabiliyordum. *Evet, ediyorum... ve daha fazlası. Seninle hemen şimdi evlenmek istiyorum.*

Gülümseyerek parmağımı çenesinde gezdirdim. Elbette, sunduğum durum bir şakaydı, ama arkasındaki istek çok gerçektir. Onun karım olmasını istiyordum. Bunu bir süredir istiyordum. Tamamen ciddi olduğumu anlaması için sesimdeki alaycı tonu azalttım. "Gidebileceğim kadar yavaş gittik, Kiera. Seni seviyorum. Hayatımda hep senin olmanı istediğimden eminim." Ona bakarken omuz silktilim. "Benden emin misin?"

Hemen başını salladı. "Evet, eminim," dedi, sesinde hiç şüphe yoktu.

Sırtarak onu öptüm. *Evet dedi - bize, buna.* Ne istediğimi tam olarak anladığını sanmıyordum, ama artık bizimle ilgili hiçbir şüphesi yoktu, bu yüzden her şeyi atlamamız için tek bir neden düşünmüyordum

ve sadece evlenmek. Yakında gerçek arzumu anlayacaktı. Çünkü bu gece onunla evleniyordum. Hiçbir Şey bu kadar doğru hissettirmemiŐti. Umarım o da aynı Şeyi hissediyordur.

Kiera beni daha uzun sũre öpmek istedi ama ben geri çektim. Ellerini boynumdan çekerek sağ elini tuttum. Söz yũzũėũnũ çıkardım ve sol yũzũk parmağına yerleştirdim. Sonra bu hareketi kendi yũzũėũm ve sol yũzũk parmağımla tekrarladım. Ve lanet olsun ki o yũzũėũn sol elimde olması doğal gelmiyordu. Kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim. Ta ki Kiera'nın sol elindeki eşleşen yũzũėũ emene kadar. *Şimdi* hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

Sol elini kendi elimle tutarak ona parlak bir Şekilde "İŞte, artık evliyiz" dedim.

Başını bana doğru sallarken gözlerinde yaşlar vardı. "İŞlerin böyle yũrũmediėinden eminim, Kellan."

"Anlambilim," dedim. Ona gũlũmseyerek sol elini kalbimin ũzerine, benim sol elimi de onun kalbinin ũzerine koydum. "Biz evliyiz... sen benim karımsın." Başımı salladım, göz teması kurdum, umutsuzca anlamasını, kabul etmesini umdum. Yasal bir belge bize zaten sahip olmadığımız ne verebilirdi ki? Birbirimiz hakkında hissettiklerimiz, birbirimize duyduğumuz derin sevgi, karı-koca bağından başka ne olabilirdi ki? Bundan başka neye ihtiyaımız vardı?

Evlen benimle, hemen şimdi, burada. Karım ol.

Gözyaşları yũzũnden akan Kiera başını salladı ve "Ve sen de benim kocamsın..." dedi.

İçimi bir rahatlama kapladı. *Anlıyor. Kabul etti. Benimle evlendi. Az önce benimle evlendi!* Yũzũnũ tutarak, sade, iten dũėũnũmũzũ beni sersemleten bir pũcũkle bitirdim. Sonunda ondan ayrıldığımda hem gũlũyor hem de ağlıyorduk. Birden tanık istedim, birinin bilmesini istedim. İŞte o zaman Kiera birini işaret . Kimin hũlũ burada olduğundan emin değildim. Denny ve Abby olduğunu grũnce sııttım. Onlar olmalıydı.

Kiera yüzüklerimizi gösterip yeni evlendiğimizi söylediğinde Abby'nin gri gözleri yaşardı. Denny kısa bir süre sırttıktan sonra başını salladı, yaptığımız şeyin yasal olarak hiçbir bağlayıcılığı olmadığını çok iyi biliyordu. Ama şu anda yasal olması umurumda değildi. Önemli olan bu değildi. *Duygusal olarak* bağlayıcıydı ve gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu. Gerisi daha sonra halledilebilirdi; sadece o kadar uzun süre bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

Yüzünde memnun bir gülümseme beliren Denny bana sarıldı. "Tebrikler, dostum. Bunun için burada olabildiğime sevindim," dedi ve sırtımı sıvazlayıp kıkırdadı.

Onun desteği içimi muazzam bir sıcaklıkla doldurdu. Ben de gülerken gözlerim yere kaydı. "Evet, ben de. Uygun görünüyor," dedim tekrar ona bakarak.

Denny başını salladı, sonra Kiera'ya sarıldı. O kadar çok ağlıyordu ki Abby ona peçete vermek zorunda kaldı. Kesme iyi olacaktı, yoksa kendimi kaybedecektim. Boğazımdaki yumru zaten düzgün yutkunmamı zorlaştırıyordu.

Denny Kiera'ya duyamadığım bir şeyler fısıldadı, sonra geri çekildi ve "Ama yaptığın için mutluyum," dedi, ben de bunun zor dönemimizdeki zayıf şansımızla ilgili bir şey olduğunu düşündüm. O günlerin çoktan geride kaldığından oldukça emindim.

İşıl işıl parlayan Kiera ona, "Çok teşekkür ederim..." dedi.

Tekrar hıçkırmaya başladı, ben de onu kollarımla sardım ve ortamı yumuşatmak için elimden geleni yaptım. "Eve gidip kutlayalım mı?" Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırarak ona sordum.

Kiera ve Abby güldüler. Denny yine başını salladı ama gülümsüyordu. Kiera da başını salladı. "Hayır... şehirdeki en iyi otel odasını kiralamaya gidiyoruz." Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım ve o da kıkırdadı. "Düğün gecemi ailemin hemen yanındaki odada geçirmeyeceğim."

Yorumuna ve bunu Denny'nin hemen yanında söylemiş olmasına güldüm. Ve bu konuda kendini kötü hissetmemişti. O da öyle... Ben de öyle.

Hepimiz yolumuza devam etmiştik ve hepimiz iyiydik. Bunun için çok minnettardım. Hayatımıza birlikte başlayabilmek için Kiera'yı yanımdan uzaklaştırmaya başlamıştım ki ani bir dışınce geldi. Duraksayarak Denny'ye baktım. O ve Abby şimdi yavaş yavaş dans ediyorlardı. "Eğer siz de evlenmek isterseniz muhtemelen birkaç yüzük bulabilirim?" Ona söyledim.

Kiera göğsüme vurdu ama Denny eğlenerek güldü. Abby bir kaşını kaldırdı. "Hayır, bir barda evlenmeyeceğim. Bütün her şeyi alacağım." Denny ona baktı ve Abby de ona dik dik baktı. Adam sadece gülümsedi ve ona sarıldı. Akıllı adam.

Onlara bakmak beni güldürüyordu. Kahretsin, her şey beni güldürüyordu. Hayatımın en güzel gününü geçirmiştim ve hayatımdaki en güzel insanla evlenerek bu günü sonlandırmıştım. Artık her şey mümkün görünüyordu - grubumun bir gün gerçekten bir şey olabileceği gibi uçuk bir fikir bile. Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Benim için önemli olan tek şey yanımda duran kadındı.

Karım. Hayatım. *Lanet olsun, nasıl bu kadar şanslı olabildim?*

Teşekkür

Bu hayranlar için, daha fazla Kellan Kyle için bana yalvaran herkes için. Onu düşüncelerimde tuttunuz ve ortaya çıktığı gibi ben de gitmesine izin veremedim! Lori ve Becky'ye hikayeyi benim okudukları ve bana izin verdikleri için çok teşekkür ederim. Ve son dakika yardımları için Lori'ye ekstra bir teşekkür daha - sen bir cankurtaransın! Teşekkürler Madison Seidler, yoğun editörlük programına beni de dahil ettiğin için. Teşekkürler, Hang Le, bir başka nefes kesici kapak için (ve üstsüz erkeklerle ilgili tüm notlarıma katlandığın için). Teşekkürler HMG Formatting, elimi tuttuğun ve dönüştürme sürecinde bana yardımcı olduğun için. Teşekkürler, Kim Loraine ve Audibly Addicted, sesli kitabı hayata geçirmeme yardımcı oldukları için. Ve teşekkürler, Pegasus Designs'dan Lysa Lessieur, web sitemi güzelleştirdiğiniz için. Sizler harikasınız ve tüm yardımlarınız için çok mutlu ve minnettarım!

Tina Gephart'a beni her zaman kontrol ettiği ve yardıma ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğu için çok teşekkür ederim. Sen bir bebeksin! K.A. Linde, sana rastgele sorular yönelttiğimde her zaman hızlı cevaplarla hazır olduğun için teşekkür ederim. Sen hâlâ dünyanın en iyi çoklu görev yapabilen insanısın. Wendy, Diksha, Amy, Jennifer, Charleen, Bel, Nicky, Mande, Kathy ve Pete's'teki herkese her zaman bu kadar heyecanlı ve destekleyici oldukları için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Gerçekten.

Tüm okuyucularıma - sizler kesinlikle en iyisisiniz! Umarım siz de Kellan'ın kafasının içinde benim kadar keyif alırsınız. Bu kitabı yazarken çok eğlendim ve umarım siz de okurken keyif alırsınız. Çocuklarla tekrar takılmak büyük bir lütuftu ve bunca yıldan sonra hala bunu yapabildiğim için çok minnettarım. Ve eğer merak ediyorsanız, evet, üzerinde çalışıyorum

Reckless'ı Kellan'ın bakış açısıyla yazıyorum. Aceleye getirmeyeceğim, bu yüzden biraz zaman alabilir. Bana karşı sabırlı olduğunuz için şimdiden teşekkür ederim!

Ve son olarak, arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Hiç bitmeyen sevginiz ve desteğiniz olmadan bunu yapamazdım. Hepinizi çok seviyorum!

Yazar Hakkında

S.C. Stephens, her boş anını duygu dolu ve romantizm yüklü hikâyeler yaratarak geçirmekten hoşlanan çok satan bir yazardır. Aşılmaz tutku ve unutulmaz Kellan Kyle'ın yer aldığı endişe dolu bir aşk hikayesi olan ilk romanı *Thoughtless*, 2009 yılında romantizm dünyasında fırtınalar estirdi. Stephens o zamandan beri durmadan yazıyor.

Stephens, yazmanın yanı sıra, güneşli öğleden sonralarını muhteşem romanlar okuyarak geçirmekten, iPod'unu yazarın blokajını azaltan müziklerle doldurmaktan, sinemaya gitmekten ve arkadaşları ve ailesiyle kaliteli zaman geçirmekten hoşlanıyor. Şu anda aynı derecede güzel iki çocuğuyla birlikte güzel Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor.

Daha fazla bilgi edinebilirsiniz:

YazarSCStephens.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.